Revelation 18: clamor magnus -2018-2030

Cecidit, cecidit Babylon illa magna.

»

« Exite de medio eius, populus meus.

Samuel munera

Explicate Danielem et Apocalypsin ad me

Pro- pheticas Deum esse ultimas Revelationes pro Electis suis

In hoc opere: Eius Project - Iudicium Eius

Version: 23-09-2023 (7-7th $^{-5994}$)

Et *audivi vocem viri in medio Ulai;*

clamavit et dixit, Gabriel, visionem ei explica ei .

Nota explicativa de tegumento

A summo usque deorsum: Epistulae tres Apocalypsis angelis 14 .
Hae tres veritates e libro Danielis sanctis revelatae sunt post probationem fontis anni 1843 et post diem 22 mensis Octobris anno 1844. Neglectis munere sabbati, veteres Adventistae verum harum nuntiorum sensum intellegere non potuerunt. Adventistae qui Christi reditum exspectabant, experientiam suam coniunxerunt cum " **clamoris mediae noctis** " vel " *mediae noctis* " in parabola citata " *decem virginum* ", a Matth. 25, 1 ad 13, ubi annuntiatio "reditionis" . *sponsi* commemoratur.

1- **Thema iudicii** explicatum in Dan. 8, 13-14, et subiectum primi nuntii *angeli* in Apoc. 14, 7: " *Timete Deum, et date illi gloriam, quia venit hora iudicii eius et adorate eum qui fecit. terra, cæli, et fontes aquarum.* » Reversus ad saturnum, qui solus verus septimus est ordinis divini, sabbatum iudaicum et hebdomadale requietionis, in quarto eius decem mandatorum a Deo requiritur.
2- **Romae papalis denunciatio** , *corniculum* , et *diversum regem* , Daniel. 7, 8-24 et 8, 10-23 ad 25, quae nomen accipit *Babylon magna* in annuntiatione secundi *Angeli* Apos. XIV, *cecidit Babylon magna, cecidit;* ": maxime, propter dominicam, ille "dies Solis", quam accepit Constantinus I imperator, [qui] eam instituit die VII mensis Martii anno 321. Sed haec vox « *cecidit* » iustificatur per revelationem maledictae naturae suae a Deo sicut ipse. eam servis suis Adventistae post 1843, anno 1844 induxit, usum sabbati perditi restituendo. " *Cecidit* " significat: "capitur et victus est." Deus veritatis victoriam suam contra castra religiosorum mendaciorum annuntiat.
3- **Thema ultimi judicii** , ubi " *ignis mortis secundae* " Christianos rebelles percutit. Haec est imago praesentata in Dan. 7, 9-10, thema explicatur in Apoc. 20, 10-15, et agitur de tertio nuntio *angeli* in Rev. 14, 9-10: " *Et alius tertius angelus secutus est eos dicens magna voce si quis adoraverit bestiam et imaginem eius et acceperit* ***signum*** *in fronte vel in manu eius et vinum irae Dei effusum bibet mixtura in calicem irae eius, et cruciabitur igne et sulphure coram sanctis angelis et coram Agno* : Here, the Sunday is identified with the " *sign of best* ".

Nota eandem correspondentiam versuum numerorum iaculari apud Danielem 7, 9-10 et Apocalypsis xiv 9-10 .

Quartus *angelus* : he appears only in Apo.18, ubi fingit ultimam nuntiationem trium priorum adventustarum, quae prosunt ab omni luce divina, quae venit ad illuminandum eas ab 1994 et usque ad finem mundi, id est,

usque ad finem. fons 2030 Haec est munus quod hoc opus ludere debet. Lumen ad illuminandum Successores culpas revelat: Catholicae religionis, 538; de Religione Protestantium, 1843; et institutio officialis Adventista, quia 1994. Omnes hi casus spirituales causam habuerunt suo tempore: recusatio lucis a Spiritu Sancto Dei in Iesu Christo propositae. « *In tempore finis* », de quo in Dan. 11, 40, Ecclesia catholica in sua maledictione colligit omnes coetus religiosos, christianos vel non, qui suum ministerium eiusque auctoritatem agnoscunt; hoc sub aegide confoederationis sic dictae « oecumenicae quae, post protestantismum, officialis Adventismi anno 1995 iuncta est.

2 Corinthians 4:3-4

« *Si velatum est evangelium nostrum, velatum est his qui pereunt; infideles enim, quorum intelligentiam Deus huius saeculi excaecavit, ut non videant splendorem evangelii gloriae Christi, qui est imago Dei* . »

"Et si remanet male auditum propheticum, non permanebit in his qui pereunt".

Item summario revelationum in hoc documento exhibitarum cognoscimus, « *iustificare sanctitatem* »;
cum fons MDCCCXLIII decreto creatoris et legislatoris Dei Danielis 8,14 statutus sit, secundum eius « *Evangelium aeternum* ».

per omnem terram, omnes viri et mulieres,

oportet baptizari in nomine Iesu Christi per totam immersionem ad divinam gratiam obtinendam;

observandum sabbatum , septimum diem sabbatum, a Deo sanctificatum in Genesi 2, et 4 eius 10 mandatorum Exodi 20; hoc, ut gratiam suam servet;

divinas et puritates in Bibliis Sacris praescriptas honorare debent , Genesis 1:29 et Levit 11, (sanctitas corporis).

et *propheticum verbum* non debet contemnere , ne extinguat spiritum *Dei* .

Qui his indiciis non occurrit, a Deo damnatus est " *mortem secundam* " subire, de qua in Apocalypsi XX.

Samuel

EXPLICO - ME DANIELEM ET APOCALYPSIS
Pagination locorum opertum

Prima pars: Notae praeparatoriae

Automatico inquisitione utitur de paginarum numerorum programmatum programmatis

Title page
07 Praesentatio
12 Deus eiusque creaturae
13 Fundationes biblicae veritatis
16 Nota fundamentalis : Martius 7, 321, execratus dies peccati
26 testimonium Dei datum in terra
28 nota : Noli confundere martyrium cum poena
29 Gen
30 fides et incredulitas
33 Tempestas cibus aptus
37 Historiae Verae Fidei Revelata
39 Notae praeparatoriae in librum Danielis
41 Omnia incipit apud Danielem
42 Daniel 1 - Adventus Danielis in Babyloniam
45 Daniel 2 - *Statua* visionis Nabuchodonosor regis
56 Daniel *3* _
62 Daniel 4
69 Daniel 5 - Judicium Balthasar regis
74 Daniel 6 - Daniel in *lacu leonum*
79 Daniel 7 - *The quattuor animalia* et *papae* cornea
90 Daniel 8 - Papalis identitas confirmata - decretum divinum Dan.
103 Daniel 9 - Annuntiatio temporis terrestris ministerii Iesu Christi.
121 Daniel 10 - Annuntiatio magnae *calamitatis* - visiones calamitatis
127 Daniel 11 - Septem bella Syriae.
146 Daniel 12 - Missio adventus universalis illustrata et data.
155 Introductio ad symbolismum propheticum
158 Adventus
163 Primum vide in Apocalypsi
167 Symbola Romae in Prophetia
173v Lux in sabbato
176 Decretum Dei Danielis 8:14 .
179 Praeparatio in Apocalypsin
183 Apocalypsis in Summarium

188 **Secunda pars: Apocalypsis studium distinctum**
188 **Apocalypsis 1** : Prologus - Reditus Christi
199 **Apocalypsis 2** : Coetus Christi ab initio eius usque ad 1843
199 1st period : *Ephesus* - 2nd period : *Smyrna* - 3rd period : *Pergamum* - 4th era : *Thyatira*
216 **Apocalypsis 3** : Coetus Christi ab 1843 — apostolica fides christiana restituta est
216 5th period : *Sardis* - 6th period : Philadelphia -
223 Destinatio adventusmi in Ellen G. Albae prima visione Revelata
225 7th era : Laodicea
229 **Apoc** _
232 Nota : Lex divina prophetat
239 **Apoc** _
244 **Apocalypsis 6** : Actor, divinarum poenarum et signa temporum christiani - Prima signa 6
251 **Apocalypsis 7** : Septimus dies Adventismus sigillo *Dei signatus* : sabbatum et secretum " *septimum sigillum* ".
259 **Apoc** . _ _
268 **Apocalypsis 9** : V et VI *tubae* .
268 5th tubae . _
276 tuba 6 _ _
286 **Apocalypsis 10** : " *Libellus apertus* "
291 Finis primae partis Apocalypsis
Secunda pars: themata elaboraverunt
292 **Apocalypsis 11** : atheismus papalis - atheismus nationalis VII " *tuba* " .
305 **Apocalypsis 12** : consilium magnum centrale
313 **Revelation 13** : pseudo-fratres Christianae religionis
322 **Apocalypsis 14** : Tempus septimi adventusmi
333 **Revelation 15** : Finis probationis
336 **Apocalypsis 16** : *Septem novissimae plagae irae Dei*
345 **Apoc** _
356 **Apoc** _
368 **Apocalypsis 19** : *Armagedon pugnae* Iesu Christi
375 **Apocalypsis 20** : *millesimus* 7 annus et novissimum iudicium
381 **Apocalypsis 21** : *Nova Hierusalem glorificata* significabat
392 **Apocalypsis 22** : In fine diei aeternitatis
405 **Littera occidit, Spiritus autem vivificat**
408 **Terrenum tempus Iesu Christi**
410 **Sanctitas et sanctificatio**
424 **De separationibus Genesis - Genesis 1 ad 22 -**
525 Impletio promissionum Abrahae factae: Genesis 23 ad ...
528 Exodus et fidelis Moyses - Ex Bibliis in genere - Hora ultimae electionis - septima dies adventusmus: Separatio, Nomen, historia - Maiora Dei iudicia - Divina ab A ad Z - corruptelae textuum biblicorum. — Spiritus veritatis restaurat.
547 **Ultima dedicatio**

DXLVIII **Last Call**

Nota: translationes in linguas externas adhibitis programmatis translationis latae adhibitis, auctor tantum textus in Gallico, lingua originalis versionis documentorum est responsabilis.

Explicate Danielem et Apocalypsin ad me

Praesentatio

In hac valde abominanda regione natus sum et vivo, quoniam Deus capitalem suam " *Sodomam et Aegyptum* " symbolice nominat in Apoc. Eius societatis exemplar, popularis, invidebat, imitabatur, disseminabatur, multis per orbem populis adoptabatur; Haec terra est Gallia, patria monarchica et eversoria dominans, experimentor quinque reipublicae cum regiminibus publicis a Deo damnatis. Probe, annuntiat et ostendit tabulas iurium humanorum, iniuriose contra tabulas officiorum humanorum in forma « decem mandatorum » scripta, ab ipso Deo Creatore. Post eius originem et primam monarchiam, defensionem inimicum eius suscepit, religio catholica Romana, cuius doctrina numquam desiit « malum » appellare quod Deus « bonum » vocat, et bonum quod vocat malum. ". Inexorabilem casum suum continuans Seditio ad atheismum ducebat. Ita, ut creatura, vas terrenum, Gallia stante stante, quae renititur omnipotenti Deo, vas ferreum germanum; euentum praedictum et prophetatum ab eo; experietur Sodomae fortunam *iisdem* peccatis ante se ream. Historia universalis per annos MDCC, vel sic, mala sua influentia informata est, notabiliter fulcimentum regiminis pontificii Romani catholici, a suo primo rege, Clodoveo I, rege Francorum primo · Reims baptizatus est, die XXV mensis Decembris anno DXXXVIIII. Haec dies signum celebrationis Nativitatis Romae, inique et iniuste, in falsam nativitatem Iesu Christi, Dei incarnati, mundi et creatoris, signum fert. omne quod vivit vel est; qui recte nomen Dei *veritatis vindicat* , quia mendacium detestatur, *quod diabolum in patrem habet* , ut Jesus declaravit.

Visne certissimum documentum esse neminem Romanum Pontificem esse legitimum, qui se Iesu Christi servum esse dicat? Hic est praecise et biblicus: Iesus dixit Matth. 23, 9: « ***Et patrem nolite vocare vobis super terram; unus est enim pater vester, qui in caelis est.*** »

Quid vocatur papa in terris? Quisque videre potest, « ***pater sancte*** », immo « sanctissime ***pater*** ». Sacerdotes catholici etiam vocantur ***patres*** . Haec rebellis habitus permovet ut presbyterorum multitudines inter Deum et peccatorem tamquam necessarios medios se ponant, dum biblia ei docent liberum accessum ad Deum a Iesu Christo legitimum. Hoc modo fides catholica infantiliat homines ut necessarios et essentiales appareant. Haec diversitas a recta intercessione Jesu Christi in prophetia a Deo denuntiabitur, Dan. Quaestio est : Quis credat potentem creatorem Deum posse accipere ut servos suos homines, qui ei inobediunt tam immani « ***arrogantiae » denunciato Dan.*** Responsio biblica huic infantilizationi mentium humanarum est in hoc versu ex Ier. 17, 5: « *Haec dicit YaHWéH:* ***Maledictus*** *homo* ***qui confidit in homine , et accipit carnem in adiutorio suo*** *et avertit cor suum IaHWéH. !* »

Cum Gallia esset quae historiam religiosam magnae christiani aetatis multum efformavit, Deus dedit Gallico missionem revelandi munus suum

exsecratum; id, illuminando occultam significationem revelationum propheticarum quae in codice stricte biblico inculcentur.

Anno 1975 Mysiae propheticae annuntiationem accepi per visionem, cuius verum sensum anno 1980 tantum intellexi, post Baptismum. Baptizatus in christiana fide septimus Adventista, novi, ex 2018, me in ministerio positum pro tempore iubilaei (7 temporum 7 annorum) quod verno 2030 reditu in gloria finietur. Dominus Deus omnipotens, Jesus Christus.

Agnoscere Deum vel Iesum Christum exsistentiam non sufficit ad aeternam salutem obtinendam .

Priusquam hic repetamus in caelum, Iesus verba horum versuum ad suos discipulos allocutus est, Matth. 28, 18 ad 20: « Accedens Iesus, *sic locutus est eis: Data est mihi omnis potestas in caelo, et in terra.* ***Euntes ergo docete omnes gentes*** *baptizantes eos* ***in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*** *et* ***docentes eos servare omnia quaecumque mandavi*** *vobis Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi* . Hanc aliam formalem et solemnem declarationem Spiritus divinus in apostolo Petro inspiravit Act ***. nec enim aliud nomen est sub caelo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri*** ».

Propterea intellege, religio quae nos cum Deo reconciliat in hereditate religiosa non innititur traditionibus humanis. Fides in expiando voluntario sacrificio a Deo oblato per humanam mortem in Iesum Christum, **una via est** ad nostram reconciliationem cum perfecta iustitia divinae eius sanctitatis obtinendam. Item, quisquis es, cuiuscumque originis, hereditatis religionis, populi tui, generis, tui coloris vel linguae, vel etiam status tui apud homines, reconciliatio tua cum Deo tantum venit per Iesum Christum et eius adhaesio doctrinae, quam alloquitur. ad discipulos suos usque ad finem mundi; ut patet per hoc documentum.

Locutio « ***Pater, Filius et Spiritus Sanctus*** » designat tres partes successivas ab uno Deo in suo consilio salutis oblato peccatori peccatori, damnato ad *mortem secundam* . Haec « Trinitas » non est trium Deorum congregatio, ut Saraceni credunt, ita eorum repudiationem huius Christiani dogmatis eiusque religionis iustificantes. Sicut « ***Pater*** », Deus est creator omnium; ut " ***Filius*** " se corpus carneum pro delictis electorum in eorum vicem expiaret; in « ***Spiritu Sancto*** », Deus, Spiritus Christi resurrecti, suis electis subvenit ut in conversione succedant obtinendo « ***sanctificationem sine qua nemo videbit Dominum*** », secundum quod docet Apostolus Heb. : 14; sanctificatio est, ***a*** Deo **segregata .** Confirmat suam acceptionem electi et in operibus fidei eius apparet, in eius amore in Deum eiusque veritatem biblicam inspiratam et revelatam.

Hoc documentum legere necessarium est ad intellegendam **summam maledictionis gradum,** quae premunt homines terrae, religiosas institutiones et christiani Occidentis orbis, praesertim propter originem christianam; quia semita a Iesu Christo delineata **unicam** et **exclusivam semitam** consilii Dei efficit salvificam; proinde fides christiana primum scopus diaboli et daemonum manet.

Plerumque, consilium salutaris a creatore Deus designatus est simplex et logica. Sed religio implicata indolem accipit ex eo quod illi qui eam docent solam cogitare de sua religiosa conceptione iustificare et, saepe ex ignorantia peccatum, exercentes, conceptio haec iam non est conformis exigentiis Dei. Quo fit, ut

maledicto suo, quod ad utilitatem eorum interpretantur, perstringat, et divinum opprobrium non audiat.

Hoc opus non intenditur bravium litterarium accipere; Creator enim Deus, eius munus unum est electos fidei probare, quae eos per Iesum Christum partam vitam aeternam obtinere permittat. Repetitiones ibi invenies, sed hoc modo quo Deus utitur iisdem doctrinis excudendo quas per diversas imagines et symbola revelat. Hae crebrae repetitiones praecipuam suae fidei documentam constituunt ac testificantur momentum quod veritates illustratas dedit. Parabolae a Iesu edoctae hanc emphasin et repetitionem confirmant.

In hoc opere reperies revelationes a Deo magno Creatore datas, qui nos visitaverunt sub nomine humano Iesu Nazareni, qui sub titulo "Unctus" vel "Messias" venit, secundum Hebraeum "mashiah", in Dan. 9, 25, vel "christus", ex Graeco "christos" scripturarum novi testamenti. In Eo venit Deus ut perfecte puram vitam suam tamquam voluntarium sacrificium offerat, ad convalidandum ritus sacrificiorum animalium, qui adventum eius praecesserunt ab originali peccato, ab Eva et Adam commisso. Verbum « *unctus* » designat eum qui accipit unctionem Spiritus Sancti, quod significatur per oleum olivarum. Revelatio prophetica a Deo in unico nomine Iesu Christi eiusque opera expiatio suos electos ducit in viam quae ducit ad vitam aeternam. Quia sola salus per gratiam non impedit electos ne in laqueos quos ignorat. Oblationis igitur gratiae est complere, ut in nomine Iesu Christi, Deus praecipuorum laqueorum existentiam patefaciat, quae ultimos suos servi temporis finis permittit, confusos enucleare, iudicare et clare intellegere **.** status religionis Christianae universalis, quae in hac ultima salutis terrenae epocha viget.

Sed antequam serant, evellere expedit; quia natura Creatoris Dei deprauata est per doctrinam magni religionis monotheisticae, quae in terra viget. Omnes inter se commune habent, unum Deum coacte imponunt, et ideo suam separationem et ab omni cum Eo relatione testantur. Libertas apparentis christianae fidei coniuncta nonnisi ex temporis adiunctis provenit, sed ubi Deus permittit daemones libere agere, haec intolerantia in eos qui non sequuntur evenient. Si Deus per coactionem facere voluisset, sufficeret ei simpliciter, ut se oculis eorum conspiceretur, ut ab eius creaturis obtineret ut omnes eius voluntates obedirent. Quod si hoc modo non fecerit, est quia electio officialium electorum **unice quiescit** , ex libero arbitrio eum amare vel rejicere; liberum arbitrium omnibus creaturis dat. Et si necessitas urget, tantum est quod indolis naturalis electorum, qui in sua natura libere a Deo amoris impelluntur et alliciuntur. Hoc autem nomen dilectio bene convenit, quia sublimat ipsum, offerens creaturas suas demonstrationem in actionem positam, quae eam facit inconstantiam. id offerens suam vitam in persona Iesu Christi pro peccatis hereditariis et ab electis suis commissis, **tempore** eorum ignorantiae et infirmitatis. Operam ! In terris, hoc verbum amor nonnisi formam sentiendi habet eiusque debilitatem. Fortis et perfecte justus est Deus; quod facit omnem differentiam, quia recipit formam principii, in quo sensus omnino regitur. Vera igitur religio a Deo approbata libere innititur personae, cogitationibus ac principiis in legibus constitutis. Tota vita terrestris in legibus physicis, chemicis, moralibus, psychicis et spiritualibus aedificatur. Quemadmodum idea gravitatis terrenae legem evadendi eamque

evanescere mentem hominis non vult, eius spiritus observantia et oboedientia nonnisi concorditer vigere potest, legibus et principiis a Deo Creatore constitutis. Et haec verba Pauli apostoli ex I Cor. X, 31, ita perfecte iustificantur: ***Sive manducatis, sive bibitis, sive aliud facitis, omnia in gloriam Dei facite*** . Applicatio huius liberae invitationis effici potest ex eo quod in Bibliis et in ea solus Deus suas opiniones divinas tradidit ac revelavit. Interest etiam suam opinionem considerare in opere sanctificationis ***sine quo impletur*** , secundum illud Heb. XII, ' ***nemo Dominum videbit*** '. Aliquando eius sententia praescriptionis formam accipit, sed id non magis lis est quam ut artifex medicus, ad quem homo obedire festinat, putans se in sua valetudine, vel corporis vel mentis, optime consulere, existimans. si peccat). Deus Creator est, super omnia, unicus et verus animarum medicus, quos in minimis rebus cognoscit. Dolet autem medetur quotiens res secundae sunt. Postremo vitam omnem coelestem et terrenam destruet et exstinguet, quae eum amandi ideoque ei obediendi inhabilem probavit.

Intolerantia religiosa est ergo fructus revelans religionis monotheisticae falsae. Gravissima culpa et peccatum constituit quod indolem Dei pervertat et eum oppugnando non periclitatur suam benedictionem, suam gratiam et suam salutem obtinere. Sed Deus utitur quasi flagello ad puniendum et percutiendum incredulitatem vel infidelem humanitatem. Hic nitimur testimoniis biblicis et historicis. Scripta enim Veteris Foederis nos docent ad puniendam infidelitatem populi sui, quae vocatur Israel, Deus uti populo « Philistaeo », proximo suo proximo. Nostris diebus hic populus hanc actionem prosequitur nomine « Palaestinae ». Postea, cum iudicium suum et ultimam huius terreni carnalis Israel damnationem vellet revelare, Chaldaeorum regis servitia appellavit Nabuchodonosor; hoc Ter. In tertio, in - 586, destructa est gens, et superstites ducti sunt in transmigrationem in Babylonem per spatium "LXX annorum" prophetatum in Ier. Post haec, ut Iesum Christum Messiam suum agnosceret, iterum gens a Tito, Vespasiani Imperatoris herede, a Romanis militibus deleta est. Temporibus christianae aetatis, in peccatum publice in annum 321 recurrentibus, fides Christiana ad intolerantia Summorum Pontificum data est ab 538. Et haec dominans catholicae fidei iurgium quaesivit cum populis Orientis Medii, qui religiose in eodem saeculo VI Musulmani facti sunt ˙ . Infidelis Christianitas ibi perpetuum formidabilem invenit adversarium. Quia duarum castrorum oppositio religiosa est instar poli, totaliter opposita usque ad finem mundi. Infidelis etiam superbus est, et exclusivam quaerit gloriam; a Deo non obtinens, id sibi tribuit nec impugnatur. Haec descriptio singulorum hominum distinguit, etiam in summa, membra quae ad diversas coetus et coetus in diversis religionibus falsas pertinent. Intolerantia damnare non significat Deum tolerare. Intolerantia est praxis humana a castris daemonibus inspirata. Verbum tolerans cogitationem importat intolerantiae et verbum verae fidei approbatio vel reprobatio secundum principium biblicum « sic vel non ». Ex parte vero Deus sustinet malum esse sine tolerando; id sustinet ad tempus libertatis in suo proposito ad electos suos officiales deligendos. Tolerantiae ergo verbum ad humanitatem tantum valet, et vox in Edicto Nannetensi Henrici IV mensis Aprilis anno MDXCVIII apparuit.

Sed post finem gratiae, mali et qui faciunt, destruentur. Tolerantia libertatem religiosam a Deo ab initio homini datam substituerat.

Menu hujus operis annuntiatur; probationes per paginas exhibebuntur et demonstrabuntur.

Deus et creaturae

Lexicon spirituale, quo homines in Europa Latina utuntur, nuntios essentiales celat a Deo traditos. Sic imprimis verbo Apocalypsis, quae hac ratione magnam calamitatem ab hominibus timendam evocat. Post hunc tamen terribilem terminum est translatio « Revelationis » quae suis in Christo necessariis necessaria ad salutem eorum manifestat. Secundum principium quod dictat felicitatem aliquorum incommodi, aliorum, quae sunt in castris oppositis, nuntii in oppositis valde sunt uberes in doctrina et saepissime in ipsa sanctissima Revelatione suggeruntur, quae ad apostolum Ioannem referuntur.

Alia vox, vox « angelus » abscondit magnas lectiones. Hoc verbum Gallicum ab ipso "angelo" Latino sumptum est, ex Graeco "aggelos", id est nuntius. Haec translatio nobis ostendit valorem, quod Deus creaturis suis donat, suas partes quas gratuitas et relative independentes creavit. Vita a Deo data, haec independentia restrictiones logicas retinet. Sed hoc nomen "nuntius" nobis indicat

Deum videre suas liberas versos tamquam nuntios vivos. Ita unaquaeque creatura significat nuntium compositum vitae experientiae notatum electionibus ac positionibus personalibus, quae constituunt id quod Scriptura vocat "animam". Omnis creatura est unica anima vivens. Quod enim primi caelestes versos a Deo creatos, ii quos angelos tradito vocamus, ignoraverunt, eos recipere posse, qui vitam dedit et ius vivendi. Vivendi creati sunt in aeternum, et verbum mortis nesciverunt sensum. Eis revelare quid vox mortis significat Deum creasse rationem nostram terrestrem, in qua humana species, sive Adam, post peccatum paradisi Eden mortales partes agere volunt. Mandatum quod repraesentamus Deo gratum est **solum** , si ad eius signa boni bonique conformetur. Haec nuntius si malum et malum suum obvium habet, is qui portat genus contumacis est, quem damnat ad mortem aeternam, ad extremum interitum atque exstinguitionem totius animae.

Fundationes biblicae veritatis

Deus bonum et ius vidit, primo, origines terrae nostrae Moysi revelandi, ut omnis homo de ea cognosceret. Primo ostendit ibi praelationem doctrinae spiritualis. In hac actione nobis **fundamenta ponit veritatis suae,** quae per temporis ordinem incipiunt. Deus est enim ordo et constantia nobilis. Secundum signa sua reperiemus stupidum et cohaerentem aspectum nostri ordinis, qui ab homine peccati constituitur. Quia re vera peccatum est et iam originale peccatum mutans omnia.

Sed ante omnia intellegendum est, principium « *in* Bibliis a Deo citatis, et primum libri libri qui « Genesis » vocatur, « origo » non pertinet ad vitae *principium , sed tantum.* creationis suae totius terrestrem dimensionem, quae comprehendit stellas mundi cosmi coelestis, quae quarto die post ipsam terram creata sunt. Hac cogitatione mente comprehendi possumus hanc speciem terrae systematis, in qua noctes ac dies invicem sequentur, fieri ut ambitus fiat ubi Deus eiusque fideles electi et castra inimica diaboli sibi invicem occurrent. Haec pugna boni divini contra malum diaboli, primi peccatoris in historia vitae, eius ratio est

essendi et fundamentum totius eius universalis et multiplex salutaris propositi. In hoc opere cognosces significationem quarundam verborum aenigmaticorum a Iesu Christo per ministerium terrestre prolatum. Videbis igitur quantam significationem in magno opere a magno Deo, omnium formarum vitae et materiae creatore, moveantur. Hic magni momenti parenthesin claudo et ad propositum redeo ordinem temporis ab hoc Supremo summo exsistentiae Domino constituto ordine.

Ante peccatum, Adam et Eva vitam suam circum successionem septem dierum hebdomadum structam habuerunt. Iuxta exemplar quarti decalogi (seu Decalogi) quo illud **revocat ,** septimus dies sanctificatus est ad quietem a Deo et ab homine, et hodie sciendo quid haec actio prophetat, intellegere possumus quare Deus tenet. hunc morem observant. In suo altiore proposito, quod causas huius terrestres creaturae specificae explicat, hebdomada, proposita temporis unitas, septem milia annorum prophetat, quibus magnum universalis (et multiplex) demonstratio amoris eius et iustitiae adimplebitur. In hoc programmate, ad sex primis hebdomadis diebus, primum sex millennium sub amoris et patientiae eius demonstratione collocabuntur. Et sicut septimus dies, septimus millesimus erit in perfectae iustitiae instauratione. Hanc rationem sic compendiose possum dicendo: sex dies (mille annorum = sex milia annorum) ad salvandum, septimus (= mille annorum), ad iudicandum et annihilandum terrestris et coelestes rebelles. Hoc consilium salvificum totum incumbet in sacrificium expiatorium voluntarium, quod a Creatore Deo factum est, in terrena persona divina ratione nominatae, sua divina voluntate, Iesus Christus in versione Graeca vel iuxta Hebraicam, Iesus Messias.

Ante peccatum in originali perfecto divino ordine tota dies componitur ex duabus partibus aequalibus successivis; Horae autem lunares 12 noctis succedunt solis horis 12 et cyclus se perpetuo repetit. In nostra condicione, haec condicio duobus tantum diebus in anno apparet, tempore verni et autumni aequinoctia. Scimus hodiernas temporum inclinationes ad axem terrae pertinere, et sic intellegere possumus hunc affectum apparuisse consequenti peccato originali a primis duobus, Adamo et Eva. Ante peccatum, sine hac inclinatione, perfecta fuit ordinatio divini ordinis.

Tota circum solem conversio terrae significat unitatem anni. In suo testimonio Moses historiam de Exodo Hebraeorum traditam a Deo ab Aegyptia servitute traditam. Et in ipso die exitus huius dixit Deus ad Moysen in Exo. 12, 2: *Mensis iste tibi primus erit, mensis anni; erit vobis in primo mense* ». Talis instantia testatur momentum quod Deus rei dat. Calendarium Hebraicum duodecim mensium lunarium cum tempore fluctuabat, et post ordinem solarem, oportuit addere tertium decimum mensem ad concordantiam post aliquot annos cumulationis huius morae adiicere. Hebraei ex Aegypto *venerunt XIV die mensis primi anni* qui aequinoctio verno incohata est; nomen, quod praecise significat "primum tempus".

Qui ordo a Deo datus est, “ *Mensis iste tibi primus erit mensis anni* ”, non est levis, quia dirigitur ad omnes homines qui salutem suam usque ad finem mundi vendicant; Hebraeus Israel, divinae Revelationis recipiens, solus

antesignanus magni universalis consilii salutaris sui divinae progressionis. Tempus lunaris eius sequetur tempus solare Christi quo Dei consilium in omni luce sua revelatur.

Perfecta horum divinorum signorum restitutio numquam fiet in terris hominum a rebellibus et sceleratis hominibus. Attamen fieri potest, in relatione singularis quam cum Deo habemus, hic potens Spiritus invisibilis creatrix, qui tam magnificat amorem quam iustitiam. Et quaevis necessitudo cum Eo debet ab hac inquisitione bonorum **suorum** incipere ac primo ab **eius** temporis ordine. Hic est actus fidei simpliciter et sine merito particulari; minimum offerre ab humano latere. Et noster accessus cum Ipso gratus, fit possibilis dilectio creaturae eiusque Creatoris necessitudo. Caelum non factis seu miraculis obtinetur, sed mutuae attentionis notis, quae verum amorem exprimunt. Hoc est quod quisque invenire potest in opere Iesu Christi, qui vitam suam dedit sponte in signum vocationis, ad solum dilectum suum electum.

Post hanc admirabilem imaginem ordinis divini, aspectum flebilem nostri ordinis spectemus. Quae comparatio eo magis necessaria est, quia permittit nos intelligere opprobria, quae Deus per Danielem prophetam suum prophetavit, quem Iesus in hora sua ut talis authenticus est. De quibus obprobriis legitur Dan. VII, ' *suabit mutare tempora et legem* '. Horum unum tantum modum cognoscit Deus; quas ipse ab ipso condito mundo Mosi revelavit. Quis tantum facinus committere ausus est? Regimen dominans cui " *arrogantiam* " et " *successionem "* attribuit . Etiam " *diversus rex "* describitur , synthesis harum criteriis potestatem religiosam suggerit. Porro accusatus persequendi *sanctos* facultates interpretandi angustas et inclusas Romanum papalem regimen statutum, **solum** cum 538 per Iustiniani imperatoris decreto debitum [1st] . Sed Apocalypsis quae Apocalypsis vocatur, hoc ostendet 538 hunc diem tantum esse consecutionem et extensionem mali contra legem « *tempora et* legem divinam » a die 7 Martii, a Constantino [I Romano Imperatore 321 factam] . Saepius eius crimen in hoc studio revocabitur, quod malignus iste dies maledictionem inducit in puram et perfectam fidem Christianam temporibus apostolorum constitutam. Haec communio culpae, in nullam, gentilitatis Romae imperialis et Romae pontificiae Romano-Catholicae, praecipua est clavis revelationis propheticae, quae in testimoniis a Daniele scriptis constructa est. Imperator enim paganus requiem diei constituit, sed est regimen papale Christianum [qui eam religiose in " *mutata* "], particulari et humana forma, in decem praeceptis Dei imposuit .

Nota fundamentalis: Die 7 Martii 321, execrata dies peccati

Et potenter maledictus est, quia die VII mensis Martii, anno CCCXXI, reliquum sanctorum VIIo die sabbati, iussu imperialis decreti, publice subrogatur a die prima. Eo tempore, hic primus dies a paganis dedicatus est cultui Solis Deo, SOL INVICTVS, id est, SOLE INVICTVS, iam adorandus apud Aegyptios tempore Exodi. Hebraeorum, sed etiam in America, ab Incas et Aztecis, et usque hodie a Iaponicis (terra "solis orientis"). Diabolus semper iisdem felis utitur, ut homines in suum lapsum et damnationem a Deo ducat. Superficies eorum et mens carnalis, quae ad contemnendam vitam spiritualem et ad historiae praeteritae lectiones perducit. Hodie, die 8 mensis Martii anno 2021 cum haec scribemus, nuntius testatur magnitudinem huius flagitii, veri divini lae-majeste, ac rursus divinum tempus suam plenam significationem sumit. Deus enim tempus anni incipit vere, et desinit in fine hiemis, id est in Kalendario nostro currenti Romano, a die XX Martii usque ad sequentem diem XX Martii. Ita apparet quod dies VII Martii CCCXXI fuit pro Deo ante diem VII 320, i.e. sancta lex divina. Secundum Dei tempus, Annus 2020 constituit 17th anniversarium (17: numerum iudicii) in numero saeculorum ab anno 320. Non est igitur mirum si ab initio anni 2020, divina maledictio invasit tempus pugnax. in specie virus contagiosi quae terrorem iniecit in Occidente, societas hominum quorum fides ac fides tota in scientia eiusque progressu posita sunt. Terror est consecutio impotentiae efficax remedium vel vaccinum exhibere non obstante altas artes technicas scientiarum hodiernarum. His 17 saeculis valorem propheticum praebens, nihil invenio, quoniam numeri pro Deo sensum habent spiritualem, quem revelat et utitur in expositione prophetarum suarum, ac praecise in Apocalypsi, capite 17 ponitur thema ». judicium *meretricis sedentis super aquas* ***multas*** . " *Babylon magna* "

nomen est eius et *"aquae magnae* " implicatae suggerunt " *flumen Euphratem* " quem Deus in " *sexto tuba* " scopat nuntius Rev. 9, 13, significatus futuri tertii mundi belli. Post haec symbola sunt Pontificia Catholicismus ac infideliter Christiana Europa, fontes et scuta irae eius. Certamen inter Deum et homines iam incepit; ferrum contra ollam, exitus pugnae praedictio est; melius prophetatur et proponitur. Quomodo Deus signaturus erat XVII ante [kalendas] Aprilis, 320 (320, pro ipso eiusque electis; 321 pro mundo falso religioso vel profano)? Credidi diu per ingressum in mundum bellum fore, sed mundum bellum, quod in atomo terminabitur, quia Deus illud ter prophetavit, Dan. 11, 40 ad 45, Ezech. 38 et 39, ac demum. Certamen a Deo initum contra hominem rebellem, cum fons MMXX eiusdem generis sit ac id quod ipse pugnavit contra Pharaonem Aegypti tempore Mosis; et idem erit finis; hostis Dei ibi vitam perdet, sicut pharao, qui suo tempore vidit primogenitum suum morientem et proprium. Hoc die 8 Martii 2021 noto hanc interpretationem non impletam esse, sed ad illum circiter mensem paratam, divina inspiratione cognovisse 321 Deum esse 320 ac proinde detestari, non iustum. diei 7 Martii, 2020, sed totum annum, cui maledicta dies adnectitur, ad hanc poenam applicando, cujus principium c. Nom. 14, 34: «Sicut quadraginta dies expendisti terram explorans, tu es . *portabit iniquitates tuas quadraginta annis* ***per annum pro die*** ».

Sed huic observationi unum additur. Calendarium nostrum falsum non tantum de initio anni fallitur, sed etiam de tempore nativitatis Iesu Christi erratum est. Non recte , [saeculo] V , Dionysius Parvus monachus eam posuit in morte Herodis regis , quae vere gesta est in - 4 kalendarii sui . His 4 annis adjiciendum est " *biennium* " ab Herode aestimatum esse aetatem Messiae, quem voluit occidere, ut habetur Matth . *iratusque est valde sapientes, et misit ut interficeret omnes pueros a* ***bimatu*** *et infra, qui erant in Bethlehem, et in omnibus finibus eius,* ***secundum tempus , quod diligenter exquisierat a magis*** . Sic, cum computat annos, Deus addit 6 annos nostro solito falsus et fallax dies, et nativitas Jesu facta est in verno illius anni — 6. Quo fit, annus 320 fuit illi : 326 et 17*. [Saeculares] anniversarius nostri anni MMXX fuit illi annus MMXXVI a vero nativitate Iesu Christi. Hic numerus 26 est numerus tetragrammi "YHWH", hebraice "Yod, Hé, Wav, Hé", quo Deus se ipsum nominavit, sequentem de Moyse quaestionem: "Quod tibi nomen est *?* » ; secundum illud Exod. Deus igitur creator unus magis ob eam causam obsignabat suo sigillo personali hodie insigniri divina sua omnipotentia maledictione; et hoc usque ad finem mundi. Flagellum contagiosus morbus hoc anno 2026 temporis divini apparens modo confirmavit continuitatem huius maledictionis, quae ultimos annos vitae in Tellure telluris varias formas habebit. Tertium bellum nuclei mundanum notabit *finem* « *temporum gentium* » a Iesu Christo annuntiatum, Matth. 24, 14: *praedicabitur hoc evangelium regni in universo orbe, in testimonium omnibus. gentes. Tunc veniet* ***finis*** ". Hic *finis* incipiet a fine periodi gratiae; salutis oblatio finietur. Fidei probatio innixa observantiae sabbati sanctitatis eius, castra « *ovis* » ab illa *caprarum definitive separabit* , Matth. XXV, 32-33: « *ante eum congregabuntur omnes gentes. Separate ab invicem, sicut pastor oves ab haedis; et ponet oves a dextris suis, et hædos a sinistris* . Decretum legis dominicae obligatoriae Romanae faciens tandem in sanctos veros electos Iesu Christi morte damnatur. Et hoc implebit illud

Dan. XII, 7: *Et audivi virum vestitum lineis, stantem super aquas fluvii. et levavit dexteram suam et sinistram in caelum et iuravit per eum qui vivit in aeternum quia erit in tempore et in tempore et in tempore et in* ***dimidio sanctus contritus est*** ». Ex hominum prospectu, eorum condicio desperata erit eorumque mors imminet. Hinc est quod in lucem prodit haec verba Iesu Christi allata Matth. XXIV: *Et si hi dies non essent abbreviati, nemo salvus fieret; sed propter electos breviabuntur* ***dies isti*** ». Annus 6000 finiet ante diem 3 Aprilis 2036 temporis divini, id est, die 3 Aprilis, 2030 falsi nostri calendarii, quod venit MM annis post diem crucifixionis Iesu Christi peractum est die XIV post initium veris . 30. Et hi ***dies breviandi*** sunt vel minuendi. Id est, quod dies applicationis decreti obitus hunc diem praecedet. Christus enim postulat ut directe interveniat ad salvandos suos *electos* . Tunc ratio habenda est prioritatis Dei glorificandi modum « ***temporis*** » quo creaturae terrenae largitus est. Ipse rebelles ultimorum dierum excitabit ad eligendum diem, qui paucis diebus ante vernis 2030 dies excedit, qui 6000 annorum historiae terrestris claudit. Duae possibilitates tunc se offerunt: dies qui ignotus remanebit usque ad finem, seu 3 Aprilis 2030, qui maximum possibilis et spiritualiter significativum limitem designat. Considera quod, quamvis eius maximi momenti, XIV dies crucifixi Iesu Christi non decet notare finem 6000 annorum historiae mundi, multo minus initium VII millennii . Hanc ob causam meam potiorem ac fidem pono verno die 21 mensis Martii anno 2030, diem « *abbreviatum* » prophetici temporis diei 3 aprilis vel intermedii. Natura notata a Deo creata, fons est peremptorius cum 6000 annos historiae humanae numerare volumus; quod fieri potest ex quo Adam et Eva peccaverunt. In biblico Genesis narratione, dies ad hunc primum fontem ducens fuerunt aeterni dies. Tempus computatum a Deo est terrae peccati et 6000 annorum, quod hebdomadis prophetat incipientibus ab initio veris primi, et ultimo fine brumae finietur. Unus erat fons quem countdown ad 6000 annos incepit. Propter peccatum, terra faciem axis 23° 26 subiit et temporum successionem incipere potuit. In feriis Iudaicis Veteris Foederis dominantur duae feriae: hebdomadale sabbati et Pascha. Hae duae festivitates sub symbolismo numerorum "7, 14 et 21" "7th ' 14th et 21 " dierum collocantur, quae tres gradus consilii salutis divinae repraesentant: Sabbatum hebdomadale thema quod prophetat Rev. praemium sanctorum electorum, pro VII; opus redemptivum Iesu Christi, quod significat **medium** offerendi hanc mercedem, pro « 14 ». Nota quod in festivitate paschae, quae durat VII dies, XV et XXI dies , sunt duo sabbata profanae cessationis. Et triplex "7" seu "21" designat finem primorum 7000 annorum et ingressum in aeternum novae creationis divinae in terra renovatae, ut habetur Apoc. hic numerus 21 perfectionem designat (3) plenitudinis (7) vitaeque propositi quod a Deo desideratum erat. In Apocalypsi 3, versus 7 et 14 respective ad initium et finem institutionis septimi Adventus ; hic iterum duo gradus eiusdem sanctificati. Item, Rev. 7, agitur de signatione electorum Adventistarum ac Rev.. 14. nuntiis trium angelorum, qui suam universalem missionem complectuntur. Ita, anno XXX, expletis 4000 annorum in vere effectis, et ob solas symbolicas causas, Iesus crucifixus est XIV dies post XXI mensis Martii huius anni XXX, i.e., XXXVI pro Deo. His exemplis confirmat Deus inseparabilia « 7 » sabbati et « 14 » redemptionis peccatorum electorum a Iesu Christo. Sic, cum in fine "7" sabbati

oppugnatur, Christus Redemptor "14" in auxilium suum ad gloriam suam volat, maximus 14 "dies" qui duos dies separabit breviabitur. *vel* , supprimitur ad salvandum ultimos fideles electos.

XXIV, legere mihi visus est Christi nuntium praesertim ad discipulos in fine mundi ad nos dirigi, qui his proximis annis vivunt. Vers. 1-14. Operite tempus usque ad tempus *finis* . Iesus prophetat successiones bellorum, apparentias falsorum prophetarum et finalem refrigerationem spiritualem. Deinde versus XV ad XX, in duplici applicatione, spectant tam destructionem Hierosolymorum quam a Romanis in LXX A.D. factam, et ultimam impugnationem gentium contra Judaicam electorum Dei sanctum sabbatum observantium. Post hunc versum 21 prophetat ultimam « *tribulationem* » eorum: « *Erit enim tunc tanta tribulatio, qualis non fuit ab initio mundi usque modo,* ***et non erit*** »; Nota quod ista declaratio, ***et nunquam erit*** , prohibet applicationem pro tempore apostolorum, quia contradiceretur per doctrinam Dan. Hoc significat utrumque testimonium ad eandem perfectionem in ultimo terreno fidei experimento referre. In Dan. XII, 1, dictio identica est: " *In tempore illo surget Michael princeps magnus, defensor filiorum populi tui;* ***et erit tempus tribulationis, quale non fuit ex quo gentes fuerint usque ad tempus illud*** . *In illo tempore salvabuntur populi tui qui inventus es scriptus in libro* . ». Tanta erit angustia, ut breviabuntur dies, *secundum vers* . 22. *Vers . ecce in deserto est, nolite ire; ecce in thalamis est, nolite credere* . In eadem ultima aetate spiritualismus eius « *prodigia »* multiplicabit suasque fallacias et **seductivas apparitiones** falsi Christi, quae animas male doctae subigunt: « *Exsurgent enim pseudochristi et pseudoprophetae; facient magna prodigia et miracula, ad decipiendum* **,** *si fieri potest, etiam electos* ; Quod *confirmat* ***Apoc*** . *cui uulnus gladii et qui uixit* . Versus 27 validam ac victorem Christi divini speciem evocat et versus 28 prophetat *festum* volatilibus rapacibus post eius interventum oblatum. Rebelles enim, qui supersint usque ad adventum eius, exterminabuntur et tradentur in pascua *volatilibus caeli,* ut Apoc. 19, 17-18 et 21 docet.

Summam hic, totam hanc novam creaturae divinae intelligentiam. Deus in prima septimana constituens unitatem diei destinat, quae ex tenebris noctis et diei lumine constituitur, sol autem a die 4 tantum [illuminabit] . Nox prophetat in terris constitutionem peccati propter futuram inoboedientiam Evae et Adam. Usque ad hunc actum peccati creatio terrena **aeterna** notas ostendit . Peccatum commissum, rerum mutatio et numerus 6000 annorum incipere possunt, quia terra in suum axem ac temporum principium incipit. Terrestris creatio a Deo maledicta induit **perpetuamque proprietatem** quam scimus. Anni 6000 qui in primo vere incipientes peccato notati sunt, in fonte 6001 cum reditu in gloriam divinam Iesu Christi terminabuntur. **Ultimus eius adventus die *primo mensis* primi anni millennii fiet** [7] .

Quod dixit, die VII mensis Martii, anno MMXXI, in nostro calendario falso humano, religiose notatum est per visitationem Papae Francisci ad Christianos Orientales in Iraquia extremistis musulmanis persecuti. In hoc conventu commemorat Saracenos eundem Deum habere, quem Abrahae, et «fratres suos» considerare. Haec verba, quibus Occidentis infidelibus delectantur, non minus immanis est iniuria in Iesum Christum, qui animam suam dedit

sacrificium pro remissione peccatorum suorum electorum. Et haec intrusio a duce "ex- cruciferorum" catholicorum "christianorum" in eorum territorium tantum iram islamistarum augere potest. Haec pacifica actio Summi Pontificis consequentia dramatica adducet in Dan. 11, 40, intensio "concursus" musulmanorum "regis meridionalis" contra Italiam papalem eiusque socios Europaeos. Hac in rerum prospectu, oeconomicus ruina Franciae et omnes Occidentales nationes originis christianae a suis ducibus causata, propter virum Covid-19 virum, aequilibrium mutabunt ac tandem, permittunt effectum "World War III" impelli. ad finem ultimorum 9 annorum, qui adhuc ante nos sunt. Demum meminerimus Deum pestilentiam causando debitam Covid-19 eiusque evolutionibus aperuisse maledictioni viam, quae ultimos decem annos historiae humanae in terris denotabat.

Die autem 7 Martii 2021 signata est per violentias ab adulescentia inter catervas rivales et contra potestates vigilum in pluribus civitatibus in Gallia. Hoc confirmat iter ad exercitatum generalem; positiones uniuscuiusque entis dissociabiles, quia incompossibilia sunt. Hoc consequitur concursus duarum culturarum e diametro oppositorum: libertas saecularis occidentalis contra societatem bullas et capos terrarum meridionalium, etiam traditionalis et nationalis musulmanorum. Tragoedia medicatur ut Covid-19, sine cura.

Ad observationem nefarii ordinis legitimi humanitatis perficiendam, notandum est: mutatio anni post 12th ^{mensis}, qui nomen gerit mensis decimi (Decembris), ineunte hyeme; vicissitudo diei in media nocte (midnight); sola definita ac regularis numeratio horarum affirmativa manet. Sic decorus ordo divinus evanuit propter peccatum, quem ordo peccati substituit, qui vicissim evanescit, cum gloriosus creator Deus apparet ad rationem rationum componendam, hoc est in fine primorum sex milium annorum; in fonte MMXXX, hominibus deceptis, vel vere 2036 verae nativitatis Domini et Salvatoris nostri Iesu Christi, electi eius.

Inordinatio stabilita et observata testatur divinam maledictionem, que humanitatem premat. Quia cum terrae inclinatio, ratio temporis stabilitatem et constantiam suam amisit, noctis et diei horae in perpetua incrementi et decrementi successione.

Ordo quo creator Deus consilium salutiferum ordinat, spiritales nobis adhuc potioritates revelat, quas homini proponimus. Suum amorem sublimem revelare voluit, vitam suam in Iesu Christo tradendo ut redemptionem post quattuor milia annorum hominum terrestrium experientiarum. Hoc faciens, Deus nobis dicit: «Primo, ostende mihi obedientiam tuam, et ostendam tibi dilectionem meam».

In terra, homines sibi invicem succedunt eosdem fructus indoli producendos, generatio tamen novissimi temporis, in quod anno 2020 intravimus, particularitatem praebet; post LXXV annos pacis in Europa, et incredibilem recentem evolutionem scientiae geneticae, logice, Europaei earumque incrementa, ex USA, Australia et Israel, credidit se omnibus quaestionibus sanitatis respondere posse, societates eorum magis magisque sanitized. Non est impetus virus contagiosi novum, sed mores principum societatum provectarum novum est.

Huius modi timoris causa est eorum patefacio ad homines terrae per bombardarum instrumentorum communicationem, et inter haec instrumenta nova media vel socialis retiacula quae apparent in tela aranearum quae liberum interretialem communicationem constituit, in qua sumus. invenio plus minusve manifestam diffundentem. Humanitas sic comprehenditur suis excessibus libertatis qui in maledictionem cadunt. In USA et Europa violentiae foveae ethnicae inter se communitatum sunt; ibi maledictio " *Babel* " quae renovatur; aliam inexpugnabilem lectionem divinam, quae non didicit, quia ex unius coniugum genere eadem lingua necessario loquens, donec hanc nocentem experientiam hodie adhuc videmus, humanitas multiplicibus linguis et dialectis a Deo creatae et dispersa per totum seiungitur. terra. Et sic, non cessavit Deus post primum septem dies creationis creare; multum tamen ad maledicendum creavit, et interdum electos suos benedicens, manna in deserto oblatum filiis Israel exemplum est.

Libertas tamen in suo nucleo est admirabile donum Creatoris nostri. Hac de re **liberum** arbitrium causae suae innititur . Et, fatendum est, haec integra libertas casum exsistentiam implicat quia Deus nullo modo intervenit; verbum quod multi credentes omnino non credunt. Errant autem, quia Deus magnam partem in sua creatione casui relinquit, ac imprimis, munus inter electos suscitans, caelestes normas revelatas aestimat. Creator identificatis suis electis curam habet ut eas ducat ac doceat veritates quae ad vitam caelestem aeternam praeparant. Malformationes et monstra, quae in ortu creaturarum humanarum observantur, actionem casui demonstrant quae errores geneticos in productione speciei cum gravioribus consectariis producit. Prolificatio specierum nititur incitamento catenulae generativae, quae conformitatem errorum subinde generant; hoc principium hereditatis possidet vel independenter ex casu vitae. In summa, si fidem meam debeo fortunae vitae liberae, debeo e contra huius fidei praemium ac nutrimentum, amori Dei et inceptis iam ablatis, quos me salvare pergit. .

In historia terrenae suae creationis, dies, qui a Deo maledictus erit, primus in hebdomade venit; Fatum eius scriptum est: finis erit " *lucem a tenebris separare* ". A falsis christianis electi ad contradicendum electioni Dei quae dies septimi sanctificat, hic primus dies suum munus plene implebit tamquam "signum ″ castrorum inoboedientium rebellium in Rev. Quantum est maledictum a Deo prima dominica, ideo septima dies sabbatum ab eo benedicitur et sanctificatur. Et ut hanc oppositionem intelligamus, Dei cogitationem amplecti oportet, quae sanctificationis signum est ab ipso et pro eo. Sabbatum pertinet ad diem septimum et hic *septenarius numerus*, “7”, plenitudinis symbolum est. Sub hoc nomine plenitudo, Deus cogitationem deponit illius finis ad quem terrestrem rationem condidit, ordinationem scilicet peccati, eius damnationem, eius mortem et eius exitum. Et in hoc consilio, complebuntur haec in VII [millennio] , quod hebdomadale sabbatum prophetat. Hac de causa, **hoc propositum maius est Deo quam medium** redemptionis, quo ipse vitas electorum terrestrium redimet et quae ipse in Iesu Christo perficiet, acerbissimae passionis impendio.

Hic est alia ratio quare Deus dicit, Eccle. VII, *finis uniuscuiusque rei melior est suo principio* . In Genesi, successio in ordine « noctis diei» vel « *vespertinae* » hanc divinam cogitationem confirmat. XIV, sub specie regis

Babylonis, dixit Deus diabolo: Ecce *cecidisti de caelo,* ***stella matutina*** *, fili aurorae. Dejectus es in terram, victor gentium* ! » Locutio qua Deus Eum designat, « ***stella matutina*** » innuit eum comparare « soli » nostri terrestris systematis. Prima creatura fuit et sub tegmine regis Tyri, Ezé. 28:12, pristinam suam gloriam enarrat: « *Fili hominis, plange super regem Tyri! dices ad eum haec dicit Dominus Deus perfectum* ***signaculum tu es plenus sapientia perfectus decore*** » Haec perfectio evanescere debuit, substitutus per rebelles mores, qui eum fecit inimicum, diabolum et adversarium, Satanam a Deo damnatum, quia versu 15, ait: « Perfectus in viis tuis, a die qua fuisti . *donec inventa est iniquitas in vobis* ". Sic ille qui « ***stella matutina » reputabatur infideles homines impulit ut numen « luciferum » divinae creationis*** honoraret : « Sol invictus » a Romano cultu consecratus est, quem pene totus orbis Occidentis Christianitas pagane colit. Sciebat Deus, etiam ante suam creationem, hunc primum angelum contra ipsum rebellare, et tamen hoc ipsum creavit. Item in die ante obitum suum dixit Jesus unum ex XII apostolis esse eum traditurum, qui etiam dixit ad Judam directo: " *Quodcumque habes, fac citius".* ». Id nobis datur intelligi, Deum non quaerere, quominus creaturas suas aperiat, etiam quando suae contrariae sunt. Iesus etiam Apostolos suos invitavit, ut ab eo discederent, si id voluissent. Creaturis suis totam libertatem relinquens suam naturam exprimendi et patefaciendi, electos suos eligere potest ad definitam fidelitatem ac postremo omnes inimicos caelestes et terrestres, indignos et indifferentes.

Peccatum originale

peccatum » restauratum ab VII Martii anno 321 constituit atque signum efficitur castrorum, quod rebellio contra castra Dei sanctificata iniit. Sed hoc « ***peccatum*** » non debet nos oblivisci originalis « ***peccati*** » quod homines damnat hereditario ab Adam et Eva usque ad mortem. Spiritu illuminato, hic locus me duxit magnas lectiones in Genesi absconditas. In ambitu observationis, liber originem creationis nobis ostendit in capitibus 1, 2, 3. Significatio symbolica horum numerorum adhuc perfecte iustificatur: 1 = unitas; 2 = imperfectio; 3 = per- fectum. Haec meretur explicatio. Gen.1 creationem primorum 6 dierum memorat. Eorum definitio " *mane vespere* " nonnisi post peccatum significationem accipiet et maledictionem terrae quae fit dominium a diabolo dominatum, quod erit argumentum *in* Gen. ad terrestria. In expositione emissa, capitulo 3° signaculum perfectionis in hac divina revelatione ponit. Item, in Gen. 2, thema sabbati septimi vel, pressius, de Deo et homine septimo die, nonnisi significationem sumit post « peccatum originale », quod ab Eva et Adam. in Gen. Ita, paradoxice, sine eius iustificatione in Gen. 3, Sabbatum sanctificatum meretur imperfectionis eius « 2 » symbolum. Ex quibus omnibus colligitur, quod terra a Deo creata est, ut offeratur diabolo et daemonibus eius, ut mali fructus animarum materiari possint et apparere in oculis omnium Dei, angelorum et hominum, et angelorum et viri partem eligere.

Haec analysis me ducit ad designandum instaurationem septimi diei sanctificati quiescit prophetare maledictionem terrae « *peccati* » in Gen. 3, quia

terra ipsa maledicta est a Deo, et ideo a momento mortis est. et processus eius percutiunt, tempus sex milium annorum ac millennii septimi millennii significationem, explicationem, iustificationem accipiunt. Opportunum est hoc notare: ante terrenam creationem in caelo conflictus iam castra diaboli invadit contra castra Dei, sed sola mors Iesu Christi singulas electiones definitivas faciet; que visibilia fient expulsis de celo rebellium, ut extunc moriatur in terrenis creaturis. In caelo autem non ordinavit Deus animas angelorum in *vesperis matutinis* vicissitudines , quia caelum repraesentat suam regulam aeternam; quod praevalebit, et electis eius in aeternum perseveret. Adversus haec notitia: quid de terra ante peccatum? Praeter vicissitudines *vesperae* , norma quoque caeli est, ut vita in regula aeterna evolvatur apparenter; vegan animalia, vegan homines et sine morte, quod erit merces peccati, dies subsequentur dies et durare possint in perpetuum.

Sed in Gen. 2, Deus nobis suum ordinem temporis hebdomadae revelat, quod terminatur septimo die cum Deo et hominibus requie. Hoc verbum quies provenit ex verbo « cessare » ac pertinet ad opus Dei, tum ad opera ab hominibus facta. Ante peccatum intelligere potes, neque Deus neque homines lassus sentire potuerunt. Adae corpus nullum aegritudinem, lassitudinem, vel dolorem aliquod patiebatur. Iam septem dies hebdomades inter se sequebantur et se tamquam cyclum aeternum reprae- stabant, praeterquam quod " *mane vespere* " successiones cum caelesti norma Regni Dei differentiam designabant. Haec igitur differentia destinata fuit prophetice propositum propositum a Deo magno Creatore revelandi. Quemadmodum apud Hebraeos quotannis sollempnitas "Yom Kippur" seu "Dies Expiationis" renovata est, et finem peccati per eius expiationem, morte Iesu Christi effectam, prophetavit, ita septimi hebdomadis sabbati adventum prophetat. millennium, quando Deus et electi eius in realem requiem intrabunt, quia rebelles mortui sunt et impietas victa erit. Electi autem adhuc de *peccato versantur* , quoniam cum Christo debent iudicare *peccata* et peccatores, qui tunc in somno mortali dormient. Quam ob rem, sicut sex superioribus diebus, septimus ponitur sub signo peccati, *quod* septem diebus totius hebdomadis operit et pertinet. Et non nisi octavo ineunte millennio postquam peccatores in *igne mortis secundae consumpti sunt* , aeternitas sine *peccato* in terra renovata incipiet. Si septem dies peccato notantur et prophetant 7000 annorum, numeratio horum 7000 annorum non potest incipere nisi ab instauratione peccati revelati in Gen. Sic dies terreni sine peccato non sunt in norma et ratione successionis " *mane vespere* " vel " *tenebrae lucis* " et, cum hoc tempus sine " *peccato* ", non potest ingredi in 7000 annorum programmata et prophetata . "Per septem dies sabbati.

Haec doctrina momentum elucidat huius actionis, quam Deus Romano papatu tribuit in Dan. 7, 25: « *ipse formabit rationem temporum et legem mutandi* ». « *Mutationes temporum* » a Deo statutae impossibilitatem inveniendi propheticam indolem hebdomadis sabbati *Legis* Dei ». Et hoc est quod Romae egimus post Constantinum I ' post VII Idus Martias , 321 , jubens septimam requiem prima die pro septima . Secundum ordinem romanum peccator non liberatur ab originali *peccato* Adamo et Eva, sed superaddit insuper peccatum , hoc tempus **voluntarium** , quod auget culpam suam in Deum.

Ordo temporis " *mane vespere* " seu " *lucis tenebrae* " conceptus est a Deo electus et huic electioni obtemperans favoribus et auctoritatibus accessus ad propheticum Bibliorum mysterium. Nihil cogit hominem ad hanc electionem et probationem quod homo voluerit notare suam mutationem diei mediae noctis, id est, horarum VI post ver solis occasum; quod sero ad gloriosum Christi reditum sponsus in parabola decem virginum evigilantium castra prophetat. Sic subtilia nuntia a Deo data sunt extra intellectum eius. Sed electis suis, ordo temporis divini omnes suas prophetias illuminat et praesertim Revelationem, in cuius initio Iesus se praebet « *alpha et omega* », « *principium seu principium et finem* ». Singulis diebus, qui in vita nostra transit, Dei propositum prophetat, quod in Gen. 1, 2, 3 compendiat, quia " *nox* " seu " *tenebrae* " sex dies profanos significat, qui Gen. 1, cetera divina instituta in Gen. " *Lux* " est. Et hoc modo, secundum illud Dan. VIII, tempus Christianae aetatis dividitur in duas partes, scilicet tempus spiritualis *tenebrarum* inter 321, quando constituitur *peccatum contra sabbatum, et 1843, ubi.* Tempus « *lucis » incipit electis ab hac die usque ad adventum Iesu Christi in fonte MMXXX, ubi, ut Gen. 3, in omnipotente Deo creatore, inter electos et rebelles, « oves et capras* , venit iudicare. ut inter *serpentem, mulierem et Adam* iudicavit . Item in Apocalypsi themata " *epistolarum ad septem ecclesias, de septem sigillis, et de septem tubas* " prophetare " *tenebras* " pro sex primis et divinis " *lucis* ", pro septimo et ultimo gradu utriusque eorum. . Ita verum est ut anno 1991, officialis recusatio huius ultimae "lucis" institutionali Adventismo, lucem quam Iesus mihi dedit ab anno 1982, duxit ut diceret in Epistula ad "Laodiceam" *in* Rev. : « *Quia dicis: Dives sum, dives sum,* ***et nihil habeo*** *, et quia nescis te esse miserum, miserum, pauperem, cecum et* ***nudum*** *, ...* Officialis Adventistae hunc locum obliti sunt in 1 Pet. 4, 17: « *Hoc enim est tempus quo* ***iudicium incipit in domo Dei*** *. Si autem primum a nobis, quis finis eorum, qui non credunt Dei Evangelio?* » Institutio in loco ab anno MDCCCLXIII et Iesus suam institutionem benedixit in « aetate *Philadelphiae* », anno 1873. Secundum Divinum principium « *vesperi mane* » seu « *tenebrae lucis* », ultima et septima aetas nomine « *Laodiceae » significata est.* « tempus magnae divinae « *lucis* » futurum erat et praesens opus eius documentum constituit, magna quidem « *lux* » venit ad illuminandum prophetata mysteria, in hac ultima aetate, sumptu officialis mundi Adventistae institutionis. Nomen *Laodiceae* bene iustificatur quia significat « populum iudicatum vel iudicium ». Qui non vel amplius Domini sunt, damnantur ut "diei maledicti a Deo" fautores iungantur. Se ostendentes inhabiles cum Deo iustam eius Romani "Dominici damnationem" communicandi, illis sabbatum non amplius apparebit tam magni momenti quam in beato baptismi tempore. Nuntius a Iesu Christo servo suo Ellen G. Albo donatus, in suo libro « Scripta antiqua », et in prima sua visione hanc condicionem sic vertit: « Perdiderunt visum, et metam, et Iesum ... descenderunt in Spiritum. scelestus mundus et numquam eas videbimus.

Genesis 2 prophetat tempus lucis, *et* hoc caput Geneseos incipit a **sanctificatione** 'diei ***septimi*** '. Finit cum hoc versu 25 : *Erant ambo nudi viri et uxor eius, et non erubescebant* . Coniunctio inter haec duo argumenta ostendit quod nuditatis corporalis inventio consequenter erit imputationem « peccati » quam facient, et quae recensetur Gen. 3, ita apparet causa nuditatis mortalis

spiritualis. Hanc doctrinam cum Laodiceae comparans , sabbato coniunctum invenimus cum *peccato , quod nudum* efficit . In hoc ultimo contextu, consuetudo sabbati ideo iam non sufficit ad gratiam Christi conservandam, quia plenum propheticum lumen praebens auctoritatibus officialibus Adventistarum inter 1982 et 1991 Iesu Christi exigentia crevit et hoc cupit. tempus, quod electis suis gratia dignis, suo tempore, tempore, vita, tota anima pro suis revelationibus in Daniele et Revelatione prophetantibus, sanctum suum sabbati efficit tempus; sed etiam in Bibliis revelatis, quae eius " *duo testes* " constituunt, ut habetur Apoc.

Testimonium Dei datum in terra

Tam magni momenti est, visitatio Dei humanitatis in forma Iesu Christi non debet nos oblivisci visitationis suae praecedentis tempore Moysi. Quia in hoc longinquo contextu Deus ei terrenae dimensionis origines revelavit. Et, sicut revelatio a Deo data, narratio Genesis tam magni momenti est quam illa revelatio Apostolo Ioanni revelata. Forma, a Deo electa ad vitam terrestrem ordinandam, suum propositum amoris erga creaturas, quibus plenam dat libertatem, vaticinatur, ut eius amori respondere et cum Eo vivere possit aeternum, vel respuere atque in nihilum mortis evanescere, iuxta condicionem salutationis suae offerimus.

Si Adam solus creatus est, primum est quia praesentatur ut " *imago Dei* " (Gen. 1, 26-27) ad quaerendum amorem ex libero respectu imaginis suae, quia omne tempus praeteriti suae aeternitatis. una solitudo erat. Id ei adeo intolerabile est, ut animantibus suis libertatem futuram ferret. Evae creatio ab uno Adae costis, dum immergitur mortifero somno, Ecclesiae suae prophetat creationem, electum suorum fidelium electorum compositum, fructum morte eius in Iesu Christo satisfactum; hoc munus « *adiutricis* » iustificat quam Deus attribuit mulieri quae ab Ipso venit et cuius nomen Eva significat « *vitam* ». Electus « in aeternum et in terra *vivet* », vocationem habet ad offerendum Deo « *auxilium* » ad humaniter collaborandum in effectu eius propositi, quod perfectam caritatem communem et inconcussam in suis aeternis universitatibus constituere studet.

Peccatum inoboedientiae ingreditur hominem per Evam vel per " *mulierem* " symbolum suorum electorum qui hoc peccatum originale hereditabunt. Etiam, sicut Adam, amore Evae, in Iesu Christo, homo fit ut pro suo Electo participet ac sustineat, poenam mortalis quam eius peccata merentur. Genesis historia igitur est testimonium historicum et origines nostras earumque circumstantias manifestans et propheticum testimonium quo salutaris magni amoris propositi omnipotentis Dei Creatoris principium patefacit.

Post sex priores creationis dies, de quibus in Genesi 1, sex dies prophetaverunt, qui sex milia annorum a Deo reservati sunt ad electionem terrestrium electorum, in Genesi 2, sub imagine sabbati aeterni, septimus dies infinitus aperiet ad suscipiendum. probatum et electum elect.

Deus ab initio scit exitum consilii sui, nomina electorum suorum per sex milia annorum apparebit. Et habuit omnem potestatem et potestatem iudicandi et destruendi angelos rebelles, nisi habens rationem nostram terreni creare. Sed

propterea quod creaturas respicit, qui eum amant et quos diligit, universalem in terra ad hoc creatam demonstrationem ordinat.

Deus autem super omnia elevat principium veritatis. Iesus electos suos definit, ut in Psa. 51, 6 declarat, ut « *renascentis* » vel « ex veritate natos », ut ipsi divinae veritatis regulae conformentur. Secundum Ioannem 18, 37, Ipse venit ut *testimonium perhibeat veritati* et se sistit in Apoc. 3, 14 sub nomine *Veri* . Haec exaltatio et glorificatio principii veritatis **absolute repugnantia** principii mendacii, et duo principia multiplices formas accipiunt. Principium mendacii incolas terrae per totam suam historiam constanter seduxit. Recentioribus temporibus, mendacium norma exsistentiae facta est. Assumitur sub nomine calentium in mente negotiatione, sed tamen est fructus diaboli, *pater mendacii* , ut habetur Ioan. In gradu religioso, in forma apparent simulatae multiplices diversae religionis secundum quod homines et loca in terra versantur. Ipsaque christiana fides "confusionis" (Babel) perfecta imago effecta est, sicut eius tot obscurae fucationes sunt.

Mendacium scientifice docetur. Quia contra auctoritariam eius accessionem, cogitatio scientifica non potest veram probationem praebere eius specierum evolutionis theoriis, et decies centena milia et billiones annorum, quos phisici eius existentiae terrae attribuunt. Contra hanc cogitationem scientificam, testimonium Creatoris Deus multa argumenta suae realitatis praebet, quia historia terrestris actiones suas testatur, quarum diluvium primum exemplum constituit aquarum, testificata praesentia fossilium marinarum in campestribus et et in cacumina altissimorum montium super terram. His naturalibus testimoniis accedunt testimonium historiae humanae, vita Noe, vita Abrahae, liberatio Hebraeorum ab Aegyptia servitute et populi iudaici nativitate, viva oculata historia usque ad tempus. finem mundi; est etiam testis oculatus apostolorum Iesu Christi, qui testantur miracula eius, crucem et resurrectionem eius; eo usque ut metus mortis eos reliquerit, et viam martyrii secuti sunt, magistrum suum et exemplar Iesum Nazarenum.

Hoc verbum « martyrium » evocans, hic aperienda est explicatio.

Nota: martyrium non confundas cum poena

Duae res eandem externam speciem habent ideoque facile confundi possunt. Attamen haec confusio graves consectarias habet, cum periculum actionis poenae imputari possit ad verum electum Dei, et e converso filius diaboli potest martyrio imputari pro valde fallax Deo. Ad evidentiam igitur considerandum est quod sequens analysis, quae ab hoc principio incipit; Primum quaeramus: quid est martyrium? Hoc verbum a Graeco "martus" significat, quod significat: testimonium. Quid est testis? Ille est, qui de re fideliter aut non vidit, aut audivit aut intellexit. Hic agitur de rebus religiosis, et inter eos qui testimonium perhibent de Deo, sunt veri et falsi testes. Certum est quod Deus facit differentiam utriusque. Veritas ei nota est eique benedicit, quia ex parte sua hic verus testis studet se fidelem ostendere exercendo omnem suam veritatem revelatam in « *operibus* » et perseverat in hac via usque ad acceptationem veritatis. Et haec mors authenticum est martyrium, quia vita morti obtulit conformata regulae sanctitatis, quae a Deo pro tempore suo exigebat. Si vita oblata non est in tali conformitate, non est martyrium, sed poena est quae vivum diabolo traditum in perditionem percutit, quia non proficit praesidio et benedictione Dei. In conformitate ad regulam veritatis a Deo requisitae pro unaquaque aetate, identificatio " martyrii" in cognitione divini iudicii in suis prophetiis revelatis, quae tempus finis oppugnant, incumbet; quod est finis et subiectum huius operis.

Is est maximus ad intelligendum quod veritas non habet facultatem convertendi mentem rebellem; experientia primi Angeli creati, a Deo nominati, Satana, quia eius rebellio eam probat. Veritas principium est ad quod electi naturaliter attrahuntur sentiunt, ii qui amant eamque parati sunt ad dimicandum cum Deo in Iesu Christo, mendacium quod ei nocet.

Demum divina Revelatio gradatim aedificatur supra sex milia annorum experientiarum ac testimoniorum in optimis et pessimis condicionibus viventium. Tempus sex milium annorum breve videri potest, homini vero, qui tantum interest vitae suae annis, revera tempus longum est quod Deum per saecula extendere et pressius ultra sex milia annorum permittere potest. diversae gradus effectuum globalis propositi. Solum in Iesu Christo, Deus electis Suo fine saeculi, de suis mysteriis et operibus, lucide ad hoc tempus reservatur.

Genesis

Hoc intellectu, Genesis ratio praecipuas claves tradit biblicis Danielis et Revelationis prophetiis; et absque illis clavibus intellectus ille non potest. Haec, cum opus sit, in prophetico studio recolantur, at posthac sciendum est verba, «

altum, mare, terra, mulier », peculiarem ideam cogitationis divinae in Revelatione sua « Apocalypsi ». Connexae sunt tribus gradibus creaturae terrestris. « *Abyssus* » significat planetam terram penitus aquis sine ulla vita coopertam. Altero deinde die, separatio elementorum, *mare , ut synonymum et symbolum mortis, a marinis animalibus* die 5 tantum frequentatur ; eius ambitus infestus est homini ad respirandum aerem creatum. terra de *mari* egreditur et quinta etiam die ab animalibus habitabitur et die sexto demum per " *virum formatum ad imaginem Dei* " et " *mulierem " ,* quae formabitur. in costa humana. Una vir et mulier duos filios conceperunt. Primus " *Abel* ", typus spiritualis electi (*Abel* = Pater Deus est) occidetur ab zelo suo majore suo " *Cain* ", typus carnalis, materialismi hominis (acquisitionis) sic sortis typicae prophetantis. electus, Iesus Christus eiusque electi, qui passuri et moriuntur ut martyres propter "Cain", Iudaeos, catholicos et protestantes, omnes "mercatores templi", quorum successivae et pugnaces invidiae in terrena historia demonstrentur et perficiuntur. . Lectio a Spiritu Dei data haec est: ab *abysso* prodeunt **successive ,** mare *et terra,* symbola falsarum religionum Christianarum, quae ducunt ad perditionem animarum. Ad electam suam ecclesiam designandam dat ei verbum « *mulier* » quae est, si fidelissima est Deo suo, « *Uxor* », *« agni* » symbolum repraesentativum ipsius Christi per verbum « *viri* » (*Adam ».*). Si infidelis est, " *mulierem "* manet , sed imaginem sumit *meretricis* . Haec omnia in studiis singularibus in hoc opere exhibitis confirmabuntur et eorum momentum vitale patebit. Facillime, anno 2020, eventa quae in Danielis et Revelationis prophetiis prophetata sunt, magna ex parte iam in historia sunt impleta et hominibus nota sunt. Sed non identificabantur propter spirituales partes quas Deus illis dedit. Historici notant facta historica, sed soli prophetae Dei ea interpretari possunt.

fides et incredulitas

Natura homines, ex originibus suis, sunt generis credendi. Sed fides non est fides. Credidit homo semper Deum esse vel numina, superiores spiritus, quibus inservire debebant, et quibus placere debebant, ne ex ira detrimenti paterentur. Haec fides naturalis a saeculis usque ad saeculum et millennium usque in millennium usque ad moderna tempora extenditur, ubi inventa scientifica cerebri hominis occidentalis occupaverunt, qui incredulus et incredulus factus est. Nota hanc mutationem maxime insignire homines originis christianae. Quia simul in Oriente, extremo Oriente et Africa, fides invisibilium spirituum manebat. Hoc

explicatur per manifestationes supernaturales, quae testificantur homines qui huiusmodi ritus exercent. In Africa evidens testimonium existentiae spirituum invisibilium infidelitatem prohibet. Quod autem isti ignorant, hoc est quod spiritus, qui inter eos potenter manifestant, esse re vera daemones spiritus, a Deo creatore omnis vitae repudiantur, et in probatione ad mortem damnantur. quod isti homines non sunt infideles neque infideles, sicut Occidentales, sed idem est effectus, quia serviunt Daemonibus, qui eos seducunt, et sub tyrannica dominatione eos tenent. Eorum religio est generis pagani idololatriae, quae ab origine sua humanitatem insignivit; Eva prima hostia.

In Occidente, infidelitas vere effectus est electionis, quia pauci homines originis suae christianae ignorant; et inter defensores libertatis publicae, sunt qui verba sacra biblia citant, testantes se non esse ignarum. Non ignorant facta gloriosa quibus Deum testatur, et tamen rationem habere nolunt. Hoc genus infidelitatis est quod Spiritus incredulitatem vocat quaeque est omnino rebellis oppositio verae fidei. Quia, si rationes attentat quas vita ei ubique terrarum dat, ac praesertim in supernaturalibus Africanarum populorum manifestationibus, homo facultatem non habet suam incredulitatem iustificandi. Supernae actiones a daemonibus effectae Occidentis infidelitatem damnant. Deus Creator etiam suam existentiam argumentatur, cum potestate per phaenomena a natura sibi subiecta effecta; terrae motus, eruptiones vulcanicae, fluctus aestuosae perniciosae, pestilentiae pestilentiae, sed haec omnia nunc recipiunt scientifica explicationes quae originem divinam larvant et destruunt. Ad oculum, magnus hic fidei inimicus, additur explicatio scientifica quae cerebrum humanum convincit et simul in electionibus eam roborat quae ad perditionem perducunt.

Quid expectat Deus de creaturis suis? inter eos eliget, qui vitae conceptiones probant **,** id est, qui cogitationes eius amplectuntur. Fides erit medium, sed non finis. inde est quod *fides sine operibus , quae portare debet, mortua* dicitur, Iac. Quia si fides vera est, etiam fides falsa est. Ius et nefas omnes differentias faciunt, et Deus non habet molestiam cognoscendi obedientiam, ut eam a inoboedientia discernat. Solus tamen iudex manet, cuius sententia aeternum cuiusque creaturae futurum iudicabit, quoniam eius electio singularis est et oblatio vitae aeternae unice per Iesum Christum obtinetur. Locus in terra tantum iustificatur ad offerendum possibilitatem electionis huius electi eterni. Ad secundum dicendum quod fides non est fructus magnorum laborum et sacrificiorum, sed secundum statum naturae adeptae vel non consecutae creaturae a sua nativitate. Sed cum existit, a Deo nutritur, alioquin moritur et evanescit.

Vera fides rara est. Quia contra fallacem rationem religionis christianae officialis, non sufficit ei ponere crucem supra sepulchrum creaturae, ut ostia caeli sint ei aperta. Et hoc ostendo, quia videtur praeteriri, dixit Iesus Matth . *lata enim porta et spatiosa* ***via quae ducit ad perditionem*** *et multi qui ingrediuntur per eam* angusta *autem* ***porta et arcta via quae ducit ad vitam*** *et pauci sunt qui inveniunt eam* » Confirmatur haec doctrina in Bibliis exemplo translationis Iudaeorum in Babylonem, cum Deus solus Danielem ac tres comites et quinque reges potentes electione sua dignos invenit; et ezechielis qui in hac aetate habitat. Unde dicitur Ezech. XIV, 13-20: *fili hominis, si peccaverit in me perfidiam, et extendam manum meam super eam, si frangam pro eo baculum panis, si famem inmisero in*

eam. et si interfecero ex eo hominem et iumentum, et fuerint in eo tres viri isti, ***Noe, Daniel et Iob*** *: ipsi iustitia sua salvabunt animas suas, ait Dominus Deus. Si feras feras vagari, quae populatur, si deserta facta est, ubi nemo ob has bestias transiret, et tres isti homines in medio essent, viverem! dicit Dominus Deus,* ***non liberabunt filios neque filias, sed ipsi soli salvabuntur*** *, et terra erit in solitudinem. aut si gladium induxero in terram hanc, si dixero: Gladius percurrat terram! Si occidi homines et bestias, et essent tres isti viri in medio eius, viverem! dicit Dominus Deus* ***non liberabunt filios neque filias sed ipsi salvabuntur*** *Aut si pestem misi in terram istam, si effunderem furorem meum contra eam per mortales, ut exterminarem ab ea homines et iumenta, et erant in ea* ***Noe, Daniel et Iob, ego vivo! dicit Dominus Deus non salvare filios et filias sed in iustitia sua salvare animas suas*** » Eo tempore diluvium aquarum solum Noe salutem in octo hominibus arcae munitis inventam fuisse comperimus.

XXII, 14: *multi sunt vocati,* ***pauci vero electi.*** » Ratio simpliciter explicatur per altam sanctitatis normam a Deo requisitam, qui in corde nostro primum locum habere vult vel nihil. Consequentia huius postulationis opponitur humanistis cogitandi de mundo, qui hominem super omnia ponit. Adversus hanc oppositionem nos admonuit Iacobus Apostolus, dicens: “ *Adulteri! Nescitis quia* ***caritas mundi inimicitia est contra Deum*** *? Qui ergo amicus esse vult mundi,* ***inimicus est*** *Deo* . » Iesus iterum narrat Matth. 10, 37: « ***Qui amat »*** *pater aut mater plus quam me* ***non est me dignus*** *, et* ***qui amat*** *filius aut filia plus me* ***non est me dignus*** ". Item, si, sicut me, vocas amicum ad respondendum huic religionis criterium a Iesu Christo exigente, ne mireris, si te fanaticum vocat; Hoc mihi accidit, et tunc intellexi quod solum Jesum verum amicum meum haberem; eum, *Verus* , Apoc. Dicemus etiam te fundamentalistam, quia te demonstras honestum esse cum Deo legali, eo quod eius sacratissimam legem per obedientiam tuam amas et honoras. Hoc erit ex parte, pretium humanum reddere placiturum Domino Iesu, ut dignam sui ipsius sacri- ficio, et plena devotione, quam postulat.

Fides nobis permittit ut arcanas cogitationes a Deo recipiamus donec eius prodigii propositi magnitudinem deprehendamus. Ad eius altiore propositum cognoscendum, electi rationem habere debent vitam caelestem angelorum, qui experientiam terrenam praecesserunt. Quia in hac societate caelesti, divisio creaturarum et electio bonorum angelorum, fidelium Deo, non exercebatur in fide Christi crucifixi vel eius reprobationis, sicut in terra fieret. Hoc confirmat in universali, crucem Christi sine peccato manentem esse ad Deum **medium** damnandi diabolum eiusque sequaces et in terris fidem in Iesum Christum repraesentare **media** a Deo electa ad habendum amorem, quem erga suum percipit. electos amantes et bene. **Propositum** huius demonstrationis sui totius sui sacrificii iure damnare potuit ut creaturas caelestes et terrenas rebelles, quae sensum exsistentiae non communicant, iure damnare posset. Et in terrenis suis creaturis eos eligit qui cogitationes eius amplectuntur, actiones eius et iudicia approbant, quia apti sunt ad eius aeternitatem participandam. Ad extremum solvet quaestionem a libertate donata omnibus creaturis caelestibus et terrenis, quia sine hac libertate amor creaturarum selectarum vanus esset et impossibilis. Immo, sine libertate, creatura nihil aliud est quam robot, moribus automatis. Pretium autem libertatis voluntatis in fine est exterminatio rebellium creaturarum celi et terre.

Probatur ergo quod fides non simplici innititur: « *Credite in Dominum Iesum et salvi eritis* ». Haec biblica verba innituntur iis quae verbo « credere » implicant, oboedientiam nempe legum divinarum, quae veram fidem denotant. Finis enim Dei est invenire creaturas quae ei ex amore obediunt. Invenit quosdam inter coelestes angelos, et inter terrenas humanas creaturas, quosdam elegit, et aliquos usque in finem gratiae persequitur.

Cibus ad ius caeli

Sicut corpus humanum indiget alimento ad vitam prolongandam, fides in suo spiritu producta indiget etiam spirituali alimento. Omnis homo persensit ad demonstrationem amoris a Deo in Christo Iesu donati, desiderium sentit ut aliquid pro Ipso faciat. Sed quomodo possumus aliquid quod placeat, si nescimus quid a nobis expectat? Ad hanc quaestionem respondendum est, quod nostrae fidei nutrimentum constituet. Sine *fide enim impossibile est placere Deo,* ut dicitur Heb. Sed haec fides vivificanda est et ei iucunda secundum eius exspectationem. Dominus enim Deus omnipotens consummator est et iudex eius. Multitudines credentium christianorum bonam necessitudinem cum Deo caeli desiderant habere, haec relatio non potest esse quia eorum fides rite nutrita non est. Responsio ad quaestionem nobis datam, Matth. 24, et 25. Iesus doctrinam suam ponit in ultimis diebus, qui paulo ante tempus secundae suae apparentiae, hoc tempore, in gloria divinitatis suae. Hanc describit multiplicando imagines in parabolis: parabolam de ficu, Matth. 24, 32 ad 34; parabola de fure nocturno, Matth. 24, 43 ad 51; de decem virginibus, Matth. de talentis, Matth. de ovibus et capris, Matth. 25, 31 ad 46. In his parabolis bis apparet mentio cibi *:* in parabola furis nocturni, et de ovibus et hircis, quia, non obstante. apparentias, cum dicit Jesus, " *Esurivi, et dedistis mihi manducare* ," loquitur nobis de spirituali cibo, sine quo fides hominis moritur. Non enim *in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei* . 4, 4; Propositum alimenti fidei est eum contra " *secundam mortem* " Apoc 20, custodire, per quam ius in aeternum vivendi amittit.

Ut pars huius considerationis, ad hanc parabolam noctis furis intuitum animumque dirige:

V. 42: *Vigilate ergo, quia nescitis qua die Dominus vester venturus sit* .

Thema reditus Iesu Christi definitur et eius "exspectatio" excitationem spiritualem excitabit in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis, inter 1831 et 1844. Vocatur "Adventismus", membra huius motus, se ipsos designatos. a coaevorum nomine Adventistae; verbum sumptum ex adventu Latino quod significat adventum.

V, 43: ' *scire hoc bene, si sciret paterfamilias qua nocte fur veniret, vigilaret, et non permitteret domum suam confringi* '.

In hoc versu, " *magister domus* " est discipulus qui Iesum exspectat ut redeat, et " *fur* " ipsum Iesum significat. Per hanc comparationem Iesus nobis ostendit commodum cognoscendi tempus reditus sui. Itaque nos hortatur ut eam cognoscamus, eiusque consilium audientes nostram necessitudinem cum eo habituramus.

V. 44: « *Ideo et vos estote parati, quia qua hora non putatis, Filius hominis venit* ».

Futurum tempus verborum in hoc versu correxi, quia in Graeco, haec verba praesentis temporis sunt. Haec enim verba Iesus discipulis hodiernis, qui eum hac de re interrogant, dicuntur. Dominus, tempore finis, utetur hoc "Adventista" themate ad cribrandos Christianos, fidei propheticae probationem ponendo; ad hoc, quattuor exspectationes « Adventistarum » successive ordinabit; quoties iustificatur in nova illustratione Spiritus, tria prima de prophetiis Danielis et Revelationis.

V. 45: *Quis est igitur fidelis servus et prudens, quem constituit dominus super populum suum, ut det illis escam in tempore?* »

Cave ne erres in iudicio tuo, quia nunc ante oculos tuos est *cibus , de quo in hoc versu.* Hoc documentum plane est, cui nomen imposuit « Explica Danielem et Revelationem », quae constituit hunc spiritualem « *cibum* » essentialem ad fidem tuam alendam, quia a Iesu Christo praebet omnia responsa ad interrogata, quae legitime postulare potes. praeter haec responsa, revelationes inopinatae, sicut verus dies reditus Iesu Christi, qui nos usque ad fontem MMXXX quarto et ultimo « adventus » exspectamus ».

Hoc versu personaliter sollicitus, hoc documentum offero, fructum fidelitatis meae erga Deum veritatis ac prudentiae meae, quod mirari nolim reditus Iesu Christi. Iesus hic suum extremum tempus manifestat consilium. Hoc tempore cogitavit « *cibum* » idoneum ad confirmandam electorum fidem suorum qui gloriosum reditum fideliter exspectant. Hic autem *cibus* propheticus est.

V. 46: *Beatus ille servus, quem* ***cum venerit dominus ejus*** *invenerit ita facientem.* »

Eius reditus gloriosus hic contextus confirmatur, id est quartae « adventus » exspectationis. Servus sollicitus est iam valde felix Dei cogitationem revelatam cognoscere, eius iudicium de fide hominum. Haec autem beatitudo extendet et curabit omnes illos qui, hoc ultimo divino lumine accepto, eam vicissim propagabunt et eam cum electis per totam terram dispersis communicabunt, usque ad effectum reditus Iesu Christi.

47: « *Veritatem dico vobis, ipse fundabit eam super omnia bona sua.* »

Domini bona curabunt, usque ad reditum, bona spiritualia. Servus autem fit ad Iesum, Eius spiritalis thesauri custos; exclusiva oraculorum deponitur et lumen

revelatum. Hoc totum documentum perlectis, animadvertere poteris me non augendo in eius biblica revelatione prophetica nomen "thesaurum" dare. Quod aliud nomen tribuam revelationi, quae contra *mortem secundam tutatur* et ad vitam aeternam aperit? Quia possibilitatem dubitandi dissipat et evanescit, quae fatalis est propter fidem et salutem.

V. 48: *Si autem malus servus est, qui intra se dicit: dominus meus venire tardat* .

Vita a Deo creata est generis binarii. Unumquodque oppositum suum absolutum habet. Deus autem hominibus duas vias exhibuit, duas vias ad electiones suas dirigendas: *vitam et bonum, mortem et malum; triticum et palea; ovis et capra, lux et tenebrae* . In hoc versu, malignum servum Spiritus oppugnat, sed tamen servum, qui falsam fidem a Deo et ante omnia non nutritam designat, falsam fidem Christianam attingens et de ipsa fide adventus, nostro tempore finis. . Non amplius lucem a Iesu Christo suscipiens, quia id quod ei oblatum est inter 1982 et 1991 recusavit et quod adventum eius anno 1994 annuntiavit, hic Adventismus fructum produxit malitiae, qui effluxus nuntii Dei mense Novembri MCMXCI consecutus est. Nota quod Iesus cogitationes cordis occultas revelat: « *qui* ***in se dicit*** ». Quia apparentiae religionis externi sunt valde fallaces; formalismus religiosus substituit veram fidem vivam plenam zelo veritatis.

V. 49, " *si incipit verberare socios, comedens et bibit cum ebriis* " .

Imago est paulo ante tempus anticipata, radians autem exprimit, clare, temporibus pacis, oppositionem et pugnam, quae exprimunt et praecedunt veram persecutionem quae ventura est; suus 'tantum temporis res est. Ab anno 1995, Adventismus institutionalis « *manducans et bibens cum ebriis* » fuit quatenus societatem cum protestantibus et catholicis in societatem oecumenicam ineundo fecit. Nam in Apoc. 17, n. 2, nisl fidem catholicam " *Babylonem magnam* " vocatam, et protestantium fidem " *terram* " , dicit Spiritus : ***apud eam*** *reges terrae tradiderunt se fornicationi. et* ***vinum fornicationis suæ*** *habitantes* ***in terra inebriatus est*** . "

V. 50: " *Veniet dominus huius servi in die qua non sperat, et qua hora nescit,* "

Consecutio rejectionis lucis circa exspectationem tertiae Adventistae ac tempus 1994, tandem apparet in ignorantia temporis veri reditus Iesu Christi, id est, quarta exspectatio adventus divini propositi. Haec ignorantia consecuta est ruptis relationis cum Iesu Christo, quod hoc modo concludere possumus: Adventistae in hac calamitate positi iam non sunt coram Deo vel, eius iudicio, « Adventi ».

V. 51: « *Discindet eum, et partem suam cum* ***hypocritis dabit illi*** *: illic erit fletus et stridor dentium.* »

Imago exprimit iram quam Deus infliget falsis servis qui eum tradiderunt. Adnoto in hoc versu vocem ***hypocritae*** , per quam spiritus falsos Christianos designat, Dan. XI, 34, sed latior lectio requiritur ad intellegendum contextum temporis iaculi per prophetiam, quae continet versus 33 et 35; et *multos erudiet inter eos sapientissimus. Sunt quidam qui gladio et flamma, captivitati et rapienti ad tempus succumbent. In tempore cum succumbunt, paulum adiuvabuntur, et* ***multi*** ***iunge de hypocrisi*** . *Et cadent quidam sapientes, ut purificati, purificati et*

dealbentur ***usque ad tempus praefinitum*** *, non enim veniet usque ad tempus praefinitum;* » *Servus* ergo nequam est qui exspectationem Dei, Domini sui tradit, et *usque ad tempus praefinitum* castra hypocritarum ***coniungit*** . Communicet extunc cum eis iram Dei, quae eos percutit usque ad ultimum iudicium, in quo sunt annihilati, consumpti sunt in *lacu ignis* , qui ponit *mortem secundam* , secundum illud Apoc. 15: *qui non est inventus in libro vitae scriptus, missus est in stagnum ignis* .

Historia Verae Fidei Revelata

Vera fides

Multa sunt dicenda de vera fide, sed iam proponam hanc rationem, quae mihi videtur esse prioritas. Quicumque necessitudinem cum Deo constituere vult, scire debet suam notionem vitae in terris et in caelis esse extremum contrarium nostrae systematis in terris instituti, quod superbus et pravis cogitationibus a Deo inspiratis aedificatur. inimicum et verorum electorum suorum. Iesus nobis dedit viam ad veram fidem cognoscendam: « ***Ex fructibus eorum cognoscetis eos*** . *Numquid colligunt de spinis uvam, aut de tribulis ficus?* (Matt. 7, 16). Ratione habita huius sententiae scitote omnes qui nomen eius profitentur et non praesentes, mansuetudinem, eius iuva- tionem, sui ipsius sacrificium, spiritum sacrificii, amorem veritatis ac studium oboediendi praeceptis. Deus nunquam fuit, nunquam servi ejus erunt; hoc est quod 1 Cor. 13 nos docet verae sanctitatis charisma definiendo; quod justum Dei judicium requirit: vers. 6: *non gaudet in iniustitia, sed* ***gaudet in veritate.*** ».

Quomodo etiam persecutionem et persecutorem a Deo iudicari credimus? Quae est similitudo inter Iesum Christum spontaneum crucifixum, et inquisitionem pontificiam Romani seu Ioannem Calvinum, qui viros ac mulieres cruciando usque ad mortem subiecit? Ut differentiam videam, verba a scriptis biblicis inspirata negligere debemus. Hoc factum est antequam per orbem biblia divulgarentur, sed quia ubique terrarum in promptu fuit; quas excusationes possunt iustificare errores iudicii hominum? Non sunt aliqui. Ideo veniet ira divina magna et inextinguibilis.

Tres et dimidium anni, quibus Iesus in suo ministerio terreno laboravit, nobis in Evangeliis revelantur, ut cognoscamus regulam verae fidei in sententia Dei; qui solus rerum. Eius vita nobis in exemplum praebetur; exemplum quod imitandum est ut ab Eo cognoscatur ut discipuli eius. Quae quidem adoptio significat nos participes eius vitae aeternae quam proponit conceptionem. Exulat ibi cupiditas, ut et vastitas et perniciosa superbia. Nullus est locus crudelitatis et nequitiae in vita aeterna nisi electis ab ipso Iesu Christo agnitis oblatus. Eius mores pacifice seditiosus fuit, quia, Magister et Dominus, omnium se servum fecit, procumbens ad pedes discipulorum lavandos, ut suam significationem manifestaret superborum bonorum damnationi manifestandam. praes., Judaeorum religionis sui temporis figuras; quae adhuc hodie designant populum iudaicum et christianum religiosum. Omni oppositione vexillum, quod in Iesu Christo revelatum est, norma est vitae aeternae.

Servos suos demonstrans facultates cognoscendi se, inimicos, falsos servos Dei, Iesus Christus fecit animas suas salvare. Et eius promissio usque ad finem mundi, " *in medio* " suorum electorum conservatur et constat eos per vitam terrenam illuminare ac protegere. Verae fidei norma absoluta est Deum manere cum electis suis. Numquam eius luce et Spiritu Sancto privantur. Si autem Deus

recedit, iam non est unus; eius spiritualis status in iusto Dei iudicio mutatus. Quia eius iudicium humanis moribus adaptat. In singulari gradu, mutationes utrinque possibilis manent; de bono ad malum vel de malo ad bonum. Sed hoc non fit, in communi gradu coetus religiosorum et institutionum, quae tantum de bono in malum mutant, cum mutationibus a Deo statutis non accommodantur. Iesus in sua doctrina refert: « *Non potest arbor bona fructus malos facere, sicut non potest arbor mala fructus bonos facere* (Matt. 7, 18). Sic nobis dedit intelligere catholicam propter abominabilem fructum arborem malam esse, *eamque* per falsam doctrinam manere, etiam cum, monarchico auxilio destituta, populum persequi desinat. Idemque est cum religione Anglicana ab Henrico VIII condita ad eius adulteria et flagitia iustificanda; quid valeat Deus suis posteris et successoribus monarchis dare? Hoc etiam accidit de religione Calvinista protestantes, cum hic fundator Ioannes Calvinus propter morum duritiem et frequentes suppliciorum famam ad mortem timuerit, quem in sua civitate Geneva legitimo modo simillimum est. usque ad sui temporis mores ultra eos. Hic protestantismus non erat probabile dulci Domino Iesu Christo placere, neque ullo modo potest sumi ad exemplar verae fidei. Ita verum est ut in sua revelatione Danieli data Deus reformationem protestantismi negligit, nisi solum papale regimen annorum 1260 et tempus constitutionis nuntii septimi Adventismi, divinarum veritatum revelatarum baiulus, ab anno MDCCCXLIV. usque ad finem mundi, qui venit, anno MMXXX.

Malum historicum religionis mentitur omnes aspectus probati Dei exemplaris, sed numquam cum eo congruit. Vera fides perpetuo alitur Spiritu Christi, non est falsa fides. Vera fides mysteria biblicarum Dei explicare potest, falsa fides non potest. Multitudines interpretationum prophetarum in mundo circulant, quisque fictior quam ultimis. Dissimiles illis meae interpretationes unice ex testimoniis biblicis habentur; nuntius igitur est praecisus, stabilis, cohaerens et consentiens cum cogitatione Dei, a qua numquam recedit; et Omnipotens custodiet illud.

Notae praeparatoriae ad Danielis librum

Nomen Daniel interpretatur Deus iudex meus. Cognitio iudicii Dei principale fundamentum est fidei, quia creaturam ducit ad oboedientiam voluntatis revelatae et intellectae, quae sola conditio est ut ab eo omni tempore benedicatur. Deus amorem creaturarum suarum quaerit qui eam concretam reddunt et per fidem oboedientem demonstrant. Iudicium igitur Dei revelatur per eius prophetias, quibus symbolis utuntur ut in parabolis Iesu Christi. Iudicium Dei in libro Danielis primum revelatur, sed tantum fundamentum eius iudicii de christiana religione in historia ponit, quae singillatim in Apocalypsi libro patebit.

Apud Danielem, Deus parum revelat, sed haec parva quantitatis momenti est magni momenti, quia fundamentum est totius Revelationis propheticae. Architecti aedificantes sciunt quomodo situs aedificii decretivus et determinatus praeparatio sit. In prophetia, hoc pertinet ad revelationes a Daniele propheta acceptas. Re quidem vera, cum eorum significationes clare percipiuntur, Deus duplicem metam attingit **suam exsistentiam probandam** et electos suos **claves ad intellegendum** nuntium a Spiritu traditum. In hoc eodem omnia pauca invenimus: annuntiationem successionis quatuor imperiorum universalium dominantium a tempore Danielis (Dan. 2, 7, 8); officialis notatio ministerii terrestris Iesu Christi (Dan. 9); annuntiatio apostasiae Christianae anno 321 (Dan. 8), papale regnum 1260 annorum inter 538 et 1798 (Dan. 7 et 8); et "Adventista" confoederatio (Dan. 8 et 12) ab 1843 (usque ad 2030). Hoc addo Dan. 11. quae, ut videbimus, formam et evolutionem ultimi Belli terrestris nuclearis Mundi revelat, quod adhuc ante gloriosum Dei Salvatoris reditum perficiendum restat.

Dominus Iesus Christus subtiliter Danielis nomen evocavit ad suum momentum in novo Foedere revocandum. Cum *ergo videris abominationem desolationis,* ***de qua Daniel propheta locutus*** *est in loco sancto, qui legit, attendat.* (Matt. 24, 15) »

Si Iesus in Daniele testimonium perhibuit, quia Daniel de primo adventu eius et de gloria sua suscepit eum, et prae omnibus aliis. Ut verba mea bene intelligantur, scias oportet Christum, qui de coelo venit, ante se Danieli sub nomine Michaelis, ***Dan*** . Christus in Apoc. Hoc nomen " ***Micaël*** " notius est in forma latina sua catholica Michel, nomen clarissimi Mont Saint-Michel in Gallia Britannica. Liber Danielis addit singularia numeralia quae permittit nos scire annum primo adventus sui. Volo etiam notare nomen ***Micaëlis*** , quis ut Deus; ac nomen « ***Iesus*** » vertit ut: YaHWéH salvet. Ad magnum Deum creatorem utrumque nomen pertinet, prima titulo caelesti, secunda titulo terreno.

Revelatio Futuri exposita est nobis ut multi-fabulam constructionem venatus. In cinematographico initio, ad subsidia effectus in cartoons creandis, cinematographici vitrei usus, quorum varia exemplaria pictae, olim superimposita, in pluribus gradibus imaginem dederunt. Ita est cum prophetia a Deo designata.

Omnia incipit apud Danielem

LIBER DANIELIS

Qui legis hoc opus, scias omnipotentem Deum omnipotentem vivere, licet in occulto sit. Hoc testimonium ***Danielis prophetae*** scriptum est ad persuadendum tibi. Testimonium gerit veteris ac novi Foederis, quia Iesus illud in verba ad

discipulos suos evocavit. Eius experientia actionem boni et iusti Dei manifestat. Qui liber nobis permittit detegere iudicium, quod Deus gestat in historia religionis suae monotheismi, Iudaeorum in prima societate, deinde Christiana in nova societate, aedificata in sanguine a Iesu Christo, die III mensis Aprilis, anno XXX. era. Quis melius quam " ***Daniel*** " Dei iudicium revelare potest? Nomen eius significat « Deus iudex meus ». Haec experientia non fabulae sunt, sed testimonium divinae benedictionis exemplar fidelitatis eius. Deus illum in tribus hominibus salvat in calamitate, Ezech. 14, 14-20. Haec tria genera electorum sunt ***Noe, Daniel et Iob*** . Dei nuntius clare docet nos etiam in Iesu Christo, nisi his exemplaribus similes non simus, ianuam salutis nobis clausam manere. Nuntius hic confirmat angustam viam, angustam vel angustam portam, per quam electi ad caelum ingrediendum, secundum doctrinam Iesu Christi. Narratio de " ***Daniele*** " ac tribus sociis suis nobis exhibet exemplar fidelitatis quam Deus in diebus tribulationis salvat.

Sed est etiam in hac historia de vita Danielis, trium regum potentum conversio, quos Deus subripuit diabolo, quem prorsus ignorabant. Hos imperatores Deus potentissimos oratores causa sua fecit in historia humana, primum, sed etiam novissimum, quia hi exemplar homines evanescunt et religio, valores, mores incessanter declinabunt. Deus enim, animam rapens, longum certamen est et casus regis " ***Nabuchodonosor*** " exemplar sui generis perquam patefacit. Hanc Iesu Christi parabolam confirmat « ***Bonus Pastor*** », qui gregem suum relinquit ad quaerendas oves perditas.

Daniel 1

Dan 1:1 *Anno tertio regni Joakim regis Juda, venit Nabuchodonosor rex Babylonis ad Jerusalem, et obsedit eam:*

1a- *Anno tertio regni Joakim regis Juda*

Regnante Ioachim XI anno ab - DCVIII ad - 597. Anno III - DCV.

1b- *Nabuchodonosor*

Haec est translatio Babylonica nominis Nabuchodonosor regis: "Nabu protegit filium meum primogenitum". Nabu est Mesopotamia scientiae et scribendi deus. Iam percipere possumus Deum habere intendit hanc potestatem super cognitionem et scripturam ei restitutam.

Dan 1:2 *Et tradidit Dominus in manu eius Joakim regem Juda, et partem vasorum domus Dei. Tulitque Nabuchodonosor vasa in terra Sennaar in domum dei sui, et posuit ea in domo dei sui.*

2a- *Tradidit Dominus in manus eius Ioachim regem Iudae*

Iudeorum regis desertio Dei iustificatur. Viginti quinque *annorum erat Ioachim, cum regnare coepisset, et undecim annis regnavit in Ierusalem. fecitque malum in conspectu Domini Dei* sui

2b- *tulit Nabuchodonosor in terra Sennaar in domum dei sui et posuit ea in domo dei sui.*

Rex iste paganus est, Deum verum, cui Israel servit, nescit, sed Deum suum honorare curat: Bel. Post futuram vero conversionem Danielis in eadem fidelitate Deo serviet.

Dan 1:3 *iussitque rex Aspenez principe eunuchorum, ut afferret de filiis Israel de stirpe regia, et de stirpe nobilissima,*

Dan 1:4 *Pueri pueri sine macula corporis, specie decori, sapientia praediti, intelligentia et doctrina, servientes in palatio regis, et qui docerentur Chaldaeorum litteras et linguas.*

4a- Rex Nabuchodonosor comis et intelligens apparet, ille solum quaerit filios Iudaeos adiuvare ut in suam societatem et bona sua utiliter colligant.

Dan 1:5 *Donum ciborum mensae suae et vini, quem biberat, eis per singulos dies dedit, ut educerent eos per triennium, quo completi essent ad serviendum sibi. rex.*

5a- Regis bonae affectiones manifestae sunt. Cum iuvenibus communicat quod se, a diis suis, ad cibum dat.

Dan 1:6 *Fuerunt inter eos Daniel, Ananias, Misael, et Azarias de filiis Juda.*

6a- De omnibus iuvenibus Judaeis in Babyloniam translatis, quatuor tantum earum exemplum fidelitatis praebuerunt. Res quae sequuntur a Deo ordinantur ad ostendendam differentiam fructuum ab iis qui ei serviunt et cui benedicit, et qui non serviunt ei et quos ignorat.

Dan 1:7 *Et imposuerunt eis praepositi eunuchorum nomina: Daniel Baltassar, Hananias Sidrach, Misael Misach, et Azarias Abednego.*

7a- Intelligentia communicatur ab his iuvenibus Judaeis consentientibus, qni nomina gentilia victori imponunt. Nominatio est signum excellentiae et principium a vero Deo edoctum. Gen. _ *daturum se.*

7b- Daniel « Deus iudex meus » nominatur Baltassar: « Bel tuebitur ». Bel diabolum designat, quod prorsus ignorans gentes istas gentilium daemonum spirituum victimas coluit et coluit.

Hanania "gratia vel Datum a YaHWéH" fit "Shadrach" ab Aku inspiratus. Aku erat luna deus in Babylone.

Mishaël “Qui est iustitia Dei”, fit Meschac “qui est Aku”.

Azarias "Auxilium vel Auxilium YaHWéH" fit "Abed-Nego" "Servus Nego" , et ibi iam Deus Solaris Chaldaeorum.

Dan 1:8 *Daniel non voluit pollui cibo regis, et vino, et bibere rex: et oravit eunuchum unum, ne se contaminaret.*

8a- **Habens** nomen paganum non dubitat cum victus es, sed te inquinare ad hoc quod Deum pudeat, nimium est quod petas. Eos *a regis vino et carnibus* abstinere juvenum fides duxit, quod haec tradita gentilibus in Babylone

venerandis numinibus. Eorum iuventus maturitate caret et nondum ratiocinantur sicut Paulus, Christi testis fidelis, qui falsa numina putat ventos esse (Rom. 14; 1Co.8). Sed propter timorem informem debilibus fide facit ut eos. Si contrario modo agat, non peccat, quia ratio vera est. Deus coinquinationem voluntariam cum omni scientia et conscientia damnat; in hoc exemplo, voluntaria voluntate deos paganos honorare.

Dan 1:9 *Dedit Deus Danieli gratiam et gratiam coram principe eunucho.*

9a- Fides iuvenum per timorem Dei displicuit; Benedicat eos.

Dan 1:10 *Dixerunt principes eunuchorum ad Danielem: " Timeo dominum meum regem, qui constituit tibi quid manducetis et bibatis; cur enim vultu turpiorem quam iuvenum aetas videat? Caput meum regi exponas.*

Dan 1:11 *Dixit autem Daniel ad villicum, cui praepositus erat eunuchus Danieli, Ananiae, Misael, et Azariae.*

Dan 1:12 *Teste servis tuis decem diebus, et da nobis olera ad comedendum et aquam ad bibendum;*

Dan 1:13 *Videbitis ergo faciem nostram et juvenum, qui vescuntur panes regis, et facietis servis vestris sicut vidisti.*

Dan 1:14 *Et concessit eis, et interrogavit eos, et probavit eos dies decem.*

Dan 1:15 *Post dies autem decem meliores erant vultus et pinguiores prae omnibus pueris qui vescebantur cibo regio.*

15a- Collationem spiritualem constituere possumus inter " *decem dies* " experientiae Danielis cum tribus sociis, cum " *decem diebus* " annorum propheticarum persecutionum nuntium « *Smyrnae* » aetatis Apoc. . In utroque enim experientia Deus occultum fructum revelat eorum qui se ab eo esse dicunt.

Dan 1:16 *Villicus cibum et vinum tulit, et dedit eis herbas.*

16a- Ex quo experientia ostendit quomodo Deus mentes hominum agere possit, ut servis suis faveant secundum suam sanctam voluntatem. Quia magnum periculum erat a procuratore regis, et Deus intervenire debuit, ut acciperet propositiones Danielis. Fides peritia successus est.

Dan 1:17 *Pueris his dedit Deus scientiam et disciplinam in omni epistola et sapientia; et Daniel omnes visiones et somnia.*

17a- *Dedit Deus pueris istis quatuor scientiam, intelligentiam in omnibus litteris et sapientia*

Omne datum a Domino. illi qui eum ignorant, quantum ab illo sciunt, sive intelligentes et sapientes, sive ignorantes et fatui sunt;

1 **7** b- *Et daniel exposuit omnes visiones et omnia somnia.*

Primo ut suam fidem ostendat, Daniel a Deo honoratur, qui ei donum prophetiae dat. Hoc testimonium dedit suo tempore fideli Ioseph Aegyptiorum captivo. Inter oblationes Dei etiam Salomon sapientiam elegit; et ad hanc electionem, Deus ei omnia, gloriam et opes dedit. Daniel rursus experietur hanc elevationem a Deo fideli suo aedificatam.

Dan 1:18 *Statuto tempore ab rege, ut offerret eum, præcepit eis principes eunuchorum in Nabuchodonosor.*

Dan 1:19 *Et locutus est eis rex. Et non erat inter omnes viros istos sicut Daniel, Ananias, Misael, et Azarias. Admissi igitur sunt ad regis servitium.*

Dan 1:20 *Super omnia, quae requirebant sapientiam et intelligentiam, et de quibus interrogavit eos rex: invenit in illis decuplum super cunctos ariolos et magos, qui erant in universo regno eius.*
20a- Deus sic ostendit « *differentiam inter eos qui serviunt ei et qui non serviunt ei* », quod scriptum est Mal. Nomina Danielis et sociorum eius in testimonium Bibliorum sacrorum intrant, eorumque demonstrationes fidelitatis exempla ad electos usque in finem mundi adhortanda erunt.
Dan 1:21 *Fuit ergo Daniel usque ad annum primum Cyri regis.*

Daniel 2

Dan 2:1 *In anno secundo regni Nabuchodonosor vidit Nabuchodonosor somnia. Inquietum erat animum et somnum capere non poterat.*
1a- Sic in - 604. Deus se in spiritu regis manifestat.
Dan 2:2 *Vocavit ergo rex magos, ariolos, et malefici, et Chaldæos, ut indicarent ei somnia sua. Qui cum venissent, steterunt coram rege.*
2a- Tunc rex paganus se convertit ad populum, in quo se habet, usque tunc confidit quilibet artifex in suo campo.
Dan 2:3 *Et dixit ad eos rex : Vidi somnium. animus commotus est, et hoc somnium scire velim.*
3a- Bene dixit rex : *Cupio hoc scire somnium* ; de significatione sua non loquitur.
Dan 2:4 *Responderuntque Chaldaei regi Syriace: Rex in sempiternum vive! Dic servis tuis, et exponemus.*
Dan 2:5 *Rursumque rex respondit, et ait ad Chaldaeos: " Confugit me sermo; Quod si non me somnii et ejus explicationem intelligas, discerperis, et domus tuae in cumulum rudera redibuntur.*
5a- Intransigentiam Regis et mensuram extremam, quam sumit, sunt eximia et inspirata a Deo, qui instrumenta creat ad charlata- nem gentilium confundendi et gloriam Suam per suos fideles servos revelandi.
Dan 2:6 *Si autem somnium, et interpretationem eius narraveritis, munera et dona et honorem magnum accipietis a me. Somnium igitur, et interpretationem ejus indicate mihi.*
6a- Haec *dona, munera, magnos honores* , preparat electis suis fidelibus.
Dan 2:7 *Responderunt secundo: " Rex somnium dicat servis suis, et explicabimus illud.*

Dan 2:8 *Responditque rex, et ait: In veritate comperi quod quæris tempus, eo quod res me fugerit.*

8a- Rex suos sapientes quaerit id quod numquam petitum est nec impetrat.

Dan 2:9 *Si ergo somnium non indicaveritis mihi, eadem sententia vos omnes operiet. mendaces et mendacia dicere me vis, dum mutas tempora expectas. Somnium ergo indica mihi, et cognosce si potes.*

9a- *Mendacia et mendacia narrare vis mihi, dum expectat tempora mutanda*

Hoc principium est, quod usque ad finem mundi omnes falsi vates et divinatores ditati sunt.

9b- *Somnium ergo indica mihi, et cognosce si potes*

Hoc primum in hominis cogitatione se manifestat ratio logica. Charlatani magnum habent tempus quod suis rusticis et nimis credulis clientibus aliquid narrare possit. Rex postulatum suum detegit modum.

Dan 2:10 *Responderunt Chaldaei regi : Nullus est in terra, qui possit dicere quod rex postulat. nemo rex, quantuscumque ac potens fuerit, ab aliquo mago, astrologo vel Chaldaico tale aliquid postulavit.*

10a- Vera sunt verba eorum, quia usque adhuc Deus non intervenit ad detegendos eos, ut intelligant se solum Deum esse, et eorum gentilia numina nihil esse nisi nihilum, et idola manu facta, et spiritus hominum datas. ad daemones.

Dan 2:11 *Quod rex postulat, difficile est; nemo est, qui nuntiet regi, praeter deos, quorum non est inter homines conversatio.*

11a- Sapientes hic certissimam veritatem exprimunt. Sed haec cum dicunt, nullam cum *diis* societatem habere fatentur , sed semper ab eis deluduntur, qui per se occulta numina arbitrantur responsa consecuturos. Immissa provocatio a rege nudatur. Quod ut assequatur, inaestimabilis et infinita Dei veri sapientia, iam in Salomone, hoc divinae sapientiae magistro, sublimiter revelata est.

Dan 2:12 *Iratusque est rex, et iratus est vehementer. Jussit omnes sapientes Babylonis interfici.*

Dan 2:13 *Sententia autem publicata est, et occiderunt sapientes, et quaerebant Danielem et socios eius ut perirent eos.*

13a- Suos servos ante mortem ponens, eos Deus in gloria cum Nabuchodonosor rege suscitabit. Hoc consilium ultimam experientiam fidei adventusticae prophetat ubi electi mortem expectabunt a rebellibus statuta die constitutam. Sed hic rursus res adversabitur, quia mortui erunt rebelles, qui se invicem interficient, quando Christus potens et victor in coelo apparet eos iudicare et condemnare.

Dan 2:14 *Tunc sapienter et sapienter locutus est Daniel ad Arjoch, principem satellitum regis, qui ierat ad interficiendos sapientes Babylonis.*

Dan 2:15 *Respondensque dixit ad Arjoch ducem regis: " Quare tam dura sententia regis est? Arjoc rem exposuit Danieli.*

Dan 2:16 *Daniel autem ad regem perrexit, et oravit eum, ut tempus redderet regi.*

16a- Daniel secundum naturam suam et experientiam religiosam agit. Scit sua prophetica dona sibi a Deo dari, in quibus omnem suam fiduciam collocare consuevit. Rex, cum quid quaerit, scit Deum habere responsa, sed notum sibi facere vult?

Dan 2:17 *Et ingressus est Daniel domum suam, et nuntiavit Hananiae, Misael, et Azariae sociis suis super verbo hoc:*

17. Quatuor juvenes in domo Danielis habitant. " *Consimiles greges* " et "concursum dei" repraesentant. Iam ante Iesum Christum, " *ubi duo vel tres colligunt in nomine meo, ego in medio eorum sum* ", dicit Dominus. Amor fraternus hos iuvenes coniungit qui pulchrum solidarietatis animum demonstrant.

Dan 2:18 *hortatus est eos ad deprecandam misericordiam a Deo caeli, ne Daniel et socii eius cum ceteris sapientibus Babylonis perirent.*

18a- Adversus tam fortiter contra vitam suam comminatio, oratio ardens et jejunio sincera sola sunt electorum arma. Sciunt et exspectant responsionem a Deo suo, qui eis tantum documentum dedit ut eos amet. In fine mundi, novissimi electi iaculis per decretum mortis eodem modo aget.

Dan 2:19 *Tunc Danieli revelatum est absconditum per visionem noctis. Benedixitque Daniel Deo caeli.*

19a- Rogatus ab electis suis , ibi est Deus fidelis , quia experimentum sumpsit ad testimonium fidelitatis suae Danieli et tribus sociis suis ; ut eos ad summa imperii regis eveheret. Hoc rege quem ducet ac tandem convertet, experietur necessarios. Haec conversio fructus erit fidelium et sine crimine conversationis quattuor iuvenum Iudaeorum a Deo sanctificatorum propter eximiam missionem.

Dan 2:20 *Respondens Daniel ait: " Sit nomen Dei benedictum ab aeterno usque in aeternum. Sapientia et fortitudo ei.*

20a- Iusta laus, quia probatio *sapientiae eius* est, in hac experientia certissime demonstrata. *Robur* eius Ioachim Nabuchodonosor Nabuchodonosor tradidit et cogitationes suas imposuit in animis hominum qui eius consilio faverent.

Dan 2:21 *Ipse est qui mutat tempora et casus, qui subvertit et constituit reges, qui dat sapientiam sapientibus, et intellegentibus scientiam.*

21a- Hic versus clare exprimit omnes rationes ad credendum in et in Deum. Nebuchadnezar tandem convertet cum haec plene novit.

Dan 2:22 *Revelat profunda et abscondita, novit quae in tenebris sunt, et lux cum eo manet.*

22* Diabolus potest etiam revelare profunda et abscondita, sed lux non est in eo. Id facit ut homines a vero Deo seducat et avertat, qui, cum id facit, electos suos salvare facit, eisque funestos laqueos a daemonibus terrestribus damnatos in tenebris revelans, victoriam Iesu Christi de peccato. mortemque.

Dan 2:23 *Deus patrum meorum, glorifico et laudo quod dedisti mihi sapientiam et fortitudinem, et quod ostendisti mihi quae postulavimus a te, quia revelasti nobis secretum regis.*

23a- Sapientia et fortitudo in Deo erant in oratione Danielis, et dedit illi Deus. Hac in experientia videmus principium a Iesu edoctum impleri: « *Petite et dabitur vobis* ». Sed clare intelligitur quod ad hunc exitum obtinendum, fidelitas precantis omnibus probationibus resistere debet. Vis a Daniele recepta forma erit in cogitationes regis, qui indubitabili evidenti argumento subicietur, quod coget eum confiteri Deum Danielis ignotum sibi et populo suo usque ad tempus .

Dan 2:24 *Post haec abiit Daniel in Arjoch, cui praeceperat rex ut exterminaret sapientes Babylonis. Et abiit et locutus est ad eum sic: "Ne interficias sapientes Babylonis! Suscipe me coram rege, et dabo regi explicationem.*

24a- Divinus amor apud Danielem legitur, qui pro sapientibus paganis vitam obtinendam cogitat. Hic rursus modus est, qui bonitatem ac pietatem suam Deo

testatur, in mente perfectae humilitatis. Satiátur Deus, servulus eius glorificátur ex opéribus fidei suae.

Dan 2:25 *Cito autem adduxit Arjoch Danielem coram rege, et locutus est ei : Inveni in medio captivorum Juda virum, qui annuntiaturus est regi.*

25a- Deus regem in magno angore tenet, et spe obtinendae responsionis, quam libitum est, iram ejus continuo conquiescere faciet.

Dan 2:26 *Responditque rex, et dixit Danieli, cujus nomen erat Baltassar: Somnium quod habui, et solutionem ejus potes indicare mihi?*

26a- Nomen paganum ei datum nihil mutat. Daniel est, et non Baltassar, qui responsum dedit ei.

Dan 2:27 *Respondit Daniel coram rege, et ait: Secretum regis petierit: quæ magi, Chaldæi, et arioli, et magi, et arioli sunt, regi indicare non possunt.*

27a- Daniel intercedit pro sapientibus. quid ab eis petierit extrahi.

Dan 2:28 *Sed est Deus in caelo revelans mysteria, qui indicavit tibi rex Nabuchodonosor, quae ventura sunt in novissimis temporibus. Hoc est somnium tuum, et visiones quas vidisti in lecto tuo.*

28a- Hoc principium expositionis attentum faciet Nabuchodonosor, quia subiectum futurorum semper homines afflixit et afflixit, et exspectatio obtinendae responsionis de hac re excitat et consolatur. Daniel ad Deum invisibilem Deum vivum dirigit animum regis, quod mirum est pro rege, qui corporales deos colit.

Dan 2:29 *In cubili tuo, rex, cogitaverunt quid futurum sit post tempus hoc; et qui revelat mysteria, notum fecit tibi quid futurum sit.*

Dan 2:30 *Hoc secretum si mihi revelatum est, non quia major est in me sapientia omnium viventium; sed ut ratio detur regi, et cognoscas cogitationes cordis tui.*

30a- *non est inesse mihi prudentiam quam omnium viventium; sed ita est ut ratio reddatur regi*

Perfecta humilitas in actu. Daniel secedit, et regi indicat Deum invisibilem apud se interesse; hic Deus potentior et efficacior est quam his, quibus tunc inservivit. Effectum horum verborum in mente et corde finge.

30b- *et cognosce cogitationes cordis tui*

In religione pagana neglecta sunt signa boni et mali veri Dei. Nunquam reges interrogantur, quia timentur et timentur, quia magna potentia eorum est. Inventio veri Dei permittit Nabuchodonosor ut vitia eius indoles paulatim detegat; quod nemo in suos auderet facere. Lectio etiam ad nos dirigitur: nisi *cogitationes cordis nostri cognoscere possumus* , si Deus in conscientia operatur.

Dan 2:31 *Vidisti, rex, et vidisti imaginem magnam; Fuit haec statua immensa ac singularis splendor; stabat ante te, et aspectus eius terribilis.*

31a- *Vidisti statuam magnam; Haec effigies erat immensa ac singulari splendore*

Statua successiones magnorum imperiorum terrestrium illustrabit, quae sibi invicem succedent usque ad reditum in gloriam Iesu Christi, unde eius *immensa species* . Splendor est successivorum principum opibus, gloria, honoribus ab hominibus obtectus .

31b- *stetit ante te, et aspectus eius horribilis.*

Statuam futurum prophetatum *ante* regem, et non post eum. Terribilis aspectus eius annuntiat multitudinem mortum humanarum quae causant, bella et

persecutiones quae historiam humanam usque ad finem mundi designant; Principes super cadavera ambulant.

Dan 2:32 *Caput imaginis ex auro purissimo; pectus et arma argentea; venter eius et femora ex aere;*

32a- *Caput huius statuae ex auro puro erat*

Id confirmabit Daniel, vers. 38, *caput auri* ipse Nabuchodonosor rex. Hoc symbolum illum designat, quia in primis convertet et serviet cum fide vero creatori Deo. Aurum ***symbolum est*** fidei purificatae, 1 Peter 1, 7; Longum regnum eius historiam religiosam notabit et eius mentionem in Bibliis comprobabit. Praeterea caput constituit ***constituendae*** successionum principum terrestrium. Incipit prophetia primo regni sui anno DCV.

32b- *pectus et brachia ejus erant argentea*

Argentum levius est quam aurum. Mutat, aurum immutabile manet. Contestamur degradationem bonorum humanorum qui descriptionem statuae a summo ad imum sequitur. A - 539, Medorum ac Persarum imperium Chaldaeum succedet imperium.

32c- *Venter eius et femora ex aere*

Etiam aes minus quam argentum est. Metallum aeris substructio est stannum. Terribiliter corrumpitur ac mutat speciem in tempus. Durius etiam argento, ipsum auro durius, quod solum restat docilem. Sexualitas media est imaginis a Deo electae, sed est imago etiam reproductionis humanae. Graecum imperium, quia revera est, valde fructuosum esse probabit, dans humanitati eius paganam culturam quae usque ad finem mundi perseveret. Statuae Graecae in aere conflato et conflato ab homine usque ad finem admirabuntur. Revelata corporis nuditas et pravi mores sine fine sunt; haec imperium Graecum typicum peccati efficit symbolum quod per saecula et millennium usque ad Christi reditum durabit . In Dan. 11, 21 ad 31, rex Graecus Antiochos 4 qui Epiphanes, populi iudaici persecutor per "7 annos" inter – 175 et 168, in typum exhibebitur persecutoris pontificii, quem in Ecclesia praecedit. prophetica hujus capitis. Hic versus 32 successive distribuit et evocavit imperia quae ad Romanum imperium ferebant.

Dan 2:33 *cruribus ferreis; pedes partim ferreos, partim fictiles.*

33a- *cruribus, ferreis;*

Ad quartum dicendum quod, sicut quartum prophetatum est imperium, id Romanum est per maximam caecitatem, quam per ferrum designatur. Est etiam frequentissimum metallum, quod oxydizet, rubigine corrumpitur. hic quoque depravatio confirmatur et crescit. Romani polythei sunt; deos victos hostes adoptant. Hoc modo peccatum Graecum per extensionem suam ad omnes imperii sui populos se extendit.

33b- *pedes partim ferreos, partim argillaceos*

In hoc tempore, argilla pars hanc duram dominationem debilitat. Simplex et historica explicatio. Anno 395, Romanum Imperium dimissum est et post illud *decem digitos statuae pedum* instaurationem *decem regnorum Christianorum independentium efficerent* , sed omnia sub religiosa moderamine Pontificis Romani posita, qui Pontifex fieret ab 538. Hi decem reges. 7 et 24;

Dan 2:34 *Videntibus autem vobis, cecidit lapis sine manibus, et percussit pedes ferreos et fictiles, et comminuit eos;*

34a- Imago lapidis percutientis lapidationis usu mortis inspiratur. Hoc signum fuit antiquitus Israelitici ad supplicium reorum. Hic ergo lapis terrenos peccatores lapidat. Ultima plaga irae Dei erit lapides grandinis, ut habetur Apoc. Haec imago actionem Christi contra peccatores vaticinatur tempore gloriosissimi reditus divini. In Zec. 3:9, Spiritus dat Christo imaginem lapidis, praecipui angularis, illius, quo Deus incipit suae spiritualis aedificationis constructionem: Ecce enim lapidem quem posui coram Iosue . *in uno lapide septem oculi sunt; ecce ego ipse cælabo sculptile, dicit Dominus exercituum; et auferam iniquitatem terrae hujus in die una.* Unde in Zac. 4, 7: *Quis es tu, mons magne, coram Zorobabel? eris vagari. Inter acclamationes praecipuum lapidem ponet: Gratia, gratia illi!* Hoc eodem loco, vers. 42 et 47, legitur: *Dixit ad me: Quid tu vides? respondi, ecce, et ecce candelabrum omne aureum cum vase superne, et tenens septem lampades,* ***cum septem tibiis ad lucernas, quae sunt super candelabrum*** ; Qui enim *contempserunt diem inbecillitatis, gaudebunt cum viderint gradum in manu Zorobabel.* ***Septem isti oculi sunt Domini, qui discurrunt in universam terram*** . Ad hoc confirmandum, hanc imaginem habebimus, in qua septem oculi lapidis et candelabri Agno Dei attribuuntur, scilicet Iesu Christo: Et vidi in medio sanctorum . *thronus et quatuor animalia et in medio seniorum, agnus qui ibi sicut occiditur. Et habebat cornua septem et oculos septem, qui sunt* ***septem spiritus Dei missi in omnem terram.*** Iudicium populorum peccatorum, a Deo personaliter exercente, *nulla* manus humana intercedit.

Dan 2:35 *Tunc contritum est ferrum, argilla, aes, argentum, et aurum, et facta est quasi palea de area aestiva. rapuit ventus, et nullum vestigium repertum est ab eis. Lapis autem, qui percussit simulacrum, factus est mons magnus, et implevit universam terram.*

35a- *Tunc contritum est ferrum, argilla, aes, argentum, et aurum, et facta sunt sicut palea, quae exit de area in aestate; rapuit ventus, et nullum vestigium repertum est ab eis.*

Ad Christum redeunte, posteri populorum auro, argento, aere, ferro, argilla omnia in suis peccatis manserunt, et ab eo perditionis digna sunt, et hanc annihilationem imago prophetat.

35b- *Lapis autem, qui percussit simulacrum, factus est mons magnus et implevit universam terram*

Revelatio declarabit hanc annuntiationem modo completam esse post mille *annos* iudicii caelestis, institutione electorum in terra renovata, in Apocalypsi 4, 20, 21 et 22 .

Dan 2:36 *hoc est somnium. Rationem reddemus coram rege.*

36a- Rex tandem audit quid viderat. Talis responsio non est inventa, quia decipere eum non potuit. Qui ergo haec illi describit, ipse eandem visionem accepit. Qui etiam rogatui regis respondet, ostendens se capacem imagines interpretandi et eorum significationem.

Dan 2:37 *Tu rex regum es, et Deus caeli dedit tibi potestatem, fortitudinem, et gloriam;*

37a- Ego vere aestimo hunc versum, ubi videmus Danielem intimando loquentem ad regem potentem, quem nullus in nostris diebus perversis et corruptis audeat facere. Non insultat honorifica oratio, Danielem Chaldaeum regem

observat. Tuinality nonnisi grammatica forma adhibita ab re solitaria quae se exprimit ad tertiam partem unam. Et rex quantus est, non minus homo est, quam actorem Molière suo tempore dicere potuit. Summa autem votorum iniustorum eius tempore natus est cum Ludovico XIV , superbo “Sole rege”.

37b- *Rex regum es tu, Deus enim caeli dedit tibi imperium*

Plus quam reverentiam Daniel adfert regi caelestem agnitionem, quam ignarus erat. Nam Rex regum caelestis testatur regem regum construxisse terrenum. Imperans regum constituit titulum imperiale. Symbolum imperii est " *alae aquilae* " quae illud ut primum imperium designant, Dan. VII.

37c- *;*

Et designat ius dominandi in multitudine et mensuratur in quantitate, i.e.

Potest caput avertere, et regem potentem implere superbia. Quandoque rex cedet superbiae, et sanabit eum Deus per gravem tentationem humilitatis revelatam, Dan. IV. Debet accipiendum quod non suis viribus potentiam adeptus est, sed quia verus Deus eam ei dedit. In Dan. 7, haec potestas symbolicam *Ursi* Medorum et Persarum imaginem accipiet .

Virtute adepta interdum homines vanitatem sentiendo in se et in vita mortem sibi consciscunt. Virtus facit phantasiam adipiscendi magnam felicitatem quae non venit. "Nova omnia, omnia pulchra" procedunt verba, sed sensus hic vix durat. In vita recentiore, artifices celeberrimi et admirati ac locupletati sibi mortem consciverunt, quamvis apparens, splendens et gloriosus successus.

37d- *vires*

Actionem designat, pressionem coactam quae adversarium in pugna flectit. Sed haec pugna potest contra seipsum. Loquimur ergo de viribus ingenii. Virtus attenditur in qualitate et efficientia.

Habet etiam symbolum. *Leo* , ut habetur Iudic. XIV, ' *quod est fortius leone, et dulcius melle* . Fortitudo leonis in umbilico eius; unguibus et unguibus, sed maxime oris, quae tenet et suffocat victimas antequam eas devorat. Aversa huius responsionis aenigma, quod Philisthaeis a Samsone propositis, revelatio consecuta est, consecutio est adversus eos singulari vi.

37* *et gloria .*

Haec vox significationem mutat in notionibus terrestribus et coelestibus. Usque ad hanc experientiam Nabuchodonosor gloriam humanam consecutus est. Voluptas dominandi et iudicandi fortunam omnium creaturarum in terra. Superest ut caelestem gloriam detegat, quam Iesus Christus consecuturus est se ipsum, Dominum et Dominum, servos suos faciendos. Pro sua salute, hanc gloriam ac caelestes conditiones tandem accipiet.

Dan 2:38 *et dedit in manu tua, ubicumque habitant, filios hominum et bestias agri et volatilia caeli, et constituit te super universam terram; tu es qui es. caput aureum.*

38a- Haec imago ad Nabuchodonosor designatur, Dan.

38b- *Caput aureum es.*

Haec verba ostendunt Deum praenoscere electiones Nabuchodonosor facturum esse. Hoc symbolum, *caput aureum* , futuram sanctificationem suam et electionem in aeternam salutem prophetat. Aurum est symbolum fidei purgatae, secundum illud I Pet. I, *ut probatio vestrae fidei, pretiosior auro corruptibili,*

quod tamen per ignem probatur, inveniatur in laudem, gloriam et honorem, quando apparet Iesus Christus. . Aurum , hoc malleabile metallum est magni regis imago, qui permittit se transformari opere Creatoris Dei **.**

Dan 2:39 *Post te consurget regnum aliud minus quam tuum; et regnum tertium, quod erit aeneum, et dominabitur super omnem terram;*

39a- Subinde humana qualitas vilescit; argenteum thoracis et duo brachia statuae minus quam aurum capitis. Sicut Nabuchodonosor, Darius Medus convertet, Cyrus 2 etiam Persas, ut Esd.1:1 ad 4, omnes etiam Danielem amant; et post eos Darius Persa et Artaxerxes 1 ^{secundum} Esd.6 et 7. In iudiciis gaudebunt Deum Judaeorum videre in adiutorium suum.

39b- *Tunc regnum tertium, quod erit aeneum, et quod dominabitur super omnem terram.*

Hic, res graviter inclinat ad imperium Graecum. Aes, quod significat, immunditiam, *peccatum* . The study of Dan.10 and 11 will allow to understand why. Sed iam de cultura populi agitur ut inventor libertatis publicae omnibusque eius perversis ac pravis deflexionibus, quae secundum principium modum non habent, propterea Deus dicit Pro. 29, 18: Cum revelatio non sit . *populus sine lege; Beatus, si legem custodit!*

Dan 2:40 *Regnum quartum erit velut ferrum; Sicut ferrum frangit et frangit omnia, sic comminuet et confringet omnia, sicut ferrum, quod comminuit omnia.*

40a- Res magis ingravescit hoc quarto regno, quod Romanum est, quod priora imperia dominabitur, omniaque eorum numina adipiscetur, ita ut omnia negativa, novitatis, ferreae disciplinae implacabilis *duritiae* , congerat . Inde adeo efficax est ut nullae patriae resisti possit; adeo ut ab Anglia in occidente usque ad Babylonem in parte orientali imperium suum extendatur. Ferrum vero signum est ab ensibus ancipitibus, armatura et scutis, ut cum oppugnaret, horrens cuspis speciem carapace exercitus sumit, formidabilis adversus inordinatos impetus , et ab inimicis dispersus.

Dan 2:41 *et sicut vidisti pedes et digitos ex argilla et ex parte ferrea hoc regnum dividetur sed erit in eo aliquid de ferro, quod vidisti ferrum mixtum argilla.*

41a- Daniel non indicat sed imago loquitur. *Pedes et digitos* repraesentant dominantem phase qui succedet imperium romanum paganum *ferro effigiatum* . Hoc romanum imperium divisum erit in acie pro regnis parvis post eius ortum. *Ferri* et *argillae* societas non efficit vires, sed divisionem ac debilitatem. *Lutum figulinum* legimus . Deus figulus est, secundum *illud Ierem. dicit Dominus. Ecce, sicut lutum in manu figuli, sic vos in manu mea, domus Israel.* Lutum hoc est pacificum genus hominum, ex quo Deus electos suos eligit et vasa honoris facit.

Dan 2:42 *Et sicut digitos pedum ex parte ferreos et ex parte fictiles, ex parte regnum hoc erit solidum et ex parte fragile.*

42a- Notae quod romanum *ferrum* usque ad finem mundi permansit, licet Romanum imperium amiserit unitatem et dominationem suam anno 395. Explicatio iacet in resumptione dominationis per fidem catholicam religionis Romanae. Quo facto ob subsidia armata a Clodoveo et imperatoribus Byzantinis data episcopo Romae circa annum quingentos. Eius dignitatem et novam pontificiam potestatem aedificaverunt, quae eum fecit, sed solum coram hominibus, terrenum ducem Ecclesiae Christianae. quo 538.

Dan 2:43 *Vidisti ferrum argilla admixtum, quod ad societates hominum miscebitur; sed non unientur ad invicem, sicut ferrum argilla non componitur.*

43a- Digiti *pedum,* numero *decem* , fient *cornua decem* , Dan. 7 et 24. Post corpus, et pedes, repraesentant gentes Christianas occidentales Europae ultimo tempore, id est, nostra. era. Societates hypocritas nationum Europaearum denuntians, Deus ante mille trecentos annos fragilitatem pactorum quae homines hodiernae Europae uniunt, praecise unitis ex "Foederibus Romanis" revelavit.

Dan 2:44 *In diebus regum horum suscitabit Deus caeli regnum, quod non corrumpetur, neque fiet in ditione alterius populi; destruet et disperdet omnia regna haec, et ipse erit in aeternum.*

44a- *In tempore horum regum*

Confirmatur res, *decem digiti* aequales cum glorioso Christi reditu.

44b- *Deus caeli suscitabit regnum, quod numquam delebitur*

Electorum electio fit sub nomine Iesu Christi ab eius ministerio, primo adventu in terras, ad expiandum pro eorum peccatis. Sed per duo milia annorum, qui hoc ministerium secuti sunt, electio in humilitate et persecutione a castris diabolicis facta est. Et quoniam 1843, ii quos Iesus salvat, numero pauci sunt, ut studium Dan.8 et 12 confirmabit.

6000 annorum tempus electionis ad finem perventum, VII [millennium] sabbatum aeternitatis aperit soli electis sanguine Iesu Christi ab Adam et Eva redemptis. Omnes ergo electi propter fidelitatem suam, quia Deus secum homines fideles et obedientes assumit, tradens diabolum, angelos suos rebelles et homines inobedientes usque ad consummationem animarum suarum.

44c- *et quae sub alterius populi dominatione non transibunt*

Quia terrenis dominationibus et successionibus humanis finem facit.

44d- *conteret et perdet omnia regna haec, et ipse erit in aeternum*

Spiritus significationem dat verbi finis; absoluta significatione. Omnis humanitas exterminatio erit. Ac Rev.20 nobis ostendet ea quae in 7 [millennio fiunt] . Sic propositum a Deo propositum reperiemus. In terra deserta, diabolus captivus tenebitur, sine ullo caelesti vel terreno comitatu. et in caelis, per mille annos, peccatores mortuos electos iudicabit. In fine horum millium annorum, impii ad ultimum judicium resurgent. Ignis qui eos destruit, terram purificabit, quam Deus renovabit, glorificans eam ad recipiendum thronum suum et electos suos redemptos. Imago igitur visionis actiones implicatas compendiat, quas Apocalypsis Iesu Christi revelabit.

Dan *. Magnus Deus regi notum fecit quid post hoc fieret. verum est somnium, et fidelis interpretatio eius.*

45a- Denique post adventum eius, Christus per *lapidem* celestis iudicium *mille annorum* , et eius ultimi iudicii executio, in nova terra a Deo restaurata, mons *magnus* in visione annuntiatus figuratur et locus. pro eo.^ternitate.

Dan 2:46 *Tunc cecinit rex Nabuchodonosor in faciem suam, et adoravit Danielem, et jussit sacrificia et thymiama offerri ei.*

Paganus tamen, secundum naturam suam, reagit rex. Suscipiens autem a Daniele omnia, quae postulaverat, adoravit eum et honoravit officia sua. Idololatras actiones quas in se facit Daniel non recusat. Adhuc immaturum est contradicere et interrogare. Tempus, quod ad Deum pertinet, suum opus faciet.

Dan 2:47 *Dixitque rex Danieli: Vere Deus tuus est Deus deorum et Dominus regum, et revelat mysteria: potuisti enim tibi indicare secretum istud.*

47a- Hic primus gradus conversionis regis Nabuchodonosor fuit. Numquam oblivisci poterit huius experientiae, qua cogat confiteri Danielem esse coniunctum cum vero Deo, re vera *Deum deorum et Dominum regum* . Sed paganus, qui ei subvenit, conversionem suam morabitur. Eius verba efficaciam prophetici operis testantur. Virtus Dei praemittenda quae ventura sunt ponit hominem normalem contra parietem cogens documenta cui electus dat et lapso resistit.

Dan *2 Et mandavit ei universae provinciae Babylonis, et constituit eum principem super omnes sapientes Babylonis.*

48a- Ita fecit Nabuchodonosor apud Danielem, quo fecerat Pharao coram eo. Cum autem intelligentes sint et non pertinaciter clausi et obstructi, magni duces sciunt cognoscere opera servi qui pretiosas qualitates affert. Ipsi et eorum populi electi sunt benefici divinorum bene- ficiorum. Sic omnibus prodest sapientia veri Dei.

Dan 2:49 *Daniel rogavit regem, ut traderet dispensationem provinciae Babylonis, Sidrach, Misach, et Abdenago. Daniel autem erat in atrio regis.*

49a- Isti quattuor iuvenes eminebant singulari erga Deum fide et aliis iuvenibus Iudaeis, qui cum eis in Babylonem venerant. Post hoc iudicium, quod omnibus accidere potuit, probatio Dei vivi apparet. Videmus ergo differentiam quam Deus facit inter eos qui ei serviunt et qui ei non serviunt. Officiales suos, qui se dignos, publice coram omnibus hominibus erigit, erigit.

Daniel 3

Dan 3:1 *Nabuchodonosor rex fecit statuam auream altitudine cubitorum sexaginta, latitudine cubitorum sex. Hanc statuit in valle Dura provinciae Babyloniae.*

3a- Convictus est rex, sed nondum conversus a Deo vivo Danielis. Et megalomania adhuc propria est. Adulti, qui circa eum sunt, hortantur in hac via, ut vulpis in fabula cum corvo, eum adorant et tanquam deum venerantur. Rex quoque se deo finit. Dicendum quod in gentilitate facile est egisse, quia alia falsa numina immobilia sunt et in statuarum specie congelata, dum ipse rex vivens iam eis superior est. Sed quam male hoc aurum in statuae erectione adhibetur! Videlicet prior visio nondum fructum ferebat. Fortasse etiam honores quos Deus deorum ei adiuvit ad conservandum et augendum superbiam suam. Aurum, fidei symbolum per probationem purgatum, secundum 1 Petr. 1, 7, adiuvabit praesentiam huius generis sublimis fidei in tribus Danielis comitibus revelare, in nova experientia, quae in hoc capite narrata est. Haec est lectio, quam Deus nominatim electis suis alloquitur in ultimo adventustico iudicio, cum decretum mortis in Rev. 13, 15 futurum est ut vitam suam prophetaverit.

Dan 3:2 *Rex Nabuchodonosor convocavit satrapas, dispensatores et praesides, summos iudices, thesaurarios, advocatos, iudices, et omnes provinciarum magistratus, ut venirent ad dedicationem statuae, quam suscitavit rex Nabuchodonosor.*

2a- Dissimilis experimentum Danielis in Dan. 6, experientia non debetur coniurationibus populi circa regem. Hic, fructus personalitatis eius revelatur.

Dan 3:3 *Tunc congregati sunt satrapae, dispensatores et satrapae, iudices, thesauri, iurisconsulti, judices, et omnes provinciarum magistratus, ad dedicandam imaginem, quam constituerat Nabuchodonosor rex. Steteruntque ante imaginem quam erexerat Nabuchodonosor.*

Dan 3:4 *et exclamavit voce magna dicens: " Hoc est quod imperant tibi, populi, gentes et omnis linguae homines!*

Dan 3:5 *Cum audieris clangorem bucinae, tibiae, citharae, sambuque, psalterii, et psalterii, et omnis generis instrumentorum musicorum, tunc cades et adorabis statuam auream a Nabuchodonosor rege erectam.*

5a- *In momento quo audis clangorem tubae*

Signum iudicii dabitur per *sonum tubae* , sicut reditus Iesu Christi significatur Apoc. 11:15 per *sonum 7* ^{tubae} , et signantur etiam sex poenae priores tubis.

5b- *et prosternent te*

Prostratio est corporis forma honoris. In Apoc. 13, 16, Deus significat *manum* hominum, quod *bestiae notam accipiet,* quae consistit in exercendo et honorando diem solis pagani, qui sacrum sabbatum divinum substituit .

5c- *et diliget eum*

Adoratio est forma mentis honoris. In Rev. 13, 16, Deus per frontem *hominis* qui *caracterem bestiae accipit* .

Hic versus detegendi nobis concedit claves harum symbolorum in Apocalypsi Iesu Christi citatis. *Frons et manus* hominis suas cogitationes et opera et inter electos compendiant, signa haec symbola *Dei recipiunt tamquam bestiae characteri* adversae , quae a "Dominicis" catholicismi Romano, ab protestantibus acceptis et sustentatur. eorum ingressum in societatem oecumenicam.

Tota ordinatio huius mensurae a Rege Nabuchodonosor in fine mundi renovabitur in probatione fidelitatis pro sabbato Dei Creatoris. Per omne

sabbatum, recusatio electorum operandi, legi hominum resistentiam testabitur. Die autem dominico, eorum recusatio ad communem cultum impositum participandum cognoscet eos tamquam rebelles qui eximendi sunt. Mortis sententia tunc pronuntiabitur. Prorsus igitur congruens erit processus Danielis qui tres comites experientur, ipsi a Deo plene beati propter iam demonstratam fidelitatem.

Sed ante finem mundi haec lectio proponitur primo, Judaeis veteris societatis, qui simili judicio subjecti sunt, inter Antiochum 4 , qui Epiphanes, a Graeco rege persecutus est. Et testabitur Dan. 11, fideles Judaeos maluisse occidi, quam coram vero Deo suo detestari. Quia in illis diebus non intervenit Deus miraculose eos salvare, quam postea pro Christianis a Roma interfectis.

Dan 3:6 *Qui non adoraverit et adoraverit, statim in fornacem ignis mittetur.*

6a- Sociorum Danielis comminatio est *fornax ignea* . Haec mortis minatio est imago ultimi mortis decreti. Sed differentia est inter utrumque principium et finem, quia in fine, fornax ignea erit poena ultimi iudicii impugnantium persecutores sanctorum Dei electorum.

Dan 3:7 *Cum ergo audissent omnes populi sonitum bucinae et tibiae et citharae et sambuque et psalterii et omnis cantici omnis populus et gentes et populus omnium linguarum procidensque adoravit statuam auream quam statuerat rex Nabuchodonosor.*

7a- Hic mores fere generales ac unanimes Missarum in legibus et ordinationibus humanas submissionem adhuc eorum mores tempore ultimo fidei terrestris examinis prophetant. Ultimum universale terrae imperium eodem timore obedietur.

Dan 3:8 *Eodem tempore et venerunt quidam Chaldaei et accusaverunt Iudaeos.*

8a- Electi Dei sunt scuta irae diaboli, qui omnes animas dominatur, quem Deus electos suos non agnoscit. In terris hoc odium diabolicum in modum zeli simul et odium magnum efformat. Tunc responsabiles tenentur malorum omnium, ex quibus homo patitur, quamvis contrarium sit quod haec mala explicans, quae simpliciter consequuntur absentiam tutelae suae a Deo. Qui officiales electorum oderunt insidias moliuntur ut popularem execrationem efficiant, quae ab eorum nece tollenda est.

Dan 3:9 *Responderunt, et dixerunt Nabuchodonosor regi : Rex, in æternum vive!*

9a- Procuratores diaboli in scenam ingrediuntur, insidiae clariores fiunt.

Dan 3:10 *praecepisti ut omnis qui audierit sonitum bucinae et tibiae tibiae et citharae sambuque et psalterium et utensilia et omnia vasa utensilia ad adorandum et adorandum simulacrum aureum ,*

10a- Regem verborum suorum admonent, et ordinem auctoritatis regiae, cui obedientia exigitur.

Dan 3:11 *qui autem non adoraverit et non adoraverit mittetur in fornacem ignis*

11a- Etiam revocatur comminatio mortis; claudit laqueos super sanctos electos.

Dan 3:12 *Sunt ergo Iudaei, quibus mandasti procurationem provinciae Babylonis, Sidrach, Misach, et Abdenago viri, qui te oderunt, o rex. Diis tuis non serviunt, neque statuam auream, quam erexisti, colunt.*

12a- Res praenuntiata, sublimitas barbaris Judaeis mandata est, zelus perfidus accensus, homicidii odii fructum suum manifestabat. Ac per hoc electi Dei per popularem vindictam eliguntur et damnantur.

Dan 3:13 *Tunc Nabuchodonosor iratus et iratus, iussit adduci Sidrach, Misach, et Abdenago. Hi autem adducti sunt ad regem.*

13a- Mementote quod tres viri isti de Nabuchodonosor regno suo celaverunt principatum, quia visi sunt ei prudentiores et prudentiores populo populi sui. Hac de causa, eius status « *commotus et furibundus* » suam momentaneam oblivionem eximiarum qualitatum explicabit.

Dan 3:14 *Respondit Nabuchodonosor et dixit eis: "Numquid deliberate, Sidrach, Misach, et Abdenago, ne serviatis diis meis et adoretis imaginem auream, quam ego excelsus sum?"*

14a- Non expectat quidem ut interrogatus respondeat: Deliberate vos iussionibus meis non obedire?

Dan 3:15 *Nunc autem parate, et audieritis clangorem buccinæ, tibiæ, citharae, sambuque, psalterii, et psalterii, et omnis generis instrumentorum, adorabitis, et adorabitis imaginem illius. posui; si non adoraveris, statim in fornacem ignis mitteris. et quis est deus, qui liberabit te de manu mea?*

15a- Subito rex intellexit quam utiles sibi sint homines, paratam illis novam fortunam praebendo universali imperiali ordini offerre.

Interrogatio inopinatum responsum a vero Deo accipiet, quem Nabuchodonosor oblitus esse videtur, suae vitae imperatoriae activitate sumptis. Praeterea rei tempus nihil statuere.

Dan 3:16 *Responderunt Sidrach, Misach, et Abdenago regi Nabuchodonosor : Non oportet nos de hac re respondere tibi.*

16a- Haec verba ad serenissimum regem sui temporis facta videntur indigna et irreverentia, sed isti, qui ea dicebant, non sunt populi rebelles. Immo exempla constituunt oboedientiae Dei vivi, cui firmiter statuerunt fideles permanere.

Dan 3:17 *Ecce Deus noster, cui servimus, potens est nos de fornace ignis liberare, et de manu tua, rex, libera nos.*

17a- Secus autem rex fideles retinuit probationes, quas Deus eis dedit, ut ostenderet se esse cum eis in experimento visionis. Hanc personalem experientiam gloriosis populi sui ab Aegyptiis liberatam servitutisque suae memoriam consociantes eodem fideli Deo, ad confirmandum regem audaciam impellunt. Determinatio eorum totalis est, etiamsi morte mortis venit. Spiritus autem interventum facit prophetare: *de manu tua, rex, libera nos* .

Dan 3:18 *Alioquin scito, rex, quod non serviemus diis tuis, neque imaginem auream, quam erexisti, adorabimus.*

18a- Et in eventu, quod Deo auxiliante non venerit, melius est eos mori tanquam electos fideles, quam proditores et ignavos vivere. Haec fidelitas in probatione a Graeco persecutore invenietur – 168. Et postea in Christianis temporibus inter veros Christianos, qui usque ad finem mundi legem Dei malorum hominum non confundunt.

Dan 3:19 *Nabuchodonosor repletus est furore, et vertit faciem suam contra Sidrach, Misach, et Abdenago. Rursumque locutus est : Et calefieri septies plusquam calefieri iussit fornacem.*

19a- Sciendum est, quod rex iste nunquam in vita sua quemquam vidit vel audiuit contra suam decisionem; qui iustificat *furorem suum* et *immutationem* vultus *sui* . Diabolus intrat eum ut electos Dei interficiat.

Dan 3:20 *Et viris fortissimis de exercitu suo iussit ut ligatis pedibus Sidrach, Misach, et Abdenago mitterent eos in fornacem ignis ardentis.*

Dan 3:21 *Et hi ligati sunt in femoribus suis, tunicis suis et palliis et ceteris vestibus suis, et missi sunt in medium fornacis ignis.*

21a- Omnes istae materiae combustibiles sunt corpora eorum carnibus.

Dan 3:22 *Fornax autem succensa erat nimis: porro viros, qui miserant Sidrach, Misach, et Abdenago, interfecit eum.*

22a- Ignis hujus fornacis efficaciam mortiferam testatur mors.

Dan 3:23 *Et ceciderunt viri isti tres, Sidrach, Misach, et Abdenago, vincti in medio fornacis ignis.*

23a- Jussu regis interficitur etiam servos suos interficiens.

Dan 3:24 *Tunc rex Nabuchodonosor timuit, et cito surrexit. Qui respondens dixit ad suos : Nonne tres vinctos in medio ignis misimus ? Responderunt regi: Vere, rex!*

24a- Rex regum sui temporis oculis suis credere non potest. Quod videt, est supra imaginationem humanam. Confirmandi necessitatem sibi circumstantes percunctando, si res tres homines in ignem fornacis proiecerit. Atque illi rem confirmant: *Certum est, rex!*

Dan 3:25 *Qui respondens ait: "Sed video quattuor homines sine vinculis ambulantes in medio ignis et nihil habentes mali; et figura quartae dissimilem filio deum.*

25a- Videtur quod solus rex haberet visionem quartae notae, quae eum terruit. Exemplar trium hominum fides a Deo honoratur et respondetur. In hoc igne rex potest homines distinguere et figuram lucis et ignis cum illis stantem videt. Haec novitas vincit primum. Veritas Dei vivi ei adhuc probatur.

25b- *et quartae figurae similem esse filium deorum*

Huius quartae species tam dissimilis est quam hominum , ut eum *filium deorum rex agnoscat* . Laetatur expressio, quia revera directa est interventus Illius qui pro hominibus fiet, ***Filius Dei*** et ***Filius hominis*** , Iesus Christus.

Dan 3:26 *Tunc accessit Nabuchodonosor ad ostium fornacis ignis et ait: Sidrach, Misach, et Abdenago servi Dei excelsi, egredimini, et venite. Egressique sunt Sidrach, Misach, et Abdenago de medio ignis.*

26a- Rursum Nabuchodonosor transfigurat se in agnum in facie leonis regis immensum fortiorem eo. Haec commemoratio testimonium experientiae superioris visionis excitat. Deus caeli secundum illum appellat.

Dan 3:27 *Satrapae et senescalli et satrapae et consiliarii regis in unum convenerunt. Horum in corporibus ignem inesse posse viderunt, crines in capita abusi, non subulci laedi, nec nidore ignis adfectos.*

27a- Hac experientia, Deus nobis et Nabuchodonosor probationem verae omnipotentiae tribuit. Leges terrenas creavit ut vitam omnium hominum omniumque animalium, quae in solo suo vivunt et in sua ratione, condicionem habeant. Sed modo probavit quod nec ipse nec Angeli istis terrenis regiminibus subduntur. Rerum universalium Creator, Deus super eos est et casus miraculosas,

quae suo tempore voluntates faciunt, gloriam et famam Iesu Christo afferre possunt.

Dan 3:28 *Respondit Nabuchodonosor, et dixit: Benedictus Deus Sidrach, et Misach, et Abdenago, qui misit angelum suum, et eruit servos suos qui confidebant in eo, et qui violaverunt imperium regis, et tradiderunt corpus suum magis quam servierunt et adoraverunt. quis deus praeter Deum suum?*

28a- Abiit furor regis. Homo semel in pedibus revertitur, experientia discit, et ordinat ordinem, ne id iterum fiat. Quia amara est experientia. Deus ostendit Babyloniis vivere, activum, et plenum roboris ac potentiae.

28b- *qui misit angelum suum et eruit servos suos qui confidebant in eo et qui violaverunt mandatum regis et dederunt corpora eorum magis quam serviunt et adorant alium deum quam deum suum.*

In summa luce cognoscit rex, quam admirabilis sit eorum fides, quos insana superbia occidere voluit. Non dubium est quin ex sua virtute se possit evitare stupidum iudicium ex superbia sua, quae solum in periculo innocentium errat.

Dan 3:29 *Hoc autem est præceptum meum: Omnis homo, ex quacumque gente, et lingua, qui maledixerit Deo Sidrach, Misach, et Abdenago, conscindetur, et domus ejus reducetur. acervus ruderum, quia non est alius deus qui possit eripere sicut illi.*

29a- Hac declaratione Rex Nabuchodonosor praesidio electis Dei praebet.

Simul minatur ei qui *maledixerit Deo Sidrach, Misach, et Abdenago,* qui denotat, et *discerpetur, et domus eius in acervum stercora redibitur, quia non ibi est. non est alius deus qui similis ei eripere potest.* Adversus hanc comminationem, certum est, quamdiu rex Nabuchodonosor regnat, fideles electi Dei non habere molestiam propter insidias.

Dan 3:30 *Post haec direxit rex Sidrach, Misach, et Abdenago in provincia Babylonis.*

30a- « Bene finitur » fidelibus electis Dei vivi, creatoris omnium qui vivit et est. electi enim eius novissimi resurgent, et ambulabunt in pulvere mortuorum, inimici pristini, in terra restituta, in aeternum.

In ultimo experimento, haec felix finis etiam obtinebitur. Ita primum iudicium et ultimum beneficium directo interventu Dei vivi in favorem electorum suorum quos salvandi in Iesu Christo Salvatore venit, quoniam nomen eius Iesus significat "YaHWéH salvator".

Daniel 4

Dan 4:1 *Nabuchodonosor rex omnibus populis, gentibus, et linguis, qui habitant in universa terra. Pax vobis detur abunde!*

1a- Tonus et forma probant, rex qui loquitur, ipse est qui convertitur ad Deum Danielis. Eius locutiones sunt similes scriptis epistolarum Novi Foederis. Pacem offert, quia ipse nunc pacificus est, in corde hominis, cum Deo amoris et iustitiae, veri, unici, unici.

Dan 4:2 *Visum est mihi ostendere signa et prodigia, quae fecit mihi Deus excelsus.*

2a- Nunc rex facit, sicut dixit Jesus caeci et debiles ab eo sanati : « *Ite, ostendite vos in templo et ostendite quid fecerit vobis Deus* ». Rex eodem desiderio inspiratus a Deo animatur. Quia conversiones quotidie possibilia sunt, sed Deus non dat omnibus ictum illius a rege regum, potente et fortissimo imperatore.

Dan 4:3 *Quam magnificata sunt signa eius! Quam magnificata sunt mirabilia eius! Regnum eius regnum ætérnum, et potestas eius in generatióne et generatiónem.*

3a- Intellectus et certitudo harum rerum ei dat pacem et veram felicitatem iam hic infra praesto. Rex omnia didicit et intellexit.

Dan 4:4 *Ego Nabuchodonosor quietus eram in domo mea, et felix in palatio meo.*

4a- Tace et beatus? attamen immoderatus paganus pro vero Deo.

Dan 4:5 *Vidi somnium, quod perterruit me; cogitationes cordis mei, quibus in lectulo meo persecutus sum, et visiones mentis meae terrorem impleverunt.*

5a- Hic rex Nabuchodonosor vere nobis exhibet ovem perditam, quam Deus in Christo venit, ut eam ab infortunio quaeramus adjuvet et salvet. Nam post hoc pacificum et felicem terrenum tempus futurum regis perditio et mors eterna esset. Deus venit pro sua aeterna salute perturbare et torquere.

Dan 4:6 *Et præcepi ut introducerentur in conspectu meo cuncti sapientes Babylonis, ut solutionem somnii indicarent mihi.*

6a- Patet, Nebuchadnezar difficultates memoriae graves habeat. Cur non statim Danielem vocat?

Dan 4:7 *Venerunt autem arioli, et magi, et Chaldei, et arioli. Somnium indicavi eis, et non indicaverunt mihi.*

7. Res ut prima visione eveniunt, divini pagani malunt suam incapacitatem agnoscere, quam regi qui iam vitam suam minati sunt fabulas dicere.

Dan 4:8 *Denique Daniel apparuit coram me, nomine Baltassar* ***nomine dei mei*** *, et habens in se spiritum deorum sanctorum. Somnium ei dico:*

8a- Causa oblivionis datur. Rex adhuc Bel deus erat. Darium Medum, Cyrum Persam, Darium Persam, Artaxerxem I ᾽ secundum Esd. 1, 6 et 7, omnes suo tempore electos Judaeos et unum Deum agnoscent. Cyro, de quo prophetat Deus Isa. 44:28, dicens: *Dico Cyro: Pastor meus est, et omnem voluntatem meam faciet; dicet Jerosolymis: Ædificabitur. Templum vero: Fundatur! — Propheta propheta* implebit *voluntatem propheticam* Dei, cui obediendum agnoscit. Hanc

conversionem prophetatam confirmat alius textus: Isa. 45, 2: *haec dicit Dominus christo suo ad cyrum* , et vers. *; Ipse ædificabit civitatem meam, et captivitatem meam liberabit sine pretio et repromissione, dicit Dominus exercituum.* And the completion of this plan appears in Esd.6:3 to 5: *Anno primo Cyri regis Cyri, præcepit rex Cyrus hoc mandatum de domo Dei in Jerusalem: Ædificabitur domus, ut sit locus sacrificii. offeruntur, eaque solida habet fundamenta. Altitudinem cubitorum sexaginta, latitudinem cubitorum sexaginta, et ordines lapidum secti tres, et ordines de lignis novis.* ***Sumptus a domo regis solventur*** *. Sed et vasa aurea et argentea domus Dei, quae tulerat Nabuchodonosor de templo in Ierusalem, et deportavit in Babyloniam, restituta sunt in templum Ierusalem in locum, ubi erant, et in domo erant. de Deo.* ***Sumptus a domo regis solventur.*** Concedit ei Deus honores quos donaverat regi Salomoni. Sed vide! Hoc decretum non sinet rationem propositam in Dan. 9, 25. ad obtinendum diem primi adventus Messiae adhibendum; id erit Artaxerxis regis Persarum. Cyrus aedificatum templum habuit, sed Artaxerxes restaurationem muri Hierosolymorum et reditum totius populi Iudaeorum in patriam suam recepit.

Dan ***4***

9a- Oportet nos intelligere ubi sit rex. In mente sua paganus mansit et solum Deum Danielis alium deum agnovit, nisi quod somniorum exponere posset. Ratio mutandi deos non occurrit. Deus Danielis erat iustus alius deus prae ceteris.

Dan 4:10 *Hae sunt visiones mentis meae, dum ego dormio. Et vidi: et ecce arbor altitudo magna in medio terrae;*

10a- In imaginibus, quibus Iesus utetur ut sua documenta tradat populo spirituali, quem docere vult, arbor erit imago hominis, arundine, quae flectit ac flectit ad cedrum potentem et magnificam. Et sicut homo potest cognoscere fructum sapidum arboris, Deus intelligit vel non fructus suos creaturis, a iucundissimo ad minus delectabile, etiam detestabile et taetrum.

Dan 4:11 *Et facta est haec arbor magna et confortata;*

11a- In visione statuae iam rex Chaldaeus arbori comparabatur ad imaginem virtutis et fortitudinis et imperii, quod illi a vero Deo datum fuerat.

Dan 4:12 *Fronde. omnibus cibum portabat; Sub umbraculo illius bestiae agri, et ab ea omne animal traxit illud.*

12a- Iste rex potens omnibus imperii suis opes et alimenta sub imperio suo communicavit.

12b- *volatilia coeli fecerunt domum suam in ramis ejus;*

The expression is reprise of Dan. In sensu litterali hae volucres caeli repraesentant pacem et serenitatem quae sub eius gubernatione regnant. In spirituali sensu coelestes angelos Dei intelligunt, sed in hoc uno referuntur ex Ecc. 10, 20, ipse Deus est, qui quaeritur, solus enim uniuscuiusque hominis scrutatur cogitationes: Nolite *maledicere regi. ne sis animo, nec maledicas divitibus cella, ubi dormias; nam* ***volucris*** *caeli ferret vocem tuam,* ***animal volucre*** *proferret verba tua* . In pluribus locis, volucres caeli aquilas et rapaces evocant, inter species alatas dominantur. Aves ubi abundat cibus eorum; imago igitur prosperitatis et cibi saturitas confirmat.

Dan 4:13 *In visione spiritus mei, quem vidi iacentem, vidi, et ecce unus de custodibus et sanctus descendit de caelo.*

13a- Caelestes quidem angeli dormire non debent, sunt ergo in actione permanenti. Qui *sancti* et Deo servientes *descendunt de caelo* nuntiare servis suis terrenis.

Dan 4:14 *Et clamavit, et dixit: Excide arborem, et præcide ramos ejus; frondes excutite, fructus spargite; fugiunt bestiae sub eo et volucres de ramis eius;*

14a- Visio nuntiat quod rex regnum suum et dominationem suam super eum amittat.

Dan 4:15 *Sed relinque radicem ubi radices eius in terra sunt, et liga eum catenis ferreis et æneis inter herbam agri. madeat rore celi et ut iumenta, habeat partem fenum terre.*

15a- *Sed truncum in terra relinque ubi radices are*

Rex in regno suo manebit; non expellatur.

15b *et alligabunt eum catenis ferreis et aere in medio herbarum agri*

Non opus est catenis ferreis vel aereis, quia Deus simpliciter faciet creaturam docilem suam rationem et sensum communem in omnibus suis aspectibus, physicis, mentis et moralibus. Rex potens capiet se pro jumento agri. Magnates igitur regni sui dominationem regni ab eo tollere cogentur.

15c- *madeat rore caeli et habeat sicut iumenta et herbam terrae partem suam.*

Possumus fingere pavorem adultorum suorum, qui videbunt eum herbam edentem de terra, ut bos vel ovis. tecta recuset tecta, vivere et dormire in agris praeoptans.

Dan 4:16 *Auferetur ab eo cor hominis, et cor iumentorum dabitur ei; et septies transibunt super eum.*

Hac in experientia , Deus iterum probat veram omnipotentiam suam. Quia creator vitarum omnium creaturarum suarum, aliquando in gloriam suam potest unum intelligentem facere vel e contrario mutum. Quia oculis eorum invisibilis manet, minas negligunt homines, quibus assidue eos premunt. Sed raro verum est quod intervenit, et cum facit, certa ratione et proposito est.

Poena metitur. Pertinet ad regem Nabuchodonosor ***septies*** , solum septem annos. Nulla legitimatio est in hac duratione utendi in aliquo alio quam in ipso Rege. Hic iterum, hanc electionem numeri "7" faciens, creator "sigillo regio" suo inchoat actionem quae est fienda.

Dan 4:17 *Haec sententia est decretum vigilantium, hoc est praeceptum sanctorum, ut sciant viventes quoniam dominatur Excelsus in regno hominum, et cui voluerit, et dederit illud. erigit illic homines pessimos.*

17a- *Haec sententia est decretum observantium*

Spiritus eximiam indolem extollit huius interventus divini, ad quod munus dat «decreti» *observantibus debitum* . Homo, quamvis fallaces apparitiones discat, a coelestibus assidue custoditur. Hoc exemplum Deus vult hominibus documentum facere usque ad finem mundi. *Eos qui vigilantes* incitat , perfectam collectivam unitatem angelorum castrorum Dei revelat quae in suis inceptis suisque actionibus eos consociat.

17b- *ut cognoscat vivens quoniam regnum hominum dominatur Altissimus, quod det ei cui voluerit.*

Deus omnia dirigit ac gubernat omnia. Saepe, occultae rei oblitus, homo credit se suae sortis et suae sententiae dominum esse. Principes suos eligit, sed

Deus est qui eos in officio constituit, secundum suam voluntatem et judicium de rebus et entibus.

17c- *et erigit ibi pessimorum hominum*

Vera est oratio: “principes populi digni sunt”. Cum populus turpi duce meretur, Deus illis imponat.

Dan 4:18 *hoc est somnium, quod vidi, rex Nabuchodonosor. Tu, Baltassar, expone, quoniam omnes sapientes regni mei illud mihi dare non possunt; potes, quia habes in te spiritum deorum sanctorum.*

18a- Nabuchodonosor progreditur, sed adhuc non convertitur. Adhuc recordatus est quod Daniel *diis sanctis serviat* . Monotheismus nondum ab eo intelligitur.

Dan 4:19 *Et obstupuit Daniel nomine Baltassar, et cogitationes eius conturbabant eum. Respondit rex et dixit: Baltassar, somnium et explicatio non conturbent te. Respondit Baltassar: Domine mi, somnium inimicis tuis, et interpretatio eius hostibus tuis.*

19a- Daniel intelligit somnium, et quod futurum est ita, terribilis est regi, ut velit Daniel de inimicis suis rem gestam videre.

Dan 4:20 *Arborem, quam vidisti sublimem atque robustam, cujus cacumen pertingit ad cælum, et visus est in omni parte terræ;*

Dan 4:21 *Arborem, cujus folia habebat speciosa, et exuberata est fructus ejus, quæ portabat cibaria omnibus, sub qua tegebant bestiae agri, et in ramis eius erant volucres caeli,*

21a- *folia erat pulchra*

Forma corporis et vestis.

21b- *et fructus uberes*

Abundantia prosperitatis.

21c- *qui portavit escam omnibus*

Qui alimenta omnium gentium conservavit.

21d- *sub quo bestiae agri texerunt*

Rex protector servorum suorum.

21 *et inter cuius rami volucres caeli posuerunt domos suas*

Sub eius imperio populus eius in magna securitate vixit. Aves avolant et minimo periculo arborem relinquunt.

Dan 4:22 *Tu es, rex, qui magnus factus es et fortis: cuius grandis et magnificata est in caelis, et dominatio eius usque ad fines terrae.*

Dan 4:23 *Vidit ergo rex unum de custodibus sanctorum, descendentem de cælo, dicens: Succidete arborem: et disperdite eam. sed relinquas truncum in terra, ubi radices sunt, et catenis ferreis et aereis inter herbas agri ligabis; madeat rore caeli, et portio eius sit cum iumentis agri, donec septies transeat super eum.*

Dan 4:24 *Haec est interpretatio, rex, hoc edictum Altissimi, quod impletum est domino meo regi.*

Dan 4:25 *Et projicient vos de hominibus, et cum jumentis agri habitabitis, et fœnum sicut boum dabit vobis. mades eris rore caeli, et septies transibunt te, donec scias quoniam Altissimus dominatur in regno hominum et cuicumque voluerit dat illud.*

25a- *donec scias quoniam Altissimus dominatur regno hominum et dat illud cui voluerit.*

Daniel Deum « Altissimum » commemorat. Sic regis cogitationes de existentia unius Dei gubernat; Ideam, quam rex difficulter intelliget, ob has origines polytheisticas paternas a patre in filium.

Dan 4:26 *mandatum truncum relinquere, ubi radices arboris sunt, significat quod regnum tuum tecum manebit, cum cognoveris eum qui dominatur in caelis est.*

26a- Cum *cognoverit eum qui dominatur in celis,* cessabit humilitatis experientia, quia rex convincetur et convertetur.

Dan 4:27 *Ideo, rex, consilium meum placeat tibi. Finem fac peccatis tuis iustitiam exercendo, et iniquitates tuas miserando erga miseros, et beatitudo tua perseveret.*

27a- Cum rex ea quae Daniel in hoc versu recenset egerit, vere convertetur. Sed talis superbiae dedita, inproba potestas levis illum et saepe iniustum fecit, ut antea nobis experimenta revelata docuerunt.

Dan *Haec omnia in Nabuchodonosor rege gesta sunt* .

28a- Haec declaratio a Daniele vetat aliam interpretationem huius prophetiae, quae damnat nullitati propheticas bases a Testibus Iehovae edoctis, et quaevis alia coetui religiosorum, quae contra regulam Danielis definitae sunt. Hoc autem argumentum totius capituli argumenta praebet. Quia fabula docebit nos cur rex in prophetia arboris percussus sit maledicto.

Dan 4:29 *Post finem mensium duodecim, cum ambularet in aula Babylonis,*

29a- 12 menses, vel annus vel « *tempus* » transit inter visionem et effectum.

Dan 4:30 *Respondit rex, et ait: Nonne haec est Babylon magna, quam ego aedificavi ad habitaculum meum in virtute fortitudinis meae, et in gloria magnificentiae meae?*

30a- Fatale hoc momentum cum rex silere melius fecisset. Sed intellegere possumus quia Babylon eius fuit vere purus admirabilis adhuc inter « septem miracula mundi » recensita. Horti pendentes laete virentia, stagnis, plateis spatiosis et propugnaculis in quadrato 40 km ab utraque parte. Cuius cacumine duae piscinae per totum longitudinem moenium inter se transire poterant; via temporis. Una portae Berolinensi restituta est in medio duorum parietum ex caeruleo lapide inscripto, cui regis insigne insculptum est: leo cum alis aquilae, de qua Dan. 7:4 meminit. Habebat aliquid superbire. Sed Deus non videt superbiam in verbis, videt superbiam, sed super omnem oblivionem et contemptum praecedentium experimentorum. Certe iste rex non solum superbus est in terra, sed Deus aspicit eum, vult eum in coelo suo, et vult eum. Haec meretur expositio: Deus creaturas suas supra apparentias iudicat. Corda eorum et mentes scrutatur et oves sine ullo errore dignas salutis agnoscit. Ex quo efficitur ut interdum insistere ac miracula facere, sed modus iustificatur per qualitatem ultimi consecuti.

Dan 4:31 *Cum adhuc esset sermo in ore regis, vox de caelo descendit: Audi, rex Nabuchodonosor, quia auferetur a te regnum tuum.*

31a- Nebuchadnezar est amoris Dei victima, qui ei laqueum apposuit, eumque in somnio prophetico monuit. Audiri potest sententia de coelo, sed exultemus, quia mala, quae Deus faciet illi, salvabit vitam suam et faciet eam aeternam.

Dan 4:32 *Et projicient vos de hominibus : cum jumentis agri habitabitis, et fœnum sicut boum dabit vobis. et septies transibunt in te, donec scias quoniam Altissimus dominatur regno hominum et cui voluerit det illud.*

32a- Septem annis et *septies* rex luciditatem amittit et mentem animalis tantum ei arguit.

Dan 4:33 *Eodem tempore impletum est verbum in Nabuchodonosor. Proiectus est ex hominibus, fœnum sicut boves comedit, corpus ejus rore cæli perfudit; donec crescant crines eius sicut pennae aquilarum et ungues eius sicut volucrum.*

33a- Rex testatur omnia quae nuntiata erant in visione bene adimpleta est. Conversus rex scribens suum testimonium indignam hanc experientiam provocat, de se in tertia persona loquens. Pudor adhuc eum gradum retro pellat. Altera explicatio remanet, quae est hoc testimonium a rege et Daniele novo fratre suo in vero Deo conscriptum esse.

Dan 4:34 *Post tempus statutum levavi Nabuchodonosor oculos meos ad caelum, et reversa est ad me ratio. Benedixi Altissimo, et glorificavi, et glorificavi eum, qui vivit in aeternum, cuius potestas in aeternum, et regnum eius in generationem et generationem.*

34a- Sapiens et omnipotens Deus amorem ovis perditae obtinet. Gregem suum coniunxit, et laudes eius multiplicat ad gloriam suam.

34b- *cuius potestas potestas aeterna et regnum in generationem et generationem*

Formula visionis Filii *hominis* Dan. VII: *data est ei potestas, gloria et regnum ; et servierunt ei omnes populi, tribus et linguae. potestas eius, potestas aeterna, quae non auferetur, et regnum eius non corrumpetur* . Et etiam in visione imaginis, *Dan* . 2, 44: *In diebus regum horum suscitabit Deus caeli regnum, quod non corrumpetur, neque fiet in dicionem alterius populi; omnia regna ista conteret et peribit, et ipse permanebit in aeternum* .

Dan 4:35 *Omnes, qui inhabitant terram, non sunt in conspectu eius, ut libet cum exercitui caeli et cum his, qui inhabitant terram: et non est qui ferat manum eius, et dicat: ei: Quid facis?*

35a- Gloria Deo vivo! Quo tempore rex omnia intellexit et conversus est.

Dan 4:36 *Tunc ad me rediit sanitas; gloria regni mei, magnificentia et magnificentia mea restituta est mihi. consiliarii mei et seniores mei iterum rogaverunt me; Reddita sum regno, virtusque aucta solum.*

36a- Sicut iustus et rectus Iob, cui Deus filios, filias et posteritatem in fine iudicii sui dedit, rex magnatum suorum fiduciam recuperat, et nunc sapientes regni sui, a Deo vivo illuminati, resumit. . Haec experientia probat regnum cuicumque voluerit Deus det. Ipse Chaldaeos magnos inspiravit ad regem suum denuo petendum.

Dan 4:37 *Nunc ego Nabuchodonosor laudo et extollo et glorifico regem caeli, cuius opera omnia vera et iusta viae eorum, et qui potest humiliare eos qui in superbia ambulant.*

37a- Dicere potest, quia solvit posse dicere.

Effugere pessimum, multum nocere dente trahens; sed clavi justificare dolorem possunt. Adipiscendum aeternitatem, necesse est ut per dura vel durissima tentamina transeas, superbiae extirpatio, quando fieri potest, iustificabit. Sciens potentiam suam, Iesus Christus Paulum in via Damascum caecum fecit, ut « persecutor fratrum suorum » spiritualiter caecus factus esset testis fidelis et zelosus, recepto visu oculorum, sed ante omnia conspectum suorum. spirit.

Daniel 5

Dan 5:1 *Baltassar rex fecit grande convivium optimatibus suis mille: et unusquisque secundum suam bibebat aetatem.*

1a- Rex Nabuchodonosor obdormivit in pace Dei, cum esset senex admodum, et successit ei Nabonidus filius ejus, invito regere, et regnare Balthasar filium suum pro eo. Noli confundere hoc nomen, quod significat "Bel regem protegit", provocationem quam Deus assumere intendit, cum illa quam Nabuchodonosor Danieli dedit: Baltassar quod interpretatur "Bel proteget". Horum nominum origo est Bel seu Belial cultus post quem solus polytheismus est auctor: Satan, diabolus. In hac via eum conversi regis successores non sequebantur, ut videbimus.

Dan 5:2 *Baltassar, cum gustasset vinum, obtulit vasa aurea et argentea, quae Nabuchodonosor pater suus tulerat de templo in Ierusalem, ut rex et optimates eius, uxores et concubinae eius; bibendi.*

2a- Hic enim rex paganus, vasa haec aurea et argentea, spolia tantum a Judaeis desumpta sunt. Eum vero Deum, ad quem Nabuchodonosor converterat, negligere voluit, Deum vivum hunc omnes actiones suas iudicat. His rebus consecratis et sanctificatis in Dei creatoris servitio turpi ac prophano utendo, ultimum vitae brevitatis errorem committit. Huius tempore scivit Nabuchodonosor considerare potentiam activam Dei Iudaeorum, eo quod intellexit deos suos in veritate non esse. Omnes gentes subditi regis Babylonis audiverunt foe- tissimum regem celi, maxime domesticorum eius. Deus igitur omnem rationem habet ut se iustum et inclementem ostendat.

Dan 5:3 *Et vasa aurea, quae tulerunt de templo, detulerunt de domo Dei in Ierusalem; rex autem et optimates eius, uxores et concubinae eius ad bibendum utebantur.*

3a- Daniel docet originem horum vasorum, quae sublata sunt e templo, a domo dei in lerusalem. Iam, quum Judaeorum haec de templo suo removeri permitteret Deus, juvenis rex intelligeret verum Deum punire ac graviter castigare eos qui sibi male serviunt. Dii pagani talia non faciunt, et eorum ministri solum placere hominibus quaerunt, quorum credulitate abutuntur.

Dan 5:4 *Bibebant vinum, et laudabant deos aureos, argenteos, aes, ferrum, lignum et lapidem.*

4a- Profanus usus est outdated, est usus idololatricus, altitudo abominatio apud Deum. Rex cum amicis epulas in magna ostentatione refert ad neglegentiam, dum urbs eius a Medis Persisque obsidentibus imminet.

Dan 5:5 *Tunc apparuerunt digiti manus hominis, et scribentes e regione candelabri in lapide muri palatii regis. Vidit rex hoc manus scribentis.*

5a- Miracula Nebucadnezar contempta, hoc novum miraculum non intendit convertere, sed reorum vitam perdere, ut videbimus. Coram malos accusatores, qui peccatoris mortem voluerunt, Iesus Christus etiam in arena scribet digito peccata quae in occulto committunt.

Dan 5:6 *Tunc rex mutatus est color eius, et cogitationes eius conturbabant eum; laxatis articulis dorsi, et genibus inter se collisis.*

6a- Miraculum statim producit suos effectus. Quamvis ebrietas, animus refugit, expavescit.

Dan 5:7 *Exclamavit itaque rex magos, Chaldaeos, et divinos: et clamaverunt ad eum. Et respondens rex dixit sapientibus Babylonis : Quicumque legerit scripturam hanc, et interpretationem ejus mihi dederit, purpura induetur, et torquem auream habebit in collo, et in tertio loco habebitur. regimen regni.*

7a- Rursum Daniel ignoratur; derisa sunt testimonia eius a successione regia. Rursum iuvenis in summo angore promittit summos honores ei qui probat capacem nuntium in pariete supernaturali modo perspiciendi scriptum. Et qui hoc fecerit, tertio loco erit in regno, quia Nabonidus et Balthasar primo et secundo loco obtinent.

Dan 5:8 *omnes sapientes regis intraverunt. sed non potuerunt scripturam legere, et explicationem regi.*

8a- Sicut sub Nabuchodonosor, hoc relinquitur impossibile gentilibus sapientibus.

Dan ***5***

Dan 5:10 *Et regina propter sermones regis et optimatum eius introivit in convivium, et locutus est: " Rex, in aeternum vive! Non te conturbent cogitationes tuae, nec facies tua mutet colorem!*

Dan 5:11 *Est in regno tuo homo, qui spiritus sanctorum est in eo. et in diebus patris tui inventa sunt in eo luminaria, intelligentia et sapientia sicut sapientia deorum. Rex quoque Nabuchodonosor pater tuus, rex tuus pater tuus, princeps magorum, mathematicorum, Chaldaeorum, ariolorum, constituit eum,*

Dan *. Itaque Daniel vocetur, et interpretationem narrabit.*

12a- Hoc testimonium reginae confundit et totam regiam familiam reprobat: nos scivimus quod ... sed rationem habere non voluimus.

Dan 5:13 *Igitur introductus est Daniel coram rege. Et respondens rex ait Danieli: Tu es hic Daniel, unus ex captivis Iuda, quem adduxit pater meus rex de Iuda?*

Dan 5:14 *Audivi de te quoniam spiritum deorum habeas super te, et scientia tua in medio tui sit lux.*

Dan 5:15 *sapientes et magos modo adduxerunt ad me ut legerent scripturam hanc et interpretarentur mihi sed verborum explicationem dare non potuerunt.*

Dan *. nunc si hanc scripturam legere et expositionem legere potes, purpura indueris, monile auri in collo tuo indueris, et tertium locum habebis in regni gubernatione.*

16a- Tertius locus post Nabonidum patrem et ipsum.

Dan 5:17 *Respondit Daniel coram rege: Munera tua custodi, et munera alii da. scripturam tamen legam regi, et explicationem dabo ei.*

17a- Daniel senex est, et non refert ad honores vel ad bona et bona argenti et auri, sed occasione admonendi hunc regem iuvenem delictorum suorum, peccata sua, quae pro anima sua reddere debebit, facit. deneges et servus Dei ad hoc genus actionis est.

Dan 5:18 *O rex, Deus summus dedit Nabuchodonosor patri tuo principatum, magnificentiam, gloriam et magnificentiam.*

18a- Regnum Nabuchodonosor fuit opus et donum veri Dei, sicut *magnificentia ejus* , quam perperam tribuerat, *viribus suis* , de superbia, antequam stultus esset a Deo per septem annos.

Dan 5:19 *et propter magnitudinem quam dedit ei, omnes populi, tribus, et universi viri linguae timuerunt a facie eius, et timuerunt. Quos rex quos voluit occidit, et quos voluit vivere permisit; illa quos voluit elevabat et quos voluit submisit.*

19a- *Quos quos voluit rex occidit*

Praesertim data potestate ad puniendum populum Iudaicum rebellem, multosque legatos eorum necavit.

19b- *et vitas eorum, quas voluit, reliquit*

Daniel et captivi Iudaei profuerunt.

19c- *quos voluit*

Daniel et tres fideles eius comites a Nabuchodonosor rege excitati sunt.

19d- *Et deposuit eos quos voluit*

Magnates regni sui consentire debebat a iuvenibus peregrinis a captivitate Iudaica regi. A manu sua valida Iudaeorum gentilium superbia humiliata et deleta est.

Dan 5:20 *Sed cum elevatum esset cor eius, et spiritus illius in superbiam induruit, projectus est de solio regni sui, et gloria ejus exutus est;*

20a- Experientia Regis Nabuchodonosor permittit nos intelligere *arrogantiam* regi papali attributam Dan. Daniel regi demonstrat absolutam potestatem a Deo dari, cuicunque placuerit, secundum propositum suum. Sed rex Nabuchodonosor abiectionem revocans, admonet, quantumcumque sit potens, terrenum regem ab infinita potestate caelestis regis pendere.

Dan 5:21 *Et projectus est a filiis hominum, et cor eius simile est cor iumentorum, et habitatio eius cum onagris; et dederunt ei fœnum ut boves comederent, et corpus ejus rore cœli perfudit, donec cognosceret summum Deum regnare in regno hominum, et cui voluerit, dat illud.*

21a- noto in hoc solo versu, *onagri mentionem* . Asinus symbolum typicum est pertinaciae: "pertinax ut asinus", praesertim si "fera" et non mansuetus. Symbolum significat spiritum hominis qui lectiones a Deo datas per experientias vitae et per revelationes biblicas audire recusat.

Dan 5:22 *Et tu, Baltassar filius eius, non humiliasti cor tuum, cum omnia haec scires.*

22a- Re vera, Baltassar fuit qui sicut "asinus ferus" se gesserit, nulla ratione habita usus "patris sui" (avi sui).

Dan 5:23 *Exaltasti te contra Dominum caeli; vasa domus eius introducta sunt ante te, et vinum bibisti, tu et seniores tui, uxores et concubinae tuae; deos argenteos et aureos et aes et ferrum et ligna et lapides laudasti: qui non vident et non audiunt, et nihil sciunt, nec glorificaverunt Deum qui habet in manu spiritum tuum et omnes vias tuas.*

23a- Vasa aurea Baltassar temerata, quae sanctificata erant Deo creatori in cultum templi sui. Sed utendo eos ad laudandos deos falsos paganos, summae ***abominationis*** est consummatus . Haec imago praeparat illud Apoc . ***Tenebat in***

manu poculum aureum, plenum abominationibus et immunditiis fornicationis suae . 5. *Babylonem magnam* nomen accipit .

Dan 5:24 *Misit ergo istum finem manus, qui scripsit hoc.*

24a- Rursus, Baltassar nimis sero invenit existentiam veri Dei vivi qui miro modo ad mores hominum agit et reflectit.

Dan 5:25 *Haec est scriptura, quae digesta est: Minnow, minnow, tekel, oupharsin.*

25a _

Dan 5:26 *Et haec est ratio horum verborum. Numerat: Deus regnum tuum numeravit, et illi finem imposuit.*

26a- Primum principium regni pelta *numeratur , et secunda* finis huius regni *numeratur* .

Dan 5:27 *appensus es in statera, et inventus es minus habens.*

27a- Scala hic *est* divini iudicii symbolum. Id adoptaverunt homines ad officia iustitiae designanda; admodum imperfecta iustitia. Sed Dei perfecta et in duplici imagine fundata , actiones boni et mali pensat quas peractas iudicatus est . Si levius est planities boni quam mali, damnatio divina iustificatur. Et hoc est causa regis Balthasar.

Dan 5:28 *Dividetur: dividetur regnum tuum, et dabitur Medis, et Persis.*

28a- Cum autem epularetur in palatio suo, duce Dario rege, nefariis ebrietatibus, Medi, intraverunt Babylonem iuxta lectum fluminis, diductis temporibus siccati sunt.

Dan 5:29 *Statimque Baltassar præcepit: et induerunt Danielem purpuram, et torquem auream circa collum ejus imposuerunt: et tertius in imperio regni est futurus.*

Dan 5:30 *Eadem nocte interfectus est Baltassar rex Chaldaeus.*

Dan 5:31 *Et Darius Medus successit in regnum annos natus sexaginta duos.*

31a- Certis hoc Danielis oculatum testimonium non agnoscunt historici, qui Cyro II magno in - DXXXIX.

Daniel 6

Doctrina huius capitis 6 eadem est ac Danielis 3. Nobis hoc tempore Daniel exhibet exemplar fidelitatis specimen , imitandi et effingere omnibus electis a Deo in Christo Iesu vocatis. Commentaria prosunt, sed tantum lege et lectionem disce. Rex *Darius* in tempore suo sicut Nabuchodonosor agit, et vicissim, senex *62* , gloriam Dei vivi Danielis confitebitur; conversio fidei Danielis testimonio, quando eum Deus a *leonibus protegebat* . Ab exordio cognationis affectum et studium habet apud Danielem, qui ei fideliter et honeste servit et in quo discernit *; superior mens* .

Dan 6:1 *Expedit Dario, et constituit super regnum satrapas centum viginti ut essent in toto regno suo.*

1a- Darius rex sapientiam suam revelat, regni gubernationem praefectis 120 constitutis provinciis commendando.

Dan 6:2 *Et constituit super eos principes tres, in quibus erat Daniel: ut satrapae illis redderent rationem, et rex non sustineret molestiam.*

2a- Daniel adhuc inter praecipuos duces satrapas invigilat.

Dan 6:3 *Daniel superabat principes et satrapas, quia spiritus superior erat in illo. et cogitavit rex de constituendo illud in regno.*

3a- Darius rursus Danielis excellentiam notat secundum mentem prudentis et prudentis. Et consilium eius ut confirmet illum in omnes zelum et odium contra Danielem.

Dan 6:4 *Tunc principes et satrapae surripuerunt sibi tempus ut accusarent Danielem de rebus regni. Sed nullam causam, neque reprehensionem ullam reperire potuerunt, quia fidelis erat, et nec culpa, nec aliquid mali visus est in eo.*

4a- Daniel servit Deo, ubi eum collocat, ut eadem dedicatione et fidelitate regi serviat. Ita apparet *irreprehensibilis* ; criterium invenitur inter Sanctos « Posterior dies Adventus », iuxta Apoc.

Dan 6:5 *Dixerunt ergo viri illi: Non inveniemus Danieli huic aliquam occasionem, nisi forte in lege Dei sui.*

5a- Hae rationes aperiunt cogitationem de castris diabolicis ultimi terreni experimenti fidei in quo, sabbaticum reliquum diei septimi legis Dei permittet homicidium suorum fidelium servorum, cum honorare noluerint. cetera prima dies obligatoria, dominica sub lege Romana.

Dan 6:6 *Tunc principes et satrapae surripuerunt regi, et sic locuti sunt ei: Dari rex, in æternum vive!*

6a- Hic tumultus ingressus intendit regem admonere robur numerorum, facultatem ad turbandas, ac propterea opus ad confirmandum dominationem suam.

Dan 6:7 Arbitrii *sunt omnes principes regni, satrapae, et satrapae, et satrapae, qui dicunt, et vulgum constituit edictum magnum, ut quis interrogetur intra triginta dies ad quemcumque petierit. deus aut ulli homini, nisi tu, rex, in lacum leonum mittetur.*

7a- Usque tunc Darius rex non quaesivit viros regni sui cogere ut uni deo magis quam alteri serviret. In polytheismo libertas religiosa perfecta est. Et ut arguerent eum, insidiati sunt ei, et adoraverunt eum Darium regem in deum. Hic rursus, ut apud omnes principes, superbia exsuscitet eumque approbat hunc ordinem, qui tamen ab eius mente non venit.

Dan 6:8 *Tu autem, rex, confirma prohibitionem, et scribe decretum, ut sit irrevocabile, secundum legem Medorum et Persarum, quae immutabilis est.*

8a- Hoc decretum egregie prophetat eum qui dominicam Romanam obligatoriam in fine dierum faciet. Sed attendamus hanc immutabilem indolem legis Medorum et Persarum ab hominibus fallibilibus et peccatoribus institutam prorsus iniustam esse. Veri ac vivi Dei Creatoris est immutabilitas.

Dan 6:9 *Porro rex Darius proposuit edictum, et statuit.*

9a- Hic gradus essentialis est, quia ipse *decretum et defensionem* habens , Medorum et Persarum lex *immutabilis* observanda erit.

Dan 6:10 *Ut autem cognovit Daniel quod scriptum erat: "Domum suam secessit, ubi fenestrae cenaculi apertae sunt contra Ierusalem; et ter in die, flexis genibus, oravit, et Deum suum laudavit, sicut prius.*

10a- Daniel non mutat mores, nec se sinit inflecti hac humana mensura. Fenestram suam aperiens, ostendit se fidelitatem suam omnipotenti Deo velle notum esse omnibus. Hoc tempore Daniel in Ierusalem versus, ubi etiam destruitur, templum Dei est locatum. Spiritus enim Deus in hoc sancto templo, quod domum suam, terrenam habitationem fecerat, se diutius manifestavit.

Dan 6:11 *Viri ergo illi curiosius inquirentes invenerunt Danielem orantem, et obsecrantem Deum suum.*

11a- Insidiatores insidiantes observabant, ut eum in inoboedientia regali decreto caperent ; currently a "delicto flagranti".

Dan 6:12 *Et steterunt coram rege et dixerunt ad eum de defensione regia: " Non scripsisti defensionem ut omnis qui intra triginta dies oraret aliquem deum, aut*

aliquem hominem, praeter te, rex, esto. in lacum leonum? Rex respondit: Certa res est, secundum legem Medorum et Persarum, quae immutabilis est.

12a- Rex nonnisi decretum, quo ipse scripsit, et subscripsit, confirmare potest.

Dan 6:13 *Rursumque dixerunt ad regem: Daniel unus de captivis Juda, non audivit te rex, et non præsidium quod scripsisti: ter in die oro.*

13a- Deprehensus in actu orationis suae Daniel denunciatur. Cognoscit rex Danielem pro suis fidelibus et honestis moribus. Nexum statim faciet inter se et hunc Deum , cui tanto studio et fidelitate inservit , cum eum regulariter ter *in die orat* . Unde et dolor et afflictio, quod damnatio Danielis faciet eum, et initium conversionis adventus eius.

Dan 6:14 *Quod verbum Domini factum est, contristatus est valde. Tulitque in corde suo ut liberaret Danielem, et usque ad occasum solis laborabat ut erueret illum.*

14a- Sensit ergo rex se tractatum esse, et in magna spatia vadit ad Danielem, quem valde intelligit. Sed frustra labor erit et rex ante omnia maerens Detegit : *littera occidit , spiritus vivificat* . Postea hominibus hanc locutionem dans, Deus modum observantiae legum ostendit. Vita in litteris textuum legum regulari non potest. Suo divino iudicio, Deus singularia considerat quae litterae mortuae suae scriptae legis negligit et homines sine Deo non habent sapientiam ad idem faciendum.

Dan 6:15 *Isti autem instabant contra regem, et dixerunt ei : Scito, o rex, ut omnis lex Medorum et Persarum postulat, ut omnis prohibitio et decretum regis firmatum sit irrevocabile.*

15a- Irrevocabilem naturam consiliorum a rege Medorum et Persarum receptorum insidiatores revocant . Ipse capitur paterna cultura. Intelligit autem fuisse insidias Danielis.

Dan 6:16 *Tunc jussit rex Danielem adduci et mitti in lacum leonum. Et respondens rex dixit Danieli: Deus tuus, cui servis in patientia, liberet te.*

16a- Rex Danielem in lacum leonum mittere cogitur, sed ex toto corde desiderat, quod Deus tam fideliter interveniat, ut eum salvet.

Dan 6:17 *Attulerunt lapidem, et posuerunt eum in ostio foveae. et anulo suo et anulo optimatum suorum signavit rex, ne quid de Daniele mutaretur.*

17a- Hic, experientia Danieli vivax, similitudines exhibet sepulturae Christi, cuius ostium lapideum rotundum etiam ad prohibendum homiuum signatum fuit.

Dan 6:18 *Et abiit rex in domum suam. pernoctavit ieiunans, non adduxit ei concubinam, nec dormire potuit.*

18a- Hoc regis mores sinceritatem suam testatur. Haec faciens, ostendit se Deo Danielis placere velle, et salutem ab eo obtinere. Hoc est initium conversionis eius ad unum Deum.

Dan 6:19 *Rex primo diluculo consurgens festinus ad lacum leonum perrexit;*

19a- Praeparatio castitatis secuta est nocte insomnis propter mentem eius excruciatam cogitatione mortis Danielis, et hic cursus ad lacum leonum in aurora non sunt actus regis pagani, sed fratris amantis fratrem. in deo.

Dan 6:20 *Cum accederet ad lacum, clamavit ad Danielem voce tristicia. Respondit rex, et dixit Danieli: Num Daniel, servus Dei vivi, Deus tuus, cui in patientia servis, libera te a leonibus?*

20a- *Cum appropinquasset cisternam, vocavit Danielem voce tristi*

Rex sperat sed timet ac timet Danieli pessimum. Spes autem eius ostenditur ex hoc quod eam vocat et quaestionem quaerit.

20b- Num *Daniel, servus Dei vivi, Dei tui, cui in patientia servis, potuit te a leonibus liberare?*

Deum vivum » designando testatur initium conversionis suae. Eius tamen quaestio « ***numquid*** *liberare te potuit a leonibus?* » nobis ostendit se nondum eum nosse. Alioquin diceret: ' *num te voluit liberare a leonibus?'* » .

Dan 6:21 *Dixitque Daniel regi: " Rex, in aeternum vive!*

21a- In ore insidiantium, vers. 6, parum significatum significat, sed in Daniele prophetavit aditum ad vitam aeternam reservatam electis Dei.

Dan 6:22 *Misit Deus angelum suum, et obstitit os leonum, qui nihil mihi mali fecerunt; nec ante te, o rex, quidquam mali feci.*

22a- Hac experientia rex Darius intellegit quam stolidus, iniustus et improbabilis de incommutabili rerum humanarum regalium notione, per Deum verum vivum, cui Daniel sine abscondito servit.

Dan 6:23 *Tunc rex gavisus est valde, et jussit Danielem educi de lacu. Daniel de lacu raptus est, et non est inventus in eo plaga, quia credidit Deo suo.*

23a- *Tunc rex gavisus est valde*

Haec motus naturalis et spontanei gaudii futurum a Deo electum revelat propterea quod rex nunc certitudinem habet suae existentiae et potentiae.

23b- *Elevatus est Daniel de lacu, et non est inventus in eo plaga*

Sicut vestimenta trium sociorum iactata sunt in fornacem Danielis non combusti sunt.

23c- *quia speravit in Deo suo*

Haec fiducia in consilio suo revelata est, non obtemperare regali decreto, quod Deo orationibus suis privasset; impossibilis et incomprehensibilis electio ad hoc fidei mere humanum exemplar.

Dan 6:24 *Et jussit rex adduci viros, qui accusabant Danielem, et projici in lacum leonum, cum liberis suis et uxoribus eorum. et leones, antequam ad imum lacum pervenirent, rapuerunt et omnia ossa eorum confregerunt.*

24a- Deus contra impios rem convertit, qui cogitaverunt malum. Temporibus regum Persarum venientibus, experientia renovabitur, Mardochaeo Iudaeo, quem dux Aman cum populo suo interficere vult tempore Esther reginae. Ibi quoque Aman in patibulo, quem Mardochaeus statuerat, suspendit.

Dan 6:25 *Et post haec scripsit Darius rex universis populis, et cunctis gentibus, et universis linguis habitantibus in universa terra : Pax vobis multiplicetur.*

25a- Nova scriptura Regis haec est hominis victi a Deo vivo. Pace iam perfecta in corde suo, dominante suo utitur loco ad loquendum omnibus Regni sui populis, testimoniis suae pacis, quam a vero Deo accepit.

Dan 6:26 *Dico quod in toto regno meo sit timor et timor Dei Danielis. Quoniam ipse est Deus vivens, et stat in sæcula. non corrumpetur regnum eius, et potestas eius usque in finem.*

26a- *mando quod in toto regno meo*

Rex imperat sed quis non cogat.

26b- *Timor et timor Dei Danielis*

Sed hoc experimento ditatus, timorem ac timorem Dei Danielis imponit, ut dehortetur auctoribus novi argumenti contra Danielem excitatum.

26c- *Quoniam ipse est Deus vivens et permanet in eternum*

Sperat hoc testimonium in cordibus populi regni recipi, idque laudat et exaltat.

26d- *Non destruetur regnum eius, et potestas eius usque in finem*

Aeterna V [regni] statuae indoles iterum declaratur.

Dan 6:27 *Ipse est, qui liberat et salvat, qui operatur signa et mirabilia in caelo et in terra. Ipse est, qui Danielem de manu leonum liberavit.*

27a- *Ipse est qui liberat et salvat*

Hanc autem libera- tionem et salutem tantum ad corpus Danielis, id est, Danielis, quid observaverit rex testatur. Expectare debebimus adventum Iesu Christi ad intellegendum Dei voluntatem liberandi et salvandi a peccato. Sed ostendemus regem naturaliter sensisse se purgandi necessitatem ad placendum Deo vivo.

27b- *Qui operatur signa et mirabilia in celo et in terra*

His signis et prodigiis liber Danielis testatur, actiones supernaturales, quas Deus gessit, sed vide, diabolum et daemones etiam quaedam divina miracula mentiri posse. Ad cognoscendum inter duas origines possibiles, satis est intelligere quis fructus nuntio tradito. Ad obediendum creatori Deo, an ad inobedientiam ducit?

Dan 6:28 *Daniel prosperatur regnante Dario, et in regno Cyri Persarum.*

28a- Intelleximus Danielem non rediturum esse in patriam suam, sed lectiones quas Deus eum docuit in Dan.9 eum suscipiet sine hoc fato suo a Deo suo.

Daniel 7

Dan. VII *, Anno primo Balthasar regis Babylonis Daniel somniavit et vidit visiones cum sederet. tum somnium scripsit et summa narravit.*

1a- *annus primus Balthasar regis Babylonis*

Videlicet in - DCV. Cum visio Dan.2, L anni. Obiit Nabuchodonosor rex magnus, Balthasar nepos eius.

Dan 7:2 *coepit Daniel vidi in visione mea noctis et ecce quattuor venti caeli irruerunt in mare magnum.*

2a- *quattuor venti celi*

Haec sunt bella universalia, quae dominatores ducunt suam potestatem in quattuor puncta cardinalia **,** versus septentrionem, meridiem, orientem et occidentem.

2b- *in magno mari*

Imago humanitati blandior non est, quia mare, etiam magnum, mortis symbolum est. Non, in Dei consilio, ambitus homini factus ad imaginem suam paratus est, secundum illud Gen. Mauris non tellus ex. Sed humanitas amisit, quia peccatum originale, per inoboedientiam suam, divinam imaginem, et iam non est in puris et sanctis oculis, quam immunda et voracissima animalia marina, quae se invicem sub inspiratione diaboli et daemonum devorant. In hac visione mare significat anonymum massam hominum.

Praeterea regio prophetico operitur de populis adiunctis per rationes maritimas ad Mare Mediterraneum finitum. Mare *igitur* magnum munus agit in bellicis actionibus dominatorum victoriarum.

Dan 7:3 Et *quattuor bestiae grandes exierunt de mari* ***diversae*** *ab altero.*

3a- *Et quattuor animalia magna exierunt de mari*

In nova visione invenimus doctrinam apud Danielem 2 positam , sed ibi animalia *restituunt* corpus *statuae* .

3b- *diversis l* ***e*** *s * ab invicem*

Sicut materia *statuae* Dan.2.

Dan 7:4 *Prima quasi* ***leaena*** *, et alas habebat aquilarum; Aspiciebam donec evulsæ sunt alæ ejus. elevatus est a terra, et stetit super pedes ejus sicut homo, et datum est ei cor hominis.*

4a- *The* primus ***leoni*** *similis , et alas habebat aquilarum*

Hic *caput aureum* Danis regis Chaldaeorum fit *leo cum alis aquilarum* ; emblema caeruleis lapidibus Babyloniae insculptum fastu Nabuchodonosor regis Dan.

4b- *Et vidi, donec evellerentur alae eius*

Prophetia refertur ad septem annos vel septies, quibus rex Nabuchodonosor stultus factus est a Deo. Per hos VII annos humilitatis (*septies) prophetavit in Dan.4:16, cor hominis ablatum,* substitutum cor bestiae.

4c- *elevatus est a terra, et stetit super pedes ejus sicut homo, et datum est ei cor hominis.*

Eius conversio ad Deum creatorem hic confirmatur. Eius experientia permittit nos intellegere Deum, hominem solum esse hominem, cum eius cor gerit illius Dei imaginem. Hoc in Sua Incarnatione in Iesu Christo perfectum exemplar divinum amoris et oboedientiae revelabit.

Dan 7:5 *Et ecce bestia altera similis* ***urso*** *, et stetit in latere uno; Tres costas in ore ejus habebat inter dentes ejus, et dixerunt ei : Surge, et comede multam carnem.*

5a- *Et ecce bestia altera similis* ***urso*** *stabat in parte una*

Post Chaldaeum regem *pectus argenteum et arma* Medorum et Persarum *ursa facta sunt* . Ea subtilitas, *quae in una parte stetit* , ostendit dominationem Persicam, quae secunda post Medum apparuit, sed expugnata a Cyro rege 2 impetrata Persae multo maiorem vim quam Medorum dederunt.

5b- *habuit tres costas in ore ejus inter dentes suos, et dixit ei : Surge, et comede multam carnem.*

Persae Medos dominabuntur et tres regiones vincent: Lydiam divi regis Croesi in - 546, Babyloniam in - 539, et Aegyptum in - 525.

Dan 7:6 *et vidi post haec, et ecce alia quasi* ***pardus*** *, et alas habebat quattuor quasi avis, super dorsum eius. Quattuor capita habebat animal hoc, et datum est ei imperium.*

6a- *Post haec vidi, et ecce alius similis* ***pardus***

Idem, imperatorum Graecorum *venter aeneus et femur pardus cum quatuor alis avium fiunt* ; Maculae *pardi Graece* **peccati symbolum** faciunt .

6b- *Et habebat pennas super dorsum sicut avis*

Quattuor *alis avis* cum *leopardo coniunguntur* illustrant et confirmant ultimam celeritatem victoriarum Alexandri Magni regis iuvenis (inter —336 et - 323).

6c- *Hoc animali habebat capita quatuor, & datum eft ei imperium*

hic *capita ,* sed in Dan. 8 *cornua quatuor magna* , quae nominant principes Graecorum, successores magni Alexandri, Seleucus, Ptolemaeus, Lysimachus, et Cassander.

Dan 7:7 *Post haec aspiciebam in visione noctis meae, et ecce* ***bestia quarta terribilis*** *atque terribilis et fortis nimis; dentes ferreos habebat magnos, comedebat, confregit et conculcabat, quae supererant; Ab omnibus animalibus diversa est, et cornua decem habuit.*

7a- *Post haec vidi in visionibus meis nocturnis, et ecce erat* ***bestia quarta, terribilis*** *, terribilis, et magnus nimis.*

Hic iterum monstrum est *cruribus ferreis* Romani imperii *cum dentibus ferreis et cornibus decem* . Quia secundum illud Apoc. 13, 2, sola fert criteria 3 priorum imperiorum: Fortitudo leonis , confirmata in hoc versu ubi specificatur: *praevalens* ; potestas *ursi* et velocitas *pardi* **haereditate peccati** sui maculas designabat.

7b- *habebat dentes ferreos magnos, comedebat, confregit et conculcabat residuas;*

ferri Romani symbolo, quod usque ad finem mundi perseveret, per eius papam dominationem.

7c- *Dissimile fuit omnibus animalibus superioribus, et habebat cornua decem.*

Cornua *decem* significant Francos, Longobardos, Alemannos, Anglo-Saxones, Visigothos, Burgundiones, Suevos, Herulos, Vandalos, et Ostrogothos. Haec sunt ***decem*** regna Christiana, quae post ruinam Imperii Romani ab anno 395 formabuntur, secundum explicationes ab angelo Danieli datae vers.

Dan 7:8 *Et considerabam cornua, et ecce aliud cornu exivit de medio eorum, et tria de primis cornibus evulsa sunt ante illud cornu; et ecce habebat oculos sicut oculi hominis, et os loquens arroganter.*

8a- Et *vidi cornua, et ecce aliud modicum exivit de medio eorum*

Cornuculum de uno cornibus *decem* , per quod designatur Ostrogothorum Italia, ubi urbs Roma sita est, et apostolica sedis papalis sic dicta, in Palatio Lateranensi in monte Caelio; Latinum nomen significat: caelum.

8b- *et tria e cornibus primi ante hoc cornibus avulsa sunt*

Cornua *discerpta* chronologice: *tres reges deposuit* a vers. 24, scilicet Heruli inter 493 et 510, deinde successive Vandali anno 533, et Ostrogothæ anno 538, qui a Belisario imperatore jussu Iustiniani [I] . Quia notandum est consequentiam locutionis *ante hoc cornu* . Hoc significat quod *Horn* nullam habet potestatem militarem personalem et beneficia ab armata potestate regum, qui timent illam et suam potestatem religiosam, et sic magis eam fovere et obedire malunt. Ratio ista confirmabitur in Dan. VIII, 24, ubi legitur: *Augetur potentia eius, sed non in viribus suis* : et versus 25 designabit: *propter prosperitatem et prosperitatem stropharum, in superbiam habebit. cor* . **Demonstratum est veritatem confirmationem tantum recipere, componendo similia nuntia in diversis capitibus libri Danielis et latius totius Bibliorum dispersa.** Separata sunt capita prophetiae et nuntii, subtilissima et gravissima inaccessibilis manent.

8c- *& ecce habebat oculos tanquam oculos viri*

In Apoc. 9, Spiritus descriptiones suas praecedit voce *simili* . hoc modo, similitudinem speciei quae non res est, insinuat. Hic etiam notanda est similitudo cum *homine* incarnato in sua perfectione in Iesu Christo, sed solum habet eius fictionem. Sed plus est, quia " *oculi* " sunt symbolicae declarationis prophetarum, cuius etiam exemplar perfectum est Iesus. Et Spiritus alludit ad propheticam pontificii praetentionem, quae tandem suum officium in Civitate Vaticana constituet, quod significat: prophetare, lingua latina « Vaticanare ». Id confirmabitur in Rev. 2, 20, ubi spiritus hanc ecclesiam catholicam Romanam cum Iezabel comparat, *qui* prophetas YaHWéH occiderat, aliena mulier adorans Baalim, a rege Achab desponsata. Comparatio iustificatur, quia papalis causat vere prophetas Dei in Christo mori ad sudes inquisitionis.

8d- *et os, quod arroganter locutus est.*

In hoc capite 7, divinus Filmmaker et Director offert in « zoom » christianam aetatem, quae peculiariter ad ipsum pertinet, periodum inter finem Imperii Romani ac gloriosum Christi reditum in Michaelem, caeleste nomen cum Angelis. adventum *regis arrogantis annunciat, sanctorum persecutoris Altissimi* , quae aggreditur normas religiosas divinas mutare *tempora et legem* , decem praecepta, sed alia quoque ordinationes divinas. Spiritus poenam ultimam suam annuntiat; erit " *ignis" propter verborum arrogantiam* ". Ideoque iudicium superni septimi millennii statim post *eius superborum verborum commemorationem sistitur* . Ante quam rex Nabuchodonosor etiam *arrogantiam* fecerat, sed humilitatem quam Deus illi dedit, humiliter suscepit.

Coelestis Iudicium

Dan 7:9 *vidi cum throni positi sunt. Senex autem dierum sedit. Erat autem vestis eius candida sicut nix, et capilli capitis eius quasi lana munda; thronus eius sicut flamma ignis, et rotae eius sicut ignis ardentis.*

9a- *Et vidi, dum throni positi sunt*

Haec scena tempus iudicii repraesentat, quod a Sanctis redemptis Iesu Christi in praesentia eius, *sedentibus super thronis* , ***in caelis*** , secundum Rev.4, per *mille annos* citatus in Rev. Hoc iudicium praeparat conditiones iudicii **finalis** , cuius exsecutio in vers. 11 illustratur.

9b- *Et sedit antiquus dierum.*

Divus Christus, unicus Creator Deus. Actio verbi *sedentis* significat cessationem actionis stantis, imago quietis. Caelum est in pace absoluta. In terra, in reditu Christi impii deleti sunt.

9c- *Vestis ejus candida erat sicut nix, et capilli capitis ejus erant quasi lana pura*

Album symbolum est perfectae puritatis Dei, quae totam eius naturam in veste , symbola operum ac capitis capitis, corona est purae et perfectae sapientiae ab omni *peccato immunis* .

Isa. 1:18: *Venite et deprecemur. dicit YaHWéH. Si fuerint peccata vestra sicut coccinea, sicut nix dealbabuntur; si rubent ut purpura, ut lana fient.*

9d- *tanquam flammae ignis;*

Thronus magni *iudicis* locum designat, iudicium mentis dei. Sub imagine *flammarum ignis* ponitur, quae *oculi Christi* erunt iustitiae, Apoc. 1, 14. ubi descriptiones huius versus reperimus. Ignis destruit, qui hoc iudicium ad delendos inimicos Dei et electos eius . Hoc iudicium, quia iam mortui sunt, ad *secundam mortem pertinet* , quae damnatos definitive feriet.

9. *et rotae sicut ignis ardens.*

Thronus rotae comparatur *igni ardenti* , qui accendetur in terra, Apoc. 20, 14-15: *mors secunda. stagnum ignis* . Rotae *igitur* motus iudicum e caelo ad terram innuunt ad executionem iudiciorum pronuntiatorum. Deus vivus, magnus Iudex, movetur et cum terra renovatur et purificatur, iterum se movebit ut thronum suum regalem ibi instituat, secundum illud Apoc. 21, 2-3.

Dan 7:10 *Fluvius igneus rapidusque egrediebatur a facie eius. Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei. Sederunt judices, et libri aperti sunt.*

10a- *Fluvius igneus rapidusque egrediebatur a facie eius*

Ignis autem *purificans* descendens de caelo ad devorandas animas mortuorum et resurrexit, secundum illud Apoc . *dilecta civitas* **. *Descendit autem ignis de caelo et devoravit eos* .**

10b- *mille millia servierunt ei*

id est, decies centena millia animarum electorum ***de*** terra redemptorum.

10c- *et decem milia decies centena millia steterunt* ***in conspectu eius***

Decies centena milia animae terrenae a Deo ***vocatae*** resurrexerunt coram se et suis iudicibus ad subeundum iustam divinam sententiam de secunda *morte* , *confirmatum* Luc . *regna super eos et interfice eos* ***coram me*** . Hoc modo confirmat spiritus verba quae locutus est per Iesum, Matth. XXII: ***Multi enim sunt vocati, pauci vero electi*** . Hoc maxime erit in novissimis diebus, secundum illud Luc .

10d- *Sederunt judices, et libri aperti sunt*

Supremum iudicium iudicabit secundum testimonia, quae permiserunt sententiam et accusationes singillatim cuilibet animae damnatae accommodatas. Eius *libri* vitam creaturae continent, a Deo in memoriam retentam, angelis fidelibus testibus, terrestribus nunc invisibilibus.

Dan 7:11 *Et vidi propter verba superborum, quae locutus est buccina; et quod vidi, animal occidit.*

11a- *Tunc vidi, propter verba superba, quae proferebat buccina;*

Sicut verba " *propter " superba verba* " indicant, hic versus ostendere vult nobis causam et effectum relationis quae iudicium Dei definit. Non sine causa iudicat.

11b- *et dum vidi, animal occidit*

Si *quartum animal successionem repraesentans* , Roma Imperialis - decem regna Europaea - Papalis Roma igne destruitur, est ***propter*** arrogantem oralem actionem Papalem Romam; actio quae durabit usque ad reditum Christi.

11c- *et corpus eius igni* ***traditum*** *est incendi*

Judicium simul *cornu parvulum* et *decem cornua civilia ferit* quae illud sustentabat et in peccatis ejus participabat, secundum illud Apoc. *Lacus ignis secundae mortis* devorabit et *destruet* ***eos*** .

Dan .

12a- *Cetera animalia sua potestate nudata sunt*

Hic, ut in Apoc. 19, 20 et 21, revelat Spiritus diversos casus ordinariis paganismi peccatoribus provideri, utpote haeredes peccati originalis ab Adam usque ad hominum multitudinem per terrenam historiam transmissa.

12b- *sed prorogatio vitae concessa est usque ad certum tempus*

Haec praecisio significat utilitatem superiorum imperiorum quod finem dominationis suae in fine mundi non experti sunt, sicut accidit in IV animali Romano sub ultima specie universalis imperii Christiani in tempore reditus Iesu Christi. Finis 4th notatur per suam integram destructionem. Post haec, terra erit *informis et vacua* ad imaginem *abyssi* , Gen. 1:2.

Jesus Christus, filius hominis

Dan 7:13 *Et vidi in visione noctis, et ecce in nubibus caeli quasi filius hominis. Venit ad senem, et accesserunt ad eum.*

13a- *Vidi visiones meas nocturnos, et ecce in nubibus caeli quasi Filius hominis veniebat*

Haec autem species filii hominis innotescit quid sit quod dictum est de iudicio supradicto. Iudicium ad Christum pertinet. Sed tempore Danielis Iesus nondum venerat, sic Deus fingit quod suo terreno ministerio in primo adventu ad terram hominum perficiet.

13b- *Venit ad antiquum dierum, et appropinquavit ei.*

Post mortem suam, se ipsum resurget, perfectam suam iustitiam, quae offenso Deo offertur oblationem, ad obtinendam remissionem suorum fidelium electorum, a se ipso digestus et electus. Imago exhibita docet principium salutis obtentae per fidem Dei in Christo volenti sacrificium. Et validitatem suam apud Deum confirmat.

Dan 7:14 *et dederunt ei potestatem et gloriam et regnum; et servierunt ei omnes populi, tribus et linguae. Dominatio eius, potestas aeterna, quae non auferetur, et regnum eius non corrumpetur.*

14a- *ei datum est imperium, gloria et regnum;*

Notitia huius versus compendiantur his versibus Matth. 28:18 ad 20, quibus confirmant judicium quidem Jesu Christi esse: *accedens Jesus sic locutus est eis:* ***Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra.*** . *Euntes ergo docete*

omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, et docentes eos servare omnia, quaecumque mandavi vobis. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi .

et ***servierunt ei*** *omnes populi, tribus, et linguae*

Absolute in nova terra erit vetus renovatum et glorificatum post septimum millennium. Sed redempti eligentur ab omnibus *populis, gentibus, et linguis,* per unam salutem per Iesum Christum impetratam, quia in vita sua ei ***servierunt .*** In Rev. 10, 11 et 17, 15 haec dictio ad Christianizatam Europam et ad occidentales mundum refertur. In hoc coetu invenimus electos *decies centenarios* qui Deo serviunt versu 10 .

14c- *et regnum eius non corrumpetur*

Notata in Dan. 2:44 de ipso hic confirmantur: *regnum eius non corrumpetur.*

Dan 7:15 *Ego Daniel conturbatus est spiritus meus in me : et visiones capitis mei conturbaverunt me.*

15a- *Ego Daniel spiritus contribulatus me*

Danielis tribulatio iustificatur, visio annunciat periculum sanctis Dei.

15b- *et visiones capitis mei conturbaverunt me.*

Mox ipsius Michaelis visio eundem effectum haberet, secundum illud Dan. X, *relictus sum solus, et vidi visionem hanc magnam; vires defecerunt, facies mutatae colorque resoluti sunt, et omnem perdidi vigorem.* Explicatio : *Filius hominis et Michaelis* sunt una eademque persona divina . *Timor* imperii Romani designabit, quia in his duabus continuis dominationibus sanctorum principum populum non dabit, sicut Nabuchodonosor, Darius Medus, et Cyrus 2 Persas.

Dan 7:16 *Et accessi ad unum de assistentibus, et veritatem quaerebam ab eo de omnibus his. Indicavit mihi, et dedit mihi rationem.*

16a- **Incipiunt additamenta explicationes ab angelo datae**

Dan 7:17 *Hae quattuor bestiae magnae: quattuor reges isti sunt, qui consurgent de terra;*

17a- Nota quod haec definitio tam de successionibus revelatis in Dan. 2. per imaginem *statuae* quantum hic *Dan* .

Dan 7:18 *Sancti autem Altissimi regnum accipient, et regnum in saecula saeculorum possidebunt.*

18a- Idem commentarium in quatuor successiones. Item quintus de *regno aeterno* electorum, quod Christus superaedificat suam victoriam **de peccato** et morte.

Dan 7:19 *Et volui scire veritatem de quarta bestia, quae erat ab omnibus ceteris, terribilis valde, habens dentes ferreos et clavos ereos, qui manducabant et comminuebant et conculcabant residuum;*

19a- *qui ferreos dentes habebat*

dentibus ferrum invenimus per *tibias* statuae Dan.2 .

19b- *et clavos* ***aereos*** .

In hac informatione angelus specificat: *et clavos* ***aereos*** . **Hereditas peccati Graecae** sic confirmatur hac materia impura, stannum, quod imperium Graecum in *ventre* ***et femoribus*** statuae Dan.2 significabat.

19c- *qui comedit, fregit et conculcavit residuum*

Edere , vel rebus victis adhibitis, quid crescant, *frangant* , cogant et destruant, *conculcando* , contemnendo et persequendo — Haec sunt actiones duas successivas "Romae" et eorum fautores civiles et religiosi usque ad reditum. de Christo. In Apoc. 12, 17: Spiritus novissimi adventus per nomen *reliquias designat* .

Dan 7:20 *et de decem cornibus, quae erant in capite eius, et de altero, quod procedit, et ante quod cecidit de cornu illo quod habebat oculos, os loquens arroganter. et* ***species major aliis*** .

20a- Contrariam hic versus adfert versui VIII. Quomodo " *cornuculum* " hic accipe ***maior species quam ceteri?*** Haec omnis differentia est ab aliis *regibus* cornibus *decem* . Ipsa fragilissima et fragilis est et tamen, per credulitatem et timorem Dei, quem in terris repraesentare se profitetur, dominatur ac tractat, ut lubet, exceptis raris exceptionibus.

Dan 7:21 *Et vidi cornu hoc pugnatum cum sanctis, et debellare eos.*

21a- Paradoxum prosequitur. Summam sanctitatem profitetur involvi, et Deus eam accusat, ut sanctos suos persequatur. Vna igitur explicatio: iacet ut spirat. Eius successus est immensae fallaciae ac vastitatis mendacii , valde perniciosae viae quae a Iesu Christo est investigatae.

Dan 7:22 *donec venit antiquus dierum et dedit sanctos Altissimi, et tempus advenit regnum cum sanctis.*

22a- Feliciter Evangelium confirmatur. Post obscuras actiones papales Romae eiusque fautores civiles et religiosi, ultima victoria ad Christum eiusque electos perveniet.

Vers. 23 et 24 ordinem successionis denota

Dan 7:23 *Et dixit ad me: Quarta bestia, quartum regnum, quod erit in terra, aliud ab omnibus regnis;*

23a- Romanum imperium paganum in sua forma imperiali inter – 27 et 395.

Dan 7:24 *Et decem cornua decem reges sunt qui consurgent de regno isto. Surget alius post eos, alius a primis, et tres reges adducet eum.*

24a- Hac certa ratione, quod haec *decem cornua* cum ***decem*** regnis christianis, quae in occidentali territorio Imperii Romani lapsa et dissipata sunt, cognoscere possumus. Hic ager est hodiernae Europae nostrae: EU (vel EU).

Dan 7:25 *contra Altissimum verba loquetur, et sanctos Altissimi opprimet, et tempus et legem mutabit sperabit. et tradentur sancti in manus eius ad tempus, et tempora, et dimidium temporis.*

25a- *loquetur verba contra Altissimum*

Deus in hoc versu suam denunciationem delictorum, quae Romano pontifici regimini attribuit, eiusque praedecessoribus romanis episcopis, a quibus malum commissum divulgabatur, iustificatum et docebatur imperitis turbis. Spiritus accusationes ab ipso gravissimas enumerat: *verba contra ipsum Altissimum* . Summi Pontifices mirum in modum Deo inservire et in terris eum repraesentare contendunt. Sed haec ipsa fictio culpam constituit, quia Deus nullo modo approbat hanc pontificiam praetentionem. Et per consequens omnia quae de Deo Roma falso docet ipsum in persona tangunt.

25b- *opprimet Sanctos Altissimi*

Persecutio injusta *Sanctorum,* vers hic revocatur et confirmatur. Iudicia proferuntur a tribunalibus religiosis nomine Sanctae Inquisitionis. Torquet innocentes cogere ad culpam suam admittere.

25c- *et sperabit muta tempora et legem*

Accusatio haec lectori facultatem dat restaurandi fundamentales veritates cultus, qui Deo vero, vivo et unico donatae sunt.

Pulchrum ordo a Deo constitutus a Romanis monachis mutatus est. secundum Exodum XII, dixit Deus ad Hebraeos in Exodo de Aegypto: ***Mensis iste erit vobis primus mensium; erit vobis in primo mense anni*** . Hic ordo, non propositio simplex. Et quoniam a Iudaeis est salus secundum Iesum Christum, quoniam Exodus, omnis qui salutem intrat, etiam familiam Dei intrat, ubi eius ordo regnare debet et observari. Haec est vera doctrina salutis, a tempore apostolorum. In Christo, Israel Dei spiritualem assumpsit aspectum, non minus Israel Suum, ad quem ordinem suum et doctrinas condebat. Ad secundum Rom. 11, 24, conversio gentilis inseritur hebraeae radicis et trunco Abrahae, non e converso. Monetur a Paulo contra incredulitatem, quae exitialis facta est pro rebellibus Judaeorum Veteris Foederis, et aeque exitiale erit pro rebellibus Christianorum novi; quae directe ad fidem catholicam Romanam spectat, et studium Dan.8 confirmet, cum 1843, Christiani protestantes.

Tantum in principio sumus longae revelationis propheticae, ubi divina accusatio in hoc versu facta est omnipraesens, quia consectaria sunt terribilia et dramatica. Tempora mutata sunt Romae cura;

1 - sabbaticum reliquum IV [praecepti] Dei. Septimus dies substitutus est ex die VII mensis Martii, anno 321, primus dies, saecularis dies habitus, et hebdomadae initium a Deo. Hic autem primus dies a Constantino I Imperatore Romano impositus est, [cum] adorationi « venerabilis invictissimi solis », sol a paganis deificatus, iam in Aegypto, symbolum biblicum peccati. Daniel 5 nobis ostendit quomodo Deus puniat iniurias sibi factas, homo sic admonetur, et scit quae sunt futura, cum Deus iudicaverit eum sicut iudicavit et interfecit regem Baltassar. Sabbatum a Deo sanctificatum ab origine mundi duplices notas habet esse circa ***tempus et*** legem divinam, ut in vers.

2. Initium anni, quod primo factum est vere, verbum quod significat primum tempus, mutatum est in principio hiemis.

3 -- Secundum Deum fit vicissitudo diei ad solis occasum , in ordine diei noctis , non in media nocte , quia siderum numerosa et insignita hac intentione creavit.

Multo altior est mutatio legis quam subiectum sabbati. Vasa aurea templi Roma non polluit, sed primas verborum textus a Deo suo digito in tabulis lapideis Moysi datas mutavit. Quae tam sancta sunt, ut arcam, in qua inventae sunt, contingeret, a Deo immediata morte percussum esse.

25c- *et tradentur sancti in manus eius per tempus, tempora et dimidium temporis*

Quid est *tempus medium* ? Respondet nobis rex Nabuchodonosor per experientiam Dan. 4, 23: *Expellet te de hominibus, habitabis cum bestiis agri, herbam dabunt tibi sicut boves ad vescendum;* ***et septies transibunt in te*** *, donec*

scias quoniam Altissimus dominatur regno hominum et cui voluerit det illud. Post hanc duritiem, dixit rex vers XXXIV: ***Post tempus statutum levavi mihi Nabuchodonosor oculos meos ad caelum, et ratio reversa est ad me*** . *Benedixi Altissimo, et glorificavi et glorificavi eum, qui vivit in aeternum, cuius potestas in aeternum, et regnum eius in generationem et generationem* . Ex quo colligimus has septies septem annos *repraesentare* , quoniam eius vitae decursum incipit ac finitur. *Tempus ergo est* quod Deus vocat tempus terrae ad complendam solis revolutionem. Inde multae epistulae prodeunt. Deus per solem figuratur et creatura in superbiam surgit, ut in eius locum mittat, dicit ei Deus: « Circuire deitatem meam et disce quis ego sum ». Nebuchadnezer septem vicibus necessariae sunt, sed effectivae. Alia lectio pertinebit etiam ad durationem regni papae in hoc versu prophetatum nomine *temporis* . Deus cum experientia Nebuchadnezaris comparat, Christianam superbiam punit, eam stultitiae tradens **ad *tempus, tempora, ac dimidium temporis*** annorum propheticarum. Ex Martii VII, 321, superbia et ignorantia in stupore homines consentiunt observare ordinem mutatum Dei mandatum; Quod non potest humilis servus Christi obedire, alioquin se abscideret a Salvatore suo Deo.

Hic versus nos ducit ad quaerendam vim ac tempora principium et finem huius prophetatae durationis. Inveniemus eum repraesentare annos III et menses sex. Re quidem vera haec formula in Rev.12:14 apparebit, ubi aequiparatur formula *1260 dierum* a versu 6. Applicatio Codicis Ezé.4:5-6, *dies unus in anno,* id efficiet. ut intellegamus has esse annos vere 1260 longi ac terribiles, doloris ac mortis.

Dan 7:26 *Et veniet iudicium, et auferetur ab eo potestas eius, et dissipabitur et dissipabitur'.*

2a- Illustrat hanc praecisionem utilitatem: simul occurrit iudicium et finis dominationis Pontificum. Ex quo patet quod non incipiet iudicium de quo ante Christi reditum. Anno 2021, Pontifices adhuc activae sunt, ut iudicium in Daniele citatum non anno 1844 incepit, fratres Adventist.

Dan 7:27 *Regnum et imperium et magnificentia omnium regnorum, quae sub caelo sunt, detur populo sanctorum Altissimi. Regnum eius regnum sempiternum est, et omnes principes servient ei et obediunt ei.*

27*- Judicium igitur bene impletum est post reditum in gloria Christi et raptu electorum ad coelum.

principes *servient ei et obediunt ei*

Exemplum, Deus tres *principes nobis* in hoc libro praesentatos ostendit: Nabuchodonosor rex Chaldaeus, Medius rex Darii, rex Persarum Cyrus II.

Dan 7:28 *Hic finivit verba. Ego Daniel multum cogitationibus meis conturbabar, et facies mea mutata est in corde meo verba haec.*

28a- Danielis tribulatio adhuc iustificatur, quia in hoc gradu probationes identitatis papalis Romae adhuc viribus carent; Eius identitas adhuc manet iam valde probabilis "hypothesis", sed eadem omnia, "hypothesis". Sed Daniel VII tantum secundum septem tabulas propheticas, quae in hoc Danielis libro sunt positae, constituit. Iam perspicere potuimus nuntios in Dan.2 et Dan.7 identicos et complementarios traditos esse. Quaelibet nova pagina addita nobis elementa, quae

iam peractis studiis superimposita erunt , nuntium Dei confirmabit ac roborabit, quae sic magis ac magis elucet.

Hypothesis " *cornuculum* " huius capitis 7, confirmandum restat Roma papalis. Fiet res. Sed iam meminerimus historiae successionis quae ad Romam pertinet, *4 animal immanis dentibus ferreis* . Imperium Romanum sequitur " *decem cornua* " liberae et independens regna Europaea, quae successerunt, anno 538, per " *cornu* " praesumptum papalem, hoc " *diversum regem* ", ante quod " *tria cornua seu tres reges* "; Herules, Vandali et Ostrogothae infantur inter 493 et 538 in versu 8 et 24;

Daniel 8

Dan 8:1 *Anno tertio regni Balthasar regis, vidi Daniel visionem, praeter unam quam videram.*

1a- Tempus abit: 3 anni. Daniel novam visionem accipit. In hoc uno duo tantum animalia, quae in versibus XX et XXI, cum Medis *et Persis et Graecis,* qui in superioribus visionibus fuerunt, II ^{et} III, divinarum successionum $^{Imperia\ notantur.}$ Subinde animalia in visionibus magis ac clarius ritibus Hebraeorum conformant. Dan.8 *arietem et capram* ; quae in sacrificio expiationis *iudaici* ritus immolantur. Unde notare possumus symbolum peccati in superpositione imperii graeci: *venter aeneus et femora* , Dan. 2, *pardus* Dan . *hircus* , Dan.8.

Dan 8:2 *Quod cum vidissem, apparui mihi quod in Susis castro essem in Aelam provincia; et eram prope fluvium Ulai in visione mea.*

2a- Daniel est in Perside juxta flumen Karoun quod suo tempore fuit Ulai. Caput Persicum et *fluvius* symbolum populi indicant geographicum locum

relationis pro visione quam Deus illis daturus est . Nuntii igitur prophetici magni pretii notitias geographicas in hoc capite praebent, quae in cap. 2 et 7 desunt.

Dan 8:3 *Et levavi oculos meos, et vidi, et ecce aries stabat ante fluvium, et habebat cornua; Haec cornua alta erant, sed una altior altero erat, et surrexerat novissime.*

3a- Hic versus compendiat historiam Persidis illustratam ab hoc *ariete* cujus *horn summum* repraesentat, quia initio a socio Medo dominatus est, superiori demum adventu ad imperium Cyri regis 2 Persarum, anno DXXXIX, ultimo contemporary Danielis, secundum Dan. Sed hic problema realitatis designo, quia historici omnino praetermittunt testem oculatum Danielis, qui attribuit, Dan. V, 31. Babyloniam devictam Dario rege Medo, qui Babylonem in satrapias 120 constituit, secundum Dan. 6 1 o. Cyrus autem post Darii mortem potitus est, itaque non anno DXXXIX, sed paulo post, vel potius, paulo ante tempus a Dario subacta.

3b- Subtilitas divina in hoc versu apparet, in forma parva et grandis cornu designare. Hoc confirmat locutionem « *corniculi* », diligenter vitando, specifice et unice cum identitate Romae adnexam esse.

Dan 8:4 *Vidi arietem ferientem cornibus suis ad occidentem et septentrionem et meridiem; nec erat qui victimas eriperet; fecit quod voluit, factus est potens.*

4a- Imago hujus versus illustrat successiva victoriarum Persarum , quae ducunt ad imperium , dominatum regis regum.

In *Occidente* : Cyrus II amicitiam fecit cum Chaldaeis et Aegyptiis inter 549 et 539.

in *septentrione* : Lydia Croesi regis vincitur in - 546

Ad *meridiem* : Cyrus Babyloniam subit, post Darium Medum regem succedens - 539 et postea Persarum rex Cambyses Ægyptum in - 525 .

4b- *et factus est potens*

Imperium adeptus est , quod in hoc capite prophetavit primum imperium Persiam. 8. Fuit 2 [imperium] in visionibus Dan. 2 et Dan. In hac potestate Persicum imperium usque ad Mare Mediterraneum extenditur Graeciam, quae apud Marathonem substitit in - 490. Bella sumpta sunt.

Dan 8:5 *Aspexi, et ecce hircus venit ab occidente et cucurrit super faciem eius universam terram; Hic capra magnum cornu inter oculos habebat.*

5a- Vers. 21 clare agnoscit hircum : *Capra rex Javan , cornu magnum inter oculos ejus rex primus . Javan,* is priscum nomen Graeciae. Spiritus Graeciae victor Alexander Magnus, spreto infirmorum regum Graecorum revelatione, aedificat.

5b- *ecce capra venit ab occidente*

Indicia geographica adhuc dantur. Caper ab Occidente in relatione Imperii Persici sumtus ut geographicus locus referat.

5c- *et circuivit omnes terras in superficie eius non tangens*

Verbum simile est quattuor alis pardi avis Dan. 7:6. Inclusit summam celeritatem victoriae huius regis iuvenis Macedonis, qui dominationem suam usque ad flumen Indum decem annis extendet.

5d- *Hic capra magnum cornu inter oculos habebat*

Idem habetur in vers. 21: *Magnum cornu inter oculos ejus est rex primus. Hic rex* est Alexander Magnus (– 543 – 523). Spiritus speciem unicornis reddit, fabulosum animal fabulosum. Sic denunciat inexhaustam foecunditatem societatis Graecae, quae fabulis ad religionem applicata est inventa, cuius spiritus saecula usque ad nostram aetatem in Occidente christiano fallaciter transiit. Est *peccati species, quam capri* imago confirmat , id animal quod in sacro annuo ritu "diei expiationis" agit . Crucifixio Messiae Iesu perfecit in sua perfectione divina, hic ritus post ipsum cessabat... vi, per destructionem Templi et nationis Judaicae a Romanis anno LXX.

Dan 8:6 *Et venit usque ad arietem illum cornutum, quem vidi stantem ante flumen, et cucurrit ad eum in omni furore suo.*

6a- Alexander Magnus contra Persas, quorum rex est Darius. 3. Hic apud Issum victus est, post arcum, clypeum, et pallium, nec non et uxorem et heredem fugit. Post duos magnates suos interficietur.

6b- *et cucurrit ad eum in omni furore suo*

Hic ***furor*** historice iustificatur. Antecedit haec commutatio inter Darium et Alexandrum: "Antequam Alexander Dario occurrit, rex Persarum munera ei munera destinavit ut rex et puer in luce collocarent - adhuc iuvenis Alexander erat eo tempore, princeps novitius in arte war (ramus, i, leash 89). Darius ei mittit globulum, flagellum, equina scopa et pixidem argenteam auream plenam. Littera comitans thesaurum elementa glossat: globulus ita ut ludere pergit ut puer est, fregit ut se contineret doceret, flagellum ad corrigendum eum, et aurum significat tributum, quod Macedones pendere debet. imperator Persarum.

Alexander nullum irae signum, nuntiorum metu, ostendit. Immo rogat ut Dario gratulari de sua pecunia possit. Darium, inquit, futurum scit, quoniam Alexandro pilam dedit, quae suum orbem terrarum subjugavit, fregit significat omnes ei obtemperaturos, flagellum erit puniendi eos, qui contra eum stare audent. auri tributum, quod ab omnibus suis subditis accipiet, suggerit. Prophetica, Alexander equum habuit cui nomen Bucephalus imposuit, id est, cum addita praepositione, caput. In omnibus proeliis, in "caput" exercitus, in manu erit arma. et fiet per decem annos regnans caput mundi per prophetiam. Eius notio favebit culturae Graecae et ***peccatum*** quod eam infamat.

Dan 8:7 *Vidi arietem appropinquantem et iratus; Et percussit arietem et duo cornua eius confregit sine ariete robusto ad resistendum. proiecitque eum in terram et conculcavit, nec erat qui erueret arietem.*

7a- Bellum ab Alexandro Magno immissum: anno 333, apud Issum, castra Persica victa sunt.

Dan 8:8 *Hircus autem caprarum magnus factus est nimis; sed cum esset validus, confregit magnum cornu eius. Quatuor magna surrexerunt repone, Quatuor ventis.*

8a- *cornu magno suo fregit*

Anno 323, rex iuvenis (– 356 – 323) sine herede moritur in Babylone anno XXXII.

8b- *Quatuor magna surrexerunt repone Cornua, in quatuor coeli ventis.*

Supplementa regis mortui erant eius duces: diadochi. Eorum decem fuerunt, mortuo Alexandro, et XX annis inter se dimicaverunt, ut in fine XX

annorum quatuor tantum superfuissent. Uterque eorum regalem dynastiam in regione, in qua dominabatur, condidit. Maximus Seleucus Nicator cognominatus est, qui regnum Syriae "Seleucidem" dynastam condidit. Secunda Ptolemaios Lagos, dynastiam Lagid, quae super Aegyptum regnavit, condidit. Tertius est Cassandros qui Graeciae regnat; quartus est Lysimachus, qui Thraciae regnat.

Nuntius propheticus in geographia pergit. Quattuor puncta cardinalia quattuor caeli ventorum identitatem terrarum pugnantium quae pertinent confirmant.

Reditus Romae *homunculus*

Dan 8:9 *De uno autem ex eis egressum est* ***cornu unum modicum*** *: et factum est grande contra meridiem, ad orientem et ad terram speciosissimam.*

9a- Ratio huius versus describit extensiones Regni, quod vicissim fiet imperium dominante. Sed in praecedentibus lectionibus et in historia mundi successor regnum Graeciae Roma est. Haec identificatio magis iustificatur "cornu parvum" quod hoc tempore, contra id quod factum est pro cornu Medorum breviore, evidenter citatur. Hoc nobis permittit dicere hoc "cornuculum" significari hoc loco rempublicam Romae crescentem. Quia, intervenit versus orientem, ut lictores mundi, saepe quia conflictum localem inter adversarios dirimere dicitur. Et haec est ratio praecisa, quae iustificat imaginem quae sequitur.

9b- *Ex uno illorum venit* ***parvum cornu***

Prior dominator Graeciae fuit, et ex Graecia Romam venit dominatus in hac plaga orientali, ubi Israel sita est; Graecia unum cornibus.

9c- *que versus meridiem valde extenditur, versus orientem et terras pulcherrimas.*

Romanum incrementum a situ geographico ***versus meridiem*** primum incipit. Historia hoc confirmat , Roma intrante Punico bello contra Carthaginem, hodie Tunis, circa annum CCL.

Protensio hoc ***ad orientem fit, uno cornuum*** interiacente : Graecia, circuitu CC. Aetolico Graeciae foedere ad suscipiendum Achaico foedere (Aetolia contra Achaiam appellata). Cum in Graeciam per- veniret, nunquam ab eo exercitus Romanus discederet, et tota Graecia colonia deducta esset de- CLX.

E Graecia, Roma dilatabitur, in Palaestina et Judaea pedem movens, quae fient in provincia Romana per exercitus Pompei Generalis victa. Haec Iudaea est, quam Spiritus hac pulcherrima expressione designat: ***Terrarum pulcherrima*** , quae citatis Dan. 11, 16 et 42, et Ezé. 20, 6 et 15.

Hypothesis confirmatur, " *cornuculum* " est Roma

Hoc tempore, dubitatio iam non permittitur, papalis regimen Dan.7 exstinguitur, ita, omissis superfluis saeculis, nos ad tragicam perducit horam, qua, ab imperatoribus derelicta, Roma sub religiosa specie dominationem suam repetit. Christianam speciem, cui revelata sunt signa versuum 10 qui sequitur, attribuit. Hae sunt actiones " ***diversi*** regis Dan. 7".

Tunc Roma Imperialis Papa , tunc Roma persequuntur sanctos
Duae lectiones continuos in hoc uno versu

Dan 8:10 *Surrexit ad fortitudinem caeli, et adduxit ad partem militiae illius et de stellis in terram, et conculcavit eas.*

10a- *Surrexerunt ad exercitum coeli*

Dicendo « *eam* », Spiritum tamquam scopum servat identitatem Romae, in chronologicis extensionum suarum serie, post varias regiminis formas ad quas notat Rev. Octavianus imperator Romanorum cognomento Augustus est. Et ipso tempore natus est Iesus Christus de Spiritu adhuc virginali in corpore Mariae, iuvenculae Iosephi; utrumque sola ratione de stirpe Davidis regis electi. Post Suam mortem, semel a se ipso resuscitatus, uti nuntiaverat, Iesus Apostolis suisque discipulis missionem concredidit annuntiandi Evangelium salutis (Evangelium) ut homines electos in universo terrarum orbe compleant. Hoc tempore Roma mansuetudinem et pacifismum christianam opponebat; illa in lanificio, discipulos Christi in agni occisorum. Multis martyrii sanguinis effusis, Christiana fides toto orbe diffusa est, ac praesertim in urbe Roma imperii. Persecutio imperialis Roma contra Christianos surgit. In hoc versu 10, duae res Romae aliudque. Prima est imperialis, secunda papalis.

In regimine imperiali iam possumus actiones ei citatas tribuere;

Surrexit ad celestia exercitum : Christianos obsedit. Post hanc symbolicam expressionem *cum caelo armatus* est electus christianus ad quem iam suos fideles nominaverat Iesus *regni caelorum cives* . Praeterea , Dan. XII, 3, veros *sanctos* stellis quae sunt etiam comparat, *semen* Abrahae, Gen. Anno primo Lectio prior Audentes martyres filios et filias Dei iam pro paganis Romanis facit insolentem actionem et indignam et iniustam elevationem . Lectio secunda, Romani Episcopi postulatum ut in Papam electum Iesu Christi ab 538 regendo regeretur, est etiam arrogantia actio, ac magis etiam indigna et iniusta elevatio .

Pars exercitus huius et astra cadere fecit in terram, et conculcavit eos : persecutus est eos et occidit ut multitudinem suam distraheret in arenis suis. Persecutores sunt maxime Nero, Domitianus et Diocletianus ultimus officialis persecutor inter 303 et 313. In prima lectione , hoc dramatum tempus sub symbolicis nominibus "Ephesiae" obtegitur in Apocalypsi, quo tempore Ioannes suam divinam Revelationem recipit vocatam . Apocalypsis et *Smyrnae* . In secunda lectione, papali Romae attributa, hae actiones ponuntur in Apo. 2, sub temporibus nominatis " *Pergamum* " i.e. fractae societatis vel adulterii et "Thyatirae" i.e. abominationes et mortes. Dixit, *et conculcavit eos* Spiritus ambos Imputat idem genus cruentum. Verbum *calcatum* et eius expressio *conculcata* gentilitati attribuitur Romae in Dan. Sed actio *calcandi* durabit usque ad finem *2300 vesperi, vers.* ***14*** hujus capitis, 8 secundum illud *vers* . Hoc factum est temporibus christianae aetatis eamque ideo attribuere debemus pontifici Romano eiusque subsidiis monarchicis; quod confirmat historia. Sed magna differentia notemus. Roma pagana sanctos Iesu Christi solum *ad terram cadere facit* , Roma vero papa, per suam falsam institutionem religiosam, facit eos spiritualiter *in terram cadere* , antequam ad litteram eos insequentes persequatur.

Persecutiones sporadices continuatae sunt pacis alternationes usque ad adventum Constantini I Imperatoris, [qui] persecutiones contra Christianos finem imposuit edicto Mediolanensi, capitali Romano suo, anno CCCXIII, qui terminum periodi "

decem annorum " constituit. persecutiones quae " *Smyrnam "* designant aetatis Apoc. Per hanc pacem fides Christiana nihil proficiet, et Deus multum perdet. Quia sine persecutionis obice, ad hanc novam fidem convertentium officia per totum imperium abundant et multiplicantur, ac praesertim Romae, ubi plurimus martyrum sanguis manavit.

Ideoque usque ad tempus hoc inicium secundae lectionis huius versus coniungere possumus. Ille, ubi Roma Christiana fit, Constantini Imperatoris iussis obtemperando, qui anno 321, modo edictum edixit, quod hebdomadis diem quietis mutaret imperaret: septimus dies sabbatum prima sabbati substituitur; tempore a paganis dedicatum ad dei cultum " sol invictum venerandum ". Haec actio tam gravis est quam *potatio aurea vasa templi* , sed tempus, Deus non pugnabit, hora ultimi judicii satis erit. Novo requietionis die, Roma suam doctrinam christianam per totum imperium, eiusque auctoritatem localem extendet, Romanus Episcopus dignitatem et favorem obtinebit, donec supremam elevationem Pontificii decreti, anno 533 , byzantinus ei dederit. imperatoris Justiniani [i.] Nec nisi Ostrogotharum expulsis, papa primus Vigilius papa, Romae suam sedem assumpsit, apud Lateranum palatium in monte Caelio constructum. Tempus DXXXVIII et adventus primi papae adimpletionem notat actiones in versu 11 de quibus sequitur. Sed est etiam principium dierum 1260 annorum regnorum pontificum et omnium que ad eos pertinent et revelata sunt in Dan. Regnante continuum, quo sancti iterum *conculcati* sunt, hoc autem tempore, Romano pontificio religiosissimo, eiusque fautoribus civilibus, monarchis, et celsitudine... in Christi nomine.

Imprimis actiones papales statutae in 538 .

Dan 8:11 *Surrexit ad principem exercitus, et auferens ei* ~~***sacrificium***~~ *sempiternum , et subvertit* ~~*locum*~~ *fundationis sanctuarii sui.*

11a- *Surrexerunt ad caput exercitus*

Hic dux exercitus logice et bibliter est Iesus Christus, secundum *illud Ephes* **.** *Salvatoris. Bene eligitur* verbum « *surrexit* », quia praecise anno 538 Iesus in caelo est dum papatus in terra est. Caelum ultra eius spatium est sed « *surrexit* » efficiens ut homines eum in terra reponere credant. E caelo Iesus parum habet homines vitandi a laqueo sibi a diabolo destinato. Cur autem hoc faceret, cum ipse eos huic laquei ac maledictis omnibus traderet? Bene enim legitur Dan. VII, 25 : *tradentur sancti in manus eius ad tempus, tempora et dimidium* ; liberati sunt a Deo Christo propter *tempora mutati et legem* . Lex Constantini de sabbato modificata anno 321, sane, sed ante omnia, *lex* a Romano papa mutata, post 538 ubi, non solum sabbatum, quod afficitur et impugnatur, sed tota lex, quae retractata est, Roma. versio.

sacrificium ~~***perpetuum ab***~~ *eo* 11b-

Absentiam verbi sacrificii in textu originali hebraico demonstramus. Quod dixit, praesentia eius contextum veteris societatis insinuat, sed hoc non ita est ut modo demonstravimus. Sub novo *foedere et oblatione* cessavit mors Christi, *in media hebdomade* citatis Dan. 9, 27, his ritibus inutilibus redditis. Tamen aliquid supererat Veteris Testamenti: ministerium summi sacerdotis et intercessoris pro populi peccatis, qui etiam caeleste ministerium prophetaverunt, quod Iesus in

favorem electi sui tantum per Suum sanguinem acquisivit post resurrectionem suam. Christus in coelum rediit, quid ab eo relictum est? Eius munus sacerdotale est proprium eius munus ut intercessor peccatorum suorum remittat electorum. Etenim, cum 538, erectio in terris, Romae, de duce Ecclesiae Christi, fecit caeleste ministerium Iesu vanum et inutile. Preces non iam per ipsum transeunt et peccatores suorum peccatorum portatores et culpae erga Deum manent. Heb. 7, 23 hanc analysim confirmat, dicens: ' *Ille autem, eo quod manet in aeternum, habet sacerdotium, quod non transfertur* .' Mutatio rectoris in terra iustificat nefandos fructus per hanc Christianitatem sine Christo toleratos; fructibus a Deo prophetatis Danieli. Cur Christiani tanto execratione feriuntur? Sequenti versu 12 respondebo : *propter peccatum* .

Cognitio perpetuae quae proxime peracta est, erit fundamento calculi utentium durationum annorum 1290 et 1335, qui proponentur Dan. quo fundamento stabilita fuit dies 538, quo sacerdotium *perpetuum* sublatum est a duce terrestri Papae.

11c- *et ~~locum~~ basim sanctuarii eius*

Propter novi Foederis contextum, inter duas significationes verbi Hebraici "mecon" translati per "locum", eius translationem "basi" retinui, perinde ac legitimam et aptiorem cum contextu aetatis christianae per prophetiam iaculis. .
de sancto agitatur , quod confundit. Sed falli non potest secundum verbum signantis actionem quae fit ad *sanctuarium* .

Hic Dan .

Persecutor Judaeorum Antiochos 4 Epiphanes in Dan. 11, 30 a rege Graeco *polluitur* .

Dan. 8, 14 et Dan. 9, 26 non sanctitatis, ~~*sed*~~ sanctitatis *agitur* . Verbum hebraicum "qodesh" systematice in omnibus translationibus vulgarium versionum depravatum est. Sed textus originalis hebraicus non mutatus est ad testimonium primigeniae veritati.

Scias verbum « *sanctuarium* » solum pertinere ad locum ubi Deus in persona stat. Cum Iesus resurrexit et in caelum rediit, iam non est *sanctuarium in terra* . *Fundamentum igitur sanctuarii eius evertere* significat fundamenta doctrinalia labefactare quae ad ministerium caeleste respiciunt, quod omnes salutis condiciones illustrant. Re vera, baptizatus, vocatus prodesse poterit approbatione Iesu Christi, qui suam fidem de operibus iudicat et consentit vel non dimittet peccata sua in nomine sacrificii sui. Baptismus initium significat experientiae sub iusto Dei iudicio et non suo fine viventis. Quod significat, cum directa relatio inter electos terrestres et intercessorem suum caelestem interrumpitur, salvatio iam fieri non potest, et foedus sanctum frangitur. Horrendum drama spirituale neglectum ab hominibus Missis decepti et seducti post VII Kalendas Aprilis 321 et Annus DXXXVIII, in quo a Summo Pontifice *perpetuum sacerdotium* Iesu Christi sublatum est. *Fundamentum eius sanctuarium evertere* etiam significat XII apostolis tribuere, qui fundamentum seu fundamentum electorum domus spiritualis repraesentant, falsam doctrinam christianam, quae contra legem divinam iustificat et licitat peccatum; quod nullus apostolus volebat.

Dan 8:12 *et pro peccato traditus est exercitus sempiterno; verum in terram cornu proiecit, et in coeptis successit.*

12a- *Traditus est exercitus perpetuo sacrificio*

In more symbolico haec dictio eandem significationem habet ac qua Dan.7:25: *traditus exercitus* . Sed hic addit *cum perpetuo*

12b - *propter peccatum*

Vel, secundum illud I Ioan. III, propter praevaricationem legis *mutatae,* ut habetur Dan. Ioannes enim dixit et scripsit: *Omnis, qui peccat, transgressor est legem, et peccatum praevaricatio est legis* . Haec transgressio redit ad VII Kalendas Aprilis, 321 ac primo pertinet ad desertionem sancti Dei sabbatum; Sabbatum ab eo ***sanctificatum*** , a mundi creatione, singulari ac perpetuo « ***die septimo*** ».

12c- *cornu veritatis projecit in terram*

Adhuc est veritas spiritualis verbi, quod designat legem, secundum *illud Ps* .

12d- *et succedit in conatibus*

Si Spiritus Creatoris Deus eam praedixit, ne mireris hanc deceptionem contempsisse, maximam spiritalem fraudem in omni hominum historia; sed etiam, gravissimum in consequentibus amissionis animarum pro Deo humanarum. Versum 24 confirmabit dicens: *Augetur potestas eius, sed non in viribus suis; Incredibilem cladem perdat,* ***in coeptis succedet*** *, potentes perdet populosque sanctorum.*

Praeparatio ad sanctificationem

In lectionibus a ritibus religiosis Veteris Foederis haec ratio praeparationis ad sanctificationem constanter apparet. Primo, inter servitutis tempus et ingressum in Chananaeam celebratio Paschae, necesse erat ut populum sanctificaret, quem Deus in terram suam nationalem, Israelem, terram promissam, ducturus erat. Re quidem vera quadraginta annos probationis purificationis ac sanctificationis pro ingressu in Canaanem implenda suscepit.

Item, de sabbato signato in die septimo ab uno ad occasum solis, prius oportebat tempus praeparationis. Sex enim dies saecularium operationum requirebant ablutionem corporis et indumentum mutatum, haec etiam sacerdoti imposita sunt, ut sine vitae suae periculo in sanctuarium templi ingredi posset, ut officio suo ibi fungeretur. .

Septem dies, 24-hora hebdomade creationis in septem milibus annorum consilii salutis Dei effingitur. Ita ut primi 6 dies sint primi millennii per quos Deus electos suos eligit. Septimum vero [et] ultimum millennium constituit sabbatum magnum, quo Deus et electi eius in caelo congregati vera et plena requie fruuntur. Peccatores ad tempus omnes mortui sunt; excepto Satana, qui per hoc tempus "mille annorum" revelatus est in Rev. Antequam « caelum » ingrediantur, electi purificari et sanctificari debent. Purificatio fidei innititur voluntario Christi sacrificio, sed sanctificatio eius ope post baptismum obtinetur, quia purificatio imputatur vel praevenit nomine fidei principii, sanctificatio autem fructus in re tota est consecutus. ab electis anima per suam realem cooperationem cum Deo

vivo Iesu Christo. Acquiritur autem per pugnam, quam contra se ipsum, contra malam naturam, ut peccato resisteret.

in cruce mori ut non ultra peccaret electos suos quia finem fecit ***peccati*** Quemadmodum nunc vidimus ad vers. 12, Christianus electus traditus est dominationi papali propter peccatum. Purificatio ergo necessaria est ad obtinendam sanctificationem, *sine qua nemo Deum videbit*, sicut scriptum est Heb. 12, 14: *Pacem sequimini cum omnibus, et sanctificationem, sine qua nemo videbit Dominum* .

Ad MM annos christianae aetatis a morte Iesu Christi usque ad reditum eius anno MMXXX applicatum, hoc tempus praeparationis et sanctificationis in versibus 13 et 14 sequentibus revelabitur. Hoc tempus non est iudicium, quod Daniel VII describit, sed quod sanctificationis causa necessariam fecit propter perantiqua peccatorum legata ab nefanda Romae pontificia doctrina legitimata. Notum est opus Reformationis inde a saeculo XIII initiatae purificationem ac sanctificationem non perfecisse a ter sancto et perfecte puro Salvatore Deo exigente in omni iustitia.

Dan 8:13 *Audivi sanctum loquentem; et alius sanctus ad eum qui loquebatur, Usquequo visio de ~~sacrificio perpetue~~ et de peccato vastante complebitur? usquequo conculcabitur sanctuarium et exercitus eius?*

13a- *Audivi virum sanctum loquentem; Et alius dixit ad eum qui loquebatur*

Soli veri *sancti* peccata Romae hereditaria cognoscunt. Eas iterum reperiemus in visione quae in Dan.

13b- *usquequo visio implebitur?*

Sancti petunt diem qui Romanorum abominationum finem notabit.

13c- *in perpetuum ~~sacrificium~~*

perpetui sacerdotii a Christo resumptionem notabunt .

13d- *et de **peccato devastando** ?*

Sancti diem petunt, qui septimi diei sabbatum revertitur, cuius transgressione Romana vastitas bellorumque punitur; et pro suis transgressoribus haec poena usque ad finem mundi durabit.

13 *usquequo conculcabitur sanctuarium et exercitus eius*

Sancti diem petunt, ut finem **persecutionum papalium** contra eos applicatas, electi Dei sancti.

Dan 8:14 *Et dixit ad me: " Duo milia et trecenti vesperi et mane; tunc sanctificabitur sanctuarium.*

14a- Cum 1991, Deus studium meum in hunc versum male interpretatum direxit. Hic vera est eius translatio textus hebr.

Et dixit ad me: Usque ad mane, bis mille et trecenti, et iustificati erunt sancti.

Vides, terminum 2300 vespertinum eo tempore destinari ad **sanctificationem** electorum a Deo electorum ex die, qui ad hunc terminum determinabitur. Eterna iustitia per baptismum usque ad tempus in dubium vocatur. Necessitas ter sancti Dei, patris et filii et spiritus sancti, necessitatem electorum commutavit et roboravit, ut non peccaret in sabbatum vel contra quamlibet aliam ordinationem de ore Dei. Iter *angustum* salutis a Iesu edoctum sic restituitur. Et

exemplar electorum in ***Noe, Daniele, et Job*** praesentatum justificat electos decies centena millia lapsorum decem millia ultimi judicii Dan.7:10.

Dan 8:15 *Cum ego Daniel vidi visionem istam, et quaesivi intelligere, et ecce unus in forma viri stabat ante me.*

15a- Logically, Daniel would like to understand the meaning of the vision, and this memer him in Dan. 10, 12. Justificatum a Deo approbationem, sed nunquam plene datur in voluntate sua sicut responsum a Deo in Dan. 12:9 ostendit ei *qui respondit vade Danihel quia abscondita sunt verba haec et signabuntur usque* ***ad praefinitum tempus***

Dan 8:16 *Et audivi vocem viri in medio Ulai; clamavit et dixit: Gabriel, enarra ei visionem.*

16a- Imago Jesu Christi in medio Ulai praevenit lectionem in visione Dan. Missus est angelus Gabriel, propinquus Christi servus, ut explicans sensum totius visionis ab initio suo. Itaque diligenter sequamur additamenta quae in sequentibus versibus patebunt.

Dan 8:17 *Et accesserunt ad locum, ubi eram; Et cum appropinquasset, pertimui et cecidi in faciem meam. dixit ad me, Attende fili hominis, quia visio ad tempus, quod erit finis.*

17. Coelestium visio semper hunc effectum in homine carnis faciet. Sed ad faciendum nos invitat seduli simus. Tempus finem pertinet ad finem totius visionis incipiet.

Dan 8:18 *Sicut locutus est ad me, obstupui super faciem meam. Tetigit me, et stare me fecit ubi essem.*

18a- In hac experientia Deus urget maledictionem carnis, quae non adaequat puritatem caelestium corporum fidelium angelorum.

Dan 8:19 *Et dixit ad me: " Docebo te quae ventura sunt in fine irae,* ***et tempus praefinitum est in finem*** .

19a- Veniet finis irae Dei, sed haec ira iustificatur per Christianam inoboedientiam, romanae papalis doctrinae haereditatem. Cessatio igitur divinae irae istius prophetatae partialis erit, cum vere desinet post totam humanitatis interitum in Christi gloria reditu.

Dan 8:20 *Aries, quem vidisti habere cornua, reges Medorum sunt atque Persarum.*

20a- Agitur de Deo cum electis suis puncta referentia, ut principium successionis symbolorum praesentatum intellegant. Medi et Persae initium revelationis historicum designant. In Dan. 2 et 7. secundo loco erant.

Dan 8:21 *Porro hircus caprarum, rex Javan; cornu grande, inter oculos eius, ipse est rex primus.*

21a- Rursus Graecia secunda successio est; tertia in Dan.

21b- *Cornu magnum inter oculos ejus est rex primus*

Magnum Alexandrum Magnum, ut vidimus, ad victorem Graecorum pertinet. Magnum cornu, simulacrum ingratum ac belligerantium ingenium, Darium regem 3 indignum esse ignominiosum, quod sibi regnum et vitam suam constaret. Hoc cornu non fronti, sed inter oculos collocans, insatiabilem sui vincendi libidinem ostendit Spiritus, quod mors eius sola sistitur. Oculi autem

etiam prophetica clarigatio, et post nativitatem eius, fatum eximium per praeconem sibi renuntiatum est, et in tota vita sua fatum prophetasse credit.

Dan 8:22 *Quatuor autem cornua, quae surrexerunt, ut reponerent cornu fractum, quattuor sunt regna, quae consurgent de gente, et non erunt quasi fortia.*

22a- Invenimus quatuor Graecas dynastias conditas a quatuor ducibus, qui Alexandro successerunt, superstites post XX annos bellorum inter decem, quos inter initia fuerunt.

Dan 8:23 *In fine principatus eorum, cum consumantur peccatores, consurget rex impudens et astutus.*

23a- Omissis temporibus mediis, angelus christianam aetatem dominationis Romae papalis evocat. Qua re praecipuum propositum revelationis datae manifestat. Sed haec expositio aliam doctrinam affert, quae in prima sententia huius versus apparet: *In fine dominationis eorum, cum peccatores consumentur.* Qui sunt isti peccatores consumpti, qui papae regiminis tempora praecedunt? Hi sunt rebelles nationes Judaei, qui Jesum Christum Messiam et Salvatorem, liberatorem, negantes, sed solum pro iis, quos fidei suae agnoscit, nonnisi commisit. *Consumpti* sunt enim LXX a copiis romani, ipsi cum civitate sua Ierosolimitana, et hoc secundo post destructionem sub Nabuchodonosor facta est. mors Iesu Christi, ubi in Ierusalem velum separationis templi scissum est in duobus, a summo usque deorsum, ostendens ab ipso Deo actionem esse.

23b- *erit rex impudens et callidus*

Haec est descriptio Dei papalis , *secundum Dan* . Addit *et callidus est* . Ars est velandi verum, ac specie capiendi quod non sumus. Dolus proximos decipitur, hoc faciunt pontifices successivi.

Dan 8:24 *Augetur potentia eius, sed non in viribus suis; Incredibilem stragem ipse perdat, coeptis succedet, potentes perdet populosque sanctorum.*

24a- *Virtus eius augebit*

Describitur enim in Dan. 7, 8 quasi *cornu exiguum* , vers. 20, attribuit ei *apparentiam maiorem ceteris* .

24b- *sed non propriis viribus*

Hic rursus historia confirmat sine arma regum auxilio, regimen pontificium extitisse non posse. Primum auxilio Clodovei regis Francorum a dynastia Merovingiana, et post eum, dynastia Carolingiana, et demum dynastia Capetiana, raro auxilio monarchiae Francorum defuerunt. Et videbimus quod hoc subsidium habet pretium ad solvendum. Hoc in exemplum fiet a Ludovico XVI rege decollatione, regina Maria-Antoinette, aulicus monarchista et cleri catholici Romani maxime author, a guillotino in Gallia constitutis in oppidis capitalibus et provincialibus, a seditiosis Gallicis inter 1793 et 1794; duo tempora "Terrorum" litteris sanguinis in humanitatis memoria inscripta. In Apoc. 2:22 haec divina poena prophetabitur his verbis: *Ecce ego eiiciam* ***illam*** *in lecto et* ***tribulationem magnam mittam. has qui mœchantur cum ea*** *, nisi resipuerint operum suorum.* ***Filios eius occidam*** *; et scient omnes ecclesiae quia ego sum scrutans corda et re-pensans unicuique secundum opera vestra.*

24c- *incredibilem calamitatem perdat*

In terra nemo dinumerare potest, nisi in coelo, Deus exacto numero et hora poenae ultimi judicii, omnes a minimis ad atrocissimas eorum auctores expiabuntur.

24d- *ipse in conatibus succedet*

Quomodo id efficere non potuit, cum Deus hoc ei munus dedit ut peccatum commissum a populo suo vindicaret, qui salutem a Iesu Christo partam vindicaret?

24 * *et poténtes perdet pópulum sanctorum*

Dum se in terra Dei repraesentant, et excommunicationi comminantes, quae claudunt introitum ad coelum, papatus obtinet submissionem magnorum et monarcharum terrae occidentalis, ac magis a parvis, divitibus vel pauperibus. sed omnes ignari, propter incredulitatem et indifferentiam divinarum veritatum.

Ab ineunte ae- culo Reformationis initiatus est quia Petrus Valdo anno MCLXX, regimen papale in furorem portavit, provocando contra fideles Dei servos, solos veros sanctos semper pacificos et pacificos, foederibus parricidis catholicae fultis atria. inquisitione falsae sanctitatis. Iudices caracalli, qui sic sanctos et alios terribiles cruciatus ordinaverunt, omnes haeresis contra Deum et Romam accusati, omnes ante Deum verum in hora justorum finalium judicii prophetaverunt exactiones suas reddituri, Dan. 9 et Apoc.

Dan 8:25 *Propter abundantiam autem eius et cogitationes eius, superbiam in corde suo; et multos perdet habitantes in pace, et exaltabitur contra principes principum; sed confringetur sine labore ullius manus.*

25a- *Propter prosperitatem et prosperitatem dolis eius*

Haec *prosperitas* suam locupletationem suggerit, quam versus *suis technis coniungit* . Dolis revera utendum est , cum sumus parvi et infirmi ad obtinendum divites homines, pecuniam et divitias omnium generum, quae Rev. 18, 12 et 13 enumerat.

25b- *Habebit arrogantiam in corde suo*

Hoc, licet documento a Nebuchadnezari rege experientiam in Dan. 4, et hoc tragicum, de nepote Balthasar in Dan.

25c- *perdet multos qui pacifice vixerunt*

Character pacificus est fructus verae Christianitatis, sed usque ad 1843. Ante hunc enim diem, et maxime usque ad finem Revolutionis Gallicae, in fine anni 1260 regni papalis prophetatum est in Dan. proprium est quod impetus seu saevitia respondet saevitia. His tantum temporibus mansuetudo et pax differentiam faciunt. Regulae a Iesu statutae non ab apostolicis temporibus mutatae sunt, electa est ovis immolanda, nunquam carnifex.

25d- *et consurget contra principes principum*

Hac praecisione dubium iam non permittitur. Princeps citatus in vers. 11 et 12, est vere Jesus Christus, Rex *regum et Dominus dominorum, qui* apparet in gloria reditus sui, Apoc. Et ab eo legitimum *perpetuum sacerdotium* a Romano papa sublatum est.

Dan 8:26 *Visio autem vespere et mane, quae dicta est, vera est. Vos autem hanc visionem occultate, quia ad longinqua tempora spectat.*

26a- *Visio autem vesperarum et matutinorum in quaestione vera est*

Angelus divinae originis prophetiae testificatur versuum «2300 vespertinum» versum 14. Intendit denique ad hoc aenigma, quod illuminandum et intelligendum est a sanctis electis Iesu Christi, quando tempus erit. per- venire jubet.

26b- *Tu vero serva hanc visionem, quia longinqua tempora respicit*

Revera inter Danielis et nostrum tempora fere 26 saecula elapsi sunt. Et sic invenimus in ***tempore praefiniti,*** quo oportet hoc sacramentum illuminari; res fiet, sed non ante studium Dan.9 quae praecipuam clavem ad rationes propositas exsequendas providebit.

Dan 8:27 *Ego Daniel multos dies languens et infirmatus. tunc surrexi et in regis rebus interfui. Obstupui in visione, et nemo cognovit.*

27a- Haec singula quae ad sanitatem Danielis spectant, personale nihil est. Hoc nobis significat maximum momentum informationis a Deo accipiendae de prophetatis 2300 vespertinis matutinis; Nam sicut aegritudo ad mortem potest ducere, ignorantia aenigma damnabit ultimos Christianos, qui ***tempore finis vivent*** ad mortem spiritualem aeternam .

Daniel 9

Dan 9:1 *In anno primo Darii filii Assueri, ex genere Medorum, qui factus est rex regni Chaldaeorum,*

1a- Iuxta igitur Danielis testi- monium, certissimum discimus Darium regem Dan. 5:30 esse filium Assueri, e gente Medorum; 2 ergo nondum eum substituit Cyrus rex Persarum. Primus annus regni eius fuit, quo Babylonem uicit, a Chaldaeis expugnata.

Dan 9:2 *In primo anno regni eius ego Daniel vidi in libris quod septuaginta anni erant in ruinas Ierusalem, secundum numerum annorum, de quibus locutus est Dominus ad Ieremiam prophetam.*

2a- Daniel refert prophetica Jeremiae prophetae scripta. Praeclarum nobis exemplum praebet fidei et fiduciae quae servos Dei sub eius aspectu coniungit. Confirmat haec verba 1 Cor. 14, 32: *Spiritus prophetarum prophetis subditi sunt* . Daniel vixit in Babylone per LXX annos multo prophetavit transmigrationem Hebraeorum. Curat etiam in proposito reditus sui ad Israelem, qui, secundum se, satis arctus sit. Ut responsa a Deo obtineat, magnificam orationem alloquitur quam ad studium pergimus.

Oratio exemplaris fidei sancti

Lectio prima hujus capitis 9 Danielis est intelligere quare Deus in hac parte libri Danielis videri voluit.

Dan. 8:23 per propheticam consumptorum *peccatorum* annuntiationem , confirmatum accepimus , Judaeos ex gente Israel LXX rursus damnatos et igne a Romanis , propter omnia , quae Daniel in suo confiteri it . precatio. Quis est autem iste Israel in prima societate Dei vivi ab Abraham usque ad duodecim apostolos et discipulos Iesu Christi, ipso Iudaeo? Tantum specimen totius humanitatis, quia, cum Adam, homines fuerunt iidem homines a colore cutanei qui ab ipso lumine usque ad obscurum admodum vagatur. Sed quicquid generis, stirpis, generis, a patre et matre ad filios et filias transmittuntur, identificantur animi mores. Secundum principium folia primula detracta, "te amo, paululum, multum, ardenter, insanus, minime", homines hanc animi latitudinem in Deum vivum exprimunt omnium rerum creatorem cum suum reperit. existentia. Videt etiam magnus Iudex inter eos qui se dicunt esse ab eo, fideles qui diligunt eum et obediunt ei, alios qui se ipsum diligunt, sed ei non credunt, alios qui suam religionem indifferentia vivunt, alios vero qui eam vivunt; cor durum et acerbum, quod eos fanaticos facit et in extremo, contradictionem stare non possunt, immo minus opprobria et sustinentes intolerabilem adversarii necem. Hi mores apud Judaeos inventi sunt, cum adhuc apud homines per tellurem Tellurem et in omnibus religionibus, quae tamen pares non sunt, reperiuntur.

Danielis oratio ad te venit interrogare, in qua horum te mores cognoscis? Si non est diligentis Deum et obaudientis ei testimonium fidelitatis, conceptum fidei interroga; resipisce et da Deo sincerum et verum penitentie fructum sicut Daniel faciet.

Secunda causa praesentiae huius orationis in hoc capite 9 est quia causa ultimi Israelis interitus a Romanis anno LXX tractatur et evolvitur ibi: Primus Messiae adventus in terra hominum . Quo rejecto Messia, cujus duntaxat culpae perfectio operum damnabatur, religiosi principes plebem in eum concitaverunt, omnibus calumniis destructis et refragantibus. Ultimum igitur suum in divina veritate accusant, hominem eum accusantes, se Filium Dei esse asserentes. Horum Principum religiosorum animae fuerunt nigrae sicut carbo focalis ardentis, qui devorabit eos in tempore irae iustae. Sed maxima culpa Iudaeorum non fuit quod eum occiderit, sed quod eum post resurrectionem divinam non cognovit. Adversus miracula et bona opera, quae per duodecim apostolos eius fiebant, induraverunt se in tempore suo Pharaoni, et hoc testati sunt, Stephanum diaconum fidelem, quem ipsi lapidabant, non adhibito tempore Romanis.

Tertia ratio huius precationis est quia munus obtinet ultimae tristissimae observationis in fine longae experientiae in relatione cum Deo viventis ; Testimonium quoddam testamentum iudaicae societatis reliquo genere humano relictum. Nam in hac transmigratione Babyloniam cessat demonstratio praeparata a Deo. Verum est Iudaeos in patriam suam redituros esse, et Deum ad tempus honorandum et oboediendum esse, sed fides cito evanescet, adeo ut eorum salus nonnisi iustificari possit propter ultimam probationem fidei in primo fundatam. adventum Messiae, quod sit filius Israelis, Judaeus apud Judaeos;

Quarta ratio huius orationis innititur ex eo quod vitia dicta et confessa omnia in sua aetate a Christianis effecta et renovata sunt, a derelicto sabbati die VII mensis Martii, anno CCCXXI usque ad nostram aetatem . Novissima

institutio officialis ab anno 1873 benedicta et singillatim ab anno MDCCCXLIV maledictionem temporis non effugit, cum Iesus eam anno 1994 evomuit. Studium ultimorum capitum Danielis et libri Apocalypsis haec tempora et ultima mysteria explicabunt.

Nunc audiamus Danielem dicentem omnipotenti Deo.

Dan 9:3 *ponam faciem meam ad Dominum Deum, ut convertar ad orationem et obsecrationem, ieiunium et saccum et cinerem.*

3a- Daniel iam senex est, sed fides eius non debilitatur, et nexus cum Deo conservatur, nutritur et conservatur. In eo, corde penitus sincero, ieiunium, saccus et *cinis* rem significantem significant. Haec praxis vim desiderii a Deo audiendi et concessae indicant. Jejunium ostendit excellentiam divinae responsioni comparatae delectationi edendi. In hac accedunt idea de Deo nuntiandi iam non vis vivere sine tuo responso, quin quatenus mortem sibi consciscam.

Dan 9:4 *Et oravi Dominum Deum meum, et confessus sum ei: Domine Deus magne et terribilis, qui custodis pactum tuum, et misertus est eorum diligentibus te, et custodientibus mandata tua.*

4a- *Domine, Deus magne et terribilis*

Israel in Babylone exsulat et discit quod Deus magnus et terribilis est.

4b- *Qui custodis pactum tuum, et miserere eorum, qui diligunt te et custodiunt mandata tua!*

Daniel se nosse Deum ostendit, quoniam argumenta sua ex textu secundae decem mandatorum Dei depromit, quae infausti catholici per tenebrarum saecula ignorant, quia principatum papatus inceptum auferret. de decem praeceptis, quia praeceptum carnis ad denarium custodiendum appositum est; Egregium de impudentiae et deceptionis exemplum in superiori capite denunciatum.

Dan 9:5 *Peccavimus, iniquitatem fecimus, impie egimus, et recessimus: a mandatis tuis ac iudiciis declinavimus.*

5a- Verius et clarius esse non potuimus, quia vitia haec sunt, quae Israelem in deportationem duxerunt, nisi quod Daniel et tres socii eius culpae non fuerunt; id eum non impedit quominus suorum causam sceleris secum ferat.

Inde est quod nos quoque christiani eidem Deo servire debemus, qui non mutat secundum eius declarationem, Mal. 3:6: *Ego enim sum Dominus, non mutor; et vos filii Jacob non estis consumpti* . Decet dicere "nondum consumi". Cum enim haec verba Malachias scriberet, Christus apparuit, filii Iacob eum abiecerunt et interfecerunt, et iuxta verbum prophetatum Dan. Quod si Deus non mutatur, id significat, quod infideles Christiani, qui mandata eius transgressi sunt, etiam ante omnia sabbatum sanctificatum graviores Hebraeis et Iudaeis nationibus suo tempore ferientur.

Dan 9:6 *Non obedivimus servis tuis prophetis, qui locuti sunt in nomine tuo regibus nostris, principibus nostris, patribus nostris, omnique populo terrae.*

6a- Verum Hebraei sunt haec, sed de Christianis quid dicamus, qui etiam ultimo ab ipso instituto in eadem actione committuntur?

Dan 9:7 *Tua est, Domine, iustitia, et nostra est confusio in die hac, viris Iudae et habitatoribus Ierusalem et omni Israel, tam propinquis quam longinquis. in*

omnibus terris, in quibus persecuti estis eos propter perfidiam, quam fecerunt in vobis.

7a- Poena Israelis horribilis, multae mortes fuerunt, et solae reliquiae in Babyloniam deportandi sunt, et inde dispersi per terras Chaldaeorum imperii, et persici imperii, qui ei successit. Soluitur in exteris nationibus gens Judaica, et tamen mox, iuxta promissionem, Deus Iudaeos in patriam, terram patrum suorum, in terram reducet. Quam vim et potestatem habet iste Deus vivus! Daniel in oratione sua omnem poenitentiam exprimit, quam demonstrare debeat coram populo in terram sanctam reverti, sed solum quando Deus est iuxta eos.

Daniel confitetur a Deo punitam Iudaeam infidelitatem, sed quam poenam Christianorum qui hoc faciunt? aut deportationem aut mortem?

Dan 9:8 *Domine, ad nos confusio faciei, regibus nostris, principibus nostris, et patribus nostris, quia peccavimus tibi.*

8a- Horrendum verbum, verbo "peccatum" citatur. Quis potest finem imponere peccato, qui tantos dolores facit? Hoc caput responsum dabit. Lectio digna est doctrina et memoria: Israel consecutus est electiones et mores regum, ducum et patrum qui eam rexerunt. Hic ergo est exemplum ubi inobedientia ad corrumpendos principes exhortari potest ut in Dei benedictione permaneant. Hoc est enim electum, quod Daniel et tres socii eius fecerunt et benedicti sunt ei.

Dan 9:9 *Apud Dominum Deum nostrum est misericordia et propitiatio, quia increduli fuimus ei.*

10a- In statu peccati una spes manet; innitatur bonis, misericors Deus ut indulgentiam tribuat. Processus perpetuus, Judaeus veteris societatis, et Christianus novae idem opus habent indulgentiae. Hic iterum responsionem praeparat Deus ob quam carus debebit reddere.

Dan 9:10 *Non audivimus vocem Domini Dei nostri ut ambularemus in lege eius, quam posuit nobis per servos suos prophetas.*

10a- Hoc etiam accidit pro Christianis anno MMXXI.

Dan 9:11 *Omnes Israel praevaricati sunt legem tuam, et declinaverunt ne audirent vocem tuam. Tunc super nos maledictiones et imprecationes effusae sunt, quae scriptae sunt in lege Moysi servi Dei, quia peccavimus in Deum.*

11a- In lege Moysis Deus admonuit Israel contra inoboedientiam. Sed post hunc Ezechiel propheta, Danielis contemporanus, post Danielem transtulit annos XIII, id est, V annis post regem Ioachin, fratrem Ioachim, cui ipse successit, captivum se invenit ad fluvium Chobar, qui est inter Tigrin et Tigrim situm. Euphrates. Ibi Deus illum inspiravit et nuntios scribere fecit quos in nostra Bibliis hodie invenimus. Et in Ezé. 26, quod invenitur poenarum successio, quarum exemplar spiritualiter applicatum invenitur, sed non solum, in septem tubis Apocalypsis in Apocalypsi Apoc. 8, et 9. Haec admirabilis similitudo confirmat Deum revera non mutare. Peccata in novo foedere puniuntur sicut fuerunt in veteri.

Dan 9:12 *implevit verba quae locutus est ad nos et ad principes nostros qui regnaverunt nos et fecit nobis* ***mala magna*** *sicut numquam fuit sub omni caelo qui venit in Hierusalem*

12a- Deus non debilitavit, annuntiationes suas eadem cura benedicendi vel maledicendi adimplet, et « *clades* », qua Danielis populum percussit, gentes haec discentes admonere voluit. Sed quid videmus? Quamvis testimonium in Bibliis

scriptis, haec lectio neglecta manet etiam ab iis qui eam legunt. Mementote sermonis huius: Deus parat Iudeis et post eos christianis duas alias *magnas calamitates* , que in reliquo Danielis libro revelabuntur.

Dan 9:13 *Sicut scriptum est in lege Moysi : Omnia hæc venerunt super nos. Et non oravimus Dominum Deum nostrum, et non declinavimus ab iniquitate nostra, nec exaudivimus veritatem tuam.*

13a- Contemptus rerum, quas Deus scripserat in Bibliis, perpetua est, etiam in 2021 Christiani huius culpae reae sunt et credunt Deum non eis contradicturum. Neque ab iniquitatibus suis avertunt nec attentius biblicae veritati, sed magni momenti nostro tempore finis, prophetica eius veritas vehementer et intellegibiliter revelata est, quoniam claves ad intellegendum in ipsa Scriptura sunt.

Dan 9:14 *Et vigilavit Dominus super malitiam hanc, et adduxit eam super nos. Justus Dominus Deus noster in omnibus quæ fecit : non enim audivimus vocem ejus.*

14a- Quid plura? Etenim ! Sed scito maiorem calamitatem hodierno humanitatis et eadem de causa divinitus paratam esse. Veniet, inter 2021 et 2030, in specie belli nuclei, cuius missio divina *tertiam partem hominum occidit* secundum Rev.

Dan 9:15 *Et nunc, Domine Deus noster, qui eduxi populum tuum de terra Aegypti in manu tua valida et fecisti nomen tuum sicut est hodie; peccavimus, iniquitatem fecimus.*

15a- Daniel nos admonet cur incredulitas a Deo sit damnabilis. In terra, exsistentia populi Iudaeorum testatur hoc extraordinarium ob supernaturalem potestatem, exitum ex Aegypto populi Hebraeorum. Tota eorum narratio ex hoc miraculo innititur. Hanc exodum testificandi facultatem non habemus, at nemo negare potest huius experientiae posteros hodie apud nos esse. Et ut melius hanc exsistentiam agerent, Deus eos odio Nazi in altero bello universali tradidit. Humanitatis studium ad superstites dirigitur qui anno MCMXLVIII in solo antiquae patriae amissae commutationem consecuti sunt 70. Solum Deus in eorum capita verba demisit patrum suorum qui Romano praesidi Pontio Pilato de Iesu dixerant. ad eius mortem obtinendam adscripsi « sanguis eius super nos et super filios nostros ». Deus illis litteris respondit. Sed Christiani omnium confessionum hanc divinam lectionem turpiter contempserunt, et intelligi potest quare, cum omnes maledicti sint. Judaei Christum negaverunt, ejus leges Christiani spreverunt. Ergo perfecte iustificatur Deus utriusque condemnatio.

Dan 9:16 *Domine, secundum magnam misericordiam tuam, avertatur furor tuus et furor tuus a civitate tua Ierusalem, et de monte sancto tuo. Propter peccata enim nostra, et iniquitates patrum nostrorum, Jerusalem et populus tuus in opprobrium sunt omnibus per circuitum nostrum.*

16a- Daniel hic argumentum sumit, quod Moses Deo obtulerat: quid dicet populus, qui testem pœnam populi sui? Deus dubitationis conscius est, cum ipse de Iudaeis per Pauli os loquitur Rom. 2, 24: *Nomen enim Dei propter vos blasphematur inter gentes, sicut scriptum est* . Notat illud Eze.16:27: *Et ecce extendi manum meam super te, redegi partem quam constitui tibi,* ***tradidi te voluntati inimicorum tuorum, filiarum Israel. Philisthim, qui erubuerunt facinora vestra*** . Adhuc Daniel multum misericordiae suae cognoscere iudicium

Dei super civitatem suam Ierusalem. Sed cum dicit " *Hierosolyma, et populus tuus est opprobrium omnibus circumstantibus nostris* ", non est iniquum, nam si poena Israel in paganis salutarem timorem et desiderium serviendi Deo huic fecisset, poenam haberet. verum habuit usuram. sed tristis haec experientia parum fructus ferebat, non mediocris, cum conversioni Nabuchodonosor regis et regis Darii Medi deberemus.

Dan 9:17 *Nunc ergo, Deus noster, exaudi orationem servi tui, et propter Dominum luceat facies tua super sanctuarium tuum desertum.*

17a- Quod Daniel petit, concedendum est sed non quod Deus eum amet, sed quia reditio ad Israelem et in eius templo aedificatio est. Sed nescius Daniel, templum, quod revera reparabitur, iterum a Romanis LXX destruetur. Inde est, quod in hoc capite 9 indicium accipiet, curabit eum maximi momenti Judaici, quod templum lapideum adhuc Hierosolymis aedificatum dederit; mox evacuabitur templum carnis Christi, et propter hoc iterum destruetur LXX ab exercitibus Romanis.

Dan 9:18 *Deus meus, aurem tuam et audi; Aperi oculos tuos et respice ruinas nostras, vide civitatem, in qua invocatum est nomen tuum! Non enim propter justitiam nostram obsecrationem nostram facimus vobis, sed propter magnam misericordiam tuam.*

18a- Verum est quod elegit Deus Ierusalem, ut sanctificaret eum coram gloria sua. Sed locus sanctus est tantum ubi Deus ibi stat, et quia annus — 586, hoc amplius non erat. Et e contra Ierusalem ruinas, et templum eius, iustitiae suae aequitatem testabatur. Haec lectio necessaria fuit hominibus ad verum Deum ut vivum, videntem, judicantem, et regentem dissimiles numinum idololatricum, qui solum ad malos angelos castra diaboli referunt. Fidelis homo Deo servit, sed homo infidelis utitur Deo ad legitimam se tradendam erga eos qui circa se sunt. Misericordia Dei , quam Daniel veram appellat, et mox pulcherrimum documentum in Christo Iesu dabit.

Dan 9:19 *Exaudi, Domine; Domine dimitte! Domine, attende! Fac et ne moreris amore tui, Deus meus! Quia invocatum est nomen tuum super civitatem tuam et super populum tuum.*

19a- Daniel provecta aetas suam instantiam iustificat, quia, sicut Moyses, carissimum eius desiderium personale, potest experiri hunc redire ad terram suam « sanctam ». Testari vult templi sancti aedificationem quae iterum gloriam Deo et Israel reddet.

Dan 9:20 *Locutus sum autem et oravi et confessus sum peccatum meum et peccata populi mei Israel et deprecatus sum Dominum Deum meum pro monte sancto meo;*

20a- Haud mirum est Deum Danielem amare, humilitatis exemplum est, quod ei decantat et sanctitatis, quam postulat, occurrat regulae. Omnis homo fallibilis est, quamdiu in corpore carnis vivit, et Daniel non est exceptus. Peccata sua, extremae infirmitatis conscius, nos omnes confitetur. Spiritualis autem eius qualitas personale peccatum populi operire non potest, quia homo tantummodo est, ipse imperfectus. Solutio a Deo in Jesu Christo.

Dan 9:21 *Adhuc in oratione loquebar, quando vir Gabriel, quem prius in visione videram, ad me advolavit tempore vesperarum.*

21a- Tempus visitationis Gabrielis a Deo electum est oblationis vespertinae, id est, perpetuae hostiae *agni* , quae *vespere et mane* futuram voluntariam oblationem perfecte sancti et innocentis corporis Iesu Christi prophetat . Crucifixus etiam moriturus, ut propter peccata unici electi sui, qui solum verum suum populum constituunt, expiet. Coniunctio igitur cum revelatione quae infra Danieli tradetur, constat.

Finis orandi: Responsio Dei

Dan 9:22 *docebat me, atque dicebat. Et dixit ad me: Daniel, nunc veni ut aperias sensum tuum.*

22a- Locutio "aperi intelligentiam tuam" significat quod prius, intelligentia clausa est. Angelus de consilio salutari Dei loquitur quod absconditum est usque ad tempus conventus electi Dei prophetae.

Dan 9:23 *Cum coepissem orare, exivit sermo, et veni ut nuntiarem tibi; vos enim estis dilecti. Attende verbum, et intellige visionem.*

23a- *Cum coepisset orare, exivit sermo*

Deus caeli omnia constituerat, occurrens hora perpetuae et angelus Gabriel Christum per « Verbum » designat, sicut Ioannes in principio Evangelii sui facit: Verbum caro factum *est* . Angelus venit ei nuntiare "Verbum", quod significat eum venire nuntiare adventum Christi a Moyse prophetatum, secundum Deut. 18, 15 ad 19: *Dominus Deus tuus suscitabit te de medio tui. inter fratres tuos* ***prophetam similem mei: ipsum audies!*** *sic exaudiet preces quas fecisti Domino Deo tuo in Horeb in die congregationis cum dixisti non audiat amplius vocem Domini Dei mei et non videam ultra ignem hunc magnum ut non moriatur. Et ait Dominus mihi: Bona sunt omnia.* ***de fratribus suis suscitabo eis prophetam similem tui*** *dabo* ***in ore eius verba mea et loquetur ad eos omnia quae ego praecipio*** *ei Et si quis non audierit verba mea quae loquitur in nomine meo, rationem reddam ei . Propheta autem qui ausus est loqui in nomine meo verbum quod ego non praecepi illi ut loquerer, aut qui loquitur ex nomine deorum aliorum, ipse propheta morte punietur.*

Hic locus fundamentalis est ad culpam Iudaeorum intelligendam in recusatione sua Messiae Iesu, quia in omnibus criteriis de adventu eius prophetavit. In hominibus assumptus et verbi divini transfusor, Iesus huic descriptioni correspondebat ac miraculis, quae patravit, actioni divinae testabatur.

23b- *quia dilectus es*

Quare Danielem amat Deus? Quia Daniel eum diligit. Amor est causa quare Deus vitam gratis creaturis prae se condidit. Eius amoris necessitas est, quae maximos pretium iustificavit, quod reddere debebit ab aliquibus terrenis suis creaturis humanis. Et pretium obitus, quod reddere debebit, Egregiam, socii, aeternos, fiet.

23c- *Verbum attendite et videte visionem!*

Quod est verbum angeli vel verbum divinum in Christo absconditum? Certum est utrumque possibile et complementum esse, quia visio respiciet « Verbum » quod in carne in Iesu Christo venturus est. Nuntius igitur intellectus maximi momenti est.

70 Hebdomada Prophetia

Dan 9:24 *Septuaginta hebdomades statutae sunt populo tuo et civitati sancta tua, ut cesses delicta et absolvas peccata, ut expies iniquitatem et iustitiam aeternam, ut signaveris visionem et prophetam et unges. sancta sanctorum.*

24a- *Septuaginta hebdomades deletae sunt de populo tuo et de civitate sancta tua*

Verbum Hebraicum "hatac" in primo sensu significat secare vel scalpere ; et solum figurate, "determinare seu figere." Primam significationem teneo, quia significat actionem Abrahae, qui societatem cum Deo perficit per sacrificium, Gen. 15, 10: *tulit Abram omnia animalia haec in medio, et posuit singula in medio. altera; aves autem non communicavit* . Hic ritus societatem inter Deum et servum eius illustravit. Hac de causa, hoc verbum "secare" plenissime significationem sumet in "foedificatione cum multis per hebdomadem", vers. primus obtulit. Secunda cura huius verbi incisa est quod 70 hebdomades annorum huius capitis 9 secantur in "2300 vesperi" Dan. 8:14. Et ex hac chronologia emergit lectio, quae Christianam fidem ante Judaicam ponit. Hoc modo Deus nos docet in Iesu Christo suam vitam donare ut eam ut redemptionem pro omni credenti salute sua in omni humanitate dignam offerat. Vetus Foedus evanescere debuit cum Iesus Suum sanguinem fudit ut novum Foedus rumperet cum electis universae terrae.

Hanc universalem salutem liber Danielis docere contendit, nos conversionibus regum Danielis hodiernorum exhibens; Nabuchodonosor, Darius Medus, et Cyrus Persarum.

Haec vox est sollemne monens quod imminet populo Judaico et civitati eorum sanctae Hierosolymae, cui fatalibus 70 septimanis datur. Hic iterum codicem Ezé.4:5-6 dat unum diem per unum annum duratio omnibus 490 annis repraesentat. Daniel difficulter intellegendum est quid minari civitati suae iam dirutae sit.

24b- *prohibere delicta et finem imponere peccatis*

Finge quod pergebat Danielis animum audiens haec, cum Deum modo invocaverat in orando ad remissionem suorum peccatorum et populi sui delicta. Cito quid sit intelleget. Sed nos ipsi bene intelleximus expressam divinam postulationem. Deus vult ab electis suis obtinere, ut salvet, ne amplius peccent, ut praevaricationibus legum suarum finiant finem peccatorum, secundum id quod scriptum est ab Apostolo Johanne 1 John 3; 4: *omnis, qui peccat, praevaricatio legis est, et praevaricatio legis est peccatum* . Hoc propositum destinatur hominibus qui suam malam naturam non amplius peccare debent.

24c- *ad expiandum iniquitatem et perducas iustitiam aeternam*

Pro Daniele Iudaeo , hic nuntius ritum “diei expiationis” vocat sollemnitatem, in qua per sacrificium caprae peccatorum remotionem celebramus. Hoc symbolum typicum peccati repraesentavit Graeciam in Dan. 8, et eius praesentia prophetiam in atmosphaera spirituali huius "diei expiationis collocavit." Sed quomodo mors hirci peccata tollere potest, si mors aliorum animalium toto anno immolatorum non potuit auferre? Et huic quaestioni respondetur Heb. X, 3, ad 7: *Renovatur autem omni anno memoria peccatorum his sacrificiis;* ***Impossibile enim est sanguine taurorum et hircorum auferri peccata*** *. Ideo in*

mundum ingrediens Christus dixit: Sacrificium et oblationem noluisti, ***sed corpus formasti pro me*** *; Holocautomata et sacrificia pro peccato non recepistis; et dixi:* ***ecce venio*** *(in libro, quem dicit de me)* ***ut faciam; Deus, voluntas tua*** . Explicationes a Paulo apostolo datae sunt clarissimae et logicae. Sequitur, Deum sibi in Christo Iesu placationis opus pro peccatis ab angelo Gabriele Danieli annuntiatum sibi reservasse. Ubi autem erat Iesus Christus in hoc ritu « expiationis »? Innocentia perfecta propria, quae symbolice fecit eum agnus paschalem Dei, qui tollit peccata mundi, praefecit electorum suorum peccata, quae ritu expiationis caper designatur. agnus latebat caper, ut agnus pro capro quod curaverat mortuus; Suam mortem in cruce suscipiens, ut suorum electorum delicta expiaret, pro quibus responsabilis erat, in Christo Deus illis pulcherrimum testimonium amoris sui pro eis dedit.

24d- *et perfice justitiam eternam*

Hoc felix consecutio est obitus Salvatoris Messiae. Hanc iustitiam, quam homo, ex quo Adam, producere non potuit, electis imputatur, ut per fidem in demonstratione divini amoris, per puram gratiam, perfectam Iesu Christi iustitiam imputetur, usque ad praelium . fidei vincit peccatum. Quod cum totaliter evanescat, iustitia Christi praedicatur. Discipulus similis fit magistro suo. Hisce fundamentis doctrinalibus fides Apostolorum Iesu aedificata est. Ante tempus et virtutes tenebrae eas transformant, ita angustam emittunt semitam a Iesu Christo edoctam. Haec ***iustitia sola*** erit electis fidelibus, qui audiunt et respondentes iustis postulationibus Dei.

24 *signare visionem et prophetam*

Vel ut visio prophete nuntiati impleatur. Verbum obsignandi ad sigillum Dei alludit, quod sic prophetiam dat et prophetae, qui plenam et indubitatam auctoritatem divinam et legitimam exhibebit. Perficiendo opus divino sigillo obsignatum. Numerus symbolicus huius sigilli est "septem: 7". Plenitudinem etiam designat quae naturam Creatoris Dei eiusque Spiritus denotat. Fundamentum huius electionis est constructio propositi sui supra septem milia annorum, quam ob causam divisit tempus in septimanas septem dierum sicut septem milia annorum. Prophetia 70 septimanarum sic munus dat numero (7), sigillum Dei vivi in Rev. Sequentes versus momentum huius numeri "7" confirmabunt.

24f- *et sanctum sanctorum ungere*

Haec est unctio Spiritus Sancti quam Iesus recipiet in Baptismo suo. Sed ne fallamur, columba, quae de caelo ei appulit, unum tantum habuit propositum, ut persuadeat Ioannem vere Iesum esse Messiam nuntiatum; Testatur ei coelum. In terris, Iesus semper fuit Christus et in forma selectarum quaestionum a sacerdotibus quaesitae, cuius doctrina in synagoga ante annos XII hoc probat. Pro populo suo, inter quos natus est et nutritus, munus suum inchoare debet a baptismo in lapsu anni 26 et vitam emittere in verno anni 30 , qui sanctus sanctorum titulum designat . cum dignitate, quia involvit formam carnis viventis Dei, qui terruit Hebraeos tempore Mosis. Vivum autem sanctum sanctorum materiale signum in terra habebat; sanctissimum locum seu sacrarium templi Hierosolymitani. Hoc signum erat caeli, haec ratio hominibus inaccessibilis ubi Deus et angeli eius consistunt. Sedes divini iudicii et locus throni eius, Deus iudex

expectavit sanguinem Christi ad convalidandum delictorum remissionem electorum electorum per VI millennii ad hoc deputatum. Mors Iesu sic ultimum « satisfactionis festum » implevit. Remissio impetrata et antiqua sacrificia a Deo approbata omnes convalidati sunt. Unctio sanctorum sanctorum fiebat in die expiationis per aspersionem sanguinis hirci super oraculi occisorum, altare positum super arcam, in qua sunt mandata Dei transgressa. Quo facto, semel in anno, Pontifex ultra velum separationis in sanctuarium penetrare permissus est. Sic post resurrectionem suam, Iesus in caelum adduxit propitiationem sanguinis sui ad recipiendum dominium, legitimam ad salvandum electos suos per iustitiae suae imputationem et ius ad damnandum peccatores paenitentes, etiam angelos malos et ducem suum Satanam, diabolum. . Sanctum sanctorum designans caelum, quod est sanguis Iesu in terra effusus, permittet eum in Michaele, eiicere diabolum et daemones eius de caelo, quod revelatum est in Apoc. Sic error populi iudaici non intelligebat propheticam indolem annui "diei expiationum". Perperam existimaverunt sanguinem animalem in hac celebratione oblatum aliam significationem animalis in anno effuso convalescere posse. Homo ad imaginem Dei factus est; Quod animal terrestri vita producitur, quomodo iustificare possumus aequalitatem pretii duarum specierum?
Ipse Deus, Iesus Christus, ipse erat oleum unctionis ut Spiritus Sanctus et in caelum ascendens legitimitatis suae in terra partae unctionem secum fert.

Clavem ad calculations

Dan 9:25 *Scito ergo et intellege! Ex quo verbo declaravit Hierosolymam Unctum, Duci, septem septimanas et sexaginta et duas hebdomades fore, loca et fossae in arduis temporibus restituentur.*

25a- *Hoc ergo cognosce et intellege!*

Angelus ius est invitare Danielem ad attentionem, quia alloquitur data quae requirit magnam intentionem spiritualem et intellectualem; quia calculi faciendae erunt.

25b- ***Ex tempore*** *quo verbum annuntiatum est, Ierusalem reaedificabitur* ***Christo, Duci***

Haec pars versus sola magni momenti est quod visionis propositum compendiat. **Deus populo suo Messiam exspectantibus dat facultatem cognoscendi quo anno Se illis exhibebit** . Et hoc momentum, cum verbum annuntiatur, Ierusalem reaedificari debet, secundum durationem prophetarum annorum 490. Pro hoc autem instaurationis decreto in libro Esdrae tria invenimus decreta, quae per tres reges Persarum ordinata sunt, scilicet Cyrum, Darium et Artaxerxem. Evenit ut decretum ab anno proxime praeterito constitutum anno millesimo CCCCLVIII anno XXVI nostrae aetatis culmen permittat. Erit ergo hoc decretum Artaxerxis retinendi ratione temporis, quo scriptum est: Vere secundum Esd. 7,9: *primo die mensis primi exivit Babylonem, et venit in Ierusalem in die illa; prima die mensis quinti, bona manus Dei sui super eum* . annus edicti regis datus est in Esdra. 7:7 *Multi autem ex filiis Israel, sacerdotes et Levitae, cantores, janitores, et Nathinaei, venerunt in Ierusalem, anno septimo Artaxerxis regis* .

Discessus decreti fons est , Spiritus petat prophetiam, vere paschale, in quo Iesus Christus crucifixus est mortuus. calculi nos ad hoc objectum deducent.

25c- *septem hebdomades et sexaginta duas hebdomades abhinc loca et fossae in arduis restituentur.*

Initio habemus LXX septimanas. Angelus evocat LXIX septimanas; 7 + 62. Primae VII hebdomades tempore recuperationis Ierosolimitani et Templi consummantur temporibus infelicibus, quia Iudaei laborant sub Arabum adversitatibus permanentibus, qui venerant ad habitandum in regione sua deportatione libera relicta. Hunc versum ex Neh. 4, 17 bene situm describit: *Qui murum struxerunt, et qui portabant vel onera portabant, una manu laborabant, et telum in altera tenuerunt* . Singulare est hoc quod specificatur, sed principale invenitur in LXX hebdomade numeratum.

70th septimana –

Dan 9:26 *Et post hebdomades sexaginta duas occidetur christus, et non erit ei ~~successor quidquam. civitatem et sanctuarium~~ dissipabit populus principem qui venit , et consummatio eorum sicut inundatio veniet. Vastationes usque ad finem belli statutum est.*

26a- *Post hebdomades sexaginta duas, Unctus peribit*

Hae 62 hebdomades praecedunt 7 hebdomades , quod significat verum nuntium esse "post 69 hebdomades", *christus abscindetur* , sed non quilibet christus, qui ita annuntiatur involvit se unctionem divinam. Formula utens " ***a "*** *unctus* ‘, Deus populum iudaicum praeparat ad conveniendum cum homine ordinario, longe a divinis angustiis. Iuxta parabolam de vinolatoribus, Filius hominis, filius magistri vineae, se vinolentibus praebet, nuntios suos qui eum praecedunt et quos contumeliis affecerunt. Ex hominum prospectu, Iesus *unicus est* qui se exhibet post alios christos.

Angelus dixit " *post* " totam durationem LXIX hebdomadum sic LXX significans . Ita pedetentim notitia angelica nos dirigit ad ver Pascha anni 30 qui in media hac LXX annorum hebdomade collocabitur .

26b- et ~~*successorem non*~~ *habebit ei*

Haec translatio eo magis illegitima est quam auctor L.Segond, in margine specificat translationem literalem esse: ***nemo pro eo*** . Et mihi proprie convenit translatio litteralis, quia dicit quod vere factum est in hora crucifixionis. Scriptura testatur ipsos apostolos credere desivisse Iesum esse Messiam expectatum, quia, sicut ceteri populi Iudaeorum, exspectabant militem Messiam qui Romanos e regione mittebat.

26c- *Populus ducis venientis civitatem destruet et ~~sanctuarium~~ sanctitatis*

Hoc responsum Dei constituit ad infidelitatem nationalem Iudaeorum observatam: *nemo pro eo* . Iniquitas contra Deum definitive solvitur per destructionem Ierusalem et eius falsam *sanctitatem* ; quia post annum 30, in solo Judaico non *sanctius* fuit ; templum non amplius unum. Quo facto, Deus utebatur Romanis, per quos praefecti religionis Judaeorum Christum crucifixerant, non audentes nec ipsi, cum scirent sine illis, diaconum Stephanum lapidare "annos tres et menses sex. " postea.

26d- *et veniet finis ejus sicut inundatio*

Hoc igitur anno LXX, post aliquot annos Romanae obsidionis, Hierosolyma in manus eorum incidit, et odiis perniciosis repleta, divino ardore

animati, urbem et sanctitatem quae iam non erat, furibenter deleverunt, donec *ibi . non erat lapis super alium relictus* sicut Jesus ante mortem suam, Matth. 24, 2: *sed dixit illis: Videtis haec omnia? Amen, amen dico vobis: Non relinquetur unus lapis super alium hic, qui non destruatur .*

XXVI - *devastationes duraturas usque ad finem* belli

XXIV: 6. Jesus dixit: *Audietis praelia et opiniones bellorum: videte ne turbemini, quia oportet fieri. Sed id neque sed ante.* Post Romanos bella per duo milia annorum aetati Christianae continuata et diuturnum pacis tempus, quo ab extremo altero bello mundano usi sumus, eximia sed programmata est a Deo. Sic humanitas potest fructus perversionis ad finem phantasiarum producere antequam mortaliter pretium persolvat.

Non tamen praetereundum est, cum de Romanis loquens papalis eorum successio opera pagani vastatoris *vel* desolatoris *protrahetur et ibi etiam usque ad finem belli contra electos Christi Dei gestum est.*

Dan 9:27 *feriet foedus cum multis* ***per hebdomadam*** *et* ***dimidiam hebdomadam*** *cessare faciet sacrificium et sacrificium; Et* erit *in ala abominationum desolationis usque ad internecionem, sive* contritio magna *;*

27a- *firmam cum multis societatem faciet* ***per hebdomadem***

Foederis constitutionem prophetat ; *solida* est , quia fundamentum fit salutis oblatae usque ad finem mundi. Sub nomine multi, Deus nationales Iudaeorum, Apostolos suos primosque discipulos Iudaeorum, qui *foedus* suum intrabunt per septem **annos** fatalis genti Iudaeae datum, ut Messiam crucifixum publice acceptent vel reiciant. Hoc foedus est quod in versu 24, inter Deum et peccatores Iudaeos paenitentes est " *incisum "*. In lapsu 33, huius ultimae hebdomadis finis alius hic iniustus et odiosus actus signabitur per lapidationem Stephani novi diaconi. Hoc solum nefas erat dicere Judaeis vera, quae audire non poterant, imposuit Jesus verba in ore suo. Iesus, videns causae suae assecla necatum, officialem nationalem recusationem eius intercessionis memoravit. A lapsu anni 33 , rebelles Judaeorum iram fuderunt Romanam, quae trunco in Jerusalem anno LXX exinanita est.

27b *et* ***media septimana cessare*** *faciet sacrificium et oblationem*

Hoc momentum in medio vel *dimidio hebdomadis* fons est 30 iaculis per prophetiam 70 septimanarum. Hoc momentum est cum omnes actiones, de quibus in versu 24, complentur: **Finis peccati, expiatio, adventus Prophetae, qui visionem adimplet, iustitiam suam aeternam et unctionem Christi resuscitati, qui ascendit in coelum victoriœ et. Omnipotens** . Mortis Messiae expiatio hic memoratur sub ratione consequentis quod secumfert: cessatio definitiva *sacrificiorum* animalium et *oblationum* vespere et mane factae in templo Iudaeorum, sed etiam a mane usque ad vesperam, propter peccata populi. Mors Iesu Christi symbola animalis obsoleta reddit, quae Eum in Veteri Foedere praefigurabant, quod est essentialis mutatio per eius sacrificium effecta. Templi scissura veli, quod Deus exercet in momento, quo Iesus exspirat cessationem definitivam rituum terrestrium et destructio Templi, anno 70, hanc confirmat confirmationem. Iamvero sollemnia iudaica, omnes prophetici adventus eius evanescebant; sed nullo casu, hebdomadae hebdomadis consuetudo, quae in hac morte suum verum sensum accipit: caelestem quietem prophetat septimi millennii,

qui, per suam victoriam, Iesum Christum Deum verumque eius electum obtinet, cui suum perfectum imputat. Justitia aeterna, vers.

Initium huius « *hebdomadis* » dierum occurrit in casu 26 Baptismo Iesu qui a Ioanne Baptizer baptizatus est.

27c- *Et* erit *in ala abominationum desolationis*

Dolemus, sed haec pars versus male in versione L.Segond translata est quia male intellecta est. Consideratis revelationibus in Apocalypsi Ioannis, exhibeo translationem textus hebraici, quod aliae translationes confirmant. Locutio " *in ala* ", symbolum celestis indolis et dominii, responsabilitatem religiosam insinuat quae directe petant Romam papalem, quae " *oritur* " in Dan. 8, 10-11, eiusque sociorum religiosorum novissimorum dierum. *Alae aquilae* designant summam imperii celsitudinem tituli, verbi gratia: *leo cum alis aquilae, quae pertinet ad regem Nabuchodonosor, vel ipsius Dei, qui alis aquilae* portavit populum suum Hebraeum, quem ab Aegyptia servitute liberavit. Omnia imperia hoc symbolum aquilae possidet , anno MDCCCVI, Napoleon I ' quod ab Apo. VIII, 13 confirmabitur, tum Prussiani et Germani imperatores, postremus dictator A.Hitler. Sed quia tunc, USA etiam hanc aquilam imperialem habuit in viridi dorso suae monetae nationalis: pupa.

Praecedente argumento, Spiritus redit ad oppugnandum inimicum suum carissimum: Roma. Post missionem terrestrem Iesu Christi, iaculis actor abominationum , quae ultimam terrae desolationem *faciunt, Roma quidem est, cuius pagana periodus imperialem Hierosolymam modo delevit, versu 70, vers. 26. Et actio perpetrandi " abominationes desolationis* " continue usque ad consummationem saeculi. Abominationes *igitur* pluraliter attribuendae sunt imprimis Romae imperatoriae, quae fideles electos persequetur, ut eos interficiat in spectaculis «statibus» ad excipiendum populum Romanum sanguinarium, quae desinent anno 313. Abominatio deinde sequitur, et consistit finem imponendi praxis septimi diei sabbati, Martii 7, 321; Haec actio adhuc Romano Imperio attribuenda est , ejusque imperatori Constantino [I. duce.] Cum eo imperium Romanum sub imperatorum dominatione Byzantinorum venit. Anno 538, vicissim, imperator Iustinianus I aliam *abominationem* [commisit] , constituendo in sua Romana sede papalem regimen Vigilii I ' et haec prolongatio abominationum usque ad finem mundi, huic periodo tribuenda est lex papalis, quam Deus habet . ex quo Dan.7. Meminimus nomen " *corniculi* " duos gradus dominantes Romae designare in Dan. 7 et Dan. VIII. In his duobus continuis gradibus Deus videt solum continuationem ejusdem nefandi operis.

Studio superiorum capitum nos permisit cognoscere abominationum genera, quas hic versus ei imputat.

27d- *et usque ad internecionem* (vel *per- niciem*) *et* ***confringetur*** , [secundum] *quod statutum est, in* desolata .

" ***Et confringetur*** " et *revelatum est* Dan. 7, 9-10 et Dan. 8, 25: *Propter prosperitatem et prosperitatem, et abundantiam versuum suorum, arrogantiam in corde suo, et faciet multos. Viri pacifici peribunt, et adversus principes principum consurget;* ***sed confringetur sine labore ullius manus.***

Textus Hebraicus hanc divinam cogitationem variam praebet a translationibus hodiernis.

Hoc nuance innititur in consilio Dei ut culpam hominum in planeta Terra, in qua vivunt, poneret; quod Rev.20 nos docet. Notandum quod falsa christiana fides hoc divinum consilium negligit, quod in glorioso Christi reditu homines a facie terrae exterminandi erunt. Ignorantes revelationes in Apocalypsi 20 datas, frustra exspectant instaurationem Regni Christi in terris. Attamen hic et in Rev.20. Reditus in gloriam Christi victoris in tota sua divinitate redibit in terram aspectus tenebrarum eius ab initio historiae suae in Genesi descripto 1. Motus giganteus eum movebit et sub nomine abyssi revertetur ad statum suum tenebrarum informem . et *inanis* ", "tohu wa bohu", initialis. Non remanebit ei quisquam vivens, sed erit ei *carcer* ab ea *mille annis* usque ad horam mortis eius.

In hoc studiorum stadio informationes quoque praebere debeo imprimis "70 [septimana] " quae modo pervestigata est. Eius perfectio in diebus propheticis cum litterali perfectione coniungitur. Quia testimonio calendarii iudaici, novimus figuram hebdomadis paschalis anni 30. Centrum eius erat feria quarta vigilia sabbati occasionalis iustificati a Pascha Iudaeorum, quod eo anno in feria quinta incidit. Quapropter cursum huius Paschae, in quo Iesus mortuus est, perfecte reficere possumus. Martis vespere comprehensus, de nocte iudicatus, Iesus crucifixus est die Mercurii mane hora IX. Exspirat in III a.m. Ante VI a.m., Ioseph ab Arimathaea corpus eius in sepulcro posuit et lapidem, qui eum clausit, revolvit. Sabbatum paschale feria quinta antecedit. Feria sexta mane piae mulieres aromata emunt, quae interdiu ad condiendum corpus Iesu parant. In vespera sexta feria VI a.m. hebdomadis sabbati incipit, una nox, dies in requie a Deo sanctificata. Et vespere Sabbati VI a.m., prima dies sabbati saecularis incipit. Nox transit et prima luce aurorae mulieres ad monumentum eunt sperantes aliquem lapidem devolvere. lapidem revolutum inveniunt et apertum sepulcrum. Intrans in monumentum, Maria Magdalene et Maria, mater Jesu, vide angelum sedentem, qui nuntiat eis Jesum resurrectum, dicens eis ut eant et moneant fratres suos, Apostolos suos. Dum in horto moratur, Maria Magdalena hominem albis indutum videt quem hortulanum sumit, Iesum in commutatione cognoscit. Et hic, magni ponderis quod fidem maximam tollunt, Iesus dicit Mariae: « *Nondum sum ad Patrem meum* ». Fur, qui erat in cruce, et ipse Jesus non intravit paradisum, regnum Dei, in ipsa die crucifixionis suae, cum 3 post dies integros, Jesus adhuc nondum rediit in coelum. Sic dicam in nomine Domini, Qui nihil habent quod dicam, taceant. Ut non uno die ludibrium aut ignominiam patiatur.

Secunda res est ad utilitatem temporum — 458 quae primum principium notat LXX hebdomades dierum annorum populo Iudaeorum destinatas, cui Deus duo praecipua signa identitatis dedit: sabbatum et carnis circumcisio.
Ad secundum Rom. 11, pagani conversi in Novum foedus inseruntur Hebraeae et Iudaeae radix et truncus. Sed fundamenta novae societatis sunt pure Iudaicae, et hoc Iesus punctum in memoriam revocavit apud Ioannem iv, 22: *adoras quod nescis; nos adoramus quod scimus, quia ex Judaeis salus.* Hodie nuntius hoc momentum in vivis accipit, quia Iesus id alloquitur ut paganos omnes saeculis falso converterit. Diabolus ut melius perdat eos odisse Iudaeos et eorum societatem; qui avertit eos a mandatis Dei et sabbatum sanctum eius. Hunc igitur

errorem corrigamus oportetque **novum foedus cum identitate iudaica inspiciamus** . Apostoli novique discipuli Iudaeorum conversi sunt hi « *multi » qui solidam societatem cum Iesu* faciunt , in Dan. 9, 27, sed eorum basis Iudaeorum manet, etiam ab initio periodi " *70 septimanarum* " versantur. a Deo datum genti Iudaeorum ad accipiendum vel respuendum signum Novi Foederis innixum in humano sanguine a Iesu Christo voluntarie effuso. In deductione ex his ratiociniis tempus - 458 fit initium "2300 vespere" Dan. 8:14.
In fine huius longi prophetici durationis, anni MMCCC, tria cessabant, ut dicitur Dan.

1- sacerdotium perpetuum
2- vastare peccatum
3- persecutio sanctitatis et exercitus.

Tria notantur;

1- perpetue terrestre pontificis sacerdotii
2- cetera die primo appellata sunt: Dominica.
3- Persecutio Christianae sanctitatis et sanctorum civium regni caelorum.

Hae mutationes intendebant;

1- Ihesu Christo reddite sanctum suum perpetue celeste sacerdotium.
2- Totam legem divinam includente die 7 sabbaticum quietem restitue .
3- Vide finem persecutionibus Christianae sanctitatis et sanctorum.

Calculus propositus "2300-mane vespere" incipiens a die - 458, finis huius durationis terminatur in fonte 1843: 2300 – 458 = 1842 +1. In hoc calculo habemus annos integros MDCCCXLII, quibus addere debeamus +1 ad designandum ver ineunte anno 1843 ubi prophetavit «2300 vesperi-mane» finem. Haec dies initium significat reditus interventus Dei, qui sic suos veros sanctos liberare vult a mendaciis religiosis hereditariis a Romano pontificio catholicismo ad 1260 annos. Ita incepta ad excitationem spiritualem faciendam in USA, ubi protestantes confugerunt, Spiritus William Miller inspirat studium prophetiae Danielis 8:14 et duo successivi dies propositi nuntiant reditum Iesu Christi, primum pro fons 1843, alter ad casum 1844, purificatio sanctificationis significat Iesum ad terram purificandam reverti. Spiritus, post duos deceptiones in temporibus actis, signum dat perseverantiori qui in duobus fidei probationibus interfuit. Visio caelestis recepta est die 23 mensis Octobris anno MDCCCXLIV ab uno e sanctorum qui agros transibant. Coelum patuit scaena ostendens lesum Christum pontificem in caelesti sacrario officiantem. In visione transiit de sancto in locum sanctum. Ita post 1260 annos tenebrarum, Iesus Christus cum suis fidelibus per duas continuas tribulationes digessit.

1- **Resumptio perpetuae** . Hac igitur visione Deus publice suscepit imperium sui perpetui sacerdotii caelestis die XXIII Octobris MDCCCXLIV.
2- **Sabbati reditus** . Eodem mense, incepit alius Sanctorum sabbatum septimum diem observare, sequentem visitationem Dominae Rachelis quercus, quae ei libellum de Ecclesia sua dedit: "Baptistae septimae". Singulatim sancti per duas probationes selecti, septimam quoque sabbati

diem asserunt. Ita Deus finem posuit peccato devastando ab Roma pagana constituta, sed per nomen suum "Dominica" papalis Romae licitum est.

3- **Reprimendis persecutionibus** . Tertium argumentum circa sanctitatem et Christianos 1260 annos persecutus est. Et iterum, anno 1843 et 1844, pax religiosa ubique in Occidentali orbe, cuius prophetia agitur, regnavit. Causa est, quia res novas Franciae conticuit cum suis guillotinis qui responsales pro abusibus religiosis commiserunt. Ita post ultimum cruentum annorum poenae *adulterorum religiosorum* , secundum Apoc. 2, 22-23, sub finem 1260 annorum ab anno 538 incipientis, tempus iungitur cum amotione perpetuae *per* constitutionem regiminis Papae; 1798, pax religiosa regnat. Libertas autem conscientiae stabilitae permittit sanctos Deo servire secundum electionem et scientiam eorum quae Deus auget. In MDCCCXLIII, *the Sanctitas* et *exercitus sanctorum* , cives regni caelorum a Iesu Christo electi, non amplius persecutionem patiuntur, sicut prophetia Danielis 8:13-14 annuntiata est.

Haec omnia experientiae sunt ordinatae et ductae ab Omnipotente Deo, qui invisibilitate prorsus mentes hominum dirigit ut consilia sua, totum propositum suum perficiat, usque ad finem mundi, cum electio eius finietur. Ex his omnibus emergit quod homo non eligit Sabbatum suumque lumen honorare, Deus est qui ei haec donat quae Eius sunt ut signum approbationis et verae amoris in Eum, ut Ezé docet. -20: *et sabbata mea dedi eis in signum inter me et eos ut scirent quia ego sum Dominus qui sanctificat ea ... sanctifica sabbata mea et sint inter me et vos unum signum notum est quod ego sum Dominus Deus vester* . Quia is est qui ovem perditam quaerit, sciamus nos nullum officialem electum vocatione carere.

In Dan. 8, singulari responso quod Deus dat in versu 14 interrogationi, versu 13, verbum « *sanctitatis* » perfecte convenit, quia sanctitas generaliter respicit omnia quae Dei bona sunt et quod eum praecipue afficit. Ita fuit *perpetui* sacerdotii caelestis, sanctificati eius *sabbatum* ab origine mundi altero post creationem Adam, et *sanctorum suorum* electorum fidelium.
Experientiae prophetatae in Daniele 8:13-14 inter 1843 completae sunt, cum decretum divinum in effectum venit et casum anni MDCCCXLIV, tum ex exspectatione reditus Iesu Christi in illis temporibus, ita innituntur ideae Dei. Iesu Christi adventu, huius experientiae contemporarii participes reddebant qui harum exspectationum sectatores erant nomen « Adventis », a Latino « adventu », quod sane significat « adventum ». Hanc experientiam "Adventist" in cap. 12 huius libri Danielis reperiemus, ubi Spiritus momentum in luce ponit huius novissimi "foederis" formalitatis.

Daniel 10

Dan 10:1 *In anno tertio Cyri regis Persarum relatum est verbum Danieli, cui nomen Baltassar. Hoc verbum, quod verum est, magnam calamitatem denuntiat. Audivit verbum istud, et intellexit visionem.*

1a- *Anno tertio Cyri regis Persarum.*
Cyrus II regnavit ab - 539. Dies ergo visionis eft - DXXXVI.

1b- *Hoc verbum, quod verum est, magnam calamitatem annunciat.*
Magna calamitate hoc vocabulum , magna caedes denuntiat.

1c- *Audivit verbum istud et intellexit visionem.*
Si Daniel intellexerit, et nos intelligemus.

Dan 10:2 *Tunc ego Daniel luxit tribus septimanis.*

Hic *luctus personalis* , qui Danielem afficit, funestum naturam caedis confirmat, quae fient cum magna calamitas nuntiata est.

Dan 10:3 *Non comedi ex eis in deliciis meis, neque manducavi, neque vinum introivit in os meum, nec unxi me usque in tres hebdomades.*

Haec Danielis praeparatio qui sanctitatem auctam quaerit, praenuntiat condicionem dramaticam quam angelus prophetabit in Dan.

Dan 10:4 *Die vigesima et quarta mensis primi eram iuxta fluvium magnum.*

Hiddékel Gallice Tigris nomen habet. Hic est *fluvius* qui Mesopotamiam irrigavit Euphrate, qui transiit et irrigavit *Babylonem civitatem Chaldaeorum* propter multam superbiam regis Nabuchodonosor. Daniel non potuit intellegere, sed declaratio haec mihi destinata est. Quia nonnisi anno 1991 veras explicationes Danielis 12 declaravi, ubi **Tigris Fluvius in partes " tigris** " manducans animas humanas aget . Experimentum fidei illustratur periculoso transitu. Soli electi eam transire et iter pergere cum Iesu Christo possunt. Item est imago ex transitu maris rubri ab Hebraeis expressa, transitus impossibilis et funestus peccatoribus Aegyptiis. Sed ille, quem Daniel 12 evocat, ultimos electos “Adventists” eligit, quorum missio usque ad Christi reditum perget. Novissima eorum ultimam ***magnam calamitatem sentiet*** , extrema eius forma, quae interventus Christi in valida et gloriosa salutaris et vindictae reditus postulabit.

Prima calamitas Danieli nuntiata memoratur in Dan. Interest antiquitatis populum Iudaicum, sed alia similis *calamitas* anagoge in Apoc. Hoc fiet post Bellum Tertium Mundum, in quo *tertia pars hominum interficietur* . Et haec conflictio exhibetur a symbolis in Apoc. 9, 13 ad 21, sed explicatur in hoc libro Danielis, in fine cap. 11 vers. 11, magna Judaeorum calamitas, deinde Dan. 12, 1, magna clades, quae electos Christianismi et fideles Judaeos fine temporis oppugnabit, qui convertent ad Christum. angustiae » et principalis focus erit praxis sabbati Dei sanctificati.

Comparatio duarum calamitatum praedictarum visionum

1- Ad filios Danielis, plebis veteris testamenti, Dan.
2- Ad filios populi Danielis Novi Foederis: Rev. 1, 13-14.

Ut plene intellegatur, quod his duabus calamitatibus tribuendum est, intelligendum est, licet in tempore se invicem sequantur, primum est typum quod secundum prophetat, quod in reditu Iesu Christi, novissimi fidelium, iaculis erit. Liberi Dei ex Daniele et tribus eius comitibus. Post decennium pacis, post bellum atomicum grave et terribiliter perniciosum, dies quies Romani Solis ab universo imperio superstitibus cladis constituto imponetur. Et iterum, mors imminebit electorum fidelium, sicut in diebus Danielis, Hananiæ, Misael, et Azariae. et ut in tempore Maccabaeorum in -168, quam calamitas ***in*** hoc capite Danielis denuntiavit scuta; et in fine, novissimi Adventistae fideles usque ad septimum diem sabbatum 2029 manentes.

Sed ante hoc ultimum iudicium, quod longum papale regnum 1260 annorum erit, iam in nomine dei mori fecit creaturarum multitudinem.

In summa, intelligendo nuntium per hanc visionem Danieli traditam permittet nos intelligere sensum eius quem dat Ioanni in Rev. 1:13 ad 16 .

Dan 10:5 *Et levavi oculos meos, et vidi, et ecce vir vestitus lineis, et habens in lumbis sua cingulum aureum de Uphaz.*

5a- *erat homo indutus lineis*

Iustitiae opus, quod linteis significatum est, a Deo per hominem peragetur. In imagine quam describit Deus accipit speciem Antiochi regis Graecorum 4 qui Epiphanes cognominatus est. Hic erit persecutor Judaeorum inter annum 175 et 164 regni sui durationem.

5b- *habens in lumbis cingulum aureum Uphazi*

Renibus impositus, balteus coactus veritatem designat. Praeterea aurum, de quo conficitur, ab Uphaz venit, quod apud Jerem.

Dan 10:6 *et corpus eius sicut chrysolithus, facies eius sicut fulgur coruscans, oculi eius sicut flammae ignis, brachia et pedes eius sicut ereum politum, et vox vocis eius sicut sonitus multitudinis.*

6a- *corpus eius sicut chrysolithus*

Deus visionis auctor est, sed adventum pagani dei annuntiat hinc aspectum hunc gloriosum supernaturalem.

6b- *resplenduit facies ejus sicut fulgur*

Graeca identitas huius Dei confirmatur. Hic est Jupiter, rex Graecus deus Antiochi. deus Olympii deorum mythologiae Graecae

6c- *flammae ignis*

Quod spectat et non probat, destruet; Oculi eius ad Iudeos, secundum illud Dan. XI, 30: ... *aspiciet eos qui dereliquerunt pactum sanctum.* Calamitas sine causa non venit, apostasia populum inquinat.

6d- *Brachia et pedes eius quasi aes politum*

Missus a Deo carnifex, reus erit victimae suae. Cuius actiones perniciosa eius bracchia et pedes aenea significata sunt peccati greci in statua Dan.

6 *et vox vocis eius sicut vox multitudinis*

Rex Graecus solus non faciet. Habebit ante se multitudinem militum paganorum, sicut se suo imperio parendi.

Huius prophetici nuntii culmen et culmen pervenietur in hora consummationis Dan, 11:31: *Milites apparebunt ad mandatum eius; et sanctificabunt sanctuarium et propugnaculum consummabunt in perpetuum ~~sacrificium~~ et dabunt abominationem in desolationem Pro biblica honestate verbum sacrificii quod in Hebraeo textu non scriptum est transmisi, quoniam Deus " perpetuum* " duo diversa successiva munera veteris testamenti et novi providit . Apud antiquos est offerre agnum vespere et mane in holocaustum; Brevis historia, caelestem Iesu Christi intercessionem designat, quae eius sacrificium revocat ad deprecandum pro electorum precibus. Hoc in contextu Dan. XI, 31. Veteris testamenti, rex Graecus finem habebit oblationes perpetuas *legis* Mosis. Ita tantum temporis ambitus exprimitur quod interpretatio ministerii perpetuae intercessionis terreni sacerdotis vel caelestis sacerdotis definit: Iesus Christus. Perpetuum ***ergo*** coniungitur humano ministerio vel consequenter ac definitive cum divino caelesti ministerio Iesu Christi.

Dan 10:7 *Ego Daniel vidi visionem solam, et viri, qui erant mecum, non vidi eam, et timui valde, et fugerunt, et absconderunt se.*

7. Hic timor collectivus tantum lassa est imago visionis perficiendae. In die enim praedictae caedis, bene facerent iusti fugere et abscondere, etiam si esset in ventre terrae.

Dan 10:8 *relictus sum solus, et vidi visionem hanc magnam. vires defecerunt, facies mutatae colorque resoluti sunt, et omnem perdidi vigorem.*

8a- Per eius animum Daniel pergit prophetare de casu futuro.

Dan 10:9 *Vocem verborum ejus audivi; et cum audissem vocem verborum eius, cecidi in terram obstupui.*

9a- In die infortunii, vox regis persequentis eosdem effectus terribiles faciet; genua collident, et crura flectunt, nec possunt ferre corpora, quae cadent in terram.

Dan 10:10 *Et ecce manus tetigit me, et movit genua mea et manus meas.*

10a- Fortunate pro eo, Daniel solus propheta auctor est, ut tantam ***calamitatem*** populo suo annuntiet, et non sit ipse iaculis iustae irae Dei.

Dan 10:11 *Et dixit ad me: Daniel, vir dilecte, ausculta sermones meos, quos loquar ad te, et sta ubi es. nunc enim missus sum ad vos. Haec cum mihi dixisset, tremefactus steti.*

11a- *Daniel, vir carissime, attende ad verba quae ego loquor ad te, et sta in quo es*

Dilectus Dei interventus suos coelestes non timet. Ira Dei contra impios et crudeles, peccatores rebelles infestus est. Daniel his oppositus est, qui stare debet, quia signum est differentiae fatorum, quae tandem electis cadet. Etiam in pulvere mortis terrenae iacentes, excitabuntur, et pedibus reponuntur. Jacebunt peccatores, et impii ad ultimum judicium exsuscitabuntur ut destruatur in aeternum. Angelus designat “in loco ubi es”. Et ubi est? In natura ad ripas fluminis Hiddekel, Gallice, Euphratis, qui Europam christianam novae societatis in Apocalypsi designabit. Lectio prima est quod homo potest alicubi Deo occurrere et ibi ab eo benedici. Haec lectio subvertit praejudicia idololatrica, quae pro multis, Deus, nonnisi in templis, templis, templis, altaribus, in templis, sed hic nullas, occurrere potest. In tempore suo, Iesus hanc lectionem renovabit, dicens apud Ioannem 4:21 ad 24: *Mulier, dixit ei Iesus: crede mihi, quia venit hora, quando neque in monte hoc, neque in Ierusalem erit, quoniam Patrem adorabitis . Adoramis quod nescis; nos adoramus quod scimus, quia ex Judaeis salus. Sed venit hora, et iam venit, quando veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu et veritate; hi sunt enim cultores quos pater requirit. Spiritus est Deus, et eos qui adorant eum, in spiritu et veritate oportet adorare.*

Lectio secunda subtilior est, quae in flumine Hiddekel nititur, quia Spiritus in- tellegentia libri sui soli fidelibus suis servis suis, quorum experientia et probatio, per imaginem Dei illustratur, aperiri cogitavit. periculosa transitus Hiddékel fluminis Gallice, Tigris, ut animalis huius nominis, etiam in experimento fidei, devorator animarum hominum.

11b- *Ego enim nunc ad te missus sum. Haec cum mihi dixisset, tremefactus steti.*

Occursus iam non est visio, sed convertitur in colloquium, commutatio inter duas creaturas Dei, unam e caelo venientem, alteram e terra adhuc existentem.

Dan *dixit ad me: Daniel, noli timere; a primo enim die pones cor tuum ad intellegendum et humiliandum te ante Deum tuum, audita sunt verba tua, et propter verba tua venio* .

In hoc toto versu, unum tantum habeo dicere. Si memoriam perdas, saltem memineris hunc versum, quo Deo creatori nostro placeat.

Versus est generis exemplum; consequentia consequentia ex eo quod unaquaeque causa suum effectum habet cum Deo: sitis intellegendi cum vera humilitate auditur et impletur.

Hic incipit longa revelatio, quae usque ad finem libri Danielis non finietur, id est cap .

Dan 10:13 *Princeps autem regni Persarum restitit mihi viginti et uno diebus; sed ecce Michael unus de principibus primis venit in adiutorium meum, et ego remansi ibi iuxta regem Persarum.*

princeps *autem regni Persarum restitit mihi viginti et uno diebus*

Angelus Gabriel Cyro 2 regi Persarum assistit eiusque missio pro Deo consistit ut sententiae eius influant, ne res gestae magno proposito suo repugnent. Exemplum huius defectus angeli probat Deum creaturas quidem liberas et independentes esse relictas ideoque omnibus earum electionibus et operibus responsabiles.

13b- *sed ecce Michael unus de principibus primis venit in adiutorium meum*

Exemplum revelatum etiam nos docet in casu reali necessitatis « *unus e praecipuis ducibus Michael* » intervenire posse ad decisionem vi cogere. Hoc praestantissimum auxilium divinum adiutorium est, quoniam Michael significat: “Quis est sicut Deus”. Qui venturus est ad terram ut incarnatus sit in Iesum Christum. In coelo erat angelis repraesentatio Spiritus Dei cum illis. Hoc in casu, dictio " *unus praecipuorum ducum* " legitime nos mirari potest. Nec mirum, quia humilitas, mansuetudo, communicatio et dilectio, quam Iesus in terris demonstrabit, iam in caelesti vita cum angelis suis fidelibus exercebatur. Leges coeli sunt quas demonstravit in suo ministerio terreno. In terra servit servis suis. Et in coelo discimus quod aliis principibus angelis se fecit aequalem.

13c- *et ibi mansi cum regibus Persarum*

Dominatio igitur dynastiae regum Persarum aliquamdiu usque ad Graeciae dominationem durabit.

Dan 10:14 *Venio autem ut docerem te quae ventura sunt populo tuo in futurum. visio enim adhuc est de temporibus illis.*

14a- Usque ad finem mundi sollicitus erit Daniel populus in veteri ac in novo Foedere, quia populus eius Israel, quem Deus ab Aegyptio peccato liberat , a peccato Adae per Iesum Christum et a peccato . a Roma in Christia- num sanguine Iesu purificatum.

Propositum revelationis ab angelo ad Danielem allatum est monere populum suum ad tragoedias venire. Daniel iam intellegere potest id, quod ei revelatum est, non iam ad ipsum pertinere, sed etiam certum est has doctrinas in posterum proficere servis populi sui ac propterea omnibus illis, ad quos Deus eos alloquitur et destinat. eum.

Dan 10:15 *Dum loqueretur mihi haec verba, prospexi in terram, et tacui.*

15a- Ioannes adhuc in animo habet horribilem visionem calamitatis, et ad audiendum quod audit intendere nititur, non amplius audet attollere caput ad videndum eum qui ei loquitur.

Dan 10:16 *Et ecce ad similitudinem filiorum hominis tetigit labia mea. Os meum aperui, et locutus sum, et dixi ad eum, qui stabat coram me: Visio domine mi timuit me, et omnem virtutem perdidi.*

1a- *Et ecce, qui erat aspectus filiorum hominis, tetigit labia mea*

Cum terribilis visio erat ficta imago ficta in mente Danielis creata, e contra, angelus in forma humana idem se praesentat homini terreno. Primus et ipse ad imaginem Dei creatus est, in corpore vero coelesti a legibus terrenis immunis. Caelestis eius natura in utramque partem dat aditum, in unaquaque capacitate activam habendo. Labia Danielis tangit qui hoc tactu sentit.

Dan 10:17 *Quomodo potest servus domini mei loqui ad dominum meum? Nunc deficiunt vires mea, et non est spiritus amplius.*

17a- Nam homo pure terrenus, longe aliter se habens, terrenis legibus irrogatur, timorque vires et spiritum suum amittit.

Dan 10:18 *Et iterum: Qui vidit faciem hominis, tetigit me, et confortavit me.*

18a- Leni instantia angelus procurat ut Danieli vires recrearet, eumque mitigatum.

Dan 10:19 *Et dixit mihi: Noli timere, vir dilecte, pax tecum. forti animo ! Cumque loqueretur mihi, confortatus sum, et ait : Loquere, domine mi, quia confortasti me.*

19a- Nuntium pacis! Identidem ei quem Iesus discipulis suis alloquetur! Nil placet trepidum blandumque animum. Verba, animum, animum, auxilium, spiritum capiunt et vires recuperant.

Dan 10:20 *Et dixit ad me: Numquid scis quare venerim ad te? Nunc redeo ad praelium Persidis; et cum abeo, ecce princeps Javan veniet;*

20a- *Nunc redeo ad pugnandum dux Persarum*

Hic est princeps Persarum Cyrus 2 Magnus, quem aspicit Deus christum suum. quod non impedit quo minus contra se dimicare possit, ut eius consilia insequatur.

20b- *et cum iero, ecce princeps Javan veniet*

Cum angelus exierit Cyro II, oppugnatio a duce Graeciae temporis aperiet inimicitias inter duas dominationes Persicas et Graecas.

Dan 10:21 *Ostendam autem vobis quod scriptum est in libro veritatis. Ad haec nemo adiuvat me, nisi Michael, dux tuus.*

21a- Haec revelatio, quam Daniel recepturus est, vocatur liber veritatis. Hodie anno MMXXI, adimpletionem omnium quae in eo revelantur confirmare possum, intellectus enim eius plene donatus est a Spiritu immortali Michaelis ducis nostri, pro Daniele in veteri testamento, pro me, in Novo Foedere, a Iesu Christo. hoc nomen asserit ad iudicandum daemones etiamnum activum usque ad reditum suum gloriosum.

Daniel 11

Operam ! Quamvis capitulo mutato , disputatio inter Angelum et Danielem continuata est cum versu ultimo 10 capitis .

Dan 11:1 *Ego autem in anno primo Darii Medi fui cum eo in adiutorium et sustentationem eius.*

1a- Creatus a Deo, ut vivat in aeternum, angelus, qui Danieli loquitur, narrat ei quod Darium Medorum regem adiuvit et sustentavit, qui Babylonem cepit annos LXII et adhuc regnaverat in Dan. VI. Iste rex Danielem et Deum suum amavit, sed capti animam suam in periculo tradens leonibus. Sic ille leonum os occlusus intervenit animamque. Hunc Darium regem etiam ipse adiuvit, ut intelligeret Deum Danielis solum verum esse Deum, omnium creatorem, qui vivit, et non est alius similis ei.

Dan 11:2 *Nunc veritatem annuntiabo tibi. Ecce adhuc tres reges erunt in Perside. Quartus plus omnibus aliis divitiis accumulabit; et cum potens in divitiis suis, omnes contra regnum Iavan suscitabit.*

2a- *Nunc faciam te scire veritatem*

Veritas soli Deo Vero cognoscitur et nomen est quod Deus in sua necessitudine cum suis proximis electis in Christo secundum Rev. Veritas non solum est lex divina, eius constitutiones et mandata. Continet etiam omnia quae a Deo diligenter consilia et causas suo tempore peragenda sunt. Solum quotidie vitae nostrae partem reperimus magni huius progressionis in qua progredimur usque ad finem vitae nostrae et summatim usque ad finem ultimi consilii salutaris, qui electi accessum aeternitatis visuri sunt.

2b- *Ecce adhuc tres reges erunt in Perside*

I post Cyrum II rex: Cambyses II filium suum Bardiya, cognomento Smerdis a Graecis, occidit.

2. rex: falsus Smerdis, magus Gaumâta usurpator nominis Smerdis paulisper tantum regnat .

III : Darius I Persarum filius Hystapes .

2c- *Quartus plus omnibus aliis divitiis accumulabit*

IV rex: Xerxes I (-486-465). Post hunc, Artaxerxes regnabit et liberabo omnes captivos iudeorum ***anno*** regni sui septimo, vere — 458 secundum Esd. 7:7-9.

2d- *Et cum potentissimus fuerit in divitiis suis, omnia contra regnum Iavani suscitabit*

Xerxes Aegyptum rebellavit et pacavit, deinde bellum cum Graecia gessit, Atticam invasit, Athenas evertit. Victus est autem apud Salamina anno - 480. Graecia in finibus suis dominatum retinebit. Mansit autem rex Persarum in Asia, nihilo minus oppugnationibus quae Graeciam vincere cupiebant.

Dan 11:3 Surget vero rex fortis, qui dominabitur potestate multa, et faciet quod placuerit ei.

3a- Victus in finibus suis, Xerxes Persarum rex venatus moriens , duobus magnis viris interemptus est. Victus est ab adulescente quem fallaciter deriserat. Graecia regem suum elegit, Alexander Magnus, adulescens Macedo XX annorum (natus anno CCCLVI, regnavit anno CCCXXXVI, obiit anno CCCXXIII). Quem vaticinium nominat conditorem III imperii statuae Dan. 2. tertium animal Dan. 7. et animal secundi Dan. VIII.

Dan 11:4 *Et cum exaltatum fuerit, conteretur regnum eius, et dividetur in quattuor ventos caeli. ad posteros non pertinebit, neque pollens erit, quia discerpetur, et ad alios quam ad illos transibit.*

4a- Invenitur ibi accurata definitio in cornu fracto hirci graeci, Dan. 8, 8 et ejus explicatio vers. 22 : *Quatuor cornua, quae surrexerunt pro cornu fracto, haec sunt regna quatuor, quae exsurgent. ex hac gente, sed qui tantam vim non habebunt* .

Quid repraesentant " *quattuor cornua magna* " memini.

1 corn : Seleucida dynastia Graeca a Seleuco 1 Nicatore condita in Syria .

2 corn : Lagid dynastia Graeca in Aegypto condita a Ptolemaeo I Lago .

3. Cornu: Dynastia Graeca a Lysimacho condita .

4th cornu : dynastia Graeca in Macedonia a Cassandra condita

Dan 11:5 *Rex austri confortabitur; Unus autem de ducibus suis praevalebit ei, et dominabitur; dominatio eius potens.*

5a- *Rex austri confortabitur*

Ptolemaeus I Soter, Lagos -383 -285 rex Aegypti vel " *Auri rex* ".

5b- *Unus autem de principibus suis praevalebit ei, et dominabitur; dominatio eius potens.*

Seleucus I Nicator -312-281 rex Syriae vel " *rex Aquilonis* ".

Dan 11:6 *Post paucos annos erunt foedus, et filia regis Austri veniet ad regem aquilonis in concordiam. et non resistet ei nec brachium suum; et cum his qui eam portaverunt, cum patre suo, et cum his qui ministrabant ei, tradetur.*

6a- Prophetia regnat Antiocho I (-281-261) , secundo " *rege aquilonis* " , qui **primum " bellum Syriacum " (-274-271) incepit** contra *regem Austri* , Ptolemaeus II Philadelphus . (— 282 -286). Deinde venit **II "Bellum Syriacum" (- 260 - 253)** quod Aegyptiis novum " **regem** *septentrionis* " Antiochum II Theos opponit (- 261 - 246).

6b- *Post paucos annos erunt socii se, et filia regis meridiei veniet ad regem septentrionis ad concordiam.*

Morum scabie incipit. Ut Berenicem uxorem duceret, Antiochos 2 uxorem suam legitimam nomine Laodice divortium fecit. Pater filiam comitatur et secum apud generum domi manat.

6c- *et non resistet ei nec brachium suum; et cum his qui eam portaverunt, cum patre suo, et cum his qui ministrabant ei, tradetur.*

Sed paulo ante quam decederet, Antiochos 2 exheredat Berenice. Laodiceam ulciscitur et eam cum patre et filiola occidit et (*bracchium* = puerum). Nota : in Rev. 3, 16, Iesus uxorem suam officialem Adventist repudiaturus symbolice nomine Laodicea; eo magis quod Antiochos 2 se vocat Theos, Deum. In Anglia rex Henricus VIII melior factus, se a religione Romana segregans,

ecclesiam suam Anglicanam condidit, et septem uxores una post alteram mori fecit. Deinde venit bellum **Syriacum III (-246-241).**

Dan 11:7 *Germen de radice eius ascendet in locum eius; Veniet ad exercitum, et intrabit munitiones regis Aquilonis, et disponet ea secundum libitum suum, et potentem faciet se.*

7a- *Germen de radice ejus ascendet in loco suo*
Ptolemaeus 3 Evergetes frater Berenices.

7b- *Veniet ad exercitum, introibit in munitiones regis aquilonis*
Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *volet de eo disponet, et potentem se faciet*
Dominatio pertinet ad regem Austri. Haec dominatio Aegyptia Iudaeis favet dissimilibus Graecis Seleucidis. Statim intellegendum est inter duos principes oppositos esse territorium Israel quem duo castra bellica in suis offensionibus vel in recessu suo transire debent.

Dan 11:8 *Et auferet et asportabit in Aegyptum deos suos et sculptilia eorum et vasa pretiosa argenti et auri; Tunc aberit a rege aquilonis per aliquot annos.*

8a- Recognitione nomen suum addet Ptolemaeus 3 Aegyptii, nomen Evergetes seu benefactoris.

Dan 11:9 *Et transibit contra regnum regis Austri, et revertetur ad terram suam.*

9a- Responsio Seleuci II defecit usque ad initium **IV belli Syrii (-219-217)** quod condidit Antiochos III contra Ptolemaeum IV Philopatorem .

Dan 11:10 *Filii eius egredientur et colligent turbam multam; unus ex illis prodibit, sicut torrens torrens, exundatio, tunc reversa; et turbabuntur in munitione regis austri.*

10a- Antiochos III Megas (-223 —187) contra Ptolemaeum IV Philopatorem (-222-205). Cognomina adiecta indicant Lagidi populi derisionem, quia Philopator Graece significat amorem patris; pater, quem Ptolomaeus occiderat. Iterum Seleucidarum impetus defecit. Dominatio in deformibus castris manebit.

Dan 11:11 *Iratus est rex Austri, et egredietur, et percutiet regem Aquilonis. Suscitabit multitudinem magnam, et tradentur manus regis Aquilonis in manu eius.*

11a- Haec Seleucides clades oppressa bona est Judaeis, qui Aegyptiis praeferunt, quia bene tractant.

Dan 11:12 *Et elevabitur haec multitudo, et extolletur cor regis. millia destruet, sed non triumphabit.*

12a- Res cum **V "Bellum Syriacum" (-202-200)** mutabit , quod Antiochum III contra **Ptolemaeum** V Epiphanem fovebit (-205 -181).

Dan 11:13 *Veniet enim rex aquilonis et congregabit multitudinem maiorem prioribus. post aliquot annos cum magno exercitu et magnis opibus profectus est.*

13a- Dolendum, Judaeis, Graeci Seleucidum in fines suos regressi, ut Aegyptum oppugnarent.

Dan .

14a- Ptolemaeus 5 Epiphanes, sive Illustris (-205-181) rex Aegyptiorum meridionalis novus, quinque annos natus aegre ab oppugnatione Antiochi 3 ab adversariis sustinetur. Judaei autem Aegyptium regem pugnando Seleucidem

favent. Sunt, non solum victi et occisi sunt, sed et Seleucides Syri mox Graeci mortales hostes ad vitam fecerunt.

Defectio Iudaeorum in hoc versu manifestata iustificatur ab Aegyptiis castris Iudaeorum praerogativa; itaque hostilia sunt castra Seleucidarum, quae rerum potiti sunt. Sed nonne Deus populum suum contra societates cum Aegyptiis admonuit? 'Aegyptus, arundo qui perforat manum innitentis', ut dicitur Isai. XXXVI, ' *Ecce posuisti in Aegypto; omnis qui innititur eam est Pharao rex Aegypti omnibus qui confidunt in* eo Haec monitio neglecta videtur a populo Iudaeorum et eorum necessitudo cum Deo pessime est; poena appropinquat et percutit. Antiochus 3 eos, qui inimicitias exercebant, magno opere eos adficiebant.

Quaeso nota : haec Iudaea rebellio eo spectat *ad visionem perficiendam,* eo quod odium Syrorum contra populum Iudaeorum praeparat et aedificat. Sic ***magna calamitas*** denuntiata est in Dan. 10:1 percutere eos veniet.

Dan 11:15 *Et veniet rex Aquilonis, et ædificabit terrani, et capiet civitates munitas. Copiae australes et electae regis non resistent, viribus resistendi carebunt.*

15a- Dominatio utrinque in perpetuum mutata, in Seleucidarum castris est. rex Aegyptius ante eum quinque tantum annos natus est.

Dan *. sedebit in pulcherrima patria, quidquid sub manu eius fuerit, exterminans.*

16a- Antiochos III adhuc Aegyptum non vincit, et victoriae sitis eum irritat, populus ludaeorum dolor factus est. Superfluitatem irae suae evacuat super gentem Iudaicam martyrem, de qua dicitur " *pulcherrima terrarum* ", ut Dan.

Dan 11:17 *cum omnibus copiis regni sui venire disponet, et cum rege Austri pacem facere. filiam suam ei dabit, ut eius interitus perficiatur; sed hoc non erit, nec non succedet.*

17a- Cum bellum non succedat, Antiochos 3 societatem cum Lagid castris tentat. Haec mutatio belli causam habet: Roma protector Aegypti facta est. Ita conatur dirimere, dando filiam suam Cleopatram, primam nominis sui, in matrimonium cum Ptolemaeo 5. Conjugium fit, at conjuges libertatem a Seleucide castris conservare cupit. Antiochus 3 consilium cepit, ut Aegyptum caperet, iterum defecit.

Dan 11:18 *Visus ejus in insulis ponet, et multos ex eis capiet; sed dux opprobriis voluit finem attrahere, et in ipsum cadere faciet.*

18a- In Asia vincet terras, sed inveniens in itinere exercitum Romanum, hic ut *Dan* . id quod Roma etiamnum respublica est quae per legatos in potestatem patrum ac plebis plebemque suam in pacificando exercitus mittit. Transitus ad imperialem regulam hoc genus disciplinae militaris non mutabit. Hic dux Lucius Scipio dictus Africanus, rex Antiochus, periculum adversus eum suscepit, et apud Magnesiam anno 189 victus est, et Romae damnatus est ad emendam ingentem viginti millia talentorum. Praeterea filius ejus minimus, futurus Antiochos 4 Epiphanes Judaeorum persecutor, qui in vers. 31 calamitatem prophetavit, *Dan* . 10, 1 capitur obses a Romanis.

Dan 11:19 *Tunc transibit ad munitiones patriae suae; et scandalizat, et corruet, et non invenietur amplius.*

19a- Somnia victorise regis morte confecta, successit Seleucus 4 filius ejus natu maximus (-187-175).

Dan 11:20 *Qui succedit exactorem suum adducet in speciosissimam regni partem, et in paucis diebus conteretur, non in furore neque in bello.*

20a- Ad componendum Romanis debitum, rex Heliodorum ministrum suum Jerosolymam mittit ad occupandas templi thesauros, sed in templo terribili visione victima deserit. Hic Heliodorus exactor est, qui tunc Seleucum, 4 qui mandaverat, legationem suam Hierosolymam interficiet. Intentio est operae pretium, et Deus eum pro sacrificio sacri templi sui morte ducis, qui *nec ira nec bello necatus est, luit* .

Antiochos 4 *vir* in *visione* magnae *calamitatis*

Dan 11:21 *Habitabit despectus, et vestitus dignitate regia; apparebit in medio pacis, et per fraudem regnum occupabit.*

21a- Hic est Antiochos, Antiochi minimus filius. Rex factus, ultionem vitae susciperet. Praeterea apud Romanos prudentia quaedam apud eos mansit. Is adventus eius ad regnum Syriae accessit, quod maior natu maior Demetrius. Hic, quia Demetrius foedus cum Perseo, rege Macedoniae, inimico Romanorum, pepigerat, is favens Antiochum amicum suum in regno collocavit.

Dan 11:22 *Et agmina, quae sicut torrens effusa sunt, irruerunt in conspectu eius, et delebuntur, sicut princeps foederis.*

22a *agmina, quae sicut torrens inundaverunt, submersi sunt coram eo et interibunt*

Hostilitas cum **VI "Bellum Syriacum" repetit (-170-168)** .

Tum Romani Antiochum 4 repetunt bellum paternum adversus Aegypti castra turpissima. Numquam ita meruit sui peccati symbolum, verum est hoc in loco Graecum. Iudica potius facta, sicut tunc Deus. In Lagidis castris Ptolemaeus 6 sorori suae Cleopatrae inceste nupsit 2. Eorum frater minor Ptolemaeus 8 Physcon cognominatus est. Intellegere igitur possumus cur Antiochus eorum exercitum permittat.

22b- *tum confoederationis princeps.*

Menelaus, Seleucidarum fautor, legitimi pontificis Oniae locum cupit, eum ab Andronico interfectum, et locum obtinet. adhuc Israel Dei? In hoc dramate Deus incipit memorare actiones quas Roma per saecula peraget. Roma enim Caesarea occidet Messiam, et Papam Roma concupiscet et auferet suum perpetuum sacerdotium, sicut Menelaus occidit Oniam pro se.

Dan 11:23 *Et postquam adhæret ei, dolo erit; proficiscetur, et cum paucis superior habebit.*

23a- Antiochus societates cum omnibus facit, paratas ad eas frangendas, si e re sua sit. Sola haec indoles est imago historiae regum Galliae et Europae; Societates, societates fractae, bella cruenta per breves intervalla pacis.

Sed hic versus etiam in duplici lectione prosequitur, ut det nobis exemplar regiminis papalis, qui sanctos persequitur annos CXX. Quia rex grecus et papa sunt simillimi: *deceptiones et doli* in utroque.

Dan 11:24 *Veniet in pace fertilissima loca provinciae; quae non fecerit patribus patrum suorum et patrum suorum, faciet ". spolia, spolia, divitias distribuet; ad munitiones pro- ficiet, idque certo tempore.*

24a- Ingens debitum Romanis est solvendum. Ad hoc Antiochus provincias tributarias, et ideo populum Judaicum, cui dominatur, tribuit. Sumit ubi non seminavit, et servos e quibus sub dominio eorum venit, servos exuit. Finem non deseruit Aegyptum hamo aut iniuria vincendi. Et a militibus aestimandus, et subsidia impetraturus, spolia cum militibus communicat, et gentilium numinum praecipuum, quorum unum est, Iovem Olympium, deum mythologiae Graecae deum.

In duplici lectione, papalis regimen Romanum idem faciet. Quia natura infirmus est, debet magnalia regnorum ab illis suisque armis cognosci et sustentari, seducere ac locupletare.

Dan 11:25 *In capite exercitus grandis utetur virtute sua et ardore contra regem Austri. Et rex Austri cum numeroso et validissimo exercitu bellabit; sed non resistet: cogitabuntur enim contra eum consilia mala.*

25a- In – 170, Antiochos 4 Pelusium rapit et totam Aegyptum praeter caput eius Alexandriam occupat.

Dan 11:26 *Et comedentes panem cum eo, conterent eum; sicut torrens irruet manus eius, et mortui cadent in multitudine magna.*

26a- Ptolemaeus 6 dein cum Antiocho avunculo agitatur 4. castra Seleucidarum iungit. Sed, improbante Aegyptiis, suffectus est in Alexandria a fratre suo Ptolemaeo 8 proditus a familia eius, qui *edebat de convivio* . Prosequitur bellum et *mortui sunt frequentes* .

Dan 11:27 *Ambo reges in corde suo exquirunt mala, et in eadem mensa mentientur. Sed hoc non erit, quia non veniet finis usque ad tempus praefinitum.*

27a- Iterum Antiochi 4 insidiae deficiunt. Nepotem suum Ptolemaeum 6 adfinitatis, qui eum iunxerat, ficta est fallacia.

27b- *Sed hoc non erit, quia finis tantum veniet tempore statuto.*

Quorsum hic *versus* narras? Multas vero res insinuat *exitus* , ac primum finem belli inter Antiochum III et Aegyptios nepotes et neptes. Hic *finis* prope est. Aliae *terminationes* curabunt durationem 1260 annorum regni papalis in Dan. 12, 6 et 7 et tempus *finis* versuum 40 praesentis capituli, qui videbit impletionem tertii Belli mundani, quod contextui praeparat. ultima ***magnae*** universalis calamitatis.

In hoc autem versu, haec dictio directam coniunctionem non habet cum " *tempore finis* " in versu 40 citato, ut patefaciemus et demonstrabimus. Structura huius capitis lepide specie fallax est.

Dan 11:28 *Revertatur in terram suam cum opibus multis; Inimicus erit in corde suo sanctae societatis, aget contra, tum in patriam redibit.*

28a- *Redibit in patriam cum magnis divitiis*

4 Reversus Antiochiam ab Aegyptiis opibus probus proficiscitur, relicto Ptolomaeo 6 quem partem Aegypti domui victae in regem collocavit. Sed haec dimidia victoria aegre ferens regem irritat.

28b- Molestus rex Judaeos fecit irae suae scuta. Item domum eorum visitans, aliquos ex hac ira in eos ejiciet, sed non placabilis erit.

Dan 11:29 *Statuto tempore iterum contra meridiem ibit. sed hoc ultimum tempus non fiet sicut prius.*

29a- Anno magnae calamitatis intramus.

In – 168, comperit Antiochos nepotes suos iterum reconciliatos contra se, Ptolemaeus 6 cum Ptolomaeo fratre pacem fecit 8. Aegyptia devictis in castra redierunt Aegyptia. Itaque rursus in nepotem expeditionem proficiscitur, omnem renisum frangere statuit, sed...

Dan 11:30 *Venient contra eum naves Cetthim; deficiet, convertetur. Tunc incensus contra sacram societatem, quievisse non vult; et cum venerit, videbit eos qui dereliquerunt testamentum sanctum tuum.*

30a- *Naves Chittim contra eum procedent*

Spiritus sic classem Romanam in insula Cypro hodiernam designat. Inde maris Mediterranei populos, et Asiae maritimas gentes, obtinent. Post mortem patris Antiochi 3 res Romana intercessit. Humiliationem sustinet, quae illi irascitur. Popilius Laenas legatus romanus in terrain pedes trahit eumque praecipit ne ab eo discedat, nisi pugnare aut Romanis parere velit. Antiochos, obses prior, edoctus est a patre datam, et Aegypto subactam sub Romano patrocinio se abdicare se debere. Hoc in contextu iram explosivam discit Iudaeos, mortuos credens, gaudere et celebrare. Terribiliter duram viam discent quod adhuc valde vivit.

Dan *. et sanctificabunt sanctuarium et propugnaculum consummabunt in perpetuum ~~sacrificium et dabunt abominationem in desolationem~~*

31a- Hic versus apocryphorum narrata confirmat 1 Macc. 1:43-44-45: *Tunc rex Antiochus scripsit universo regno suo, ut omnes unus populus fieret, et unusquisque propriam legem relinqueret. Huic iussioni regis Antiochi omnes gentes consenserunt, et multi in Israel huic servitute consenserunt, idolis immolaverunt, sabbatum violaverunt.* Experientiae in hac descriptione invenimus Danielem ac tres comites Babyloniae. Et ostendit nobis Deus in 1 Maccabaeorum descriptione ultimae magnae calamitatis quod nos, qui vivimus in Christo, debeamus ante adventum Christi in gloria Iesu Christi. Inter nostros et Iudaeos Machabeorum magna alia clades sanctos Iesu Christi annis CXX mori fecit.

31b- *Sanctuarium polluent, et propugnaculum statuent consummationem in ~~sacrificium~~ sempiternum et statuent abominationem desolationis.*

Hae actiones in hoc historico testimonio confirmabuntur a Josepho Judaico et Romano historico conscripta. Magnitudo rei eam iustificat, ut hoc testimonium inspiciamus, in quo singula eadem reperiuntur cum lege dominica novissimorum dierum, ab universo regimine a Tertii Mundi Terrae reliquiis effecto, annuntiato.

Haec prima versio 1 Macc.1:41 ad 64 est;

1Ma 1:41 ***Et praecepit rex ut omnes in suo imperio unus populus fieret*** .
1Ma 1:42 ***omnes mores suos abnegabant. Omnes gen- tes iussa regis dediderunt***
1Ma 1:43 ***sed et in Israel multi exceperunt adorationem eius; idolis immolaverunt et sabbatum polluerunt.***
1Ma 1:44 ***Misitque rex nuntios in Jerusalem et in civitates Juda, ut ferrent ibi præceptum suum.***
1Ma 1:45 ***ut cessaret holocausta templi, sacrificia et libamina. sabbata et festa profanari;***
1Ma 1:46 ***et omnia sancta,***
1Ma 1:47 ***et aras et fana et idolis immolantes porcos et animalia immunda.***

1Ma 1:48 filios suos incircumcisos relinquerent et se ipsos odiosarent omnibus inquinamentis et profanationibus.

1Ma 1:49 ***In verbo, obliviscamur Legis, et omnes observationes eius negligamus:***

1Ma 1:50 ***et, qui non oboedierit mandatis regis, morietur.***

1Ma 1:51 Missæ sunt ergo regis epistolæ in regno suo. Et constituit eos principes super omnem populum, et præcepit omnibus civitatibus Juda, ut immolarent hostias.

1Ma 1:52 ***multi autem populi oboediebant omnes qui dereliquerunt legem fecerunt malum in terra,***

1Ma 1:53 cogens Israel ad confugiendum.

1Ma 1:54 ***quintodecimo die mensis Casleu, anno 145, constituit rex abominationem desolationis super altare holocaustorum, et in finitimis civitatibus Iudae aras levaverunt.***

1Ma 1:55 in foribus quoque domus et in plateis sacrificabant.

1Ma 1:56 et ***libri legis evulsi sunt et eiecti in ignem, cum inventi essent,***

1Ma 1:57 ***et si inveniebatur in aliquo libro Foederis et qui oboediebat legi Dei, iuxta praeceptum regis interficerent eum.***

1Ma 1:58 et punierunt Israel, qui deprehensi sunt in civitatibus suis mense et mense polluto,

1Ma 1:59 et in die 25 mensis per singulos menses offerebantur sacrificia super altare in loco altaris holocaustorum.

1Ma 1:60 Mulieres autem, quae habebant filios suos circumcisos, secundum legem hanc interfecerunt,

1Ma 1:61 suspendentes in collo infantes suos; cognati eorum et qui circumcisionem perfecerunt, interfecti sunt.

1Ma 1:62 et in omnibus his multi in Israel manserunt fidentes et confortati sunt ne comederent immundos cibos.

1Ma 1:63 ***et magis mori quam inmunditiam facere escis, quae contradicebant ei, et occidebantur.***

1Ma 1:64

In hac historia notemus versus 45 ad 47, quibus cessationem oblationum perpetuae ***intercessionis confirmant*** , et versum 54, qui de consecratione sanctuarii testatur; ***rex posuit in altari holocaustorum abominationem desolationis.***

Origine horum malorum apostasia Israel **:** *1Ma 1:11* ***Tunc exorta est generatio pravorum populi in Israel, qui multos post se adduxit: "Faciamus amicitiam cum gentibus in circuitu nostro, et dixerunt, quia ex quo separavimus nos ab eis, multa infortunia evenerunt. nobis*** ." Infortunia iam ex infidelitate erga Deum erant, et in se etiam per rebellem animum plura infortunia inferebant.

In hac cruenta tragoedia, Graecorum dominatio suum omnipraesens peccati symbolum bene iustificavit in *aere statuae* Dan.; *maculosus pardus* Dan.7; et *hircus* fetens Dan. Sed singula adhuc notanda sunt. Praepositus missionis punitivae ab Antiocho 4 Hierosolymam in – 168 vocatur Apollonius, et hoc nomen Graecum, quod Gallice interpretatur « Perditor », a Spiritu eligetur ut denuntiet in Apo. 9, 11, perniciosius usus. Sacrorum Bibliorum falso,

Christianismus Protestantis hodiernus; vel ipsi, qui ultimam ***magnam calamitatem constituent*** . Apolonius Jerosolymam venit cum XXII millibus militum, et **sabbato die** in spectaculo tumultu publico omnes Judaeorum spectatores trucidavit. Polluebant sabbatum hoc profano foenore, & Deus eos occiderat. Et ira eius non cessat, quia post hoc cruentum factum Hellenizatio iudeorum ordinatur. Gerontes Atheniensis, legatus regius, Hellenizationem de cultu et moribus in Hierosolymis , sicut in Samaria , omni populo imposuit . Templum deinde Hierosolymis Iovi Olympio dicatum , et montis Garizim hospitali Iovi. Videmus ergo Deum de suo templo, & ab Ierosolymis, & omni gente subtrahere praesidium suum. Plena est civitas sancta Ariovisti, et abominatiora ultima. Sed sola voluntas Dei applicata fuit, tanta fuit relaxatio moralis et religiosa post monitionem quam per transmigrationem in Babyloniam repraesentatur.

Dan 11:32 *Decipiet proditores testamenti blanditiis. Sed populi, qui noverunt Deum suum, constanter aget;*

32a- *Seducet proditores Foederis blanditiis*

Haec declaratio confirmat poenam divinam meruisse et iustificari. In locis sanctis, norma profanationis facta est.

32b- *Qui autem noverunt Deum suum, firmiter aget;*

Qua in tragoedia, sinceri ac digni fideles fide sua se distinguunt, et martyres mori maluerunt quam Deum creatori suisque sanctis legibus honorare.

Rursum, secunda lectione, cruentum experientiam 1090 dierum actualium assimilat conditiones papalis regni 1260 dierum annorum successive prophetatorum in diversis formis, in Dan. xi 2-3; 13:5.

Respicientes eventum rerum in contextu antiquitatis

Ut clare intellegam quid agatur, imaginem photographicam accipiam qui scaenam quam proxime secutus est cum camera sua pellit. Hic zoomat, dum altitudines accipit, campus spectatus magis ac magis dilatatur. Ita ut, ad religionis historiam applicata, Spiritus intuitus totam religionis christianae historiam inspicit, a parvis initiis, horis passionis, martyrum tempore, ad suum gloriosum finem, qui expectati Salvatoris notatur reditus.

Dan 11:33 *et multos erudiet inter eos sapiens. Sunt quidam qui gladio et flamma, captivitati et rapienti ad tempus succumbent.*

33a- *et erudiet in eis sapientissimus multitudinem*

Apostoli Jesu Christi, et Paulus Tarsensis, cui debemus XIV Epistolas Novi Foederis. Haec nova institutio religiosa nomen habet "Evangelium" vel, Bonum Nuntium salutis, quod divina gratia electo offertur. Hoc modo, Spiritus nos in tempore movet et novum scopum examinatum fit fides christiana.

33b- *Sunt quidam qui gladio et flamma, captivitati et rapienti ad tempus succumbent.*

Nam tempus dictum est per angelum spiritus, et hoc tempus erit longum anni MCCLX prophetatum, sed sub quibusdam imperatoribus Romanis Caligula, Nerone, Domitiano et Diocletiano Christianus voluit mori pro martyre. In Apoc. XIII, tempora exactionum Romanarum papalium revocat Spiritus, dicens: *Si quis*

in captivitatem duxerit, in captivitatem ibit; si quis machaera occiderit, oportet eum machaera occidi. Haec est perseverantia et fides sanctorum .

Dan 11:34 *In tempore cum defecerit, modicum adiuvabitur, et multi in hypocrisi adiungent eos.*

34a- In hoc quidem tempore crudelis dominationis papatus apparuit auxilium hypocritarum huius versus. Eorum identificatio fundatur neglectio valorum et mandatorum a Iesu Christo edocti, et in hoc casu huius temporis iaculis, vetatio ne gladio necandi. Historiam revisens, tunc intelligere potes latum Protestantium motum a saeculo XV usque ad nostram aetatem a iusto Iudice Iesu Christo hypocriticam iudicatam esse. Eorum plena derelictio ab 1843 facilior erit ad intellegendum et accipiendum.

Dan 11:35 *Excidant quidam sapientes, ut purificati, purificati et dealbabuntur usque ad tempus praefinitum; non enim veniet usque ad tempus praefinitum;*

35a- *Sapientum quidam cadent, ut purificati, purificati et dealbabuntur, usque ad tempus praefinitum;*

Ex hac enuntiatione iudicantes, norma vitae christianae est probatio et electio , facultas patiendi et patiendi persecutionem usque ad consummationem saeculi. Hac ratione homo modernus paci et tolerantie assuetus nihil amplius intelligit. His nuntiis vitam suam non agnoscit. inde est quod explicationes de hac re dabuntur in Apoc. Longum tempus pacis religiosae per CL annos genuinos seu "menses quinque prophetas" a Deo programmata est, sed ab anno 1995 hoc tempus finivit et bella religiosa denuo inceperunt. Insula in Gallia et alibi toto orbe terrarum necat; et intendit suam actionem intendere donec totam terram accendat.

35b- *quia ad tempus tantum perveniet*

Hic erit finis mundi, et docet angelus quod nullum signum pacis vel belli permittit aliquem videre venientem. Unius factoris dependet: " *tempus a Deo designatus* ", finis 6000 annorum ad electionem terrestrium electorum destinatus. Et quia ab hoc termino minus quam decem anni sumus, Deus nobis gratiam dedit ad cognoscendum diem: XX Aprilis Veris, qui antecedit diem III Aprilis, MMXXX, id est, post mille annos Christi morte expiata. Potens et victor apparebit ad salvandos electos suos et rebelles homicidas, qui eos interficere voluerunt.

Catholicus papalis regimen "christianum" Romae: Magnus persecutor historiae religiosae orbis occidentalis.

Ad eum est, ut Antiochum 4 exemplum ducat. Genus suum antitypum paravit et quid de hac comparatione dicemus? Persecutor Graecus per phaenomenis diebus 1090 reales egit, papa vero per annos fere 1260 verus saeviet, omnia historica exempla superans.

Dan 11:36 *Rex, quod voluerit, faciet; glorificetur super omnes deos, et contra Deum deorum incredibile dicturum. donec impleatur ira, veniet, et erit usque in finem;*

36a- Verba huius versus ambigua manent, et adhuc Graeco regi et Romano papali regi accommodari possunt. Revelatio prophetiae structura a superficialibus

lectoribus diligenter est occultanda. Parva tamen particula designat pontificiam scopo; praecisio est: *quia* ***quod constitutum*** *est fiet.* Hoc loco resonat Dan.9:26: *Post hebdomades sexaginta duas, christus peribit, et nihil sibi habebit. civitatem et ~~sanctuarium~~ dissipabit populus principem qui venit , et consummatio eorum sicut inundatio veniet. Vastationes (vel desolationes) usque ad finem belli* ***statuitur*** .

Dan 11:37 *Non timebit deos patrum suorum, nec deos qui volet in mulieribus. non considerabit deum ulli, quoniam super omnia se glorificabit.*

37a- *Non reverebitur deos patrum suorum*

Hinc est, quod singillatim minutatim nostram intelligentiam elucidat. Hîc formulam habemus, regem verbis suis iaculis non posse esse Antiochos 4 qui deos patrum suorum et inter eos maximos spectaverit, Jovem deum deorum Olympii, cui templum Judaicum Hierosolymis immolavit. Unde certissimum argumentum obtinemus iaculis regem esse quidem Romanum regimen pontificium Christianae aetatis. Posthac igitur omnia verba revelata curabunt de isto *rege diversum* a Dan. 7, et *impudens et astutia* a Dan. 8 ; Hoc addo, *devastans vel desolans regem* Dan. "Euca gradus" omnes sustinent *caput pontificii viri , parvi et superbi* in summa dominationum collocati.

Papa Roma deos patrum coluit? Publice nullo modo, quia conversio ad Christianismum ducebat eam ut nomina deorum gentilium Romanorum desereret. Formas tamen et stilum cultus sui retinebat: sculptas, sculptas vel fictas imagines, ante quas adoratores eius adorant et genuflectunt ad orandum. Ad hanc agendi rationem a Deo damnatam omnibus legibus suis servandam, Sacram Scripturam mortalibus ordinariis inaccessam fecit ac secundam decem mandatorum Dei vivi removit, quia hunc morem prohibet et poenam transgressoribus destinatam revelat. Quis enim poenam, nisi diabolus, occultare velit? Persona igitur regiminis papalis cadit in capsulam definitionis in hoc versu propositae.

37b- *nec ad numen foeminas*

Spiritus Dei hanc scabram evocet. Quia hereditatem suam in manifesto sexuali verteret, ut bona sanctitatis ostenderet. Hoc suggessit numen Priapus, Mas phallus a paganis Romae Patribus ecclesiae Honoratus divinitate. Legatum Graecorum adhuc erat peccatum. Et hanc haereditatem sexualem rumpere, ipsa carnis et spiritus puritatem nimis defendit.

Dan 11:38 *sed honorificabit deum castellorum in basi sua; huic deo, quem ignoraverunt patres sui, auro et argento, gemmis et gemmis adorabit.*

38a- _

Natus est novus paganus *deus arcium* . *Basis* eius est in mentibus humanis, et altitudo eius tam alta est quam impressio.

Paganorum Roma templa omnibus patentibus ventis aedificavit pagana; capitulis columnis suffulta sufficiebant. Sed, ad christianitatem accedendo, Roma intendit exemplar Iudaeorum destructum reponere. Iudei templum specie potente conditum habebant, quod eis gloriam et dignitatem dabant. Roma igitur eum imitabitur et ecclesias in castellis munitis similes Romanesque aedificabit, quia insecutio regnat et domini opulentissimi domos suas muniunt. Idem facit Roma. Ecclesias eius austero stilo usque ad tempus cathedralium aedificavit, ibique omnia commutata sunt. Tecta rotunda fient sagittae monstrat in caelum, et hoc

altius et altius. Facies exteriores speciem vittae induunt, vitreis vitreis omnium colorum tinctis ditantur, quae intra lucem iridescem afferunt, quae celebrantes, asseclas et visitatores imprimit.

38b- *huic deo, quem non cognoverunt patres ejus, adoravit eum auro et argento, lapidibus pretiosis et pretiosis;*

Ut etiam pulchriora illa faciant, parietes interiores ***auro, argento, margaritis pretiosis ornati sunt*** : *Babylon magna meretrix,* Apoc. 17:5 novit se ostendere ad alliciendum et attrahendum clientes suos.

Verus Deus non permittit se seduci, quia non prodest ei haec magnificentia. In prophetia sua denunciat hanc pontificiam Romam cum qua **numquam** minimam habuit necessitudinem. Illi enim eius Romanesque vel Gothorum ecclesie iustiores sunt paganorum numinum, quibus solum ad seducendos spirituales homines quos ab eo deflectit: deus novus nascitur: deus arcium et turbas seducit credentes se invenisse Deum intrantes muros eius. sub disproportione alta laquearia.

Dan ~~*cum deo alieno faciet contra munitiones*~~ *et operabitur munitiones munitionum cum deo alieno et honorificabit eos qui se noverunt eum et in multis faciet dominari et agros dividet eis ad praemium.*

39a- *Et fecit munitiones cum deo alieno*

Unus est enim Deus activus contra eum, nempe *alienus ab ipso* : diabolus est, contra quem Jesus Christus admonuit Apostolos suos et discipulos suos. In textu Hebraeo non agitur de "agere contra" sed de "facere". Eadem epistula legetur Apoc. 13, 3, in forma: *... dedit illi draco potestatem suam, et thronum suum, et potestatem magnam* . Draco qui est diabolus in Apoc. 12, 9 sed simul Roma imperialis, ut habetur Apoc .

Praeterea, ad Christianam religionem convertendo, auctoritas Romana verum Deum alienum ab ea adoptavit, quia primogenitus Iudaeorum Deus, Hebraeorum posteritas Abrahae fuit.

39b- *et honoribus adimplebit eos qui eum cognoverunt*

Hi honores religiosi sunt. Papa vero regibus in terris, divinae auctoritatis sigillum propria auctoritate agnoscentibus. Reges tantum vere reges fiunt, cum eos in uno ex diuinis *praesidiis , in Gallia, S. Dionysio et Remensi* ecclesia consecravit .

39c- *eos super multos dominari faciet*

Pontificia tribuit titulum imperatorium, qui regem suzerain super alios vassallos reges dominatum designat. Clarissimi: Carolus Magnus, Carolus V, Napoleon I ' Hitler.

39d- *terram eis in praemium distribuet.*

Haec terrena et coelestis temporalis superpositio, regibus bene aptum pro suo lite aptum est. Quia differentias suas, maxime de victis aut indagandis, constituit. Ita anno 1494, Alexander VI Borgia, pessimus Pontificum, percussor in officio, ductus est ad lineam meridianam ad participandam inter Hispaniam et Portugalliam attributionem et possessionem territorii Americae meridionalis ab antiquitate detectam.

Bellum Orbis Terrarum Tertium seu 6 tuba Apoc .

Humanitatem reducit tertiam partem sui hominum et finem libertatis nationalis, regimen universale praeparat, quod ultimam magnam calamitatem annuntiavit in Apo. Inter actores infestantibus est Islam in regionibus musulmanis, ideo tibi sententiam biblicam de hac re praebeo.

Munus Islam

Islam existit quia Deus ea indiget. Hoc munus non salvare **solum** in gratia a Iesu Christo allata innititur, sed ut inimicos eius feriat, occideret, trucidaret. Iam in Veteri Foedere, ad puniendam infidelitatem Israel, Deus ad populum "Philistinam" confugit. In historia, ad puniendam infidelitatem Christianam, Saracenos appellat. In origine Saracenorum et Arabum Ismael filius Abraham et Agar Aegyptius servus Sarae uxoris eius. lamque eo tempore controversia est Ismael cum Isaac filio legitimo. Hoc tantum est, ut Deo consentiente, Sara, Agar, et Ismael, ab Abraham castris petentibus, fugati sunt. Expulsos autem populos, quorum posteri semifratres curabat Deus, in Abrahae posteris infensus conservaret animum; prima, Judaica; secunda in Christo Jesu Christiano. Et hoc est quod prophetavit Deus de Ismael et de semine eius Arabum , Gen. *manus eius in omnes, et manus omnium contra eum; et habitabit contra omnes fratres suos* . Vult Deus suas cogitationes et iudicium de rebus notum facere. Electi Christi hoc consilium Dei scire et participare debent, qui populis et potestatibus terrae utitur secundum supremam eius voluntatem. Notandum est, prophetam Muhammad, conditorem Islamicae, exeunte VI saeculo post constitutionem papae romano-catholicae anno 538. Islam apparuerunt impugnare catholicismum paganum et Christianos plerumque cum Dei maledictione pulsantur. . Quod factum est post diem septimum Idus Martias 321, ex quo Constantinus Imperator sabbatum septimum diem sabbatum reliquum deseri cepi pro primo die « invicto soli » (Sol Invictvs) dominicae nostrae dicatam. Sicut hodie multi Christiani, Constantinus perperam voluit rumpere inter Christianos et Judaeos. Christianos reprehendit sui temporis, quod iudaizaret sanctum Dei sabbatum venerando. Hoc iniustum iudicium a rege pagano proveniens est solvendum et perseveret usque ad finem poenis " *septem tubarum* " revelatarum in Apocalypsi 8 et 9, continua successione infortuniorum et tragoediarum. Veniet ultima poena in modum dirae deceptionis, cum Christus Iesus electos suos a terra removeat. Sed thema, quod modo tractatum est, ipsum "Tertii Mundialis Bellum" ipsum esse, sextum ex his poenis divinis vaticinati sunt, in quibus Islam maximus actor est. Nam et Deus prophetavit de Ismael *dicens* , Gen. *Ecce, benedicam ei et fructificabo et multiplicabo eum valde; duodecim principes generabit, et faciam illum in gentem magnam* . Hanc parenthesin claudo ad repetendam studium in Dan.

Dan 11:40 *In tempore praefinito praeliabitur* ***adversus*** *eum rex Austri. Et* ***circumdedit*** *eum quasi tempestas rex Aquilonis , in curribus et in equitibus, et in classe magna, et ingredietur terras, et conteret, et pertransiet. intrabit in terram, et sicut torrens redundabit .*

40a- *In tempore finis*

Hoc tempore revera finis est historiae humanae; fine presentium nationum terre. Hoc tempus annunciavit Jesus, dicens, Matth. *Hoc evangelium regni*

praedicabitur in universo mundo in testimonium omnibus gentibus. Tunc veniet finis.

40b- *rex austri* ***percutiet*** *in eum*

Hic mirandum est immensam subtilitatem divinam, qua servis suis permittit intelligere ea quae ab aliis hominibus occulta manent. Conflictus videtur inter Seleucos reges et Lagidos reges in hoc versu resumare, sed in specie, quod magis fallax esse non potuit. Quia re vera hunc locum a versibus 34 ad 36 relinquimus et tempus finis novae huius conflictationis spectat christianum tempus regiminis pontificii catholici et protestantismi universalis, quod in eius societatem oecumenicum iniit. Haec mutatio contextus requirit ut munera redistribuas.

In munere « *eius* »: papalis Europae catholicae et eius sociae religiones christianae.

In munere " *regis meridiei* ": victoris Islam, quae homines vi vel in servitutem vertere debet, secundum actiones a Mohammed conditore suo ductae.

Nota hic verbi electionem: *collidere* ; in Hebraeo "nagah", id est cornibus ferire. Ut adiectivum, furiosum aggressorem designat qui plerumque percutit. Hoc verbum perfecte convenit cum Islamica Arabum quae contra mundum Occidentalem infestantibus sine intermissione ab altero bello universali finis fuit. Verbis possibilibus " *pugnare, pugnare, collidere* " indicare arctissima propinquitas, unde notio vicinitatis nationalis vel vicinitatis oppidorum et viarum. Ambae possibilitates Islamicam bene constitutam in Europa ob religiones Europaeorum commodas confirmant. Certamina intenditur post reditum Iudaeorum ad Palaestinam anno 1948. Res Palaestinorum gentes musulmanorum contra colonias Christianas occidentales comparaverunt. Et, anno 2021, impetus islamista auget et suspicionem creant inter populos Europaeos, primo et principaliter Gallia, pristinus colonus populorum Africae septentrionalis et Africanae. Num maior concursus nationalis fiat? Forsitan, sed non antequam condicio interna inclinat usque ad efficiendi coetus truculentis globi in solo ipsius metropolis concursum est. Eo die Gallia erit in civili bello. re vera bellum religiosum: Islam contra Christianismum vel infideles sine Deo.

40c- Et ***quasi tempestas turbetur*** *super eum rex Aquilonis , in curribus et equitibus et in navibus multis.*

Apud Ezech. XXXVIII, 1 , rex iste *septentrionis* dicitur *Magog, princeps Rosh* (Russiae) *Meshech* (Moscoviae) *et Tubal* (Tobolsk) et legitur vers. 9 : *Et ascendes, venies* ***sicut vir. tempestas*** *, eris quasi nubes, ut operiat terram, tu et omnia agmina tua, et populi multi tecum.*

Redistribution of munerum: In munere "regis *septentrionis* ", Russiae orthodoxae et sociorum eius Muslim *populorum* . Hic iterum electio verbi " *tourera sur" eum* "suggessit subito ingens improviso aere. Moscovia, caput Russiae, re vera non multum distat a Bruxellis, caput Europae, et Paris, eius hastae militaris. Prosperitas Europae suos duces caecos effecit, ut potentiam militarem potentum Russiae minoris aestimarent. In aggressionem, aeroplana et milia piscinarum in viis terrestribus et multitudinem navium longarum marinorum et subaquanearum mittet. Et ut poena vehementer exprimatur, hi duces Europaei non destiterunt ignominiosam Russiam eiusque duces ab igneo Vladimir Zhirinovsky usque ad

novum hodiernum suum "Tsar", Vladimir Putin (Vladimir: princeps mundi Russiae).

Actores notati tres "reges" inter se comparabunt in eo quod formam habet VII « belli Syrii », in quo novus nationalis Israel involvetur; quod sequens versus confirmabit. Sed ad momentum "rex" a *Russia* oppugnatus est Europa tractatus de Roma.

40d- *Ingredietur in terras, sicut torrens et inundatio diffundetur.* Eius excellentia militaris ingens permittit Russiam invadere Europam et totam eius amplitudinem occupare. Contra eam Gallicae copiae non sunt pares; contriti sunt et contriti.

Dan 11:41 *Intrabit in terram pulcherrimam, et multae corruent; Idumæa autem, Moab, et filiorum Ammon liberabuntur de manu ejus.*

41a- *Intrabit patriam pulcherrimam, et multi succumbent*

Expansio Russica se habet versus meridiem ubi sita est Israel , socius Nationum occidentalium quae vicissim a copiis Russicis invadunt; Iudaei adhuc morientur.

41b *Idumea autem, Moab, et principium filiorum Ammon liberabuntur de manu eius*

Hoc consecutio est societatum militarium quae haec nomina ponent quae moderni Iordanis in parte Russiae repraesentant. Anno 2021 Russia iam socius Syriae officialis est, qui arma tuetur.

Dan 11:42 *Et mittet manum suam in diversas terras, et terra Ægypti non effugiet.*

42a- Solum ab anno 1979 haec politica conformatio ad prophetiam confirmandam pervenit. Quia eo anno apud Castra David in USA, praesidens Aegyptius Anwar El Sadat, societatem cum Israeli Primo Ministro Menachem incipe publice fecit. Optio opportuna et politica eo tempore causa fortissima diei amplectenda erat, quod Israel potenter ab USA sustentabatur. Hoc sensu ei inputat Spiritus Dei initium « evadere » interitum et calamitatem conandi. Sed tempus, ludus manus mutat, et Israel et Aegyptus se inveniunt, cum 2021, ab USA paene relictum. Russia suam legem in Syria regio imponit.

Dan 11:43 *thesauros auri et argenti et omnia, quae pretiosa sunt Aegypti, possidebit; Libyes et Aethiopes sequentur eum.*

43a- *Dabit in thesauris auri et argenti et omnium pre- tiosorum Aegypti*

Propter vectigal ex vectigalibus Sues- canalibus uti, Aegyptus magnopere locupletavit. Sed haec divitiae in pace tantum bonae sunt, quia in bello itinera commercia fiunt deserta. Aegyptus per voluptuaria creverunt. Ex quattuor terrae angulis ad contemplationem eius pyramides veniunt, musea eius crebris monumentorum Aegyptiorum monumentorum ab antiquitate sub terra absconditis inventis locupletata. In his monumentis, quae regis juvenis Tutankhamun objecta revelavit in auro solido ignoti pretii. Russia igitur in Aegypto aliquid inveniet ut praedae belli satisfaciat.

Ad finem Sabbati 22 Januarii 2022, argumentum mihi attulit Spiritus, quod **sine posse controversiam confirmat** , interpretationem quam Danieli tribuimus. 11. Duobus versibus 42 et 43, clarae mentionis momentum, notemus. non coded, a nomine *Aegypti* , quod est hoc loco alia terra ab ea quae *rex Austri* appellatur . In versibus autem 5 ad 32, *lagid Aegyptus* Ptolemaeorum personatus est, sed *rex*

Austri notus est . **Mutatio in contextu historico ita confirmata est et irrefragabiliter probatur** . Inde ab antiquitatis contextu, historia Danielis XI terminatur cum " *tempore finis* " mundi, in quo " *Aegyptus* ", socius castrorum christianorum et agnosticorum Occidentalium ab anno 1979, scopus est novi ." *rex meridionalis* " id est, bellicosus Islam, ac praesertim novi " regis *septentrionalis* ", Orthodoxia Russica.

43b- *Libyes et Aethiopes sequentur eum*

Interpres recte verba " *Puth* et *Cush* " prophetiae quae "Libya" designant, regiones musulmanas Saharae septentrionalis sitas, regiones maritimas Africae orae et Aethiopiae, Africae nigrae, omnes regiones ad meridiem versus sitas vertit. Saharae. Insula quoque ex iis magnam partem acceptae adoptavit; in casu Eburneo, cum conscientia Praesidis Galliae Nicolai Sarkozy, cui etiam chaos Libycum debemus.

Ita Russia percussa " *Aegyptus* " praeda omnium predonum fit, et vultures Sarracenorum, fratres eius, in ea descendunt, ut cadaver eius emundet et partem praedam quae adhuc restant post punctura Russiae capiat.

Libyam et Aethiopiam " aperte nominat Spiritus Africanos religiosos socios " *regis Austri* " qui idem esse debet cum Arabia, ubi Mohammed propheta anno 632 apparuit, ut divulgaretur, cum Mecca, nova eius religio, Islam appellabatur. Adnititur potentibus Turcia, quae in hoc ultimo rerum contextu ad fundamentalismum, victricem et vindictam religionis musulmanorum innititur, post humiliationem momentaneam submissionis ad bona saecularia occidentis. Aliae autem regiones musulmanae, non in " *meridie* " positae, ut Irania, Pakistan, Indonesia, " *regem Meridionalem* " coniungere possunt ut cum bonis moralibus ab omnibus musulmanis populis odiosos populos Occidentis pugnaret. Hoc odium est vere solum veri Dei Iesu Christi a Christianis occidentalibus despectum. Sic punit per Islam et orthodoxiam, Iudaicam, catholicam, orthodoxam, protestantem, nec non per infidelitatem adventusticam in mundo occidentali; omnes fidei monotheisticae in eum nocentes sunt.

Dan 11:44 *Auditus ab oriente et ab aquilone veniet et terrebit eum et exibit in ira magna ut disperdat et disperdat turbas.*

44a- *Nuntii ab oriente et aquilone terrebunt eum*

Haec duo puncta cardinalia " *oriens* et *septentriones* " pertinent ad solam regionem Russicam, secundum sive nominantur ab Europa papali sive ab Israel, quia prophetia illa significat successive impugnari a Russia in versibus 40 et 41. Hoc significat timorem. citatus ex agro Russico, sed quid potest tam victorem terrere? Quid patriae tantopere terrent? Respondetur non in Danielis libro, sed in Apocalypsi IX, qui religionem protestantismi revelat et scopat, cuius arcis globalis est in USA. Mysterium clarius fiet, attenta hac exsistentia USA. Ab anno 1917, cum Russia rebellis suum regimen socialistarum et communistarum suscepit, hiatus eam ab imperialistica capitalista USA perpetuo separavit. Unusquisque non potest se locupletari sumptibus proximi, si communistarum est; inde est quod duae optiones dissident. Sub cineres pacis, incendia odii gliscentes orant exprimi. Tantum competition et comminatio nuclei curaverunt ne pessimi essent. Statera terroris nuclei erat. Solum, sine armis nuclearibus, Russia Europam, Israelem et Aegyptum occupabit. Statera disiecta, USA fraudari et minari sentiet, ita ut

numerum eius exstinguendi minuat, primum bellum initurum. Exitium nuclei Russiae timendum faciet inter exercitus Russorum per fines occupatos dispersi.

44b- *et exibit cum magno furore ad perdendas et exterminandas turbas.*

Usque ad illud tempus, Russia in spiritu victoriae et praedae capiendae erit, sed subito status mentis mutabitur, exercitus Russorum patriam reverti et desperationem suam non iam reddet in cupiditatem "destruendi et destruendi . *turbas exterminare* »; quae erit tertia *pars interfectorum* [6] tubae , *Apoc* . Omnes gentes armis nuclearibus instructae sic factis ad usus eorum contra personales potentias hostium cogentur.

Dan 11:45 *figet tentoria palatii sui inter maria ad montem inclytum et sanctum; tunc perveniet ad finem, sine aliquo adjutorio.*

45a- *figet tentoria palatii sui inter maria ad montem inclytum et sanctum;*

Tabernacula *inter maria* , quia *palatia ejus* in terra non sunt. Res desperata copiarum Russorum manifeste describitur a Spiritu qui eos huic fato damnavit. Sub igne eórum repulsi sunt in terram Israel. Ab omnibus invisi nullo auxilio vel misericordia profuerunt et in terra Judaica exterminati sunt. Russia gravem sic reddet controversiam, quam Deus illi tribuit, cum auxilio spiritualium inimicorum Israelis in veteri societate, tempore deportationis in Babylonem. Tyriis equos, paganorum civitatem, vendidit. Ezek.27:13-14 confirmat, Deum Tyro dicentem: *Javan, Tubal* (Tobolsk) *et Meshech* (Moscow) *negotiaverunt tecum; servos et vasa aerea pro bonis tuis* ***dederunt*** **.** *Domus Togarmae* mercata *tua equis, ascensoribus et mulis praebebant.* Fuit etiam commercii scandalum Judaeis, qui etiam cum eo negotiati sunt, Ezech. XXVII, 17 *; frumentum Minnith, pistorium, mel, oleum et balsamum dederunt pro bonis tuis.* Tyrus igitur sumptibus se ditavit. Postea, Ezech. XXVIII, sub titulo " *Rex Tyri* ," Deus directe ad Satanam loquitur. Intelligimus eum, qui luxuriae ac divitiae cumulatis in magnis gentiliciis urbibus, quae ei sub specie numinum gentilium multiplex serviebant, inscii, sed semper et ubique in cultu formis Deum abominabilem existimat. Cor suum infert pondus frustrationis coacervatae, etiam per multa saecula et millennii humanae historiae. Haec frustratio iram suam iustificat quae partim vacuatur in specie huius novissimae conflictus internationalis terribiliter perniciosae.

Sed haec divina ira contra mercaturam antiquarum temporum vocat nos ut intellegamus quid Deus cogitet de commercio internationali in contextu internationali omnino in oeconomia mercatuali constructo. Puto ruinam turris Mundi Trade Center Novi Eboraci die 11 mensis Septembris anno 2001 responsum est. Eo magis quia, in Apoc. XVIII, prophetia urget noxiam partem locupletationis ob commerciorum et internationalium commutationum, coram quibus quaevis regula vel ius divinum religiosum ruit tanta est impietas.

In fine Dan.11 Russia adversarius hereditarius in USA destructus est. Hoc igitur eis potestatem absolutam in omnes reliquias conflictus internationalis dabit. Vae victis! Qui ubicunque in terris superstes est, flectat ac submittat legi victoris.

Daniel 12

Dan 12:1 *In tempore illo consurget Michael princeps magnus, defensor filiorum populi tui; et erit tempus tribulationis, quale non fuit ex quo gentes fuerint usque*

ad id tempus. In tempore illo salvabuntur populi tui, qui inventus es scriptus in libro.

1a- *In illo tempore surget Michael.*

Hoc tempus est illud mundi finis, cum ultimum verbum habens, Iesus Christus in gloria et virtute divinitatis suae diu certatis religionibus certatis redit. Unde dicitur Apoc. I , *ecce venit cum nubibus. Et omnis oculus, qui eum pupugerunt. et plangent se super eum omnes tribus terræ. Ita. Amen!* Hac notione adhibita est, quia Deus pro singulis suis muneribus aliud sibi nomen dedit, unde apud Danielem et Apoc. 12,7 se exhibet Michaelem, supremum caput vitae caelestis angelicae, quod ***ei*** *donat* . potestatem diabolo et daemonibus. Iesus Christus nomen eius solum designat terrae electis, quos sub hoc nomine salvare venit.

princeps magnus 1b- ;

Hic itaque *magnus princeps YaHWéH Michael Jesus Christus est, et ab eo est quod, sua propria impudentia, regimen pontificium ad suum beneficium tulit, suum missionem tanquam* ***perpetuam*** intercessorem caelestem usque ad annum MDCCCXLIII, hoc ab anno DXXXVIII, temporibus ab initio. papalis regimen eiusque institutionem in urbe Roma, apud Lateranum, in monte Caelio. Hoc argumento contexuit Danielem VIII.

1c- *liis defensor populi tui;*

Intervenit defensor cum oppugnatur. Et hoc erit electis in ultimis vitae terrestris horis, qui fideles permanserunt, etiam ab ultimis rebellibus ad mortem damnati. Hic omnia exempla reperire possumus quae in Danielis fabulis proposita sunt quia in ultimo casu tragico complentur. In hac ultima ***calamitate*** mirabilis interventus , *de quibus in Dan. 3, fornacem* et ejus quatuor animantia notas, in Dan. 5, cap. *Babylonia magna* a Deo, in Dan. 6, vivemus, *leones* innocui sed. Etiam finis ***magnae calamitatis*** praefiguratur per illud quod percusserunt Judaeos in - 168, in Kisleu XV, id est, XVIII Decembris, die sabbati.

1d- *Et erit tempus angustiae, quale non fuit ab eo gentes usque ad tempus illud.*

Ex hoc sermone iudicantes ultima clades magna superabit Iudaeorum a Graecis constituto. Graeci enim solum Iudaeos in plateis vel domibus suis percutiebant. In fine mundi res longe diversae sunt, et moderna technica ars absolutam potestatem super homines qui in terra habitant. Artes deprehendendi humanas utentes, ideo quemlibet alicubi invenire possumus, in quocunque loco se occultant. Itaque indices hominum ordinum decretis resistentium pressius statui possunt. In hoc ultimo rerum contextu, electi humaniter possibilis fiet eradicatio. Etsi plena fide et spe in eorum liberatione, electi horas molestas experientur; nam qui liberi adhuc erunt, omnibus privatis, ceteri in seditiosis ergastulis supplicium exspectantes. Regnabit tribulatio in cordibus principum electorum, qui affliguntur, nisi occidantur.

1e- *In illo tempore salvabuntur populi tui qui inventus es scriptus in libro.*

Liber vitae est, quia sine computatro, Deus etiam indicem fecit omnium creaturarum quas Adam et Eva eorumque posteri generaverunt. In fine cuiusque vitae, ultimum fatum a Deo placuit, qui duos libros retinuit: electi scilicet et lapsi , secundum duas vias homini exhibitas in Deut. 30, 19-20: *voco. Testimonium in*

vobis hodie cælum et terram: proposuerim vobis vitam et mortem, benedictionem et maledictionem. Elige vitam, ut vivas tu et semen tuum; amare Dominum Deum tuum, oboedire voci eius, et ei adhaerere: ex hoc enim pendet vita tua et dierum tuorum *prolongatio . succensa igne* , nobis revelatur, Dan. et hoc *propter arrogantiam verborum* ad *Deum deorum,* ut habetur Dan.

In Apoc. 20, 5, Christi reditio comitatur resurrectionem mortuorum in Christo, quae vocatur, *resurrectio prima* : *Beati et sancti, qui participant* ***resurrectionem primam*** *, quoniam secunda mors in eis non habet potestatem. .*
Dan 12:2 *et multi de his, qui dormiunt in terrae pulvere, evigilabunt, alii in vitam aeternam, et alii in opprobrium et ignominiam sempiternam.*
2a- *multi de his qui dormiunt in* ***terrae pulvere*** *evigilabunt alii in vitam aeternam*

Primo notandum quod in communi normalitate *mortui* bene dormiunt *in* ***pulvere terre*** et non in mirabili paradiso vel in inferno ardenti, sicut falsae christianae vel paganae religiones docent et credunt. Haec declaratio verum statum mortuorum restaurat ut docet Ecc. 9, 5-6-10: *Spes est omnibus habitantibus in me; et melior est canis vivus leone mortuo. Viventes enim sciunt se esse morituros; mortui vero nihil noverunt, et pretium eorum non est amplius, quoniam oblivioni tradita est memoria eorum. Amor autem, et odium, et invidiæ simul perierunt ; et non habebunt partem in eo quod sub sole geritur . ... Quodcumque invenerit manus tua virtute tua, fac; non est enim opus, non cogitatio, non scientia, neque sapientia in inferno, quo vadis.* (*Residentiae mortuorum* qui est ***pulvis terrae***).

Quod nulla cogitatio post mortem sit, quia cogitatio vivit in cerebro hominis, modo cum adhuc vivit et alitur ex pulsu cordis sui sanguinis emissi. Et ipse sanguis purgandus est per respirationem pulmonis. Deus nunquam aliud dixit, cum Adamo per inobedientiam peccatorem factum dixit, Gen. 3, 19: In *sudore vultus tui vesceris pane, donec revertaris in terram de qua sumptus es;* ***pulvis enim es et in pulverem reverteris*** . Ad confirmationem huius status nihili mortui, legitur Psal . *Laudavit te pulvis? An de fide tua loquitur?* Non, quia non potest, secundum illud Psa.115:17: *Non sunt mortui qui celebrantes Dominum, neque qui descendunt in locum silentii.* Sed hoc non obstat quominus Deus resuscitare possit vitam quae prius erat, et haec virtus creatrix eum Deum facit, non angelum vel hominem.

mille annis septimi millennii separatos esse . Initio horum *mille annorum* , dum omnis humana vita a facie terrae evanescit , lapsi solum resurrecturi sunt post eorum iudicium a sanctis et Iesu Christo in regno caelesti suo effecto. Hoc nuntio [7] *tubae affixum* , Rev. 11:18 confirmat, dicens: *Irati sunt Gentes; et venit ira tua* **, *et tempus venit judicandi mortuos*** *, ut rependant servis tuis prophetis, sanctis, et qui timent nomen tuum, pusillis cum maioribus,* **et ut disperdat eos qui disperdunt terram** . In hoc versu, *iudicium mortuorum* ducit ad resuscitandum Deum, primo, fideles suos mortuos electos, ut malos in statu mortis conservatos iudicare possint.
2b- *et alii pro opprobrio, pro turpitudine eterna.*

Aeternitas viventium sae- pius erit. Post ultimam eorum interitum in ultimo iudicio , *opprobrium* et *opprobrium* lapsorum remanebit tantum in memoria aeterna electorum, angelorum et Dei.

*Dan **12***

3a- *intelligentes fulgebunt sicut splendor celi*

Sed contra, intelligentia elevat hominem supra animalia. Suo modo ratiocinandi est revelatum, concludere per facta vel per simplicem deductionem concludere. Si homines non rebelles essent in libertate quam Deus illis tribuit, mentem omnem humanitatem duceret ad eandem agnitionem existentiae Dei eiusque legum. Quia, cum Moyses, Deus eventus revelationis hominibus insigniores habuit scriptos. Hic est itineris ratio. Fides monotheistica in historia populi Hebraei apparuit. Testimonium igitur et scripta eius praecedunt alia omnia scripta eidem unico Deo attributa. Quod contra populum Dei pugnandum est normalis possibilitas manet, sed quod contra scripturas sanctas impugnandum fit opus diabolicum. Fides a Iesu Christo instituta fontes ac notas sumit ex Scripturis Hebraeorum Veteris Foederis, quod ei legitimam dat. Sed Romana doctrina catholica hoc principium non respicit, quare nec ipsum nec Alcoranum islamicum affirmare potest Deum vivum esse, creatorem omnium viventium et existentium. Jesus principium confirmavit memorans apud Johannem 4:22 *ex Judaeis salutem esse* : *Tu adoras quod nescis; nos adoramus quod scimus, quia ex Iudaeis salus est* .

In hoc primo electorum coetu Deus homines designat sine particulari cognitione servatos propter fidelitatem suam in vitae periculo ab Adam et Eva manifestatam; et hoc usque ad 1843. salvantur, quia opera eorum testantur intelligentiam et receptionem legum divinarum per obedientiam manifestatam. In hoc coetu fidelissimi ac **pacifici** protestantes profuerunt usque ad fontem MDCCCXLIII patientiae Dei, qui solum praxim sabbati sancti sui ab illo tempore obligatoriam fecit. Rev.2:24-25 hanc exceptionem confirmabit: *Vobis omnibus in Thyatira, **qui hanc doctrinam non recipiunt** , et qui non cognoverunt **profunda Satanae, ut vocant** , dico vobis: **ego facio. ne quid aliud tibi oneris; tantum** tene quod habes donec veniam.*

3b- *et qui docent justitiam in multitudine, fulgebunt sicut stellae in sæcula sæculorum*

Hic coetus secundus secernitur propter altiorem gradum sanctificationis quam in terris ab anno 1843. Electus est per experimentum fidei, initio in spe reditus Iesu Christi, successive ad fontem MDCCCXLIII ac ; 1844 lapsus, sanctificatio eius a Deo officialis facta est per restitutionem sabbati, quam iterum exercebat post longa saecula tenebrarum, oblivionem et contemptum sui.

In hac divisione in duas turmas , quod eos discernit, condicio eorum est ad iustitiam Dei, status erga decem praecepta eius et ceterae salutis ceteraeque ordinationes. In suo originali textu Exo.20:5-6, secundum mandatum Romae deletum, clare indicat momentum quod Deus obtemperat mandatis suis et commemorat duas vias et duas contrarias fatorum finales: ... Zelus sum . *Deus qui punite iniquitatem patrum in filios in tertiam et quartam generationem super eos qui oderunt me et transgrediuntur mandata mea et miserere eorum qui diligunt me et custodiunt praecepta mea in generationes* mille

Hoc versu, Spiritus rationem manifestat exsistentiae *siderum* in nostra creatura terrestri. Sola ratio erat ut tamquam symboli terrestris a Deo electi delecti existerent; et est Gen. 1:17, quod eorum praedicatio revelat: *Deus posuit eas in*

firmamento caeli, ut lucerent terram. Utitur ergo Deus ad ostendendum Abrahae multitudinem *posteritatis suae ,* Gen. XV, 5: *numera stellas caeli, si dinumerabis ea; talis erit posteritas tua.*

Sed status harum *stellarum spiritualium* variari potest secundum opera credentium peracta a redemptore. Per inoboedientiam suam spiritualiter cadendo, *stella cadit , de caelo cadit .* Imago evehitur ad imaginem fidei protestantismi anno 1843, verum caeleste signum in 1833 annuntiatum, *in* 6th sigillo *Rev. 6* , 13: *et stellae caeli ceciderunt in terram, ut cum 'a. ficus vento violento agitata abicit grossos suos.* Et iterum Apoc. XII: *cauda eius traxit tertiam partem stellarum caeli, et misit eas in terram.* Hoc verbum innovat illud Dan. 8, 10: *Surrexit in exercitui caeli, et deposuit partem exercitus illius et stellas in terram, et conculcavit eas .* Spiritus Romano regimine pontificio tribuit spiritualem lapsus tertii credentium redemptorum; seducentes homines, qui frustra crediturі sunt ad salutem Christi, et iustitiam eius vendicant.

Dan 12:4 *Tu, Daniel, custodi sermones istos, et signa librum usque ad tempus finis. Multi ergo legent, et addet scientiam.*

4a- Hoc ***tempus*** plures successivas gradus cognoscit, sed incepit publice, vere 1843, cum ingressum in applicationem divini decreti prae- scriptum Dan. 8, 14: usque ad vesperum et mane 2300 ***et sanctitas erit. justificatus*** . Anno 1994, secunda aetas finis damnatione universalis Adventist institutionis notata est. Ab anno 1843, liber Danielis lectu est, sed numquam ante hoc opus, quod adhuc anno 2021 paro, 2021 et hoc ab anno 2020, recte interpretatus est. Haec igitur dies est quae notat apicem scientiae suae ac propterea ibi **,** etc. verum extremum ***tempus finis*** qui cum vero reditu Iesu Christi, scitur et expectatur, ad fontem 2030. Videmus hunc annum MMXX iam bene notatum esse a Deo, cum omnis generis hominum mortalitas feritur. Virus Covid-19 qui in Sinis anno 2019 apparuit, sed in Europa Pontificia Pontificia tantum ab 2020. Anno 2021, virus mutatur et pergit ut humanitatem ream et rebellem percutiat.

Testi Adventist Fidei Illustrated

Dan 12:5 *Et ego Daniel vidi: et ecce duo viri stantes, unus ex utraque parte fluminis, et alter ex altera ripa;*

5a- Mementote! Daniel in ripa fluminis Hiddekel est, Tigris, hic comes. Duo tamen sunt homines ex utraque parte fluminis, quod unum transire et alterum parat facere. Iam in Dan. 8, 13, inter duos sanctos disceptatio facta est.

Dan 12:6 *Et dixit unus de illis, qui erat indutus lineis, qui stabat super aquas fluminis: Quando finis horum mirabilium erit?*

6a- In Dan. 8, 14 quaesita sanctorum a Deo acceperant responsum 2300 vesperi, quod est tempus determinatum 1843. Accessio hic repetitur et quaestio hoc tempus spectat ad finem mundi; tempus, quo utile vaticinium desinet. Quaeritur de Christo per hunc *hominem indutum linteis* , qui stat *supra flumen,* quod ab hominibus transitum suum observat. Deus imagine utitur transitus maris Rubri, qui Hebraeos servavit, sed hostes Aegyptios submersit.

Dan 12:7 *Et audivi virum vestitum lineis, stantem super aquas fluminis. et levavit dexteram suam et sinistram in caelum et iuravit per eum qui vivit in aeternum*

quia erit in tempore et in tempore et in tempore et in dimidio sanctus contritus erit.

7a- *Et audivi virum indutum linteis, qui stabat super aquas fluvii; dextra laevaque ad coelum levavit;*

In Arbitrator positus, Iesus Christus suam benedictionem levat dextra manu puniens sinistra versus caelum ad declarationem sollemnem.

7b- *et juravit per eum, qui vivit in eternum, quod erit in tempore, & in tempore, & in dimidio tempore*

Christus, dum afferens propheticam durationem regni papalis, ostendit et revocat iudicium suum quod olim ecclesiam suam damnavit ad subeundas exactiones papalis regiminis et execrationes barbarorum incursus, quae eam praecesserunt ; hoc propter desertionem sabbati ab initio diei 7 Martii 321. Sic admonentur fideles in tempore adventusticae probationes. Secunda autem ratio ducit Deum ad evocandum hoc papatum imperium. haec est data eius inchoatio, 538 AD. Electio prudentissima est, quia hodiernus dies 538 erit pro fundamento calculi, quem prophetia nobis proponet, novis propheticis durationibus in versibus 11 et 12 nos exhibens.

7c- *Et hæc omnia consummabuntur, cum robur sancti populi* ***contritum est***

Brevis haec sententia bene hoc tempus verum finem temporis resumit: unum, ubi in fine ultimae ***magnae calamitatis*** , paene exterminari, a facie terrae extirpari se electi sentient; notat praecisionem: ***totum contritum*** .

Dan 12:8 *Ego audivi, et non intellexi. Et dixi: Domine mi, quid erit post haec?*

8a- Miser Daniel! Si intellectus Libri Eius mysterium adhuc est viventibus 2021, quam ultra suum spatium et inutilis fuit hic intellectus pro sua salute!

Dan ***12***

9a- Responsio Angeli relinquet Danielem esurientem, sed confirmat nuper impletum prophetiae tempore *finis* christiani aetatis.

Dan 12:10 *Multi mundati sunt, dealbabuntur et emundabuntur. impii male facient, et nemo impius intelliget, sed intelligentes intelligentes.*

10a- *Multi mundabuntur, dealbabuntur et purificabuntur*

Hic repetens exactam sententiam proxime ad verbum Dan. 11, 35, confirmat angelus pontificiam identitatem superbi et tyrannici ***regis , qui*** *se super omnes deos* , et etiam solum verum ***Deum*** , extollit, vers.

10b- *Faciet impius mala, et nemo impius intelliget;*

Angelus principium evocat, quod usque ad finem mundi durabit, mali prorogatio in Danielis prophetiis effigiatur per extensionem peccati Graeci *et* " *ferrum* " virium Romanorum usque ad reditum Christi. . Improbi autem dupliciter impediuntur ab intellectu, uno modo per sui commoditatem, et alio modo per *virtutem erroris* divinitus datam, qua facit eos credere *mendacium, secundum illud II* Thess ***. confusionis; ut credant mendacio*** *, ut quicumque non crediderunt veritati, sed consenserunt iniquitati, condemnarentur .*

10c- *sed intelligentes intellegent.*

Hoc exemplum probat spiritualem *intelligentiam* speciale donum a Deo datum, sed praecedit bonum usum fundamentalis *intelligentiae , quae omni populo normali datur.* Quia etiam in hoc signo homines educationem ac diplomata sua *intelligentia confundunt* . Hanc igitur differentiam meminimus: instructio

permittit notitias ineundas in hominum memoriam, sed sola *intelligentia* eorum bonum et sapientem usum permittit.

Dan 12:11 *A tempore, cum cessaverit* ~~*sacrificium iuge*~~ *, et firmabitur desolatio abominabilis, dies mille ducenti nonaginta.*

11a- *A tempore quo cessat* ~~*sacrificium*~~ *perpetuum*

Adhuc vos admonere debemus, sed vox " ~~*sacrificii*~~ " in textu originali hebraico non apparet. Quae praecisio magna est, quia hoc *perpetuum* pertinet ad caeleste sacerdotium Iesu Christi. Papam, Eius intercessionem in terris producendo, munus suum a Iesu Christo removet tamquam intercessorem peccatorum suorum electorum.

Hoc usu parallelum terrestre incipit ab anno 538; die quo Vigilius I [papa] primus in titulo sedit Romae apud Lateranum palatium in monte Caelio.

11b *et ubi firmabitur desolatio abominabilis*

Romani papae citatis in Dan . ***abominationes desolationis*** *usque ad internecionem, et destruetur* [iuxta,] *quam decreta est, in* terra *deserta* .

In hoc versu, nisl tempus 538, Spiritus tantum Romam papalem scopat, qui singularizationem verbi « abominationis » explicat. Hoc casu non accidit in Dan. 9, 27, ubi versabantur ambo Romae, pagani et postea papales.

Interest et momentum copulationis in hoc versu duorum notemus: raptus *perpetue* ad Christum, Dan. VIII, 11, et *cornu pontificium* , quod portat *abominabilem desolationem* , in Dan. 9:27. Has duas actiones ad eundem diem 538 eandemque entitatem coniungens, Spiritus confirmat et probat auctorem horum facinorum esse vere Romanum pontificem.

In Dan. 11, 31, actio Antiocho IV regi graeco attributa nobis exemplar typicum exhibuit quod Deus " *abominationem desolationis* " appellat. Papa pontificium repraesentet eam, sed annis 1260 longis sanguinolentis.

11c- *erunt dies mille ducenti nonaginta.*

Ut citatis propheticae, quae ad finem temporis infallibilem respiciunt, praeponatur numerus in omnibus prophetiis Danielis: dies *MCCXC* ; *diebus 1335* (versu sequenti); 8:14: ***vespere vel mane 2300*** ; et iam Dan.

Tantum habemus simplicem calculi rationem faciendam: 538 + 1290 = 1828 .

Studium huius diei 1828 est indolem universalem eventus Adventistae dare, cum tertia quinque annorum Conferentiarum Adventistarum in Albury Park in Londinio habita coram regali Angliae familia petat.

Dan 12:12 *Beatus, qui expectat et pervenit usque ad dies mille trecentos trigintaquinque.*

12a- Solus hic versus est, qui duarum harum propheticarum significationem nobis exhibet. Argumentum est exspectationis reditus Christi, sed peculiaris exspectatio secundum numeros propositiones a Bibliis datis. Nova calculi necessaria est: 538 + 1335 = 1873. Angelus duos nobis dies exhibet qui principium et finem adventusticae fidei peractae inter annos 1828 et 1873. In hoc modo attentio nostra notant . in dies 1843 et 1844, quae erant praecise causae duarum exspectationum successivarum gloriosi reditus Iesu Christi in USA, propterea ad terras protestantes.

In imagine transitus "Tigris" fluminis, tigris animas humanas edens, hi dies 1843-1844 sunt qui protestantes reprobi de vita spirituali ad mortem spiritualem transeunt. Ex altera vero parte, ille, qui probationem transiit, vivus et benedictus a Deo ex hoc periculoso transitu emergit. A Deo certam obtinet beatitudinem: « *Beatus, qui* 1873 pervenit! »
Dan 12:13 *Et tu ad finem tuum ambula; et in fine dierum stabis et hereditati tuae.*
13a- Daniel post resurrectionem primam, in qua resurget, inveniet, significationem omnium rerum quas nobis transmisit. Sed adventustico adhuc vivente, doctrina eius adhuc supplenda est per revelationes quae in Apocalypsi Ioannis continentur.

Liber Danielis immensas opes bene celat. Notavimus documenta adhortationis, quam Dominus electos suos novissimorum dierum alloquatur, propterea quod hi novissimi dies revertentur ad normam timoris et suspicionis, quae in tota hominum historia in terris invaluit. Iterum, sed novissimi, ministri electi seicientur et responsabiles sustinebuntur casus, quae tumultuosos superstites Tertii Mundialis in bello nuntiaverunt in Dan. 11:40-45 et Rev.9:13. Ezechielis XIV norma fidei exempla exhibet: Noe, Daniel, et Iob. Sicut Noe, nos effugere debebimus et resistemus cogitationis curriculo mundi, arcam nostram Deo fidelitatis aedificando. Sicut Daniel, firmiter commissum manere debemus ad faciendum officium nostrum electos officiales, recusando vexillum falsitatis religionis statutum. Et sicut Iob, passionem corporaliter et mente debemus accipere, quando Deus permittit, super Iob commodum habentes: per experientiam didicimus quare Deus has tribulationes permittat.
Danihelis etiam liber nobis permisit ut melius caelestem vitam invisibilem intelligamus. Id, inveniendo talem characterem nomine Gabrielem, nomen significat « videntem faciem Dei ». Omnibus magnis missionibus consilii divinae salutis adest. Et sciendum quod in celesti regno Dei, ipse et omnes boni angeli destituuntur presentia Michaelis, scilicet angelica Dei expressio, tempore terrestre incarnationis, scilicet XXXV annorum. In magna amoris participatione, Micaël etiam suam auctoritatem participat, consentiens tantum esse " *unum e praecipuis ducibus* ". Sed et Gabriel Danieli, electo in electo inter electos praesentavit eum, *ducem populi tui* . Et Dan.9 nobis praeclare omnia revelat quae Iesus fit ut fideles suos electos salvet. Divinum propositum salutiferum sic clare enuntiatur, deinde die 3 aprilis, 30 a Iesu Christi cruce completur.
Liber Danielis nobis ostendit fidem ab adulto tantum demonstrabilem. Et hoc secundum Deum fit adultus in decimum tertium annum. Itaque solum videre possumus acerbum fructum, quem baptismate parvulo parvulo et ingenuitate religionis in omnibus falsis religionibus tulerant. Jesus dixit apud Marcum, XVI: *Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit; qui autem non crediderit, condemnabitur* . Hoc ergo significat, ante baptismum, fides adhibenda et demonstranda. Post baptismum, Deus eam temptavit. Item alia margarita apud Danielem revelata haec Iesu verba ex Matth. 7, 13 confirmantur: *Intra portam angustam. lata enim porta, lata via est quae ducit ad interitum et multi sunt qui illam viam transeunt* ; XXII: *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi* ; secundum Dan.7: IX, *decem sescenti vocavit* ad rationem ad Deum per *unum tantum decies*

centena electorum *redemptorum salvati sunt , quia vere* Deo creatori bene servierunt, in Christo in Spiritu Sancto .

Caput XII modo fundamenta posuit ad structuram libri Apocalypsis per revocando tempora 538, 1798, 1828, 1843-1844 abscondita et suggessit sed fundamentalis pro divisione temporis in Apocalypsi, et 1873. Another date, 1994, ibi erit. aedificetur ad calamitatem aliorum et ad felicitatem aliorum.

Introductio ad symbolismum propheticum

In omnibus biblicis parabolis, Spiritus terrenis utitur elementis, quarum quaedam criteria anonyma entia significare possunt, quae criteriis communibus exhibentur. Singula igitur symbola omnibus suis rationibus examinanda sunt, ut lectiones a Deo absconditas inde eliciant. Exempli gratia " *mare* ". Iuxta Gen. 1:20, Deus eam omnium generum pecoribus, innumeris et anonymis inhabitavit. ambitus eius exitialis est homini, qui per respirationem in aere vivit. Sic symbolum fit mortis pro homine, qui merito suam salsuitatem timere potest, quae terram sterilem reddit. Patet hoc symbolum non favere humanitati et, propter eius mortis sensum, Deus nomen suum dabit ablutioni hebraicae piscinae, quae baptismi aquas praefigurat. Baptizare autem significat baptizare, mori submersos, iterum vivere in Christo Iesu. resurgit senex iniustus portans Christi iustitiam. Videmus ibi omnes divitias unius divinae creationis elementi: *mare* . In hac doctrina *melius* intelligemus quid Deus dederit huic versui, *Daniel . Et quattuor bestiae magnae exierunt de mari diversae inter se* . Scitote " *quattuor ventorum caelorum* " bella universalia suggerere, quae victores populos ad dominantem potentiam perducunt. Hic « *mare magnum* » significat hominum multitudinem gentium paganorum, quae Deum non honorant, in oculis eius sunt animalibus « *maris* ». In hac locutione, " *quattuor venti caeli* ", " *quattuor* " significant 4 puncta cardinalia directionum septentrionis, meridiei, orientis et occidentis. " *Venti caeli* " in apparentia caeli mutationes afferunt, flantes nubes, procellas et pluvias facientes; postpositis nubila solem. Item bella magnas faciunt mutationes politicas sociales, ingentes tumultus, quae novo populo victori a Deo electo dominantur, sine quibus ab eo benedicuntur. Quia ut *animal* designatur , non competit bonis quae veris hominibus exhibenda sunt; electi fideles eius qui in luce divina ambulant ab Adam et Eva et hoc usque ad finem mundi. Et qui sunt ministri eius electi? Illi in quibus suam imaginem cognoscit, quia homo ad imaginem Dei factus est, ut dicitur Gen. Nota hanc differentiam: homo a Deo ad imaginem sui fit vel creatus , animal vero a suo ambitu, marino, terreno, vel caelesti, iussu Dei. Electio verbi notat differentiam status.

In secundo exemplo sumamus nomen *terrae* . I, hoc nomen *terra* ponitur arida terra quae egrediebatur de *mari* . simulacrum, quod Deus in Rev. 13. abutitur, ad symbolicam protestantismi fidem, quae ex fide catholica prodiit. Sed alias rationes " *terrae "* videamus . Bonum est homini quando ipsum alit, iniquum autem cum formam deserti solitudinis accipit. Dependet ergo bene potare de caelo, ut sit homini benedictio. Haec potatio etiam ex fluminibus transeuntibus venire potest; quam ob rem verbum ipsum Dei comparatur ad *fontem aquarum vivarum* in Bibliis. Praesentia vel absentia huius " *aquae* " est quae naturam "terrae *" determinat* , et spiritualiter qualitatem fidei hominis ex 75% aqua composita.

In tertio exemplo sumamus stellas in caelo. Primo, *sol* , ex parte positivo, illuminat; secundum illud *Gen.* In parte negativa, exardescit fruges propter nimium calorem vel defectum pluviae. Galileo ius erat, est in centro mundi nostri omnesque planetae in suo systemate circum se volventes. Ac ante omnia est

maximus, Scriptura eum significat " *maximum* " in Gen. 1, 16, ubi fortissimum est et non parabilis. Haec omnia criteria efficiunt perfectam imaginem Dei, in quo omnes hae notae inveniuntur. Nemo potest Deum videre et vivere, sicut pedes super « *Solem ponere* »; unam stellam masculinam, ceteris omnibus planetis vel stellas feminizatas. Post ipsum, *luna* , *minima* ; secundum illud Gen. I, lumen noctis est tenebrarum cui praeest. " *Luna* " ergo solum nuntium negativum de eo habet. Quamvis proximus nobis sit, haec stella diu latentis lateris mysterium custodivit. Non per se ipsa lucet, sed sicut ceterae planetae, nobis in progressivo cyclo remittit leve lumen quod a « sole recipit ». Quibus omnibus criteriis "Luna" est perfectum symbolum ad repraesentandum, primum religionem iudaicam, secundo, falsam Christianam religionem papae catholici Romani, ab 538 ad hodiernum diem, et protestantismum Lutheranum, Calvinistam et Anglicanum; 1843. Sunt etiam in caelo, stellae , quae secundum Gen. 1, 14-15-17 habent duas partes quae communicant cum *sole et luna* . "et *illuminans terram* ". Plerique eorum in tenebris tantum noctu lucent. Est specimen symboli ad repraesentandum servos Dei veros, donec prophetia illis casum tribuat; quod significat mutationem status spiritualis eorum. Haec erit annuntiatio quam Deus ad evertendam victimam christianitatis Romani iacent, in Dan. 8, 10 et Rev. 12, 4; et casus protestantismi universalis in Apoc. Remota, *stella* designat catholicam papatum in Rev. 8, 10-11, fidem protestantium in Rev. 9, 1; et coronae ad numerum 12. victoris Coetus electi, in Apoc. XII, significat eos figuram " *docentium multitudinem* ", id est, *eos qui illuminant terram* , lumine divinitus dato.

Haec quinque signa magni ponderis erunt in prophetia Apocalypsi. Potes ergo exercere nuntios occultos detegendo per symbolorum criteriis praesentatorum. Sed quidam difficile est invenire, Deus ipse clavem mysterii indicat in versibus Bibliorum, ut verba « Caput *et cauda* », quae nonnisi per significationem quam Deus eis dat, intelligi potest, Isa. 14, ubi legitur: *Magistratus sive senior caput est, propheta docens mendacium, cauda est* . Sed *vers* . arundinem , quae papatum Romanum repraesentabit , Apoc.

Est etiam significatio symbolica figurarum et numerorum. Regula fundamentalis habetur in ascendendo;

Nam numerus "1": singularitas (divina vel numerica)

Nam numerus "2": imperfectio.

Numerus «3»: perfectio.

Nam numerus “4”: universalitas (4 puncta cardinalia)

Nam numerus “5”: homo (homo masculini vel feminini).

Numerus enim 6: angelus caelestis (ens coeleste seu nuntius).

Numerus enim "7": plenitudo. (Item: sigillum Dei creatoris)

Supra hanc figuram habemus compositiones accessionum primorum digitorum septem fundamentalium; exempla: 8 = 6+2; 9 =6+3; 10 = 7+3; 11 = 6+5 et 7+4; 12 = 7+5 et 6+6; 13 = 7+6. Hae electiones significationem habent spiritualem relate ad argumenta quae in his Apocalypsi tractantur. In Danielis libro invenimus nuntios propheticos de Messia Christiana aetate, cap. 2, 7, 8, 9, 11 et 12;

In libro Apocalypsis, loanni Apostolo revelata, codicem symbolicum capitis numeris perquam patefacit. Christiana aetas in duas partes praecipuas historicas dividitur.

Prima, numero "2" coniuncta, maioris temporis spatium doctrinalis "imperfectionis" christianae fidei repraesentatae ab 538 a papa Romano-catholico, herede normae religiosae a Constantio imperatore constitutae, a die VII Martii 321 ab ethnico Imperatore. [EGO.] Caput II totum tempus inter 94 et 1843 operit.

Secunda pars, quae numero "3" spectat, ab 1843, "Adventista" est tempus, quo Deus apostolicam doctrinam "perfectionem" requirit, secundum propositum divinitus editum in Dan. 8, 14 prophetatum. Haec perfectio paulatim pervenietur usque ad Christi reditum in MMXXX fonte expectato.

Supra numerum 7, numerus 8, 2+ 6, evocat tempus imperfectionis (II) operum diabolicorum (6). Numerus 9, 3+6, tempus perfectionis (3) indicat ac opera diabolica pariter (6). Numerus 10, 3+7 prophetat ad tempus perfectionis (3), plenitudinem (7) divini operis.

Numerus “11” vel maxime 5+6 oppugnat tempus atheismi Gallici in quo homo (5) cum diabolo coniungitur (6).

Numerus “12”, i.e. 5+7, hominis consociationem cum Deo Creatore (7 = plenitudine et sigillo regio revelat).

Numerus “13” vel 7+6 plenitudinem designat (7) christianae religionis cum diabolo coniunctam; papales primum *et* protestantes *in* novissimis diebus.

Numerus "14" vel 7+7 pertinet ad opus Adventisticum eiusque nuntios universales (*Evangelium aeternum*).

Numerus "15", i.e. 5+5+5 vel 3x5, tempus revocat humanae (III) perfectionis. Ipsa est quae notat finem temporis gratiae. spirituale " *triticum* " maturum est ad metiendum et in caelestibus horreis reconditum. Electorum praeparatio perficitur quia perventum est ad gradum a Deo postulatum.

Numerus "16" in Apocalypsi spectat, tempus quo Deus " *ultimas septem phialas irae suae* " effundit super inimicos suos religiosos, infideles Christianismus in capite XIII.

Numerus "17" suam significationem accipit, sicut prior, ex argumento quod Deus in sua prophetia tradit: in Apocalypsi 17, symbolum "judicii meretricis ***magnae*** *"* a Deo. In Bibliis primus huius numeri symbolici usus hebdomadam paschalem respicit, quae die X [mensis] primi anni incipit ac die XVII [terminatur] . Ad litteram peractam in gradu dierum ad mortem *« agni Dei* » Iesu Christi, Pascha prophetatur in diurnis annis LXX [annorum] « *LXX hebdomadum* » annorum Dan. IX: XXIV ad XXVII. Prophetia 70 [hebdomadis] versuum 27 idcirco tempus septimum annorum inter dies 26 et 33. Tegit signum propheticum significatum est Pascha in vere collocatum, " *in medio* " horum septem annorum hebdomadis propheticae. citatis Dan.

Ad ultimum verum "Adventistae" numerus XVII spectat ad 17 saecula praxis dominicae Romanae, peccatum quod die 7 Martii constitutum est, 321. Anniversarium finem harum 17 saeculorum, VII mensis Martii, anno MMXXI "tempus patefecit. *finis* prophetavit, Dan. Hoc " *tempus* " favet ultimae poenae monentis quae, Tertium Mundum bellum designans, etiam a Deo prophetatur per "

sextam tubam " revelatam in Apoc. Virus -19 notat annum 2020 (20 Martii 2020 ad 20 Martii 2021) tamquam initium poenarum divinarum.

Thema capitis 18 est poena Babyloniae *Magni* .

Caput « 19 », contextus reditus in gloria Iesu Christi et eius exercitatus cum hominibus rebellibus oppugnat.

Caput septimum millennium evocat, in terra deserta, ubi diabolus capitur et in coelo tenetur, ubi electi procedunt ad judicandum de vita et operibus impiorum mortuorum rebellium a Deo rejectorum.

Caput 21 » symbolismus 3x7 invenit, id est, perfectionem (3) divinae sanctificationis (7) in electo suo a terra redempto expressam.

Videmus ergo prophetiam pro argumento sumi electos Adventismi in Apoc. 3, 7, 14 =2x7 et 21=3x7 (ad perfectionem sanctificationis auctum).

Caput "22" tempus inaugurat, quo Deus in terra regenerata et renovata thronum suum et electos regni sui aeterni instituit.

Adventism

Qui sunt ergo isti filii et filiae Dei? Dici potest etiam statim, quoniam documentum hoc omnibus desiderabilibus argumentis praebebit, haec divina Revelatio a Deo dirigitur ad Christianos « Adventistas ». Nam, ut nolis, voluntas Dei dominatur, et quia fons anni 1843, cum decretum apud Danielem 8:14 in effectum venit, vexillum "septimi-diei Adventis" fuit exclusivum canalis qui adhuc Deum coniungit. et servis humanis. Sed cave ! Haec norma constanter evolvitur ac recusatio istius evolutionis, a Deo volita, officialem institutionalem repraesentationem suam evomendam curavit a Iesu Christo ab anno 1994. Quid est Adventismus? Hoc verbum a Latino adventu venit quod significat adventum. Quod Iesu Christi, ob magnum supremum reditum in gloria Patris, expectabatur fonte MDCCCXLIII, in lapsu MDCCCXLIV, et in ruina anni MCMXCIV. Hae falsae exspectationes in Dei consilio provisae, nihilominus graves feruntur. tristia spiritualia consectaria pro iis qui has propheticas annuntiationes et eorum exspectationem contempserunt, quia a magno Creatore Deo gubernata sunt ordinata. Ita qui in hoc documento recognoscit lumina a Iesu Christo proposita, directe consequentia, "Adventista", "diei septimi", nisi inter homines, hoc in Deo erit; hanc, quamprimum prima die reli- gionis deserit requiem, ut reliquum faciat diem septimum, qui vocatur sabbatum, a Deo sanctificatus a mundi creatione. Ad Deum pertinentia divina exigentias complementarias implicat; sabbatum, electus

Adventismus animadvertere debebit corpus suum etiam proprium Dei esse, et ut sic, ut pretiosa possessio divina, carnale sanctuarium, alere ac curare debebit. Deus enim homini praescripsit, Gen. 1, 29, suum specimen victu: *Et dixit Deus: Ecce ego do vobis omnem herbam facientem semen, quod est super faciem omnis terrae, et omne lignum quod in eo est. fructus ligni et seminis ferens: hic erit cibus vester* .

Adventus cogitatio inseparabilis est a proposito christiano a Deo revelato. Reditus Iesu Christi multis in locis biblicis memoratur: Psa. 50, 3: « ***Deus noster venit*** *, non manet in silentio; ante ipsum ignis vorans, in circuitu eius tempestas valida* ; Psa. 96, 13: *coram Domino. Venit enim,* ***ut iudicet terram*** *; judicabit orbem terrarum in justitia, et populos in fide sua.* » ; XXXV, 4: *dicite his qui tribulantur corde: confortamini, nolite timere; hic est Deus tuus, veniet ultio, ultio Dei;* ***Ipse veniet et salvabit vos*** »; VI, 3: *sciamus, quaeramus scire Dominum;* ***adventus eius certus est aurorae. Veniet nobis sicut pluvia*** *, sicut pluvia* ***verna*** *, quae irrigat terram* »; XXI, 40: cum *autem* ***venerit dominus vineae*** *, quid faciet colonis istis?* » ; XXIV, *dominus* ***servi huius veniet in die qua non sperat,*** *et qua hora nescit* . XXV, ***cum venerit filius hominis in gloria sua*** *cum omnibus angelis, sedebit in throno gloriae suae.* » ; VII *, 'Sed scimus unde hic sit;* ***sed Christus cum venerit*** *, nemo scit unde sit.* » ; VII, *de turba multi crediderunt in eum, et dicebant:* ***Christus cum venerit*** *, numquid plura virtutes faciet quam hic?* » ; X, ult., ' *paulo adhuc:* ***qui venturus est veniet*** *, et non tardabit* '. Ultimum testimonium ***Iesu :*** Io . Testimonium de angelis. Act. 1, 11: *dixerunt autem: Viri Galilaei, quid cessatis aspicere in caelum?* ***Hic Jesus, qui assumptus est a vobis in coelum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in coelum.*** ». Proiectum adventus Messiae apparet in: Isa. 61:1-2: « *Spiritus Domini, YaHWéH, super me, quoniam unxit me Dominus evangelizare pauperibus; Ipse me misit ad sanandum contritos, ad praedicandum captivis et captivis libertatem; anno gratiae YaHWéH,* ... Hic legens hunc textum in synagoga Nazareni, Iesus cessavit legentem et librum clausit, quia reliquum est de die « diei » . *ultio* « modo MMIII annis post implenda erat, ob reditum suum gloriosum: « *et* ***dies vindictae a Deo nostro*** *; omnes afflictos consolari;* »

Adventismus hodie multiplices habet facies, ac primum aspectum institutionalem officialem, qui anno 1991 reiecit, ultima lumina quae Iesus obtulit, per humilem hominis instrumentum, quod ego sum. Singula apparebit ubi in hoc documento opportunum fuerit. Multae dissidentes Adventist coetus per terram dispersi sunt. Haec lux illis tamquam prioritas dirigitur. Ipsa est "lux magna" ad quam maior spiritualis soror nostra, Ellen White, populum Adventist ducere voluit. Operam suam tamquam "parvum lumen" exhibuit quae ad "magnum unum" perducit. Et in ultimo nuntio publico, ambabus manibus Sacram Scripturam vibrans, ipsa declaravit: "Fratres, commendo vobis hunc librum". Nunc datur voluntas eius; Daniel et Apocalypsis omnino stricto usu codicis biblici exstinguitur. Perfecta concordia magnam Dei sapientiam demonstrat. Lector, quisquis es, suadeo ne praeterita facias errata, te ipsum divino consilio accommodare, quia Omnipotens sententia tua non accommodabit. Negatio lucis est peccatum mortale sine aliquo remedio. sanguis per Iesum Christum effusus

non cooperit eum. Hanc magni momenti parenthesin claudo et ad nuntiatam *calamitatem redeo* .

Priusquam ad historiam Apocalypsis accedamus, vobis exponendum est cur in genere prophetiae a Deo inspiratae nobis sint homines, maxime vitales, quoniam eorum cognitio vel contemptus in vitam aeternam vel mortem permanentem resultabit. Ratio talis est: homines stabilitate similes et secundum se mutationem timent. Hanc igitur stabilitatem tutatur suamque religionem in traditionem transformat, omnibus abiectis quae se in novitatis ratione offerunt. Ita in perniciem suam primum agebant Iudaei veteris societatis divinae, quos Iesus non dubitat denunciare " *synagogam Satanae* " in Apoc. Patribus traditioni inhaerentes credebant se hoc modo ad eorum necessitudinem cum Deo tuendam curare. Sed quid hic accidit? Homo iam non Deum audit cum ei loquitur, sed Deum rogat ut eum loquentem audiat. Qua in re Deus rationem suam iam non invenit, eo magis quod, si verum est ipsum non mutare mores ac iudicium suum, quod idem in aeternum manet, verum etiam est consilium eius semper crescere atque invalescere; volubiles. Alter versus satis est ad confirmandam hanc sententiam: *Iustorum semita quasi lux splendens, **cuius splendor crescit** usque ad medium diem.* (Prov 4, 18). *Via* « huius versus aequiparatur « *via* » quae in Christo Iesu est. Hoc probat veritatem fidei in Christum etiam in tempore evolvi, secundum Dei electionem, iuxta propositum suum. Candidati in aeternum dare debent verba Iesu, quae digni sunt, cum dicit eis: « *Ei, qui custodit opera mea usque in finem, dabo...* (Apoc. 2,26) ». Multi putant satis servare quae didicisti ab initio usque ad finem; et hic iam erat error gentilium iudaeorum et lectio iesu in parabola talentorum. Sed obliviscendum est veram fidem esse necessitudinem perpetuam cum Spiritu Dei vivi, qui filiis suis hanc escam praebet, quae omni tempore ac semper ex ore manat. Verbum Dei in sacris Bibliorum scripturis non restringitur, postquam id perpetuum permanet, vivens “Logos”, Verbum momentaneum caro factum, Christus in Spiritu Sancto agens ut dialogum cum iis qui eum habent perseveret. dilige et ex tota anima sua quaere illum. Haec testari possum, quoniam ex hac collatione novae lucis ipse profuit, quod cum iis, qui amant illud, communico quantum ego. Novitas e caelo acceptas continenter amplificat intellectum eius revelati incepti et sciri debet quomodo iam obsoleta sunt diiudicanda ac deserenda interpretationes. Biblia nos invitat ut haec faciamus: « *Omnia inspice; quod bonum est tenete.* (1Th. 5, 21).

Huic progressivo evolutioni lucis inspiratae et electis oracula depositariis revelatum Dei iudicium semper adaptatur. Sic traditio stricta observantia detrimentum infert, quia impedit hominem ne adaptare ad evolutionem progressionis salutaris paulatim revelatum usque ad finem mundi. Expressio quae plenam suam valorem in religione obtinet, haec est: <u>veritas praesentis temporis seu veritatis praesentis</u> . Quod ut melius intellegatur, praeterita inspicienda est, ubi tempore Apostolorum perfectam fidei doctrinam habuimus. Postea, propheticis temporibus extremae tenebrae, doctrina Apostolorum duarum "Romarum" substituta est; imperiale et papale duo gradus eiusdem divine molis diabolo

preparati sunt. Opus igitur reformationis nomen eius iustificat, quia falsa dogmata extirpat et destructa bona apostolicae doctrinae semina reponit. Cum magna patientia Deus dedit tempus, sortes temporis, ut lumen suum ad plenum restitueret. Dissimilis diis paganis, qui non pugnant, quia non sunt, Creator Deus in aeternum vivit, et per motus suos et inimitabiles actiones existere ostendit; dolendum est homini, sub poenarum specie duri. Qui imperat naturae, qui fulmina, tonitrua et fulgura gubernat, qui vulcanos suscitat et ignem in homine nocentem evomit, qui terrae motus et undas aestuosas facit, is etiam qui in mentibus magistratuum electorum susurrat; progressus eius consili, quod parat facere, sicuti nuntiaverat, multo ante. ' *Dominus enim Deus nihil facit donec revelaverit secretum suum servis suis prophetis* ', ut dicitur Amos III.

Primum vide in Apocalypsi

In praesentatione eius Ioannes apostolus Domini Iesu Christi imagines nobis describit, quas Deus illi in visione dat et nuntia quae audit. In specie, sed in specie tantum, Apocalypsis, translatio « apocalupsis Graeci », nihil prodit, quia suam arcanam aspectum incomprehensibilem turbis credentium legentium retinet. Mysterium eos dehortatur, et ad arcana revelanda reducuntur.

Hoc Deus non sine causa facit. Hoc modo agendo, nos docet quam sancta Revelatio sua sit et, qua talis, solis electis destinatur. Et hoc ubi oportet esse manifestam, electi sunt illi qui se profitentur esse, sed eos solos quos ipse servos suos agnoscit, quia exstant, falsi fideles, fide et obedientia. .

Apocalypsis *Iesu Christi, quam dedit illi Deus ostendere servis suis quae oportet fieri* ***cito*** *, et notum fecit, mittens angelum suum servo suo Ioanni, qui testimonium perhibet verbum Dei et testimonium Iesu Christi. omnia quae vidit.* (Apoc. 1:1-2).

Sic ille qui dixit Io. XIV, 6, *Ego sum via, et veritas, et vita; nemo ad Patrem venit nisi per me* », per Apocalypsin suam, Apocalypsin suam, ut viam veritatis suis servis ostendat, quibus permittit ut vitam aeternam in Eius nomine propositam obtineant et propositam. Ergo illi quos iudicaverit dignos accipere, consequentur. Iesus, postquam per ministerium terrenum suum reapse demonstratum constituit exemplar verae fidei, agnoscet eos qui eo digni sunt ac voluntario piaculo sacrificii, quod vere se commiserint huic exemplari, quo ante eos ambulavit. Regula est propositio plenaria obsequii Dei consecratio. Si Magister ad Pilatum ait: “ *... Ego in mundum veni ut testimonium perhibeam veritati…* (John 18:37), in eodem mundo electi sui hoc facere debent.

Omne mysterium suam explicationem habet, sed ut id obtineat, uti debetis clavibus quae aditum ad secreta aperiunt et claudunt. Sed heu nimis curiosi, praecipua clavis est ipse Deus in persona. Ad otium suum, et pro suo infallibili ac justissimo judicio, humanam intelligentiam aperit vel claudit. Hoc primum impedimentum incomprehensibile facit librum revelatum et generaliter biblia sacra fit, cum subicitur lectioni falsorum credentium, collectio articulorum religiosorum alibi. Et isti pseudo fideles sunt plurimi, unde et Iesus in terra multiplicaverat admonitiones de falsis Christi, qui apparent usque ad finem mundi, secundum illud Matth. 21, ad 23, ubi monet contra calumnias eorum qui se clamant.

Apocalypsis est igitur revelatio historiae verae fidei a Iesu Christo in Patre agnitae et in Spiritu Sancto a Patre veniente unico Creatori Deo. Haec vera fides suos designat electos qui per tempora confusionis religiosae extremae per saecula obscura praecedunt. Haec condicio signorum *astrorum* iustificat, quos Deus

electis tribuit, quos etiam momentaneum agnoscit, quia eis similes sunt, ut dicitur Gen. 1,15: lucent in tenebris, ut luceant *terram* . »

Secunda clavis Apocalypsis abscondita est in libro Danielis prophetae, unus in libris Veteris Testamenti, qui constituit primum "duos testes ″ Dei citatos in Apoc. 11, 3; secunda Apocalypsis et Novi Foederis libri. Per ministerium terrenum Iesus discipulos suos ad hunc Danielem prophetam induxit, cuius testimonium in historicis libris sanctum Iudaeorum « Torah » exhibet.

Forma divina duarum columnarum spiritualium est Apocalypsis. Ita verum est ut libri Danielis et Apocalypsis Ioanni traditi inter se dependentes et complentes sint, sicut duae columnae, caput divinae revelationis caelestis.

Est ergo Apocalypsis fabula verae fidei, quam Deus hoc versu definit: *Beatus qui legit, et qui audiunt verba prophetiae, et servant ea, quae in ea scripta sunt! Tempus enim prope est* (Apoc. 1, 3).

Verbum "legere" praecisam significationem habet pro Deo, qui facto cognoscendi nuntium legitimum coniungit. Hoc autem expressum est Isa. XXIX, 11-12, ' *omnis revelatio tibi est sicut verba libri signati, quae data sunt homini sciente legere, dicens, lege hoc! Et qui respondet: Non possum, quia signatus est; aut sicut liber quem dat homini qui nescit legere, dicens: Lege hoc! Et qui respondet: Nescio quomodo legas* . Quibus comparationes spiritus impossibilitatem intelligendi divinorum nuntiationum coded illis qui ore et labiis eum honorant, cor autem eius longe sunt ab eo , secundum illud Isaiae XXIX, 13: *dixit dominus, cum hoc. Populus appropinquavit ad me, ore suo et labiis suis me honorat; cor autem eius longe est a me et timor quam habet a me* ***praeceptum est traditionis humanae*** ».

Tertia clavem primam iungitur. Invenitur etiam in Deo qui ex electis suis principatum eligit, qui prophetiam « legere » poterit suis fratribus ac sororibus in Iesu Christo illuminare. Revocavit enim Paulus I Cor. XII, 28-29: *Et posuit Deus in ecclesia primos apostolos, secundo prophetas, tertio doctores, deinde eos qui habent gratiam miraculorum, deinde eos qui habent dona sanitatum. adiuvandi, regendi, varias linguas loquendi. Numquid omnes apostoli? numquid omnes prophetae? numquid omnes doctores?* ».

In ordine, a Deo ductus, non evenire potest ut propheta per hominis arbitrium personale. Omnia, sicut docuit Iesus in parabola, non concurrendum est in primo loco ante scaenam, sed potius in tergo conclavi sedendum est et expectandum, si opus est. quod Deus invitat nos ire ad primam aciem. Quascumque partes in opere suo non aspirabam, et tantum magnum habui sensum harum novarum nuntiorum comprehendendi, quas in Apocalypsi legi. Et Deus erat qui, antequam sensum intelligerem, in visione me vocavit. Noli itaque mirari, quae a me exhibeo, praeclara indoles operum; fructus est missionis vere apostolicae.

Temporalis impotentia cognoscendi arcana sua in codice revelata normales est et expectatur in ordine a Deo statuto. Ignorantia non facit culpam, dummodo non consequatur recusationem lucis datae. In recusatione eorum quae per Prophetas ad hoc negotium committit revelat, sententia divina immediata est: est

ruptio relationis, tutelae et spei. Sic propheta missionarius Ioannes a Deo visionem codicem accepit, tempore finis, alius propheta missionarius tibi hodie visiones Danielis et Revelationis decoctas exhibet, tibique omnia spondet benedictionis divinae per eorum sublimitatem claritatis. Ad hanc decoctionem, unum tantum fontem: Biblia, nihil nisi Biblia, sed totum Biblia, sub Spiritus Sancti illustratione. Dei attentio eiusque amor in simplicissimas creaturas humanas intendunt, sicut filii oboedientes, qui tempore finis rari facti sunt. Divinae cogitationes intellegentiae nonnisi in arcta et intensa collaboratione inter Deum et servum eius effici potest. Subripi veritas non potest; merenti fecit. Excipitur ab iis qui illam amant ut emanationem divinam, fructum, essentiam Domini amati et adorati.

Tota magnae Revelationis constructio in libris Danielis et Apocalypsis complenti modo allata est ingens et fallax complexus. Quia revera Deus saepe nominat eadem subiecta sub diversis aspectibus et complementis et singularibus. In gradu dominii, quem hodie habemus, historia religiosa revelata est valde simplex ad compendiose.

Adhuc quarta clavis manet: ipse est. Oportet nos eligi, quia anima nostra totaque persona nostra cum Deo, omnes eius conceptiones boni et mali, communicare debent. Si quis ad ipsum non pertineat, certum est, se in uno vel in altero doctrinam suam provocaturum. Gloriosa Revelatio sola in sanctorum mentibus electorum manifesta apparet. Veritas talis est ut pacti non possit, tractari non potest, sumenda est vel relicta est. Ut Iesus docuit, omnia definiunt « sic » vel « non ». Quod autem addit homo, a malo est.

Manet adhuc norma fundamentalis quae a Deo postulatur: tota humilitas. Superbia in opere est legitima, sed superbia numquam erit: « *Deus superbis resistit » humilibus autem dat gratiam* (Jac. 4, 6). Superbia cum radix mali sit, quae ruinam diaboli cum suis monstrosis consecutionibus sibi et omnibus creaturis caelestibus et terrenis Dei effecit, impossibile est superbum esse electionem in Christo obtinere.

Humilitas, vera humilitas consistit in humana fragilitate agnoscere ac Christi verba credere, cum dicit: « *Sine me nihil potestis facere* (Io 15, 5). In hoc « *nihil* » imprimis invenitur facultas intelligendi sensum nuntiis propheticis coded. Dicam quare et exponam. Suam sapientiam, suam divinam sapientiam, Dominus Danielem inspiravit suis vaticiniis in elementis a decenniis separatis. Priusquam me inspiravit idea componendi synthesim comparandi omnium horum prophetarum in capita divisa, nemo ante me id fecit. Sola enim per hanc artem accusationes a Deo exhibitae subtilitatem et claritatem obtinent. Lucis arcanum synthesin innititur omnium textuum propheticorum, parallelarum notitiarum a suis capitibus distinctis, ac praesertim perscrutandi in universa Biblia pro spirituali sensuum symbolorum. Usque ad hunc modum adhibitus Daniel liber, sine quo prorsus incomprehensibilis manet Apocalypsis prophetia, criminationes divinas memoratas non nimium solliciti eos ad quos spectant. Hoc ad condicionem mutandam, Spiritus Sanctus Iesu Christi me inspiravit ad manifestandum ea quae tunc temporis obscura servabantur. Cognitio quatuor praecipua scutorum irae divinae sic indubitanter manifestatur. Deus nullam aliam auctoritatem quam sui sermonis scripti agnoscit, et haec est quae denunciat et accusat sub titulo *duorum*

testium suorum, ut habetur Apoc. 11, 3, terrestrium et caelestium peccatorum. Nunc videamus hanc propheticam revelatam historiam summatim.

Pars prima : historia Israel in deportatione cum – 605

Daniel in Babylonem venit (-605) Dan
Danielis visiones continuos principes
1-Chaldaeum imperium: Dan. 2, 32-37-38; 7:4.
2-De Medo et Persico: Dan. vii 5; 8:20.
3-Graecum imperium: Dan. vii 6; 8:21; xi 3-4-21.
4-Romanum imperium: Dan. vii 7; viii 9; 9:26; 11:18-30.
5-De Regno Europae: Dan. vii 7-20-24.
6-Regimen apostolicum: . . . . . Dan. 7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Pars Secunda : Daniel + Apocalypsis

Prophetia de primo adventu Messiae a Judaeis reprobata: Daniel IX.

Persecutiones Judaeorum per Antiochum IV Epiphanem regem Graecum (-168) : Annuntiatio *magnae calamitatis* : Dan. Impletio: Dan. Romanorum persecutiones (70): Dan.

Post Chaldaeos, Medos, Persas, Graecos, Romanae dominationis, imperialis, deinde papalis, ab 538. In Roma, Christiana fides in duobus continuis imperatoriis et pontificiis incrementis mortalem hostem suum incurrit: Dan. ad 43; vii 7-8-19 ad 26; 8:9-12; 11:36-40; xii 7; Apoc. 8:8-11; xi 2; xii 3 ad 6-13 ad 16; 13:1-10; 14:8.

Ab 1170 (Pierre Valdo), opus Reformationis usque ad Christi reditum: Apo.2:19-20-24 ad 29; 3, ad 3; 9:1-12; 13:11 ad 18'.

Inter 1789 et 1798, actio animadversionum atheismi novarum Galliae: Rev. 8:12; xi 7-13;

Imperium Napoleonis I : Apo.

Ab 1843, Adventistae fidei probatio eiusque consectaria: Daniel 8:14; 12:11-12; Apoc. Lapsus protestantismi traditi: Rev. 3, 1 ad 3; ejus poena: Rev.9:1 ad 12 (the 5th *tubam*). Beati Adventist Pioneers: Rev. 3, 4-6.

Ab 1873, benedictio officialis universalis ad septimum diem Adventist institutum: Daniel 12:12; Rev. 3:7; sigillum *Dei* : Rev. eius universalis missio vel nuntii a tribus angelis: Rev.14:7 ad 13.

Ab anno 1994, fidei propheticae experimento subiecta, fides institutionalis Adventista cecidit: Rev.3:14 ad 19. Consecutio: Protestantium castra cum 1844 reiecta coniunxit: Rev.9:5-10. Eius poena: Rev. 14, 10 (***etiam ipse*** *bibet* ...).

Inter 2021 et 2029, Bellum Orbis Terrarum III: Daniel 11:40 ad 45; Rev.9:13 ad 19 (6 *tubam*).

Anno 2029, in fine temporis gratiae collectivae et individuae: Apo.15.

Probatio universalis fidei: lege dominica imposita: Rev.12:17; 13:11-18; 17:12-14; septem plagae ultimae: Apoc.

Vere 2030, « *Armagedon* »: decretum mortis et reditus Christi gloriosi: Daniel 2:34-35-44-45; xii 1; Apoc. 16:16. Septima *tuba* : Apoc. 11:15-19; 19:11

ad 19. *Pestilentia septima ultima* : Apoc. *Messis* seu raptus electorum: Rev. 14:14 ad 16. *Vindemiatio* seu poena falsorum doctorum religiosorum: Rev. 14:17 ad 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

A ver MMXXX, septimum millennium seu sabbatum magnum Deo et electis suis: victus, Satanas vinctus est in terra deserta per mille *annos* : Rev.20:1 ad 3. In caelo, qui lapsos iudicet electos: Daniel 7: 9; Apoc. 11:18; xx 4-6.

Circa 3030, ultimum Iudicium: Electorum gloria: Apo.21. *Secunda mors* in terra: Daniel 7:11; 20, 7 ad 15. De terra renovata: Rev. Dan. 2:35-44; 7:22-27.

Symbola Romae in Prophetia

Obscura ratio prophetarum innititur diversis symbolorum usu, etsi ad eandem rem pertinent. Ideo completiva fiunt, pro se invicem excludentes. Hoc Deus permittit ut arcanam textuum rationem servare et adumbrare, varias rationes subiectorum iacularium construere. Ita est cum suo principali scopo: Roma.

Dan. 2, in visione statuae quartum imperium est cum symbolo *crurum ferrearum* . " *Ferrum* " asperum ingenium suum ac sententiam Latinam "DVRA LEX SED LEX" reddit, ita interpretatus: "Dura lex, sed lex lex". Praeterea " *crus ferreos* " speciem legionariorum Romanorum ferreis loricis indutos, in bustum, capite, umeris, brachiis, cruribus, pedites longis, columnis instructis et *instructis* .

horrendum monstrum dentibus ferreis " describitur . Ferrum dentium jungit eam cruribus *ferreis Dan.2* . Habet etiam " *cornua decem* " quae decem regna independentia Europaea repraesentant quae post casum Imperii Romani efformabunt. Haec est doctrina Dan.

cornu " speciem describit, quod fiet in prophetia, principale scopo omnis irae divinae. Nomen *exiguum cornu accipit* , sed paradoxice, Dan. 7:20 *maiorem illi speciem prae ceteris tribuit* . Dabitur explicatio Dan. VIII, 23, ' *Rex iste impudens et callidus. potentes et perdet populos sanctorum* ». Haec est tantum

pars actionum quas Deus huic secundae dominationi Romanae tribuit, quod factum est ab 538, cum constitutione papalis regiminis, quae fidem catholicam Romanam imposuit per auctoritatem Iustiniani I. [imperialis] . Omnes accusationes quas Deus disperse, per prophetiam contra hanc autocraticam et despoticam, sed religiosam, regimen praesentat, quod Romanus papa repraesentat. Si Dan.7:24 eum vocat « *diversum a primis* », idcirco eius potestas religiosa est atque nititur credulitate potentium, qui eum timent et eius auctoritatem apud Deum timent; quae Dan. 8, 25, attribuit successu *doli* . Aliquid abnorme inveniatur me regem Danielis VII regi Danielis coniungi 8. Demonstranda igitur est huius paginae iustificatio.

In Dan. 8, non amplius invenimus successiones imperatorias Dan. 2 et 7, sed duo tantum horum imperiorum, in textu autem luculenter notatur: Medium et Persicum, per arietem et imperium Graecum *designatum* . imago per " *hircum* ", quae praecedit imperium Romanum. Anno 323, magnus Alexander Magnus victor Graeciae mortuus est, " *magnum cornu hirci fregit* ". Sed sine herede imperium eius inter duces suos dividitur. Post XX annos belli inter eos, regna tantum 4 manent " *quatuor cornua surrexerunt ad quatuor ventos coeli, qui succedunt* ". Haec quattuor cornua sunt Aegyptus, Syria, Graecia et Thracia. In hoc capite VIII, Spiritus nobis huius quarti imperii nativitatem exhibet, quae initio tantum urbs occidentalis fuit, primum monarchista, deinde popularis ab - 510. In suo reipublicae regimine Roma sensim potitus est, populos transformandos. qui auxilium eius in colonias deduxit. Ita, vers. 9, sub nomine *corniculi* , quod iam designat regimen Romanum papale in Dan. 7, adventus reipublicae Romanae in historia orientali, ubi Israel est, per eius intercessionem in Graecia; unum *ex quatuor cornibus* . Ita, ut paulo ante dixi, inter duas Graecas leucas, Achaicum Achaicum et Aetolicum lites dirimere, et per Graeciam, libertatem amissam, et coloniam in servitutem Romanis factam. — 146. Vers. 9. evocat sequentia victoria, quae hoc oppidulum Italiae quartum imperium per *ferrum* in praedictis prophetiis effingitur. Geographicus locus rationis est Italiae ubi Roma sita est. Romulus et Remus lupam condiderunt qui eos lactaverunt. In Latino verbo Louve "lupa" significat lupam sed etiam meretricem. Ita civitas haec a sua creatione signata est a Deo duplici prophetica sorte. Inveniemus eam ut lupus in ovili Iesu, qui eam comparabit meretrici, Apoc. Deinde, extensio ejus versus " *meridiem* ", victrix Italia Australis effecta est (496 ad 272), deinde exsurgente victricia ex bellis contra Carthaginem, hodie Tunis, inde ab 264 B.C. tempore. Proxima pars eius versus *orientem* est interventus in Graecia, ut modo vidimus. Ibi dicitur " *ab uno cornuum* " oriens, quod ab Alexandro Magno fractum est imperium Graeciae. Potens, in – 63, Roma denique suam praesentiam eiusque colonialem potentiam in Iudaeam imponens, quam Spiritus « *regionem pulcherrimam* » vocat, quia opus fuit ab eius creatione post exitum populi sui Aegypti. Hoc verbum repetitur apud Ezech. XX, 6-15. Historica praecisio: iterum Roma ab Hyrcano ad fratrem suum Aristobulum pugnandum vocata est. Tres victoriae Romanae, in eadem forma geographica qua Medo-Persicae " *arietis* " eiusdem capitis descriptae sunt, historico testimonio consentaneum est. Finis igitur a Deo positus obtinetur: expressio “ *cornu* ” de Dan. 7, 8 et Dan. 8:9 in utroque spectantia, identitatem Romanam. Res demonstrata et indubitata est. Hac certitudine, divinus Spiritus

doctrinam suam eiusque accusationes in hoc papali religioso regimine, quod omnia caeli fulmina in se colligit, complere poterit. Successio a Roma papali usque ad imperialem Romam demonstrata Dan. 7, hic in Dan. 8, Spiritus omites saecula quae seiungunt, et a vers. 10, iterum oppugnat entitatem pontificiam, mortalem hostem carissimum; nec sine causa. Quoniam christianam religionem civium regni caelorum a Iesu Christo congregato aggreditur: « *Surrexit exercitus caelorum* ». Res gesta est anno DXXXVIII Iustiniani Iustiniani imperiali decreto, qui Vigilium I, authoritatem religiosam et pontificiam sedem Vaticanam praebuit . Sed hac potestate armatus contra sanctos Dei, quos nomine religionis Christianae persequitur, ut historici successores fere annis 1260 faciunt (inter 538 et 1789-1793). Historica praecisio accuratam huius durationis confirmat, scientes decretum anno 533 esse conscriptum. Anni igitur 1260, in hoc calculo, anno 1793, in revolutionario "Terroris", abolitio Romanae Ecclesiae decreta est. " *Decidit in terram de stellis et obtrivit eas* " . Imago accipienda erit in Apoc. 12, 4: *cauda eius traxit tertiam partem stellarum caeli, et misit eas in terram* . Claves in Bibliis traduntur. De *astris* , Gen. I, 15: *posuit eas in firmamento caeli, ut lucerent terram* . XV, comparantur semini Abrahae. *Leva in caelum, et numera stellas , si potes; talis erit vobis posteritas* . XII, ' *qui docet multos iustitiam, fulgebunt quasi stellae in saecula saeculorum* '. Verbum « *cauda* » magni momenti accipiet in Apocalypsi Iesu Christi, cum significat et designat " *prophetam docens mendacium* ", ut Esa. 9, 14 revelat, ita intellectum nostrum coded nuntium divinum aperiens. Papalis igitur Romanum regimen, per saecula dominationis eius, eiusque origo, a pseudoprophetis ducitur, iuxta sanctum et iustum iudicium a Deo revelatum.

apud Dan. 8, 11, papatum insurgentium contra Jesum Christum, unicum *principem principum* , Deus accusat, ut in vers. 25, declarabitur, etiam citatus " *Rex regum et Dominus dominantium* ", in Apoc. 17:14; 19:16. Legitur: *Surrexit ad principem exercitus, abstulit sibi perpetuum, et subvertit basim sanctuarii sui* . Haec translatio a hodiernis translationibus differt, sed merito proprie de textu originali hebraico habetur. In hac forma Dei nuntius constantiam ac subtilitatem sumit. Vocabulum *perpetuum* hic non spectat sacrificium, quia hoc verbum in textu hebraeo non scriptum est, praesentia eius illicita est et non iustificata; prophetiae autem sensum pervertit. Nam prophetia peltat Christianam aetatem, in qua, ut dicitur Dan. IX, *sacrificia et oblationes* abolentur. Hoc vocabulum « *perpetuum* » respicit proprietatem exclusivam Iesu Christi, quod est eius sacerdotium, eius potestas tamquam intercessor in favorem solis electis suis quos agnoscit et eligit. Sed hoc assumptum papalis regimen benedicit maledictis et maledictis benedictis a Deo, quos falso accusat haereseos, se ad exemplar fidei divinae constituens; petitio prorsus contestata a Deo in revelatione prophetica quae Eum accusat, Dan. VII, 25, " *consilium mutandi tempora et legem instituendi* ". Est ergo haeresis in toto opere regiminis papalis, sic indigna redditur quaelibet religio religionis portandi vel reddendi. Perpetuum igitur est secundum dogmata Heb. 7, 24, « *sacerdotium intransmissibile* » Iesu Christi. Quapropter Papa non potest suam potestatem et auctoritatem a Deo in Iesu Christo transmissionem vindicare; Ergo cum omnibus consequentibus, quod tale furtum habebit, ei et illis seducit, non potest nisi ei illicite subripere. Hae consequentiae deteguntur Dan.

Ad extremum judicium, " *secundam mortem, vivam projectam in stagnum ignis et sulphuris* ", cum qua diu sibi minatus est, monarchis et omnibus hominibus, ut ei servirent et timerent . *propter verborum sublimitatem, qua loquebatur cornu, et vidi, et ecce bestia necata est, et corpus eius morti traditum est igni cremandum »* . Rursus, Apocalypsis Revelatio hanc sententiam iusti iudicii de iratis et deceptis veri Dei confirmabit, Apoc. xviii 8; 19:20. Volui interpretari, " *et basim sanctuarii sui* " propter spiritualem rationem criminum contra regimen pontificium subiecit. Immo verbum hebraicum "mecon" interpretari potest: *locus* vel *basis* . In casu autem quod oritur, *fundamentum est* sanctuarium spirituale, quod evertitur. Hoc nomen *basis* pertinet, secundum Eph. 2, 20-21, ipse Iesus Christus, *lapis angularis principalis* , sed etiam totum fundamentum apostolicum ad spiritualem aedificationem comparatum, scilicet "sanctuarium ″ proprietatis ipsius. Iesus Christus a Deo aedificatus in eo. Asserta hereditas sancti Petri ab ipso Deo contradicitur. Sola enim pontificia hereditas Petri continuatio est operum carnificum qui eum secundum divinum Magistrum crucifixerunt. Eius regimen inquisitionis fideliter expressit initialem exemplar paganum. Mutata *tempora et legem* , quam Deus instituit, hoc intolerans et crudele regimen, cuius capita quaedam pontificia sicarii, noti scelestos, ut Alexander VI Borgia et eius filius Caesar, carnifex et cardinalis, testatur integram diabolicam naturam. de institutione pontificia romano-catholica. Ab hac religione, magnis conversionibus sub poena mortis, ingentes strages pacificorum populorum invehitur, et ordines religiosorum crucesignatorum contra Saracenos qui terram Israel occupaverunt; terra maledicta a Deo ab anno 70, quo Romani venerant ad destruendam " *urbem et sanctitatem* ", secundum quod annuntiatur Dan. . « *Fundamentum sanctitatis eius* » respicit omnes veritates doctrinales ab Apostolis receptas qui eas per Scripturas Novi Foederis in posteros transmiserunt; secundum *duos testes Dei* , secundum illud Apoc. Ex hoc tacito testimonio, Papa tantum nomina heroum fidei biblicae retinet, quos in multitudine sectatorum suorum facit adorare et ministrare. Veritas, secundum Romam, ex parte in suo "misso" (duce ad missam" refertur, quod " *duos testes* Dei " substituit; Scripta Veteris ac Novi Testamenti, quae simul Sacram Scripturam constituunt, quam impugnavit, suis fidelibus suis sectatoribus interfectis.

Vers. 12 of Dan.8 nobis ostendet cur Deus ipse coactus sit hanc odiosam et detestabilem religionem creare. *Pro peccato perpetuo traditus* exercitus . Huiusmodi ergo regiminis horrenda et abominanda actus extiterunt ex Dei desiderio, ad puniendum peccatum , secundum illud I Ioan. III, transgressio legis. Actio est iam Romae attribuenda, sed in suo ethnico tempore imperatoria, quia peccatum tam grave, quod talem poenam meretur, duobus punctis valde sensibilibus Deum attigit: gloriam eius tamquam Deum creatorem et Victorem in Christo. Videbimus in Rev. 8, 7-8, constitutionem regiminis papalis anno 538 constituisse secundam poenam a Deo inflictam et monitu symboli secundae tubae *prophetasse* . Praecedit alia poena, quae barbaris in Europa invasionibus infideliter Christiana facta est. Hae actiones inter annum 395 et 476 protenduntur, causa poenarum illatarum adhuc ante 395 invenitur. Ita confirmatur dies VII martii 321, in qua, Constantinus I, imperator paganus, a quo pax oblata [est] . Christiani imperii decreto destinatum est relinquendi praxim sabbati quam reliqui

primi diei substituerunt. Hic dies primus cultui invicti Solis invicto cultui deditus est. Duplicem contumeliam Deus subito perpessus est: jacturam sabbati sui, memoriam operis sui creatoris ac ultimam victoriam de omnibus inimicis suis, sed etiam in loco suo honor paganus factus primo die in ipso extenso. ordines discipulorum iesu christi. Quanti culpae homines pauci intellegent, quia oportet scire Deum non solum creatorem vitae, sed etiam creatorem et conditorem temporis, et ad hoc solum ad hoc quod astra celi creavit. Sol quarto die dies notāre videtur, lunam noctem notāre, solem rursus et stelās annōs notāre. Sed hebdomade non notatur astris, sed in sola summi Dei creatoris arbitrio innititur. Hoc igitur signum auctoritatis suae repraesentabit et Deus curabit.

Lux sabbati

Interna hebdomadae institutio etiam divinae voluntatis eius est expressio atque Deus hoc in textu quarti praecepti in tempore suo revocabit: « *Memento diei sabbati sanctifices eum. sex dies tibi ut facias omnia opera tua septimus autem dies Domini Dei tui non facies omne opus in die illo nec tu et uxor tua et filii tui et pecora tua et advena qui fuistis intra portas tuas est, quia fecit Dominus caelum et terram et mare et omnia, quae in eis sunt, sex diebus; Et benedixit diei septimo, et* ***sanctificavit*** *illum* ».

Diligenter in hoc loco considera tantum de numeris " *sex "* et " *septem* "; Sabbatum ne verbo quidem memoratur. Et in sua " *septima* " forma, numero ordinabili, Creator Legislator instat positionem hunc *septimum* occupatus *die* . Quorsum haec importunitas? Dabo tibi rationem mutandi, si opus sit, considera hoc mandatum. Deus ordinem temporis, quem ab origine mundi instituit, renovare voluit. Quod si tantum instat, ideo hebdomade in imaginem plenam temporis salutaris consilii construitur: 7000 annorum vel pressius, 6000 + 1000 annorum. Nam detorto salutis consilio, bis petra Horeb percutiendo, Moyses terrestrem Canaanem intrare prohibuit. Hanc lectionem Deus de inoboedientia sua dare voluit. Inde ab 1843-44, quies primae diei easdem consectaria fert, sed hoc tempore impedit ingressum in Canaanem caelestem, praemium fidei electorum per mortem Iesu Christi immolatum. Hoc divinum iudicium in rebelles cadit, quia, sicut actio Moysis, reliqui diei primi non sunt iuxta propositum a Deo propositum. Nomina sine magna consequentia mutari possunt, ratio autem numerorum est earum immutabilitas. Deus enim Creator, qui suae creationi invigilat, septem dierum hebdomadum successione progressiva temporis progressio peragitur. Immo, dies primus manebit dies primus et *septimus* erit *septimus* . Cotidie perpetuo retinebit valorem quem Deus ab initio dedit. Et Genes., cap. 2. docet, septimum diem esse certam fati obiectum: sanctificatur, id est , consecratur. Adhuc, humanitas veram causam huius pretii peculiaris neglexit, sed hodie, in eius nomine, Dei expositionem damus. Sub eius luce electio Dei clarificatur et iustificatur: septimus dies prophetat septimum millennium globalis divini propositi annorum 7000 solaris, quorum postremus "mille annos" in Apoc. 20, videbit electos Iesu *Christi* . intra in gaudium et praesentiam dilecti sui Magistri. Et hoc praemium consecutus est Iesu victoriae de peccato et morte. Sabbatum sanctificatum iam non solum est memoriale creationis universitatis nostrae a Deo, sed singulis hebdomadibus progressus ad ingressum in Regnum caelorum designat, ubi, secundum Io. 14, 2-3, Iesus « locum praeparat . dilecto suo electo. Praeclarissima hic ratio est eum amare et honorare in hoc sancto die septimo, cum finem hebdomadum nostrarum, ad solis occasum, ad finem VI diei notare [videtur] .

Posthac, cum legeris vel audias verba huius quarti praecepti, debes audire post verba textus, Deum dicentis hominibus: «Habes 6000 annos ad producendum opera fidei electorum, quia habes. ab hoc tempore ad finem perventum est, tempus ***1000 anni*** septimi ***millennii*** non erit amplius ad vos pertinebit; tantum permanebit electis meis, qui caelestem meam aeternitatem ingressi, per veram fidem a Iesu Christo agnitam ».

Sabbatum sic apparet ut symbolicum et propheticum signum vitae aeternae redemptis terrae reservatae. Item Iesus eam parabolae suae *pretiosissimae margaritam illustravit Matth. XIII, 45-46: adhuc simile est regnum caelorum homini negotiatori, qui quaerit pulcherrimas margaritas.* ***Margaritam magni pretii invenit*** *; Abiit ergo et vendidit omnia, quae habebat, et emit eam* . Hic versus duas inversas expositiones recipere potest. Locutio « *regnum caelorum* » designat consilium salvificum Dei. Iesus Christus in suo proposito fingendo se comparat " *margaritae* " " *mercatoris ", quae margaritam* , pulcherrimam, perfectissimam quaerit , et consequenter eam quae summa est pretii. Ut hanc *raram et ideo pretiosam margaritam* inveniret , Iesus caelos et gloriam eius et in terra reliquit pretium suae dirae mortis, has spiritales margaritas redemit, ut bona eius fierent in aeternum. Sed e converso *mercator* eligitur qui sitit absolutum, ad divinam perfectionem, quae erit merces verae fidei. Hic rursus, ut hoc caelestis vocationis praemio adipiscatur, vana et iniusta terrena bona deserit, ut Deo Creatori cultum sibi gratum praebeat. In hac versione, *margarita magni pretii* vita aeterna est a Iesu Christo electis in vere anni MMXXX oblata.

Haec *magni pretii margarita* nonnisi ad ultimam Adventismi aetatem pertinere potest; quorum ultimi repraesentatores usque ad verum Iesu Christi reditum victuri sunt. Inde est, quod haec *margarita magni pretii* colligit sabbatum, reditum Christi et sanctitas ultimorum electorum. Perfectio doctrinalis in hac novissima aetate inventa sanctorum imaginem margaritae *tribuit* . Earum specifica experientia in aeternum viventis hanc *margaritam imaginem confirmat* . Septimum vero diem sabbatum, quem prophetare norunt septimum millennium, dat sabbatum et septimum millennium, instar gemmae singularis pretiosae, cui comparari nihil potest nisi "magni pretii margarita ″ . Et haec opinio ***patebit*** Apoc . ***utraque porta erat <u>de uno capite</u>*** *. Et platea civitatis aurum mundum quasi vitrum perlucidum* . Hic versus extollit singularitatem regulae sanctificationis a Deo requisitae, simulque unicum praemium obtinendae vitae aeternae per ingressum in sabbati septimi millennii per symbolicas "portas" quae adventusticae fidei tentationes *depingunt* . Non sunt novissimi redempti meliores quam priores. Sola doctrinalis veritas illis Deus patefecit quae iustificat eorum imaginem margaritae *quae* succedit *lapidibus pretiosis incisis* . Numquam Deus hominibus excipit, sed, pro tempore, quo interest, ius reservavit excipiendi in norma sanctitatis, quae ad salutem obtinendam requiritur. Christiana aetas maxime examinatur ad tempus quod peccatum redit notatum, religiose ab instauratione regiminis Romani pontificii, id est, ab 538. Reformationis initia sua misericordia et misericordia et praevaricatione teguntur. Sabbati non imputatur ante decretum Dan. 8, 14. vigere, quia fons 1843. Subtiliter allusio, emptio margaritae a Jesu proponitur *in* ***Rev. eme a me*** *aurum igne probatum, ut dives fias, et alba vestis, ut induaris, et non appareat confusio nuditatis tuae, et collyrio inungas oculos tuos, ut videas* . Haec, quae illis carentibus Iesus offert, elementa constituunt quae electo suam symbolicam speciem « *margaritae* » reddunt in conspectu et iudicio Domini Iesu Christi. " Margarita" ab Ipso *mercari* debet , non gratis impetratur . Pretium est abnegatio, fundamentum pugnae pro fide. Suo in ordine, Iesus fidem probat temptatam vendere, quae dat electo opes suas spirituales; Iustitia pura et immaculata, quae tegit spiritualem nuditatem peccatoris remissi; auxilium Spiritus

Sancti, qui aperit oculos et mentem hominis peccati ad propositum a Deo revelatum in sanctis Scripturis Sacris Bibliorum.

Temporibus DC millium annorum christianae aetatis, Deus expectavit usque ad finem huius cycli terreni, ut ultimi electi sui magnificentiam invenirent sancti sui diei septimi seu sabbati sanctificati pro requie sua. Magistratus electi, qui suam significationem intellegunt, nunc omni de causa eam amant eamque honorant tamquam donum a Iesu Christo. Iis autem qui non placet et pugnant, habent et habebunt omnem causam odiendi, quia notabunt finem terrestre animalium.

Decretum Danielis 8:14

Dan. 8, 12. Prosequitur dicens: *Veritatis cornu projecit, et in inceptis suis bene moratus est* . veritas est, secundum *illud* Ps . Sed etiam est absolutum oppositum mendacii, *quod* , ut dicitur Isa. IX, designat papalem pseudoprophetam *nomine* caudae , quod directe accusat, ut habetur Apoc. Re vera, veritatem in terram iacit ut in suo loco " *mendacium " suum instituat religiosum.* Eius " *incepta " nonnisi " succedere "* potuerunt , cum Deus ipse speciem suam puniendi in christiana infidelitate, quae post diem 7 Martii anno 321 exercuit, inflixit.

Vers. 13 et 14 momentum vitale accipiet usque ad finem mundi. 13, mirantur sancti quousque duratura sit ereptio perpetuae *et* devastationis *peccatum*

; quae modo identificantur. Sed paulum in hoc « *peccato vastante maneamus* ». Devastatio, de qua agitur, est animarum humanarum vel vitarum. Ad extremum, tota decimata humanitas relinquet, per " *mille annos* " septimi millennii, tellurem terram in forma pristina " *informem et inanem* ", quae valebit, in Apoc. 9, 2-11, 11; 7, 17, 8 et 20, 1-3, nomen altum , Gen. 1, 2;

Sancti « quousque *conculcabitur* « Christiana » *« sanctitas et hospes ?* ». In hac scena hi « *sancti* » servi Dei fideles agunt, ut Daniel animati, qui in Dan. 10, 12, legitimi desiderii exemplum datur . *intellego* » the divine project. Habent pro tribus praedictis subjectis unam responsionem in versu 14 positam.

Iuxta emendationes et emendationes quas Deus me ex textu originali hebraico facere duxit, respondetur: « *Usque ad vesperam mane bis mille trecenti, et sanctitas iustificabitur* ». Iam non est ibi obscurae traditionis textus: « *Usque ad vesperas et mane duo milia trecenti et purificabitur sanctuarium* ». Non iam agitur de *sancto,* sed de ***sanctitate*** ; praeterea verbum *purificatum* substituitur ***iustificari*** tertia vero mutatio pertinet ad vocem *matutinam vespertinam* , quae quidem singularis est in textu hebr. Et hoc modo Deus omnem iustificationem removet ab his qui totum numerum mutare conantur dividendo per duas, dicentes vesperas a matutinis separare. Eius adventus consistit in unitatem calculi exhibens " *Mane vespere* " quod diem XXIV-horam in Gen.1 definit. Tantum ergo numerus huius unitatis Spiritus manifestat: “2300”. Numerus dierum prophetarum sic citatis servatur. Verbum « *iustificatum* » radicem habet, hebraice, iustitia tsedek. Ipsa igitur translatio quam propono iustificatur. Error deinde verbi hebraici qodesh hoc vocabulum pro *sanctuarium reddit* , quod in hebraice miqdash est. Verbum *sanctificationis bene vertitur Danielis 8 vers* . 11 , sed locum non habet vers .

Cum novimus « *peccatum vastare* » nominatim satagere desertionem sabbati, ipsum obiectum singularis divinae **sanctificationis , hoc verbum «** *sanctitas* » sensum nuntii prophetici multum illuminat. Deus annuntiat in fine « *2300 vesperarum et matutinarum* » citatis, observantiam reliquorum veri « *diei septimi* » ab Illo postulaturum esse ab omni homine, qui sanctitatem et « *iustitiam aeternam* » obtinet a Iesu Christo. Finis « *peccati devastandi* » abdicationem religionis cultus dominicalis, pristini diei solis, a Constantino I ’ imperatore ethnico, constituit. Deus sic vicissim normas doctrinales salutis innovat quae Apostolorum temporibus praevaluerunt. Hoc solum nomen *sanctitas* ambit omnia vera doctrinalia fundamentorum fidei Christianae. Habens pro exemplo et origine doctrinam Judaeorum datam, sola fides christiana renovat, subrogationem sacrificiorum animalium, per sanguinem a Iesu Christo fusum super oraculi loco sub antro sub pedibus eius in Golgotha sito. Salvatori nostro placuit ut servo suo Ron Wyatt anno 1982 revelare et ostenderet, inventio rerum, quae verbo « *sanctitatis* » versantur, progrediente et perdurante tempore vitae, sed ab anno 2018 hoc tempus numeratur atque. limitata, et hodie, anno 2020, tantum 9 anni relicti sunt ad omnes rationes restituendas.

Daniel 8:14 decretum animae mortificatio est, ad mutandum iudicium Dei in amissione oblationis salutis Christi pro omnibus Christianis dominicae catholicae Romano exercendis. Spiritus traditionis hereditariae efficiet aeternam mortem turbarum, quae damnationis suae a Deo saepissime ignari sunt. Hic

demonstratio amoris veritatis permittit Deum notare « *differentiam* », de fato quod afficit « *servientes ei et non servientes* (Mal. 3, 18)».

Quidam rebelles spiritus provocare volent ipsam notionem mutationis attribuendae Deo, qui ipse declarat: « *Non muto* », in Mal. Inde est ut animadvertendum sit mutationem peractam anno 1843-44 tantummodo consistere ut normae originalis diu detortae et transformatae restituantur . Hac de causa, benedictio electorum Reformationis, quamvis operibus imperfectis, imputata, eximiam indolem exhibet, cuius aspectus doctrinalis tamquam exemplar verae fidei sisti non potest. Hoc peculiare iudicium de veterum reformatoribus tam eximium est ut Deus illud eligat ac patefaciat in Rev. 2, 24 ubi protestantibus dixit, ante 1843, "Non impono tibi aliud onus, nisi quod servas usque ad tempus . *venio* .

" *Vae* " affixum in vi huius decreti Dan. 8, 14. tam *magnum est* ut Deus eam annuat per annuntiationem trium " *dolorum magnarum* " in Apoc. Et cum tantis momentis consectariis urget cognoscendi tempus vigendi sui ingressum. Haec sane cura omnium « *sanctorum* » fuit Dan. Duratio nunc revelatur ut propheticus " *2300 dierum* ", seu 2300 verus annorum solaris, secundum codicem Ezechielis, prophetae Danielis hodierni (Ezech. 4, 5-6). Hoc caput 8, cuius argumentum est " *peccatum "* finem imponere , elementa quae desunt in Dan. 9 invenies, ubi etiam ibi erit quaestio de " *finire peccato* ", sed hoc tempore. peccato originali , quod amissionem vitae aeternae attulit, quia Adam et Eva. Operatio in terrestri ministerio Messiae Iesu fundabitur et in voluntaria oblatione perfectae vitae eius, in redemptione pro delictis electorum suorum, et eorum tantum nominamus. Tempus adventus eius inter homines prophetico dierum vaticinio praefigitur. Nuntius ad prioritatem populi Iudaici pertinet, utpote in societate cum Deo. Populum iudaicum dat ut " *peccatum finiat* ", periodum " *lxx hebdomadum* ", quae dies verus 490 annorum repraesentatur. Sed etiam significat rationem notationis principium calculi. Cum *sermo annuntiet aedificari Ierusalem, usque ad christum, sunt* ... (7 + 62 = 69 *hebdomades*). Tres reges Persarum hanc potestatem dederunt, sed tertius tantum Artaxerxes I totum perfecit ' ut dicitur Esdr. Regium decretum anno 458 a.C.n. Terminus 69 hebdomadum ponit initium ministerii Iesu Christi anno 26. Maxime nisi ultimos « septem annos » reservatos operi Iesu, qui, sua morte expiata, novi Foederis fundamenta constituit. S. Spiritus exhibet vers. 27 Dan. 9, haec " *septimana* " dierum " *in medio* ", quorum per mortem voluntariam, *cessare facit sacrificium et oblationem* ; quae offeruntur usque ad Jesum Christum, pro expiatione peccatorum. Sed mors eius maxime pertinet ad *finem peccati* . Quomodo hoc nuntium intellegendum est? Deus sui amoris demonstrationem praebet, quae electorum corda capiet, qui, amore et recognitione, eius auxilio contra peccatum pugnabit. 1 John 3:6 confirmat, dicens: *Omnis qui in eo manet, peccatum non facit; omnis qui peccat non vidit eum nec cognovit* eum Mandatum suum cum multis aliis locis confirmat.

In doctrinali, nova societas a Iesu Christo aedificata solum vetus reponit. Sic utrumque foedus pari prophetico fundamento revelatur, Dan. Dies – 458 fundari potest ad computandum 70 septimanas pro populo Iudaico statutas, sed etiam ad ipsum diem 2300 annorum Dan.8:14 quae ad fidem Christianam pertinent. Ob hanc exactionem datam, statuere possumus per annum 30 mortem Messiae et

annum 1843 ingressum in applicationem decreti Dan. Ambae nuntii ad " *peccatum finem* " veniunt cum consectariis mortalibus aeternis pro iis qui eos spernunt, alter similis alteri, donec mors eos percutit, vel post finem temporis collectivae et individuae gratiae quae praecedit. de glorioso Jesu Christi reditu. Usque ad hunc finem vita veras conversiones permittit quae ad statum electorum accessum permittunt.

Praeparatio Apocalypsis

Scriptura libri omnino a Deo facta est. Ipse, qui verba eligit et in Apoc. 22, 18-19, admonet interpretes et scribas qui auctores erunt tradendi vel transcribendi narrationem primigeniam, a generatione in generationem, ut levissimam immutationem verborum attingant. Valet iactura salutis. Hic itaque peculiarissimum opus summae sanctitatis habemus. Illud comparare possum cum aenigmate giganteo cuius conventus perfici non potuit si minimam particulam originalem modificaretur. Opus igitur est colossale divinitus et secundum suam naturam, verum est omne quod in eo dicit Deus, verum ad perficiendum salutiferum consilium; quia hanc prophetiam « servis » suis pressius « *servis* », de fine mundi, alloquitur. Prophetia tantum erit interpretabilis quando elementa prophetata complebuntur vel magna ex parte complebuntur.

Longitudo totius temporis quod divinum salutaris propositi semper ab hominibus neglectum fuit. Sic omni tempore servus Dei sperare poterat finem mundi testari, et Paulus his verbis testatur: Hoc *est quod dico, fratres,* ***tempus breve est*** *; ut posthac, qui habent uxores, tamquam non habentes sint, qui flentes tamquam non flentes, qui gaudent tamquam non gaudentes, qui emunt tamquam non possidentes, et qui utuntur hoc mundo tamquam non habenti, non utentes; figura huius mundi transit* (1 Cor. 7, 29 ad 31).

Nobis, Paulo, commodum est nos in hoc tempore invenire, cum Deus electioni suae electi eterni finem facturus sit. Eius autem inspiratum consilium hodie veros electos nostrae aetatis debet perfici. Mundus transibit, et sola electorum vita aeterna permanebit. Item verba Dei in Christo, " ***Cito*** *venio* ", Apoc. 1, 3, vera sunt, perfecte iustificata et apta huic ultimo tempore, quod est nostrum; novem annis post reditum suum, tempore scripturae huius textus.

Vidimus in Dan. VII, 25 quod consilium Romanum erat mutare *tempora et* legem divinam. Mysteria intellectus Apocalypsis Iesu Christi, data Apostolo

Ioanni, in Patmos insula detenta, essentialiter innititur cognitioni veri temporis a Deo stabiliti. Praecipuum est igitur temporis subiectum ad Apocalypsin intelligendam, quam Deus in hac temporis notione constituit. Hanc igitur notitiae subtilitatem ludet ut liber arcanam indolem suam innoxiam retineat, quae per XX saecula nostrae aetatis transire sinat quin entia accusata et denuntiata deleantur. Mutata tempora, ac praesertim Kalendarium Romae constitutum falso die ortu Iesu iungitur, electos falli divinas prophetias interpretantes non permiserunt; hoc quia Deus in suis prophetiis, durationes, quarum principium et finis innituntur actionibus historicis facile notabiles et a peritis historicis datae.

Sed in Apocalypsi ratio temporis est essentialis, quia tota structura libri innititur ei. Quapropter intellectus eius pendet a recta interpretatione sabbati quae a Deo postulata ac restituta est anno MDCCCXLIV. Ministerium, anno MCMLXXX incohatum, intendit revelare momentum munus propheticum sabbati, quod prophetat magnam quietem. septimum millennium, Dei et eius electi, thema Rev. secundum vers. 2Pe. 3:8, " *dies unus sicut mille anni, et mille anni sicut dies una* ", nexus constituitur inter imaginem septem dierum creationis revelatae in Gen. 1, 2 et septem. mille annos altiore tempore incepti divini propositi, solus intellexit intellectum congregationis de structura libri. Qua scientia, prophetia clarior fit et revelatur margarita per margaritam omnia secreta sua.

Ita prophetia ad vitam venit et efficaciam, si nuntius coniungi potest cum historia in aetate christiana. Hoc est quod Spiritus Sancti inspiratio Dei in Iesu Christo mihi permisit cognoscere. Etiam declarare licet hunc « *libellum apertum* » confirmans perfectionem consilii divini annuntiantis in Apoc. 5, 5 et 10, x.

Secundum architecturam, Apocalypsis visio tempus christiani aetatis comprehendit inter finem temporis apostolici, circiter XCIV et finem septimi millennii qui succedet ultimus Iesu Christi reditus anno 2030. Communicat igitur cum Daniele. 2, 7, 8, 9, 11 et 12 recognitione aevi christiani. Pro Christianis, praecipua doctrina ex studio huius libri consecuta est dies cardo fontis anni 1843 stabilitus a Dan.8:14, sed etiam casus 1844 in quo probatio fidei finitur. Iterum a lapsu anni MDCCCXLIV Deus fidei septimi Adventistae fundamenta iecit. Hi duo dies tam magni momenti sunt ut Deus illis utatur ad suam visionem Revelationis conformandam. Ut plene comprehendatur valor istorum duorum temporum proximorum, oportet 1843 initium testandi fidei referre ad verbum propheticum. Primae victimae spirituales in hunc diem ceciderunt per contemptim reiectionem primi Adventist Gulielmi Miller annuntiatio. Sed tempus iudicii praebet illis alterum casum cum secunda annuntiatione reditus Iesu ad diem 22 octobris 1844. Die 23 mensis Octobris iudicium terminatur ac iudicium Dei sic enuntiari et revelari potest. Testium collectivum desinit, sed conversio singula adhuc possibilis est. Re quidem vera, Adventistae omnes quietem Romanam dominicam nondum tamquam peccatum notum servant. Sabbatum autem gradatim ab Adventistarum singulariter adoptatur, quin maiore munere ab omnibus Adventistae perficiatur. Haec ratio me inducit favere ob finem fidei protestantismi falsae, dies veris 1843 et initio Adventismi a Deo benedicti, dies autumnalis diei 23 Octobris 1844. Iam apud Hebraeos ver et Autumnus conexi sunt. sollemnia

oriendo quae e diametro oppositis themata complementaria celebrabant; aeterna iustitia peremptorum agni *paschalis vernalis* ex una parte et finis in peccato *hirci* occisi pro die expiationis peccatorum, autumni, aliunde. . Duo festa religiosa compleverunt in Pascha anni 30 in quo Christus Iesus animam suam dedit. Fons 1843 et 22 Oct. 1844 coniunguntur etiam significatione cum fidei probatio finis est " *peccare finem ponere* " secundum Dan. Quod autem primo die hebdomadis odiosa consuetudo constituit, cum Deus eam ordinaverit ad septimum, quem etiam ad hunc usum sanctificavit, a fine primae hebdomadis terrenae creaturae; anno 2021, 5991 ante nos annis.

Favere etiam possumus tempus decreti Danielis 8:14, quod definit tempus verni 1843. Ad hanc electionem iustificandam, considerare debemus hoc tempore omnes relationes inter Deum et creaturas usque tunc constitutas secare; Deus, qui, post hunc diem, ultima lectio duobus continuis Adventistae praeconiis aedificata est. Ex fonte MDCCCXLIII, sabbatum debebatur, Deus autem non erat daturus id victoribus experimenti usque ad casum anni MDCCCXLIV, tamquam signum benedictum et sanctificatum quod ad ipsum pertinebant, iuxta doctrinam biblicam. Eze.20:12-20, sicut antea vidimus.

In hoc libro, capite 5, admonere intendit nos sine victoria tam dilecta a Iesu Christo, " *Agno Dei* " reddita, omne divinum auxilium, omne lumen revelatum impossibile fuisse, ac propterea nulla anima humana esse non posse. servavit. Ipsius propheticum lumen, electos suos salvat, quantum voluntarie crucifixus est susceptus. Fides in sacrificio suo « *iustitiam aeternam* » nobis imputat, secundum Dan. 7, 24, sed Revelatio viam nostram illuminat et insidias a diabolo propositas nobis ostendit, ut eius fatum terribilem efficiamus. Salus in hoc casu formam concretam accipit.

Exemplum harum versutiarum hic est. Biblia Sacra recte considerantur et existimantur scriptum esse Verbum Dei. Sed haec verba a viris in contextu sui temporis baptizati sunt. Si autem Deus non mutat, diabolus Satanas inimicum suum, opportune mutat consilium et mores erga electos Dei, in tempore. Inde est, quod diabolus in suo tempore agens imaginem *draconis* aperti sui belli persequentis, sed illo tantum tempore, Ioannes declarare potuit I Ioan. IV, ad 3: Carissime, nolite *omni spiritui credere; sed probate spiritus si ex Deo sint, quoniam multi pseudoprophetae exierunt in mundum. Spiritum Dei cognoscite in hoc: omnis spiritus qui confitetur Iesum Christum in carne venerit ex Deo est; et omnis spiritus qui non confitetur Iesum, ex Deo non est, antichristi est, cuius adventum audistis, et iam in mundo est.* » In his verbis, Ioannes significat « *venire in carne* » solum ut Christum testem oculatum agnoscat. Sed affirmatio eius « *omnis spiritus qui confitetur Iesum Christum in carne venisse ex Deo est* » eius valorem amisit, quia christiana religio in apostasiam et peccatum decidit a die VII mensis Martii, anno 321, exercitium veri sabbati relinquendo veri septimi diei sanctificati. a deo. Praxis peccati, usque ad 1843, valorem redegit « *confitendi Iesum Christum in carne venisse* » et ab eodem illo omni valore spoliavit; ultimi Iesu Christi inimici usurpant nomen **suum** , ut annuntiavit Matth. 7, 21 ad 23: " ***Non*** *omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum caelorum, sed* ***qui*** *facit Spiritum. voluntatem Patris mei qui in caelis est Multi dicent mihi in illa die, Domine, Domine, nonne* ***in nomine tuo prophetavimus*** *? Nonne* ***per nomen tuum***

daemonia eiecimus ? Et non ***per nomen tuum*** *multa signa fecimus ? Tunc aperte dicam eis:* ***Numquam novi vos*** *, discedite a me, qui operamini iniquitatem* . " ***Numquam sciri*** "! Haec igitur *miracula* a diabolo et daemonibus eius fiebant.

Apocalypsis in summa

In prologo ad caput 1, initio Revelationis gloriosae, Spiritus nobis festivitatis praeparati tabulam exhibet. Ibi invenimus thema annuntiationis gloriosi reditus Iesu Christi, iam anno 1843 et 1844 ordinatae, ut fidem protestantium universalem et maxime Americanam probaret; hoc est omnipraesens: vers. 3, *Quia tempus prope est* ; 7, *ecce venit cum nubibus* . vers 10, *captus sum a Spiritu in die Domini, et audivi* ***post me*** *vocem magnam tanquam sonum buccinae* . A Spiritu translatus, Ioannes se invenit in die gloriosus Iesu reditus, dies *Domini* , " *dies magnus et terribilis* ", secundum Mal. 4, 5, et habet ***post se*** historicum aetatis christianae. sistitur sub symbolo septem nominum mutuatorum ex *septem urbibus Asiae* (praesenti Turciae). Deinde, ut apud Danielem, tria themata *literarum, sigilla et tubae* totam Christianam aetatem in parallelis operient, sed singula in duo capita dividuntur. Studium singillatim ostendet hanc divisionem fieri in cardo anni 1843 constituto Dan.8:14. In unoquoque argumento, epistulae ad signa spiritualia apud Danielem stabilita accommodata, pro temporibus iaculis, notant 7 momenta temporis operientes; 7, numerus **sanctificationis divinae, quae suo «** *sigillo »* inservit et cuius argumentum erit Rev.

Expositio quae advenit numquam efficax est quia notio temporis non nisi per significationem nominum "septem ecclesiarum" in primo capite citato revelatur. In themate epistolarum, Apoc. 2, 3, nullam praecisionem invenimus in forma: « primus angelus, secundus angelus ... etc. » ; ut fit in *sigillis, tubis, et septem plagis irae Dei ultimae* . Hoc modo quidam credere poterant nuntios vere ac proprie ad Christianos in his urbibus degentes, antiquae Cappadociae, hodiernae Turciae. Ordo quo prophetia haec urbana exhibet nomina, chronologice sequitur ordinem quo historica facta religiosa per totum Christianam aetatem impleta sunt. Et secundum revelationes iam per Danielis librum, Deus characterem definit, quem unicuique aetati suae civitatis significatione tribuit. Successive ordo revelatus sic est translatus:

1- *Ephesus* : id est: launch (consilium seu sanctuarium Dei).

2. *Smyrna* : myrrha, odoris suavissimi et pro Deo mortuorum conditio; Romanorum fidelium persecu- tiones inter 303 et 313 electorum.

3- *Pergamum* : id est adulterium (ex quo relinquitur sabbato die 7 Martii anno 321. Anno 538, regimen papale religiose constitutum est ceteras primae diei dominicae innominatae).

4. *Thyatira* : significatio: abominatio et dolor mortalis (designat tempus Reformationis protestantismi, quod diabolicam naturam fidei catholicae palam denuntiavit; tempus circa saeculum XVI, [cum] propter mechanicam impressionem, dispersio Bibliorum favebatur).

5. *Sardis* : duplex et oppositum significatio : lapis convulsus et pretiosus. (Detegit iudicium quod Deus portat in probatione fidei 1843-1844: significatio convulsiva respicit fidem protestantium reiectam: "Mortui estis ″ , et lapis pretiosus designatos victores probationis designat: " *cum ambulabunt. me in veste alba, quia digni sunt* .

6- *Philadelphia* : id est: Frater amor (lapides pretiosi *Sardis* collecti sunt in institutione septima Adventista ab anno MDCCCCLIII; nuntius anno 1873 a Dan. XII definitus redditur. Beata hoc tempore, ipsa est. tamen admonuit periculum coronae *" sumptae* ").

7. *Laodiceam* : id est : populus judicavit : " *neque frigidus neque calidus, sed tepidus " (Philadelphia* est qui " *coronam suam captam habet* " : " *Infelix es, miser, pauper, caecus, et nudus* " Institutio non putaverat. probaretur et probaretur, inter annos 1980 et 1994, fidei experimentum identicum cum eo quod eius auctorem 1844 meruit eorum benedictio divina: anno 1994, institutio cecidit, sed nuntius continuatus per Adventistas dispersos quos Deus agnoscit et eligat. eorum amor erga lumen propheticum revelatum et indolem mansuetam et submissam, quae veros Iesu Christi discipulos in omnibus aetatibus insignit .

« *In continuatione* » temporis terrestris, quod glorioso Christi Dei reditu finitur, Apo.4 imaginem per symbolum « 24 thronorum », scaenam iudicii caelestis (in caelo), *ubi* Deus electos suos colliget ut 'impios mortuos iudicant'. Parallela cum Rev. 20, hoc caput "mille annos" septimi millennii comprehendit. Declaratio: cur XXIV, non XII throni? Propter divisionem aetatis christianae in duas partes in temporibus 1843-1844 initium et finis probatio fidei temporis.

Deinde, ut magni momenti praetermitto, Rev.5 momentum illustrabit intelligendi librum prophetarum; quod fieri poterit, nisi per victoriam adeptam a Deo nostro Domino et Salvatore nostro Jesu Christo.

Tempus aetatis christianae iterum recensetur in Apocalypsi 6, et 7 sub aspectu novi thematis; "septem sigillis". Sex priores actores principales in scaena exhibebunt et temporum signa quae duas partes divisionis christianae aetatis designant: usque ad annum MDCCCXLIV, ad Apoc. et ex 1844, ad Apoc.

Tunc thema venit " *tubarum* " quae supplicia admonitionis significant sex primis Apoc. 8 et 9, ac definitivam poenam, nam " *septima tuba* " semper disiungitur, Apoc.

Post Apo.9, Apo.10 scuta tempore finis mundi, spiritualem condicionem evocare duorum magnorum inimicorum Iesu Christi, qui se profitentur: fidem catholicam et protestantes fidem, cum officiali Adventismo iuncti sunt, lapsi sunt. 1994. Caput X prima pars claudit libri revelationum. Sed argumenta praecipua magna in capitibus quae sequuntur tradentur et explicabuntur.

Ita Apo.11 in christianae aetatis contemplationem repetet ac praecipue praecipuas partes eversionis Gallicae explicabit, cuius atheismus nationalis institutus a Deo adhibetur, sub symbolico nomine "bestiae quae ex profundo surgit" , ad destruunt potestatem catholicae regiminis " *bestiae ex mari* ", Apoc. Pax religiosa universalis, de qua in Apoc. 7, ita obtinebitur et anno 1844. Notanda erit haec *regimina nova* , ut imago instantis Belli tertii Mundi seu "6 tuba" *Apoc* . " *vae secundum* " per annuntiationem Apoc. 8, 13, ultimum argumentum " *septimae tubae* ", quod in reditu in gloria Iesu Christi efficitur, praesentatur.

In Apocalypsi, Spiritus nos alia christianae aetatis contemplatione exhibet. Eius informationem perficit, praesertim de condicione diaboli eiusque suffraganeis angelicis. Docet nos post victoriam suam in cruce, in caelesti nomine *Michaelis* iam citati Dan. 10, 13, 12:1, nomen, quod ante humanam incarnationem in Jesu in caelo portaverat, Dominus noster coelum ab eorum emundavit. mala

praesentia et accessum in perpetuum amiserunt ad dimensiones caelestes a Deo creatas. Ecce bonum nuntium! Iesu victoria beatas consecutiones caelestes habuit pro fratribus nostris caelestibus a daemonum tentationibus et cogitationibus liberatis. Ipsi, cum haec expulsio ad nostram rationem terrestrem detinetur, ubi cum terrenis inimicis Dei, anno MMXXX in glorioso Christi Dei reditu interficientur. In hac prospectu Spiritus imagines " *draconis* " et " *serpentis "* successiones , quae duo consilia diabolica pugnae designant, designant: bellum apertum , denunciatum Romae imperiale vel papale, et deceptivum religionis Romanae stuprum. Vaticanus papatus exsertus, paene humanist. In subtilibus imaginibus, quae ab Hebraeorum experimentis mutuata sunt, " *terra os suum aperit* " ad aggressionem catholicarum foediarum pontificiam deglutire. Ut modo visum est, opus atheorum rerum novarum a Gallis perficietur. Sed etiam a protestantibus incipiet turmae pugnax, falsae christianitatis bellicosae. Haec prospectus finiet cum mentione " *reliquarum posteritatis mulieris* ". Spiritus igitur veros sanctorum extremi temporis definit: « *Haec est patientia sanctorum, qui custodiunt mandata Dei et testimonium Iesu servant* ». Spiritus his verbis designat eos qui, sicut me, prophetico Apocalypsi haerentes, ne quis eam rapiat, colligens usque in finem, margaritas a coelo datas.

Caput XIII ponit duos infestos religiosos inimicos fidem Christianam gerentes. Quas tales fingit eas per duas " *bestias* ", quarum altera e prima emersit, quae suggerunt relationem verborum " *mare et terram* " ex historia Genesis, quae in hoc capite definiunt. 13. Primum ante egimus. 1844 et secundus tantum in ultimo temporis terrestris anno apparebit, sic notans finem temporis gratiae hominibus oblatam. hae binae *bestiae* sunt, pro prima catholica, mater ecclesia, et pro altera, protestantes ecclesiae reformatae inde procedentes, filiae ejus.

Sola secunda pars aetatis christianae ab anno 1844, Rev. XIV tres nuntios revocat veritates septimae Adventistae ad aeternas condiciones: gloria Dei, quae exigit praxim sabbati sancti sui reparandam, damnatio Catholicorum Romanorum. ac damnatio Protestantismi, qui suam Dominicam honorat, quam designat " *caracterem* " humanae ac diabolicae auctoritatis tam imperialis quam papalis Romae. Cum tempus missionis praeparatoriae terminatur, successive cum raptu sanctorum electorum per " *messem* " et destructionem doctorum rebellium et omnium infidelium, actionum quae per " *vindemiam* " exprimuntur, terra iterum fiet . " *abyssus* " diei primi creationis, ablatis omnibus formis vitae terrestris. Vivificabit tamen per *mille annos* , incola electionis, Satanam, ipsum diabolum, eius interitum ultimo iudicio exspectans, necnon omnes alios homines et angelos rebelles.

Rev. 15, intendit leo ad finem probationis.

Apocalypsis 16 revelat " *septem plagas irae Dei ultimas* " quae, post probationis tempus, ultimos infidelium rebelles, qui magis ac ferociores fiunt, usque ad mortem observantium iustorum statuendam. sabbatum divinum ante septimam pestem.

Apoc. 17, omnino addictus est "Meretricis magnae" quae " *Babylon Magna* " appellatur. His in verbis Spiritus *magnam civitatem designat* imperialem et papalem, Romam. Sic evidenter Dei iudicium de ea revelatur. Item capitulum per

ignem futurum iudicium suum et interitum denuntiat, quia agnus et fideles electi eius expugnabunt eam.

Apocalypsis 18 oppugnat tempus messis *seu* poenae *Babyloniae Magni* .

Apocalypsis 19 gloriosum Iesu Christi reditum depingit eiusque exercitatus cum terrenis rebellibus territis.

Rev.20 scuta tempus millennii septimi millennii longe aliter experti sunt, in caelo ab electis et in terra deserta, a Satana desolata. In fine mille annorum, Deus componet ultimum iudicium: exstinctionem caelestis et terrestris ignis terrestrium omnium hominum et caelestium angelicorum rebellium.

Apo.21 depingit gloriam Conventus per congregationem electorum redemptorum sanguine Iesu Christi. Perfectio electorum illustratur per comparationes ad ea quae terra hominibus pretiosissima offert: aurum, argentum, margaritas et lapides pretiosos.

Apo.22 reditum ad Eden perditum in imagine evocat, qui in terra peccati regenerati et transformatus ad aeternitatem inventus et constitutus est, ut universalis thronus fiat unici magni Dei, creatoris, legislatoris et redemptoris, qui dominatur omnibus suis mundis. cum suis terrenis redemptis.

Explicat haec celeritas libri Apocalypsis, cuius accurata consideratio confirmabit ac roborabit quae modo dicta sunt.

Hanc maxime spiritualem explicationem addo, quae occultam mentis Dei rationem patefacit. Incautos nuntios per subtilissimas allusiones tradit, quas Scriptura nos illustrabit. Sequens in expositione Apocalypsis, eosdem processus, quibus ad fabricandas revelationes suas Danieli datas utebatur, Deus confirmat se "non mutat" *et* eundem futurum *in aeternum* . Item in Apocalypsi eandem methodum parandi tria themata, quae sunt epistolae *ad ecclesias* , *signacula* et *tubas* . Ad Apocalypsin 5, ubi Apocalypsis per librum *septem sigillis* occlusum effingitur , solum apertio sigilli *septimi* "permittet accessum ad evidentiam quae confirmet cap. 8 ad 22, interpretationes et suspiciones. a studio capitum suscitatur 1 ad 6. Chapter 7 Est igitur clavis ad introitum in intellectu mysteriorum revelanda. Et ne miremini, quoniam thema suum est ipsum sabbatum, quod omnem differentiam fecit inter veram et falsam sanctitatem ab 1843. Invenimus igitur in Apo. 7, magnam veritatem, quae protestantium religionem in fonte 1843. scatet. Apocalypsis solum confirmabit hanc fundamentalem doctrinam Danieli revelatam. Sed in Adventismo, qui hac die victor evasit, Apocalypsis revelabit 1994, experimentum quod vicissim excutiet. Haec nova lux iterum « *iterum* » *differentiam efficit inter eos qui Deo serviunt et qui ei non serviunt* , vel plus.

Pars duo: Apocalypsis accurata commentatio

Revelation 1: Prologus - Reditus Christi - the Adventist theme

Praesentatio

1 : « *Apocalypsis Iesu Christi, quam dedit ei Deus ut ostenderet* ***~~servis~~ suis*** *quae oportet fieri* ***cito*** *, et quae notum fecit, mittens angelum suum ad Ioannem servum suum, ...*

Ioannes apostolus, quem Iesus amavit, divinae Revelationis est deposita, quam a Patre obtinet in nomine Iesu Christi. Ioannes Hebraice Iohan interpretatur: Deus dedit; ac mihi etiam primum nomen est. Nonne Iesus dixit: " *Ei qui habet, dabitur* " ? Nuntius hic a *Deo* Patre *datus est, ergo illimitata contentus.* Quia Iesus Christus, post resurrectionem suam, attributa divina sua resumpsit, et tamquam Pater caelestis potest, de caelo, in favorem servorum suorum vel « servis » . Ut aiunt, praemonitus praemunitus est. Quam sententiam Deus ipse probat, alloquens

suos revelationes de futuris. Locutio « quid ***mature*** *fiet* » mirum esse potest cum scimus nuntium datum anno 94 AD et nos nunc esse in 2020-2021, quo tempore documentum hoc scriptum est. Sed nuntiis eius inventis hoc " ***promptum*** " intellegemus » Sensum literae accipit, quia eorum recipientes erunt contemporanei cum glorioso Iesu Christi reditu. Hoc argumentum erit in omnipraesenti Apocalypsi, quia Revelatio ad ultimum « Adventistas » a Deo electos dirigitur, fide demonstrata in ultimo experimento structo in notitia Rev. 9, 1-12, quod de argumento agitur. " *quinta tuba* ". In hoc capite versu 5 et 10 propheticum " *mensium quinque* " periodum male intellectam affero usque ad me. In nostro argumenti studio, haec duratio novam statuit diem nuntiandi reditus Iesu pro MCMXCIV, annus verus MM verae nativitatis Christi. Haec fidei probatio, novissimo tempore, officialis Adventismi, qui tepidus factus est ac formalisticus, foedus inire parabat cum iis quos Deus inimicos suos in Apocalypsi esse ostendit. Ab anno MMXVIII, tempus veri reditus Iesu Christi cognovimus nec in Danielis et Revelationis prophetiis innititur ulla notitia, quarum quantitates omnes peractae sunt, ut statis temporibus partes suas excutiant. Verus Iesu reditus ex narratione Genesis intellegi potest, credens septem dies hebdomadum nostrarum in imagine totius consilii a Deo designati 7000 annorum, ad tollendum peccatum et peccatores, in aeternitatem suam adducere. dilecti electi electi primis 6000 annis. Sicut proportiones sanctuarii Hebraeorum seu tabernaculi, tempus 6000 annorum constituitur tribus tertiis annis MM. Initium ultimi tertii signatum est, III idus Aprilis, anno XXX, de expiatione obitus Salvatoris nostri Jesu Christi. Calendarium Iudaicum hunc diem confirmat. Reditus igitur vernis MMXXX, post MM annos constitutus est. Scientes reditum Christi esse coram nobis tam prope verbum " ***prope ".*** » Verba Iesu justificantur. Ita, etsi notum mansit ac perlegerunt, liber Apocalypsis clausus, concretus, obsignatus permansit usque ad finem temporis, quod ad nostram generationem pertinet.

Qui *testatus est verbum Dei et testimonium Iesu Christi, quaecumque vidit* .

Ioannes testatur se a Deo visionem suam accepisse. Visio quae testimonium Iesu Christi constituit, quod Rev. 19, 10 definit esse « *spiritum prophetiae* ». Nuntius in imaginibus " *visis* " nititur et verba audiuntur. Ioannes a terrenis contingentibus a Spiritu Dei avulsus est, qui ei in imaginibus revelavit magna argumenta historiae religionis christianae; cum gloriosi ac formidolosis inimicis rediturus erit.

Vers. 3: *Beatus, qui legit et qui audit verba prophetiae et servant ea, quae in ea scripta sunt! tempus enim prope est* .

Sumo mihi partem quae debetur mihi, beatitudinem pro " *qui legit* " verba prophetiae, quia Dominus dat verbum quod legit sensum logicum. Et sic exponit Isai. XXIX, 11-12: *omnis revelatio vobis est sicut verba libri signati, quae data sunt homini sciente legere, dicens: hoc legite! Et qui respondet: Non possum, quia signatus est; aut sicut liber quem dat homini qui nescit legere, dicens: Lege hoc! Et qui respondet: Nescio quomodo legas* . Vers. 13, qui sequitur, causam huius impotentiae manifestat: *Dixit Dominus: Cum appropinquaverit ad me populus iste, ore et labiis suis me honorant; cor autem eius longe est a me, et timor quam habet a me praeceptum est traditionis humanae* . Nomen *signatum* seu signatum

describit rationem Apocalypsis, illegible quia signatus est. Est igitur omnino aperire ac recludere quod ego, alius Ioannes de ultimo tempore, a Deo dictus est; hoc ut omnes veri eius electi « *audiant et custodiant* » veritates in prophetiae verbis et imaginibus revelatas. Haec verba "intellegere et ad effectum deduci". In hoc versu Deus electos suos admonet ut ab uno ex fratribus suis in Christo " *legentem "* accipiant , lucem, quae prophetiae mysteria explicat, ut vicissim gaudeant et doceant. in praxim adducitur. Sicut in tempore Iesu fides, fides et humilitas necessaria erunt. Hac ratione Deus homines superbiores ad docendos cribrat ac removet. Ita dico electo: "Oblivisce hominem pusillum interpres et transfuga, et verum auctorem intuere: Omnipotens Deus Jesus Christus."

Vers. 4: *Ioannes septem ecclesiis, quae sunt in Asia, gratia vobis et pax ab eo qui est et qui erat et qui venturus est, et a septem spiritibus qui in conspectu throni eius sunt* .

Mentio *septem Conventuum* suspecta est, quia *Conventus* capitali A est unus in perpetuo. " *Septem igitur conventus* " necessario designat unitatem Iesu Christi Coetus in septem temporibus notatis et successivis . Res confirmabitur ac iam scimus Deum christianam aetatem in VII tempora particularia dividere. Relatio Asiae utilis et iustificata est, quia nomina in versu 11 exhibentur illae civitatum quae sunt in Asia Minore, in antiqua Anatolia ad occidentem hodierna Turcia sita. Spiritus limitem iam confirmat Europae et initium continentis Asiae. Verbum autem *Asiae* sicut verbum Anatolia abscondit nuntium spiritualem. Significant: **solem orientem** in Akkadian et Graeco, et sic castra Dei a Iesu Christo visitata, " *solem orientale* ", in Luc. 1, 78-79 insinuant: « *Per viscera misericordiae Dei nostri, per cuius virtus* ***oriens*** *nos de alto visitavit, illuminare eos, qui in tenebris et in umbra mortis sedent, ad dirigendos gressus nostros in via pacis.* Est etiam sol *iustitiae*, Mal. IV, 2: vos autem qui timetis nomen meum, ***sol iustitiae*** *orietur , et sanatio sub alis eius erit. egredieris et salies sicut vitulos de stabulo* ” . Formula salutationis congruit litteris quas Christiani tempore Ioannis commutarunt. Deus autem designatur voce nova, hactenus incognita: *ab eo qui est, qui erat et qui venturus est* . Haec dictio tantum in lingua Graeca et in aliis translationibus originalibus significatio nominis Dei hebraici refertur: "YaHWéH". Verbum est "conjungi" in tertia persona singulari in imperfecto hebraeo. Hoc tempus, quod dicitur imperfectum, significat factum quod extenditur in tempore, quia praesens tempus in Hebraeo conjugatione non exsistit. « *et qui venit* », adhuc thema de adventu Iesu Christi adventusmi confirmat. Apertio fidei christianae paganis sic confirmatur; illis Deus adaptat nomen suum. Deinde alia novitas videtur Spiritum sanctum designare: " *septem spiritus qui sunt in conspectu throni eius* ". Locus hic patebit Apoc. Numerus 7 sanctificationem designat in hoc casu, scilicet divini Spiritus in creaturis effusum, ergo *ante thronum suum* . In Apoc 5,6, *"agnus occisus* " his symbolis iungitur, prophetia sic omnipotentiam divinam Iesu Christi confirmat. " *Septem spiritus Dei* " significantur per " *septem ramosum candelabrum* " tabernaculi Hebraici, quod Dei consilium salutis prophetat. Propositum eius sic clare delineatum est. Cum Adam, 4000 annorum, et Iesus per mortem suam peccata electorum die 3 aprilis expiat, ita velum peccati dilaniat, et electis redemptis per duo milia sex annorum bis

millenis in coelum aditum pandit. ad electionem electorum dispersorum usque ad consummationem saeculi, in gentibus totius terrae.

Iesu *Christo, Teste fidelis, primogenito mortuorum, et princeps regum terrae. Ei, qui nos diligit, qui nos a peccatis nostris eruit in sanguine suo* .

Nomen « *Iesus Christus* » iungitur ministerio terrestri, quod Deus venit ut in terra perficiat. Hic versus nos admonet de operibus suis peractis ad salutem obtinendam per gratiam, quae solis electis suis offert. In perfecta fidelitate erga Deum eiusque bona, Iesus « *testis fidelis* » proposuit ut exemplar ad imitandum, suis Apostolis et omnium temporum discipulis, etiam nostris. Mors primi animalis interfecta est, Adae et Evae turpitudinem induens post peccatum. Per ipsum ergo erat " *primogenitus mortuorum* ". Is etiam, propter divinum momentum, sola eius mors efficaciam ac potestatem habuit ad damnandum diabolum, peccatum et peccatores. Ipse manet " *primogenitus* " super omnes "primogenitos" in historia religiosa. Cogitans de morte sua, necessarios ad redimendum peccatum suorum electorum, omnes primogenitos *homines* et animalia Aegypti rebellis, peccati imaginem, mortificat, populum suum Hebraeum a servitute « *liberaturum* . iam est symbolum et imago « *peccati* . Ad eum pertinet primogenitus spiritualis . *Iesus* Se exhibens *Princeps regum terrae* » fit servus redemptorum suorum. " *Reges terrae* " sunt qui regnum suum intraverunt sanguine suo redemptum; terram renovatam possidebunt. Mira res est detegere gradum humilitatis, pietatis, amicitiae, fraternitatis et amoris caelestium, qui divinis signis caelestis vitae permanserunt. In terra pedes Apostolorum suorum lavit Iesus, confirmans se « *Magistrum et Dominum* » esse. Ipse in aeternum erit *Princeps Regum* suorum . Sed *reges* etiam fratrum suorum servi erunt. Item, nomen *principis se tradens* , Iesus se a diabolo ponit, adversarium suum et competitorem superavit, quem vocat *principem huius mundi* . Dei in Iesu incarnatio facie ad duorum « *Principum* » ductus est; sors mundi et creaturarum eius pendet virtus magni victoris Iesu Michaelis YaHWéH. Sed Iesus victoriam suam ex parte divinitatis suae tantum debet, quia in carne eadem cum corpore nostro aequaliter contra diabolum pugnavit, post quattuor milia annorum a primo Adam pugna amissa. Suo statu et animo victoriam dedit ut solos electos servaret. Electis suis viam patefecit, ostendens docilem *agnus lupos carnes et spiritus* devorantes , adiuvante Deo fideli et vero, posse vincere.

Vers 6 : *Et qui fecit nos regnum, sacerdotes Deo Patri suo, ipsi gloria et potestas in saecula saeculorum. Amen!* »

Ioannes est definit quid electorum Conventus constituat. In Iesu Christo, vetus Israel Israel in formis spiritualibus pergit prophetatis in ritibus Veteris Foederis. " *Rex regum et Dominus dominantium* servientes " veri electi regni eius participes, et cum eo cives regni caelorum constituunt. Spirituales etiam sunt *sacerdotes* , quia in templo sui corporis, in quo Deo serviunt, seipsos in sanctitate offerunt pro servitio suo. et per preces ad Deum, odoramenta oblata in altari thymiamatis veteris templi Hierosolymitani. Separatio inter Iesum et Patrem fallax est, sed conceptui correspondet multi falsi Christiani de re. Hoc spectat ad "honorem" vindicandum Filium cum detrimento Patris. Hoc vel vitium vel peccatum Christianae fidei fuit post VII kal, 321. Pro multis, sabbati requies est institutum, quod solum ad Judaeos veteris testamenti Patris dispensationem

pertinebat. Pater et Iesus una tantum persona, passuri iram Iesu quem honorare putabant. Iesus in eius divina natura, ut Pater, tenet et in aeternum, « *gloria et potestas per omnia saecula saeculorum. Amen!* » " *Amen* " quod significat: verum est! Etenim !

Theme The Adventist

Vers. 7: *Ecce venit cum nubibus. Et omnis oculus, qui eum pupugerunt. et plangent se super eum omnes tribus terræ. Ita. Amen!* »

Hoc ipsum, cum revertitur, Iesus suam gloriam et potentiam demonstrabit. I, secundum illud Act. I, *secundum quod ascendit in caelum* ; sed reditio eius in summa gloria caelesti terrebit inimicos suos; " *qui eum transfixerunt* " opponendo verum propositum eius. Quia haec expressio solum spectat ad homines nostrae aetatis cum eius adventu. Cum servi eius mortem comminantur vel necantur, Iesus eorum fatum communicat, quia cum eis agnoscit: « *Et respondebit eis rex: Amen, amen dico vobis, quotiescumque feceritis haec uni ex minimis istis. fratres mei, fecistis eas mihi.* (Matt. 25, 40). Iudaei et Romani milites, qui eum crucifixerunt, hoc nuntio non comprehenduntur. Spiritus Dei hanc actionem omnibus hominibus imputat, qui Eius opus salutis impediunt et sibi et aliis gratiam suam et salutem aeternam frustrantur. Citando « *tribus terrae* », Iesus christianos falsos oppugnat, per quos tribus Israel in Novum Foedus extendi existimantur. Reversus autem se paratos suos veros electos occidere, iustam rationem habebunt plangendi, se inimicos Dei salvandi. Singula programmatis ultimos dies per capita Apocalypsis dispersa revelabuntur. Sed dicere possum quod Rev. 6, 15-16 describit scaenam his verbis: *Reges terrae, magnates, imperatores, divites, potentes, omnes servi et liberi, abscondit se in speluncis et in scopulis montosis. et dixerunt montibus et petris cadite super nos et abscondite nos a facie sedentis super thronum et ab ira Agni* ».

Vers. 8: *Ego sum alpha et omega, dicit Dominus Deus, qui est et qui fuit et qui venturus est Omnipotens.* »

Ille qui seipsum sic exprimit, dulcis est Iesus, qui divinam suam gloriam in caelo invenit, Ipse est « *Omnipotens* ». Satis est coniungere hunc versum cum illis Apoc. 22, 13-16 ad probationem habere: « *Ego sum alpha et omega, primus et novissimus, principium et finis... /... Ego Iesus habeo. angelum meum misi testificari vobis haec in ecclesiis Ego sum radix, et semen David, stella splendida matutina* .} Ut in vers. 4, Iesus se exhibet sub attributis Dei creatoris, amici Moysis, cuius nomen Hebraeum est "YaHWéH", secundum Exo. 3, 14; Sed nomen Dei definio secundum variationem sive is est qui se nominat sive homines illum nominant: « Ego sum » fit « Ipse est » in forma « YaHWéH ».

Nota addita anno 2022 : Locutio « *alpha et omega* » totam revelationem a Deo in sua Bibliis compendiat, ex Genesi 1 ad Apocalypsin 22. Cum tamen ab anno MMXVIII, propheticus sensus "sex mille" annorum sex diebus datus est. hebdomada confirmata est sine interrogatione eius valoris sex dies reales, quibus Deus terram creavit et vita sustentanda erat. Sed, significationem propheticam retinentes, hi sex dies vel "6000" anni efficere potuerunt ut fons 2030 finalis victoriae reditus Iesu Christi ac sanctorum fidelium raptus definiretur. Iesus , per

expressionem « *alpha et omega* », clavem dat suis proximis Sanctis, qui sinit eos invenire verum tempus secundi adventus sui. Sed exspectandum erat donec ver MMXVIII intellegeremus quomodo his 6000 annis uteretur, ac die 28 mensis Ianuarii anno 2022, hisce locutionibus coniungamus: "alpha et omega", "principium et *finis* " .

Vers 9 : *Ego Ioannes, frater vester, communicans vobis tribulationem et regnum et patientiam in Iesu, fui in insula quae vocatur Patmos propter verbum Dei et testimonium Iesu.* »

Pro vero servo Iesu Christi tria haec nectuntur: pars in tribulatione, portio in regno, et portio in perseverantia in Iesu. Ioannes testatur contextum, ubi suam visionem divinam accepit. Eum, ut videtur, indissolubilem nactus, tandem eum in Patmos insula relegavit, ut testimonium hominum circumscriberet. In omni vita sua testificari non destitit verbum Dei ad Iesum Christum glorificandum. Sed intellegi etiam potest Ioannem ductum esse in Patmos, ut in tranquillitate recipiat testimonium Iesu, quod est Apocalypsis, quam ibi a Deo accepit.

Obiter notemus duos Danielis et Apocalypsis prophetarum duos auctores divinitus fuisse divinitus custoditos; Daniel liberatus est a dentibus leonum, et Johannes illesus dimissus de dolio repleto ferventi oleo. Eorum experientia nos documentum docet: Deus inter servos suos interest, potenter ac supernaturali modo eos protegens, qui eum maxime glorificant ac praesentem exemplar quam maxime hortari vult. Ministerium propheticum sic designatur 1 Cor. 12, 31 ut *excellentior via* . Sed prophetae sunt et prophetae. Non omnes prophetae vocantur ad accipiendas a Deo visiones vel prophetias. Omnes autem electi hortantur ad prophetandum, id est, ut vera Domini testificanda proximis ad salutem perducant.

Ioannis conspectus Adventist temporibus

Fui *in spiritu in die Domini, et audivi post me vocem magnam, tanquam sonum tubae* .

Locutio « *dies Domini* » favebit tragicis interpretationibus. In sua Bibliorum translatione, JN. Darby, non dubitat illud verbum "Dominici" interpretari, quod Deus existimat " *caracterem bestiae* " a diabolo ductum esse, Apoc. 13, 16 ; huic directe opponendo " *sigillum* " regale , septimum diem sanctificationis suae. Verbum "Dominicum" significat etymologicum "diei Domini", sed quaestio oritur ex eo quod devovet primam sabbati requietionem, quam Deus numquam ordinavit, pro parte sua perpetuo sanctificatam. hunc usum die septimo. Quid ergo significat vere *dies Domini* in hoc versu citato ? Sed iam dictum est, vers. 7, dicens, *Ecce venit cum nubibus. » Hic « dies Domini » iaculis* est a Deo: « *Ecce ego mittam vobis Eliam prophetam, antequam veniat dies IaHWéH, dies ille magnus et terribilis* . (Mal. 3, 5); Illum, qui Adventismum creavit eiusque tres «exspectationes» reditus Iesu, iam omnibus bonis malisque consecutionibus, his tribus iudiciis effectis, 1843, 1844, 1994. Sic vivus 94 Ioannes transfertur. Spiritus septimi millennii inde ab exordio, quo Iesus in Sua divina gloria revertitur. Quid ergo habet ***post*** se? Tota historica aetas christianae aetatis; a morte Jesu, Religionis Christianae MM annis; 2000 annorum, quibus Iesus inter suos electos stetit, eos adiuvans in Spiritu Sancto, ut malum vinceret,

sicut ipse diabolum, peccatum et mortem vicit. " *Vox magna* " audita " *post* " est Iesu, qui, sicut " *bucina* ", intervenit suos electos monere et eis naturam diabolicae religionis insidiarum revelare, quam in vita sua in omnibus offendunt. septem tempora, quos sequens versus nominabit.

11 *Qui dixit : Quod vides, scribe in libro, et mitte septem ecclesiis, Ephesum, Zmyrnam, Pergamum, Thyatiram, Sardis, Philadelphiam, et Laodiceam.* ».

Forma apparens textus exhibere videbatur ut inscriptiones, literae, civitates Asiae tempore Ioannis nominatae; unumquodque nuntium suum habet. Haec autem species fallax tantum intendebat ut verum sensum exprimeret quem Iesus nuntiis suis dat. In Bibliis propria nomina hominibus attributa latenter significant in sua radice, Hebraice, Chaldaice, Graecae. Hoc etiam in graecis nominibus septem ipsarum urbium ratio est. Unumquodque nomen ostendit rationem aetatis quam significat. Et ordo, quo haec nomina ponuntur, correspondet ordo progressionis temporis a Deo programmatis. Videbimus in studio Apoc. 2, et 3, ubi ordo horum nominum servatur et confirmatur, significationem horum septem nominum, primarum vero et ultimarum, "Ephesus et Laodiceae" illis solis revelare ; usus quos Spiritus facit. Sensum, respective "deducere" et "judicatum populum", invenimus *alpha et omega, principium et finem* , tempus gratiae christianae. Non mirum si Iesus se induxit versu 8, sub hac definitione: « *Ego sum alpha et omega* ». Sic praesentiam suam cum suis fidelibus servis per totam christianam aetatem recenset.

Vers. 12 : *conversus sum ad cognoscendum quae vox mihi loquebatur. Et cum conversus vidi septem candelabra aurea* .

Actio « *conversionis* » Ioannem ducit ut totam christianam aetatem intueatur quia Ipse ad momentum reditus Iesu in gloria deportatur. Post praecisionem " *post* " hic habemus " *verti* ", et iterum " *et post conversus* "; Vehementer Spiritus hanc insistit conspectum ad praeteritum, ut in sua logica eam sequamur. Ioannes autem quid videt? Septem *candelabra aurea* . Hic rursus suspectus est velut in « *septem Conventibus* ». Exemplar enim « *candelabrum* » in Hebraeo tabernaculo repertum est, et septem habebat ramos, qui simul iam figurabant, sanctificationem Spiritus Dei eiusque lumen. Haec observatio significat illud, sicut " *septem" Conventus* " *septem candelabra* " sanctificationem lucis Dei significant, sed septem momentis totius aetatis christianae signatis. Candelabrum electos aetatis repraesentat, oleum Spiritus Dei recipit, in quo pendet, ut electos suo lumine illustret.

Annuntiatio magnae calamitatis

Vers. 13 : *Et* ***in medio septem candelabrorum*** *, similem filium hominis indutum stola longa, et cingulum aureum habens super pectus suum.* »

Incipit descriptio symbolica Domini nostri Jesu Christi. Haec scena promissiones Iesu illustrat: Luc . *Ecce enim regnum Dei* ***inter vos est*** . » ; XXVIII, 20: *et doce eos servare omnia quae praecepi vobis. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi.* ». Haec visio simillima est

illa Danielis 10, ubi vers. 1, eam exhibet annuntiationem magnae *calamitatis* populo suo Judaico. Illud igitur Apocalypsis 1 denuntiat etiam " *magnam calamitatem* ", sed hoc tempus pro Conventu Christiano. Comparatio duarum visionum valde docu- menta est, quia singula singulis contextibus historicis valde diversa aptantur. Symbolae descriptiones quae exhibebuntur circa Iesum Christum in contextu finalis gloriae suae. Duae *calamitates* communes sunt in fine duarum societatum deinceps a deo constitutarum. Nunc componamus duas visiones: " *filius hominis* " in hoc versu " *vir* " erat *in* Daniele, quia Deus nondum in Iesu incarnatus est. Contra, in « *filio hominis* », « *filius hominis* » invenimus quem Iesus constanter in Evangeliis de eo nominat. Si Deus tantum institit hanc locutionem, id est quod potestatem suam salvandi homines legitimum est. Hic est " *stola longa indutus* ," " *linitus* " apud Danielem. Clavis ad sensum *stolae longae* ponitur Apoc. Ab his qui ut martyres verae fidei decedunt. *Et respondit unus de senioribus et dixit mihi: Qui amicti sunt stolis albis, qui sunt et unde venerunt? Et dixi illi: Domine mi, tu scis. Et dixit mihi: Hi sunt qui veniunt de tribulatione magna; laverunt stolas suas, et dealbaverunt eas in sanguine Agni.* ». Iesus « *cingulum aureum in pectore » vel in corde* gerit , sed *in lumbis eius* , symbola fortitudinis, apud Danielem. Et *cingulum aureum* significat **veritatem,** secundum illud Ephes. VI, *sta ergo, accinge* ***lumbos tuos*** *; loricam iustitiae indue* ; ». Sicut Iesus, veritas tantum ab iis qui eam amant honorantur.

caput *ejus et capilli erant candidi tanquam lana candida, tanquam nix; Oculi eius sicut flamma ignis;* »

Album, perfectae puritatis symbolum, designat Deum Iesum Christum, qui propterea horrorem habet peccati. Attamen nuntius " *magnae calamitatis* " nonnisi propositum est peccatores puniendi. Haec causa est utriusque calamitatis, ut invenimus hic et apud Danielem Deum magnum iudicem, cuius oculi *sunt quasi flammae ignis* . Eius intuitus peccatum vel peccatorem consumit, Iesus autem electus eligit peccatum abrenuntiare, non secus ac falso Iudaeus et pseudochristianus rebellis, quem iudicium Iesu Christi finaliter consumet. Et ultimus contextus huius « *calamitatis* » inimicos suos historicos designat, omnes qui in huius libri capitibus notantur et in Daniele. Apo. 13 eas nobis exhibet sub aspectu duarum *bestiarum , quae nominibus eorum « mare et terra »* designantur , quae fidem catholicam et fidem protestantium inde provenientem designat, prout eorum nomina suggerunt, ut habetur Gen. 1, 9- 10; . Reversus duae sociae bestiae in unum fiunt, coniunctae ut sabbatum suum cum fidelibus suis pugnent. Inimici eius terrebuntur, secundum illud Apoc.

Pedes *eius sicut ereus ardentis, quasi in camino ardenti; et vox eius quasi sonus aquarum multarum.* »

Pedes Iesu puri sunt quam ceteri corporis eius, sed in hac imagine polluuntur calcando sanguinem peccatorum rebellium. Ut Dan. II, 32, *aes* , metallum immundum, significat peccatum. In Rev. 10, 2 legitur: " *Libellum apertum habebat in manu sua. Posuit* ***in mari pedem suum dextrum*** *, et* ***in terra pedem suum sinistrum*** *;* ». Apoc. 14, 17 ad 20, hanc actionem ponit nomen *messis vindemiae ;* thema explicatum apud Esaiam 63. " Aquae *multae* " significant *Apoc* . nomine, quo nominat papalem ecclesiam catholicam Romanam. Haec undecima hora coniunget eos contra sabbatis a Deo sanctificatos. Ibunt eo

usque ut fideles suos observatores occidere decernant. Iustae igitur irae eius symbola intelligimus. In visione, Iesus suos electos ostendit potentiorem esse suam unicam « *vocem* » divinam personalem quam inter omnes orbis terrae populos coniunctos.

Vers. 16: *Habebat in dextera sua stellas septem. Ex ore eius gladius anceps acutus exivit; et facies eius erat sicut sol cum lucet in virtute sua.* »

Symbolum " *septem stellarum " in dextera sua* tenuit, revocat dominationem permanentem, quae sola Dei benedictionem dare potest; toties et male ab infidelibus hostibus petita. *Stella* symbolum est nuntii religiosi quia sicut *stella* Gen. 1,15, eius munus est *"terram illuminare* ", in casu suo, divinae iustitiae. Quo die sui reditus, Iesus resurrecturus est (suscitabit vel resuscitabit post momentaneam annihilationem mortem vocatam) suos electos ab omnibus saeculis nomina septem Conventuum *significatos* . In hoc praeclaro contextu, pro ipso eiusque fidelibus electis, se « *Verbum Dei* » exhibet, cuius symbolum « *gladius anceps acutus* » citatur Heb. 4, 12. Haec hora est, in qua *gladius iste* vitam et mortem dabit, secundum fidem in verbo divino hoc scripto in Bibliis, quod Apoc. 11,3 significat esse " *duos testes* " Dei. In homine tantum aspectus faciei eas agnoscit easque distingui sinit; est igitur elementum cognitionis per excellentiam. In hac visione Deus etiam vultum suum ad iaculis contextum accommodat. Apud Danielem, in visione, Deus figurat faciem suam per " *fulmen* ", typicam figuram Iovem dei Graeci, quia hostis prophetiae erit Graecus populus Seleucidi regis Antiochi IV, qui prophetiam implevit in - 168 In Apocalypsis visio, Iesu facies etiam speciem induit inimici sui, qui hoc tempus est « *sol cum lucet in virtute sua* ». Verum est hunc ultimum conatum, quemlibet sacri sabbati divini observatorem e terra exstirpare, augere rebellis pugnae in gratiam de "die invictissimi solis" die VII mensis Martii anno CCCXXI ab imperatore constitutam. Constantinus 1 ^{er} . Castra haec rebellium coram se invenies " *Solem iustitiae divinae* " in tota sua divina potestate, et hoc die primo veris MMXXX.

Vers. 17: *Quum vidi illum, cecidi ad pedes ejus tanquam mortuus. et imposuit dextram suam super me, dicens: Noli timere!* »

Hoc modo Ioannes gerens fortunam praevenit eorum qui ei occurrent tempore reditus. Daniel eosdem mores habuit, et utrobique Iesus servum suum fidelem confirmat et confirmat. « *Dextera eius* » suam benedictionem et fidelitatem confirmat, dissimiles castrorum aliorum rebelles, electa non est cur Deum timeat, qui eum ex amore salvum venerit. Locutio « *nolite timere* » confirmat ultimam contextum ab anno 1843 huius adventustici nuntii primi ***angeli*** *Apoc . judicium; et adorate eum, qui fecit caelum, et terram, et mare, et fontes aquarum.* » ; id est Deum creatorem.

Vers. 18: *Ego sum primus et novissimus, et vivens. mortuus sum; et ecce vivo in aeternum et in saeculum saeculi. teneo claves mortis et inferni.* »

Ipse quidem Iesus, victor diabolo, peccato et morte, se his verbis exprimit. Verba eius « *primi et novissimi* » confirmant nuntium incepti et finis temporis per prophetiam obtectum, sed simul Iesus suam vivificantem divinitatem confirmat ab Suo primo usque ad ultimam creaturarum humanarum. Qui « *claviger mortis* » habet, potestatem discernendi quis sit vivus et quis decedat. Hora reditus est quando sancti eius in *prima resurrectione* resurrecturi « *beatis mortuis in Christo*

reservatis », ut habetur Apoc. Omnes fabulas traditionum falsae christianae hereditatis graecae et romanae demus, et intellegamus « *sepulchrum mortuorum* » esse simpliciter solum terrae, quod mortuos in pulverem converterit, sicut scriptum est Gen. 3, 19: *in sudore vultus tui vesceris pane, donec revertaris in terram de qua sumptus es; pulvis enim es et in pulverem reverteris.* ». Hae reliquiae numquam iterum usui erunt, quia Creator earum cum tota persona sua insculpta divinae memoriae, in *incorruptibili caelesti* corpore, resurrecturus est (1Cor. 15, 42), eadem cum angelis in fidelitate erga Deum manentibus; In resurrectione enim *homines neque nubent neque nubent, sed erunt sicut angeli Dei in caelis.* Matth.

Nuntius propheticus de futuro confirmatus est

Vers. 19 : *Scribe ergo quae vidisti, et quae sunt, et quae post ea erunt* .

In hac definitione, Iesus propheticum spatium confirmat aetatis globalis temporis, quod cum reditu suo in gloria erit finis. Tempus apostolicum spectat ad expressionem " *quam vidisti* " et Deus ita Ioannem ut authenticum ministerii apostolici oculatum designat. Testatus est " *primum amorem* " Electi citati Apoc. « *... qui* » sunt ad finem huius temporis apostolici, in quo Ioannes vivit et efficax manet. « *... , et ea quae post eos futura sunt* » designat eventus religiosos qui fient usque ad adventum Iesu Christi et ultra usque ad finem septimi millennii.

Vers. 20: *Mysterium septem stellarum, quas vidisti in dextera mea, et septem candelabra aurea. Septem stellae angeli septem Ecclesiarum sunt, et septem candelabra septem Ecclesiae sunt.* ».

" *Angeli septem Conventuum* " sunt omnium horum septem electi. Hoc enim nomen *angelus* , a Graeco aggelos, significat angelum, et significat caelestes angelos, si hoc nomen caelestes manifestat. Item septem *candelabra* et *septem Conventus* in commento meo suspecti hic colliguntur. Spiritus igitur meam interpretationem confirmat: " *septem candelabra* " sanctificationem lucis Dei significant septem aetatum nominibus *septem Conventuum designatis* .

Revelation 2: Conventus Christi
de Lorem usque ad 1843

epistolarum argumento invenimus in Apocalypsi II, quattuor nuntios temporis inter 94 et 1843, et in Apocalypsi 3, tres nuntios operientes tempus ab 1843-44 ad 2030. Cum lucro notemus hanc de nominum accurationem revelantem. *epistolarum* primarum et ultimarum : *Ephesum* et *Laodiceam* , id est, respective : jactantes, judicantes ; initium et finis ae-ae gratiae Christianae. In Rev.2, in fine capitis, Spiritus initium evocat « thematis adventus Christi de reditu Christi », qui diem 1828 praestitit in Dan. In successione temporis, initium capitis III Apocalypsis legitime coniungi potest cum tempore anni 1843 qui initium fidei adventusticae notavit. Nuntius accommodatus ad fidem protestantismi comprobandam venit: « *Mortui estis* ». Hae explicationes necessariae sunt ad confirmandum nexum epistularum ad tempora Danielis constituta. Sed Revelationis visio revelationes in christianae aetatis initio affert, quas Daniel non explicavit. Litterae vel nuntii, quos Iesus suis per totam nostram aetatem alloquitur, religiosam falsarum et seductionum errorum, quae ad multitudinem credentium spectant, discutiunt. Ibi verum Iesum reperimus suis legitimis postulatis eiusque semper iustificatis opprobriis. Quattuor *litterae* Rev.2 scopo, successive quattuor aetatibus inter 94 et 1843 positae.

1st period : Ephesus

In 94, ultimum testimonium incohendae Conventus Christi

Vers. 1: " ***Scribe angelo synagogae Ephesi*** *: Hic dicit qui tenet septem stellas in dextera sua, qui ambulat inter septem candelabra aurea.* "

Nomine *Ephesio* , a prima, translatio «Ephesis» graeci, id est deducere, loquitur Deus ad servos suos a tempore deductionis Conventus Christi, tempore Domitiani imperatoris Romani (81-96.). Spiritus sic oppugnat tempus quo Ioannes a Deo accipit revelationem quam nobis describit. Ultimus Apostolus miraculose vivit et solus oculatus testis est in launching Conventus Iesu Christi. Deus divinam potentiam revocat; Ipse solus est qui " *in dextera manu tenet* ", symbolum benedictionis suae, vitam electorum suorum, " *stellas* ", quorum opera

iudicat, fructus fidei suae. Prout ille benedicit vel maledicit. Deus " *ambulat* " intellige se in tempore consilii sui progrediendo, in generatione et generatione, in vitas electorum suorum ac eventus mundi quos ordinat vel pugnat: "et doce eos servare omnia, quae praecepi *; tibi. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi.* xxviii. Usque ad finem mundi, electi eius debebunt adimplere opera, quae eis in antecessum praeparavit: « *Ipsius enim sumus factura, creati in Christo Iesu in opera bona, quae praeparavit Deus ab antecessoribus, ut valeamus. exerceant.* Eph. Et habebunt accommodare ad conditiones particulares in unoquoque septem temporum requisitas. Nam lectio in *Epheso* posita pro septem temporibus valet; *in dextera manu eius septem stellas demittere* potest et cadere in terram, quae ad rebelles Christianos pertinent. Memento sententiae " *candelabrum* " tantum utilem esse cum illuminet et illuminet, oportet impleri oleo, symboli divini Spiritus.

Vers. 2: *Novi opera tua, laborem tuum, et perseverantiam tuam. Scio te malos guys stare non posse; probasti eos qui se dicunt apostolos et qui non sunt et quod habes mendaces inveni;* »

Operam ! Tempora coniugationis verbi magni momenti sunt, prout tempus iaculis constituunt aetatis apostolicae. In hoc versu verbum coniugatum praesentis temporis ad annum XCIV refertur, dum illi praeterito tempore referunt persecutiones a Nerone imperatore Romano inter annum 65 et 68 illatas.

Anno 94, Christiani veritatem adhuc integram et indispositam amant, et « *malos* » paganos et praesertim apud eos, Romanorum dominantes, oderunt. Cuius ratio est, quia Ioannes apostolus adhuc vivit, sicut multi alii antiqui testes veritatis per Iesum Christum edocti sunt. Sic mendaces facile produntur . Omni enim aetate inversi zizania tritico miscere conantur, quia adhuc magnus est timor Dei, et nuntius salutis est seductivus et venustus. Ideas falsas in doctrinam immittunt. Sed in veritatis probatione, ab electis vere illuminatis deficiunt et deteguntur. Item, de praeterito tempore apostolico, " *probasti* ", Spiritus commemorat quomodo mortis iudicium detraxerit falsis Christianorum fallacibus larvas, veros *mendaces* in hoc versu, inter 65 et 68, cum Nero. Electum Christi in suo Colosseo feris tradidit, ut spectaculum cruentum Romanis incolis offerret. Sed demonstremus, Iesum hunc zelum excitat praeteriti temporis.

Vers. 3: " *Patientiam habes, quod passus es propter nomen meum, et non defecisti."* »

Hic rursus attende tenses verborum coniugationum!

Si testimonium perseverantiae adhuc servatur, iam non est doloris. Et Deus tenetur revocare acceptionem passionis, quae ante XXX annos circiter LXV et LXVIII ostensa et sublimiter honorata est, cum Nero sangui- nus Romanus Christianos morti tradidit, spectaculum populo suo perverso et corrupto. Eo solo tempore castra electa suo " *nomine " passi* sunt nec " *defessi* ".

Vers. 4: “ *Sed quod habeo adversum te, est quod primum amorem reliquisti.* »

Quod minatio suggessit clarius fit et confirmatur. Hoc tempore fideles Christiani fuerunt, sed zelus sub Nerone debilitavit nec amplius exstitit; id quod Iesus vocat « *primam caritatem amittens* », ita suggerens aeram 94, exsistentiam alterius amoris, primo multo inferiorem.

Vers. 5: *Memor esto itaque unde excideris, et resipisce, et opera priora fac; sin autem, veniam ad vos, et auferam candelabrum de loco suo, nisi resipuerit.* »

Sola observantia seu simplex veritatis cognitio salutem non affert. Plus petit Deus ab his, quos salvet, ut socios suos aeternos faciat. Fides vitae aeternae importat deminutionem primae vitae. Verbum Iesu perpetuo manet, secundum illud Matth. 16, 24 ad 26: *dixit ergo Iesus discipulis suis: si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et crucem suam suscitet. sequi me. Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam; qui autem perdiderit animam suam propter me, inveniet eam. Et quid proderit homini, si lucretur totum mundum, si perdiderit animam suam? Aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* » Minatio removendi Spiritum suum, qui per " *candelabrum* " significatum est, ostendit, apud Deum, veram fidem longe abesse quin titulus simplex animae inhaereat. In temporibus Ephesiis, candelabrum symbolicum Spiritus Dei erat in Oriente, in Hierosolymis ubi nata est fides christiana et in Ecclesiis a Paulo creatis in Graecia et in Turcia hodierna. Medium religiosum mox ad Occidentem ac maxime Romam in Italia movebitur.

Vers. 6: *Sed hoc habes, ut oderis opera Nicolaitarum, opera quae et ego odi.* »

In hac epistola Romani symbolice nominantur post « *impios* » *Nicolaitae* , id est victores populi vel populi Victoriae, dominantes temporis. In Graeca voce "Nike" nomen victoriae personatum est. Quae sunt ergo *opera Nicolaitarum* a Deo et electis eius? Paganismus et syncretismus religionis. Exercituum numinum paganorum honorant, quorum maximae feriae eis dicatae sunt. In Kalendario nostro, quod septem diebus hebdomadis nomina septem stellarum, planetarum vel stellarum, systematis nostri solaris assignat, directa hereditas est religionis Romanae. Primae autem diei cultus « invicto soli dicatus » tempore, a 321, peculiari ratione Deo Creatori tribuet ut Romanorum *religiosa « opera » oderit.*

Vers 7 : *Qui habet aurem audiat quid Spiritus dicat ecclesiis : Vincenti dabo manducare de ligno vitae, quod est in paradiso Dei.* »

In hoc versu duae epistulae terrestre victoriae tempus evocant, « *qui vincit* », et caelestis mercedis tempus.

Haec formula novissima est nuntius quem Iesus ad servos suos alloquitur in uno ex septem saeculis per prophetiam iaculis. Spiritus eam ad condiciones singulares cuiusque aetatis accommodat. Ephesii significat initium temporis prophetiae obtectum, ita Deus ei salutem aeternam in forma initio historiae terrestris exhibet. Imago Iesu ibi elata est sub arbore *vitae* paradisi terrestris, quem Deus creaverat ad collocandum insontem et purum hominem. Apo.22 prophetat hanc Eden renovatam restaurationem ad felicitatem electorum victorum in nova terra. Formula omni tempore praesentata respicit rationem vitae aeternae a Iesu Christo solis electis suis.

Smyrna

Inter 303 et 313, ultima persecutio romana « imperialis»

Vers. 8: " ***Scribe angelo Smyrnae synagogae*** *: Hic est primus et novissimus, qui fuit mortuus et vivit, dicit:* "

Nomine *Smyrnae* secundae literae, translata est a voce Graeca "smurna", id est " *myrrha* ", Deus scuta tempore dirae persecutionis a Diocletiano imperatore Romano ducta. « *Myrrha* » est unguentum, quod pedes Iesu paulo ante mortem condiebat, et oblatum est ei oblatum in nativitate a sapientibus Orientalibus. Iesus in hoc experimento invenit verae fidei zelum, quem amplius non invenit 94. Qui in Nomine mori conveniunt, oportet scire Iesum mortem vicisse, et quod iterum vivit, poterit eos resuscitare sicut fecit. fecit sibi. Prophetia ad solos christianos dirigitur, quorum ipse Iesus est " *primus* " repraesentativus. Personam suam vitae servorum assimilando, etiam per « *ultimum* » Christianum repraesentabitur .

Vers 9 : *Scio tribulationem tuam et paupertatem tuam (quamvis dives es), et calumniis eorum qui se Judaeos vocant, et non sunt, sed sunt synagoga Satanae.* »

Romani Christiani suis rebus privati, saepissime necati sunt. Sed haec paupertas materialis et carnalis eos facit spiritualiter divites in criteriis fidei iudicii divini. Ex altera parte, iudicium suum non abscondit et clarissimis verbis indicat, quanti tribuat iudaicae religioni, quae divinum salutis rationem denegat, Iesum Christum non agnoscens, sicut Messias Scripturis sanctis prophetavit. A Deo derelicti, Iudaei a diabolo et eius daemonibus assumuntur et fiunt ad Deum eiusque veros electos, « *synagoga Satanae* ».

Vers. 10: *Noli timere quid passurus sis. Ecce mittet ex vobis diabolus aliquos in carcerem ut probemini : et habebitis tribulationem diebus decem. Esto fidelis usque ad mortem, et dabo tibi coronam vitae.* »

In hoc versu, diabolus vocatur Diocletianus, imperator crudelis Romanus, et socii eius " tetrarchae", atrox odium in Christianos, quos exterminare volebant. Annuntiata persecutio vel « *tribulatio » continuata* est per *dies decem* vel « decem annos » in re inter 303 et 313. Quibusdam ex eis qui « *fideles in mortem* » fuerunt, tam beatissimi martyres, Iesus *coronam vitae dabit.* ; aeternae vitae signum victoriae.

Vers. 11 : *Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis: Qui vicerit, non patietur mortem secundam.* »

Thema nuntius finis periodi est: mors. Hoc tempore Spiritus salutem incitat nos admonens eos, qui primam martyrii mortem non accipiunt pro Deo, passuros esse, quin evadere possint, mortem secundam de « lacu ignis » ultimi *iudicii* . . Mors *secunda* , quae electos non tanget, quia vitam aeternam intrabunt in aeternum.

3rd period : Pergamum

Anno DXXXVIII, erectio regiminis papalis Romae

Vers. 12: " ***Scribe angelo synagogae in Pergamo*** *: Haec dicit qui habet romphaeam ancipitem acutam* " .

Pergamos nominat Deus tempus *adulterii spiritualis* . In nomine *Pergami* , duae radices Graecae, Perao, et gamos, pro «praegredi matrimonium». Fatalis hora est initiorum malorum, *quae* populos christianos usque ad finem mundi ferient. CCCXIIII, prior aetas accessum ad imperium suggessit, et imperium paganum Constantini Imperatoris I ' tetrarchae Constantii Chlori filii, et contra Maxentium victorem. Ex decreto imperiali VII kal. Martii 321, hebdomadem

requiem deseruit sabbatum sancti septimi diei divini, currentis nostri Sabbati, anteponens diem primum dedicatum, tunc pagano cultui solii dei, "Sol. Invictus, Sol invictus. Christiani ei oboediendo « adulterium spirituale » commiserunt, quod deinceps a 538 norma papae Romani pontificis cum *Pergamo periodo* iuncta esset . Christifideles infideles sequuntur Vigilium , novum religiosum ducem ab Iustiniano I Imperatore constitutum · Hic insidiator adfinitatem suam cum Theodora meretrice, quae ab imperatore accepit, utebatur, ut hanc pontificiam dignitatem auctam nova sua universali potestate religiosa, id est catholica, obtineret. Sic, sub nomine ***Pergami*** , Deus praxim "Dominicae" denunciat, novum nomen et causam ***adulterii spiritualis*** , sub qua prior "dies Solis" a Constantino hereditario pergit honorari a Romana Ecclesia Christiana. Iesum Christum esse affirmat et titulo Capitis sui papalis "vicarii Filii Dei" (substitutio vel substitutio Filii Dei), Latine "VICARIVS FILII DEI", numerus litterarum. quod est " *666* ; numerus convenit cum eo quod Rev. 13, 18 *bestiae elementum religioni attribuit* . *Pergamos igitur* aevo incipit ab intolerante et usurpante papali regno, quod a Iesu Christo, omnipotente Deo, incarnato, titulum Capitis Conventus removet, secundum Dan. V, 23: *vir enim caput est mulieris, sicut Christus caput est ecclesiae, quae est corpus eius, cuius ipse est salvator.* " Sed cave ! Haec actio ab ipso Deo inspiratur. Reapse qui fidem christianam, quae publice infidelis fuerat, pontificio regimine se subtrahens ac tradidit. Huius regiminis impudentia , de qua Dan. VIII, 23, eo usque est ut inceptum "mutandi *tempora et legem a Deo* in persona constitutam", ut habetur Dan. Et praeterea, monito ne quis hominem spiritualiter « patrem » vocaret, se adoravit titulo « Sanctissimi Patris », ita se extollens supra Deum creatorem legislatorem, et aliquando utile inveniet; et *patrem nolite vocare vobis super terram. unus est enim Pater vester, qui in caelis est.* Matth. Successores habet hic Rex humanus, per quem regimen et excessus eius usque in diem iudicii a maximi, fortissimi et iustissimi, veri « sanctissimi patris caelestis » permanebunt.

Iustinianus imperator constituit igitur hoc religiosum regimen, quod Deus « adulterium » in se reputavit. Momentum igitur iniuriae in historia notari debet atque insculpi. Anno 535 et 536, eo regnante, duo eruptiones molasticae giganteae, quae atmosphaeram obscurant et efficiunt, anno 541 funestam pestem pestilentiae pestilentiam, quae usque ad annum DCCLXVII, cum maximo impetu, cacumine DCCLXVII, non perire potuit, divina maledictio potuit. non atrocius, et de hac re vide in versu qui sequitur.

Vers. 13 : *Scio ubi habitas, scio quod sit thronus satanae. Memores estis nominis mei, et non negastis fidem meam in diebus Antipas testis meus fidelis, qui occisus est apud vos ubi satanas habitat.* »

Prophetia thronum *et* situm loci eius extollit ob famam et honores quos peccatores adhuc hodie reddunt. "Roma" iterum est quae suam dominationem repetit, hoc tempore, sub hoc falso christiano et omnino religioso ethnico. Qui papam "substitutio" esse seu vicarium suum affirmat, ne Deum quidem ipsum personaliter alloquitur. Prophetiae susceptor electus est, non caducus, nec invasor ritus gentilium glorificans. Hic fastigium Romanae fidei catholicae pontificium *solium habet* Romae, in palatio Lateranensi, quod liberaliter Constantinus Romano pontifici obtulit · Palatium Lateranense hoc in monte Caelio situm est,

unum e "septem collibus Romae", quod ad meridiem urbis situm est; Nomen Caelius significat: caelum. Hic collis est longissimus et maximus septem in area. Prope Lateranensem ecclesiam, quae hodieque repraesentat, pro papatu et clero eius, principalissima ecclesia catholica in mundo, est maxima obeliscus qui est Romae ubi sunt 13, cum attingit altitudinem 47 metrorum. Sub 7 metris terrae detecta et in tres partes confracta, anno 1588 a Papa Sixto V instituta est, quae simul in sequenti tempore prophetico *Thyatira* vocatur, principatum Civitatis Vaticanae constituens . Hoc symbolum Aegyptii cultus solaris magnam habet inscriptionem in stylo, quo fert illud quod Constantini oblatum commemorat. Reapse Constantius II filius fuit, qui, post patris mortem, ex Aegypto Romam adduxit, partim voluntate patris, qui eam Constantinopolim vellet perducere. Dedicatio haec ad gloriam Constantini I [magis] Deo quam Constantini filio debetur. Quia totus obeliscus cum basi sua altam coniunctionem prophetatam confirmat, quae Constantinum I auctoritatem civilem facit, [qui] reliquam "diei Solis" instituit, et Papam, tempore simplicis Ecclesiae Romanae Episcopatus; auctoritas religiosa, quae religiose hunc diem paganum imponat sub nomine dominicae vel dominicae diei. In cuius summitate obelisci sunt quattuor symbola revelantia quae hoc ordine ascendendo inter se succedunt: 4 leones sedentes in summitate eius ad quatuor puncta cardinalia ordinantur, supra quae sunt quattuor montes solis radiis superati, et supra hoc simul dominatur christianus. transire. Leonum signum, in quatuor punctis cardinalibus directum, regium designat in sua universali vi; 17 et 8. Rev. 17, 18. ejus descriptionem in Dan.7 et 8. Rev. 17, 18 declarabit, dicens de Roma: " *Et mulier, quam vidisti, est civitas magna, quae habet regnum super reges terrae;* » Praeterea cartoucha Aegyptia obelisco insculpta “votum impudicum quem rex Amon alloquitur” solem deum appellat. Haec omnia veram fidei christianae indolem ostendunt quae post Constantinum I ’ post 313, suae victoriae tempus, Romae dominatus est . Hic obeliscus, quem symbola gerit, testantur « successum » servi diaboli prophetantis, Dan. VIII, 25, qui per Constantinum I ’ fidei Christianae speciem syncretismi religiosis a Deo firmiter damnatam. in Jesum Christum. Horum symbolorum nuntium compendio: « crux »: fides christiana; radii solares: cultus solaris; montes, terrena potestas; "quattuor leones": regium universale et robur; Obeliscus: Aegyptus, peccatum, cum rebellio pharaonis Exodi, et pro peccato quod constituit adorationem idololatriam Amon dei solaris. Deus has criteria fidei catholicae Romanae a Constantino [I enucleata tribuit.] Hisque symbolis per cartoucham Aegyptiam addit iudicium suum de religione Romanorum pontificum, quorum utrumque impurum reputat; iam dicti sunt "papae" a religiosis fratribus civitatis. Societas fidei christianae cum solo cultu iam ab ipso Constantino exercitato et honorato, oritur exsecrationis dirae quam humanitas usque ad finem mundi iugiter persolvet. Hic Lateranensis *thronus* non est cum imperatoribus Romanis, quia cum Constantinus I ’ non amplius Romae, sed in Oriente imperii, Constantinopoli commorantur. Ita, neglecto revelatione prophetica a Iesu Christo Ioanni datae, hominum multitudines ad summam omnium temporum deceptionem religiosam cadunt. Ignorantia autem eorum vitiosa est, quia veritatem non amant, et sic ab ipso Deo, mendaciis et mendacibus omnis generis traditi. Defectus educationis incolarum Pergamenorum *explicat* successum regiminis papalis impositum et sustentatum a successivis Romanorum

imperatoribus temporis. Quod non impedit quosdam magistratus vere electos hanc novam auctoritatem illegitimam recusare et repudiare; quae Iesum ut veros suos servos agnoscat. Romanus locus electorum factus est, note quod Spiritus ibi invenit in DXXXVIII servis, qui fidem servabant in nomine Iesu Dominico venerando. Attamen in hoc loco Romae novissimi martyres vel "fideles testes" tantum visi sunt tempore Neronis, anno 65-68 et Diocletiani inter 303 et 313. Nisl in urbe Roma, Spiritus fidem revocat. Antipas *testis fidelis* temporum praecedentium . Hoc nomen graecum significat: contra omnes. Paulum apostolum videtur designare, primum Evangelii Iesu Christi praeconium in hac urbe, ubi martyr occubuit, sub Nerone Caesare decollatus. Deus sic de falso et periculoso titulo "vicarii Filii Dei" de Pontificibus certat. Verus vicarius Paulus fidelis fuit, nec Vigilius infidelis, nec aliquis successorum eius.

Omnipotens Creator Deus momenta historiae religiosae christianae aetatis in natura insculpsit; momenta, cum maledictio intensam indolem suscipit cum gravibus consectariis pro populo christiano. Iam Iesus Christus in ministerio terreno suo duodecim discipulis stupefactis et attonitis apostolis indicium suae dominationis in lacu Galilaeae dedit; quo statim iussu eius tempestas sedata est. Nostris temporibus, periodus inter DXXXIII et DXXXVIII hanc indolem maxime execrabilem suscepit, quandoquidem per Iustiniani Imperatorem Iustiniani Imperatoris regimen constituendo, Deus [voluit] punire Christianos, qui Decreto a Constantino I Imperatore promulgato parebant , quod requievit obligatorium. in "die Solis Invictissimi" primae hebdomadis, quia VII Martii, 321. Hoc tempore ab eo maledictus Deus excitationem duorum vulcanorum fecit, qui hemisphaerium septentrionalis planetae asphyxiaverunt et vestigia reliquerunt. Hemisphaerium Australe etiam usque ad Antarcticam. Paucis mensibus distantibus, antipodibus inter se in area aequinoctiali sito, tenebrarum propagatio efficacissima est ac funestissima. Billions of tons pulveris in atmosphaera sparsa, homines lucis privando et frugibus solitis. Sol in zenith eandem lucem ac plenam lunam offert, quae ipsa penitus evanuit. Hoc testimonium notarunt historici, secundum quod Iustiniani exercitus ab Ostrogothis ob nives medio Iulio Romam recesserunt. Primus Vulcanus in Indonesia dictus "Krakatoa" in Indonesia sita est et mense Octobri 535 excitat, magnitudine inestimabili transfigurans aream montanam in aream maritimam supra 50 km. Altera autem, nomine Ilopango, in Central America sita est et mense Februario 536 erupit.

Vers 14 : *Sed habeo adversum te, quod habes ibi homines, qui tenent doctrinam Balaam* . »

Spiritus describit condicionem spiritualem Romae constitutam. Cum 538, fideles temporis officiales electi testati sunt auctoritatis religiosae instaurationem quam Deus prophetae " *Bileam* " comparavit. Hic Deo serviebat, sed lucris et terrenis bonis permisit se seduci; omnia a Romano regimine Papae communicata. Porro " *Bileam " ruinam Israel effecit, ut Balac* ostenderet modum quo deducere posset: satis erat impellere ad nuptias inter Iudaeos et paganos; quae Deum vehementer damnavit. Deus eum cum " *Bileamo "* comparando nobis praebet exemplar regiminis pontificii. Electus igitur sensum actionum intelligit quas Deus ipse efficit ut diabolum eiusque coelestes ac terrenos consortes efficiat. Exsecratio Ecclesiae Christianae innititur adoptioni pagani "diei invictissimi solis", a

christianis infidelibus usque 321 servati. Regimen autem papale, sicut *Balaam* , in ruinam operabitur et divinam maledictionem augebit. " *Cibos idolis immolatis* " non est nisi imago cum "die Solis" ethnica comparata. Roma paganismum in Christianam religionem introducit. Quod autem intelligendum est, eiusdem naturae sunt et sub Dei iudicio idem graves consectaria ... . Praesertim cum maledictiones " *Bileam* " factae aetatis christianae usque ad finem mundi permanebunt, reditus in gloria Iesu Christi signatae. Comparatur etiam infidelitas Christianorum Hebraeorum, qui se fornicationi tradiderunt, *postquam* eos Deus intellexit, decem praecepta eius. Inter annum 321 et 538, christiani infideles similia fecerunt. Et haec actio pergit usque in hodiernum diem.

Vers. 15: *Sic habes et tu tenentes doctrinam Nicolaitarum.* »

Hoc nuntio, nomen « *Nicolaitarum » in Epheso* citatum in hac epistula apparet. Sed *opera quae ad illos Ephesi* pertinent, hic fit *doctrina* . Nonnulli enim Romani, cum *Ephesi* , christiani facti sunt, tunc infideles christiani ab anno 321, et hoc, officialiter religiose ab 538, « *doctrinam* catholicam Romanam honorando ».

16 Vers . *sin autem, veniam ad vos* ***cito*** *, et pugnabo cum illis in gladio oris mei.* »

provocans " *pugnam* " ductus a suo "Verbo", " *gladio oris sui* ", contextum praeparat quartae nuntii venientis. Saeculi XVI erit , ubi biblia, suum sanctum verbum scriptum, suum « *duos testes* » secundum Apoc. 11, 3, divinam veritatem propagabit et falsam fidem catholicam Romanam deteget.

Vers. 17: *Qui habet aurem audiat quid Spiritus dicat ecclesiis: Vincenti dabo manna absconditum, et dabo illi calculum album; et in calculo nomen novum scriptum est, quod nemo scit, nisi qui accipit.* »

Ut semper, Spiritus rationem reddit vitae aeternae. Hic nobis proponit imaginem per manna prophetatam esurientibus Hebraeis datam in deserto arido, sterili et sicco. Deus deinde docuit se electorum suorum vitam virtute sua creativa tueri ac prorogare posse; quam, electis redemptis, vitam aeternam tribuens. Haec erit summa totius salutaris propositi sui.

Electus temporis praemium vitam aeternam habebit, quam Spiritus in imaginibus describit. Manna imago cibi caelestis absconditur in regno caelorum, effectore ipso Deo . Manna antiquitus aenigma erat in loco sanctissimo, quod iam caelum significabat, ubi Deus regnat in solio suo. In exercitiis Romanis " *lapis albus* " suffragium repraesentabat, nigrum "nullum" significabat. Lapis *albus* etiam puritatem vitae designat electi qui aeternae factus est. Eius vita aeterna est divina, quae alacriter et ingens a Deo acceptum reflectit. Quia in caelesti corpore electus resurrexerit, novus eius status " *nomini novo "* comparatur . Quae caelestis natura est, electis suis, arcanis perpetuo ac individuis: « *nemo scit* ». Hanc igitur naturam possidere et invenire volumus.

4th era : Thyatira

Inter 1500 et 1800 bella religionis

Vers. 18: " ***Scribe angelo synagogae in Thyatira*** *: Hoc est quod dicit Filius Dei, cuius oculi sunt sicut flamma ignis, et pedes eius sicut ereus ardentis.* "

Quarta epistola sub nomine *Thyatirae provocat* tempus quo per cruentas pugnas Christiana fides catholicae et protestantium foederibus nefandum

spectaculum praebebat. Sed nuntius ingentes admirationes tenet. In nomine *Thyatirae* duae radices Graecae "thuao, téiro" vertunt "abhominationem et mortem cum dolore". Graeca vox, quae hanc abominationis interpretationem justificat, designat, in dictionario Graeco Baillyi, porcus vel aper, quando aestuant. Et hic necessariae declarationes. Saeculum XVI notatum est suscitatione protestantium provocantium auctoritatem regiminis Romani pontificii. Item, ad confirmandam suam auctoritatem temporalem, Papatus Sixtus V repraesentatus est Civitas Vaticana, quae eam dabit civilem legitimam cum sua auctoritate religiosa coniunctam. Hac de causa, inde saeculo XVI, Papalis regimen suum praetorium, antea Lateranense palatium situm, ad proprietatem suam in Civitate Vaticana, quae iam status pontificius constituebatur, transtulit. Sed haec translatio tantum est deceptio, quia ille qui affirmat de Civitate Vaticana adhuc sedet in Palatio Lateranensi; quia in Laterano ibi est, quod Papae emissarii exterarum civitatum adeuntium suscipiunt. Itaque anno MDLXXXVII, obeliscus reparatus prope Palatium Lateranense ab III Augusti MDLXXXVIII sub 7 metris terrae et tribus fragmentis repertus est: Civitas Vaticana extra Romam sita est, in monte Vaticano, ad ripam occidentalem. the Tiber, which fines ab Aquilone in Austrum. Cum huius Civitatis Vaticanae rationem inspeximus, figuram sui capitis, aures ad septentrionem, rostrum ad meridiem detegere miratus sum. Nuntius Graeci "thuao" sic a Deo, harum rerum institutore, duplici confirmatur et iustificatur. Fides catholica, quam a *Pergamo acceperat* , apicem abominationum attingit. Vehementer odio et crudelitate se gerit contra eos qui, a Bibliis illustrati, ob divulgationem torcularis vulgati, peccata suaque abusus denunciant. Potius adhuc, donec custos scripturarum divinarum, quas in monasteriis et abbatiis a monachis suis expresserat, persecutus est bibliam, que iniquitatem suam denunciabat. Et ipsa denunciatores occidit per potentiam cecorum et complacentium monarcharum; dociles executores testamenti sui. Locutiones, quibus Iesus se offert commemorans: « *Qui habet oculos flammam ignis » et cuius pedes sunt quasi aeris ignei* », revela poenae suae erga inimicos suos religiosos, quos perdat in terram suam rediens. Hae sunt plane duae doctrinae christianae quae inter se "gladio" ac sclopetis ad mortem conflixerunt in hoc contextu historiae *Thyatirae* . Pedes *eius in mari et in terra* requiescent symbolum fidei catholicae et protestantismi, Apoc. 10, 5 et Apoc. Catholicismus et Protestantismus, tam peccator (peccatum, *aes*) impaenitens, dicitur " *aes ardens* " quod iram judicii Dei Jesu Christi attrahit. Sumens hanc imaginem qua magnam « *calamitatem* » annuntiat in Apoc. 1,15, Deus horam revelat in qua novissimi persecutores contra filios suos fideles coniuncti inter se dimicaverunt ad mortem tamquam ferae "bestiae" quae eas in figura significant. omnis prophetia. A Francisco I ad Ludovicum XIV, religionis bella inter se secuta sunt. Et notandum est qualiter Deus maledictionem populi Francorum revelet, armata papatu auxilio ab Clodoveo primo Francorum rege. Ad huius maledictionis augeam notandam Deus Ludovicum XIV iuvenem, senem "quinque" annos natum, in throno Franciae collocavit. Versum hoc biblicum de Ecc. 10, 16 exprimit suum verbum: *Vae tibi, terra cuius rex puer est, et cuius principes mane comedunt!* » Ludovicus XIV Gallias in Palatio Versaliis ac bellis pretiosis largitione vastavit. Reliquit post se Galliam in paupertatem immissam et successor eius Ludovicus XV tantum vixit

propter libertatem quam cum suo inseparabili stupri comite Cardinali Dubois communicavit. Ingenium nefandum, Ludovice Deus mitem ac placidum hunc irae scopum oppugnando, propositum suum patefecit ut haereditarium monarchicum regimen feriret, caeca enim fiducia in pontificia religione ab Clodoveo iniuste posita est.

Vers 19 : *Novi opera tua, amorem, fidem, obsequium fidelem, firmitatem, et posteriora tua plusquam prima.* »

Haec verba Deus ad servos suos *fideles ad mortem* », offerens se ad imaginem sui Magistri immolat; eorum « *opera » a Deo acceptantur quia suum* Salvatorem germanum « *amorem »* testificantur . Eorum « *fides* » iustificabitur cum « *fideli servitio* ». Verbum « *constantia* », hic citatus, momentum historicum sumit. Erat in "turre Constantiae" in oppido Aigues-Mortes Maria Durandus illam captivitatem per quadraginta annos et longa et temptata aetate ad exemplum fidei vixisse. Multi alii Christiani idem testimonium dederunt, saepe historiae incogniti manentes. Causa est, quia numerus martyrum in tempore auctus est. Opera postrema respiciunt tempus regni (1643 ad 1715) regis Ludovici Nota clare partes revelationis nominis " *draconis* ", quae "diabolum" significat et apertam actionem infestationis imperialis Romae et papalis Romae in Rev. 12, 9-4-13-16. Ille, qui se "regem solem" appellavit, ad summum certamen pro catholicismo, defensor "diei solis", hereditario a Constantino [I.] Attamen, ut contra eum testimonium perhiberet, Deus totam diuturnitatem sui longi regni in tenebras immersit, eique fervorem et lucem veri solis magnis momentis pro victu populi Francorum abnegans.

Vers 20: « *Sed quod habeo contra vos, permittas mulierem Iezabel, que se prophetissam vocat, doce et seducere servos meos ad fornicandum et edendum escis immolatis idolis.* »

Anno 1170, Deus Biblia in Provençal linguam a Petro Vaudès translata habuit. Hic primus Christianus invenit doctrinam integrae apostolicae veritatis, etiam observantiam veri sabbati et vegetarianismi adoptionis. Petrus Valdo sub nomine notus est, originem "Vaudois", qui in Alpino Pedemontium Italiae consedit. Opus Reformationis, quod illi repraesentabant, a papali refragatum est et nuntius evanuit. Adeo ut Deus totam Europam invasione homicidio Mongol tradidit, secuta est atrox pestilentia pestilentiae Tartarorum, ab anno 1348, tertia et fere dimidia incolarum causa, pestilentia. Nuntius huius versus, “ *Relinques mulierem Iezabel…* ”, opprobrium est correctoribus, qui opus Petri Valdo non dedit momentum, quod promeruit, quia perfectum est. Inter 1170 et 1517, perfectam veritatis christianae salutis doctrinam neglexerunt eorumque Reformationem in fine huius aetatis susceptam manca et valde incompleta est.

Nota : **perfectio doctrinalis a Petro Valdo intellecta et adhibita ostendit in eo Deum integram Reformationis rationem exhibere, qua opus erat peragi.** Re quidem vera in duobus gradibus adimpleta sunt, exigentia sabbati non incipientis usque ad 1843-1844, secundum tempus decretum Dan.

Ad fidem catholicam Romanorum pontificiam depingendam, Deus eam cum alienae uxoris regis Achab comparat, terribilem " *Iezabel* ", quae prophetas Dei necavit et sanguinem innocentem effudit. Exemplar exemplar conforme est ac etiam incommodum habet in operatione diuturnae multo longioris. Suam « *prophetissam »* nominando , Deus nomen novi loci sui « throni » oppugnat:

Vaticanum, quod in veteri gallico et latino « vaticinare » significat: prophetare. Singularia historica de loco sunt perquam detecta. Primitus locus hic a templo Romano " *serpens " deo Aesculapio* dicatus fuit . Hoc symbolum diabolum et papalem regimen designabit in Apoc. 12, 9-14-15. Nero imperator currum currendo gyros ibi collocauit, et ibi sepultus est Simon magus in coemeterio. Ejus, ut videtur, reliquiae, quas Apostoli Petri Romae crucifixi honorabant. Hic iterum basilica a Constantino oblata celebravit christianam gloriam. Area principio palustris erat. Hoc igitur mendacium constructum novum huius Basilicae Vaticanae nomen iustificabit, quod saeculo XV auctum et exornatum ʼ nomen errans "Basilicae Sancti Petri de Urbe" habebit. Qui honor, **mago** et *Aesculapio* donatus , nomen « ***magicae*** **»** iustificabit, quem Spiritus Catholicis ritibus Romano tribuit in Rev. 18, 23 ubi biblica Vulgata tradit: « *Et lux lucernae iam non lucebunt in te; et vox sponsi et sponsa non audietur in te; mercatores enim tui erant magnates terrae; nam* ***magica tua*** *omnes gentes seductae sunt.* » Omnino completio operis in hac basilica "Saint-Pierre de Roma", quae immensas pecunias requirebat, praelatum Tetzel ad vendendas "indulgentias" ducet. Magister Martinus Luther monachus indulgentiam peccatorum venditarum pecuniarum videns, veram indolem ecclesiae suae catholicae Romanae invenit. Ita denunciavit suam diabolicam naturam et quosdam errores suos praeclaros 95 theses in Augusta Vindelicorum anno 1517 ostendendo. Ita formavit opus Reformationi a Deo Petro Valdo ab 1170 propositam.

Protinus ad servos suos reformatos temporis loquens, veras pacificas hostias abdicans, Spiritus eas exprobrat quod *Iezabel permittens servos suos docere et sedicere* . In hoc opprobrio legere possumus omnem imperfectionem doctrinalem huius initii reformationis. Illa « *servos* suos » *docet et seducit* Iesu, quod suam facit Ecclesiam Christianam. Doctrina autem eius est Pergameni *temporis* ubi accusatio *fornicationis* et imago *carnium immolatis idolis* "iam denuntiatum est. Quamvis apparentiae fallaces, in hoc versu magni momenti res non est " *mulier Iezabel* ", sed ipse Christianus protestans. Ab initio ei narrando “ *mulierem Iezabel relinquetis…* ” Spiritus vitia insinuat primos protestantes communes. Recludit deinde rationem huius culpae: pagana idololatria. Hoc faciens, naturam « oneris » manifestat quam nondum ei eo tempore imposuerat, sed quod ab anno 1843 exigeret. Et in hoc nuntio Creator Deus "Dominicam" oppugnat Romanam cuius praxim. in oculis eius est opus idololatricum paganum, quod falsam divinitatem solaris antiquissimi paganismi in hominum historia colit. Ab 1843, « dominica » renuntiare debuit necessitudini cum Iesu Christo, soli salvatori terrestrium peccatorum.

Vers. 21: *dedi ei tempus ut pœniteat, et non pœniteat a fornicatione sua.* »

Hoc tempus revelatur a Dan. vii 25. et confirmatur tribus formis in Apocalypsi cap . *1260 dies, vel 42 menses* " quos omnes designant intolerantes papales in actione inter 538 et 1798. Propagatio veritatis per Bibliam et praedicationem verorum reformatorum obtulit catholicam fidem suam extremam occasionem poenitendi ac deserendi. peccata. Nihil fecit, et persecuta et excruciata est, in nomine suae potestatis inquisitivae, pacifici nuntii Dei viventis. Sic rebelles populi Iudaeorum operibus parabolam Iesu secundae impletionis expressit:

parabola est de vinolatoribus, qui primos missos a Deo occidunt, et deinde occidunt, dum se eis exhibet filium. Magister vineae hereditatem suam surripit.

Vers. 22: *Ecce mittam eam in lectum, et mœchantur cum ea tribulationem magnam, nisi pœnitentiam ab operibus suis.* »

Deus eam tamquam " *meretricum* " " *in lectum jecit ", quod " mulierem Jezabel* " de hoc argumento cum " *meretrice Babylone magna "* coniungi sinit, Apoc. Praedicta « *tribulatio magna* » erit post defectum nuntii biblici. Idem nuntius confirmabit agnitionem huius " *tribulationis magnae* " cum " *bestia quae ascendit de profundo* " in Apoc. Post " *duorum testium "* Dei opus oritur, qui scripturae sunt veteris ac novi testamenti divinae Bibliorum. Spirituale adulterium confirmatur et nominatur, et *illi* quos Deus commisere cum *Jezabel accusat* **,** sunt Francorum monarchae et monarchistae. Cum catholicis sacerdotibus, monarchistae praecipui scuta fient irae atheismi novarum nationalium, quae tantum significatio irae omnipotentis Dei Iesu Christi fuit. Non resipuerunt, sic duplex ira eos percussit tempore a Deo statuto ad finem papalis regni inter MDCCXCIII et MDCCXCVIII.

Tribulatio autem *designat* consequentiam divinae maledictionis, secundum illud Rom. II, *tribulatio et angustia* ***in omnem animam hominis operantis malum*** *, in Iudaeum primum, deinde in Graeco.* ». Sed tribulatio , quae punit peccata monarchiae catholicae et eius socius ecclesiae catholicae Romanae, in Apoc . ***magna*** , logice, ***magna*** *tribulatio* .

Vers. 23: *filios eius necabo morte; et scient omnes ecclesiae quia ego sum scrutans corda et re- pensans unicuique secundum opera vestra.* »

« *Ad mortem mori* » exprimitur quod Spiritus utitur ad duos « terrores » evocandos revolutionis regiminis anni 1793 et 1794. Hac expressione, dimittit quamlibet notionem de simplici morte spirituali, quae protestantes in. 1843 in annuntiatione angelo temporis " *Sardes* " in Apoc. Nunquam humanitas tam cruentum opus machinis machinis a Doctore Ludovico excogitatis confectum noverat, sed a Doctore Guillotino, cui nomen ipsi instrumenti tribuebatur, vocatum deinceps: GUILLOTINUS . Periocha deinde iudicia turbas de morte pronuntiavit, additis iudicibus accusatoribusque P. de morte capitis feriendi. Secundum hoc principium, humanitas evanescere videbatur atque ob eam causam Deus hunc regimen evertentem « *abyssum » appellavit. Denique terram, abyssum* , sine omni forma vitae a primo die creationis fecerat , secundum illud Gen. Sed solum, in caelo, in caelesti iudicio a electis congregatis exercetur ut « *omnes Ecclesiae* (*seu Conventiones*) sint electi in septem aetatibus, haec historica inveniunt significationem quam Deus illis dedit. Iustitia Dei perfecta est; qui autem inique iudicaverunt, iustitia sua, *secundum opera* sua . Mori autem fecerunt iniuste homines, et rursus percussi morte perfecta iustitia divina: « *et reddam unicuique vestrum secundum opera tua* .

Vers. 24: *Vobis et ceteris Thyatirae, qui non recipiunt doctrinam istam, et qui non cognoverunt profunda Satanae, sicut vocant, dico vobis: Non imponam vobis aliud onus;* »

Illi qui fidem catholicam denunciant et eius ritum religiosum nomen " *profundum Satanae* " profitentur, solum reformatores esse possunt, qui ab anno circiter MCC usque ad annum MDCCLXXXIX conversionis Gallicae

apparuerunt. Quidquid illorum agendi fuit, eorum doctrina longe aberat a pura veritate edocta. Spiritus ad apostolos et discipulos Iesu Christi. Ad earum utilitatem tria tantum positiva notamus: fidem in Iesu soli sacrificio, fiduciam soli Bibliorum datam, eorumque personam et vitae donum; omnia alia puncta doctrinalia a catholicismo sunt consecuta ideoque interrogationi obnoxia. Quapropter, licet imperfecti in ambitu doctrinae veritatis fidei christianae, electi reformatores sciverunt vitam suam Deo oblatam in vivis sacrificiis tradere et dum MDCCCXLIV exspectantes, vigere decreti ingressum. Dan. VIII, 14, Deus servitium suum ad tempus approbavit. Quod apertissime exprimit, dicens: *Non imponam vobis aliud* onus. Eximii divini iudicii condicio hisce verbis elucet.

Vers. 25: *Tantum quod habes, tene donec veniam.* »

Rationes, quibus Deum permittunt fidem protestantes imperfectam benedicere, servandae sunt et exercendae ab electis usque ad reditum Iesu Christi.

Vers. 26: « *Vincenti, et custodiente usque in finem opera mea, dabo potestatem super gentes.* »

Hic versus manifestat quid detrimentum salutis ab hoc tempore Reformationis faciat usque ad Christi reditum. Electi opera a Iesu Christo indesinenter usque ad finem mundi parata et revelata usque in finem servare debent. Lapsus vocatus recusans nova Dei postulata. Numquam tamen animum occultavit ut suam lucem paulatim augeret usque ad adventum gloriae tempus. IV, 18: *iustorum semita quasi lux splendens, cuius splendor crescit usque ad mediam diem* . hic versus probat. Ideoque intra ambitum eius propositi, ab anno MDCCCXLIV, divina exigentias in propositis ac prophetatis verbis singulari eius prophetico biblico tempore apparebunt. Electus a Deo “potestatem in gentes”.

Et *reget eos in virga ferrea, ut frangat vasa fictilia, sicut ego ipse virtutem a Patre meo accepi.* »

Haec expressio ius suggerit sententiae ad mortem. Electi recte cum Iesu Christo communicabunt in eorum iudicio impiorum ad ultimum iudicium constitutum, per " *mille annos* " magni sabbati septimi millennii.

Vers. 28 : *Et dabo ei stellam matutinam.* »

Deus plenam suam lucem reddet divinam quae in nostra hac terra significata est per solem. Jesus autem dixit : Ego sum lux. Lucem vitae caelestis sic annuntiat, ubi Deus ipse est lucis fons, qui iam non pendet a stella caelesti, sicut sol noster.

29: *Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis.* »

Constructio Apocalypsis est sicut turris ex septem contignationibus, septimum erit tempus conventus Dei. In hac constructione, capita II et III constituunt fundamentalem compagem totius aetatis christianae inter 94 et 2030. Omnia argumenta, quae in Apocalypsi commemorantur, in hoc fundamentali compagine locum habent. Sed in hoc compage prima tabulata solum partes scalarum habent quae ad cenaculum superiorem ducunt. Momentum Revelationis in gradu 3 , qui *Pergamum appellatur , apparet* . Hoc momentum augetur in gradu 4 *Thyatira* . Hoc tempore christiana fides confunditur et seducescit. Iudicium Dei de condicione spirituali huius saeculi consequentia habebit usque ad finem mundi. Quam ob rem, ad solidandam huius iudicii intelligentiam, hanc epistulam a Deo electo protestantibus regnante Ludovico XIV, breviter commemorabo.

Summarium : In tempore Reformationi Christiani mores multiplicati sunt. Persecutores veros sanctos invenimus, sed semper pacificos, et homines qui religionem et politicam confundunt, qui armant se et recipiunt ictum ad regales exercitus catholicos. Apud Danielem XI, 34, Spiritus eos appellat hypocritas. Pauci religiosi intellexerunt Christianum esse Iesum in omnibus imitari, eius mandatis obtemperare et vetitis eius obtemperare; telorum usus unus ex illis est, et haec postrema lectio in tempore comprehensionis data est. Iesu exprobratio iustificatur eo quod, catholicam hereditatem exercere perseverantes, ipsi protestantes promovent, exemplo, doctrinam et seductionem quae ad Catholicam Iezabel pertinet . Imperfecta religio eos increpat in Dei iudicio, quem coram inimicis dedecorant. Hoc Pascha ineunte Reformationi adduxit ad eximia iudicia facienda; quod instat dicens: ' *non imponam vobis aliud onus, sed custodiat quod habes, donec veniam* '. At imperfectio doctrinalis hoc initio legitima est et Deus servitium accipit eorum qui in eius nomine persecutionem et mortem accipiunt. Plus dare non potuerunt, dantes maximam vitam. Hunc Spiritum Sacrificii Deus in luce ponit, quem « *numerosiora opera prioribus* » (vers. 19) designat . Paganismus Catholicorum Romanorum escis *idolis immolatis comparatus est* . Denuntiatio deceptionis romanae ab operibus Petri Valdo (Vaudés) perfecte illustrata incepit, qui, ab anno 1170, versionem Bibliorum in alia quam latina lingua scripsit, Provençal. Cognitio et intellectus divinorum requisitorum mirum in modum completum fuit et post eum fides protestantium depravata est. Inspirante Ioanne Calvino, protestantium fides etiam obdurata est, imaginem catholici adversarii accipiens. Et bella religionis detestatio Deo testatur, quia electi Iesu Christi, veri, plagas eis tractatas non reddunt. ab ipso Domino ultio eorum. Protestantes se armantes, quorum sententia erat "sola scriptura", "sola scriptura", Biblia contempsit, quae eorum violentiam prohibebant. Iesus hac in provincia multum longe processit discipulos suos docens ut « alteram maxillam » convertant ad eum qui eos percutit.

Hoc tempus, cum persecutio catholica fideles servos Iesu ad mortem adduxit, tripliciter in luce collocatur in Apocalypsi, hic in *Thyatira* , sed etiam in ^{5} · *sigillum* capituli VI et in ^{III} *tuba* capitis 8. Hic, vers. 22, hortatur Jesus suos martyres servos, annuncians eis propositum suum ulcisci necem eorum, vel passionem a Roma et servis ejus regiis illatam. Clavis verbi in nomine *Pergami latens clare apparet, catholica religio adulterii in Deum* committitur , et qui eam committunt, catholici monarchae, foedera ac falsa nobilitate sub GUillotino Francorum seditiosos reddunt; sanguinem injuste effusum. II, XXII: *ecce ego eiiciam eam in lectum, et super* ***eos qui moechantur cum ea*** *, mittam tribulationem magnam, nisi paenitentiam egerit ab operibus suis. Filios eius* ***occidam*** *; et scient omnes ecclesiae quia ego sum* scrutans *corda et re- pensans unicuique vestrum secundum opera vestra* Sed cave ! Quia post 1843, " ***qui moechantur cum ea " etiam*** **protestantes** erunt , ideo Deus bellum nuclei parabit cum "tertio mundo bellum", novam poenam catholicae, orthodoxae, Anglicanae, protestantis et aliorum adulteriorum. Parallela dicit Spiritus in ^{5th} *Sigillum* : Ap. 6:9 ad 11: *cum aperuisset quintum sigillum, vidi sub altari animas occisorum propter verbum Dei, et propter testimonium quod portaverant. Clamaverunt voce magna, dicentes: Usquequo, sancte et verus Magister, cessas iudicare et*

vindicare sanguinem nostrum de his qui habitant in terra? Unicuique eorum stola alba dabatur; Dictumque est eis quiescere: donec consummetur numerus conseruorum suorum et fratrum eorum qui interficiebantur. ».

Haec scena a 5. [sigillo] potest confundere et seducere ad mentem male illustratam. Pateant omnia, haec imago nobis revelat arcanam Dei cogitationem, quia, ut dicitur Ecc. 9, 5-6-10, mortui in Christo *dormiunt* in statu, ubi *oblivione eorum memoria est, non amplius in omnibus aliquid participant. quod sub sole geritur* . Scriptura primam mortem dat significationem annihilationis totius entis; homo mortuus est ac si nusquam fuisset cum differentia quod exstitit, tota ejus existentia insculpta manet in cogitatione Dei. Suis igitur vivis servis Deus hunc consolationis nuntium alloquitur ut eos hortetur. Eos admonet, ut secundum promissa sua post somnum mortis tempus constitutum sit suscitationis, quando per ipsum volunt resurrecturi. Habebunt ergo potestatem sub intuitu et iudicio Dei in Iesu Christo pariter resuscitatos suos tortores iudicandi, sed in fine mille *annorum* . In nuntio *Thyatirae* , *mors* nuntiata iis , qui cum *Jezabel moechantur,* duplicem habebunt catholicam perfectionem. In terra, opus revolutionariorum prima periodus est, sed post eam veniet suo tempore et in secunda periodo, *secunda mors* ultimi iudicii, hora qua « *omnes Conventus* » christiani infideles vel fideles omnium temporum. de temporibus Christianis videbunt iudicium Dei iustum de *adulteriis spiritualibus applicatum* .

In symbolica imagine, [4th] *tuba* cap. 8 confirmat actionem " *magnae tribulationis* " propositae ad vindicandum *adulterium* papae et monarchistae, qui illud confirmaverunt. *Sol* , lux divina , *luna* , religio catholica obscura , et *stellae* , quae religiosus est , *feritur in tertia* vel partim in persecutione atheismi revolutionum Gallicarum anno MDCCXCIII et MDCCXCIV.

In fine nuntii ad protestantes pacificos directae, Spiritus confirmat condemnationem armorum usui, revocans solum ad ultimum iudicium praeparatum per iudicium caeleste septimi millennii quod unus electus vindicabitur. Non est ergo licitum se ulcisci ante hoc iudicium coeleste, ubi tunc persecutores suos cum Iesu Christo iudicabit, et mortis suae sententiam participet sententiae. Reges *eos in virga ferrea , & fictilibus fictilibus conterens* . Propositum huius sententiae erit determinare tempus reorum reorum ad secundam mortem ultimi iudicii damnati. Vers. 29 commemorat : *Stella matutina* . Et *dabo illi stellam matutinam* . Haec locutio solem, imaginem divini luminis designat. Victor in aeternum lumen intrabit in aetemum. Sed ante hoc aeternum contextus hic terminus quintam epistolam quae praecedit praeparat. *Stella matutina* citatur II Pet. I, 19-20, et *certius tenemus* ***verbum propheticum*** *, cui benefacitis attendentes quasi lucernae lucentis in loco obscuro, usque ad diem sabbati. dies oritur et* ***lucifer*** *oritur in cordibus vestris; vosmetipsos primum scientes, quod nulla prophetia Scripturae potest esse propria interpretatione, non enim voluntate viri prophetia allata est, sed Spiritu Sancto movetur a Deo locuti sunt* . Hic versus momentum verbi prophetici in luce ponit quia contextus aetatis futurae spiritualiter condicionis erit per ingressum in applicationem divini decreti prophetatum in Dan. Usque ad *MMCCC a.m. et sanctitas vindicabitur* . Tempore autem hic versus tantum notus erat in translatione: *Usque ad MMCCC vesperum et mane et purificabitur sanctuarium* . Etiam in hac translatione, nuntius Dei idem

fuit, sed minus accuratus, in hac forma interpretari potuit ut finem mundi annunciaret per reditum in gloria Domini et Salvatoris nostri Iesu Christi. Deus usus est Americanus Protestantium William Miller ad duas Adventustas fidei probationes peragendas in fonte MDCCCXLIII et lapsu 1844. Ut Daniel 12:11-12 nos docet, inter hos duos dies, anno 1843, decretum divinum a protestantibus lapsis recedit. iustitia salutaris per Iesum Christum oblata; propterea quod non amplius occurrunt normae novae sanctitatis quae a Deo requiruntur. Iustitia Iesu est aeterna, sed tantum prodest veris electis ab ipso Iesu electo et hoc in omni tempore et usque in finem mundi.

Hic, inter *Thyatiram* et *Sardis* , die primo veris 1843, decretum Dan.8:14 vigere incipiet, eiusque consectaria reperiemus in nuntiis a Spiritu ad Christianos illius temporis allatis.

Apocalypsis 3: Conventus ab 1843 - sedis apostolicae fidei christianae restitutae

5th era : Sardis

Sententia a Iesu Christo pronuntiata post probationes Adventistae 1843 et 22 Octobris 1844 .

Vers. 1: « ***Scribe angelo congregationis Sardis*** *: Hic est qui habet septem spiritus Dei et septem stellas: Novi opera tua. Scio te vivere putaris, et mortuus es.* »

" *Sardis* " era, argumentum quintae epistolae, duos mores christianos protestantes proferet, quos oppositos attribuit: lapsis, quibus Iesus declarat: " *Vivus es, et mortuus es* "; et electis, vers. 4: *ambulabunt mecum in vestimentis albis, quia digni sunt* . Sicut materia duarum epistularum eius, nomen " *Sardis* " duplicem significat significationem cuius significatae omnino contrariae sunt. Praecipuas notiones retinemus huius radicis Graecae: convulsivum et pretiosum, mortem et vitam. Risus sardonicos et convulsus definit; sardonion Graece, superior funis venationis; Sardinus piscis est; et in opposito sensu, sardo et sardonyches sunt lapides pretiosi; sardonyx varii coloris calcedonii fusci. In epistulae initio, Iesus se exhibet « *qui habet septem spiritus Dei et septem stellas* », id est sanctificationem Spiritus et iudicium in servos septem temporum. Ut in Dan. 12, stat supra fluvium occidentalem, adventum fidei probatum, et hic suam sententiam tradit. Nota familiaritas, quae indicat alium locutorem unum esse in sensu collectivo. Tota norma protestantium versatur. Iesus finem imponit exceptioni protestantismi in verbo *Thyatirae notato* . Novum *onus* (ut intellegunt rebelles credentes) nunc imponitur et flagitatur. Usu dominici Romani deserendum ac substituendum est per sabbatum sabbati. Hoc decretum Dan. 8:14 res adversas ab imperatore Constantino I. die 7 Martii 321 constitutas. Anno MDCCCXXXIII, XI annis ante MDCCCXLIV, per continuum imbrem stellarum cadentium, a media nocte ad 5 a.m. durans, et per Civitates Foederatas visibiles, Deus magnum casum Christianorum Protestantium illustraverat et prophetavit. Ad hanc autem interpretationem tibi convincendam, ostendit Deus astra caeli

Abrahamo ei dicens: « *Sic erit semen tuum* ». Lapsus igitur siderum 1833 huius Abrahae posteritatis ingens casum prophetavit. Hoc signum caeleste *citatur* in themate *sexti sigilli* , Apoc. Jesus dixit: " *Vive diceris, et mortuus es* ". Quam ob rem qui loquitur de Deo habet famam repraesentandi, quae singula protestantismo respondet, qui, in eius Reformatione, cum Deo reconciliatum putat. Sententia divina cadit: « *Novi opera tua , et mortui es* ». Ex ipso Deo magno Iudice hoc iudicium venit. Protestantes hoc iudicium ignorare potest, sed consectaria eius effugere non potest. In 1843, decretum Danielis 8:14 in effectum venit, et nullus Christianus legem Dei viventis ignorare expectat. Haec ignorantia est contemptio verbi prophetici biblici, ad quod nos hortatur Petrus apostolus ut in II Petr . *attende ut lucernam in caliginoso loco lucentem, donec dies illucescat et lucifer oriatur in cordibus vestris; vosmetipsos primum scientes, quod nulla prophetia Scripturae privatis interpretationibus debet esse.* » Inter omnes textus Bibliorum Novi Foederis latens, hi versus faciunt, praesertim ab 1843, discrimen vitae et mortis.

Vers. 2: *Vigila, et confirma reliquos morituros; non enim inveni opera tua* ***perfecta*** *coram Deo meo.* »

Si non occurrent novum sanctitatis vexillum, *morietur reliqua* protestantismi . Quia Deus eum condemnat duplici ratione. Prima est praxis dominicae Romanae damnatae per ingressum decreti Dan. secunda est immemor prophetici verbi, quia non habita ratione lectionis a Deo datae per experientiam adventiticam, posteri protestantes tollent reatum a patribus suis. De utroque Iesus dixit: " *Non inveni opera tua perfecta coram Deo meo* ." Iesus protestantes normam decalogi mandatorum *Dei* digito scriptam commemorat, Patrem quem contemnunt in gratiam Filii, qui eos salvare existimatur . Fides eius perfecte oboediens, quam in exemplum dedit, nihil commune habet cum fide protestantica, quam multa catholica peccata haeres, in primis hebdomadalis prima die requiescit. Ostium salutis claudit aeternum in norma religiosa protestantica collectiva, " *stellae* " *sexti sigilli* cadentis.

Vers. 3: « *Memento ergo quomodo acceperis et audisti, et serva et resipisce. Si non vigilaveris, veniam ut fur et nescies qua hora veniam ad te.* »

Hoc verbum, « *recordare* », importat criticam meditationem de operibus praeteritorum. Sed soli veri electi humiles sunt ad opera sua reprehendenda. Hoc praeterea mandatum « *memento* » recordari in initio quarti praecepti, quod sanctificatam requiem diei septimi mandat . Hic iterum, duplici modo, protestantismus officialis invitatur ad retractandum receptionem quam dedit propheticis nuntiis, qui a Gulielmo Miller in fonte MDCCCXLIII emissi sunt et in lapsu MDCCCXLIV, sed etiam ad textum IV 10 mandatorum Dei · Peccatum mortale ex quo 1843. Gravissimum eius confractionis consecutio cum Iesu Christo enuntiatur: « *Si non vigilaveris, veniam ut fur, et nescies qua hora veniam. vos.* » Videbimus quomodo ab 2018 haec epistula res viva facta est. Sine vigilia, sine poenitentia et fructu paenitentiae, fides protestantium definitive mortua est.

Vers. 4: *Sed habes viros in Sardis, qui non polluerunt vestimenta sua; ambulabunt mecum in albis, quia digni sunt.* »

Sanctitas nova evadet. Hoc nuntio Iesus contentus est testimonium " *paucorum hominum "* exsistentiam , secundum singula quae Ellen.G.White

revelata erat, qui inter eos erat, tantum 50 homines approbationem Dei acceperunt. Hi « *pauci viri* » viros ac mulieres singillatim probatos ac beatos designant ad testimonium fidei secundum exspectationem Domini. Iesus autem dixit: “ *Sed habetis in Sardis viros quosdam, qui non polluerunt vestimenta sua; et ambulabunt mecum in albis, quia digni sunt* . Dignitatem ab ipso Iesu Christo agnitam quis disputare potest? Victoribus probationum fidei, 1843 et 1844, Iesus vitam aeternam et plenam agnitionem terrestrem promittit, quae formam officialem reddet in adventu nuntii *Philadelphiae* . *Vestimentorum* inquinatio liberis hominum moribus attribuitur. Vestis, cum sit iustitia a Iesu Christo imputata, in hoc casu “ *alba ”, inquinatio huius iustitiae* detrimentum designat castra protestantium tradita. Hic e contrario immunditia carentia significat continuationem imputationis iustitiae *aeternae* Iesu Christi, ut habetur Dan. Mox cognitio et praxis sabbati eis veram sanctitatem dabit, fructum et signum impertitae iustitiae Iesu Christi. Haec electio prudens et intelligens mox aeterna faciet illos in sanctificatione et glorificatione caelesti per " *vestes albas* " 5 quae venit; Spiritus annuntiabit « *immaculati* »: « *et in ore ipsorum non est inventum mendacium: sine macula sunt* (Apoc. 14, 5). Pacem invenient *cum omnibus et sanctificatione, sine qua non videbit omnis caro Dominum* , iuxta Paulum, Heb. Concreto hae *vestes albae* formam tollent peccati amotionis quae praxim dominicae Romanae constituit. Quia bis in loco eius fideliter exspectaverunt, in signum approbationis eius, signum Dei datum est eis per sabbatum, quod ad dealbandum electos Domini, qui custodiunt iustitiam eius. Sic facta est purgatio sanctuarii, forma qua Daniel 8:14 tempore translatus est. Sub hoc intuitu, a die XXIII mensis Octobris anno MDCCCXLIV Iesus in caelesti visione electoribus victoribus imaginem e sancto transitum dedit in sanctuarium terrestrem. Sic in illustratione revocavit momentum in cruce morientis, electorum suorum delictum expiatum, quod « diem *expiationis implevit* », Hebraeum « *Yom kippur* ». Hoc eventu iam facto, renovatio actionis in visione destinata erat in dubium vocare primum iustitiae aeternae consecutum mortem Iesu obtentam. Quod ad litteram fit pro lapsis Sardis, quorum fides demonstrata inconveniens est Deo creatori. Duabus de causis Deus eas respuere potest propter defectum amoris suae veritatis propheticae praedicatae, et propter transgressionem sabbati, quae ab 1843 vigere decreti Danielis 8,14 facta est.

V: *Qui vicerit, induetur vestimentis albis; non delebo nomen eius de libro vitae, sed confitebor nomen eius coram Patre meo et coram angelis eius.* »

Electi a Iesu Christo redempti ens oboediens, suae vitae et aeternitatis conscius Creatori, Deo bono, sapienti et iusto. Hoc secretum victoriae eius est. Cum eo disputare non potest, quia omnia quae dicit et facit approbat. Item ipse est gaudium salvatoris sui, qui Eum cognoscit et nomine suo vocat, a constitutione mundi ubi eum praescientia vidit. Hic versus ostendit quomodo falsae religiones vanae sunt, et fallaces etiam facientibus. Ultimum verbum ad Iesum Christum pertinebit, qui omnibus dicit: « *Novi opera tua* . Secundum haec opera gregem suum, a dextra, oves suas, a sinistris collocans , capellas *rebelles* et *lupos rapaces , igni secundae mortis ultimi judicii* destinatos , dividit .

Vers. 6: *Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis.* »

Si omnes possunt ad litteram Spiritus prophetica verba audire, e contra, soli electi eius quos inspirat et educat, eorum sensum intellegere possunt. Spiritus refert certas res, historicas tempore peractas, ideo electus debet interesse historiae religiosae et saecularis, et in tota Biblia ex narrationibus testimoniis, laudibus et prophetiis composita.

Nota : Vers. 3, Dixit Iesus Christus protestante lapso: *Memento ergo quomodo acceperis et audisti, et custodi et resipisce. Si non vigilaveris, veniam ut fur* ***et nescies*** *qua hora veniam* ***ad*** *te* ». Econtra pro victoribus haeredibus, post fontem MMXVIII, haec epistula in: "Si vigilaveris, non venio sicut fur, et scies qua hora veniam **ad** te **"** . Dominus autem promissiones suas servavit, cum hodie, anno 2020, electi sui notitiam habuerunt diem sui veri reditus revelati ad fontem 2030. Sed protestantium fides damnatur hanc praecisionem ignorare, tantummodo per Iesum reservatam. electo suo. Quia dissimiles mores erga servos improbos, " *Nihil facit Dominus sine monens servos suos prophetas* " Amo.3:7.

6th era : Philadelphia
Adventismus in universalem missionem intrat

Inter 1843 et 1873, sabbatum divinum Sabbati, verus dies septimus a Deo ordinatus, restitutus est et adoptatus est ab aucto- mento septimo-diei adventusmi, qui formam suscepit institutionis religiosae christianae officialis ab anno 1863 vocato: "SEPTIMUS-SEPTIMUS. die Adventist Ecclesiae. Iuxta doctrinam in Dan. 12, 12. Nuntius Iesu dirigitur electis suis sanctificatis per quietem sabbati, die anni 1873. Eodem tempore electi hi beneficium a beatitudine Dan. XII, ' *Beatus qui sperat usque ad 1335 dies!* ».

Nova signa ab anno 1843 instituta anno 1873 universalis facta sunt

Vers. 7: " ***Scribe angelo synagogae in Philadelphia*** *: Hoc dicit Sanctus Verus, qui habet clavem David, qui aperit, et nemo claudet; qui claudit, et nemo claudit." aperta :* »

Nomine « *Philadelphiae* », Iesus suum electum ostendit. Et dixit : *In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem.* Et hoc est de *Philadelphia* , cuius radices Graecae significant: fraterna dilectio. Electos, qui eam componunt, fidem probando delegit, et his victoribus amor ejus redundat. In hoc nuntio se praesentat dicens: " *Hoc est quod Sanctus, Verus, dicit* ." *Sanctum* , quia tempus est quando sanctificatio sabbati et electi requiritur per decretum *Dan* . lex veritatis restituta est; Deus sanctitatem mandati sui a christianis calcati a christianis 4 post diem tertium detegit, 321. Idem dicit: « *Qui habet clavem David* ». Isti sunt claves S. Petri in Romana possessione petita. *Clavis Davidis* ad "filium David" pertinet , *Iesus* , ipse, in persona. Nullus alius quam potest salutem aeternam donare, quia hanc clavem consecutus est portando *in humero suo* in forma crucis, secundum illud Isaiae XXII, *dando super humerum eius clavem domus. dauid: cum aperit, nemo claudet; cum claudit, nemo aperiet* . Hanc clavem crucis cruciatus designans, in hoc versu complens, hic legitur: " *Qui aperit, et nemo claudit, claudit, et nemo aperit* ." Ianua salutis aperta est ad aedificationem Septimanae Adventismi et clausae religiosis adhae- toribus Romanis Dominicae inde ab anno 1843. Quia convenerunt veritates doctrinales

submittere praesentatas et honorasse fide sua Verbum suum prophetice Spiritum. Dixit Jesus sanctis Philadelphiae *:* « *Novi opera tua. Ecce, quia modicam habes virtutem, et servasti verbum meum, et non negasti nomen meum, proposui coram te ostium apertum, quod nemo potest claudere* . Haec parva coetus religiosus publice fuerat, modo Americanus ab anno 1863. Sed anno 1873, in colloquio generali in Battle Creek habito, Spiritus ianuam missionariam universalem aperuit, quae usque ad verum reditum Iesu Christi mansura erat. Nemo id prohibebit et Deus curabit. Animadvertendum est omne bonum, quod Iesus apud veros sanctos videt, etiam causas definit, ob quas protestantes fides anno 1843 incidit. Hoc prorsus contrarium est eius quod Iesus de Sardis lapso in versu 3 *alloquitur* . iaculis opera ipsa vertuntur.

De XII Tribus Growing

Vers. 8: *Novi opera tua. Ecce, quia modicam habes virtutem, et servasti verbum meum, et non negasti nomen meum, dedi coram te ostium apertum, quod nemo potest claudere.* »

Electus temporis de operibus suis favorabiliter iudicatur, quae Iesus illi tamquam iustitia tribuit. Eius « *modicae potentiae* » nativitatem confirmat coetum ex « *paucis* » versuum 4. Anno 1873 Iesus Adventistarum annuntiavit progressum suum ad reditum suum per symbolum apertae ianuae caelestis, quae fons est aperturae. 2030, i.e., in 157 years. In verbo quod sequitur, Laodiceam alloquitur Iesus ante ianuam hanc assistet, propinquitatem reditus sui imminentem indicans: “ *Ecce sto ad ostium et pulso. Si quis audierit vocem meam et aperuerit ianuam, introibo ad illum et cenabo cum illo, et ipse mecum.* Rev. 3:20 »

Accessus ad fidem Christianam Iudaeis permissus

Vers 9 : *Ecce de synagoga satanae do vobis, qui dicunt se Judaeos esse, et non sunt, sed mentiuntur; ecce faciam eos ut veniant et adorent ante pedes tuos et scient quia ego dilexi te.* »

Citando introitum verorum Judaeorum secundum genus et carnem in coetus adventustici, hic versus confirmat sabbatis quietem restitutam; Dominicae conversionis impedimentum non amplius est. Quia cum 321, eius derelictio etiam consequentiam habuit ne sinceri Iudaei fidem christianam adoptarent. Eius iudicium de gentilibus Iudaeis non fuit propria Pauli testis fidelis; Iesu Christi, qui eam in hac Revelatione confirmat, iam in Apocalypsi, iam in Apocalypsi, in annuntiatione ad servos suos a Iudaeis vexatis et persecutionem Smyrnaeorum a Romanis *temporibus* . Nota quod Judaei gentiles agnoscent salutem Christianam in vexillo adventustico, ut prosit a gratia Dei. Universalis Adventismus solus divinum lumen defert cuius factum est **exclusivum officiale depositorium** ab anno 1873. Sed vide! Haec lux, eius doctrina et nuntii Iesu Christi sunt propriae proprietates; nemo neque institutum suum evolutionem recusare potest quin suae salutis periculum afferat. Ultimo hoc versu dicit Iesus « *me dilexi vos* ». Poteratne hoc dicere, ut post hoc tempus benedictionis eam amplius non amaret? Ita, et hic sensus erit nuntius Laodiceae *attributus* .

Praecepta Dei et fidem Iesu

Vers 10 : *Quia servastis verbum patientiae in me, et ego vos servabo in hora tentationis quae ventura est in terra notae, ut probemus eos qui habitant terram.* »

Terminus patientiae confirmat adventum adventus exspectationis, de quo apud Danielem 12, 12: « *Beatus qui expectat , et qui pervenit usque ad dies mille trecentos trigintaquinque!* ». Expertus fidem respicit "inhabitantium *terrae* ", eos qui " *terram notam* " incolunt, id est, agniti a Iesu Christo, Deo Creatore. Expertus est humanam voluntatem ac detegentem animum rebellis castrorum « oecumenici », quod Graece "oikomené" "terram *notam* " huius versus designat.

Haec promissio solum Iesum in sola condicione obligat, ut institutio servet fidei principii qualitatem. Si nuntius Adventistus perseveret usque ad tempus ultimi universalis fidei experimenti hoc versu prophetatum, non necessario erit in forma institutionali. Quia comminatio in hoc nuntio versatur in versu 11 qui sequitur, donec tunc prorsus a Deo positivus et benedictus est. Promissio Iesu de eius posteritate viventis in 2030. Tunc veri electi anni 1873 *in Domino* obdormierunt », secundum Apoc. 14,13: « *Et audivi vocem de caelo dicentem: Scribe. : Beati amodo mortui qui in Domino moriuntur! Spiritus, inquit, ut requiescant a laboribus suis, opera enim illorum sequuntur illos.* » Haec est ergo secunda beatitudo huic exemplari electo a Iesu Christo collata. Quod autem Iesus benedicit, mores operibus demonstrant. Heredes « *Philadelphiae* » fideliter repetunt, in 2030, eius opera, suam fidem, acceptationem veritatum a Deo caeli datarum in ultimis formis quas eis dedit; quia magnas mutationes subibunt usque ad finem, quando intellectus consilii divini erit perfectus.

Promissio Adventis Iesu Christi et eius Monitum

Vers. 11 : *Venio **cito** . tene quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam.* »

Nuntius " ***celeriter*** *venio* " est generis Adventist. Iesus sic confirmat cuiuslibet religionis confessionem desertionem. Exspectatio reditus eius in gloria manebit usque ad finem mundi, unum ex praecipuis criteriis quae suos veros electos agnoscunt. At reliqui nuntii graviter minantur: “ *Retine quod habes, ne quis coronam tuam accipiat.* Et quis potest capere coronam eius, nisi inimici eius? Posteri igitur eius primum eas cognoscent, et quia non fecerint ut victimae humanitatis animi eorum societatem cum illis incipiant ab anno 1966 formabunt.

Vers. 12 : *Qui vicerit, faciam ei columnam in templo Dei mei, et non exibit; scribam super illum nomen Dei mei, et nomen civitatis Dei mei, novae Hierosolymae, quae descendit de caelo a Deo meo, et nomen meum novum.* »

In ultimis verbis benedictionis victoribus dicatae, Iesus omnes imagines salutis consecutae colligit. Columna *in templo Dei mei significat* solidum firmamentum ad portandum veritatem meam in Coetu meo Electorum. " ... *et non exibit" plus* »: salus eius aeterna. “ *...; Scribam ei nomen Dei mei* »: insculpam illi imaginem caracteris Dei in Eden amisso. " ... *et nomen civitatis Dei mei* ": glorificationis electorum, de quo in Rev. " *Novae Hierosolymae, quae descendit de caelo a Deo meo* ": " *Nova Hierosolyma* " est nomen congregationis electorum glorificatorum, qui omnino caelestes facti sunt sicut angeli caelestes dei. Apocalypsis 21 figuram illam describit imagine lapidum pretiosorum ac margaritarum, quae testatur vim amoris quem Deus sentit pro suis e terra

redemptis. Ad terram renovatam descendit ut in aeternum vivat coram Deo qui illic thronum suum instituit. "… *et nomen meum novum* ": Iesus mutationem nominis sui coniungit cum transitu a natura terrena ad naturam caelestem. Electus salvatus, vivus vel resuscitatus eadem experientia vivet et corpus caeleste glorificatum, incorruptibile et aeternum recipiet.

Hoc versu instantia comparationis cum Deo iustificatur ex eo quod ipse Iesus ab electis invenitur in sua divina ratione.

Vers. 13 : *Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis.* »

Lectionem intellexit electus, sed solus est qui intellegit. Verum est nuntium hunc tantum ei paratum fuisse. Nuntius hic confirmat interpretationem et intellectum mysteriorum revelatorum a solo Deo, qui probat et eligit suos servos.

Officialis finis Adventismi lectionem non didicit et a Iesu iudicata est, evomitur ob eius recusationem nuntium exspectationis tertiae Adventus .

" *Veniam **cito** " . tene quod habes ut nemo accipiat coronam* tuam Heu, pro officiali Adventismo temporis, finis adhuc longe est et cum taedio temporis, 150 annis post, fides eadem amplius non erit. Admonitio Iesu iustificata est, sed neque notata neque intellecta est. Et anno 1994, Adventista institutio vere amittet suam " *coronam* ", reprobando ultimam "lucem magnam", prophetatam ab Ellen G. White, nuntio Iesu Christi in libro suo "Prima Scripta" in capitulo "Ma prima visione". pag. 14 et 15 : ex his paginis excerptum est textus sequens. De eo amplius definio quod fatum adventus operis prophetat **et in se recapitulat omnem doctrinam a tribus Coetibus Rev. 3, 1843-44 *Sardis* , 1873 *Philadelphia* , 1994 *Laodiceam* .**

Destinatio Adventismi revelatum est in Ellen G. White primus visionis

« Orante familiari cultu, Spiritus Sanctus super me requievit, et visus sum magis ac magis supra hunc mundum tenebrarum ascendere. Conversus sum ut viderem fratres meos Adventistos in hoc mundo manentes, sed eos invenire non potui. Vox ergo dixit ad me: "Respice, sed paulo superius." Respexi, et vidi semitam arduam et angustam, longe super hoc mundo. Id est ubi Adventistae versus sanctam civitatem. Post illos in principio semitae facta est lux clara, quam mihi angelus media nocte clamo fuit. Haec lux totam viam viae illustravit ne pedes offendant. Jesus ambulavit in capite eorum, ut eos duceret; et, dum inspexerunt, tuti sunt.

Sed mox quidam eorum defessi sunt, et dixerunt quod adhuc longe aberat urbs, et quod citius illuc venire cogitassent. Tunc Iesus eos cohortatus est brachium dextrum elevando, unde lumen emanavit quod Adventistae diffundebatur. Et clamaverunt dicentes: "Alleluia. » Quidam autem ex illis hoc lumen incredule abjecerunt, dicentes non esse Deum qui duxisset eos. Post eos tandem lux exivit, et in altis tenebris se reperit. Imbecillitati sunt et conspectum

amborum scopo et Iesu amiserunt, deinde de via ceciderunt et in malum mundum inferiorem demerserunt. ».

Narratio primae visionis a Deo iuvenibus Ellen Gould-Harmon donata est prophetiae coded, quae magni pretii est quam Danielis vel Apocalypsis. At prodesset eam, recteque interpretaris id eam. Sic explicationem dabo.

Vocis « mediae noctis » annuntiatio adventus sponsi in « parabola decem virginum » designat Matth. 25, 1 ad 13. Probatio exspectationis reditus Christi in fonte anni MDCCCXLIII et C. Autumnus 1844 primam et secundam perfectionem constituit; simul hae duae exspectationes repraesentant "primum lumen" fabulae "post" positae coetum "septimi-diei Adventistarum", qui tempore progrediebantur, in via seu via a Iesu Christo benedicta. Auctores enim Adventisti 1844 diem finis mundi et novissimum biblicum repraesentabant, quod propheticum verbum proponere posset electis illius temporis. Hac ultima die elapsi, reditum Iesu exspectabant ratus imminere. Sed transiit tempus, et Iesus adhuc non rediit; Quod visio revocat dicens, 'invenerunt urbem longe abesse, et eo citius venire cogitaverunt'. hoc est, anno 1844 vel paulo post hunc diem. Tum animi defectio eos vicit usque ad annum circiter MCMLXXX cum scaenam ingressus sum, accipientes hanc novam et gloriosam lucem quae **tertiam exspectationem Adventistae aedificat** . Hoc tempore reditum Iesu ponitur **pro Fall 1994** . Profecto huius nuntii nuntiatio solum minimum microcosmum universalis Adventismi in Gallia apud Valence-sur-Rhône situm versavit. Dei electio pro hoc parvo oppido in Franciae Australi-Oriente suam explicationem habet. Ibi Pius VI in custodia mortuus est anno 1799, adimplens quod prophetavit in Rev. Preterea Valentia fuit civitas in qua Deus primus Adventist ecclesiam suam in terra Francie instituit. Ibi igitur divinam suam gloriosam ultimam lucem ac finem 2020 attulit, constanter ac fideliter ab eo receptas novissimas et pretiosissimas revelationes quas in hoc documento exhibeo. Valentinianus Adventismus microcosmus universalis stadio inserviit ad perficiendam partem de ultimo lumine glorioso in visione sororis nostrae Ellen. Haec visio nobis indicat iudicium quod Iesus in usu vivit Valentiae, tertiam adimpletionem parabolae decem virginum. Iesus verum adventusticum agnoscit suis moribus ad lucem praesentatam. Verus Adventismus suum gaudium exprimit cum “Alleluia! » ; Spiritu benedictus, vas suum implevit oleo. Econtra falsi Adventistae hanc lucem impudenter rejiciunt. Haec repudiatio divinae lucis illis exitialis est, quia Deus monuit eos contra hanc negativam reactionem in nuntiis inspiratis, destinatis ad nuntium suum; vasa vacua fient privati oleo, quod "lucem" producit lucernae. Necessaria consecutio annuntiatur: "lux quae erat post eos, desinit exire"; fundamentum negant Adventismi. Principium suum Iesus applicat: « *Ei enim qui habet, dabitur, et abundabit; ab eo autem, qui non habet, etiam quod habet, auferetur*. Matth. "... et finem et Iesum aspectu finiunt", insensibiles fiunt nuntiis Adventistae, qui Christi nuntiant reditum vel, Adventistici motus, ipso nomine « Adventistarum incluso, metam negant; "deinde de via ceciderunt et in mundum impium qui infra iacebant delapsi", anno 1995 se societati protestanticae et oecumenismo publice commiserunt. Sic Iesum amiserunt, introitus in caelum, qui finis fuit fidei Adventistae. Coniunguntur, ut dicitur Dan. XI, *hypocritae* et *ebrii* , ut dicit Iesus, Matth. demonstrata initio operis.

Hodie haec verba prophetica implentur. Confecta sunt inter 1844, dies primae lucis "post se posita", et anno 1994, dies magni prophetici luminis reiecti ab ecclesia prima Adventista in Gallia constituta, in oppido Valentiae-sur-Rhone, quam Deus. ad demonstrandum. Hodie, officialis Adventismus est in « tenebris » oecumenismi cum veritatis inimicis, protestantibus et catholicis.

7th [era] : Laodiceam

Finis institutionalis Adventismi – repudiatio tertiae exspectationis Adventistae.

Vers. 14: " ***Scribe angelo synagogae Laodiceae*** *: Haec dicit Amen, testis fidelis et verus, principium creaturae Dei.* "

Septima et ultima nomen *Laodiceae est;* quod benedictio- nis institutionalis Adventismi. Hoc nomen duas radices Graecas habet: "laos, dikéia", quae significant: "populus iudicatus". Ante me Adventistae translati sunt: "populus iudicii", sed institutio nescivit hoc iudicium ab eo incipere, ut 1 Petr. 4, 17 docet: "Hoc enim momentum est, quando incipiet iudicium a domo David **.** ***Deus.*** *Si autem primum a nobis, quis finis eorum, qui non credunt Dei Evangelio?* » Iesus se infert dicens: « *Hoc est quod dicit Amen, testis fidelis et verus, principium creaturae Dei: « Amen* verbum hebraice significat: in veritate. Iesus, teste Ioanne apostolo, saepius illo usus est (25 times), bis repetit, in principio, ante dicta sua. Sed in more religioso tradito, in fine orationum vel declarationum factus est terminus interpunctionis. Frequenter interpretatur sensus « fiat » ex catholicismo hereditario. Et Spiritus hac conceptu utitur « *in veritate* » ad verbum *Amen reddendum* , duplici significatione sua perfecte iustificata. *Laodiceae* hora est in qua Iesus magnum praebet lumen ut prophetica ad finem temporis parata plene illustrent. Quod perlegis, hoc probat. Quod rupturam inter Iesum et officialem Adventist institutum efficiet, eius recusatio est eius lucis. Deus in electione logica et iustificata, inter MCMLXXX et MCMXCIV, Adventismum probationi fidei exemplar exemplar subiecit, quod, consequenter, protestantium iacturam ac praeientem adventisi benedictionem. Expertus iam in fide fundatus reditus Iesu nuntiatus est fons MDCCCXLIII, deinde casus 1844. Vicissim, ab anno 1983 nuntiationem reditus Iesu pro 1994 communicare coepi, adhibita. " *menses quinque " citatus* nuntius in " *quinta tuba "* , in Apoc. Hoc thema maledictioni Protestantismi anno 1844 attribuens, periodus " *quinque mensium* " citatis, i.e. 150 realis annorum, ad 1994 perducitur, cum solum Iesu Christi reditum ad finem huius periodi notet, et partim a Deo excaecatur. in speciali textu, quod habebam divinam veritatem, defendi. Post monitiones officiales, institutio meam dimissionem pronuntiavit mense Novembri 1991; haec, cum essent adhuc tres anni, supersunt ad probanda et adprobanda mea praeconia. Solum postea, circa annum 1996, sensus verus huius experientiae mihi claruit. Verba a Iesu in epistula ad « *Laodiceam* » facta nuper impleta sunt ac praecise sensum sumunt. By 1991, Adventistae tepidi non amplius amaverunt veritatem quantum anno 1873 fecerunt. Mundus hodiernus eos etiam debilitavit seducendo et cor conciliando. Sicut in « temporibus « *Ephesi », officialis Adventismus suum «*

primum amorem amisit ». Et Iesus « *candelabrum eius et coronam eius tollit* », quia et ipsa iam non est digna. Attenta harum rerum, nuntius claritate clarescit. Verbum « *Amen* » confirmat exigentiam plenae veritatis et ad finem beatae relationis. *Testis _ _ fidelis et verus* » infidelis et mendax electus. « *Principium creaturae Dei* », propterea creator, in summa comprehendit indignorum intelligentiam et singillatim suam aperiens electionem suam ad veritates, quae in historia Geneseos continentur ac absconditae. simul, invocando " *principium creaturae Dei* " quem coniungit verbo « *Amen* », Spiritus confirmat arctissimum reditum Iesu Christi: « ***prompte*** ». Nihilominus, XXXVI anni adhuc inter MCMXCIV et MMXXX transibunt, tempus finis humani generis in terra.

Tepiditas mortiferum

Vers. 15: *Novi opera tua. Scio te nec frigidam esse nec calidam. Sis frigidus an calidus!* »

Oratio informalis ad institutionem dirigitur. Hic est religionum fructus a patre usque ad filium et filia hereditas, ubi fides fit traditionalis, formalistae, consuetudinis et timoris alicuius novi; status in quo Iesus eam amplius benedicere non potest cum tantum novum lumen habet ut cum ea communicet.

Vers. 16: *Sic quia tepidus es, et nec frigidus nec calidus, te evomam ex ore meo.* »

Observatio a Iesu mense Novembri 1991 instituta est, cum propheta nuntium suum portans ab institutione officiali remotum est. Vere anno 1994, ut Iesus nuntiat, evometur. Hoc se probavit intrando, anno 1995, societatem oecumenicam ab Ecclesia catholica institutam, ubi protestantes rebelles se coniunxit, quae eorum maledictionem nunc communicat.

Fallaces fallaciae secundum hereditatem spiritualem

XVII, " *Quia dicis, dives sum, dives sum, et nullius egeo, et quia nescis te esse miserum, miserum, pauperem, cecum et nudum"* .

"... *dives* ", Adventista Electus anno 1873 fuit, ac multae revelationes Ellen G. White datae spiritualiter eam amplificaverunt. Sed in ordine prophetico, cito interpretationes temporis praelatae sunt, sicut Iacobus Albus, maritus nuntii Domini, recte cogitabat. Iesus Christus, Deus vivens, suas vaticinia destinavit ad perfectam et inculpatam finalem perfectionem. Hac de causa, temporis decursus, immensas mutationes in mundum afferens, interrogationem permanentem interpretationum receptarum et doctarum iustificat. Benedictio Domini conservata est; Jesus dixit : " *Ei qui custodierit opera mea usque in finem* ". Attamen, anno 1991, dies suae reiectionis lucis, finis longe aberat. Debebat igitur intendendam esse novam lucem a Domino propositam per se ipse elegit. Quam discrepantiam inter illusiones institutionis et status, in quo Iesus eam videt et iudicat! Inter omnia verba quae allata sunt, verbum « *nudum* » gravissimum est ad institutionem, quia significat Iesum ab ea suam aeternam iustitiam recessisse, in ore eius, sententiam mortis et secundam mortem ultimi iudicii; secundum illud quod dicitur II Cor. V, 3: in isto tabernaculo sic ingemiscimus, caelestem domum induere cupientes, si modo vestiti *et non nudi inveniamur* . »

Consilium fidelium et veri testium

Vers. 18 : *Moneo te emere a me aurum igni probatum, ut dives fias, et alba vestis, ut induaris, et ne appareat confusio nuditatis tuae, et collyrium ut ungas. oculos, ut videas.* »

Post Inventiones 1991, institutio adhuc triennium habuit ad corrigendas vias suas et fructum paenitentiae producendum qui non venit. Et e contra, eius nexus cum protestantibus lapsis confirmaverunt ut societas publica anno 1995 publicata esset. Iesus se praebet exclusivum verae fidei mercatorem, "aurum igne probatum" *test* . Testimonium damnationis ecclesiae apparet in absentia *vestium albarum* , quarum praefecti erant " *digni* ", Apoc. Hac comparatione Iesus illustrat id quod ante 1994 Adventistae " *Laodiceae* " exspectationi Adventistae submisit idem cum iis qui dies 1843 et 1844; ad probandam fidem in tribus experimentis, ut docuit in nuntio anno 1844 ad Adventistas *Sardis* . In clauso rebelli habitu institutio intellegere non potuit quid Iesus eam exprobraret; " *caeca* erat ," sicut Pharisaei ministerii terrestris Iesu. Non potuit igitur intellegere Christi invitationem ut " *margaritam magni pretii* " compararet ex parabola Matth. 13, 45-46, quae imaginem ponit vitae aeternae a Deo requisitam, in hoc versu 18 Rev. .

Vocatio misericors

Vers 19 : *Quoscumque amo, arguo et punio. Æmulare ergo, et pœnitentiam age.}* »

Quos *diligit Iesus* , donec eos evomat, poena est eorum. Convocatio facta, invitatio ad poenitentiam, non exaudita. Caritas autem non possidetur, sed per dignitatem meruit. Institutio obdurata, Iesus singularem provocat appellationem ad vocationem caelestem candidatorum dicens:

Vocatio universalis

20: *Ecce sto ad ostium et pulso. si quis audierit vocem meam et* aperuerit *ianuam introibo ad illum et cenabo cum illo et ipse mecum*

Verbum *portae in Apocalypsi* apparet Apoc. 3, 8, hic Apoc. 3, 20, et Apoc. Rev.3:8 nos admonet apertas esse *et* arctas aditus. Sic symbolum fiunt tentationum fidei, quae aditum aperiunt vel claudunt Christo, eius iustitiae et eius gratiae.

In hoc versu 20, vox « *ianua* » tres significationes complementarias accipit. Ipse Iesus ostendit: “ *Ego sum ostium* . John 10:9; *Ianua caeli aperta est* in Apoc 4, 1: *ostium apertum est in caelo.* » ; et humani cordis *ostium,* contra quod Iesus pulsat ut invitat electum ad cor suum ei aperiendum ut sui amoris documentum praebeat.

Eius creaturae sufficit ut cor suum revelatae veritati aperiat, ut intima communio inter ipsum et eius divinum Creatorem possibilis efficiatur. Vespere cena communicatur, cum nox operi diei finem imponit . Humanitas hoc genus noctis mox intrabit *ubi nemo amplius laborare potest.* (John 9:4). Finis temporis gratiae in aeternum durabit ultimas electiones religiosas hominum, viri ac mulieres, aeque responsales ac stricte complentes in ambitu carnis.

Praeconio *Philadelphiae comparatus,* electus est in aevo *Laodiceae* in adventu Iesu Christi. Quod " *apertum ostium" in caelo* » aperiet ut continuatio huius nuntii in Apoc.

Ultima Spiritus exhortatio

Ut victorem singula, Jesus declarat;

Vers. 21: *Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo, sicut ego vici et sedi cum Patre meo in throno suo.* »

Sic indicat activitatem iudicii caelestis quae hunc nuntium sequitur et quae thema erit Rev.4. Sed haec promissio solum committit eum victori vere electo.

Vers. 22: *Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis.* »

Thema " *litterarum* " cum hac nova institutionali defectione terminatur. Novissima, quia posthac ab inspirato homine lumen portabitur, deinde a globo. Singula de persona in personam et per Penitus transmittetur, ut ipse Iesus suos electos dirigat ad fontem diffusionis ultimarum veritatum, ut sacram tamquam personam divinam. Sic, ubicumque est in terra: " *qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis."* »

Hoc argumentum pro contextu habebit coeleste millennium a sanctis judicio impiorum peractum. Tota materia nititur doctrinis sparsis in Apoc. 4, 11 et 20. Sed Apoc. 4, clare confirmatur contextus caelestis huius navitatis, quae chronologice sequitur ultimam epocham electi terrestris.

Revelation 4: Heavenly judgment

hoc *vidi, et ecce* ***ostium apertum in caelo*** *. Primam vocem, quam audivi, tamquam tubae sonum , qui loquebatur ad me, dixit :* ***Ascende huc , et ostendam tibi quid posthac futurum sit*** *.*

Dicens: " *Primam vocem audivi sicut sonum tubae* " Spiritus nuntium huius " *Laodicensis* " definit "aeram", quam id ad quod Ioannes transtulit in Apoc . *et audivi post me vocem magnam tamquam sonum* tubae *Laodicea igitur est aetas cuius finis " diei Domini "* signatur , id est magni reditus sui gloriosus.

Spiritus in verbis, ideam huius argumenti cum Laodiceae successionis vehementer *sustinet* . Haec declaratio magni momenti est, quia institutio numquam potuit suis adversariis suas doctrinas iudicii caelestis probare. Hodie, hoc documentum praebeo, per rectam definitionem temporum adiunctis nuntiis litterarum *Rev.2* et 3., inter *Laodiceam* et Rev.4, cum " *septima tuba* " of Rev. 11, Jesus. diabolum ademit et homines rebelles terrenum suum *dominium regni mundi* . Cum « *messe* » Apoc. 14, electos suos ad caelum assumpsit eosque committit munere iudicandi praeteritam vitam terrestris malorum mortuorum. Inde est quod " *qui vicerit reget gentes in virga ferrea* ", ut dicitur Apoc. Si persecutores fuerunt, ut mihi quidam casus reservarent, non dubium est quin mores eorum mutent. Sed vehemens eorum cupiditas est ignorare monitionem quae eos ad

gravissimas actiones ducit ac sic sibi parant poenam pessimam quae in terrenis condicionibus non potest repraesenteri. Redeamus ergo ad textum huius capitis 4. “ *Prima vox quam audivi, quasi sonum tubae, et quae loquebatur mihi, dixit: Ascende huc, et ostendam tibi quid posthac futurum sit* ”. Ioannes refertur ad vers. 10, Apoc. 1: " *Fui in spiritu in die Domini, et audivi post me vocem magnam, tamquam sonum tubae* ." Hoc thema reditus Christi in gloria iam memoratur vers. 7, ubi scriptum est: *Ecce venit cum nubibus. Et omnis oculus, qui eum pupugerunt. et plangent se super eum omnes tribus terræ. Ita. Amen!* » Harum trium litterarum nexus suggerens confirmat supremum diem gloriosum reditus Domini Iesu, qui *Michael* ab exordiis electis eiusque fidelibus angelis appellatur. Si vox Iesu *tubae* comparatur , quia, sicut sonorum hoc exercituum instrumentum, in caelestium suorum angelorum agminum capite, Iesus suos ad pugnam deducendos sonat. Porro, ut *tuba , vox eius electos suos* admonere non destitit, qui eos admoneret ut eos vinceret, sicut ipse peccatum et mortem vicit. Hoc verbum « *tuba »* evocans , Iesus nobis arcanum et gravissimum argumentum totius Revelationis ostendit. Et verum est quod pro ultimis suis hoc thema tentamentum absconditum est. Hic, in Rev.4:1, incompleta est scena, quia electos suos tantum oppugnat quos a morte salvandos venit. Mores impiorum hoc eodem contextu describentur Rev. 6, 16 his verbis revelantis: « *Et dixerunt montibus et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis. Thronus et ante iram agni. quoniam venit dies magnus iræ ipsorum : et quis poterit stare ?* » Ad hanc quaestionem suspensam, ut videtur, sine responso, Deus praesentabit in cap. 7 qui eos sequitur qui resistere possunt: designatus designatus numerus 144,000, multitudo quadratorum duodecim, seu 144. Ipse autem solus electus qui superstes fuit. in reditu Christi ibi agendum. Hoc in contextu Apoc. 4, etiam raptus ad caelum spectat ad electos qui ab Abele mortui sunt, quos Iesus resuscitat ut illis etiam praemium pro fide, vita aeterna promittat. Item cum dicit Iesus ad Ioannem: “ *Ascende huc!* « Spiritus solus antecedit per hanc imaginem ascensum in regnum caeleste Dei omnium electorum sanguine Iesu Christi redemptorum. Hic ascensus in caelum finem designat humanae naturae terrenae, electi resurrexerunt similes Dei angelis fidelibus, secundum Iesu doctrinam, Matth. 22, 30; Caro et maledictio eius, relinquunt sine dolore. Hoc momentum in historia humana tam optabile est ut Iesus id continenter recolat in sua revelatione a Daniele. Sicut terra maledicta ab homine, et veri electi ad liberationem suam desiderant. Vers. 2 exscriptus videtur ex Apoc. Spiritus enim nexum duorum confirmat vehementius, quae ad eundem eventum referunt in historia propositi Dei, reditum suum in " *magno die* " prophetavit in Apoc.

Vers. 2: *Statim fui in spiritu. et ecce thronus erat in caelo et in throno* sedit

Sicut apud Ioannem experientiam, electi ortus in *caelum* " *eos in spiritu delectat* " et proiiciuntur in rationem caelestem quae perpetuo inaccessibilis manet hominibus, quia Deus ibi regnat et ipse visibilis est.

Vers. 3: *Sedens, qui sedebat sicut lapis iaspidis et sardonyx; et thronus circumdatus est iris sicut smaragdus* .

Ibi se cernunt contra thronum Dei, in quo unus creator gloriose sedet Deus. Haec tamen ineffabilis coelestis gloria per lapides pretiosos exprimitur, quibus homines sentiuntur. Lapides *iaspis* longe diversas rationes et colores accipiunt, ita

multiplicitatem divinae naturae imaginantes. Color ruber, sardoine *similis* est. " *Iris* " res naturalis est quae homines semper obstupescit, sed originis eius meminisse adhuc necesse est. Foederis erat signum, quo Deus humanitatem promisit numquam iterum ut eam destrueret aquis diluvii, secundum illud Gen. 9, 9 ad 17. Item, quoties occurrit pluvia soli, imago Dei symbolica; iride, terrenis creaturis tranquillare videtur. Sed, diluvium aquarum evocans, Petrus commemorat " *diluvium ignis et sulphuris* " esse in consilio divino (Pet. 3, 7). Prorsus, intuitu huius « *diluvii ignis* » exterminandi, Deus in suo caelo ordinat impiorum iudicium, quorum iudices electi erunt et Iesus, eorum Redemptor.

4 : *Circum thronum* ***vidi thronos viginti quatuor*** *, et super thronis his sedebant* ***viginti quatuor seniores*** *, induti vestibus albis, et super capitibus suis coronas aureas .*

Hic ergo, qui per *24 senum figuratus* est, duobus propheticis aetatibus redempti, secundum hoc principium: inter 94 et 1843, XII Apostolorum fundamentum est; inter 1843 et 2030, spiritualis « Adventus » Israel *12 tribuum « sigillo Dei* obsignatus », die 7 sabbatum ' Apoc. Haec conformatio confirmabitur, Apoc. 21, in descriptione " *Novae Hierosolymae quae de caelo descendit* " ut habitaret in terra renovata; " *12 tribus* " repraesentantur per " *12 ostia* " in forma 12 " *margaritarum* ". Thema iudicii definitur Apoc. XX, ubi legitur: ***Et vidi thronos. et sedentibus data est potestas judicandi*** *. et vidi animas decollatorum propter testimonium Iesu et propter verbum Dei et eorum qui non adoraverunt bestiam et imaginem eius et non acceperunt characterem in frontibus et in manus. Illi vixerunt, et mille annis regnaverunt cum Christo* . Regnum autem electorum regnum iudicum est. Sed quem iudicamus? Responsum nobis dat: *Irati sunt gentes; et venit ira tua,* ***et tempus venit ad judicandum mortuos*** *, ut rependant servis tuis prophetis, sanctis, et qui timent nomen tuum, pusillos et magnos, et perdere dissipantes terram* . In hoc versu, Spiritus successionem trium thematum pro tempore revelatis commemorat: « Sexta *tuba* » pro « *gentibus iratae* », tempus « *septem plagarum ultimarum* », « *venit ira tua* »; caeleste iudicium " *mille annorum* " " *est enim tempus ad judicandum mortuos* ." Finis versus ultimam rationem proponit, quae complebitur ultimo iudicio stagni *ignis et sulphuris* , qui impios destruet. Et erunt omnes in secundo *resurrectio suadet* , in fine « *mille annorum* », secundum illud *Apoc* . Spiritus impiorum definitionem nobis tradit: « *qui corrumpunt terram* ». Post haec actio est " *peccatum devastans vel desolans* ", ut habetur Dan. peccatum , quod facit mortem et desolationem terrae *;* qui Deum ad liberandum christianismum regimine papali crudeli Romano inter 538 et 1798; quae tertiam partem hominum igni nucleari post aut anno 2021. Nemo putaverit, post diem septimum Kalendas Aprilis 321, transgressionem sabbati sancti veri septimi dies tot graves et tragicas consequentias afferre. Seniores *tantum* distinguuntur secundum decretum Danielis 8:14, quia communi habent quod eodem sanguine Iesu Christi salvantur. Et propter hoc, digni sunt digni, secundum illud Apoc. III, omnes vestiunt albas *vestes* , et *coronam vitae* victoribus in pugna fidei promissam, ut habetur Apoc. aurum *vero* coronarum significat fidem per experimentum purificatam , ut dicitur I Pet.

In hoc *cap* . Numerus 3 perfectionis symbolum habens, hoc argumento judicii septimi millennii Spiritus ponit sub signo reliquorum perfectorum

victorum, sicut scriptum est: Sede a dextris meis, donec ponam inimicos *tuos scabellum pedum tuorum.* Psa. 110, 1 et Matth. Ipse et qui sedent quiescunt **et** per hanc imaginem Spiritus bene proponit, septimum millennium, sicut sabbatum magnum vel quies prophetavit, quia creatio, per sanctificatam requiem septimae nostrae hebdomadis.

Vers. 5: ***De throno fulgura, voces et tonitrua.*** *ante thronum septem lampades ignis ardentes, quae sunt septem spiritus Dei* .

Manifestationes quae *de throno prodire* directe attribuuntur ipsi Deo Creatori. Secundum Exo.19:16, haec phaenomena iam in terrore populi Hebraeorum notata erant praesentiam Dei in monte Sinai. Haec igitur suggestio munus revocat, quod decem praecepta Dei in hac actione impiorum mortuorum agentur. Quae commemoratio etiam hoc affert quod invisibilis in periculo inevitabilis mortis pro creaturis suis praeteritis, Deus, qui naturam suam non mutavit, sine periculo conspicitur per electos suos redemptos resuscitatos et glorificatos. **Operam ! Brevis haec sententia, quae nunc interpretata est, fiet limes in structura libri Apocalypsis. Quoties apparet, lector intelliget prophetiam in contextu initiorum iudicii septimi millennii evocare, quod directo ac visibili interventu Dei in Michaele Iesu Christo signabitur.** Hoc modo totius libri structura nobis praebebit successivas christianae aetatis prospectus sub diversis thematis hac clavi expressis distinctis: « fuerunt *fulgura, voces et tonitrua* ». Inveniemus illud in Rev. 8, 5, ubi " *terrae motus* " clavis additur. Thema perpetuae caelestis intercessionis Iesu Christi a themate *tubarum* separabit . Deinde in Apoc. 11, 19, " *grando fortis* " clavis addenda erit. Explicatio patebit in Apoc. 16, 21 ubi haec " *grando magna* " claudit thema *septimae de septem plagis Dei ultimae* . Item fit *terrae motus* , Apoc . Haec clavis est fundamentalis doctrinae ad doctrinam libri Revelationis regendam ac principium eius structurae intelligendum .

Revertentes ad nostrum versum 5, notamus hoc tempore *ante thronum positos* esse *septem lampades ignis ardentes* . Significant " *septem spiritus Dei* ". Numerus " ***septem"*** » Significat sanctificationem, hic Spiritum Dei. Per Spiritum Suum, qui omnem vitam continet, Deus omnes suas creaturas regit; ipse in eis est, eosque *ante thronum suum* collocat , quia eos liberos oppositos creavit. "Imago *septem lampadum ardentium* " sanctificationem lucis divinae significat; lux eius perfecta et intensa omnem possibilitatem tenebrarum excludit. Non est enim locus tenebrarum in vita aeterna redemptorum.

Vers 6 : *Adhuc ante thronum mare vitreum simile crystallo. et in medio sedis et in circuitu sedis quattuor animalia plena oculis ante et* retro

Spiritus nobis symbolice loquitur. Quid est " *antequam " Thronus* » designat caelestem creaturam assistentes sed non participes iudicii. Hi frequentes speciem *maris* induunt, cujus puritas indolis tam pura est, ut *crystallo* illam comparet . Haec est fundamentalis indoles creaturarum caelestium et terrestrium quae Deo Creatori fideles manserunt. Spiritus deinde aliud symbolum vocat, quod ad Deum, in medio throni , et creaturas coelestes ex aliis mundis, aliasque dimensiones, *circa thronum , vocat* ; *in circuitu* designat creaturas dispersas sub aspectum Dei sedentis in *throno* . Locutio " *quattuor animata* " significat ad universalem rationem viventium. Nomine multitudinis multitudo *oculorum*

iustificatur, et positio *ante et retro* plura significat. Primum dat haec *animantia* aspectum multidirectionalem, multidimensionalem. Sed spiritualius, *ante et retro* , refertur ad legem divinam digito Dei in monte Sina insculptam, super quatuor faciebus duarum tabularum lapidearum. Spiritus vitam universalem cum lege universali comparat. Utrumque opus Dei est, qui lapide, carne, vel spiritibus insculpit, ut perfectae vitae modus ad felicitatem creaturarum eius intelligentium et diligentium se habeat. Oculi istae turbae vigilant et sequuntur cum passione et misericordia quae aguntur in terra. 1 Cor. 4, 9, Paulus dicit: *Deus enim, ut mihi videtur, Apostolos infimos homines quodammodo morti nos fecit, cum spectaculi fuimus mundo, ut angelis et hominibus* . Verbum " *mundi* " in hoc versu Graecum "cosmos" est. Hic mundus quam multidimensionales mundos definio. In terris electi et eorum pugnae spectatores invisibiles sequuntur, qui eos amant eodem amore divino a Iesu Christo revelato. Gaudent gaudentes et clamant cum clamantibus quia tam dura pugna est et maesta. Sed hic mundus infidelis etiam designat mundum sicut populus Romanus, spectatores occisionis fidelium christianorum in suis arenis.

Apocalypsis 5 tria haec caelestium spectatorum genera nobis exhibebit: *quattuor animalia, angeli et seniores,* victores omnes, sub amantibus oculis summi Dei creatoris in aeternum coniunguntur.

Coniunctio quae « *multitudinem oculorum* » coniungit cum lege divina, est in nomine « *testimonii* » quod Deus suae legis decem mandatorum dat. Meminimus hanc legem in “sanctissimo loco” tantummodo Deo reservatam et hominibus interdictam esse servatam, praeter festum « expiationis ». Lex apud Deum permansit ut " *testimonium* " et ejus " *duae tabulae* " secundam significationem exhibebunt *duobus testibus symbolicis* , citatis Apoc. xi. » In hac lectione, « *multitudo oculorum* » exsistentiam multitudinis manifestat invisibilium testium quae terrenis eventibus testantur. Testis verbum in divina cogitatione seiungi potest a verbo fidelitatis. Verbum Graecum "martus" pro martyre perfecte definit, quia fidelitas a Deo postulata non habet limites. Et minimum, “testis” Iesu debet legem divinam decem mandatorum suorum honorare, quibus Deus Eum comparat et eum iudicat.

LEX DIVINA PROPHET

Hic, parenthesin aperio, ut divinum lumen evocare vere receptum 2018. Pertinet ad legem decem mandatorum Dei. Spiritus me adduxit ut sequentis declarationis momentum intellegerem: “ *Moyses reversus de monte descendit cum duabus tabulis testimonii in manu sua;* ***tabulae utrimque scriptae*** , ***hinc et altera parte scriptae*** . *Tabulae opus Dei erant, et scriptura scriptura Dei erat insculpta tabulis* (Exo. 32:15-16). In primis miratus sum, neminem unquam hanc elucidationem considerasse, secundum quam in quatuor faciebus primigeniae legis inscriptae sunt, id est, ante et retro, sicut *oculi* quatuor *animantium* . priorem versum studuit. Haec declaratio instanter citata causam habuit ut Spiritus permitteret me detegere. Totus textus principio aequaliter et libratus per quattuor latera duarum tabularum lapidearum distributus est. In prima fronte posuit

primum mandatum et medium secundi. posterior autem secundae partis et omnis tertiae. In secunda tabula, antica quartum praeceptum in plena exhibebat; latera eius aversa sex ultima praecepta ferebant. In hac configuratione duo latera visibilia nobis offerunt primum mandatum, et secundum, medium, et quartum, quod ad requiem sanctificatam pertinet diei septimi. Intueor haec tria praecepta haec elucidat quae sanctitatis signa anno MDCCCXLIII, sabbato restituto et a Deo postulato. Hac die protestantes inciderunt victimae dominicae hereditatis Romanae. Consequentiae electionis Adventistae et electio protestantium sic in posteriori tabularum duarum ostendetur. Videtur quod, sine observantia sabbati, 1843, tertio praecepto etiam transgressum sit: « vanum *autem nomen* Dei *accipitur* », proprie « *falso* », ab iis qui sine Christi vel post Christi iustitiam invocant. have lost. Renovant ergo culpam a Judaeis, quorum Deum esse dicunt, ut mendacium a Jesu Christo revelatur, Apoc. III, 'qui sunt *synagogae satanae, qui se iudaeos vocant, et non sunt, sed qui mentiuntur* . " Anno 1843 haec fuit causa protestantium, haeredum catholicorum. Sed ante tertium praeceptum, secunda pars secundae manifestat iudicium quod Deus transit in duobus principalibus castris oppositis. Haeredibus Catholicismi romani protestantibus, Deus dicit: " *Ego sum Deus zelotes, qui punit iniquitatem patrum in filios in tertiam et quartam generationem eorum qui me oderunt.* " proh dolor, officialis Adventismus " *vomuit* " in 1994 suum fatum communicabit; sed e converso dicit ad sanctos qui custodiunt sabbatum sanctum suum et lumen propheticum ab 1843 usque ad 2030: « *et qui miseretur usque ad mille generationes super eos qui diligunt me, et qui custodiunt mandata mea* . Numerus " *mille " subtiliter citatus " mille annos " septimi millennii Rev.20* evocat, quod praemium erit electorum victorum qui aeternitatem ingressi sunt. Alia lectio emergit. Privatur auxilio Spiritus Sancti Iesu Christi, protestantes et adventitici consequenter dimissi a Deo successive anno 1843 et 1994 honorare non poterunt ultima sex praecepta in dorso tabulae 2, inter quas anterior est; reliquum diei septimi divino dicatum. Ex altera parte, observatores huius quietis auxilium Iesu Christi obtinebunt ut his mandatis, quae hominis officia erga proximum suum spectant, oboediant. Opera Dei usque ad traditionem tabularum Legis ad Moysen significationem, munus et usum tam mirum quam inopinata sunt tempore finis, anno MMXVIII. Verbum autem sabbati reparationis sic roboratur et roboratur ab omnipotente Deo Iesu Christo.

Hic nunc est forma, in qua apparent decem praecepta.

Tabula 1 - Front: praescriptiones

Deus se ipsum

Ego *sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti, de domo servitutis* . (Omnes electi a peccato erepti et redempti sanguine a Iesu Christo effuso salvati continentur; *domus servitutis* peccatum est, diaboli fructus imitatus).

1 : peccatum catholicum ex 538 ' Protestantium ex 1843 , et Adventista ex 1994 .

Non *habebis deos alienos coram me* .

2nd Praeceptum : [1st pars :] Peccatum catholicum cum 538 .

" *Non facias tibi sculptile neque aliquam repraesentationem eorum quae sunt in caelo sursum, et quae sunt in terra deorsum, et quae in aquis infra terram;" Non adorabis ea neque colas;* ».

Tabula 1 - Back: Consequentia

praeceptum 2nd part ·–

"*… Ego enim, YaHWéH, Deus tuus, Deus zelotes, qui vindicas iniquitatem patrum in filios usque ad tertiam* ***et quartam*** *generationem eorum qui me oderunt* **(Catholici ex 538; protestantes ex 1843; Adventistae ex 1994 et** *qui facit misericordiam in* ***milia*** *his qui diligunt me et custodiunt mandata mea* . (**Septima dies Adventistae, ex quo 1843; novissimae, cum 1994**).

3 : a catholicis transgressi ab 538, protestantes ab 1843, et adventustae ab 1994) ·

Non *mentieris nomen Domini Dei tui. non enim relinquet eum YaHWéH impunitum, qui falso nominetur* . »

Tabula II - Front: praescriptio

4th Mandatum: eius transgressio per Christianam Coetum cum 321 facit eam " *peccatum vastare* " Dan. 8, 13 ; he has been transgressed by the Catholic faith since 538, and the Protestant faith since 1843. But he has been honored by the Seventh-day Adventist faith since 1843 and 1873.

Memento *ut diem sabbati sanctifices. Sex diebus operaberis, et facies omnia opera tua. Septimus autem dies sabbatum Domini Dei tui est: non operaberis, et tu, et filius tuus, et filia tua, et vir, et ancilla tua, et jumenta tua, et advena qui est in ostiis tuis. Sex enim diebus fecit Dominus caelum et terram et mare et omnia, quae in eis sunt, et requievit in die septimo; idcirco benedixit Dominus diei sabbati, et sanctificavit eum* . »

Table 2: Reverse: consequentia : Haec sex ultima praecepta fidei Christianae post 321 transgressa sunt; per fidem catholicam cum 538; a fide protestantica, quoniam 1843, et per « *evomuit* » Adventista fides 1994. Sed honorantur in fide septima Adventista a Spiritu Sancto Iesu Christi benedicta, ab anno 1843 et 1873; "ultimi" ab MCMXCIV usque ad MMXXX.

5th Praeceptum –

Honora *patrem tuum et matrem tuam, ut sis longævus super terram, quam Dominus Deus tuus dabit tibi.* »

6 mandatum –

Non ~~occides~~ . *Non occides* . " (Sceleris homicidii genus aut in nomine falsae religionis)

Mandatum 7 –

" *Non moechaberis.* »

8 mandatum –

" *Noli furtum facere.* »

9th mandatum –

Non *loqueris contra proximum tuum falsum testimonium* . »

10. mandatum –

" *Non concupisces domum proximi tui; non concupisces uxorem proximi tui, non servum, non ancillam, non bovem, non asinum, nec omnia quae illius sunt.* »

Concludo hic parenthesin sublimis et vitalis momenti.

Vers. 7: *Primum animal simile leoni, secundum animal simile vitulo, tertium animal habet faciem hominis, et quartum animal simile aquilae volanti* .

Dicamus iustum has esse iustum typicus. Idem affertur apud Ezech. 1, 6 cum variationibus descriptionis. Quatuor sunt idem animalia, cum quattuor diversis faciebus. Adhuc quattuor animalia, sed una facies, in quatuor animalibus diversa. Monstra igitur haec vera non sunt, sed eorum nuntius symbolicus sublimis est. Unaquaeque earum norma exhibet vitae aeternae universalis quae, ut vidimus, Deus ipse eiusque multidimensionales creaturae universales. Ille qui in sua divina perfectione incarnatus, quatuor has universalis vitae regulas, est Iesus Christus, in quo regium et *leonis fortitudo* invenitur, ut habetur Iud. 14, 18; spiritus sacrificii et servitii *vituli* ; hominis imago Dei; et dominium supremae coelestis elevationis aquilae *volantis* . Haec quattuor criteria per universam vitam caelestem aeternam inveniuntur. Normam constituunt quae res divinae a seditiosis spiritibus pugnatae sint explicat. Et Iesus exemplar perfectum suis Apostolis et discipulis in suo terrestri ministerio permanenti exhibuit; eo usque ut discipulorum suorum pedes lavaret, priusquam corpus suum crucifi- cii traderet, in loco suo, sicut vitulus, *pro* peccatis omnium electorum suorum expiaret. Probet etiam se quisque scire, si abnegatio huius normae vitae aeternae sit secundum naturam, appetitiones et cupiditates eorum. Haec est ratio salutis accipiendae vel reieciendae.

Vers. 8: *quatuor animalia sex alae habent singula, et plena sunt oculis in circuitu et intus. die ac nocte non cessant dicere: Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus, omnipotens, qui erat et est et venturus.* »

Haec scena contra celestis iudicii receptaculum principia illustrata in caelo et in terra perpetuo applicata per ea quae in Deo fideles manent.

Ad tertium dicendum quod corpora caelestia creaturarum ab aliis mundis non habent necessitatem pennae ad movendum, quia non sunt subiectae legibus terrestris rationis. Sed Spiritus assumit terrena signa quae homo intelligere potest. Eis “ *sex alarum ”* attribuens , nobis symbolicum numeri 6 indicat, qui caelestis indoles et Angelorum fit numerus. Respicit mundos sine peccato manentes et angelos, quorum primus creatus est satanas, angelus rebellis. Deus numerum "septem" sibi attribuens tamquam "sigillum" personale, numerus 6 considerari potest "sigillum", sive in casu diaboli, "caractere", personae eius, sed hoc communicat. numero 6 cum mundos puris et omnibus angelis a Deo creatis, bonis et malis. Infra angelus venit homo cuius numerus erit “5”, qui iustificatur 5 sensibus, 5 digiti manus et 5 digiti pedis. Infra venit numerus 4 universalis characteris designatus in 4 punctis cardinalibus, septentrionalis, meridiei, orientis et occidentis. Infra numerum 3 perfectionis, et 2 imperfectionis, et 1 unitatis, seu perfectae unionis. Oculi quatuor animantium sunt *omnia circum et intus* , et insuper *ante et retro* . Nihil potest effugere aspectum huius vitae caelestis

multidimensionalis universalis, quam divinus Spiritus totam totam rimatur, quia origo eius in ipso est. Haec doctrina utilis est quia, in hodierna terra, propter peccatum et nequitiam peccatorum, eos " *in seipso* servando" potest homo occultas cogitationes et nequitiam ab aliis hominibus occultare. Talia in vita caelesti sunt impossibilia; Vita caelestis translucida est ut crystallum, quia ab ea expulsa est malitia, cum diabolo et angelis eius malis, deiectis in terram, ut habetur Apoc. XII, 9, post victoriam Iesu de peccato et mortuo. Annuntiatio sanctitatis Dei perficitur in sua perfectione (3 times: *sancta*) ab incolis mundi huius mundi. Sed haec pronuntiatio verbis non exercetur; perfectio sanctitatis individuae et collectivae eorum est quae in perpetuis operibus perfectionem sanctitatis Dei creantis praedicat. Naturam suam et nomen Deus manifestat in forma citatis Apoc. 1, 8: *ego sum alpha et omega, dicit Dominus Deus, qui est et qui erat et qui venturus est, Omnipotens* . Locutio « *qui est, qui fuit et qui venturus est* », perfecte definit naturam aeternam creatoris Dei. Eum vocare nolentes nomine Se "YaHWéH" vocant, illi « Dominum » vocant. Verum est Deum non egere nomine, cum sit unicus et sine competitore divino, non indiget nomine ad distinguendum eum ab aliis diis qui non sunt. Deus nihilominus consensit petitioni Moysis, quem dilexit et qui eum dilexit. Ita se dedit nomen "YaHWéH", quod per verbum "esse" vertit, in tertia persona singularis hebraei imperfecti coniugatur. Hoc tempus "imperfectum" designat perfectionem quae in tempore extenditur, ergo tempus maius quam futurum est, forma quae est, quae erat et quae futura est, perfecte interpretatur huius imperfectionis hebraicae. Formula « *qui est, qui fuit et qui venturus est* » est propterea via Dei nomen suum Hebraeum "YaHWéH" vertendi, cum id linguas occidentales vel quamlibet aliam quam Hebraeam accommodare debet. Pars « et quae venit » designat ultimum tempus Adventistae fidei christianae, in Dei consilio constitutae decreto Dan. 8, 14 post 1843. Adventistarum igitur electorum in carne trinae sanctitatis annuntiatio. de Deo fit. Saepe disputatum est Iesu Christi divinitas, sed indubitatum est. De hoc dicit Scriptura Heb. I, 8: *sed dixit ad filium: thronus tuus, Deus, aeternus est; sceptrum regni tui sceptrum aequitatis est;* ». Et Philippo interroganti Iesum ut ostendat sibi Patrem, respondet Iesus: « *Tanto tempore vobiscum sum, et non cognovistis me?* ***Philippe, qui videt me, videt et Patrem*** . *quomodo tu dicis: Ostende nobis Patrem?* (John 14:9).

Vers. 9-10-11: *Cum vivi dant gloriam et honorem et benedictionem sedenti in throno sedenti in saecula saeculorum, ceciderunt seniores viginti quattuor coram sedente in throno et adoraverunt ~~.~~et adorate eum, qui vivit in saecula saeculorum, et mittent coronas suas ante thronum dicentes: Dignus es, Domine, et Deus noster, accipere gloriam et honorem et potentiam; tu enim omnia creasti et voluntate tua sunt et creata sunt* .

Caput IV Desinit cum scena glorificationis creatoris Dei. Haec scena ostendit divinam postulationem, « *timete Deum et date illi gloriam ...* », in annuntiatione primi angeli Rev. sed ante omnia per electos qui remanserant in tempore reditus in gloria Jesu Christi; quia Apocalypsis Apocalypsis Apocalypsis praeparata est et plene illuminata in tempore a Deo electo, a fonte Domini 2018. Redempti sic exprimunt adorationem et laudem, omnem suam gratitudinem erga Iesum Christum, in qua forma. Omnipotens eos visitavit, ut eos a peccato et

morte, stipendiis suis salvaret. Humanitas incredula tantum credit quod videt, sicut apostolus Thomas, et quia Deus invisibilis est, damnatur extremam eius infirmitatem ignorare quae ei ludibrio facit quod secundum suam divinam voluntatem tractat. Habet certe excusationem, quae non iustificat, quod Deum non cognoscat, excusationem quam Satan non habet, cum sciens Deum, contra se dimicare voluerit; vix credibile est, sed verum, et etiam ad angelos malos qui eum secuti sunt. Paradoxice multi diversi et etiam oppositi fructus liberi arbitrii testantur veram ac omnimodam libertatem, quam Deus creaturis caelestibus et terrestribus tradidit.

Revelation 5: Filius hominis

Et cum praesentasset Iesum turbae, dixit Pilatus: " *Ecce homo* ". Deus ipse venturus erat et formam carnis assumens, ut « *homo* » apparere posset secundum cor eius et desideria eius. Mors primum par hominum propter peccatum inoboedientiae in Deum percusserat. In signum novae turpitudinis Deus illis nudam corporis nuditatem detexit, quod tantum erat externum eorum interioris spiritualis nuditatis. Ab hoc initio, prima annuntiatio redemptionis eorum facta est dando eis indumenta ex pellibus animalium facta. Et sic in historia humana primum animal necatum, cogitare possumus arietem vel agnus iuvenem fuisse propter aenigma. Post 4,000 annorum, Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, venit ut vitam suam legitime perfectam daret, ut electos inter homines redimeret. Salus haec in pura gratia a Deo exhibita tota in morte Iesu nititur, qui electos suos permittit prodesse ab eius perfecta iustitia; eodemque tempore ejus mors pro suis delictis satisfacit, quibus se spontaneum fecit signiferum. Ex eo, Iesus Christus unicum nomen factus est, qui peccatorem in universa terra nostra salvare potest, eiusque salus applicatur ab Adam et Eva.

Quas ob res omnes hoc caput 5, quod sub figura hominis positum est , ei devotum est. Non solum Iesus suos electos sua morte propitians salvat, sed eos per iter vitae terrestris salvat. Et ad hoc admonet eos de periculis spiritualibus, quae diabolus in via sua posuit. Eius ars non mutatur: sicut tempore Apostolorum, in parabolis eis Iesus loquitur, ut mundus audiat et non intellegat; Quod non contingit pro suis officialibus electis, qui, sicut apostoli, ab ipso directe suas expositiones recipiunt. Apocalypsis Revelatio eius sub hoc non translato graeco nomine manet, haec parabola gigantea quam mundus non intellegendus est. Sed electis suis haec prophetia est eius « **Apocalypsis** ».

Et *vidi in dextera sedentis in throno librum scriptum intus et foris, signatum sigillis septem* .

In throno stat Deus et habet in dextera manu, ideo sub benedictione sua librum scriptum *intus et foris* . Quod " *intra* " scriptum est, extricatus est nuntius suis electis reservatus, qui clauditur et ignoratur a populo mundi, inimici Dei. Quod " *extra* " scriptum est, textus est encryptus, visibile, sed incomprehensibile hominum multitudini. Liber Apocalypsis sigillis *septem signatus est* . In hac declaratione Deus nobis narrat solam " *septi sigilli "* apertionem suam integram aperturam permittere. Quamdiu enim sigillum restat ut obsignet, liber aperiri non potest. Tota libri apertio sic dependet a tempore a Deo statuto ad thema *septimi sigilli* ». Sub titulo " *sigilli Dei vivi "* memorabitur in Apoc. 7, ubi designatur reliquum diei septimi, sabbati sanctitatis ejus, restitutio ejus adjungetur die 1843, quod propterea etiam tempus erit. apertio " *septimi sigilli* ", quod in paedagogia libri affert, thema " *septem tubarum* ", quod nobis electum est, magnum est.

Vers. 2: *Et vidi angelum fortem clamantem voce magna: Quis est dignus aperire librum, et solvere signacula eius?* »

Haec scena in montage vaticinii parenthesis est. Non est in caelo, ut liber Apocalypsis aperiatur contextu praecedentis capitis IV. Electi ante Iesu Christi reditum indigent, dum diaboli laqueis exponuntur. Potestas est in castris Dei, et angelus potens est angelus YaHWéH, Deus in forma angelica Michaelis. Liber signatus magni momenti est et sanctus, quia summae dignitatis requirit ut eius sigilla frangat et aperiat.

Vers. 3: *Et nemo poterat in caelo, neque in terra, neque sub terra, aperire librum, neque respicere illum.* »

A Deo ipso scriptus, liber a nullo creaturarum caelestium aut terrestrium aperiri potest.

Vers. 4: *Et ego flebam multum, quia nemo dignus inventus est aperire librum, nec videre eum.* »

Ioannes est, sicut nos, creatura terrena eiusque lacrimae perturbationem exprimunt humanitatis, quae laqueis diabolicis praeponitur. Videtur nobis dicere sine revelatione, quis salvus erit? ». Summum igitur gradum tragici sui argumenti ignorantiae sic manifestat, eiusque fatalem consequentiam: duplicem mortem.

5 *Et unus de senioribus dixit mihi: Noli flere; ecce vicit leo de tribu Juda, radix David, aperire librum et septem signacula ejus.* »

« *Senes* » de terra a Iesu redempti bene collocantur ad elevandum nomen Iesu Christi super omnia animantia. Agnoscunt in eo dominium, quod ipse a patre et coelestibus accepisse praedicavit, Matth. XXVIII, 18: « *Venit Iesus, et sic locutus est eis: Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra* . Deus in Iesu inspiravit Iacob, qui de filiis prophetans de Iuda dixit: « *Catulus leonis Iudas est; Reversus e strage, mi fili! Genua sua flectit, cubat ut leo, sicut leaena; quis suscitabit eum? Non auferetur sceptrum de Juda, et dux de femore ejus, donec veniat qui mittendus est, et ipse erit expectatio gentium. Ligat ad vitem asinum suum, et ad vitem optimam pullum asini eius. Lavat in vino vestimentum suum, et in sanguine uvarum pallium suum. Rubei sunt oculi eius a vino, et dentes eius lacte candidi,* Gen. *Sanguis uvarum* erit thema " *messis* " annuntiatum in Apoc. 14, 17 ad 20, quod etiam prophetatur apud Esaiam LXIII. De *radice Davidis*

legitur Isa. : « *Tunc exibit ramus de trunco Iesse, et germen de radice eius nascetur. Spiritus Domini requiescet super eum, Spiritus sapientiae et intellectus, Spiritus consilii et virtutis, Spiritus scientiae et timor Domini. Timorem Domini spirabit; Non secundum speciem iudicabit, non iudicabit auditui. sed iudicabit in iustitia pauperes et iudicabit in iustitia pauperes terrae; Verbo suo quasi virga percutiet terram, et in spiritu labiorum suorum interficiet impium. justitia cingulum lumborum ejus, et fides cinctorium renum ejus* . Iesu victoria de peccato et morte, eius salario, ius legitimum et legitimum aperiendi librum Apocalypsin ei concedit, ut electi eius moneantur et muniantur contra funestos religiosos laqueos, quos a diabolo ponit. ad infidelium seducere. Liber itaque plene aperietur tempore quo decretum Danielis 8:14 viget, nempe prima die veris anni MDCCCXLIII; etsi intellectus eius imperfectus retractationem requiret per tempus, usque ad MMXVIII.

Vers. 6: *Et vidi in medio throni et quatuor animalium, et in medio seniorum agnus qui ibi erat quasi occisus. Et habebat cornua septem et oculos septem, qui sunt septem spiritus Dei missi in omnem terram.* »

In medio throni praesentia notanda est *agni* , quia ipse est Deus in sua multiformi sanctificatione, simul existens, unicus Creator Dei, Michael archangelus, Iesus Christus, agnus Dei, et Spiritus Sanctus . Spiritus seu *septem spiritus Dei missi in omnem terram* . Eius « *cornua septem* » sanctificationem virtutis eius eiusque « *septem oculos* » significant sanctificationem intuitus eius, qui cogitationes et actiones creaturarum eius in profundum perscrutatur.

Vers. 7: *Venit et accepit de dextera sedentis in throno librum.* »

Haec scena verba explanat Apoc. 1, 1 : « ***Revelatio*** *Iesu Christi, quam dedit ei Deus ut ostenderet servis suis quid* ***cito fieri oporteat*** *, et quod notum fecit, mittens angelum suum ad seruum suum Ioannem* ». Nuntius hic intendit nobis enuntiare **revelationem contentum** illimitatum fore, cum a Deo, Patre, ipso donatum sit; et hoc ei imposito, omnis benedictio per *dexteram eius significatur* .

Vers. 8 : Et *accepto libro, quatuor animalia et viginti quatuor seniores prociderunt coram Agno, habentes citharam et phialas aureas incensi, quae sunt orationes sanctorum.* »

Retineamus ex hoc versu symbolicam clavem: *Calices aurei repleti odoribus, quae sunt orationes sanctorum* . Omnes caelestes et terrestres creaturae sua fidelitate electae coram Iesu Christo adorando se *prosternunt* . Citharae harmoniam universalem laudis et cultus *significant* .

Vers 9 : *Et canebant canticum novum, dicentes : Dignus es accipere librum, et aperire signacula ejus. occisi es, et sanguine tuo redemisti Deum homines de omni tribu, lingua, populo et gente;* »

Hoc « *canticum novum* » celebrat a peccato liberationem et, ad tempus, instigatores defectionis evanescentem. quia ipsi soli manebunt in perpetuum post ultimum judicium. Iesu Christi redempti ex omnibus originibus, omnibus coloribus ac gentibus hominum, « *ex omni tribu, lingua, populo et natione* »; quae probat propositum salutare tantum in nomine Iesu Christi proponi , iuxta illud Act . . *non est in alio aliquo salus; non est enim aliud nomen sub cælo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri.* ». **Omnes** ergo aliae religiones sunt illegitimae et diabolicae fallaciae fallaciae. Religiones falsae dissimiliter, vera

fides Christiana logice cohaerente a Deo constituitur. Scriptum est enim quod Deus non est alienus a quoquam; idem pro omnibus creaturis expostulat, et pro salute sua, quae ipse persolvit, habuit pretium. Pro hac redemptione perpessus, illos tantum salvabit, quos martyrio suo dignos iudicabit.

Vers 10 : *Fecisti illis regnum et sacerdotes Deo nostro, et regnabunt in terra* .

Regnum caelorum a Iesu praedicatum figuratur. Accipiens " *ius " iudicis* , electi regibus comparantur, ut dicitur Apoc. In suis veteribus Foederis actionibus, " *sacerdotes* " symbolicas victimas animalis pro peccato offerebant. Per " *mille annos* " celestis iudicii, electi etiam ultimas victimas magni universalis sacrificii suo iudicio praeparabunt, quae uno lapsae omnes caelestes et terrenas creaturas destruent. Ignis *«ignis mortis secundae* » exterminabit eos in die iudicii. Solum post hanc destructionem, a Deo regenerati, terra renovata electos recipiet redemptos. Tunc demum cum Iesu Christo, *Rege regum et Domino dominantium,* Apoc. 19, 16, « *regnabunt in terra* ».

Vers. 11: *vidi et audivi vocem angelorum multorum in circuitu throni et animalium et seniorum, et numerus eorum milia millium et millium millium* .

Hic versus nobis coniungitur tres partes spectantium, qui terrena spiritualia proelia testantur. Spiritus hoc tempore clare commemorat angelos veluti coetus particularis quorum numerus altissimus est: « *myriades myriadum et milia milium* ». Angeli Domini instanter pugnant, in servitio redemptorum suorum terreni electi, quem custodiunt, protegunt et instruunt in nomine eius. In prima acie hi primi Dei testes singularem et collectivam vitae in terris historiam notant.

Vers. 12 : *Dicebant voce magna, Agnus, qui occisus est, dignus est accipere virtutem, et divitias, et sapientiam, et fortitudinem, et honorem, et gloriam, et laudem.* »

Angeli assistunt in terris ministerium ducis Michaelis, qui se omnibus suis divinis potestatibus expoliavit ut perfectus homo fieret, qui se in fine ministerii sui obtulit, sacrificium voluntarium, ad expiandum pro peccatis, ab electis suis commissis. magistratus. In fine oblationis gratiae, electi resuscitati et promissam inierunt aeternitatem, angeli reddunt divino Christo Dei, omnia attributa quae habuit in Michaele: « potestatem, opes, sapientiam, fortitudinem, honorem, gloriam . *atque lauda.* »

Vers. 13: *et omnem creaturam, quae est in caelo, et in terra, et sub terra, et in mari, et omnia quae in eo sunt, audivi illos dicentes, sedenti in throno et Agno laus, honor, gloria et virtus in sæcula sæculorum.* »

Creaturae Dei unanimes sunt. Omnes amaverunt demonstrationem amoris eius manifestato dono personae eius in Iesu Christo. Proiectum a Deo designatum est successus gloriosus. Eius electio amandi effecta est. Versiculi formam primi nuntii angeli accipit, Apoc. XIV, 7: *dixit magna voce: Deum time, et confitere illi, quia venit hora iudicii eius; et adorate eum, qui fecit caelum, et terram, et mare, et fontes aquarum* . Ultima lectio ex anno 1843 in intellectu huius versus fundata est. Electi autem audiverunt et responderunt in fide Christiana restituendo praxim septimi requietionis ab Apostolis et discipulis Iesu usque ad eius abdicationem post VII Kalendas Aprilis, 321. Deus Creator honoris quarti praecepti reverentia honoratus est. cordi suo iuncta. Unde sequitur ad litteram primi angeli nuntium,

Apoc. 14, 7, dicens: *Sedenti in throno, et Agno, laus, honor. gloria et imperium in saecula saeculorum.* ». Nota quod verba transpositis repetunt verba ab angelis in versu superiore 13 allata. Iesus post resurrectionem suam vitam caelestem recuperavit: suam divinam « *potentiam, opes et sapientiam* ». Ultimi inimici eius in terra abnegaverunt illi *laudem, honorem, gloriam et virtutem* , quae ipsi Deo creatori debentur. Invocatis *viribus suis* , postremo omnes vicit et sub pedibus eius contrivit. Simul amore et gratia repleti, sanctae ac purae creaturae subditos gloriae sibi legitime restituunt.

Vers. 14: *Et quatuor animalia dicebant: Amen. Et senes progredientes adoraverunt* .

Hanc restitutionem incolae mundi mundi approbant, dicentes: Amen. Verum est ! » Et terreni electi, sublimati caritate redempti, coram omnipotente Deo suo, qui incarnatus est, in Iesum Christum, prosternunt.

Revelation 6:
signaque temporum christianorum

Lectionem in Apocalypsi datam repeto: liber aperiri non potest nisi " *septimum sigillum* " ablato. Ad hanc aperiendam, electi Christi **perfecte** approbant praxim septimi sabbati; et haec spiritualis electio ipsum adaptat ad suscipiendum a Deo approbantem, eius sapientiam et eius spiritualem et propheticam discretionem. Ita, sine ipso textu denotante, electus agnoscet « sigillum *Dei* » citatum in Rev. 7, 2 cum « *septimo sigillo* », quod librum Revelationis adhuc

claudit, hisque sociabit. duo *signacula* , dies septimus a Deo quiescit sanctificata. Fides interest inter lucem et tenebras. Si quis ergo sabbatum sanctificatum non approbaverit, prophetia erit clausus, liber hermeticus. Probe cognoscere potest quaedam manifesta subjecta, sed vitales et revelationes interscindens, quae discrimen vitae ac mortis faciunt. Magnitudo septimi *sigilli* patebit in Apoc. 8:1-2, ubi Spiritus ei munus dat aperiendi thema " *septem tubarum* ". Nunc omnino in nuntiis harum " *septem tubarum* " patebit consilium Dei. Quia thema *tubarum* Apoc. 8, 9 et 9 venit in parallela ad perficiendum vera in themata praedicatorum litterarum *Apoc* . 2 et 3; ac " *signa* ", Apoc. 6, et 7. Consilium divinum idem est ac illud, quod suam revelationem propheticam Danieli datam construere solebat. Cum ad hoc officium idonei esset, cum acceptatione sabbati sanctificati et summa electione, librum Revelationis suae mihi aperiret, reserando "septimum sigillum ″ . Nunc videamus identitatem *sigillorum eius* .

Et *vidi unum de quatuor animalibus dicentem quasi vocem tonitrui: Veni.* »

Hoc primum ' *animatum* ' regium et robur leonis designat , ut habetur Apoc. Haec *vox tonitrui* divini est et *a throno* Dei venit, Apoc. Omnipotens Deus est, qui loquitur. Cuiusque « *sigilli* » apertio est invitatio a Deo ad me ad videndum et intelligendum nuntium visionis. Iesus iam dixerat Philippo: “ *Veni et vide* ” hortari eum ut sequatur.

Vers. 2: *Vidi, et ecce apparuit equus albus. Ille, qui vehebatur, arcum habebat; ei corona donatus est victorque et victor profectus est* .

Album integritatem suam indicat *;* equus est imago electi populi, quem ducit et docet, secundum illud Iac. III, ' *si frenum ponimus in ore equorum ut obediant nobis, totum corpus regamus ' ; arcus* eius significat sagittas verbi divini; " *Corona* ejus " est " *vitae corona* " per martyrium voluntarie ab eo acceptum ; victoria ab eius creatione prima firma fuit; sine dubio haec descriptio est omnipotentis Dei Iesu Christi. Certa est eius ultima victoria, quia iam in Golgotha diabolum, peccatum et mortem vicit. Zechariah 10:3-4 has imagines confirmat dicens: *Super pastores iratus est furor meus, et super hircos visitabo; Quia visitat Dominus exercituum gregem suum, domum Iudae, et faciet eos equum gloriae suae in bello; ab illo angulus, ab illo clavus, ab illo* ***arcus belli*** *; ab eo omnes principes.* » Christi divini victoria per « ***sanctificationem diei septimi*** » nostrarum hebdomadum a creatione mundi nuntiata est; sabbatum, prophetans reliquos " *septimi* " millennii, qui " *mille annos* " appellantur, Apoc. 20, 4-6-7, in quod, per suam victoriam, Iesus electos suos in aeternum adducet. instauratio sabbati ab origine mundi terrestris hanc locutionem confirmat: « *victor incepit* ». Sabbatum est propheticum praeconium signum huius divinae et humanae victoriae contra peccatum et diabolum et, inquantum huiusmodi, Deus totam suam rationem « sanctificationis » innititur vel rei suae et diabolum *eripit* .

Vers. 3: " *Cum aperuisset secundum sigillum, audivi secundum animal dicentem, Veni* ."

" *animal* " significat " *vitulum* " sacrificia, Apoc. Spiritus sacrificii Iesum Christum et suos veros discipulos animavit, quibus dixit: « *Si quis vult me sequi, deneget semetipsum et tollat crucem suam et tollat crucem suam* .

Vers. 4: *Exivit alius equus rufus. Qui sedens super eum potestatem accepit pacem de terra, ut iugularent homines invicem; et data est ei gladius magnus* .

" *Rubrum* " seu " *rubrum igneum* " significat peccatum incitatum a principe vastatore quod est satanas, in imagine " *Abbatonis Apollyon* " (Apoc. 9, 11); " *ignis* " significat destructionis. Castra etiam mala sua ex malis angelis lapsis adducit, et terrenis potestatibus seducitur et tractatur. Solus est creatura, quae potestatem a Deo *accipit , ut pacem de terra capiat, ut homines invicem se interficiant* . Et ista actio attribuetur Romae, ' Babyloniae *meretricis magna* ' ₂ *Apoc* . Ideo fidelium christianorum « *Perditor* » notus est ac eius victimae. Gladius , quem sumit, designat primum de *quatuor terribilibus* ***poenis*** divinarum citatis Eze. 14, 21-22: " *Ita , haec dicit Dominus, Ia . et bestiae et pestilentia ad perdendum homines et bestias, tamen reliquiae erunt, quae salvabuntur, quae exibunt ex ea, filii et filiae* .

Vers 5 : *Cum aperuisset sigillum tertium, audivi tertium animal dicentem, Veni. Vidi, et ecce equus niger. libram in manu tenebat qui equitavit* .

" *Tertium animal* " est " *homo* " ad imaginem Dei factum, Apoc. Cuius ratio est ficta, sed ponit secundam poenam divinam pro peccato, ut dicitur Ezech. XIV. Agens contra victus hominum, hoc est de *fame* . Temporibus nostris, tam proprie quam spiritualiter ponatur. In utroque applicatione consequentia secum fert mortales, sed in sensu spirituali privationis divinae lucis, consequentia directa est mors "secundae *mortis* " pro lapsis ultimo iudicio reservatae. Tertii equitis nuntius sic compenditur: Cum homo iam non sit ad imaginem Dei, sed ad imaginem animalium, aufero ei quod vivit, scilicet nutrimentum carnale et nutrimentum spirituale. Squamae symbolum sunt iustitiae, hic Dei, qui opera fidei Christianorum iudicat.

Vers. 6: *Et audivi vocem in medio quatuor animalium dicentium, Modium tritici denario, et tres choenices hordei denario; oleum autem et vinum non noce-*
.

Haec vox est Christi contempta et frustrata infidelitate falsorum credentium. Videmus minorem quantitatem tritici quam hordei eodem pretio . Post hanc liberalem hordei oblationem nuntius spiritualiter valde absconditus est. Re quidem vera, Num. 5, 15, lex offert " *hordeum "* oblationem ad solvendam quaestionem *zeli* erga uxorem sentiendam. Ita perlege, totum, hoc modo descriptum in versibus 12 ad 31 si vis intelligere. Sub eius lumine intellexi Deum ipsum, *Sponsum* in Iesu Christo Conventus, eius *sponsam* , querelam hic ingerere « *invidiae suspicionis* »; quod confirmabitur per mentionem " *aquarum amararum " in tertia tuba* citata, Apoc. In processu Numer. V, mulier aquam pulverulentam biberet, sine consequenti, si innocens, sed amara, si nocens, anathemate feriatur. *Adulterium uxoris denunciatum in Rev. 2* , 12 (pergami nomine obsoletum *:* matrimonium transgrediens) et Apoc. 2, 22; et sic iterum confirmabitur nexus inter *3* ^{sigillum} et *3 tubam* . ⁻ Iam, apud Danielem, idem accessus Danielem 8 effecit ut "confirmare" identitatem Romanam "miniculi cornuti ″ Dan. 7 tamquam "hypothesis" exhibuit. Haec Danielis collatio 2, 7 et 8 fuit novitas, quae mihi Romani identitatem probare permisit; hoc primum exsistentia Adventismi. Hic in Apocalypsi res aliter se habent. Trium principalium themata, epistolarum, sigillorum et tubarum perspectum demonstro parallelam christianorum aetatem. Et in Apocalypsi, thema tubarum *idem* est quod Daniel 8 pro libro Danielis. Haec duo argumenta testantur, sine quibus prophetia tantum offerret " *suspicionem* "

quam " hypothesin " in studio Danielis appellavi. Haec ergo verba " *suspicio zeli* " revelatur, Num. 5, 14, pro Deo et Conventui applicatur a Rev. 1, ad Apoc. deinde libri apertio per identitatem " *septimi sigilli* " cum septimo die sabbatum fieri, argumento Apoc. 7, "contio adulterii suspicio " confirmabitur in argumento " *tubae* " et. Capita X ad XXII quae secuntur. Spiritus sic dat, in cap. 7, munus consuetudinis, ubi auctoritas ingrediendi obtinenda est. In Apocalypsi, ipsa auctoritas est ipse Iesus Christus, Deus omnipotens et Spiritus Sanctus. Aperta est, inquit, ei ianua, qui *audit vocem meam , qui aperit mihi quando pulso ad ianuam eius* (ostium cordis), *et qui cenat mecum et ego cum illo* , secundum illud Apoc. . 3:20. « *Vinum et oleum* » symbola sunt propria sanguinis a Iesu Christo et Spiritu Dei fusi. Accedit utrumque ad vulnera sananda. Quod praeceptum quod *illis nihil noceat* , significat Deum punire, sed tamen misericordiae suae admixtum facit. Hoc non erit in *septem plagis ultimae irae* suae ultimorum dierum terrestrium, secundum illud Apoc.

Vers. 7: *Cum aperuisset sigillum quartum, audivi vocem quarti animalis dicentis, Veni.* »

quartum *animal* est *aquila* summae elevationis caelestis. Annuntiat quartae poenae Dei speciem: mortalitatem.

Vers. 8: *Vidi, et ecce apparuit equus pallidus. Qui ascenderat, Mors vocata est, et Hades comitatus est. Et data est illis potestas super quartam partem terrae, ut disperderet homines in gladio et fame et morte et bestiis terrae* » (Mt 5,13).

Confirmatur annuntiatio, est quidem " *mors* ", sed sensui mortalitatis in circumstantiis suppliciis imposita. Mors omnem humanitatem afficit ab originali peccato, hic autem tantum " *quarta terrae* " ab eo percutitur, " *gladio, fame, mortalitate* " propter morbos pestilentes ac " *feras* " tam animales quam homines. Haec " *quarta terrae " peltant incredule Christianam Europam ac nationes potentissimas, quae circa* saeculum XVI ex ea oriuntur : duae continentes Americanae et Australiae.

Vers 9 : *Cum aperuit quintum sigillum, vidi sub altari animas occisorum propter verbum Dei et testimonium quod pepererant* .

Hae sunt actiones "bestiae" victimae nomine fidei christianae commissae. Docet a Romano Pontificio regimine Catholico, iam significato in Rev. 2, 20, per *mulierem Iezabel* , cui Spiritus actionem imputat servos *docendi vel ad litteram: « servos* ». Ponuntur " *sub " altare* , ergo sub aegida crucis Christi permittit prodesse " *aeternae justitiae* " (cf. Dan. 9, 24). Electi martyres victimae sunt et nunquam carnifices, nec interfectores hominum, ut Apoc. Electi, in hoc versu, a Iesu agnito, eum martyres etiam in morte imitati sunt: « *propter verbum Dei et propter testimonium quod ipsi dederunt* »; quia vera fides est activa, nunquam simplex titulus falsus Benigne. Eorum « *testimonium* » in eo fuit quod vitam suam tradet pro gloria Dei.

Vers. 10: « *Clamaverunt voce magna, dicentes: Usquequo, sancte et verus Magister, cessas iudicare et vindicare sanguinem nostrum de his qui habitant in terra?* »

Non te decipiat haec imago, quia sanguis eorum tantum est effusus in terra ultionem in auribus Dei clamat, sicut et occidit sanguis Abel a Cain fratre suo, ut

habetur Gen. IV, 10: dixitque Deus *: Quid fecisti? vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra.* ». Verus status mortuorum revelatur in Ecc. 9, 5-6-10. Praeter Enoch, Moysen, Eliam et sanctos, qui resuscitati sunt tempore mortis Iesu Christi, ceteri « iam non communicant omnia, quae *fiunt sub sole, quia cogitatio eorum et memoria periit* ». Non *est sapientia, non est prudentia, non est scientia in inferno. quia oblivioni tradita est memoria eorum* . Hae sunt normae **a Deo inspiratae** de morte . Falsi fideles sunt victimae falsorum dogmatum ex gentilitate Platonis philosophi Graeci, quorum opinio de morte locum habet in fide Christiana Deo veritatis fidelis. Platoni reddamus quae ejus sunt, et quae ejus sunt Deo: veritatem de omnibus, nosque logicam, quia mors est absoluta vitae oppositio, non nova exsistentiae forma.

11 Vers . *Dictumque est eis quiescere: donec consummetur numerus conseruorum suorum et fratrum eorum qui interficiebantur* .

« *Stola alba* » symbolum est puritatis martyrum, quam Iesus primo induerat in Apoc. Stola *alba* est imago iustitiae suae imputatae tempore persecutionis religiosae. Martyrum tempus egreditur a tempore Iesu usque ad MDCCXCVIII. In fine huius periodi, secundum illud Apoc. 11, 7, " *bestia ex abysso orta* ", symbolum Revolutionis Gallicae et terrores eius athei MDCCXCIII. et 1794, finem imponet persecutionibus per monarchiam et papam catholicum constitutis, ipsi designantur *bestiae quae ex mari oritur*, in Apoc. Post novam caedem, pax religiosa in orbe Christiano stabilietur. Legimus iterum: *Dicti sunt autem adhuc diutius manere, donec compleretur numerus conservorum suorum et fratrum suorum, qui interficiebantur eis* . Ceteri enim in Christo mortui permanebunt usque ad ultimam eius gloriam reditus. Ponens nuntium huius " *quinti sigilli* " dirigi protestantibus persecutis catholica pontificia inquisitione " *Thyatirae* " aetatis, tempus occidendi electorum cessabit propter actionem revolutionalem Gallicam quae mox, inter annum 1789 et. 1798, destruens ultro potestatem papatus et monarchiam Francorum coitionem. Sextum *sigillum* , quod aperiet, ad hoc regimen revolutionarium Gallicum, quod Rev. In doctrinali imperfectione, quae eam insignit, protestantismi fides erit etiam victima intolerantiae athei eversionis regiminis. Per eius actionem pervenietur numerus eorum, qui occidendi erant.

Vers. 12: *Vidi cum aperuisset sigillum sextum; et factus est terrae motus magnus, sol factus est niger sicut saccus, tota luna facta est sicut sanguis* .

Terrae *motus* in signum temporis " *6th sigilli " datus* ' actionem nobis collocare concedit die Sabbati 1 Novembris [1755] circa diem 10 a.m. Centrum eius geographicum erat valde catholica urbs Lisbon in qua erant 120 ecclesiae catholicae. Deus sic irae suae scuta significavit, hunc etiam « *terrae motum* » etiam in spirituali imagine prophetasse. Actum prophetata anno 1789 fiet cum rebellione Francorum contra suam monarchiam; Deus eam et socium suum catholicum papam Romanum damnans, utrumque anno 1793 et 1794 ad mortem perculit; dies "duobus terroribus eversivis". In Rev.11:13 Actio revolutionaria Gallica " *terrae motus "* comparatur . Ex his quae allata sunt moderna, fit prophetia exactior. "*... sol factus est niger sicut saccus equinae* ", die 19 mensis Maii anno 1780, et hoc phaenomenon in America Septentrionali perceptum nomen "die caliginis" accepit. Dies erat sine ullo solaris lumine, qui etiam

actionem atheismi revolutionis Gallici contra lucem verbi Dei scripti hic per "solem" significatam, peractam *prophetavit ;* Sacra Scriptura in auto-da-fé combusta est. « *Tota luna facta est sicut sanguis* », in fine diei huius obscurae, densae nubes lunam rubro colore pronunciatam revelarunt. Per hanc imaginem Deus fatum confirmavit castris pontificiis regiis tenebris inter annum MDCCXCIII et MDCCXCIV reservatum. Eorum sanguis effusus esset acuto mucrone guillotini revolutionis.

Nota : In Rev. 8, 12, quod " *tertiam solis, tertiam lunae et tertiam stellarum "* percusserit , nuntius " *quartae tubae* " id confirmat quod res novantium victimas. eritis veri electi et lapsi a Deo reprobati in Iesu Christo. Hoc etiam confirmat significationem nuntii " *quinti sigilli* " quem modo vidimus. Per atheismum actionem ultimae caedes fidelium electorum complebuntur.

Vers. 13 : *Et stellae celi ceciderunt in terram, sicut cum ficus vento magno agitata abicit grossos suos.* »

Hoc tertium signum temporum, hoc temporis coeleste, ad litteram die 13 mensis Novembris anno 1833 completum est, in Civitatibus Foederatis inter mediam noctem et 5 a.m. Sed sicut praecedens signum, eventum spiritualem praenuntiavit inestimabilis magnitudinis. Quis numerare potuit numerum stellarum istarum, quae in umbellae figurae umbellae per totum expansum caeli a media nocte usque ad 5 a.m. Haec est imago quam Deus nobis dat casum credentium protestantium anno 1843, cum victimae decreti Dan.8:14 vigere. Inter 1828 et 1873, actio fluminis Tigris (Dan. 10, 4), nomen bestiae hominis occidentis, confirmatur in Dan. 12, 5 ad 12. In hoc versu imagines "ficus" . fidelitas populi Dei, nisi quod haec fidelitas in dubium vocatur per imaginem ficuum viridium *in* terram proiectam. Item fides protestantismi recepta est a Deo cum exceptionibus et condicionibus provisoriis, sed contemptus nuntiis propheticis Gulielmi Miller et repudiatio restitutionis sabbati, anno 1843. eversa est. Per hanc recusationem manebat "ficus *"* . « *viridis* », suscipiens Dei lucem maturescere recusans, moritur. Hoc in statu manebit, a gratia Domini lapso usque ad tempus reditus sui gloriosus, anno 2030. Sed vide, sua recusatione ultimi luminum, quia 1994, officialis Adventismus factus est "etiam *"* , " *ficus viridis* " bis moriturus.

Vers. 14: " *Celum discessit sicut liber convolutus; et omnes montes et insulae de locis suis motae sunt.* »

Terrae motus hoc tempore uni- versalis est. In hora maiestatis sue, Deus terram et omnia, que in hominibus et iumentis continentur, movebit. Et hoc erit in tempore *septimi septem plagarum ultimae irae Dei* , ut dicitur Apoc. Erit vere electis hora resurrectionis suae, *prima* , beatae , secundum illud Apoc .

Vers. 15: *Reges terrae, magnates, duces militum, divites, potentes, omnes servi et liberi, absconderunt se in speluncis et in petris montium.* »

Cum apparuerit Deus Creator in omni gloria et virtute sua, nulla potest humana potentia stare, nec potest inimicos suos protegere ab ira justa. Hic versus indicat: iustitia Dei terret omnia scelerata hominum genera.

Et *dicebant montibus et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira Agni;* »

Ipse est Agnus, qui in divino throno sedet, sed hac hora iam non iam agnus se illis offert, ipse est Rex *regum et Dominus dominantium* , qui venit inimicos suos novissimos dies.

Vers. 17: " *Quia venit dies magnus irae ejus, et quis sustinebit?* »

Provocatio quidem est " *subsistere* ", id est, superesse post iudicium Dei interventum.

Qui " *superesse* " possunt in hac horribili hora, sunt illi qui morituri sunt, iuxta propositum decreti dominicae de quo in Apoc. terram. Exponitur terror eorum qui eos interfecturi erant in versu superiore. Itaque, qui superesse poterimus in die reditus in gloria Iesu Christi, argumentum erit Rev.7, in quo Deus nobis ostendet partem consilii sui, quod ad eos pertinet.

Revelation 7: Septima dies Adventism signatum sigillo Dei sabbatum

Vers. 1: *Post hoc vidi quatuor angelos stantes in quatuor angulis terrae; Qui tenuerunt quatuor ventos terræ, ita ut non fieret ventus super terram, neque super mare, neque in ullam arborem.* »

Hi *quattuor angeli* sunt caelestes angeli Dei in universali actione, quae significantur per " *quattuor angulos terrae* ". " *Quatuor venti* " significant bella universalia, pugnas; ita « *coercentur* , impediuntur, impediuntur, quae in universali pace religiosa eveniunt. " *Mare* " symbolum catholicae et " *terra* " symbolum fidei Reformatae inter se sunt pacatae. Haec pax etiam ad " *arborem* "

pertinet, imaginem hominis ut hominem. Hanc pacem inflictam esse docet Historia ab atheismo nationali atheismo inter MDCCXCIII et MDCCXCIX oppresso, quo Papa Pius VI detentus in arce Valentiae-Sur- Rhodani, ubi natus sum, in arce carceris detentus fuit, ubi natus sum, in quo ortus sum et commoratus sum. Haec actio attribuitur " *bestiae ex abysso* " in Apoc. Dicitur etiam " *4 tuba* " in Apoc. Post hanc, in Gallia, regimen imperialis Napoleonis per " *aquilam " in Apoc. 8, 13*, [significatum] , suam auctoritatem in catholicam religionem a Concordat instauratam conservabit.

Vers. 2: *Et vidi alium angelum ascendentem ad solem orientem, tenentem sigillum Dei vivi; et clamavit voce magna ad quatuor angelos, quibus datum est nocere terrae et mari, et dixit* :

Sol ortus « Deum terrenum gregem suum in Iesu Christo visitans, Luc. « *Sigillum Dei vivi* » apparet in castris caelestibus Iesu Christi. Angelus voce *magna* , qua suam auctoritatem confirmat, ordinat ad universales daemones angelicas potestates, quae potestatem a Deo acceperunt " *nocendi* ", " *terram* " et " *mare* ", protestantibus. fidei et catholicae fidei Romanae. Hae interpretationes spirituales non impediunt applicationem litterae nostrae creationis, *terram, mare et arbores* pertinentes ; quod difficile est vitare usu armorum nuclei tempore " *sexti tubae* " Rev.9:13 ad XXI.

Vers. 3: *Non noceas terrae, neque mari, neque arboribus, donec signemus frontes servorum Dei nostri.* »

Haec singula nobis permittunt initium signandi actionis electorum a fonte 1843 ad casum 1844. Post diem 22 Octobris 1844, primus Adventista, capitaneus Josephus Bates, obsignatus est adoptando; singulis, septima sabbati requies. Mox omnibus suis adventusis fratribus ac sororibus gradatim imitandus est. Obsignationem incepit post diem 22 Octobris 1844, ac perduraturum per " *menses quinque* " prophetavit in Apoc. " *menses quinque* " seu 150 anni reales secundum diem anni Codicis Ezé. 4, 5-6. Hi 150 anni pro pace religiosa prophetati sunt. Pacis firmata nuntiationi et universali progressioni "septimi Adventus" nuntius favebat, qui hodie in omnibus Occidentis regionibus et ubicumque fieri potest repraesentatus est. Missio Adventista universalis est, qua talis a solo Deo dependet. Nihil igitur habet quod ab aliis confessionibus christianis accipiendum ac benedicendum, in sola inspiratione posita a Iesu Christo, caelestibus Capitulis Capitulorum, qui dat intellectum lectionis « Sacrorum Bibliorum »; biblia, verbum scriptum Dei, quod " *duos testes* " eius repraesentat, Apoc. 1844, pacis tempus a Deo praestitum in lapsu anni 1994 finiet sicut studium Rev.9 demonstrabit.

Nota magni momenti circa « sigillum Dei »: Solum Sabbatum non sufficit ad iustificandum munus suum tamquam « *sigillum Dei* ». Obsignatio significat eam comitari opera a Iesu praeparata pro sanctis suis: amore veritatis **et propheticae veritatis** ac testimonium fructus, qui 1 Cor. Multi qui sabbatum custodiunt sine his indiciis occurrentes, illud relinquent cum periculum mortis pro usu suo apparet. Sabbatum non possidetur, Deus electo dat, in signum **quod ipsius est** . secundum illud Eze. XX, 12-20: *sabbata mea dedi eis in signum inter me et eos, ut sciant quia ego Dominus qui sanctifico eos. inter me et te signum, quo sciatur quia ego sum Dominus Deus vester* . ». ***Sine*** *contradicendo quod*

dictum est, sed magis ad ***confirmandum*** , legitur II Tim . ***ad eum*** *; et: Omnis qui vocat nomen Domini, discedat ab iniquitate.* »

Vers. 4: *Et audivi numerum signatorum, centum quadraginta quatuor millia ex omnibus tribubus filiorum Israel* .

Ad radicem Abrahae Patriarchae Abrahae, cui se Judaei profitentur, Paulus Apostolus Rom. 11, per imaginem conversos inseri. Servati per fidem, sicut illi conversi pagani sunt spirituali extensione XII tribuum Israel. Carnalis Israel, cuius signum erat circumcisio, cecidit, et traditus est diabolo, propter recusationem Iesu Christi. Fides christiana, quae in apostasiam incidit post VII Kalendas Aprilis 321, est etiam Israel spiritualis, qui ab illo die cecidit. Hic nos Deus praesentat veram Israelem spiritualem ab eo benedictam 1843. Una est quae universalem missionem portat VII Adventusmi. Iam numerus " *144,000* " citatus explicatione meretur. Quod ad litteram non potest intelligi, quia posteritas Abrahae comparata stellis *caeli* , numerus videtur nimis exiguus. Pro creatore Deus, quantum epistolae numeri loquuntur. Inde est intelligendum quod numerus " *numeri* in hoc versu non est interpretandus ut quantitas numeralis, sed sicut signum spirituale quod designat conversationem religiosam quam Deus benedicit et separat (se sanctificat). Ita " *144,000* " explicatur sic: 144 = 12 x 12, et 12 = 7, numerus Dei + 5, numerus hominis = societas inter Deum et hominem. Huius numeri cubus perfectionis et quadrati figura est, superficiei eius. Hae rationes erunt novae Hierosolymae descriptae in codice spirituali Apoc. Nomen *millenum* quod sequitur, innumerabilem multitudinem significat. Re vera " *144,000* " significat multitudinem perfectorum hominum redemptorum qui foedus cum Deo pepigerunt. Haec relatio tribuum Israel non mirum nobis est quod Deus consilium suum non deseruerit, nonnisi successivis societatum suarum cum hominibus delictis. Exemplar Judaeorum ex Aegypto oblatum cum Exodo ad Christum sine causa non extendit. Ac per suam christianam veritatem ac observantiam omnium mandatorum eius, etiam sabbati praesertim, eiusque moralem, sanitatem, ceterarumque ordinationes restauratam, Deus in ultimorum dierum adventusmo fideli dissidente exemplar suum Israel conformat. specimen. Adde quod in textu 4 mandati , Deus de sabbato suo electo dicit: « *Sex dies habes ad faciendum omne opus tuum* ... sed VII dies est YaHWéH, Dei tui ». Evenit ut dies 6 24 horarum usque ad 144 horas add. Hinc colligere possumus ut 144,000 signatorum sint fideles huius ordinationis divinae observatores. Hac reverentia notantur eorum vita per sex dies pro suis secularibus operibus. Sed in VII die obiecto praecepti sanctificatam quietem honorant. Spiritualis talis "Adventista" qualis Israel, in vers. 5 ad 8, qui sequuntur, demonstrabitur. Patriarcharum Hebraeorum nomina citata non sunt, qui carnalem Israelem composuerunt. Quos Deus nonnisi delegit perferre absconditum in suae originis iustificatione. Cum nomina " *septem conciliorum* ", " *duodecim tribuum* " duplicem nuntium ferunt. Eorum translatione simplicissima revelatur. Sed ditissima et implicatissima innixa declarationibus uniuscuiusque matris, cum iustificat filium suum nomen dare.

5: *ex tribu Jehudae duodecim millia signati; ex tribu Reubenis duodecim millia; ex tribu Gadis duodecim millia;* »

Nam quodlibet nomen, numerus *duodecim milium signatorum* significat: multitudo hominum foederatorum Deo obsignata per sabbatum.

Juda : Laus YaHWéH; materna verba Gen. 29, 35: « *Laudabo YaHWéH* .

Ruben . materna verba Gen. 29, 32: « *YaHWéH vidit humiliationem meam* ».

Gad : Felicitas; materna verba ex Gen. 30, 11: " *Quam felicitatem!* »

Vers. 6: *ex tribu Aser duodecim millia. ex tribu Naphtali duodecim millia; ex tribu Menassis duodecim millia;* »

Nam quodlibet nomen, numerus *duodecim milium signatorum* significat: multitudo hominum foederatorum Deo obsignata per sabbatum.

Aser : Felix materna verba Gen. 30:13: « *Quam beatus sum!* »

Naphtali : Luctando: materna verba Gen. 30, 8: *luctavi divinitus adversus sororem meam et invalui* .

Manasses oblitus, paternarum verborum ex Gen. XLI, 51: *Oblivisci me fecit Deus omnium dolorum meorum* .

Vers. 7: *ex tribu Simeonis duodecim millia; ex tribu Levi duodecim millia; ex tribu Isascharis duodecim millia;* » Nam quodlibet nomen, numerus *duodecim milium signatorum* significat: multitudo hominum foederatorum Deo obsignata per sabbatum.

Simeon : Audi: materna verba Gen. 29:33: « *YaHWéH audivi quod non amavi* ».

Levi : Coniuncta: materna verba Gen. 29: 34: « *In hoc tempore vir meus se mihi apponet* ».

Issachar : Salarium: verba materna Gen. 30:18: “ *Deus dedit mihi salarium meum* ”.

8: *ex tribu Zabulon duodecim millia; ex tribu Joseph duodecim millia; ex tribu Benjaminis duodecim millia signati.* »

Nam quodlibet nomen, numerus *duodecim milium signatorum* significat: multitudo hominum foederatorum Deo obsignata per sabbatum.

Zabulon : habitatio: materna verba Gen. 30:20: “ *Hoc tempore vivet vir meus mecum* ”.

Ioseph : removet (vel addit): materna verba ex Gen. 30:23-24: « *Deus opprobrium meum abstulit... / (... alium filium addat mihi YaHWéH)* » .

Beniamin : Filius recti : materna et paterna verba Gen. 35 , 18 : « *Et dum exspiraret quia moriebatur , imposuit ei nomen Ben-oni* (Filii doloris mei) *; pater Beniamin* (Filius recti).

Haec 12 nomina, et verba materna ac paterna, exprimunt experientiam vivam in ultimo coetu Adventistarum a Deo selectorum; " *Sponsa parata* " Christo Sponso, Apoc. Novissime nomine praesentato, Deus " *Benjaminis* " ultimam condicionem electi sui prophetat, a rebellibus hominibus mortem intentans. Nomen mutationis patris Israel impositum, interventum Dei prophetat in favorem electorum suorum. Gloriosus reditus fortuna adversa. Morituri glorificantur et ad coelum asportantur, ubi coniungunt Jesum Christum, omnipotentem et gloriosum Deum creatorem. Locutio « Filii recti » plenam suam significationem propheticam sumit: ius erat electus seu ultimus spiritualis Israel, eiusque filii, electi redempti, qui illum componunt. Item: Isti sunt oves ad dexteram Domini positae (Matth. XXV, 33).

Vers 9 : *Post hæc vidi, et ecce erat turba magna, quam dinumerare nemo poterat, ex omni gente, et tribu, et populo, et lingua. Stabant ante thronum et coram Agno, amicti stolis albis, et ramis palmarum in manibus eorum.* »

Haec « *turba magna, quam nemo enumcrat* », confirmat naturam symbolicam numerorum *144* , 144,000 et 12.000 in praecedentibus citatis spiritualiter coded. Alluditur etiam ad posteros Abrahae per hoc quod *nemo poterat dinumerare* . sicut *stellae caeli* quae ei ostenderat Deus dicens: *talis erit semen tuum* . Multiplicatae sunt origines eorum *ex omni gente et tribu et omni populo et omni lingua* et ex omni tempore. Attamen argumentum huius capitis praecipue novissimum Adventisticum nuntium Dei-datae universalitatis oppugnat. Induunt *stolas albas* , quia parati erant ut martyres mori, damnati ad mortem decreto a ultimis rebellibus promulgato, ut habetur Apoc. Palmae *in* manibus eorum significant victoriam suam contra castra peccatorum.

, qui sedet super thronum, et Agno. »

Actio ambitum reditus in gloria Iesu Christi evocat, in parallela cum descriptione motus castrorum rebellium descriptorum in Rev. 6, 15-16. Hic, dicta a ministris electis conservatis absoluta sunt contra rebelles. Abhorret, reditum Christi laetificat, confirmat, salvat. Interrogatio a rebellibus proposita: " *Quis potest vivere?"* » responsum hic accipit: Adventistae fideles manserunt in missione quam Deus illis concredidit usque ad finem mundi in vitae suae periculo, si necesse est. Haec fidelitas innititur studio observandi Sabbatum sanctum a Deo ab origine mundi sanctificatum, eorumque amor verbo prophetico manifestatus. Hoc eo magis, quod nunc noverunt sabbatum prophetare magnam requiem septimi millennii, in quod, post Iesum Christum victores, introire valebunt vitam aeternam in nomine eius promissam accipientes.

Vers. 11 : *Et omnes angeli stabant in circuitu throni, et seniores, et quatuor animalia; Et incurvaverunt se in faciem suam ante thronum in conspectu Dei* ,

Haec scena nobis oblata evocat ingressum in magnam Dei requiem coelestem. Imagines invenimus ex cap. 4 et 5, quae hoc argumento tractant.

Vers. 12 *dicentes: Amen. Laus, gloria, sapientia, gratiarum actio, honor, virtus et fortitudo Deo nostro in saecula saeculorum. Amen!* »

Laeti hoc pulcherrimo fine experientiae terrenae salutis, angeli suum gaudium atque gratitudinem erga Deum bonitatis exprimunt, qui Creator noster est, nostra, ille qui in redemptione peccatorum terrestrium electorum inceptum est. accedens ad infirmitatem carnis humanae, ad patiendum flagitiosam mortem, iustitia sua postulabat. Hae turbae invisibilium oculorum omne genus huius salutis propositum secuti sunt et mirabantur altam Dei amoris demonstrationem. Primum verbum dicunt " *Amen!"* Etenim ! Verum est ! Deus enim veritatis, verus Deus est. Secundum verbum est *" laudat* etiam primum nomen XII tribuum: *Juda* = Laus. Tertium verbum est " *the" gloriam* « et Deus ad gloriam suam recte pertinet, quia illud in Apo. 14, 7 repetendum est, titulo unico Creatoris Dei, ab iis qui suam salutem ab 1843. petierunt: Quartum verbum est "sapientia *"* . . Studium documenti huius intendit ut ab omnibus officialibus electis eius detegatur. Haec divina sapientia est supra imaginationem nostram. Subtilitas, mens lusus, omnia inest forma divina. Quintum est *gratiarum actio* . Forma religiosa gratiarum actio

est quae *sanctis verbis et operibus perficitur*. Sexto venit *honor*. *Hoc est quod rebelles* maxime Deum frustraverunt. Illum contemptum provocando revelatam voluntatem. Sed contra, officiales electi, quantum possibilitatis suae, dederunt ei honorem, qui ei legitime debetur. In septimo et octavo venit *potestas et fortitudo* . Haec duo ligamina necessaria erant ut tyrannos terrae deprimerent, rebelles superbos opprimendos, dum terram adhuc regerent. Sine hac *virtute* et *robore* novissimi electi mortui sunt sicut tot alii martyres in christiana aetate.

13 (vers. 13) *Et respondit unus de senioribus et dixit mihi: Hi, qui amicti sunt stolis albis, qui sunt et unde venerunt?* »

Quaesitum est in animo nobis significare singularitatem symboli " *stolae albae* " in relatione ad vestes *albas* Rev. 3, 4 et " *byssinum* " quod designat, Apoc. 19, 8; *opera iusti sanctorum* » temporis « *sponsae paratae* » sint, fidelis finis adventusmi, paratus ad caelum raptus.

Vers. 14: *dixi illi: Domine mi, tu scis. Et dixit mihi: Hi sunt qui veniunt de tribulatione magna; laverunt stolas suas, et dealbaverunt eas in sanguine Agni.* »

" *Stola alba* " a quibusdam senibus detrita, Ioannes revera responsum ab uno ex illis sperare potest. Et expectatur responsum: « *Isti sunt qui veniunt de tribulatione magna* », id est electi, victimae et martyres bellorum religiosorum et atheismus sicut nobis revelatum per « *5. sigillum* ». 9 ad 11: *dabatur unicuique eorum stola alba; Dictumque est eis quiescere: donec consummetur numerus conseruorum suorum et fratrum eorum qui interficiebantur.* » In Rev. 2, 22, « *tribulatio magna* » designat stragem atheorum Gallorum eversivam regiminis factam inter 1793 et 1794. In confirmatione, in Apoc . *terrae motus* »; septem *pro* religiosis, et *mille* pro multitudine. Seditio Gallica est sicut terrae motus, qui etiam servos Dei necat. Sed haec *magna tribulatio* fuit nisi prima huius effectus forma. Secunda forma per " *6th tubam " de Rev.9* perficietur , subtilitas emendationis in Rev.11 hoc declarabit. Multitudo infidelium christianorum in tertio bello mundano, quod " *6 tuba* " significat et confirmat. Sed quia 1843, Deus electos quos sanctificat et ultimos quos segregat elegit, nimis sunt pretiosi in oculis destruendi. Ea ad ultimum testimonium historiae salutis terrenae praeparat; Testimonium fidelitatis, quod ipsi fidelitatis suae in septima die sabbati, etiam per rebelli castra morte imminente, reddant. Hoc extremum consilium Dei manifestatur in nuntio " *Philadelphiae* " in Apoc. 3, 10 et in Apoc. 13, 15 (decreto mortis). Nam Deus, intentio est operae pretium, et quatenus, probati, periculum mortis accipiunt, ab eo assimilantur coetui martyrum ac sic « stola alba » martyres reales *tribuuntur* . Mortem non effugient nisi propter Iesu Christi intercessionem salvificam. In hoc ultimo iudicio, post secundam " *tribulationem magnam* ", per testimonium fidelitatis suae, ipsi vicissim *lavabunt stolas suas, et dealbabuntur eas in sanguine Agni* " permanentes fideles usque ad finem, cum quo. minati erunt. In fine huius ultimi fidei probatae, numerus eorum qui martyres ita moriendi sunt, completus erit et mortale « quies » *sanctorum martyrum quinti sigilli* » eorum resurrectione terminabit. Cum 1843 et praesertim ab anno 1994, opus sanctificationis a Deo susceptae inutilem reddit, mors veri electi qui vivus et fidelis permansit usque ad horam reditus sui et ad finem gratiae praecedentis, hoc magis efficit. inutilem.

Vers. 15: *Propterea sunt ante thronum Dei, et serviunt ei die ac nocte in templo ejus. Qui sedet in throno, ponet super eos tabernaculum suum;* »

Pro Deo intelligimus, electum hoc genus electum peculiariter repraesentat. speciales honores ei tribuet. In hoc versu, Spiritus duobus temporibus coniugationis utitur, praesenti et futuro. Verba praesentis temporis coniugata « *sunt* » et « *ei serviunt* » continentem agendi sui in corpore carnis, quod est templum Dei, quod in eis habitat. Et haec actio post raptum per Jesum Christum continuabitur in caelo. In futuro autem Deus respondeat fidelitati suae: « *Qui est in throno, ponet super eos tabernaculum suum* » in aeternum.

Vers. 16: *Non esurient amplius, neque sitient amplius, neque percutiet eos sol, neque ullus aestus.* »

Haec verba electis Adventistae eo fine significant, quod " *esurientes* " sint privati cibo et " *sitientes* ", quia aqua a tortoribus et custodibus destituti sunt. " *Ignis solis* ," cuius " *aestus* " in quarta Dei ultimae septem plagae intenditur, eas incendit et pati eas fecit. Sed etiam per inquisitionis papalis incendium, alterum genus *caloris quinti sigilli* martyres sunt consumpti vel excruciati. Verbum " *calor* " etiam spectat ad ignem armorum conventionalium et atomicorum in contextu *sexti tubae* . Reliquiae huius ultimi certaminis per ignem transierunt. Haec numquam in vita aeterna, quam soli electi intrabunt.

Vers 17: « *Quoniam Agnus, qui in medio throni est, pascet eos et deducet eos ad vitae fontes aquarum, et absterget Deus omnem lacrimam ab oculis eorum.* »

" *Agnus* " enim et Pastor bonus, qui dilectas oves pascit. Deitas eius hic iterum affirmatur *in medio throni* positione . Sua divina potentia electos suos ducit *ad fontes aquarum vitae* », symbolicam imaginem vitae aeternae. Et nisl finalis contextus in quo rediens, novissimi electi eius flentes erunt, *omnem lacrimam ab oculis eorum absterget* . Sed lacrimae etiam omnium suorum electi sunt afflicti et persecuti sunt in historia christianae aetatis, saepe usque ad extremum spiritum.

Nota : Quamvis fallaces apparitiones nostris aetatibus 2020 observatae, in quibus vera fides evanescere videtur, Deus prophetat conversionem et salutem "multitudinum" ab omnibus oriundi nationibus, ethnicis et linguisticis oriundis terrae. Privilegium verum est quod suis officialibus electis tribuit cognoscendi tempus intelligendi et universalis pacis religiosae, secundum Apoc. 9, 5-10, ab Ipso tantum programma "150" annorum, ab ipso *institutum* . mensium) inter 1844 et 1994. Haec distinctio veri electi a Spiritu citatur in annuntiatione Rev. 17, 8: « *Bestia, quam vidisti, erat et non est. De abysso debet ascendere, et in interitum ire. Et qui inhabitant terram,* ***quorum non sunt scripta nomina in libro vitae ab origine mundi, mirabuntur, cum viderint bestiam*** *, quia erat, et non est, et quod resurget.* **Vere electus** non **mirabitur,** cum viderint quae Deus illis per verbum propheticum eveniant.

Revelation 8: primi quatuor tubæ

Primae quatuor poenae dei

Vers. 1 : *Cum aperuisset sigillum septimum, factum est silentium in caelo quasi media hora.* »

Apertio " *septimi sigilli* " magni momenti est, quod permittit integram aperturam libri Apocalypsis *sigilli septem sigillis obsignati,* secundum illud Apoc. Silentium, quod haec aperitur, eximiam sollemnitatem reddit actioni. Habet duas iustificationes. Prima notio est ruptionis inter caelum et terram relationis, quae causatur emissione diei sabbati in die 7 Martii, 321. Secunda explicatur hoc modo: fide agnosco hoc « septimum sigillum » cum » . *sigillum Dei vivi* , cap. 7, quod, ut opinor, sanctum sabbatum a Deo sanctificatum ab origine mundi designat. Momentum suum revocavit, faciens illud de quarto mandatorum suorum decem. Ibi autem detego argumenta quae summum suum momentum ad Deum, summum Creatorem nostrum, detegit. Sed jam in Genesi narratione animadverti, septimus dies seorsim in cap. 2. de sex primis diebus agitur, cap. 1. Item dies septimus non clauditur, ut priores per formulam erat . *vespere et mane* . Haec particularitas iustificatur munere prophetico septimo millennii salutaris Dei propositi. Septimus millesimus septimus millesimus ipse est sicut dies sseculorum. Ad haec confirmanda, in Biblia Hebraica praesentata, Torah textus quarti praecepti ab aliis separatur ac praemittitur signum quod tempus postulat silentii observantiae. Hoc signum est littera "Pé" ab Hebraeo et sic solitaria signans intermissum in textu, nomen pétuhot accipit. Septimus igitur dies sabbaticum reliquum habet omnem iustificationem quo a Deo peculiari modo signatur. Inde ab anno MDCCCXLIII, fidei protestanticae traditam amissionem attulit, haeres catholicae "Dominicae". Et quoniam idem iudicium, sed in autumpno MDCCCXLIV, iterum signum est Dei quod ei dat Ezé. 20, 12-20: « Dedi *etiam sabbata mea eis in signum inter me et eos ad illud. ut sciant quod ego sum YaHWéH qui sanctificat ea…/…Sabbata mea sanctifica, et ut sint signum inter me et te, quo sciatur quod ego sum IaHWéH, Deus vester.* » Solus per ipsum electus tunc in secretum Dei introire potest ac definitum propositum Eius revelati consilii detegere.

Quod dicit, VIII cap. Quo me ducit ad videndam sabbati veritatem sub aspectu maledictionum, quae eius desertio, a Christianis a die VII mensis Martii, anno CCCXXI, in christianis temporibus catenis innata est. Hoc quoque est quod versus qui venerit confirmabit thema sabbati cum *septem tubis* , septem poenarum divinarum symbola, quae Christianam infidelitatem feriant, Martii 7, 321.

Vers. 2: *Et vidi septem angelos stantes coram Deo, et datæ sunt illis septem tubae.* »

Primum privilegiorum per sanctificationem septimi sabbati, a Deo ipso sanctificato, intelligendum est quid ad propositum de " *septem tubarum* ". Per formam accessus ad eam, hoc thema quod electi intelligentiam penitus aperit. Testimonium enim praebet accusationis " *peccati* " citatis Dan. 8, 12 contra Christianum Coetum, a Deo. Non enim essent a Deo illatae septem poenae, si hoc peccatum non esset. Et huiusmodi poenae ex odio mandatorum iustificantur, sicut habetur Levit. Deus iam in veteri Foedere hoc idem principium adoptaverat, ut puniret iniquitatem infidelium, & carnalis Israel corrumperet. Deus creator et legislator qui non mutatur, nobis pulchrum indicium praebet. Utraque testamenta iisdem oboedientiae et fidelitatis necessitatibus subsunt.

Accessus ad thema " *tubarum* " poterit demonstrare damnationes successivas omnium religionum christianarum: catholici, orthodoxi, protestantes ab anno 1843, sed etiam adventustae ab anno 1994. Etiam poenam universalem

"sexti tubae" revelat, *quis* vult percutite eos ante terminum probationis. Ita momentum eius metiri possumus. Septima *tuba* cum reditu Christi, directa Dei actione, separatim tractabitur, sicut sabbatum, cap. XI, tum in cap. 18 et 19 late explicabitur.

Ultimis 17 saeculis ab anno 321, vel anno 1709 pressius, anni 1522 signati sunt maledictionibus per transgressionem sabbati usque ad annum 1843 in decreto Dan. Et ab illo die restitutionis eius usque ad reditum Iesu Christi anno MMXXX, sabbatum tantum suum benedixit annis CLXXXVII. Diutius ergo sabbati detrimentum infidelibus intulit, quam electis fidelibus bonum. Maledictio vincit et hoc argumentum locum habet in hoc capite 8, quod divinas maledictiones exhibet.

Vers. 3: *Et alius angelus venit, et stetit in altari, habens thuribulum aureum; et dederunt ei incensum multa, ut offerret orationibus sanctorum omnium super altare aureum, quod est ante thronum.* »

Apud Danielem VIII, post *peccatum desolatum* , sancti visionis " *perpetuum* " vocaverunt, quod ad Iesu Christi *sacerdotium* caeleste " *incommunicabile* " pertineret, secundum illud Heb. In terra, ex quo 538, regimen papale abstulerit, ut habetur Dan. Anno 1843 reconciliatio cum Iesu Christo suam restitutionem exegit. Hoc thematis propositum est, quod in hoc versu 3 alloquimur, quod coelum aperit et nobis Iesum Christum in suo symbolico munere ostendit tamquam caelestis pontifex intercessor pro peccatis electorum suorum, et eos solos. Meminerint in terris, inter 538 et 1843, haec scena et haec munus interponi et usurpari ab actione Romano-Catholicorum Summorum, qui sibi succedunt per tempus, Deum sui legitimi summi iuris supremi continenter frustrantes.

Quia in hoc capite sistitur 8, et quia simul cum desertione sabbati cessavit, hoc argumentum intercessionis Jesu Christi nobis etiam sub ratione maledictionis cessationis istius intercessionis pro Christiano nobis exhibetur. turbae inscius victimae pagani Romani "diei solis"; hoc, etiam et maxime, post eius nominis mutabilitatem fallax et blanda: "Dominica": dies Domini. Sed a quo mi? eheu! Vnum infra.

Vers. 4: *Ascendit fumus thymiamatis de orationibus sanctorum de manu angeli coram Deo.* »

Unguenta « quae comitantur *orationes sanctorum* », significant odorem suavem sacrificii Iesu Christi. Eius demonstratio est amoris et fidelitatis, quae orationes electorum divino iudicio acceptas reddit. Notandum in hoc versu momentum consociationis verborum " *fumi* " et " *orationes sanctorum* ". Singula haec in Rev.9:2 adhibebuntur ad designanda preces falsorum christianorum protestantium, cum nova res anno MDCCCXLIII institutae sint.

Quod Deus in hoc versu evocat condicionem quae viget inter tempus apostolicum et diem execrabilem diem VII mensis Martii, anno 321. Priusquam sabbati dimitteret, Iesus electorum orationes suscepit et in eius nomine intercessit pro eis. Est imago doctrinalis quae significat relationem verticalem inter Deum et suos electos servetur. Ita fiet, dummodo testentur fidelitatem personae eius eiusque doctrinae veritatis, usque ad annum 321. Anno 1843, sacerdotium Iesu omnem suam beatam actionem in favorem sanctorum Adventistarum electorum

repetet . Sed inter annum 321 et 1843 indulgentiae eius correctores profuerunt, quales sunt *Thyatirae* .

5 *Et accepit angelus thuribulum, et implevit illud de altari, et projecit in terram. Et factae sunt voces et tonitrua et fulgur et terraemotus.* »

Actio visibiliter describitur violenta. Iesus Christus est in fine ministerii sui intercessoris, cum tempus venit ad finem gratiae. Munus *« altaris* » finit, et « *ignis* », imago expiandae mortis Iesu Christi, « *proiecta est in terram* », poenas ab iis qui minoris aestimantur postulans, et pro quibusdam contemptis. Finis mundi, qui directo Dei interventu signatur, hic per formulam clavem revelatam in Rev. 4, 5 et Exo. 19:16. Christianae aetatis prospectus cum hoc « adventus » adventus Iesu Christi terminatur.

Ut sabbatum, thema coelestis intercessionis Jesu Christi exhibetur sub ratione maledictionis judicii inter 321 et 1843. Sancti, qui de ipso interrogant Spiritum, in Dan. scire cupiens tempus quo sacerdotium *perpetuum* a Iesu Christo obtinetur.

Nota : Sine interpretatione prior in dubium vocato, secunda explicatio sensum facit. Hac secunda interpretatione, finis thematis intercessionis Iesu Christi coniungi potest cum die VII mensis Martii, anno 321, cum desertio sabbati a christianis Deum ad iram induxit, quae ab occidentali expiaretur. Christianismus per " *septem tubas* " quae a vers. Haec duplex expositio eo magis iustificatur, quia derelictio sabbati consequentia consequitur usque ad finem mundi, anno MMXXX, anno quo glorioso suo visibili reditu, Iesus Christus in aeternum removebit a regimine Romano pontificio et ultimo Americano. Protestantium auxilio, suis falsis lite ministrare et repraesentare. Iesus tunc repetet titulum « *Capitis* » Ecclesiae a papatu usurpatum. Immo, secus fideles electi, christiani infideles lapsi decreverunt Dan. 8, 14, eiusque consectaria usque ad finem mundi ignorabunt; qui eorum terrorem iustificat, cum Iesus redit secundum doctrinam Rev. Ante 2030, primae sex " *bucinae* " fient inter annum 321 et 2029. Per " *sextam tubam* ", ultima praemonitio poenae ante finalem exterminationem, Deus vehementer punit rebelles Christianos. Post hanc sextam poenam, condiciones ad ultimum universale fidei experimentum componet et hoc in contextu lux revelata omnibus superstitibus declarabitur ac notum erit. In conspectu veritatis demonstratae, electi et lapsi voluntas tunc, sua libera electione, procedunt contra comminationem mortis ad suum ultimum fatum, qui erit: vita aeterna pro electis, definitivis et absoluta morte. pro lapsis.

Vers. 6: *Et septem angeli habentes septem tubas paratos canere.* »

Ex hoc versu novam christianae aetatis contemplationem nobis offert Spiritus, in quo argumentatur " *septem tubas* ", id est, "septem poenae continuos" per totam christianam aetatem a die VII Martii CCCXXI distributam, in quo " *peccatum* " . publice et **civiliter** institutae. Memini in prologo Apocalypsis 1, *vocem ipsam Christi iam cani tubae* comparari . Hoc instrumentum ad populum Israel monendum in se plenam revelationis Apocalypsis sensum portat. Cautio ab hoste insidias monet.

Vers. 7: *Primum sonuit. Et facta est grando et ignis permixtus sanguine, qui missus est in terram. et tertia pars terrae exusta est, et tertia pars arborum exusta est, et omne viride herbae exustae sunt.* »

Prima poena : inter annos 321 et 538 per varias incursus Romani imperii, sic dicti "barbarorum" populorum, facta est. In primis memini homines "Huni" quorum princeps Attila se esse dicebat, "plaga Dei", recte. Flagellum quo Europae pars ardet; Gallia septentrionalis, Italia septentrionalis et Pannonia (Croatia et Pannonia occidentalis). Dictum eius: O quam celebre! "Quo transit equus meus, non renascitur gramen." Opera eius in hoc versu 7 complentur; nihil deest, ibi omnia. " *Ave* " symbolum est devastationis frugum et " *ignis* " significat destructionem materiae consumabilium. Et sane, " *sanguis in terra effusus* " signum est vitae humanae violenter occidi. Verbum *missum* significat iram creatoris, legislatoris et salvatoris Dei, qui post ignem *ab altari ignem inspirans et dirigit* , vers.

Simulque Levit. 26, 14 ad 17, legitur: *Si autem non audieritis me et non feceritis omnia praecepta ista, si praecepta mea contemnitis, et si anima vestra iudicia mea abominatur, ut Non facitis omnia mandata mea, et pactum meum, quod ego faciam vobis. Terrorem, egestatem et febrem, immittens tibi, quae languescant oculi tui, et anima tua patiatur; et semina vestra in vanum seminabitis, inimici vestri devorabunt eos. ponam faciem meam contra te et vinceris ab inimicis tuis; qui oderunt te dominabuntur, et fugies non sequentes.* »

Vers. 8: *secundus sonuit. Et missus est in mare tamquam* ***mons magnus igne ardens ;*** *et facta est tertia pars maris sanguis* .

II . _ *Ecce ego ad te, mons contritionis, ait Dominus, qui destruis universam terram. extendam manum meam super te et devolvam te de petris* ***et dabo te in montem ignis.*** » In hoc versu 8 spiritus papalem regimen Romanum evocat sub symbolico nomine *Babyloniae , quod in forma Babyloniae* apparebit . *magnum* , Apoc. « Ignis » personalitati eius haeret, tam id quod eam in Christi adventu et ultimo iudicio consumet, quam id quod ad odium inflammat eos, qui eam approbant et sustinent: Europaei monarchae, eorumque catholici populi. . Hic, ut apud Danielem, *per mare* significatur humanitas, quae prophetico involucro versatur; anonymorum hominum humanitas, quae essentialiter pagana manserunt, quamvis apparent conversiones christianae. Prima consequentia constitutionis regiminis papalis anno 538 erat ut eos armis militum converteret. Verbum " *mons* " significat difficultatem locorum potentem. Ipsa est quae pontificiam definire convenit, quae, Dei inimica, divina tamen voluntate excitatur; hoc obdurare vitam religiosam infidelium in persecutione, passione et morte apud eos et extra populos diversarum religionum. Religio coacta novitas est propter transgressionem sabbati sancti Dei. Ei debemus inutiles strages coactarum conversionum a Carolo Magno factas et ordines Peregrinorum contra gentes musulmanorum directas, ab Urbano II Papa deductas; omnia in hac *tuba secunda prophetarunt* .

9: *et mortua est tertia pars creaturarum quae erant in mari, et tertia pars navium perierunt* .

Consequentia sunt universalia et durabit usque ad finem mundi. Verba " *mare* " et " *naves* " significationem suam in concursu cum Musulmanis Maris Mediterranei reperient, sed etiam apud Africanos et Meridionales Americanos

populos, ubi victrix fides catholica imposita horrendas hominum indigenarum strages oriuntur.

Simulque legitur Lev. XXVI, 18 ad 20: « *Si tamen non audieritis me, puniam vos septies pro peccatis vestris. Confringam superbiam fortitudinis tuae,* ***ponam caelum tuum sicut ferrum*** *, et terram aeream. Frustra deficiet fortitudo tua, terra tua non dabit fructum suum,* ***et arbores terrae non facient fructum suum.*** » In hoc versu Deus religiosam duritiam annuntiat quae in christianis temporibus per transitum Romanum ex paganismo ad papam pervenit. Attendamus interest quod occasione huius mutationis dominatio Romana "Capitolium" deseruit ut papatum institueret in Palatio Lateranensi ipso loco "Caelii", id est, caelum. Dura papalis regimen confirmat induratio prophetarum religiosorum. Christianae fidei fructus mutatur. Mansuetudo Christi substituitur per irascibilem et crudelitatem; et fidelitas pro veritate convertitur in infidelitatem et zelum falsitatis religionis.

10 Vers . *Et cecidit de caelo stella magna ardens sicut facula. tertia de fluminibus et de fontibus aquarum cecidit.* »

Tertia poena : Mali generati exasperant et attingunt apicem versus finem medii aevi. Progressus in mechanica typographica editioni Sacrorum Bibliorum favebant. Magistratibus electis eam legendo vera docet. Haec igitur munus " *duorum testium* ", quos illi Deus in Apoc. 11, 3 tribuit, iustificat: « *Dabo duobus testibus meis potestatem prophetandi, indutam saccis, diebus mille ducentis sexaginta* . » Fides catholica, suis dogmatibus religiosis favens, in Bibliis tantum nititur, ut sanctorum nomina confirmet quos subditos adorare facit. Quia possessio biblie ab ea dampnatur et possessorem ad cruciatum et ad mortem exponit. Veritatis biblicae inventio est quae iustificat imaginem hoc versu donatam: « *Et cecidit de caelo stella magna ardens sicut facula* ». Ignis adhuc haeret imagini Romae per " *magnam stellam igneam* " hoc tempore significabat velut " *mons ardens magnus* ". Verbum « *stellae* » religiose declarat suam lucem « *inluminare terram* », secundum illud Gen. 1, 15; et hoc in nomine Iesu Christi, cuius imaginem veri " *taedam* " esse se profitetur, lucem gerentem, cui comparatur Apo. Est adhuc *magna* sicut incepit, sed persecutor ignis ampliavit, iens *a* statu *adustionis* . Simplex explicatio, quae in Bibliis denunciatur, tanto maior ira est, quanto ipsa Dei electis aperte obsistere coacta est. Quod ut dicitur Apoc. XII, 15-16 cogit a consilio astuti et fallacis *serpentis ad draconem persequentis* . Eius adversarii non solum pacifici et dociles Dei electi sunt, sed etiam ante omnia, protestantismus falsus, magis politicus quam religiosus, quia ordines a Iesu Christo donatos ignorat et arma sumit, interficit et interficit; caedes tot ad castra catholica. " *Tertia fluminum* " id est, pars populorum Europae Christianae, aggressionem catholicam passus est sicut " *fontes aquarum* ". Exemplar horum fontium aquae ipse Deus est, secundum illud Ier. II, 13: *duplex peccatum est populus meus: dereliquerunt me, qui sum fons aquae vivae, ut foderent sibi cisternas, cisternas rimas. quae aquam non retinent.* » Plurali hoc versu Spiritus designat *fontes aquarum* electos ad imaginem Dei formatos. confirmat, dicens: " *Qui credit in me, flumina aquae vivae fluent ab eo, sicut dicit Scriptura."* » Locutio haec etiam ostendit usum baptismi infantium qui a nativitate sine consulto titulum accipiunt religiosum qui eos subditos efficiet ex causa religionis

incognitae. Cum crescunt, arma capient aliquando et adversarios occident, quia religiosum ingenium ab eis postulat. Scriptura hoc principium damnat, quia dicit: « *Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur* (Marc. XVI, 16).

Vers. 11: *Nomen stellae huius absinthium est; et multi hominum mortui sunt ab aquis, quia amaræ factæ sunt.* »

Contra aquam puram et sitientem, quae Sacram Scripturam nominat, verbum Dei scriptum, doctrina catholica comparatur cum " *absinthio* ", amaro, toxico, etiam mortifero potus; Hoc iustificatur, quia ultimus exitus huius doctrinae ignis « *secundae mortis ultimi iudicii »* erit . Pars " *tertia* " hominum transformatur a doctrina catholica vel falso recepta protestantica. Aquae sunt homines et doctrina biblica . Saeculo XVI , coetus protestantes armati bibliis eiusque doctrina abusi sunt, et ad imaginem huius versiculi homines ab hominibus et doctrina falsa religiosa interfecti sunt. Hoc est, quia viri ac religiosi doctrina amarum facti sunt. Deus affirmans " *aquas factas amaras* " responsum praebet accusationi " *suspicionis zeli* " quae insoluta permansit a Rev. 6, 6 in *3 sigillo* . Confirmat, quo tempore eius verbum scriptum advenerit, accusationem adulterii quam in Conventum inducit post VII kal, Martii 321, qui ante tempus adulterii publicati religiose appellatum est Pergamum in Apoc 2, 12 ad 538.

Sic etiam legitur Lev. XXVI, 21-22: *Si resistitis mihi, et non audieritis me, septies percutiam vos secundum peccata vestra. apud eundem, Mittam in te bestias agri, quae spoliabunt te de filiis tuis, quae destruent jumenta tua, et reducent te ad paucos; et semitæ vestræ desertæ erunt.* » The parallel study of Lev.26 and the *3rd trumpet* of Revelation reveals the judgment, which God is carry on the beginning of the time Reformation. Veri eius electi pacifici et renuntiati, mortem vel captivitatem tamquam veros martyres accipientes. Sed praeter eorum sublimitatem exemplum, solas *bestias crudeles videt* , quae se invicem opponunt, saepius ex superbia propria, et homines carnivorarum ferarum feritate necant. Haec notio figuratur in Apoc. 13, 1 et 11. Est culmen temporis quo, ad normam afflictionis **,** electus ducitur « *in desertum* » (iudicium) in Rev. 14 cum « *duobus testibus » Dei* scriptis biblicis ex Apoc. papatus impatiens regnum prophetavit ad finem anni MCCLX.

Vers. 12: *Quartus sonuit. et percussa est tertia pars solis et tertia lunae et tertia pars stellarum, ita ut obscuraretur tertia pars eius, et diei tertia lux amissa est, et nox similiter.* »

Quarta poena : Spiritus hic " *magnam tribulationem* " annuntiat in Apoc. In symbolis suos effectus nobis revelat: ex parte, « *sol* », symbolum lucis Dei, percutitur. Ex parte etiam " *lunae* ", symbolum castrorum religiosorum tenebrarum, quae, anno 1793, catholici et protestantes hypocritae sunt, etiam exstinguitur. Sub signo " *stellae* ", pars Christianorum vocata *ad terram illuminandam* singillatim pulsatur. Quis ergo ita perstringat veram ac falsam Christianae religionis lucem? Responsio: ideologia atheismi magnam lucem temporis consideravit. Lumen eius eclipsat omnes alios. Scriptores qui de hac re libros scribunt magni habiti sunt et ipsae illuminationes vocantur, ut Voltaire et Montesquieu. Sed hoc lumen destruit primo, vitam humanam in catena effundens sanguinis rivos. Post caput Ludovici XVI regis et uxoris Mariae-Antoinette,

medici catholici et protestantes in vicem sub guillotini seditiosorum ceciderunt. Hic actus divinae iustitiae non iustificat atheismum; Finis autem iustificat media, et Deus non potest nisi tyrannos evertere, opponendo illis tyrannidi superiori, potentiori ac potentiori. Potestas *et fortitudo* est Domini, Apoc.

Eodem tempore legitur Lev. XXVI, 23 ad 25: « *Si non emendaverint te hae poenae, et si resistas mihi, et ego resistam tibi, et percutiam te septies pro peccatis tuis.* ***adducam super vos gladium ultorem fœderis mei*** *. Cum congregaveris in civitates tuas, mittam in te ruinam, et traderis in manus inimici.* ». “ *Gladius qui societatem meam vindicabit* ” est quidem munus quod Deus regimini atheo nationali Franco dedit, ei tradens capita adulterii spiritualis commissi. Sicut versiculi pestis, haec atheus regimen initium massae executionis incepit, ut heri carnifices crastinae victimae fierent. Secundum hoc principium, regimen infernale hoc omnem humanitatem in morte profuturus videbatur. Inde est, quod Deus dabit illi nomen *abyssi* , *bestiae, quae ex abysso oritur* , Apoc. 11, 7 ubi thema suum explicat. Hoc, quia Gen. 1, 2, hoc nomen terram designat sine vita, sine forma, tenebrarum, et quae longo tempore, systematicam destructionem ab atheismi regimine susceptam reproducat. Exemplum, fatum reperimus catholici et monarchistae Vendée a seditiosis appellati, quorum consilium erat illam terram incultam et inhabitatam reddere.

Vers. 13 : *Et vidi et audivi aquilam volantem in medio caeli, dicentem voce magna : Vae, vae habitantibus in terra, propter sonitum tubarum trium angelorum. qute sonant!* »

Revolutio Gallica necessos suos effectus produxit, sed propositum a Deo desideratum consecutus est. Is religioni finem imposuit tyrannidi, et post eam invaluit tolerantia. Hoc momentum est quo, secundum illud Apoc. 13,3, *catholica "bestia maris " vulnerata est ad mortem* , sed sanata est propter validam auctoritatem *Napoleonis "aquilae* ", quae hoc versu refecit. per suum Concordat. *Aquila in medio caeli volans* " significat augis dominationis Napoleonis [I Imperatoris] . Dominationem suam super omnes Europae populos extendit et contra Russiam defecit. Haec optio magnam nobis praecisionem praebet in eventuum notatione, periodus 1800 ad 1814 ita suggeritur. Ingentes huius regni consectaria solidam probationem constituunt, quae sic adventus in cardo Danielis 8:14, 1843. Magni momenti regimen in historia Nationis Franciae fit, pro Deo, terribili nuncio, baiulo, quoniam post ipsum, intrabit fides Christiana uniuersalis temporis, quando a Deo percutietur a tribus magnis " *infortunia* ". Ter iteratur de perfectione *infortunii* ; id quod anno 1843, ut Apo. 3, 2, docet, Deus requirit Christianos, qui Iesu Christi salutem affirmant, ut tandem Reformationem inchoatam ab anno 1170 compleant, cum Petrus Valdo veritatem biblicam plene restituerit, et protulerit ». *opera perfecta* »; quae perfectio requiritur in Apoc. 3, 2 et ex decreto Dan. Consequentiae eius ingressus in applicatione hic apparent in tribus maioribus « *infortuniis* », quibus nunc separatim studebimus. Iterum notare velim, quod hoc tempus pacis religiosae, paradoxice, magnum " *infortunium* " facit, hereditas atheismus nationis Gallicae, quae permanat et voluntas, usque ad finem mundi, mentes Occidentis homines permeant. Hoc nihil adiuvabit ut reformationes a Deo requirantur 1843. Sed iam primum " *sextum sigillum* " Rev. 6, 13 illustraverat horum " *infortuniorum* " per imaginem *stellarum cadentium* comparatarum. *ficus*

viridis », ideo non accepta maturatione spirituali a Deo necessaria 1843. Et signum coeleste monitum Dei datum est die 13 novembris 1833 parallelo tempore suggessit annuntiatio magnarum trium. " *Infortunia* " versiculi studuerunt.

Spiritus in Revelatione sua exprimit expressionem « *incolae terrae* » ad designandum homines iaculis tribus magnis. prophetavit *mala* . Interclusus a Deo et separatus eorum infidelitate et peccato, eos coniungit Spiritus cum « *terra* ». E contra, Iesus veros fideles suos electos designat voce « *cives regni caelorum* »; patria eorum non est *terra* , sed *caelum* ubi Iesus eis *locum praeparavit* , secundum illud Ioan. Quoties ergo haec dictio " *incolae terrae* " in Apocalypsi citantur, designet humanitatem rebellem a Deo in Christo Iesu separatam.

Revelation 9: the 5th and 6th trumpets
" *Primus* " et " *secundum magnum malum* "

5 *tuba* : " Vae *prima magna* " .
pro protestantibus (1843) et Adventistae (1994) p.

Nota : In prima lectione, hoc thema " *5 tubae* " exhibet in symbolicis imaginibus iudicium, quod Deus gerit in religionibus protestantibus, quae in contumeliam lapsae sunt a fonte MDCCCXLIII. Sed addit etiam doctrinas quae propheticas nuntias sibi datas confirmant. septimi-diei Adventist soror *nostra* ,

Domina Ellen Gould White, quam Iesus suum nuntium elegit. Eius propheticum opus praecipue tempus ultimi fidei experimenti illustravit; eius vaticinia in hoc nuntio confirmabuntur. Quod vero soror nostra ignoravit, tertiam exspectationem Adventistae a Deo cogitavit ut ipsam ecclesiam VII Adventusticum probaret. Haud dubie haec tertia exspectatio publicam progressionem duorum praecedentium non assumpsit, sed magnitudo novarum veritatum revelatarum sibi adiunctis hanc apparentem infirmitatem compensat. Hac de causa, probata a Iesu Christo inter MCMLXXXIII et MCMXCI in Valencia-sur-Rhône, Gallia, et in Mauritio, post reiectionem ultimarum propheticarum luminum, doctrina officialis institutionalis Adventismi a Salvatore animarum « evomuit » . *1994, dies quinque mensium* a versuum 5 et 10 huius capitis adhibito prophetico constructus 9. Inde est, quod, in secunda lectione, hoc pictorium iudicium a Domino latum contra varias fidei protestantium rationes applicatur . septimus dies institutionalis Adventismus in apostasiam incidit, vicissim per negationem divinae propheticae lucis; hoc, non obstantibus monitis ab Ellen G. White in capitulo "lucem negare" sui libri ad magistros Adventistos "De Ministerio Evangelico". Anno 1995, Adventismi cum Protestantismo societas officialis confirmavit iustum iudicium a Deo prophetatum. Nota quod duo casus habent eandem causam, scilicet reprobationem et contemptum verbi prophetici a Deo propositi, per servum quem ad hoc opus elegit.

« *Infortunium* » hora est mali cuius instigator et afflatus est Satanas, inimicus Iesu et sanctorum electi eius. Spiritus nobis in imaginibus revelabit quod discipulus Iesu Christi efficitur, cum ab eo reprobatur, ut diabolo tradatur; quae deinde vere magnum malum *constituit* .

Vers. 1: *Quintus sonuit. Et vidi stellam de celo cecidisse in terram. Data est ei clavis putei abyssi* .

Quintum , sed magna monitum ad electos Christi separatos ab 1844. « *Stella quae de coelo cecidit* » non est *stella* . *Absinthe* a capitulo praecedente *quod* non *cecidit ibi terra* , sed *in THE flumina Et THE fontes aquarum* ". « *Sardis » aetas* est ubi Iesus memorat se " *septem stellas in manibus suis tenere* ". Iesus enim « *opera* eius » declarata « *imperfecta* », « *stellam* » nuntiationis protestantismi in terram proiecit.

Adventus probatio in fonte MDCCCXLIII signata est per finem primae exspectationis reditus Iesu Christi. Secunda exspectatio huius reditus die 22 mensis Octobris anno 1844. Solo in fine huius secundi experimenti dedit victoribus Deus cognitionem et praxim sabbati sancti sui Sabbati sancti. Hoc igitur sabbatum suscepit munus " *sigilli Dei* " quod citatur vers. 4 hujus capitis 9. Obsignatio igitur servorum suorum post finem secundi tentationis incepit, anno 1844 lapsus. sequitur: expressio " *quae cecidisset* " scuta date veris 1843, terminus decreti Dan. 8, 14 et finis iudicii primi Adventist, contra illud autumni 1844 quod initium signationis notat. victores electi atque argumenti huius « *5 tubae* », cuius propositum est Deo revelare casum fidei protestantismi et adventusmi qui societatem cum Ipso facient post 1994, finem « quinque mensium » *prophetaverunt* . in vers. 5 et 10. Itaque, dum huius argumenti "menses quinque" a lapsu 1844 incipiunt, contextus initiorum signandi, in summa re, fides protestantia ante hunc diem, *a* . Ver 1843. Videmus igitur quomodo Revelationis

divina prorsus historica facta observet. Duo dies 1843 et 1844 unumquodque munus peculiare illis adnexum habent.

Relicta a Iesu, qui illud diabolo tradidit, fides protestantium incidit in puteum catholicam *vel* « *profunda Satanae* », quam ipsi Reformati tempore Reformationis denuntiaverunt in Apoc. Subtiliter, dicendo eam cadere " *in terram* ", Spiritus confirmat identitatem fidei protestantismi significatam verbo " *terrae* ", cuius exitum a catholicismo vocato " *mare* " in Apoc. Iesus in nuntio " *Philadelphiae " portas* praesentat apertas vel clausas. Hic, clavis longe diversam viam illis aperit, cum eis aditum ad « *abyssum* » symbolum ablatione vitae praebet. Haec hora est, eis *lux* fit *tenebrae* , et *tenebrae* fiunt *lux* . Principia cogitationum republicanae philosophicae in hereditatem accipientes, conspectum amittunt veram fidei sanctitatem sanguine Iesu Christi purificatam. Nota praecisionem « *ei datam* ». Qui sic dat unicuique secundum opera sua, ipse est iudex divinus Iesus Christus. Nam et ipse est clavium custos; " *clavem David* " pro electis beatis anno 1873 et 1994, secundum Apoc. 3, 7, et " *clavem putei abyssi* " pro lapsis anno 1843 et 1994.

Vers. 2: *Et aperuit foveam profundi. Et ascendit fumus de puteo, sicut fumus fornacis magnae. et obscuratus est sol et aer de puteo fumo.* »

Fides protestans dominum et sortem mutat et eius opera mutatur. Sic fatum inevitabile accedit ut interitum ultimi iudicii patiatur per " *ignem* " mortis *secundae* , de quo in Apoc. 19, 20 et 20, 10 memorabitur. " Ignis ultimi judicii " sumens imaginem *stagni ignis et sulphuris erit fornax magna* , quae imminet transgressoribus mandatorum Dei, quia eorum praedicatio in monte Sina, secundum illud Exo. XIX, 18; Mons *Sinai totus in fumo erat, eo quod ibi Dominus descenderat in medio ignis;* ***Hic fumus exsurgebat sicut fumus de camino*** *, et concussit totus mons vehementer.* » Spiritus ergo utitur artificio cinematographico, quod "flashback" appellatum est, flashback, quod opera quae dum adhuc viventi creata sunt manifestat, lapsi diabolo servierunt. Fumus hic duplicem significationem habet: ignis *fornacis magnae* , de quo legitur Apoc. XIV, 11: *fumus tormentorum eorum ascendit in saecula saeculorum; et requiem non habent die ac nocte, qui adorant bestiam et imaginem ejus, et qui acceperint caracterem nominis eius,* sed etiam "orationes *sanctorum* ", ut habetur Apoc. falsos sanctos. Quia copiosa religiosa actio precibus declarata iustificat haec verba, quae ei in *Sardis allocutus est Iesus* , anno 1843: « *Visus es vivus; et mortuus es* ". Mors, et bis mortuus, quoniam mors suggeritur « *secunda mors* » « *novissimi iudicii* ». Haec actio religiosa omnes fallit praeter Deum et electos eius quos illuminat. Haec deceptio late diffusa est "ludibrium", ut ait hodiernus mundus. Et revera notio ebrietatis est quam Spiritus suggerit per imaginem *fumi* qui se diffundit in *aerem* usque ad obscurandum *solem* . Si haec est verae divinae lucis symbolum, id aeris *dominium* reservatum diaboli dominium designat, qui *princeps potentiae aeris dicitur* , Eph. 2, 2, quem Iesus vocat *principem . de hoc mundo* » apud Ioannem 12, 31 et 16, 11. In mundo, scopus erroris est occultare veritates quae occultare debent. In gradu religioso idem est: veritas nonnisi ad electum. Multiplicatio coetuum protestantium re vera efficaciam habebat larvandi exsistentiam fidei septimi Adventus; hoc usque ad 1995 cum eam in ordines suos pro " *magna calamitate "* exceperunt . In hoc novo spirituali situ, victimae

secundae mortis erunt, quae superficiem terrae in *fornacem ignis* commutabunt . Terribilis nuntius est et comprehendi possumus cur Deus id clare non dederit. Reservatur electis, ut intelligant quo evaserint fato.

3 Vers . *et data est illis potestas sicut potestas scorpiorum terrae.* »

Preces quae per " *fumum* " significantur, ex ore et mentibus protestantium delapsorum oriuntur, ideoque viri ac mulieres " *locustae* " propter magnum numerum significantur. Revera multitudines creaturarum humanarum, quae anno 1843 ceciderunt, memoramus te ante decem annos MDCCCXXXIII, Dominus ideam huius multitudinis dedisse per « astrorum casus » nocte 13 Novembris peractam. , 1833 inter mediam noctem et 5 a.m., secundum testimonium historicum oculatum. Iterum, vox « *super terra* » duplici significatione extensionis terrestris et identitatis protestantismi fert. Quis locustas vastare et vastare vult *?* Non agricolae, et Deus non intelligit fideles, qui eum tradent et laborant cum adversario ad destruendam electionem suam segetem, unde hoc symbolum eis adhibetur. Deinde apud Ezechielem II, hoc breve caput 10 versuum, vox *rebellis* citatur sexies ad designandum Judaicos *rebelles* , quos Deus *spinas, spinas et scorpios vocat* . Hoc nomen *scorpionis hic* ad rebelles protestantium spectat. Vers. 3, allusio ad potentiam suam praeparat usum symboli gravissimi subtilissimi. *Scorpionum* vis est victimas suas aculeo *caudae letaliter pungere* . Quod verbum *caudae* principaliter sumit in divina cogitatione revelata, Isaiae IX, *propheta docens mendacium, cauda est* . Animalia utuntur *caudis suis* ad fugandas et flagellandas muscas et alia insecta parasitica quae eos vexant. Hic invenimus imaginem falsae " *Prophetae Jezabel* " . qui tempus suum castigando et affligendo Deo et deceptis servis infidelibus exercet. Consuetudo voluntaria flagellationis ad expiandum pro peccato pertinet etiam ad dogmata fidei catholicae. In Apoc. 11, 1 Spiritus hanc comparationem confirmat verbo " *calnae* " utens, cui clavem Isa. 9, 14 idem significat ac verbum " *caudam* ". Haec imago ecclesiae papalis etiam valet, cum 1844, fidelibus protestantibus lapsis, qui prophetae pro Deo facti sunt, qui mendacium docent, vel pseudoprophetas. Verbum suggessit *cauda* clare in versu 10 citatis.

Constructio exspectationis 3 Adventist a septimo die.

4 : *Dicti sunt non nocere fœnum terræ , neque omne viride , neque omnem arborem , sed tantum qui non habent* ***signum Dei in frontibus suis*** . »

Hae *locustae* viriditatem non devorant, sed nocent hominibus, qui sigillo *Dei non proteguntur* . Haec mentio sigilli *Dei* confirmat contextum temporum iam in Rev. Parallelae igitur sunt chartae, c. 7 de electo obsignato, et cap. 9, perditis perditis. Admoneo vos ut secundum Matth. Falsi ergo prophetae invicem seducunt.

Subtilitas " ***sigillum Dei in fronte*** " significat initium signationis servorum Dei electorum Adventistarum, die 23 mensis Octobris, anno 1844. Singula

recensita proxime ante allationem propheticam "mensem quinque" periodum . versum sequentem ; durationem 150 annorum realium quae hac die innituntur.

Vers. 5: *datum est illis non occidere eos, sed cruciare* ***mensibus quinque*** *; Cruciatus autem erat sicut cruciatus scorpii cum percutit hominem.* »

Dei nuntius ad imaginem suam colligit actiones in diversis temporibus effectas; quae interpretatio picturae difficilis confundit et efficit. Sed haec ars intellecta et recepta nuntius perspicuum fit. Hic versus 5 fundamentum fuit annuntiationis reditus Iesu Christi anno 1994. Ibi invenimus pretiosum propheticum « *quinque menses* », qui, ab anno MDCCCXLIV, id efficere potuit ut tempus anni 1994 constitueret. dei, gloriosum Jesu Christi ad hunc diem referre omnino habui. Ita, partim praecisione in textu obcaecatus, quae spem hanc impossibilem efficeret, in eo quod a Creatore meo desideratum est perseveravi. Notat enim textus: " *Datum est eis non eos occidere, sed eos cruciare per menses quinque* ". Declaratio " *nequaquam illos interficiendi* " thema " ^{6th} " non permisit *tuba* ", immanis caedes belli, tempore tegitur " ^{5th} *tubam* »; tempus CL realium annorum. Sed suo tempore, William Miller iam excaecatus est ad rem agendam a Deo desideratam; errorem detegere sinit nos spem reditus Christi ad casum anni 1844; falsus error, cum calculi initiales fons 1843 constituentes in ultimis calculis nostris hodie confirmentur. Dei voluntas ac potestas summa est ac peropportune electis eius, nihil neque propositum eius impedire nemo potest. Re vera hic error annuntiationis officialis Adventismi ad demonstrandum induxit, anno 1991, contemptum erga spem reditus Iesu Christi pro anno 1994 nuntiatam. Ac pessimum est Adventistae, ultimo prophetico lumine privari. illuminat, tota, 34 capita librorum Danielis et Apocalypsis, sicut omnes hodie documento legendo probare possunt. Quo facto, carent etiam aliis novis luminibus, quas Deus mihi dedit post MMXVIII de sua lege et de reditu Christi qui rediturus est, nunc scimus in fonte MMXXX; et hoc super fundamentis novis separatis a constructione prophetica Danielis et Apocalypsis. Inter annos 1982 et 1991, me, *quinque menses* iuncti erant activitates pseudoprophetarum, qui usque ad Iesu Christi reditum mansurae erant. Hac ratione praeterea iustificatus non vidi restrictionem temporis a banno *"occidendi* " impositam. Et tunc temporis dies MCMXCIV annum MM verae nativitatis Iesu Christi repraesentavit. addo neminem ante me causam erroris mei agnovisse; quae consummationem secundum Dei voluntatem confirmat. Nunc mentem Nostram ad declarationem convertamus « *sed eas per quinque menses torquere* ». Formula est valde fallax, quia cruciatus *in* quaestionibus victimis per *quinque menses prophetatos non patitur* . Tormentum , ad quod spiritus allusit, ultimo iudicio lapsis inficietur *, ubi incendium lacus ignis* , poena mortis *secundae* efficietur . Hoc *cruciatus* annuntiatur in nuncio tertii angeli, Apoc. 14, 10-11, quod in versu priore evocatum est, citando *fumum* cruciatus *eorum* ; nuntium quem Adventistae bene sciunt quia elementum suae missionis universalis constituit. Huius officialis Adventismi casum praesciens, in hoc verbo subtiliter dicit Spiritus « ***et ipse*** *bibet de vino irae Dei merum in calice irae suae, et cruciabitur in igne et sulphure ante Christum. sancti angeli et coram Agno* . Haec declaratio « *Ille etiam* » scuta successive fidei protestantismi, tum officialis infidelis Adventismi anno 1994 ab ipso Iesu reiecto. Cum hoc tempus, ad confirmationem suae maledictionis, novus iste « *rebellis* » societatem

oecumenicam coniunxit, quae catholicos et protestantes iam a Deo abscitos colligit. Sed ante casum officialis Adventismi, formula " *ipse quoque* " protestantibus lapsus est, quia lapsi anno 1844, nunc fatum catholicorum orthodoxorum et falsorum Iudaeorum communicabant. Revera, " *ipse etiam* " ad omnes acatholicos, qui ecclesiam Romanam catholicam honorant, in eius societatem oecumenicam ingrediendo, ac statuta Constantini I venerando : dominicam et natalem "diei solis" (in Nativitate Domini. Decembris 25). Singularis forma eligens " *eum quoque* ", quam eius pluralem "illas", Spiritus admonet electionem religiosam esse singularem electionem quae unum responsalem, iustificat vel sentiat erga Deum hominem; non communitas ; sicut *Noe, Daniel et Iob*, qui *noluerunt filios vel filias salvare* , ut dicitur Ezech.

Tormenta secundae mortis ultimi iudicii

Vers. 6: *In diebus illis quaerent homines mortem, et non invenient; mori volunt, et ex illis mors fugiet.* »

Ideae valde logice fluunt. Mox « *tormenta secundae mortis* » evocatis, Spiritus hoc versu prophetat 6, circa dies applicationis, qui in fine septimi millennii venturi sunt , iaculo « *in diebus illis* ». Postea manifestat nobis particulares huius poenae ultimae gravissimae. Mortem quaerunt homines , *et non invenient; mori volunt, et ex eis mors fugiet* . Quod homines non sciunt, impiorum corpus resurrectio notas longe habet ab hodiernis carnalibus corporibus. Ad eorum ultimam poenam, Creator Deus vitam suam recreabit, eam capacem in statu conscientiae perseverandi usque ad interitum sui novissimi atomi. Accommodabitur praeterea temporis longitudo singulis singulis, secundum sententiam pro unoquoque eorum culpae pronuntiatam. Marc . » Notandum etiam est fidem protestantium communicare cum Ecclesia catholica multa dogmata falsa religionis, praeter Dominicam, et primam quietem, credentium immortalitatem animae, quae protestantes ad credendum inducit. exsistentia inferni a catholicis docetur. Ita catholicae inferni comminatio, ubi in aeternum damnati igne cruciantur, minatio quae omnes monarchas terrarum Christianarum ei subjecit, parum veri, sed super omnia multum mendacii. Quia primum infernum a Deo paratum est, nisi in fine « *mille annorum* » caelestis iudicii malorum sanctorum pertractabit . Secundo, passio non erit aeterna, licet prolongata, ad hodiernas conditiones terrestres. Inter eos, qui mortem visuri sunt, fugient ab eis, asse- tores et ferventes defensores gentilium Graecorum dogma immortalitatis animae. Sic Deus illis dabit, si eorum animus vere immortalis esset, imaginandi quidnam esset. Sed ante omnia divini solis cultores occurrent; ipsa terra quae portabat, facta "sol" per fusionem magmae ignis et sulphuris.

Fallax species letalis

Vers. 7: *Locustae isti similes equis parati ad bellum; In capitibus eorum coronae similes auro, et facies earum sicut vultus hominum.* »

Cum symbolis suis, versus 7 illustrat agendi rationem castrorum protestantium lapsorum. Coetus religiosi (*equis*) congregantur ad « *pugnam* spiritualem », quae modo in fine gratiae consummabitur, sed finis ultimus ibi est. Haec pugna nomen " *Armageddon "* in Apoc . Opportunum est igitur notare

instantiam Spiritus in comparatione ad res rerum; quod facit multiplicando usum vocabuli *simile* . Et sic est eius modus abnegandi falsitates religiosorum quorum interest. Omnia fallax species est: victori fidei promissa *corona est, ipsaque fides , quae tantum " similitudinem* " verae fidei habet . Falsorum fidelium " *facies* " ipsae fallaces sunt, quia omnes reliquerunt species humana est. Qui hoc iudicium exprimit, renes et corda scrutatur. Secretas hominum cogitationes novit et suam visionem realitatis cum electis suis communicat.

Vers. 8: *Habebant capillos sicut capillos mulierum, et dentes earum sicut dentes leonum.* »

Secundum illud I Cor. capillus muliebris velo inservit. Et veli munus est faciem abscondere, velatum subiectum. Hic versus 8 per symbola sua decipit speciem erroris christianorum coetuum religiosorum. Habent igitur externam speciem *Ecclesiarum* (*feminarum* , Eph. 5, 23-32), sed spiritus eorum animantur *feritate* leonum . Melius intelligimus cur facies eorum solum speciem habeat humanam. Non sine causa Iesus eos leonibus comparavit. Ita revocat statum mentis populi Romani, qui primos Christianos leonibus in suis arenis devoravit. Et haec comparatio iustificatur quia in fine mundi novissimi veri Iesu Christi electi volunt iterum occidere.

Vers. 9: *habebant loricas sicut loricas ferreas, et vox alarum earum sicut vox curruum equorum multorum currentium in bellum.* »

Hic versiculus mentitur armaturam veri militis Iesu Christi, qui « *loricam* » iustitiae gerit (Eph. 6, 14), hic vero iustitia haec dura est ut « *ferrum* » iam symbolum imperii Romani in Daniel. Locustae strepunt alis *suis cum* agunt. Ergo comparatio quae fit ad actionem pertinet. Haec declaratio confirmat nexum cum Roma, cuius currum curriculis " *multis equis* " Romanos in circuitibus delectabant. In hac imagine " *equi multi* " significant: plures coetus religiosorum collecti sunt ad " *currum "* Romanum trahere, ad auctoritatem Romanam glorificandam; Roma noverat alios principes religiosos per seductiones subjugationis moliri. Ita Spiritus actionem castrorum rebellium compendiat. Quae congregatio in favorem populi Romani eos praeparat ad ultimum " *Armagedon* " praelium contra adversarios dominicae directae, fideles observatores sabbati a Deo sanctificati et inscii contra Christum, protectorem suum.

Vers. 10: *caudas habebant similes scorpiis et aculeis, et in caudis earum potestas nocere hominibus mensibus quinque.* »

Hic versus levat velum, vers. 3, ubi nomen *caudae* sub titulo Scorpionum significatum *est* . Evidenter affertur eius significatio, quamvis non ei qui eam non quaerat apud Esaiam 9,14. Non est mea causa, ideo hanc magni ponderis clavem repeto: " *Propheta, qui docet mendacium, cauda est* ". Mandatum coded his verbis declaramus: Circuli isti *mendaces* et rebelles *prophetas* et linguas mendaces, et in his pseudoprophetis caudis *eorum potestas nocendi hominibus* vel ad. eos seducere et persuadere ut Dominicam Dominicam per 150 annos (*quinque menses*) religiosae pacis a Deo praestitam honoret; quae irremediabiliter exponunt tormenta *secundae mortis* ultimi iudicii, in fine VII ^{millennii}. Cum ego turbas non videam momentum quietis! Si crederent hoc verbo revelato decoded, mentes mutarent.

Vers. 11 : *Habebant sibi regem angelum putei abyssi, Hebraice Abaddon nominatum, graece Apollyon.* »

Magis magisque accuratius accusatio divina suam altitudinem attingit: hi coetus religiosorum regem habent, Satanam, « *angelum abyssi* » . qui tenebuntur in deserto per *mille annos,* ut dicitur Apoc. Verbum « *altum* » in Gen. 1, 2 refertur ad terram antequam minimum vitae signum gerit. Hoc vocabulum ita terram desolatam designat, omnes vitae formae glorioso Christi reditu deletae. Erit in hoc statu per " *mille annos* ", cum solus incola sit angelus Satan in ea vinctus. Unum Deum vocat Apoc. XII, *draconem , serpentem , diabolum et satanas* hic accipit nomen Perditor, quod interpretatur *Hebraicum et Graecum , **Abaddon et Apollyon*** . Subtiliter spiritus narrat quomodo hic angelus destruat opus Dei quod pugnat. " *Hebraeo et Graeco* " sunt linguae scripturae biblicae originalis. Ita, cum fides protestantium cecidit, anno 1844, initium argumenti huius « ^{5th} *tuba* ," diabolus recepit eam cum notis in Bibliis Sacris. At contra praeclara incepta Reformationis, nunc ad Dei propositum destruendum adhibetur. Satanas cum fide Reformata lapso applicat, hoc tempore feliciter, quod frustra tentaverat se Christum cadere in hora suae resistendi.

Vers. 12 : *Vae unum abiit. Hic duo post haec mala veniunt .* »

Desinit in vers. 12, hoc ipsum argumentum particulare « ^{5th} *tuba* .' Hoc momentum indicat humanitatem anno MCMXCIV consuetum fastorum ingressum esse. Hucusque pax religiosa inter omnes religiones monotheisticas perseveravit. Nemo ob causam spiritualem religionis obligationis interfectus est. 5 Ideo observabatur et implebatur prohibitio ne occideret vers.

Sed die 3 mensis Augusti anno 1994, primus musulmanus religionis impetum a GIA occidit quinque ministris Francis prope Legationem Gallicam in Algiers, secuta pridie Nativitatis Christianae die 24 Decembris 1994, oppugnatione contra planum Gallicum, quod necat. tres homines in Algerio excepti Galli. Proxima aestate coetus islamistae armati GIA Algeriani funestos impetus in RER Parisiensem, capitalem Francogallicam, intulerunt. Et anno 1996, in 7 Gallis catholici sacerdotes in Algeria Tibhirine decollati sunt. Haec testimonia sic documenta praebent prophetatam " *menses quinque* " fuisse excessum. Bella ergo religiosa possunt propterea resumere et permanere usque ad finem mundi a Christi glorificato reditu signatum.

6 ^{tuba} : Secunda magna " *infortunium* "
Sexta De Poena Sanctitatis Christianae falsae

Bellum Orbis Terrarum Tertium

Vers. 13: *sextus sonuit. Et audivi vocem unam ex quatuor cornibus altaris aurei , quod est ante Deum ,*

Haec sexta poena admonitio constituit "secundum" magnum ***vae*** annuntiatum, Apoc. Finem praecedit temporis gratiae collectivae et individuae et sic perficietur inter 2021 et 2029. Hoc versu 13, introitus in thema " 6. *tuba* confirmabit reditum belli et auctoritas " *occidiendi* ". Hoc novum propositum ad eosdem coetus religiosos ac illos « 5th » pertinet *tuba* » priorem. Symbola identica sunt. Res etiam sic explicari possunt: populorum « 5th *tuba* "consueverunt " *non occidere* ", eo usque ad poenam mortis in Europa et in quibusdam civitatibus in USA intercludere. Viam invenerunt mercaturae internationali utiliter operae, quae eas ditavit. Itaque iam non sunt fautores belli, sed utcumque pacis defensores. Bellum inter populos christianos ideo excludi videtur, sed infeliciter tertia religio monotheistica multo minus tranquilla est, Islam quae duobus cruribus incedit: terroristarum qui agunt et caeterorum asseclarum facinora homicidia plaudunt. Hic igitur interlocutor prospectum pacis perpetuae impossibilitatem reddit, et satis erit Creatori Deo « sonare » potestatem suam pro concursu civilium et religionum cum magnis effectibus mortiferis. In reliquo terra, quisque populus suum quoque hostem traditum habebit, divisiones a diabolo et daemonibus suis paratas de tota tellure.

Nihilominus hic, prophetia peculiarem scopat territorium, infideles occidentales christiani.

Ultima poena, ante " *septem plagas ultimas* ," quae adventum Christi praecedunt, venit in nomine VI . *tubam* .' Iam, antequam singula argumenti persequamur, scimus hoc thema esse alterum quidem "magnarum *infortuniorum ", quod ab "aquila " imperii Napoleonis* annuntiatur, in Apoc. Sed in montage ad hanc intentionem accommodato, prophetia Apo* 11 ., hoc nomen attribuit *vae secundae* Revolutionis Gallicae, quae dicitur *Bestia quae de abysso surgit* . Est etiam argumentum "4 tubae " Apoc. Spiritus igitur arctam necessitudinem inter eos quos « 4 et 6 ta est » nobis suggerit exsistentiam *tubam* .' Quid hae relationes sint cognoscemus.

Cum " 6th" *tuba* « sonat, *vox* Christi, intercessor ante *altare* thymiamatis, ordinem exprimit. (iuxta imaginem tabernaculi terreni, quod futurum cæleste munus suum intercessoris pro electorum precibus prophetavit).

<u>Western Europe target irae Iesu Christi</u>

vers . »

Iesus Christus declarat: " *Solve quattuor angelos" qui vincti sunt ad magnum flumen Euphraten* » : solvo universales potestates daemonum in Europa positas nomine Euphrates ; Europa occidentali et eius extensiones Americanae et Australiae ubi ab 1844 retentae sunt, secundum Rev. 7, 2; Hi sunt *quattuor angeli, quibus datum est nocere terrae et mari* . Clavium interpretatio simplex et logica est. Euphrates est fluvius qui Danielis antiquam Babylonem irrigavit. In Apoc. 17, " *Meretrix* " quae vocatur *Babylon magna* , sedet *super aquis multis* , symbola *populorum, gentium et linguarum* . Babylon designans Romam , populi sunt Europaei populi. Christus Deus, ut praecipuum scopum irae caedis suae designans Europam, intendit punire eos qui eum proditores sunt et tam parum attendere ad dolorem quem pertulit in cruciata sua cruce, quam in priore versu modo

memoratum est, in citando verbo « altaris . », quod in ritibus symbolicis Veteris Foederis illud prophetavit.

Per Europam oppugnando, Spiritus suam vindictam dirigit contra duas regiones, quae suam culpam in eum inducunt. Est de fide catholica, matre ecclesia, et primogenita filia, quam vocat Francia, quae eam tam per saecula sustentavit, a Clodoveo primo Francorum rege exordio .

Prima pagina cum " 4th" *tuba* » apparet, Gallia est, seditiosus populus, qui incredulitatis semen suum inter omnes gentes Christianas terrae seminavit, scripta philosophorum suorum, atheorum liberorum disputantium spargendo. Sed etiam Papalis Roma est rebellionem Gallicam delere et silentium. Comparatio tubarum meditatio cum poenis monitis Hebraeis, Levit. 26, quartam partem tribuit divini " *gladii ", quam " ultus foedus suum* ". Hoc tempore, per " 6th" *tuba* "Iesus suam societatem vindicabit percutiendo duos populos nocentes et socios eorum Europaeos. Quia, ut dicitur Apoc. 11, Gallicus atheismus *gavisus erat* et circumfluum populum in *gaudium miserat, munera mittent ad invicem,* ut habetur Apoc. Iamvero divinus Christus illis sua dona mittet: bombas conventionales et atomicas; omnes antecesserunt virus pestilens contagiosus, qui exeunte MMXIX in Europa apparuit. Inter dona insignis oblatio Statuae Libertatis Franciae in Civitate New York in USA. Exemplum tam mirabile fuit ut Gallia, aliae Europaeae nationes respublicas sequerentur. Anno 1917, Russia exemplum cum eadem caede repetet.

Bellum nuclei Global

Vers. 15: *Et soluti sunt quatuor Angeli, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annus, ut occiderent tertiam partem hominum.* »

Praeparatur ad *nocendum terrae et mari* , ut habetur Apoc. VII, *solvuntur quatuor angeli ad occidendum tertiam* partem *hominum . parata erant hora, dies, mensis, annus* . Nunc, quando haec poena necessaria fuit? Cum pridie Idus Martias VII, 321, dies, quo dies adoptionis a Constantino Solis impositus est, peractum sit . Secundum Apoc. 17, cuius argumentum est *iudicium meretricis Babylon Magnus* ", numerus 17 significat divinum iudicium. Numerus centuriarum applicatus a die 7 martii 321, hic numerus 17 consequitur in 7 martii 2021; Ex hac die, postremi 9 anni divinae maledictionis permittunt effectum « 6th . *tuba* , Apoc.

Notemus mentionem " ***tertii*** *hominum* ", quae nos admonet tam atrox, ut est, peremptorius tertius mundi conflictus ex parte ***praemonitionis*** characterem retinet; utile est igitur ad conversiones religiosas perficiendas et ad ministros electos adducendos ut operi adventui a Iesu Christo ducti plene se exerceant. Haec pernicies punit et invitat ad paenitentiam, humanitas quae « 150 realis annis » profuit pacis religiosae, prophetata per " quinque *menses* " " *quinti tubae* ".

Ad sensum huius poenae plenius intelligatur tertia in bellorum mundo ab anno MCMXIV, oportet eam parallelam ac tertiam Iudaeorum in Babylonem deportationem comparare. In hoc ultimo bellicoso interventu, in - 586, rex Nabuchodonosor delevit regnum Juda, ultimas reliquias gentis Israel; Ierusalem et templum sanctum eius ruinae. Ruinae a Tertio Mundo bello relictae probabuntur societatem Christianam apostatasse quantum ad societatem Hebraeorum populi

Hebraeorum . Ita, post hanc demonstrationem, increduli vel religiosi reliquiae subiicientur ultimo universali fidei experimento, quod fidelibus omnium religionum monotheistarum finalem salutis casum praebet; Creator autem Deus unam tantum veritatem docet, quae ad Iesum Christum eiusque sanctum Sabbatum pertinet, verum solum septimum diem.

Caedes huic universali bello nuntiata aliam formam " *secundi calamitatis* " constituit, qua cum illa Gallica nova atheismus " *quarti tubae* ". Gallia, et maxime caput ejus Parisius, in crucesignatorum omnipotentis Dei. In Apoc. XI, ei imputat nomina *Sodomae et Aegypti* , nomina antiquorum inimicorum in oblivione a Deo deleta, unum per ignem de caelo, alterum per virtutem caecitatem. Hoc permittit ut intellegeremus se contra eam eodem modo gravi ac definito facturum esse. Magnam nostram responsabilitatem in verae fidei ablatione debemus cognoscere. Post exosam religionem, regimen populare Napoleonis I in manus tyrannicae incidit, [cui] religio duntaxat utilis erat ad gloriae suae bractea. Eius superbiae atque opportunismi fides catholica debet suam salutem per eius instaurationem Concordatium, qui fuit destructor principii veritatis divinae.

Demographice praecisionem: ducenta milia pugnatorum

Vers. 16: " *Numerus equitum exercitus duo myriades myriadum; audivi numerum eorum;"* »

Versum 16 magnam nobis declarat numerus pugnantium qui in certamine congressi participant: " *duas myriades myriadum* " vel "ducentes miliones militum". Usque ad annum 2021 cum hoc documentum scribo, nullum bellum hunc numerum in exercitiis suis attigit. Quamquam hodie, cum global multitudine hominum septem et dimidium miliarda hominum, prophetia impleri potest. **Praevisa haec subtilitas in hoc versu damnat omnes interpretationes , quae hanc repugnantiam praeteritorum actionum tribuerunt** .

Idealis belli

vers . *Capita equorum sicut capita leonum; et ex ore eorum ignis, et fumus, et sulphur.* »

In hoc versu 17, divini iudicii numerus symbola 5 [tubae invenimus] : turmas (*equos)* et eos qui praecipiunt (*equites*). Vnica iustitia *est* actio ardendi, et quid ignis! Ignis nuclei comparandus cum magma terrestri sub terra. Spiritus illis imputat proprietates Hyacinthi, *quae* in repetitione vocis in fine versus *fumigant* . Hoc iam in antecedenti argumento sanctorum orationes significante, qualis est odoris sui memores esse debemus, et ibi quid sit eius significatio intelligimus. Haec planta toxica est, cutem exasperat, et odor capitis dat. Hic ordo criteriis definit preces pugnantium quorum interest. Horum orationes nullae a Deo creatore accipiuntur; nauseam faciunt et eum magno fastidio movent. Animadvertendum est in hoc conflictu religiosae et ideologicae essentialiter solae religiones implicari, ab ea prorsus interclusae, sed tamen maxime monotheisticae: Iudaismus, Catholicismus, Protestantismus, orthodoxus, Islam. Novum clavem symbolum apud Esaiam 9:14 hic citatur: « *Caput est magistratus vel senior* ». Sunt ergo in principibus coetuum quae inter alios magistratus se opponunt hodie "praesides" in republica vocati. Et hi praesidentes robore praediti sunt " *leonis* ",

rex animalium et rex truncatis. Robur ei datur, Iudic. In suo nuntio, Spiritus prophetat officium bellicum remotius gubernatum a validissimis, auctoritatis et religiosis principibus civitatis commissis, cum ex *ore eorum sit* . preces emittunt nomine *fumi* . Ex ipso *ore* eorum oriuntur interitus per *ignem* , orationes per *fumum* , multarum annihilationem, ordinando usum bombarum nuclei per " *sulphur* " effigiatum. Uti patet, Spiritus momentum extollere vult huius vis nuclearis quae in unius hominis est dispositione. Numquam in historia terrae tantam habet perniciosam potestatem a arbitrio unius personae positam. Res quidem praeclara et emphasis est digna. Sed, nobis, qui in hoc politicae institutionis genere vivunt, hae enormia ne amplius nos offensant. Omnes sumus victimae cuiusdam furoris.

Vers. 18: *Ab his tribus plagis occisa est tertia pars hominum, ab igne, fumo, et sulphure, qui exibat de ore ipsorum.* »

18 Vers . _ _ _ _ quod versu confirmatum est, ut tertium hominem occideret Christo ultori attribuens.

Potestas nuclearis principum gentium

enim *equorum erat in ore eorum et in caudis eorum; caudae eorum similes serpentibus habentes capita, et in his mala fecerunt.* »

certaminis indolem confirmat dicens: Potestas pugnantium (equorum *) erat in verbo* eorum , et in pseudoprophetis eorum , qui erant in specie seductores (*serpentes*) gratiosi. principibus civitatis , magistratus , per quos nocerent . Principium sic definitum prorsus respondet ordini populorum, qui hodie viget tempore finis.

Hoc Tertium Bellum Orbis Terrarum qui venit thema *tubarum* seu poenarum monentium tantum interest ut Deus illud primum annuntiaverit Judaeis Veteris Foederis, successive Dan. foedus, in hoc libro Apocalypsis tamquam " *sextus tuba* ", ut ultima admonitio divina ante finem gratiae. Has ergo lectiones copiosas hic inveniamus complementarias.

Daniel 11:40-45

Locutio « *tempus finis* » inducit nos ad hoc ultimum certamen nationum investigandum, in prophetia revelatum ac elaboratum Dan. 11, 40 ad 45. Ibi praecipuas eius ordinationes gradus invenimus. In principio, late in territorio Europae occidentalis constitutus, Islam infestantibus " *rex Austri* " vocatus, cum populo Europaeo late catholico conflixit; the Roman Papal Catholic faith being the subject that prophetia scuta ex Dan. Romanus dux papae hucusque citatus exhibetur sub voce *illi* ; in titulo " *regis* ", impugnatur a " *rege Meridionali* ", Islam quae *contra eum "confliget* ". Electio verbi " *collidi* " praecisa et moderata est, quia soli illi qui in eodem territorio inter se *confligunt* . Inde beneficio oblato, condicio Occidentali Europa in omnem perturbationem ac terrorem demersa, Rex *septentrionis* (vel Septentrionalis) *velut tempestas* in hanc praedam difficulter rapiet, ut eam rapiat. et occupare. " *multis navibus* ", " *lacribus " et pugnatoribus* utitur qui nihil aliud sunt quam " *equites* " et in septentrione vivit, et non in septentrione Europae occidentalis, sed in continenti septentrionali Europaei Asiae. Ac planius ad septentrionem Israelis, quem versum 41 appellat, eam «

pulcherrimam terrarum » suggerit . Ad Russiam pertinet populus " *equitum* " (Cossaci), equorum educatores et ad hostes historicos Israelis. Hoc tempore, his omnibus innixus notitia, facile cognosci potest hunc " *regem septentrionalem* " cum potentissimo Russiae Orthodoxo, orientalis religionis Romanimi pontificis occidentalis adversarius, ex quo schisma religionis christianae officialis 1054 est.

Invenimus modo aliquos actores belligerentis Tertii Mundialis. At Europa socios potentes habet qui eam ob certaminis oeconomici partem neglexerunt, quae post adventum virus, covid-19 coronavirus exitiosa facta est. Exsangues, parsimoniae pro salute pugnant, singuli homines interius magis ac magis convertuntur. Cum tamen conflictus in Europa incipit, Americanus socius suum tempus agere iubebit.

In Europa copiae Russorum parum resistunt. Alii post alios septentrionales Europae populi occupabantur. Gallia sola resistentia militum infirma posuit et exercitus Russorum in parte septentrionali regionis retenti sunt. Pars meridionalis problemata gravia experitur cum islamica in hac provincia frequentibus iam stabilitis. Quasdam pacti communis utilitatis coniungit pugnatores musulmanos et Russos. Ambo praedae avidi sunt, et Gallia est terra dives, etiam oeconomice perdita. Tradita hereditate latrones sunt Arabes.

In latere Israelis condicio calamitosa est, quae regio occupata est. Populo Arabum Sarracenus, qui eam circumdant, parcitur: Edom, Moab, filii Ammon: hodiernus Iordanis.

Quod fieri non potuit ante 1979 cum Aegyptus castra Arabum ad societatem cum Israele faciendam reliquisset, eo tempore electo, magna subsidia USA, in incommodum vertit; a Rutenis occupata est. Spiritus specificando " *non effugiet* " opportunitatem electionis, quae anno 1979 factae est, manifestat. Credidit se fortissimis temporis favens calamitatem consecuturam. Et magnum est malum, suis opibus spoliatur a Rutenis occupandis. Et quasi id parum sit, etiam post Russos Libyes et Aethiopes diripiunt.

De conflictu nuclei mundi

Versum 44 notat magnam mutationem in situ rerum. Dum Occidentalem Europam occupant, Israel et Aegyptus, copiae Russorum ab " *nuntio "* terrentur quae ad proprium fines Russici pertinent. Spiritus *orientale citat* quoad occupationem Europae occidentalis, sed etiam "septentrionem *"* quoad occupationem Israel; Russia esse ad *orientem* primae et septentrionem *secundae* . Fama tam gravis est ut parricidam insaniam faciat. Hic est quod USA proelium init, eligens agrum Russicum cum igne nucleari annihilare. Tempus certaminis nuclei tunc incepit. Fungo lethalia multis in locis oriuntur, ut annihilent et " *exterminant " multitudines* "hominum et animalium". In quo proelio " *tertia pars hominum occisa est* " secundum annuntiationem " *6 tubae* ." Copiae Russorum *"montes* " Israelis "regis *septentrionis* " ad nihilum repulsi sunt sine ullo auxilio accipientes: " *sine ullo auxilio venire* ".

Ezech. 38 et 39;

Ezech. XXXVIII et XXXIX etiam hoc ultimum certamen in historia suo modo evocent. Singula inter se interesting sunt ut haec praecisio quae Dei

propositum patefacit " *fibula in maxilla* " regis Russici ut eum attrahat et in conflictu congrediatur. Haec imago ostendit occasionem temptandi ditari cum suis hominibus, cui resistere non poterunt.

In hac longa prophetia, Spiritus nobis nomina in rebus demonstrat: *Gog, Magog, Rosch* (Russian), *Meshech* (Moscow), *Tubal* (Tobolsk). Ultimorum dierum contextus singillatim de populis impugnantibus confirmatur: « *Dices: Ascendam super terram apertam,* ***veniam*** *ad homines quietos, securos in sedibus suis; omnes in habitaculis sine muris , nec habentes nec fulmen, nec ostia* (Ezech. 38, 11). Civitates modernae plane *apertae sunt* . Contrariae autem copiae inaequales sunt tragice. Spiritus hic ponit in ore Danielis « *regis aquilonis* », hoc tempore verbum « ***Veniam*** » quod suggerit impugnationem magnam, rapidam et aeream secundum verbum et imaginem « ***quasi tempestas volubilis.*** Dan. In hac prophetia Ezechielis nullum est mysterium de regionibus, quas habet; Russia et Israel explicata sunt. Mysterium tantum erat in Dan. 11:36 ad 45, ubi ad Romanum papatum eiusque territorium Europaeum spectat. Et nominando *regem aquilonis* ad Russiam, qui papam catholicam Europam oppugnat, Deus revelationem suam Ezechielem refert. Quia te admoneo, praesertim in relatione geographica Israelis situm Russiam in "aquilone *" situm esse* . Re vera, ad *"orientalem* " locum obtinet Romani Pontificii Pontificii Europae occidentalis. Quare ad confirmandum positionem militum Russorum in hac Europa pontificia, quam obtinent et dominantur, Spiritum ponit adventum mali nuntii ab " *oriente* ". XXXVIII , 22 : et *pluam super eum ignem et sulphur, et cetera.* Ignem *mittam in Magog* , ut habetur Ez. Hic ergo est causa mali nuncii, quod rex *aquilonis exardescit* Dan. Sicut apud Danielem, aggressor Russicus in montibus Israelis anguli et destruetur: " *Tu et omnis exercitus tuus cadet in montes Israel* (Ezech. XXXIX, 4)". Mysterium autem identitatem USA comprehendit ad originem huius actionis. Invenio apud Eze.39:9 valde interesting detail. Textus provocat facultatem ignis faciendi per " *septem annos* " incendendo arma in tanto globali conflictu adhibita. Lignum non iam materia rudis armorum modernorum est, sed " *septem annos* " citatus vehementiam huius belli et armorum quantitatem reflectunt. Sicut die 7 martii 2021, nonnisi sunt anni novem usque ad Christi reditum; ultimi 9 anni exsecrationis Dei, in quibus ultimi conflictus internationalis fient; bellum horrendum in vita et bonis perniciosum. Secundum vers. 12, cadavera Russorum pro *septem mensibus* sepelientur .

Terribilis et implacabilis iustitia divina

Multa erunt cadavera, & Deus nobis exhibet Ezechielem 9 cum idea caedis illius quam ipse instituet. Quia bellum tertium mundi tempus inter 2021 et 2029 expectatum est antitypum belli tertii [a] Nabuchodonosor contra antiquum Israelem ductum – 586. Hic est quod Deus magnus creator iussit, frustratus et despectus a populo suo in Ezech. 1 ad 11;

Eze.9:1 *Et exclamavit voce magna in auribus meis: Venite, qui percutitis civitatem unusquisque in manu sua.*

Eze.9:2 *Et ecce sex viri veniebant per viam portae superioris ad aquilonem, unusquisque cum manu sua in manu sua. Inter quos erat homo indutus lineis et gerens scrinium in balteo. Venerunt, et steterunt juxta aram æream.*

Ezek.9:3 Et *elevata est gloria Dei Israel de cherub, super quem erat, et perrexit ad limen domus; et vocavit virum vestitum linteis et gestans scrinium in balteo suo.*

Eze.9:4 *Dominus dixit ad eum : Transi per mediam civitatem, in medio Jerusalem, et signa thau super frontes virorum gementium et dolentium super cunctis abominationibus quæ fiunt ibi.*

Ezech *Et audiente me dixit ceteris : Transi post eum in civitatem, et percutite. sit sine misericordia oculus tuus, et non misereatur.*

Senes , *juvenes, virgines, parvulos et mulieres, occide et interficite; sed ne accedatis ad illum, qui habet caracterem; et incipe sanctuarium meum. Coeperunt a senioribus qui erant ante domum.*

Eze.9:7 *Et dixit ad eos: "Contaminate domum et implete atria interfectis; Exierunt et percusserunt in civitate.*

Eze.9:8 *Percussorum autem adhuc remansi, cecidi in faciem meam et clamans: " Heu! Domine Deus, disperdes omnes reliquias Israel effundendo furorem tuum in Ierusalem?*

Eze.9:9 *Et dixit ad me: " Magna est iniquitas domus Israel et Iudae, magna nimis; plena est terra interfectione et civitas plena iniquitate dicunt enim Dominus dereliquit terram Dominus nihil vidit*

Eze.9:10 *Et ego non miserebor, et non miserebor; super capita eorum dabo opera eorum.*

Eze.9:11 *Et ecce vir qui erat indutus lineis, et habens chirographum meum in balteo, hoc respondit: Feci sicut præcepisti mihi.* »

Non omnis qui religionis causa occiditur, fidei martyr est. In hoc genere exstant multi fanatici prompti ad vitam , fortasse pro religione sua, sed etiam pro qualibet politica aliave doetrina. Verus fidei martyr est primo et unice in Christo Jesu. Electus deinde necessario est, cuius vita in sacrificio offertur, nisi Deo creatori placet, si eius mors praecessit vitam conformans suis revelatis exigentiis ad tempus suum.

Nunc inveniamus in argumento " 6th " *tuba* "evocatio moralis temporum sequentium bellum.

De paenitentia reliquiarum

Contra quod plerique putant ac metuunt, ut perniciosae sunt, arma nuclei humanitatem non exstinguunt; quia *reliquiae* post certaminis finem remanebunt. De bellis, dixit Jesus, Matth. 24, 6: *audietis bella, et opiniones bellorum: videte ne turbemini, quia oportet fieri. Sed id neque sed ante.* » Humanitatis annihilatio erit actioni Creatoris Dei post reditum gloriosum in persona Iesu Christi. Quia reliquiae tentationi fidei subiici debent. Ab anno 1945, dies primi usus armorum atomicorum, plus quam duo milia explosiones peractae sunt pro experimentis a potestatibus terrestribus quae eas possident peractae sunt; verum est successive, per spatium 75 annorum et terra immensa, licet finita, sustinet et sustinet ictus quos humanitas ei illata est. In bello nucleari, contra, multae explosiones fient brevi tempore et dispersio radioactentiae efficiet continuationem vitae in terra impossibilitatem. Reversus Christus finem faciet moriendi rebellis humanitatis.

Ceteri *homines, qui his plagis non sunt interfecti, non poenituerunt operum manuum suarum, ne adorarent daemones et idola aurea, argentea, aes, lapides et ligna, quae videre non possunt, neque audi, neque ambula;* »

20, Spiritus prophetat obdurationem populorum superstitum, vers. Alii , *qui his plagis occisi non sunt, operum manuum suarum non paenitebat . Vae secunda* tempore imperii annuntiata quidem « *pestem »* divinam constituit, sed praecedit « *septem ultimos* », qui in peccatores reos cadent, post finem gratiae aevum, Apoc. Oportet tamen hic admonere has « *plagas* » omnes Romanam impugnationem punisse contra ordinem temporis a Deo omnipotente Creatore creati.

Non *destiterunt adorare daemones et idola aurea, argentea, aenea, lapidea et ligna, quae non possunt videre, nec audire, nec ambulare* .

In hoc enumeratione Spiritus oppugnat cultus fidei catholicae imagines, quae adorandae sunt ab asseclis huius religionis idololatriae. Effigies hae repraesentant primum "Virginem Mariam", ac post eam in pluribus, plus minusve sanctos anonymos, propterea quod omnibus multum libertatis relinquit suum sanctum eligendum. Magnum forum apertum est 24 horarum unius diei, pads omnibus underarms, in omnibus generibus et magnitudinibus offerimus. Quod genus praxis maxime exasperat eum qui Golgotha est passus; tum terribilis erit ultio ejus. Et iam, cum anno MMXVIII suis electis ministris suos potentes et gloriosos reditus suos anno MMXXX, a MMXIX manifestasset, peccatores terrae contagioso virus lethali percussit. Hoc solum minimum signum est irae suae venturae, sed efficaciam iam habet in parte sua, quoniam iam debemus ei ruinam oeconomicam sine exemplo in historia originalis Occidentis. Et cum desolantur gentes rixantur, tunc pugnant et pugnant.

Obprobrium a Deo appellatum eo iustius est, quod in specie Iesu Christi, qui verus Deus in carne venit, inter homines, et quasi unus ex illis, vidit, audivit, et mercatus est, dissimiles sculptis vel fictis *idolis* . quod facere non potest.

Vers. 21: *Et non egerunt paenitentiam a homicidiis, neque veneficiis suis, neque fornicationibus suis, neque furtis suis.* »

Cum versu 21, thema claudit. Per « *neces suas* » Spiritus exprimit mortiferam legem dominicam, quae fidelium observantium sancti sabbati sancti a Deo sanctificati tandem postulabit mortem. Citando « *incantationes eorum* », scuta catholicas missas honoratas ab iis qui suam « Dominicam » iustificant, falsam diem Domini et authenticam « diem solis » paganum ». Spiritus « *eorum impudentiam* revocans » designat fidem protestantium haeredem catholicae « *fornicationis » falsae « prophetissae Iezabel* », Apoc. Et eis imputando *furta* spiritualia furta spiritualia innuit, primo contra ipsum Iesum Christum, a quo, ut habetur *Dan* . iustificatur a *capite conventus* , Eph. 5, 23; sed etiam ordo *temporis et lex eius* , ut dicitur Dan. Hae interpretationes valde spirituales ordinarias applicationes litterarum non excludunt, sed eas longe antecedunt iudicio Dei eiusque consectariis pro auctoribus nocentibus.

Apocalypsis 10: *libellus apertus liber*

Reditus Christi et poena rebellium

Libellus *apertus* et eius consectaria

Redi Christum in fine quarti Adventus exspectantis

Vers. 1: *Vidi alium angelum fortem descendentem de caelo, amictum nube; Super caput eius iris, et facies eius sicut sol, et pedes eius sicut columnae ignis.* »

Caput X simpliciter confirmat condicionem spiritualem hucusque constitutam. Christus sub ratione divinae Foederis sanctae Dei apparet, sub imagine *« arcus* » post diluvium Noe eiusque posteris donati. Signum fuit promissionis Dei numquam iterum vitam in terris aquis torrentibus perdere. Deus promissionem suam servabit, sed per os Petri enunciavit terram nunc igni *reservari* ; ignis diluvium. Res conficietur modo ad ultimum iudicium septimi millennii. Ignis autem vitas non consummavit exterminandas, quia telum est quod Deus iam usus est contra civitates vallis Sodomorum et Gomorrae. In hoc capite vigente, Spiritus breviter eventus illustrans quae sequuntur " ^{6th} " *tuba* .' Aperit capitulum cum imagine Christi ultoris gloriosi reditus.

Prophetia omnino reclusa

Versum 2 : Habebat ***librum parvum apertum*** *in manu sua . Posuit in terra pedem suum dextrum, et in terra pedem sinistrum;* »

Ab initio libri, secundum Apoc. 1,16, Iesus venit ad pugnandum cultores divini « *solis ».* Symbolorum munus clarius fit: « *Facies eius sicut sol* » et quid inimici eius, cultores « solis » ? Responde gressus eius, et vae eis! Pedes enim

eius sunt sicut columnae ignis . Implebitur ergo hic versiculus Bibliorum: « *Sede a dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum* (Psa. 110, 1; Matt. 22, 44) ». Eorum culpa aucta est eo quod ante reditum suum Iesus " *libellum* " Revelationis aperiendo aperuit, cum 1844, " *septimum sigillum* " quod adhuc clausum tenebat in Rev. 5, 1 ad 7. Inter 1844 et 2030; annus contextus in hoc capite X tractatus, intellectus ac sensus sabbati in plenam lucem evolvit. Item, homines huius aetatis inexcusabiles sunt, quando eum nolunt honorare. Tunc « *libellus » apertus est* a Spiritu Sancto Christi et *solis cultoribus* nihil ad rem pertinens. 2, vers. 2, illustratur illorum fatum. Ut symbolorum significationes " *mari et terrae* " in hoc versu reperiantur, studendum est Apoc. 13, in quo Deus eas coniungit cum duabus spiritalibus " *bestiis* ", quae MM annis christianae aetatis apparebit. Prima " *bestia, quae ex mari oritur* ", significat inhumanum, ergo belluinum, regimen coitionis civilium et religiosarum potestatum, in prima eorum forma historica monarchiarum et papae romano catholico. Hae monarchiae significantur per " *decem cornua* " cum symbolo Romae designante in Dan. 7, per " *cornu exiguum* " et Apoc. 12, 13 et 17 per " *capita septem* ." Haec *bestia* , secundum iudicium divinorum bonorum, symbola in Daniele citatis VII ostendit, praedecessorum imperii Romani imperia inverso ordine a Dan. 7, pardus, ursum, *leo* . Bestia ergo ipsa est monstrum Romanum , Dan. Sed hic, in Apoc. XIII, symbolum papalis " *cornuculi* ", quod succedit " *cornua decem* ", substituitur " *septem capitum* " identitatis Romanae. Et spiritus imputat ei *blasphemiam , id est, mendacia religiosa.* Praesentia *coronarum* in *cornibus decem* significat tempus quo in regno decem *cornua venerant Dan.* Est ergo etiam tempus, cum ipsum *cornu exiguum* seu *regem diversum* est activum. Identified bestia , consequentia futura nuntiat . Sponte aget per *tempus, tempora* (2 *tempora*) *et dimidium temporis* . Haec dictio annos propheticos et dimidium designat, seu 1260 annos genuinos, Dan. vii 25 et Apoc. invenimus in forma " *MCCLX diebus* " -years seu propheticum " *42 menses* " in Apoc. xi 2-3, 12, 6 et Apoc. Sed in versu 3 huius capitis 13, Spiritus annuntiat se percuti et " *quasi vulneratam ad mortem* ", atheismo Gallico inter 1789 et 1798 praecise, et in Concordat. Napoleonis I ʾ " *vulnus mortale eius erit. sanavit* ". Unde qui non amant divinam veritatem, perseverare poterunt honorare mendacia, quae animam et corpus occidunt.

In fine dierum apparebit imago *bestiae primi quae ascendit de mari* . Haec nova bestia distinguitur per hoc tempus quod ***a terra*** *oritur* . Geneseos imagine fretus, ubi *terra de mari* egreditur , subtiliter Spiritus hanc secundam *bestiam* de prima egressam esse dicit, sic dictam Ecclesiam catholicam reformatam designans; Reformatae fidei protestantes exacta definitio. Anno 2021, maximam potestatem militarem in terra telluris iam repraesentat et ab eius victoria contra Iaponiam et in Germania Nazi 1944-45 auctoritas fuit. Haec utique USA, principio maxime protestantica, sed hodie late catholica, ob validam emigrationem Hispaniensem receptus est. Spiritus illum accusans ut " *primam bestiam adorandam coram se* " suam patrimonium denunciat dominicae Romanae. Inde patet quod pittacia religiosa fallunt. Fides protestantica moderna huic hereditati Romanae ita cohaeret ut usque ad legem ligaturam promulgentur, dominicam requiem obligatoriam faciens sub poena sanctionum: initio commerciali boycott et sententia mortis tandem. Dominica designatur *auctoritas*

bestiae *Romanae* prima *bestia* . Numerus autem *666* est adeptus litteris tituli VICARIVS FILII DEI, quem spiritus *bestiae numerum vocat* . Fac math, numerus ibi est;
VICIVILIIDI
5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501
112 + 53 + 501 = 666

Magna declaratio : character tantum " *manus* " vel " *in fronte* " accipitur quatenus " *manus* " opus, actionem et " *frons* " significat personalem uniuscuiusque creaturae voluntatem suam liberam. electiones sicut Ezé.3:8 refert: « *Ego indurabo frontem tuam, ut resistas ei fronti eorum* ».

Hic aperte notantur futura « *scabella* » Iesu Christi, iudicis divini iusti. Et subtiliter, prioritatem « *pedis dextri* » vel « *pedis sinistri indicando* », indicat Spiritus quis se magis reum esse existimat. Adustio *pedis dextri* est pro fide catholica Romana papali, cui Deus attribuit effusionem *sanguinis* omnium *qui interfecti sunt in terra* , ut dicitur Apoc. Meritum est ergo in ira prioritas eius. Tunc pariter culpabilis, quod vicissim eam imitatus est, creando *"imaginem* " primae *bestiae catholicae* , protestantismi fidei, quae " *terra* " dicitur, ignem recipit a *pede sinistro* Iesu Christi, qui ita uindicat sanguinem ultimi sanctorum electorum, qui sine eius interventu salutari effunditur.

Vers. 3: *Et clamavit voce magna, quemadmodum leo rugit. Et cum clamasset, locuta sunt septem tonitrua voces suas.* »

Arcanum absconditum seu obsignatum in versibus 4 ad 7, proclamatum per " *vox septem tonitruorum* " nunc revelatur. Sic vox Dei comparatur soni tonitrui , *cum septenario* numero coniungitur, *qui* sanctificationem suam significat. Haec vox nuntium edicit diu ab hominibus absconditum et neglectum. Hic est annus reditus in gloria divini et excelsi domini nostri Ihesu Christi. Data dies suis magistratibus electis anno MMXVIII manifestata est; Hic est fons MMXXX, in quo, post Iesu mortem expiata die III mensis Aprilis, XXX, tertio tertio MM annorum VI MM annorum a Deo programmatis ad electionem electorum finietur.

Vers. 4: *Et cum locuta sunt septem tonitrua voces suas, ivi scribere; et audivi vocem de caelo dicentem, Obsigna quae locuta sunt septem tonitrua, et ne scribas.* »

In hac scena Deus duas metas habet. Prima est, quod electi sui scire debent Deum quidem constituisse tempus ad finem mundi; non est vere absconditum, cum a fide nostra pendeat progressio 6000 annorum prophetatorum a sex diebus profanis nostrae hebdomadis. Secundus finis est huius diei inquisitionem deterrere usque eo tempore quo ipse viam ad intellegendum aperit. Hoc factum est, ut unusquisque trium adventustarum probationum utilia ad protegendos et eligendos electos dignos ad beneficium aeternae iustitiae a Iesu Christo oblatum, anno MDCCCXLIII, MDCCCXLIV et MCMXCIV.

5 : *Et angelus, quem vidi stantem in mari et in terra, levavit dextram suam ad caelum* .

In hoc magni victoris Iudicis habitu, in inimicis eius pedibus collocatis, Iesus Christus sollemne iusiurandum tradet, quod ei divinitus obligatur.

Vers 6 : *Et iuravit per eum, qui vivit in secula seculorum, qui creavit celum et ea que in eo sunt, terram et que in eo sunt, et mare et que in eo sunt, quod ipse fuerit in tempore. ,* '

Iuramentum Iesu Christi fit in nomine Creatoris Dei et ad electos suos dirigitur qui ordinem primi angeli honorant Rev. hoc, *timorem Dei* eorum per oboedientiam demonstrando, quartum eius praeceptum servando, quod eius actui creatori gloriatur. Propositio « *tempus nullum futurum* » confirmat Deum in suo programmate tres exspectationes vanas Adventistae 1843, 1844 et 1994 instituisse, ut iam dixi, vanae exspectationes utiles fuerunt ad excutiendis fidelibus christianis. Nam, dum frustra consecuti sunt, pro iis quos experti sunt, dramaticos et spiritualiter mortales, vel pro electis causas suae benedictionis et sanctificationis a Deo.

Annuntiatio III magni infortunii prophetavit in Apoc.

Vers. 7: *In diebus autem vocis septimi angeli, quando sonat (tuba), mysterium Dei impletum est, annuntians servis suis prophetis.* »

Tempus construendi dies propheticos desinit. Illae, quae a prophetis datae sunt constitutae, munus suum expleverunt, fidem protestantium successive probantes, anno 1843-44, et Adventistarum anno 1994. Nihil ergo posthac erunt magis falsae dies, neque magis falsae exspectationes. ; Evangelium, ab anno MMXVIII initiatum, bonum erit, et electi audient pro sua salute, *tubae septimae* sonum, qui interventus Christi divinae iustitiae signabit; tempus quo, secundum illud Apoc. XI, ' *regnum mundi domino et Christo eius traditur* ', et ideo a diabolo ereptum est.

consequentia et tempora ministerii prophetici

Vers. 8: *Et vox, quam audivi de caelo, iterum locutus sum ad me, et dixit, Vade, accipe libellum apertum in manu angeli stantis super mare et super terram.* »

Vers. 8 ad 11 illustrandam experientiam missionis servi Crimen exhibens prophetiam in simplici lingua coded.

Vers 9 : *Et abii ad angelum, dicens ei ut daret mihi librum. Et dixit mihi: Accipe librum, et devora illum. amara erit interioribus tuis, sed in ore tuo erit dulce tamquam mel.* ».

Praeveniens, *dolor viscera* optime depingit dolorem et afflictionem propositae lucis ab rejectione Christianorum rebellium. Haec passiones suam altitudinem ad ultimum fidei experimentum attingent tempore legis dominicae, ubi vita electorum mortem imminebit. Quia usque ad finem, lux et eius depositarii a diabolo et eius caelestibus et terrestribus daemonibus, conscii vel inscii socii huius "Perditoris", "Abaddon *sive Apollyon* ", Apoc. " *Suavitas" mel* etiam perfecte exprimit beatitudinem intelligendi mysteria Dei, quam cum suis veros electis veritatis sitientibus communicat. Nullus alius fructus in terra contrahit suam dulcedinem naturaliter sicut ei dulcem. Communiter homines sapiunt et exquirunt hunc dulcem saporem qui illis iucundus est. Item, electus Christi quaerit

in Deo dulcedinem dilectionis et pacificae necessitudinis necnon mandatorum eius.

suavitatem mellis tradens , Spiritus Dei eam comparat cum " *manna caelesti* ", quod habuit " *gustum mellis* " et aluit Hebraeos in eremo, in XL annis ante ingressum eorum in terram promissionis a Chananæis capta est. Quemadmodum Hebraeus non potuit supervixisse quin hoc " *manna* " consumat, cum anno 1994, finis " *quinque mensium* " prophetavit in Apoc. 9, 5-10, Fides Adventista tantum superstes est ut ex hoc ultimo prophetico spirituali se nutriendo. *cibus » (Matt. 24, 45) « paratus in tempore adventus* gloriosi » Iesu Christi. Haec doctrina, quam Deus veritatis mihi tribuit, nonnisi hoc sabbato mane sentirem, hora 4 mensis Ianuarii anno 2021 (sed 2026 apud Deum) utile fuisset respondere ei qui me unum diem de prophetiarum studio interrogavit ». Quid est in me?" » Iesu responsio brevis et simplex est: vita spiritualis ad effugiendam mortem spiritualem. Si spiritus imaginem placentae non sumit , sed tantum " *dulcedinem mellis* ", propterea quod vita corporis Hebraeorum circa hunc cibum *manna pertinebat.* In Apocalypsi cibus tantum est ad electorum spiritum. Sed, in hac comparatione, videtur necessaria, necessaria, necessaria et postulata a Deo vivo ut conditio ad vitam spiritualem tuendam. Quae quidem necessitas facit sensum, quia Deus non praeparavit hunc cibum contemnendum et despiciendum a servis novissimorum dierum. Sanctissimum elementum constituit Iesu Christi sacrificium et ultimam formam et ultimam Sanctae Cenae adimpletionem»; Iesus electos suos in cibum, corpus suum et propheticam doctrinam tradens.

Vers. 10: “ *Accepi librum de manu angeli, et deglutivi illum; erat in ore meo sicut mel dulce, sed cum deglutirem, intus amaritudine repleta sunt.* »

In vitae usu, servus in solitudine deprehensus, lux praefulgens a Iesu prophetata, primo invenit " *dulcedinem mellis* ", suavem delectationem comparatam suavi mellis dulcedine. Frigora autem ostenditur per membra et doctores Adventist quibus volui praesentare produci in corpore meo germanos dolores abdominis vocati colitis. Testificor itaque de his spiritualibus et litteratis adimplendis.

Alia vero ratio est de ultimo tempore in quo lux prophetica illuminatur. Oritur in tempore pacis, sed finietur in tempore belli et terroris homicidii. XII, prophetavit in *tempore tribulationis qualis non fuit a gentibus usque ad hoc tempus* ; hoc satis est ad dolorem *viscerum* **.** Praesertim cum in Lam. 1:20 legitur, ' *Domine, respice in tribulatione mea; Fervescunt* ***intus viscera mea*** *: conturbatum est cor meum intra me, quia contumax sum. Foris vastat gladius, intus in morte.* » Item Ier. IV, 19: ***viscera mea*** *!* ***Intus*** *, cor intus patior, cor palpitat, tacere non possum; audis enim, anima mea, sonum bucinae, clamorem belli* . » Amaritudo « *viscerum* » comparationem trahit inter missionem ultimam Adventistam et id quod Ieremiae prophetae concreditum est. In utroque experimento, magistratus electi operantur inimicitias rebellium principum sui temporis. Jeremias et ultimus verus Adventistae peccata a civilibus et religiosis ducibus sui temporis commissis denunciant et in hoc facto , ira reorum in eos vertitur , usque ad consummationem saeculi a reditu in gloria Iesu Christi signata . " *Rex regum et Dominus dominorum* ", Apoc.

Finis primae partis Apocalypsis

In hac prima parte invenimus prologus et tria themata parallela, epistolas ad angelos septem Ecclesiarum, septem signacula seu signa temporum, et sex tubas seu comminationes suppliciorum indignatione Dei excitatas.

11 *Et dixerunt mihi: Adhuc prophetabis de populis multis, et gentibus, et linguis, et regibus.* »

Versus 11 totam coverage confirmat ultimorum 2000 annorum 6000 praeparati progressionis Dei. Veniens ad tempus gloriosi reditus Iesu Christi, evocatio prophetiae repetet conspectum aetatis christianae, cap. 11 sub alio argumento: « Iterum ***prophetare*** *debes de multis populis, gentibus, linguis et regibus* ».

dedicatio secundae partis Apocalypsis

In hac secunda parte, in parallela christianae aetatis contemplatione, Spiritus res magni momenti, de quibus in prima parte libri iam commemorata est,

oppugnabit, sed hic, in secunda parte, iudicium suum nobis modo explicatius revelabit. singula argumenta. Hic rursus unumquodque capitulum diversis sed semper symbolis et imaginibus complementariis utetur. Per universam congregationem horum dogmatum, prophetia identificat iaculis subditos. Cum Danielis liber, hoc principium parallendi capitum prophetarum a Spiritu Revelatione adhibitum est, ut vides.

Apocalypsis 11, 12 et 13 .

Haec tria capita tempora christianae aetatis in parallelis comprehendunt, variis eventibus illustrantes, sed semper valde completiva manent. Summatim, deinde argumenta.

Revelation 11

Papal regnum - National atheismus - *tuba septima*

Verses 1 to 2: Annus regnantis Catholici Papalis 1260 Pseudopropheta: Persecutor.

Vers. 3 ad 6: in hoc impatiens et persequendo regnant " *duo testes* " Dei, sanctarum scripturarum duorum testamentorum, affligetur et persequetur per " *bestiam* ", coitionem religionis Romanae cum monarchiis Europae occidentalis. .

Vers. 7 ad 13 subiectum habent " *bestiam quae ex abysso oritur* " seu "Revolutio Gallica" eiusque atheismus nationalis, quae in hominum historia primum apparet.

Vers. 15 ad 19. habebit pro thema progressum partialem " *septimi tubae* ".

Munus regni pontificii

Vers. 1 : *Et dederunt mihi arundinem tanquam baculum, dicentes, Surge, et metire templum Dei, altare, et eos qui adorant in eo.* »

Tempus iaculis tempus est poenae nomine revelatae *virgae* . Poena justificatur *propter peccatum* civiliter reddita ab 321 et religiose ab 538. Ab hoc secundo tempore, peccatum impositum est a regimine Papae, quod hic significatur per calamum, *qui* designat *pseudoprophetam docens mendacium* , Isa. 9, 13-14. Hoc nuntium effingitur illud Dan. 8, 12, « *traditus est exercitus perpetuo propter peccatum* , in quo « *exercitus* » Christianum Coetum, « *perpetuum* » designat, sacerdotium Iesu ablatum. papalis regimen ac « *peccatum* », derelictio sabbati post 321. Haec tantum est repetitio nuntii multipliciter repetiti in diversis aspectibus ac symbolis. Confirmat munus animadversivum quod Deus dedit regimine Romano pontificio constituendo. Verbum " *mensura* " significat iudicem. Ergo poena sequitur iudicium Dei contra *templum Dei* », coetus Christi collectus, *« altare* » symbolum crucis Eius sacrificii et « *eos qui ibi colunt* », christiani scilicet qui eius salutem vindicant.

Vers. 2: *Atrium autem templi exteriorem relinque illum foris, nec metiaris; quia datum est gentibus, et civitatem sanctam calcabunt mensibus quadraginta duobus.* »

Praecipuum verbum in hoc versu est " *extra* ." Sola significat superficialem fidem Catholici-Romani, quod attinet ad imaginem Regni eius 1260 dierum annorum hic ut « *42 menses* ». " *Urbs sancta* " imago veri electorum *conculcabitur a gentibus* " sociata regimine papali seu regum Europae regnorum " *qui moechantur cum* " Catholico *Jezabel* in regno suo diuturno impatiens anno 1260 . Verus annos inter 538 et 1798. In hoc versu Deus notat differentiam inter veram et falsam fidem, innixa symbolismo hebraeae sanctuarii: tabernaculum Mosis et templum a Salomone constructum. Utrobique invenimus in *atrio, extra templum* , ritus carnales, altare sacrificiorum et pelvis ablutionum. Vera spiritalis sanctitas intra templum invenitur: in loco sancto ubi sunt: candelabrum cum lampadibus septem, mensa XII panes, et altare thymiamatis ante velum positum, quod sacratissimum celat, imago coeli, ubi. Deus in solio regali sedet. Candidatorum sinceritas ad salutem christianam soli Deo notum est et in terra, humanitas « religionis frons *externa* fallitur, quam fides catholica Romana in historia christianae religionis nostrae aetatis primum repraesentat.

Biblia Sacra, verbum Dei, persecutus est

Vers. 3: *Dabo duobus testibus meis potestatem prophetandi, vestitam saccis diebus mille ducentis sexaginta.* »

Per hoc diu regnum confirmatum hic in forma " *1260 dierum* ", Biblia per " *duos testes* " partim ignorabitur usque ad tempus Reformationis, cum etiam persecutur foederibus catholicis favens pontificibus quos gladiis sustinent. . Imago « *saccis induta* » statum afflictionis designat quem Biblia duratura usque ad annum 1798. Quia in fine huius periodi, Gallicus atheismus rerum novarum eum in locis publicis comburet, etiam eam destruere conatur, eamque penitus exterminare.

Hi *sunt duæ olivæ et duo candelabra in conspectu Domini terræ stantes.* »

Hae " *duae olivae arbores et duo candelabra* " symbola sunt duarum continuarum societatum quas Deus in suo consilio salutis constituit. Duae continuos sunt religiosae dispensationes Spiritum suum portantes, cuius legatum est Biblia et textus duarum societatum. Proiectum duarum societatum prophetatum est in Zec. 4, 11 ad 14, per " *duas oleas positas a dextris et a sinistris candelabri* ". Et jam praecedens *duos testes* , vers. 3, de illis dixit Deus in testimonio Zachariae : *Hi sunt duo filii olei qui stant coram Domino universae terrae.* » In hoc symbolismo « *oleum* » Spiritum divinum designat. « *Candelabrum* » Iesum Christum prophetat, qui in humano corpore lucem Spiritus sanctificationis suae afferet (= 7) et eius notitiam inter homines diffundit, sicut candelabrum symbolicum lumen diffundit incendendo oleum in suo ». *septem* "vasa.

Nota : *candelabrum* cum *septem* lucernis, in medio vase; hoc, sicut hebdomadis mediae, quae efficit, IV hebdomadis paschalis dies , quo die, sua morte expiata, Iesus Christus " *sacrificium et oblationem* " fecit, ritus religiosus hebraeus, ad normam

can. Divinum consilium prophetavit, Dan. Septem candelabrum ideo etiam " *candelabrum* " propheticum ferebat nuntium.

Vers. 5: *Si quis voluerit eos nocere, ignis exiet de ore eorum, et devorabit inimicos eorum; et si quis eos laedere voluerit, hoc modo occidatur.* »

Hic, ut in Apoc. 13,10, Deus suis veris electis confirmat prohibitionem se vindicandi de damno Bibliorum eiusque causa. Actio est quam sibi soli reservat. mala ex ore creatoris dei. Deus Se ipsum in Bibliis agnoscit, quod nos « *verbum Dei* » appellamus, ita ut qui eum laeserit, directe aggrediatur.

Vers. 6: *potestatem habent claudendi caelum, ne cadat in diebus prophetiae ipsorum; et potestatem habent convertendi aquas in sanguinem et percutere terram omni plaga, quandocumque voluerint.* »

Haec Spiritus refert in Bibliis relata. Huius tempore propheta Elias a Deo impetravit ut non caderet pluvia nisi in verbo eius; ante ipsum autem Moyses accepit a Deo potestatem mutandi aquas in sanguinem et percutere terram X plagis. Haec testimonia biblica eo graviora sunt, quod in novissimis diebus contemptus verbi Dei scripto et inspirato eiusdem generis plagis punietur, secundum illud Apoc.

Atheismus nationalis Revolutionis Gallicae

Lumina tenebris

Vers. 7: *Cum finierint testimonium suum, bestia, quae ascendit de abysso, faciet adversum eos bellum, et vincet illos, et occidet eos.* »

Spiritus hic nobis manifestat res notandas; 1793 notat finem testimonii biblici, sed cui? Inimici enim illius temporis, qui persecutores sunt, eius auctoritatem divinam in subsidiis fidei reiicientes; id est, monarchis, monarchista, aristocratis, romano-catholicis, pontificiis regimine ac universo clero ejus. Hoc tempore Deus etiam falsos protestantes fideles damnat, qui in usu iam doctrinae suae rationem non habent. Dan. XI, 34, ' ***hypocrisis*** ' illis Deus in suo iudicio imputat. *In tempore cum ceciderit, modicum adiuvabitur, et multi in* ***hypocrisi coniungentur*** . » Sola est prima pars testimonii Bibliorum quae peracta est, quia anno 1843, munus eius vitale repetet momentum, electos invitans ad propheticas Adventistas detegendas. Atheismi nationalis in Gallia instauratio Bibliorum oppugnabit et evanescere conabitur. multus cruentus usus "guillotini" illam novam " *bestiam "* facit , quae hoc tempore *ex abysso exsurgere* debebat . Hoc vocabulo a creatione sumptum fabulae Genesis 1:2, Spiritus admonet nos, si Deus, creator eius, non esset, nullam vitam in terra progressam iri. Abyssus significat terram ab habitatore destitutam, quando est informis *et vacua* . Sic " *in principio* ", ut habetur Gen. 1, 2, et sic iterum fiet " *mille annis* ", in fine mundi, post reditum gloriosum Iesu Christi, quod est propositum. Hoc in hoc capite sequitur 11. Bene meritus est haec comparatio cum originali chao pro regimine reipublicae, quae in chao politico et maxima perturbatione nascitur. Quia rebelles homines sciunt coniungere ad perdendum sed valde divisae sunt in formis quae danda sunt ad reconstructionem. Hoc igitur testimonium praebet demonstrationis fructus, quem humanitas ferre potest, cum a Deo penitus est abscisus; privatur benefico.

Sed eam nominando « *abyssum* » Spiritus Creatoris Deus suggerit etiam contextus et statum primae creationis nostrae terrae. Ita, nisl primum huius

creationis diem, nobis ostendit terram in absolutas « *tenebras* » demersas esse, quoniam eo tempore Deus nondum cuiuslibet sideris lucem terrae dederat. quae idea spiritualiter conjungit illam *bestiam quae ex abysso oritur* ad *quartum sigillum ,* Apoc . Connexio etiam fit cum " *4 tuba* " Apoc. 8, 12; describitur per " *ictum tertii, solis, tertii lunae, et tertiae stellarum* ." Per has imagines Spiritus ei attribuit peculiarem indolem « **obscuram** ». Attamen in hoc aspectu et hoc " **obscuro"** statu Gallia suos liberas opiniones clarificabit, eisque nomen **illustrationis praebens** . Meminimus ergo verba Iesu Christi allata Matth. VI, 23: *si autem oculus tuus nequam est, totum corpus tuum tenebrosum erit.* ***si ergo lumen quod in te est tenebrae sunt, tenebrae quantae!*** » Ita libera cogitatio tenebrosa pugnat contra spiritum religionis et novus hic spiritus **libertarius** ultra tempus dilatabitur et per orbem Occidentale ... Christianus vocatur et suam vim malam servabit usque ad finem mundi . Cum Rebus Novis Gallicis, "tenebrae" in perpetuo peccato conlocatae sunt. Quia ea libri scripti a philosophis liberae cogitationis apparent; quo ea "peccatum", quod Graeciam nominat in prophetiis Danielis 2-7-8. Hi novi libri cum Bibliis contendent et eam elimant, immo vero nimis. Prae omnibus ergo ideologicis " *bellum " denuntiatum est.* Post revolutionem et post Secundum Bellum Orbis Terrarum, tenebrae istae accipient rationem summae humanismi repugnantis et sic frangendi cum originali intolerantia, sed pergit ideologicum " *bellum ".* Homines occidentales parati erunt ad hanc « libertatem » omnia immolandum. Immolabunt gentes securitatem suam, nec effugient mortem a Deo meditatam.

8 *Et corpora eorum in platea civitatis magnae, quae vocatur spiritaliter, Sodoma et Aegyptus, ubi crucifixus est Dominus eorum.* »

Cadavera citata sunt duorum *testium ,* quorum primi oppugnatores etiam in " *quadrato ejusdem* urbis *" sunt supplicium* . Haec *urbs* Paris est, et *locus* citatus successive vocatus est, locus Ludovici XIV, locus Ludovici XV, locus de la Révolution, et designat hodiernum locum de la Concorde. Atheismus non facit quaelibet religiosa beneficia. Victimae guillotinae pressius verberantur pro eorum religiosa consociatione. Et sicut nuntius " *4 tuba* " docet, scuta sunt lux vera (sol), falsa collectiva (luna), et quilibet nuntius religionis (sidus). Praeterea formae religiosae quaedam corruptae ea lege accipiuntur ut normis atheismi dominantis obsequantur. Sic quidam sacerdotes in derisum nomen "deformatum" accipiunt. Spiritus Parisios, Galliae caput, *Sodomae* et *Aegyptum comparat* . Primitiae libertatis erant excessus sexuales cum naufragiis institutorum socialium et familiarum traditorum. Haec comparatio tragicos consectaria in tempore habebit. Spiritus docet hanc urbem fatum " *Sodomae* " et " *Aegypti* " passurum esse, quae in Deum symbolum typicum peccati et rebellionis contra eum facta est. Vinculum superius cum " Graecum" philosophicum " *peccatum* " delatum apud Danielem 2-7-8 confirmatur. Ad hanc divinam graeci peccati notationem plene perspiciendam, consideremus id, quod philosophicis verbis uti conamur ut Evangelium Athenarum proponeret, Paulus apostolus defecit et e loco eiectus est. Inde est, quod cogitatio philosophica in aeternum Creatoris Dei hostis manebit. Subinde et usque ad finem, haec civitas "Paris" dicta servabit et testabitur per has actiones, subtiliter comparationem cum his duobus nominibus, symbolis peccati sexualis et religiosi. Post eius nomen "Paris" est hereditas "Parisiorum", vocabulum cuius

origo Celtica significat "aenam", dramaticum propheticum nomen. Apud Romanos locus erat arx paganorum cultorum Isidis, deae Aegyptiorum, plane, sed etiam scaena et imago Cynica Paridis, regis Troiae filii, Priami veteris. Auctor adulterii cum Helena pulchritudine Menelai regis Graeciae uxore, auctor belli Graeciae erit. Graeci post oppugnatam oppugnationem recesserunt, enorme equo ligneo in litore relicto. Troiani equum Graecum in urbem intulerunt. Media autem nocte, cum vino et epulis transactis, Graeci milites equis egressi taciti Graecorum agmine portas aperuerunt; et omnes incolae civitatis a rege ad imum trucidati sunt. Haec Troiana pugna in extremo tempore damnum Parisiensem faciet, quod, neglecta lectione, repetet errores suos ab hostibus habitos, quos in finibus suis colonos habuit. Priusquam Paris nomen acceperit, urbs Lutece dicta est, quae paludem putidam significat; omne propositum triste fatum. Comparatio cum " *Aegypto* " iustificatur, quia adoptando reipublicae regimen, Francia publice primum regimen vitiosum in mundo occidentali fit. Haec interpretatio confirmabitur in Rev. 17, 3 per " *coccinum "* colorem " *bestiae* ", imaginem monarchicae et republicae ultimorum dierum, ad exemplar Franciae aedificatae. Dicens: « *Etiam ubi crucifixus est Dominus eorum* », Spiritus comparationem constituit inter repudiationem fidei christianae atheismi Gallicae et nationalis Iudaeorum repudiationem Messiae Iesu Christi; quia idem est atque idem effectus, et idem fructus impietatis et iniquitatis. Haec comparatio in sequentibus perget versibus.

Aegyptum " appellans , Franciam Pharaoni comparat, exemplar resistentiae humanae, quae voluntati eius opponitur. Hanc sedem rebellem usque ad interitum retinebit. Non erit ulla eius paenitentia. « *Malum bonum et bonum malum »* appellans , pessima peccata a Deo exsecrata committet; hoc appellando "luminaria", "tenebras" cogitantes qui "iura sua humana" fundaverunt, qui contra iura Dei sunt. Et a multis populis exemplar eius imitabitur etiam, anno 1917, valida Russia, quae eam destruet flatu atomico tempore "sextae tubae", quod *nomen* "Parisii" in Celtica prophetavit. lingua, quae significat "in lebetem". Manebit igitur usque ad finem suum Deum videre non posse in iudiciis, quae eam perdent usque ad eam exterminandam. Quia iaculis nec velit, donec nulla est.

Vers 9 : *Tres dies et dimidium viri videbunt de populis, tribus, linguis, et gentibus corpora eorum, et corpora eorum non sinunt poni in sepulcro.* »

In Gallia, populus Seditiosorum anno MDCCLXXXIX ingressus est, et anno MDCCXCIII regem suum tunc reginam interfecerunt, et publice decollati sunt in platea magna media urbis, quae postea "Locus Louis XV", "Place de la Révolution", et currently, place de la Concorde. Spiritus " *tres et dimidium dies* " tempori perniciosae actionis tribuendo videtur includere Pugnam Valmy ubi anno MDCCXCII, seditiosi versantes et vicit exercitus regiorum regnorum Europaeorum, qui rempublicam Franciam aggressi sunt, Austriam, domum . Mariae Antoinette originis familia. Ad cuius odii originem intelligendam, tenendum est, 1260 annos abusus omnium generum per coitionem papalem regiam coalescere, irritandis populis Gallicis, qui vexati, vexati, persecutiones ac penitus perditi sunt. Duo postremi regnant Ludovici Operam ! Respublica non est nec erit Gallia. Donec ad finem, in quinta forma, maledicta ferat Dei, Et errores ipsa dabit casusque ruinam. Hoc regimen sanguinum, a suis originibus, regio «

iurium humanorum » et humanismi fiet, quae nocentes defendet et, per eius iniustitiam, victimam frustrabitur. Inimicos etiam excipiet ac suos in agrum suum instituet, imitatus pessimos et nobile exemplum urbis Troiae celeberrimum, equo ligneo a Graecis relictus, ut ante visum est.

Vers. 10: *Et propter eos gaudebunt et exsultabunt habitatores terrae, et mittent munera ad invicem, quoniam hi duo prophetae cruciaverunt habitatores terrae.* »

In hoc versu, Spiritus oppugnat tempus quo, sicut cancri vel cancri, Gallicum philosophicum malum sicut pestilentia in aliis Occidentis gentibus propagatur et diffunditur. *Signat* tempora signo *6 sigillo* ; unum ubi " *sol fit niger sicut saccus equinae* ": lux Bibliorum evanescit, librorum philosophicorum liberorum hominum suffocatur.

In lectione spirituali, dissimilis « *cives regni caelorum* », qui designat Iesum electum, " *incolae terrae* " nominant protestantes Americani et generalius homines rebelles erga Deum et eius veritatem. Homines Europaei et regna Americanorum magis ad Galliam spectant. Ibi populus suam monarchiam et christianam religionem catholicam opprimit, quae populo denuntiat, qui bibliam legunt, "duo *testes* ", cum « *tormentis* » sui « inferni »; vera tormenta , quae tamen solum ultimo iudicio reservantur, ad annihilandam falsos religiosos, qui ipsi fallaciter huiusmodi comminationibus utuntur, secundum illud Apoc . Peregrini quoque, victimae eorundem abusuum extra Galliam, ab hoc incepto prodesse sperant. Id eo magis, quod, cum Francis subsidia a Ludovico XVI in mundo paucis ante annis concessa, novae Civitates Americae Septentrionalis libertatem suam invenerunt, se a dominatione Angliae liberantes. Libertas in motu est et mox multos populos vincet. In signum huius amicitiae, *munera inter se mittent* . Horum unum donum Gallicum fuit Americanis "Statuae Libertatis" anno 1886 in insula contra New York erecta. Americani gestus ei imaginem reddidit, quae anno 1889 posita est Lutetiae in insula in medio Sequanae prope Eiffel turrim sita. Deus hoc genus doni oppugnat, quod participationem et commutationem patefacit, quae maledictionem nimiae **libertatis constituit** , quae leges spirituales ignorare studet.

11 *Et post dies tres et dimidium, spiritus vitae a Deo intravit in eos, et steterunt super pedes suos; Et factus est timor magnus super eos, qui videbant eos.* »

Die XX Aprilis MDCCXCII, Gallia Austriae et Prussiae imminebat ac suum regem subiecit, Ludovico XVI, X Kalendas Septembris. Dictator Robespierre et amici eius in vicem die 28 iulii 1794 evocati sunt "Conventus" substituitur "Directorium" die XXV mensis Octobris anno MDCCXCV. Duo "Terrores" MDCCXCIII et MDCCXCIV unum tantum unum annum duraverunt. Inter diem 20 Aprilis 1792 et 25 Octobris 1795, plane invenio hanc periodum " *trium et dimidii dierum* " prophetatorum seu " trium et dimidium " annorum realium ". Sed censeo etiam spiritalem nuntium ferre durationem. Haec periodus dimidium hebdomadis significat, quae allusionem ad terrenum ministerium Iesu Christi evocare potest, quod « tres et dimidius dies propheticus » duravit et morte Messiae Iesu Christi complevit. Spiritus actionem suam comparat cum biblicis suis « *duobus testibus* », qui etiam egit ac docuit antequam Lutetiae Parisiorum incenderetur. Hac comparatione, Biblia est haec fides, identificatur cum Iesu

Christo, qui in ea iterum crucifixus est et « *transfixus* », ut in Apoc 1,7. Diluvium sanguinis terrens populos Francos finivit. Item, duce suo Sanguinis Monasterii, Maximilien Robespierre, et amici eius Couthon et Saint-Just, summa et systematica supplicia obstruxerunt. Spiritus Dei spiritualem sitim hominum excitavit et praxis religionis iterum legalis facta est, ac ante omnia libera. Salus "Timor Dei" iterum apparuit ac studium in Bibliis patefactum est, sed usque ad finem mundi pugnabitur et certabitur cum libris philosophicis a liberis auctoribus conscriptis, quorum exemplar Graecum est in fronte. varias ejus formas.

12 Vers . *et ascenderunt in caelum in nube; et viderunt illos inimici eorum.* »

Haec divina enuntiatio biblicam « *duos testes* » post 1798 applicat.

Comparatio prosequitur cum Iesu, quia ipse est quem viderunt electi eius (post Eliam prophetam) ante conspectum eorum in caelum ascendentem. Sed electi eius ultimi temporis eodem modo aget. Videbunt etiam hostes eorum nubem in coelum ascendere, ubi Iesus eos ad se trahat. Firmamentum, quod Deus suae causae tribuit, idem est, pro Iesu Christo, electis suis, ac in hoc contextu Revolutionis Gallicae, biblia post 1798. Ad confirmandum finem prophetatae durationis "annorum 1260", *in* . 1799, Pius VI in carcere decessit in Valence-sur-Rhone, ita, ut fieri posset, inter 1843-44 et 1994, longum pacis *spatium* 150 annorum in forma "mensium quinque" prophetavit, in Apoc . . De morte Ludovici XVI, cessatio monarchiae, et mors captivi papae ictum mortale agit de intolerantia religionis " *bestiae quae ex mari oritur* ", Apoc. In Concordatio Directorii vulnus sanat, sed ipsa non amplius beneficia a regali subsidio destructa, non amplius persequetur usque ad tempus praefinitum, cum intolerantia protestantium apparebit sub nomine "bestiae quae ex terra oritur" in *Apoc* . 13. 13.

Vers. 13 : *In illa hora factus est terrae motus magnus, et decima pars civitatis cecidit; In hoc terremotu septem milia hominum interfecta sunt, et reliqui territi sunt et dederunt gloriam deo celi.* »

Hac in epocha (*hac hora*) spiritali forma effecta est " *terraemotus* " iam per effectum illius Lisbonae anno 1755 prophetatus, quod in argumento " *sexti sigilli* " Apos. Secundum Spiritum Dei, civitas Parisiensis " *decimam* " incolarum suorum amisit. Sed alia significatio potest pertinere , secundum illud Dan. VII, 24, et Apoc . Gallia, a Roma, utpote filia primogenita Romanae Ecclesiae catholicae, in atheismum incidit, eius auxilio privavit, et auctoritatem eius ad delendum perrexit. 4 ^{tuba} revelavit, *percussa solis tertia parte* ; nuntius " *septem milia hominum in hoc terraemotu caesa* " rem confirmat dicendo: multitudo religiosorum (*mille*) *hominum (septem:* religionis sanctificatio temporis), in hoc politico politico motu sociali occisa sunt.

Vers. 14: *vae secundum abiit. Ecce vae tertium venit* ***cito*** ».

Sic timor Dei intensa sanguinis effusio refecit, et "Terror" cessavit substitutus imperio Napoleonis I, " ^{aquila} " *tres* ultimas *tubas* , tres *magnas calamitates* praedicans . terrae. Cum denuntiatio Revolutionis Gallicae ab 1789 ad 1798 sequatur, *secunda calamitas* ei attribuitur in versu 14 directe ad eam pertinere non potest. Sed Spiritui via est nobis dicere novam formam Revolutionis Gallicae paulo ante adventum Iesu Christi in gloria apparebit. Attamen, secundum illud Apoc. 8, 13, " *vae secundi* " clare spectat argumentum ^{VI} *tuba* Dei Rev.9:13,

quae ante Iesum Christum redit ad vindicandam *iniustam* condemnationem suorum fidelium sanctorum, exterminando mortales suos inimicos, ultimos rebelles. Intellegere possumus sicut caedes a Rebus Novis Francicis inlata, Deus ordinat caedem Belli Orbis Tertii Mundi, hoc tempus nuclei, qui numerum terrae incolarum multum minuet, antequam eius eliminationem perficiat. originalis « *abyssus* » species, post ultimam perniciosam Iesu Christi interventum.

Duplex significatio " *vae secundi* " iungit *quartam tubam* sextam ratione spirituali. Revelatio structura tempus christiani temporis in duas partes dividit. In primo, " *infortunii* " reos punit ante 1844 et in secundo, quos punit post 1844, sicut ante finem mundi. Duplex autem poenalis actus significationem habet quam Deus quartae suae poenae tribuit Levit. XXVI, ' *mitto gladium ultorem testamenti mei* '. Prima poena incidit in eos qui nuntium Reformationis **non receperunt , opus a Iesu praeparatum ad suos electos, et secunda in eos, qui Deo expostulanti ad hanc Reformationem perficiendam** ab 1843. Revelatum lumen. quam Deus hanc reformationem stabilem construit, sistietur usque ad horam in qua terminatur tempus gratiae.

Sumendo res et actiones, quas Deus hominibus Revolutionis Gallicae ab anno MDCCLXXXIX ad MDCCXCV attribuit, ea reperimus quae ultimorum dierum hominibus Occidentis tribuere possunt. Eadem est contemptus, eadem impietas odiumque religionum et eorum qui docent; mores, quos hoc tempore ex singulari scientiae et technicae progressione consequitur. Annis pax, atheismus et falsa religio mundum Occidentalem occupaverunt. Deus igitur merito nobis hoc argumento duplicem lectionem offert; mores " *reliquiarum* " praecipuam differentiam faciunt inter tempora nova et scientifica ultimorum dierum hominum. Ad evidentiam *igitur evidentiam* , secundum *illud Apoc* . _ _ _ *non* , ut dicitur Apoc.

Tertium « *Vae magnum* » (pro peccatoribus): Gloriosus reditus Christi Iusticiarii

Vers. 15: *Septimus angelus tuba cecinit. Et factae sunt voces magnae in caelo, dicentes: Regna mundi Domino et Christo eius commissa sunt; et regnabit in secula seculorum.* »

Ultimum argumentum capitis est " *septimae tubae* " quod designat, admoneo, momentum quo Deus creator invisibilis se visibile facit oculis inimicorum suorum confirmantium Apo. 1, 7, " *Ecce venit cum eo. nubes et omnis oculus videbunt eam. etiam qui transfixerunt eam* ". Inimici sunt *illi, qui eum transfixerunt* », qui Iesum transfixerunt, ab omnibus aetatis christianae temporibus etiam novissimi. Foderunt eum persequentes discipulos suos fideles, de quibus dixit: " *Quantum haec fecisti uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis* ". E caelo voces magnae ad res celebrandas elevantur. Hi sunt caeli incolarum qui iam expresserunt ad celebrandum pulsos e caelo diaboli et daemonum eius a Christo victore, qui « Michael » appellatus est, in *Apoc* . electus vicissim liberatur ac victor a Iesu Christo. Historia peccati terrestris cessabit propter defectum peccatorum ore divini Christi deleti. Diabolus, *princeps huius mundi* , secundum Iesum amittit possessionem mundi peccati a Deo deleti. Permanebit ad alia milia annorum in terra deserta sine cuiusquam laesione, expectans totam eius

suppressionem ultimo iudicio cum omnibus aliis peccatoribus, quos Deus ad hoc resurrecturus est.

Magna Beatitudo caelestis electorum in sanguine Domini nostri Jesu Christi redempti

Vers. 16: " *Et viginti quatuor seniores, qui sedebant coram Deo in thronis suis, ceciderunt in facies suas, et adoraverunt Deum* ."

Electi intraverunt regnum Dei caeleste, sedentes super soliis coram Deo, regnabunt vel iudicabunt impios, ut habetur Apoc. Hic versus exprimit contextum caelestis principii redemptorum in Rev.4. Hic versus formam exhibet quam verus cultus Dei sumat. Prostratio, genibus flexis, est forma a Deo legitimata.

Vers. 17: *Dicentes: Gratias agimus tibi, Domine Deus omnipotens, qui est et qui erat, quia possedisti potentiam tuam magnam et regnum tuum possedisti.* »

Redempti gratias suas renovant et se coram Iesu Christo prosternunt , « *Omnipotens Deus, qui est et qui erat* » **et qui venit** , ut Apoc. " *Apprehendisti magnam potestatem tuam* " quam renuntiaveras electos tuos salvare et pretium peccatorum in " *Agno* " ministerio tuo per mortem expiari; Agnus *dei qui tollis peccata mundi* . Tu *regnum tuum occupasti* ; contextus suggessit quidem ubi Spiritus Ioannem transtulit in Apoc. Historia Conventus Christi in terris in praeterito est. In hoc statu " *septem conventus* " officiales electi sunt. Regnum Iesu, obiectum spei fidei electorum, res facta est.

18 (vers. 18.) *Irati sunt gentes; et venit ira tua, et tempus venit ad judicandum mortuos, ut rependant servis tuis prophetis, sanctis, et timentibus nomen tuum, pusillos et magnos, et perdere dissipantes terram.* »

In hoc versu 18 invenimus perutile informationem de serie prophetarum eventuum . 6th ‑ *tuba* occidit _ *tertia hominum* sunt " *Gentes irritatae* ", et coram oculis nostris, anno 2020-2021, causas irritationis huius spectamus: Covid-19 et oeconomicum exitium fecit, aggressionem islamicam, ac prompte, Russiae offensam. cum sociis suis. Post hanc terribilem et perniciosam conflictum, post promulgationem Legis dominicae per " *bestiam terrae ", id est, protestantium et catholicam coalitionis Americanorum et Europae superstitum, Deus in illos " septem plagas irae suae* " effudit. de quo in Apoc. In tempore septimi, Iesus apparuit ut salvos faceret electos suos et lapsos perderet. Progressio dein praeparata " *mille annos* " septimi millennii. In caelo, secundum illud Apoc. IV, fiet iudicium impiorum, *et tempus venit ad iudicandum mortuos* . Praemium suum obtinent sancti: vitam aeternam a Iesu Christo electis suis repromissam. Adipiscuntur tandem stellam matutinam et coronam electis promissam in pugna fidei victores invenerunt: « *ut rependant servis tuis prophetis* ». Deus hic commemorat momentum prophetiae omnibus aetatibus (secundum 2 Pet. 1, 19) ac praesertim in novissimis diebus. *"Sancti et qui timent nomen tuum* " sunt qui affirmative responderunt nuntiis trium angelorum, Apoc. 14, 7 ad 13; quarum prima recolit sapientiam, quae est timens eum, ei obediens et mandata eius non disputans, dicens: « *timete Deum et date illi gloriam* », secundum Deum creatorem, *quia venit hora iudicii eius; et adorate eum, qui fecit caelum, et mare, et terram, et fontes aquarum* .

Vers. 19 : *Et apertum est templum Dei in caelo, et arca testamenti ejus in templo ejus. Et facta sunt fulgura, et voces, et tonitrua, et terraemotus, et grando magna.* »

Omnia argumenta, quae in hoc Revelationis libro evocata sunt, ad hoc historicum temporis momentum vertunt magni reditus gloriosissimi Domini nostri Iesu Christi. Hic versus peltat contextui ubi sequentia themata complentur et concluduntur;

Rev.1: Adventismus:

Vers. 4: " *Johannes septem ecclesiis, quae sunt in Asia, gratia vobis et pax ab eo qui est et qui erat et qui* ***venturus est*** *, et a septem spiritibus qui sunt in conspectu throni ejus.* "

Vers 7 : ***Ecce venit cum nubibus*** *. Et omnis oculus, qui eum pupugerunt. et plangent se super eum omnes tribus terræ. Ita. Amen!* »

Vers. 8: *Ego sum alpha et omega, dicit Dominus Deus, qui est et qui erat* ***et qui venturus est*** *, Omnipotens.* »

die ***Domini et audivi post*** me *vocem magnam tamquam vocem tubae*

Apo.3: Septima congregatio: finis « *Laodiceae* » era (= populus iudicatus).

VI, magnus dies irae Dei contra homines rebelles, quia ***venit dies magnus irae eius*** *, et quis poterit stare?* »

Apoc. 13: " *Bestia quae de terra oritur* " (Congregatio protestantium et catholicorum) et eius dominica lex; 15 : *Et datum est illi ut vivificaret imaginem bestiae , ut loqueretur imago bestiae ,* ***et ut quicumque non adorarent imaginem bestiae, occiderentur.*** »

Apoc. 14: Duo argumenta " *messis* " (finis mundi et raptus electorum) et " *vindemia* " (caedes falsorum pastorum a sectatoribus seductis et deceptis).

16 , Vers **.**

In hoc versu 19, invenitur formula clavis directi et visibilis Dei interventus, " *et facta sunt fulgura, voces, tonitrua, terrae motus* ", iam citatus Apoc. Hic autem addit spiritus, *et grando gravis* . " *grando* " cum qua lemma septimi **"** septem *plagarum ultimarum* ", Apoc.

Contextus ergo reditus Iesu Christi notatur ultimo themate Adventistico, quod hoc tempore , vere 2030, vera salus electis offertur, consecuta sanguine a Iesu Christo effuso. Hora conveniendi cum rebellibus est, qui electos suos occidere parant qui Romanam Dominicam recusant ac fidem servant sabbato a Deo sanctificato a prima septimana mundi conditi. " *Sextum sigillum* " Apoc. VI mores et perturbationem rebellium a Domino deprehensorum illustrat in actu genocidia voluntaria sui beati ac dilecti electi sui. Dissensio agitur in hoc versu 19. Pertinet ad legem divinam in *arca testimonii conservatam* in sanctissimo loco tabernaculi et hebraeo *templo* . Arca suam dignitatem summamque sanctitatem debet solum quia continet tabulas Legis digito insculptas ipsius Dei in persona

coram Mose, fideli servo suo. Sacra Scriptura nobis permittit comprehendere quae terrorem inferunt rebellium tempore adventus Iesu Christi. Hoc enim est quod versus 1 ad 6 psalmi 50 declarant.

Psalmus *Asaph. Deus, Deus, YaHWéH, loquitur, et vocat terram ab ortu solis ad occasum. Ex Sion perfecta pulchritudo Deus micat. Venit noster, non tacet;* ***coram illo ignis vorans, in circuitu ejus tempestas valida*** *. Clamát ad superos et ad terram,* ***ut iudíciat pópulum suum*** *: * cóngrega mihi fidéles meos, qui disdúxi testaméntum mecum in sacrifício. - Et* ***annuntiabunt cœli justitiam ejus*** *, quoniam Deus judex est.* »

In contextu terroris, rebelles textum quarti mandatorum Dei in caelo litteris igneis exhibitum videbunt. Ac per hanc divinam actionem cognoscent Deum primam et *secundam mortem condempnare* .

Ultimus hic versiculus " *septimae tubae* " thematis ostendit et confirmat momentum quod Deus dat suam legem a rebellibus falsi Christianismi provocatam. Lex divina obtentu assertae legis et gratiae contempta est. Hic error consequitur ex errore verborum Pauli apostoli in epistolis suis. Hic igitur dubitationem discutiam dilucidis ac simplicibus explicationibus providendo. In Rom. 6, Paulus eas opponit « *sub lege* » cum illis « *sub gratia* » nonnisi propter contextum temporis incohantis novi Foederis. Per formulam « *sub lege* », Iudaeos Veteris Foederis designat, qui novum foedus in perfecta iustitia Iesu Christi renuunt. Et designat electos officiales qui ad novam societatem ineunt per formulam « *cum lege* ». Hoc est enim beneficium gratiae allatum, cuius nomine Iesus Christus in Spiritu Sancto electum suum adiuvat et docet eum diligere et obedire sanctae legis divinae. Ipsi obediendo, tunc est *cum lege* , et *sub gratia* , non est *sub lege* . Iterum memini Paulum de lege divina dixisse *sanctum esse mandatumque iustum ac bonum* ; quod ei communico in Christo Jesu. Dum Paulus peccatum castigat, quaerens persuadere legentibus se non amplius peccandum esse dum in Christo, moderni rebelles suis auctoritatibus utuntur ad contradicendum ei faciendo Iesum Christum, quem dicunt esse "ministrum peccati" constitutum . Mart. 7, 321. Quum Paulus ad Gal. 2, 17: *quaerentes iustificari per Christum, si et ipsi peccatores inventi sumus* , ***Christus peccati minister esset? Absit*** *!* » momentum praecisiones notemus, » ***procul ab eo*** ", qui religionem fidei modernae Christianae rebellis fidei notionem damnat, et hoc post diem septimum Martii 321, in tempore quo " ***peccatum Romanum*** " intravit fidem Christianam Occidentalem et Orientalem, auctoritate imperatoris pagani Romani Constantini [I.] _

In hoc contextu " *septimae tubae* " primorum sex milium annorum a Deo deputato ut electio terrestrium electorum finem habeat, in altiore incepto septem milium annorum. Septimum millennium seu " *mille annorum* " Rev. 20, tunc aperit, dedicatum caelesti rebellium iudicio ab electis a Iesu Christo redemptis, thema Rev.4.

Revelation 12: The Great Central Plan

Mulier – Invasor Romanus – Mulier in deserto – Parenthesis: pugna in caelo – Mulier in deserto – Reformatio – Atheismus – Adventist reliquiae

Victrix mulier, sponsa Christi, agnus Dei

Vers. 1: " *Signum magnum apparuit in caelo; mulier involuta sole, luna sub pedibus ejus, et corona stellarum duodecim in capite ejus;* »

Hic rursus plura argumenta in variis picturis seu scaenae succedunt. Prima tabula Coetum electum illustrat, quod prosit victoria Iesu Christi, eius unici Capitis, secundum Eph. Sub symbolo " *mulieris* " *"Sponsa* " Christi circumfusa est " *sol iustitiae* " prophetata in Mal.4:2. In duplici applicatione figura tenebrarum *luna sub pedibus eius* . Isti hostes sunt historice et chronologico ordine, Judaei Veteris Foederis, et Christiani lapsi, Catholici, Orthodoxi, Protestantes, et Adventistae novi. In capite eius *corona stellarum duodecim* significat victoriam suam in societate Dei, VII, cum homine, V, numeri XII significatio.

Persecuta mulier ante victoriam finalem

Vers. 2: *concepit, et clamabat parturiens et parturiens.* »

In vers. 2, dolor *nativitas* terrestrem persecutionem evocat quae tempora gloriae caelestis praecessit. Haec imago a Iesu adhibita est apud Ioannem XVI, 21-22: Mulier, *cum parit, tristatur, quia venit hora eius; sed cum prolem peperit, non amplius meminit passionis, propter gaudium, quod homo natus est in mundo. Ergo et tu nunc in tristitia es. iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum, et gaudium vestrum nemo tollet a vobis.* »

Paganus persecutor mulierum: Roma, magna civitas imperialis

Vers. 3: " *Et adhuc aliud signum apparuit in caelo; et ecce draco magnus rufus, habens capita septem et cornua decem, et in capitibus suis diademata septem.* »

Vers. 3. Suum persecutorem designat: Diabolus scilicet, sed per terrenas potestates carnales agit, qui electos secundum voluntatem eius persequuntur. In agendis duobus continuis consiliis utitur; "draconis " et " *serpentis* " *;* Prima, " *draconis* " est aperta oppugnatio a romanis imperatoriis paganis adhibita. Signa iam vidimus in Dan. 7, ubi Roma apparuit in specie quarti animalis immanis cum *decem cornibus* . Contextus paganus confirmat praesentia " *diademorum* " quae hic super " *septem capitibus* " posita sunt, symbolum civitatis Romanae, secundum Apoc. Haec praecisio plenam attentionem meretur, quia nobis indicat, quoties haec imago praesentatur, situ historico contextui " *tiarae* ", qui prophetavit.

Religiosus persecutor mulierum: Papal Catholic Rome

Vers. 4: *cauda eius traxit tertiam partem stellarum caeli, et proiecit eas in terram. Draco stetit ante mulierem parituram, ut filium suum cum pareret devoraret.* »

Hic versus sub novis symbolis suscipit nuntium Apoc. 11, ad 3, ubi Roma pontificia a Deo est auctoritate, sub titulo " *virgae* ", *sanctam civitatem per 42 menses conculcare* .

Apud Danielem, " *Decem cornua " imperii Romani papalis " cornu* " (a. 538 usque ad 1798,) succedenda erant . Haec successio confirmatur hic cap.

vox " *caudae* " quae falsum peltat. *prophetissa Iezabel* » of Rev. 2, 20, illustrat hanc successionem falso christiani pontificii Romae religiosi. Accusatio citata in Dan. 8: hic renovatur. Victimae eius praestigiae et seductiones, quae « *serpentis* » Geneseos dignae sunt, sub signo « *stellarum caelorum* » vel sub titulo « *civium regni caelorum* » conculcantur, quam Iesus discipulis suis attribuit. . " *Tertia pars in casum trahitur* ." Tertium non citatur ad sensum literae, sed, ut ubique in prophetia, ut magna pars totius Christianorum probatorum. Hanc proportionem possunt etiam victimae per tertiam literam excedere.

Vers. 5: *peperit filium, qui regeret omnes gentes in virga ferrea. Et raptus est filius eius ad Deum et ad thronum eius.* »

Duplici applicatione prophetia memorat quomodo diabolus causam Christi a nativitate usque ad mortem suam vicit. Haec autem victoria est primogenitorum, post quem omnes electi succedunt, eadem pugna perseverare usque ad ultimam victoriam. In illo momento sumentes corpus caeleste, communicabunt cum eo, judicium impiorum, et ibi, ut simul, " *pascent gentes in virga ferrea* ", quae dabit sententiam " tormentorum *; secunda mors* « ultimi iudicii. Experientia Christi et electorum eius in unam communem experientiam confluunt et imago *« pueri ad Deum assumpti et ad thronum eius* », ideo ad caelum est terrestris « liberationis » electorum. fient in 2030 in reditu Christi ultoris. Tradentur a " *poenis" puerperium* ". Puer symbolum est verae ac victorise christianae conversionis .

Vers. 6: *et mulier fugit in solitudinem ubi habebat locum paratum a Deo, ut ibi pasceretur diebus mille ducentis sexaginta.* »

Coetus persecutio pacificus est et inermis, cuius unicum telum Bibliae est, verbum Dei, gladius Spiritus, nonnisi ante eius aggressores fugere potest. Vers. 6, tempus regni persequentis papalis memorat pro *1260 diebus propheticis* , seu 1260 annis realibus secundum codicem Ezé. 4, 5-6. Hoc tempus christianae fidei est tempus acerbissimae probationis, quod suggerit mentio vocabuli « *deserti* », ubi « a Deo ducitur ». Sic afflictionem duorum *testium participat* Apoc. 11, 3; Dan . _ quod peccatum peractae desertionis observantiae diei sabbaticae quietis ab anno 321 usque ad diem 7 Martii.

Parenthesis dedicatio: pugna in caelo

Vers. 7: *Factum est autem bellum in caelo. Michael et angeli eius contra draconem pugnaverunt. Et draco et angeli eius pugnaverunt* .

Sanctorum nuntiata raptus explicationem meretur quam Spiritus nobis in quadam parenthesi offert. Hoc fiet propter victoriam Iesu Christi de peccato et morte. Haec victoria post Suam resurrectionem confirmata est, sed Spiritus nobis hic ostendit consequentias quas habuit caelis habitatoribus humeros daemonibus fricantibus et ipso Satana usque ad hoc tempus.

Magni momenti : haec caelestis pugna quae oculis humanis invisibilis permansit lucem infundit significationem verborum aenigmaticorum, a Iesu in terra prolatis. Apud Johannem xiv 1-3, Jesus dixit, " *Non turbetur cor vestrum; Credite in Deum et in me credite. Multae mansiones in domo Patris mei sunt. Si non esset, dicerem tibi. parabo vobis* ***locum*** *. et cum abiero et* ***praeparavero vobis locum*** *iterum venio et accipiam vos ad me ut ubi ego sum et vos sitis Quid* praeparationis huius ***loci*** significetur, in versu qui sequitur, patebit.

Vers. 8: *Sed non fortes erant, nec inventus est amplius* ***locus eorum in caelo.*** »

Hoc bellum caeleste nihil commune habet cum terrenis nostris; non statim mortes facit, nec sunt paria duo castra contraria. Magnus Creator Deus, qui se sub humili et fraterno aspectu archangeli « *Michaelis* » exhibet, idem est omnipotens Deus, coram quo omnes creaturae eius se prosternunt et obediant. Satan et eius daemones sunt illae creaturae rebelles, quae solum coactae obsequuntur, ac denique resistere et obedire coguntur, cum eas Deus magnus e caelo expellit per suam omnipotentiam. In suo terreno ministerio Iesus ab angelis malis timebatur, qui ei oboediebant atque testabantur se ipsum esse “ *Filium Dei* ” esse divini consilii, eoque designante.

Hoc in versu Spiritus designat: « *Non est inventus amplius locus eorum in caelo* ». Hic " *locus* " a rebellibus caelestibus in regno Dei occupatus liberandus erat ut hoc regnum caeleste posset " *purificari* " et " *praeparari* " ad suscipiendos electos Christi in die novissimo proelio contra terrestres rebelles , dum venerat . in gloria. Inde est quod, electis suis assumptis, " cum Eo semper erunt, ubicumque est " vel, in caelo purificato sic " *parati* " ad accipiendos eos. Tunc erit portio terrae desolatione, quam ab *alto prophetatum est* , quia Gen. Sub lumine huius pugnae, consilium salutaris divinum illuminatur et unumquodque verbum praecipuum consilii sui sensum suum ostendit. Ita se habet cum his versibus citatis Heb. IX, 23: *Necesse est igitur, cum* ***imagines quae in caelis sunt*** *hoc modo* ***purificanda*** *, utrum* ***ipsa caelestia sacrificiis his excellentiora essent.*** » Sic

« ***excellentius sacrificium*** » necessarium fuit voluntaria morte Messiae, Iesu nomine, offerri ad expiandum pro suorum electorum delictis, sed in primis, ad obtinendum pro creaturis eius ac sibi legitimum ius damnandi. ad mortem caelestes et terrestres rebelles. Hoc modo “ *purificatum est” caeleste sanctuarium* Dei , primum ac deinde, victoris Christi reditu, terrae vertentis erit, quam eius « scabellum pedum » designat, non vero tamquam « *scabellum pedum* ». Sanctuarium, Isa. 66:1-2: " *Haec dicit Dominus: Caelum sedes mea,* ***terra autem scabellum pedum meorum*** . *Quam domum aedificabis mihi, et quem locum daturum mihi ad habitandum? Omnia hæc manus mea fecit, et facta sunt universa ista, dicit Dominus; Hic est, quem ego videbo; ei, qui patitur, et infirmus est spiritu, et timenti verbum meum.* » ; vel, ut dicitur Ezech. IX, ' *gementes et gementes propter abominationes suas* '.

Vers 9 : *Et projectus est draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur diabolus, et satanas, qui seducit omnem terram: projectus est in terram, et angeli ejus cum illo projecti sunt.* »

Caelestia spiritualia purgatione a Christo victore suscepta profuerunt. diabolum et angelos suos daemonia e caelo eiecit *per* duo milia annorum in terra. Diabolus sic cognoscit « *tempus* » quod manet Ei personaliter ac pro suis daemonibus agendi contra sanctos electos et divinam veritatem.

Nota : Iesus non solum rationem humanitatis Dei revelavit, sed etiam hanc formidabilem indolem exhibuit diabolo, de quo vetus testamentum parvum dixit, eum paene neglectum relinquens. Cum Iesu victoria contra diabolum, pugna inter bina castra intenditur ob clausuram daemonum, qui nunc invisibiliter inter homines degunt in terra et in tota nostra terrena ratione, quae planetas caeli et stellas comprehendunt. Hae solae sunt extra-terrestriae in dimensione nostra terrestri.

Hic admonere oportet vos rectam intelligentiam totius salutaris progressionis a Deo designati esse privilegium exclusivum electis suis reservatum. Falsa enim fides cognoscitur in eo quod semper in suis propositis interpretationibus fallitur. Hoc probatum est, quia Iudaei, qui dederunt Messiam, prophetaverunt in Scripturis sanctis ut carnalem liberationem facerent; peccati. Similiter hodie, fides Christiana falsa exspectat reditum Iesu Christi, instaurationem Regni eius et potentiam in terra; quae Deus in suo programmate non posuit, sicut sua Revelatione prophetica nos docet. E contra, eius adventus gloriosus finem vitae suae notabit, qui suorum delictorum et totius culpae erga se lator remanet.

Electus Christi novit vitam liberam in caelo inchoatam et post terrenam parenthesin necessariam ad perfectam amoris suique iustitiae demonstrationem, Creator Deus vitam creaturarum suarum, quae in caelo et in terra manent, prorogetur; aeternaliter in sua forma caelesti. Tunc rebelles coelestes et terreni judicati, destructi et exstinguentur.

regnum caelorum liberatur

Vers 10: *Et audivi vocem magnam in caelo dicentem: Nunc facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri, et potestas Christi ejus; Accusator enim fratrum nostrorum deiectus est, qui accusabat eos coram Deo nostro die ac nocte.* »

Hoc " *Iam* " scuta diem VII mensis Aprilis, XXX, ante diem hebdomadis sequentis Mercurii, III Aprilis, in qua crucem accepta, Iesus diabolum, peccatum et mortem vicit. Prima sabbati, dixit Mariae: « Noli *me tangere; nondum enim ascendi ad Patrem meum* . Cuius victoria adhuc in caelo officialis, ac deinceps in omni divina potestate, sub eius nomine angelico " *Michaelis* " iterum detecto, diabolum et daemones suos de caelo persecutus est. Adnotandum est " *accusatorem fratrum nostrorum," qui eos die ac nocte apud Deum nostrum accusavit* . Nobis manifestat immensam Dei castrorum fraternitatem universalem quae repudiationem castrorum rebellium cum terrae electis communicat. Qui sunt isti *fratres* ? Qui in caelis et qui in terra sunt, sicut Iob, qui partim diabolo traditus est, ad probandum calumnias eius, vanus est.

Vers. 11 : *Ipsi vicerunt eum propter sanguinem Agni, et propter verbum testimonii sui, et non dilexerunt animas suas usque ad mortem timentes.* »

Exemplar, quod in hoc versu tractatum est, in verbo " *Smyrnae* " aetatis invenitur, et hic nuntius significat mensuram fidei a Iesu Christo requisitam omnibus saeculis prophetantibus usque ad reditum suum gloriosum.

Victoria « *Michaelis* », nomen divinum caeleste Salvatoris nostri Iesu Christi, iustificat eius sollemnia declarationes in Matth. 28, 18 ad 20: « *Venit Iesus et locutus est eis sic:* ***Data est mihi omnis potestas in caelo et in in terra*** *. Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, et docentes eos servare omnia, quaecumque mandavi vobis. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi.* »

Ita, in fundamento primi Foederis, Deus Moysi historiam originum terrestrem dimensionis nostrae revelavit, sed nobis dumtaxat, qui ultimos hominum vitae dies vivimus, intellectum eius totius salutaris consilii revelat. parenthesin claudunt experientiae peccati terrestris quae sex milia annorum duravit. Cum Deo igitur omnium fidelium caelestium et terrestrium electorum spem aeternae reunionis participamus. Itaque privilegium electum in caelum et incolas eius vicissim animum intendere debemus. Ex parte vero, non desierunt in electis et terrenae historiae fortunam interesse, a creatione usque ad finem mundi, sicut scriptum est 1 Cor. 4, 9: Deus, ut mihi videtur . *fecit nos apostolos, ultimos hominum, morte damnatos in via, cum* ***fuimus spectaculo mundo, angelis*** *et hominibus.* »

Status terrae deterioratur

Vers. 12 *Propterea laetamini coeli, et qui habitatis in caelis. Vae terrae et mari ! Diabolus enim in ira magna descendit ad vos, sciens quod modicum tempus habet.* »

" *Incolae in caelis* " primi in Christi victoria *laetati fuerunt.* Sed huius gaudii pars est intensio infortunii *pro* habitatoribus *terrae* . Diabolus enim scit se ad fidem ad mortem damnari, et ad *modicum tempus* habere contra consilium salutis. Actiones quae per mille annos in castris daemonum in terris conclusis peraguntur, a Iesu Christo in Apocalypsi vel Apocalypsi revelantur. Haec est materia huius operis, quod scribo vobis. Et quia 2018 electi Iesu Christi hanc cognitionem communicaverunt finis temporis diabolo reservati ad opus stupri;

finis erit in fonte MMXXX cum glorioso reditu Magistri sui divini. Parenthesis huius argumenti claudit versu XII.

Claudunt parenthesin pugnae in caelo

Resumptio thematis mulieris incessus in desertum

Vers. 13 : *Videns draco quod projectus in terram, persecutus est mulierem quae peperit masculum.* »

Haec parenthesis permittit Spiritum sumere thema papalis regni a versu 6. *Draconis vocabulum* in hoc versu adhuc diabolum designat, Satanam, ipsum. Sed pugna contra *mulierem* fit per actionem Romanam successive imperialis, deinde papalis.

Vers. 14: *et datae sunt mulieri duae alae aquilae magnae, ut volaret in desertum in locum suum, ubi alitur per tempus et tempora et dimidium temporis, longe ab eo. facie serpentis.* »

In hoc versu 14, repetit verbum significans durationem papalis regni per modum trium annorum et dimidium, *tempus, tempora et dimidium temporis* , iam Dan. Qua in resumptione, nova singularia in temporum serie revelabuntur. Unum notandum est, " *draconem* " vers. 4, reponitur per " *serpentem* "; similiter quod " *draconis* " vers. 3, reponitur per " *cauda* ." Voces « *serpentis et caudae* » nobis mutationem significant in rebus agendis, quam Deus « *aquila magna* » inspirat diabolo et eius daemonibus. Post apertam impugnationem "draconis ″ sequitur dolum et religiosum mendacium "serpentis ″ quod impletum est a papalibus annis 1260 prophetatum. Mentio « *serpentis* » Deum nobis suggerit comparationem cum adiunctis peccati originalis. Sicut Eva seducta est per *serpentem,* per quem diabolus loquebatur; " *mulier* ", " *sponsa* " Christi subiecta est probationi verborum mendacii, quas diabolus ei per " *os* " procuratorum suorum pontificii Romano-Catholicismi exhibet.

Vers. 15: *Et misit serpens aquam de ore suo sicut flumen post mulierem, ut attraheret eam in flumine.* »

Vers. 15 illustrat catholicam persecutionem, cui subjicitur perfidus Christiana fides; sicut aqua *fluminis* , *quae* omnia in se continet . Romanus Catholic Papal " *os* " suas fanaticas et crudeles foedera catholicas contra religiosos adversarios suos immisit. Perfecta huius actionis effectio est institutio corporum "draconum" a Ludovico XIV auctore Le Tellier episcopo. Hoc corpus militare, creatum ad pacem protestantium resistentiam persequendam, omnes infirmos et mansuetos Christi electos in dogmata sua "instituit", cogendo eligere inter se ad catholicismum converti vel in captivitatem ducere vel ad mortem post horribilem abusum et cruciatum . .

Vers. 16: *Et adjuvit terra mulierem, et aperuit terra os suum, et deglutivit flumen quod ejecit draco de ore suo.* »

Duas superimpositas nobis huic versui interpretationes offert Spiritus. Nota " *mulierem* " et " *terram* " hic esse duas res distinctas , et " *terra* " fidem protestantismi seu terram litteralem significare posse, terram nostrae telluris. Hoc versu dabit duas interpretationes quae in Revelatione divina chronologice inter se succedunt.

1st nuntius: protestantismus falsus bestialis : In ordine **chronologico** primo, " *mulier* " respondet pictoriali descriptioni pacifici protestantium Reformationis, cuius officialis " *os* " (ut Martini Lutheri anno 1517) peccata catholicorum denuntiavit; quae eorum nomen iustificaverunt: Protestantes sunt, qui contra catholicam religionem iniustitiam protestantur, quae in Deum peccat et veros servos suos necat. Alia hypocritica pars Protestantismi significata nomine " *terrae* " etiam suum " *os* " aperiens ad fidem catholicam denunciandam, sed arma sumpserat eiusque violentas ictus "absoravit *"* notabilem partem pugnantium foederibus catholicarum. Verbum " *terrae* " hic significat insignem "Huguenots", protestantium pugnatores Cevennenses, ac castella militaria, sicut La Rochella per "bella religionum", in quibus Deus a duobus hominum coetibus nec colebatur nec honorabatur. imbellis.

2nd **message** **: Gladius vindictarius atheismus nationalis Gallicus** . In secunda lectione, et ordine chronologico, hic versus 16 indicat quomodo res novas Gallicas papalem aggressionem monarchiarum catholicarum penitus absorbebunt. Praecipua huius versiculi nuntius est. Et una est quam Deus dat in munere « 4th *tubae* , Apoc. 8, 12, et *bestiae quae ex abysso oritur , Apoc* . "Proditi a rebellibus catholicis peccatoribus. Ista imago sumitur ex poena rebellis *Corae* , Num. XVI, 32: ***Aperuit terra os suum*** *, et deglutivit eos, et domus suas cum omni populo Core, et universis bonis eorum* . Haec comparativa imago, perfecte congruens cum divina Revelatione et historica effectu, repudiationem legis divinae a rebellibus in utroque casu revocat.

Draconis **hostis Last : Adventist** ***Reliquiae Mulierum***

Vers. 17: *Et iratus est draco in mulierem et abiit facere proelium cum reliquis posteris eius, qui custodiunt mandata Dei et habent testimonium Iesu.* »

In silentio praeteriens CL annos protestantium actionis divinae exsecrationis percussus, argumentum " *5 tubae* ", ultimum terrenum diaboli pugnam et caelestem et terrestrem satellites evocat, nobisque scuta ostendit. communi odio. Ultimi scuta haec erunt Electi, novissimi posteri et heredes Adventistae munitores 1873, quibus haec postrema probatio secundum Rev. 3:10. Auctores, quorum missionem complebunt, eandem benedictione divina deferentes. Firmiter ac fideliter sustentare debebunt opus quod eis Iesus concredidit: " *caracterem bestiae* " in dominica Romana quovis modo honorare debebunt, quidquid impensa est, exercitatio sabbati sabbati, die Sabbati, fideliter custodiendo. vera septima sabbati, tempus constitutum et confirmatum a magno et omnipotente Deo creatore. Hoc verum est quod in hac descriptione apparet "reliquiarum *seminis mulieris* " in hoc versu: " *Qui custodiunt mandata Dei* ", decem et non novem; et *testimonium iesu qui retinent* , quia non ei detrahet ex eis. nec *dracones* , nec *serpentes* . Hoc autem *testimonium Iesu* est pretiosissimum, quia, secundum illud Apoc. XIX, *testimonium Iesu est spiritus prophetiae* . Hoc est testimonium propheticum quod *impossibilis est diabolo decipere veros electos* Christi, Dei veritatis, ut docet Matth . *magna portenta et miracula facient usque ad seducendos,* ***si fieri potest*** *,* ***etiam electos*** . ».

Prope…plenam victoriam Satanae

18 *Et stetit super arenam maris* .

Hic postremus versus diabolum nobis triumphantem ostendit, qui cum eo in lapso suo mortalique damnatione secum adducens, **omnes christianae religionis instituta** , quae dominatur ac tenet sub eius potestate. X, 22, Deus dicit: *Si populus tuus, Israel, quasi arena maris, reliquiae revertentur; dissoluta est contritio, superabundabit justitia.* » Ita, secundum hanc prophetiam, in fine mundi soli Adventistae dissidentes, " *reliquias mulieris* ", " *electae, sponsae Christi* " constituentes, et *spirituales* Dei Israel, ad hoc fugiunt. satanica dominatio. Meminimus enim, nomine « Adventis », Spiritum definire vexillum fidei ad ultimos electos inde a 1843 electos ad salutem; anno 2020, religiosum est mores, sed non iam institutum quod Deus iudicavit, condemnavit et reprobavit (" *evomuit* "), anno 1994 .

Revelation 13: Fratres Religionis Christianae

Bestia maris . Bestia terrae

The number 13 represents for superstitious idolatrous people faustum leporem vel malam fortunam lepore depending on each person's opinions and countries. Hic, in sua gloriosa Revelatione, Deus nobis suum numerum indicat, secundum numeros 1 ad 7 eorumque varias complexiones. Numerus 13 obtinetur accessione numeri "6", numeri angeli Satanae, numerus "7", numerus Dei ac propterea legitimae religionis Deo creatori in Iesu Christo donatae. Sic in hoc capite inveniemus "falsos fratres Christianae religionis", sed veros mortales vere electos inimicos. Haec " *tarsh* " abscondit in medio " *frumenti boni* " sub erroneis religionis speciebus quae hoc capitulum detegit.

Prima *bestia* , quae *oritur a mari*
Serpentis ***Draconis Primum bellum***

Et *vidi de mari bestiam ascendentem habentem* ***cornua decem et capita septem*** *et* ***in cornibus eius decem diademata*** *et* ***in capitibus eius blasphemia nomina*** .

Ut in studio Apoc. 10, invenimus in hoc capite duas *bestias christianas* nostrae aetatis sic dictas. Prima, *quae a mari oritur* , ut Dan. 7, 2, pertinet ad fidem catholicam et persecutionem regni prophetici " *42 mensium* ", seu 1260 realis annorum. Sumpta symbola imperiorum quae praecedunt Dan. 7, invenimus regnum corniculi, *quod* appariturum erat post *decem cornua* sua regna, ut habetur Dan. " *tiaras* " super " *decem cornua* " positas ostendunt hic contextus historicus iaculis. Roma papalis per *septem capita* significatur, quae eam duplici sensu praecipue denotant. Litteralis maxime est " *septem collium* " in quibus Roma aedificatur, ut habetur Apoc. Alius spiritualior habet prioritatem; " *septem capita* " pro sanctificatione magistratus; " *septem* " sunt sanctificationis numerus; " *capita* " sunt magistratus seu senior, Esai. Hic superior magistratus Romano pontifici tribuendus est, quia habet formam status sui iuris, tam civilis quam religiosi, cuius caput est papa. Spiritus specificat: « *et super caput eius nomina blasphemiae* ». Sed nomen *blasphemiae* singulariter est, et sic accipiendum est: *nomina mendaciorum* , secundum significationem vocis *blasphemiae* . Iesus Christus « *mendacium* » Romano regimini attribuit. Ideo ei nomen *patris mendacii attribuit* , quo diabolum ipsum Satanam designavit, Ioan. VIII, 44: ***vos ex patre diabolo estis*** *, et desideria patris vestri vultis facere. Ille homicida erat ab initio, et in veritate non stat, quia non est veritas in eo. Cum mentitur, de corde suo loquitur;* ***quia mendax est pater mendacii*** .

Vers. 2: *Bestia, quam vidi, similis erat* ***pardo*** *; Pedes eius sicut ursi* ***,*** *et os eius sicut os* ***leonis*** *. Et dedit illi draco potestatem suam et thronum suum et potestatem magnam.* »

" *Quarta bestia* " de Dan. 7:7 dixit " *terribilem, terribilem et praevalentem* " hic accuratiorem descriptionem accipit. Sola enim re- gulae trium Imperiorum, quae eam ab Chaldaeo praecesserunt, exhibet. Possidet agilitatem "pardi *"* , nimiam vim *ursi* "et saevam vim carnivorae "leonis *"* . In Apoc. 12, 3, " *draconis* " vers. 3, ubi " *diademata* " super *septem capita* " repraesentabant Romam in suo pagano imperatoria periodo persequente antiquos Christianos. Unde sicut Dan. *VII* , 8-24 succedit Dan. VIII, hic papatus habet potestatem a Romano imperio; quam historia imperiali decreto ob Iustinianum I, anno 533 et 538, et 538 confirmat. Sed cave ! " *Draconem* " etiam de " *diabolo* " significat, *Apoc* . Intelligimus cur Deus in priore versu duos entia « *patres mendacii » faciat.*

Nota : In gradu militari, Roma papalis robur et potestatem suam formam imperialem retinet, quia exercitus regii Europaei serviunt ei et eius decisionibus satisfaciunt. Ut Dan. 8, 23 ad 25 docet, virtus eius innititur « *prosperis astutibus* », quae constant se Deum in terris repraesentare vindicare, et ut sic, aditum ad vitam aeternam propositam aperire vel claudere possint. Christi Evangelium : « *In fine dominii eorum , consumptis peccatoribus , exsurget* ***rex impudens et callidus*** *.* ***Crescet potestas eius, sed non viribus suis*** *; Incredibilem cladem perdat,* ***in coeptis succedet*** *, potentes perdet populosque sanctorum.* ***Propter abundantiam autem ejus et prosperitatem pessimam*** *, in corde suo arrogantiam, disperdet*

multos, qui in pace vixerunt, et contra principes principum consurget. sed confringetur sine labore ullius manus. »

In fine 1260, atheismus Revolutionis Gallicae finem imposuit dominationi despoticae ab 538 constitutae .

Vers. 3: *Et vidi unum de capitibus suis quasi vulneratum ad mortem; sed eius letale vulnus sanatum est. Et tremuit omnis terra post bestiam.* »

Numquam in tota historia poenitens, per coactionem pontificis magistratum debebit persequendae potestatis renuntiare. Hoc fiet ab anno MDCCXCII, cum monarchia, eius armata subsidia, a Gallico atheismo eversa et decapitatur. Ut in Rev. 2, 22, hic atheus « *tribulationem magnam* » destruere vult religiosam Romanam potestatem " *mulieris Iezabel* " et eius scuta sunt " *qui moechantur cum ea* "; reges, monarchistae et sacerdotes catholici. Sic enim debet "esse *quasi vulnerata ad mortem* ". Sed propter opportunisticam causas, Imperator Napoleon illam anno 1801 in nomine suae Concordat [redintegravit] . Numquam iterum directe persequetur. Sed virtus eius blanda permanebit in multitudine credentium catholicorum, qui omnes credunt in mendaciis suis et praetentionibus usque ad reditum in gloria Iesu Christi: « Et admirata est universa terra *post bestiam* ». " *Secuta est universa terra bestiam* ," et hoc nomen *terra* in duplici sensu spectat ad tellurem, sed etiam reformatam fidem protestanticam, quae inde venit. Foedus oecumenicum (graece = terrestre) factum est ex quo deinde hanc nuntiationem confirmat. Si Spiritus hunc nuntium clara lingua exprimere voluisset, legeremus: " *tota* religio protestans *secuta est"* catholicae religionis impatiens . Haec sententia confirmabitur per studium secundae *bestiae* , quae hoc tempus *ascendit e terra,* vers. 11 hujus capitis.

4 *Et adoraverunt draconem, quia dedit potestatem bestiae; adoraverunt bestiam, dicentes, Quis similis bestiae, et quis potest pugnare contra eum?* »

Romam , sed etiam Satanam , secundum illud *Apoc* . hoc per consequens et omnino ignorans, cum ipse sit qui *potestatem suam bestiae dedit* . Sic papalis " *successus incepti* " prophetavit in Dan. 8, 24 historia confirmatur. Imperat absolute, diuque illibata, sua religione superis regibus. Terras et honores titulos disponit qui sibi serviunt ad remunerandum, ut habetur Dan. XI, ' *adversus deus alienos faciet munimenta; et qui eum cognoverunt honore implebit, super multos constituet illos, et* ***pro mercede distribuet illis agros*** . Res literaliter facta est in notissimo modo cum Papa Alexander VI Borgia (sicarius insignis) anno 1494 terram partita est et in Lusitaniam, ad orientem progressum Brasiliae et Indiae, et Hispaniam, reliquam partem nuper inventam, partita est. terras. Spiritus urget. **Electus Iesu Christi plene convinci debet fidem catholicam diabolicam esse, omnesque eius actiones infestantibus vel humanisticis dirigi a Satana, Dei adversario et electis. Haec emphasis iustificatur quia in Dan. 8, 25, "** *successionem inceptis et successu doli* " prophetat . Eius auctoritas religiosa a regibus, potentibus et christianis Europae populis agnita auctoritatem fidei suae praebet, ergo re ipsa fragilissima. Sed cum Deus et diabolus in actum poenae coniunguntur, turbae hominum multitudines obsequenter sequuntur falsam semitam, et ante omnia irrogatam. Potestas in terra potestatem vocat, quia homines potentes sentiunt, et in hac ditione, regimen papale, quod Deum

repraesentare asserit, dominus generis est. Ut in Apoc. 6, thema interrogationem ponit: " *Quis est ut bestia, et quis potest pugnare contra eum?"* ». Capita 11 et 12 responsum dederunt: Deus in Christo, qui anno MDCCXCIII atheismus res novas gallicas orietur, qui illum in sanguineo subfundent. Sed donec aspectus huius " *gladii ultoris " (munus IV* [poenae] attribuitur Lev. XXVI, 25), protestantes armati iam pugnabant, quin tamen eam vincere possent. Homines, protestantes, Franci et Germani, et Anglicani, omnes tam duri quam illi, a [saeculo] XVI eam pugnabunt, mortales eius ictus reddens, quia fides eorum est super omnia politica.

Vers. 5: *Et datum est ei os loquens verba superbe et blasphemias; et data est potestas faciendi menses quadraginta duos.* »

Haec verba identificantur cum iis quae apud Dan. 7, 8 leguntur, quae ad Romanum papale " *cornu exiguum ," quod oritur post " decem cornua* " regnorum Europaeorum. Hic ponitur *arrogantia eius* , hic autem addit Spiritus *blasphemias* seu calumnias falsas et religiones in quibus « *eius successus* aedificatus est. Deus Regnum suum " *1260* " annos actuales in forma prophetica biblica praesentatas " *quadraginta duos menses* " confirmat, secundum codicem " *diem in annum* " Eze. 4, 5-6.

Vers 6 : *Et aperuit os suum ad* ***dandum blasphemias in Deum*** *, ad blasphemandum nomen ejus, et tabernaculum ejus, et eos qui in celo habitant.* »

Animadvertendum hic est ad communem significationem quam humanitas verbo « *blasphemiae* » vel contumeliae dat. Ista conceptio fallit, quia mendacium designans, *blasphemiae* minime rationem contumeliae induunt, et quae Deo Romano pontifici imputat, habent e contrario speciem falsae et fucatae sanctitatis.

os papale in ***Deum blasphemias*** ; Quod identitatem suam confirmat Dan. XI, 36, ubi legitur, *Rex faciet quod voluerit; se exaltabit, super omnes deos gloriabitur,* ***et contra Deum deorum incredibilia dicet*** *; donec impleatur ira, veniet, et erit usque in finem;* » Spiritus regimine pontificio imputat mendacia, vel « *blasphemias* », quae omnes eius doctrinas religiosas designant; contra *Deum, nomen suum blasphemare* , nomen Dei frustra accipit, mores detorquet, necesas ei diabolicas actiones imputans; tabernaculum *suum* , id est, spiritale sanctuarium, quod est eius coetus, eius electi; " *et habitantes in celo* ", quia celum et incolas suo modo fallax evocat in dogmatibus suis inferna caelestia, gentilium legatum, qui sub terra, paradiso et purgatorio locant. « *Caeli incolae* », puri et sancti, patiuntur et indignantur, quod exemplum nequitiae et crudelitatis in hominibus a terrestribus daemonum castris iniuste tribuitur.

Vers. 7: *Et est datum illi bellum facere cum sanctis, et vincere eos. Et data est potestas in omnem tribum, populum, linguam et gentem.* »

Hunc versum confirmat verbum Dan. VII, 21 : *Vidi cornu hoc bellum cum sanctis, et praevalentem eis* . Christianismus Europae et globalis quidem scopus est, cum fides catholica Romana omnibus populis Europaeis composita, effectibus « tribuum , *populorum, linguarum et nationum* » quae civiliter independentes erant. Dominatio eius *in omnem tribum, populum, linguam et gentem* suam imaginem suam confirmat tamquam Babylonem *meretricem magnam* , ex Apoc . aquae , quae significant *populos, turbas, gentes et linguas* , ut dicitur Apoc. Cum cura notare possumus absentiam verbi " *tribus* " in hoc capite 17. Ratio est finalis

contextus aetatis iaculis, quae ad Europam et ad Christianismum occidentalem spectat, in quo triplex forma substituitur per varias nationes formas.

Ex altera vero parte, in principio constitutionis regiminis papalis, populi Europaei essentialiter ordinabantur in « *tribus » sicut in Gallia Romana, diversis « linguis* » et dialectis disiunctae et communicatae . Europa chronologice per " *tribus* ", deinde " *populos* " regibus subditis, postremo saeculo duodevicesimo [a] republicanis " *gentes* ", sicut Civitates Foederatae Americae Septentrionalis, populosa est, quae eius incrementum maximum constituunt. Constitutio populorum Romano regimini papali submissio debetur, quia is est qui recognoscit et stabilit auctoritatem regum Christianae Europae, a Clodoveo I rege [Francorum] .

8 *et adorabunt eum omnes qui inhabitant terram quorum non est scriptum nomen ab origine mundi in libro vitae agni qui occisus est* »

Novissimo tempore, ubi symbolum « *terra* » fidem protestanticam designat, hic nuntius praecisam sensum sumit: omnes protestantes fidem catholicam adorabunt; omnes, praeter electos, quibus subtiliter Spiritus hanc definit: *quorum ~~non~~ est ~~scriptum nomen~~ ab origine mundi in libro vitae agni qui occisus est.* » Et hic vos admoneo, electos eius repraesentantes esse « *cives regni caelorum* », contra rebelles qui sunt « *incolae terrae* ». Res testificantur veritatem huius annuntiationis propheticae a Spiritu Dei editae. Quia ab initio Reformationis, excepto Petro Valdo anno 1170, protestantes fidem catholicam adoraverunt, honorando suum "Dominicum" ab ethnico imperatore Constantino 1 ex quo March 7, 321. Haec accusatio thema secundae [praeparat] . " *bestia* " quae in vers.

Vers. 9: " *Si quis habet aures, audiat."* »

Qui « *aurem* » discretionis a Deo apertam habet, nuntium a Spiritu propositum intelleget.

Annuntiatio poenae atheismi nationis atheismo vindicato gladio punitus

Vers. 10: *Si quis in captivitatem duxerit, in captivitatem ibit; si quis machaera occiderit, oportet eum machaera occidi. Haec est perseverantia et fides sanctorum.* »

Iesus Christus placidam revocat docilitatem quam omni tempore ab electis suis postulat. Sicut primi martyres, ministri electi pontificii crudelis regni, oportet accipere fata, quae Deus illis preparavit. Sed declarat, quaenam iustitia erit, quae suo tempore, et religiosos regum et pontificum exactiones, ac eorum clericos, suo tempore puniet. Cum officiales electorum in captivitatem *ducti* , ipsi in carceribus seditiosorum Francorum ibunt. Cum electos suos, quos Iesus amavit, " *gladio" interfecti , ipsi Dei ultore "gladio"* interficiantur, cuius munus a guillotino eiusdem Galliae seditiosorum perficietur. Per Gallicam revolutionem Deum exaudiet desiderium vindictae ***expressum*** sanguine martyrum Apoc . *iudicare et vindicare* ***sanguinem*** *nostrum de his qui habitant in terra?* ». Et seditiosus guillotinus " catholicos *filios* " monarchiae et cleri Romani pontificis ut in Rev. Sed inter eius victimas etiam protestantes hypocritos inveniemus qui fidem civilibus opinionibus politicis confuderunt ac defenderunt, " *gladium* " in manu, opiniones personales eorumque hereditatem religiosam et materialem. Hic agendi

modus fuit Ioannis Calvini et eius fautores sinistri et cruentissimi Genevae. Actiones, quae anno 1793 et 1794 peractae sunt, prophetia nos inducit in contextum longae pacis religiosae per « 150 » annos prophetatos per propheticam "mensem quinque" *Rev.* 9, 5-10. Sed post 1994, finis huius periodi, ab 1995, ius *"occidere* " ob causas religiosas restituta est. Hostis potentialis tunc clare evadit religio islamica donec eius extensio bellica, quae inter 2021 et 2029. Ducet ad "Tertium Bellum Orbis Terrarum" Paulo ante Christi reditum expectatum pro veris 2030, secundus "bestia" *apparebit* . in hoc capite XIII.

Secunda bestia, quae *oritur de terra*

The Last Stand of the ***Dragon-Agnus***

Vers. 11 : *Et vidi aliam bestiam ascendentem de terra, cui habebat cornua duo similia Agni, et loquebatur sicut draco.* »

Clavis ad verbum " *terrae* " cognoscendum invenitur in Gen. 1, 9-10: " *Dixit Deus, Congregentur aquae, quae sub caelo sunt, in locum unum, et appareat arida. Sicque factum est. Appellavitque Deus aridam terram et massam aquarum appellavit mare. Et vidit Deus quod esset bonum.* »

Sic igitur, sicut *terra arida* secunda die terrenae creationis de *mari* exivit , haec secunda *bestia* de prima exivit. Haec prima " *bestia* " designans religionem catholicam, secunda ex ea veniens, spectat religionem protestanticam, hoc est, ecclesiam reformatam. Haec tamen admirabilis revelatio non amplius mirari nos debet, cum superiorum Capitulorum studia nobis, modo complementario, revelaverint statum spiritualem, quem Deus suo iudicio divino huic religioni protestantismi tribuit, quae, post tempus vocata, " Thyatira *non* consentit ad Reformationem susceptam perficiendam. Haec tamen perfectio requirebatur per decretum Dan. 8, 14, cui debet verbum Dei, ut *habetur Apoc. et mortuus es* ". Haec mors spiritualis eam mittit in manus diaboli qui eam praeparat sua inspiratione ad « *pugnam Armagedon* », Apoc. Hora postremae huius fidei est, qui annuntiatur in nuntio suo adventustico servis suis tempore *Philadelphiae directo* , incepta tolerabit quae eam faciet, " *bestiam quae e terra oritur* ". Illa *duo cornua* habet quae in versu sequenti 12 iustificabit et recognoscet. Coniuncti enim in societate oecumenica, protestantes et catholicae religiones inter se pugnant contra quietis diem a Deo sanctificatae in autentico septimae hebdomadis; sabbatum vel sabbatum iudaeorum, sed et Adam, Noe, Moyses, et Iesus Christus, qui non interrogaverunt in ministerio et doctrina eius in terra, quia crimina praevaricationis sabbatum contra Iesum a rebellibus Iudaeis inlata sunt inventa. et iniustum. Cum in opere sabbati miracula faceret, eius incitamentum erat ut veram Dei sabbati notionem restitueret. Hae duae religiones, quae salutem obtinent " *Agnum, qui tollit peccata mundi* ", bene merentur, ob normas describendas, imaginem "Agni, *quae sicut draco loquitur* ". Quoniam observatoribus sabbatum intolerantiae auctoribus, quos ad mortem damnandum ibunt, apertum est bellum, "draconis" consilium , quod incoepit.

Vers. 12 : *Omnem potestatem prioris bestiae exercuit in conspectu suo, et terram et habitatores eius adorare fecit bestiam primam, cuius curata est plaga mortis.* »

Contestamur quasi nullam esse fidem catholicam non iam dominatur, sed pristina eius auctoritas religioni protestantismi datur. Hoc, quia haec religio protestantica publice potentissima est in terris, Civitatum Americae Septentrionalis seu USA., fusio religionum protestantium Europaeorum et Americanorum iam facta est, etiam inter Adventist institutionem diei septimi; ex quo 1995. Novus terrae " *Babel* " in mixtionem religiosam cogitur, cum extruantur immigrantes variarum confessionum religiosarum suscipiendorum. Haec si homines normaliter inveniunt, ob leves mentes et religiosas utilitates, Deus Creator, qui non mutat, mentem non mutat, et hanc inoboedientiam punit, quae eius historica documenta in Bibliis testatur. . In vicem Romanae dominicae primi diei defendendo, diem quietis a Constantino I constitutum ' protestantisma secunda " *bestia* " " *primam* bestiam catholicam fecit " adorationem, quae eam tamquam statum religionis officialem agnovit et nomen dedit. "Dominica" decipit. Spiritus nos admonet hanc novissimam societatem inter protestantes et catholicos possibilis esse quia " *vulnus mortale* " inflictum a *bestia quae ex abysso ascendit " sanata* est ." Revocat, quia secunda bestia hanc sanationem non habebit. Peribit per adventum gloriosissimi Ihesu Christi.

Vers. 13 : *fecit mirabilia magna, faciens ignem de celo descendere in terram in conspectu hominum.* »

Cum victoria contra Iaponiam anno 1945, Americae protestantica prima potestas nuclearis in terra facta est. Eius technologiae altissimae semper imitantur, sed numquam adaequantur; semper unus gradus antecedit suos competitores vel adversarios. Haec primatus confirmabitur in contextu belli tertii mundi, ubi secundum Dan. 11, 44, hostem suum, Russiam, regionem "regis septentrionis" in hac prophetia delebit. Eius dignitas tunc immensa erit, reliquique certaminis attoniti et admirantes vitam ei committent et auctoritatem suam in omnem vitam humanam agnoscent. Ignis *e caelo* solius Dei fuit, sed ab anno 1945 America eum possedit ac tenuit. Victoriam suam et omnem auctoritatem hodiernam ei debet quae cum eius victoria in futuro bello nucleari augebitur.

Vers. 14: *et seduxit eos qui habitant terram in signis, quae data est facere in conspectu bestiae, dicens habitantibus in terra facere imaginem bestiae, quae habebat vulnus gladii. et qui vixit.* »

Technica *prodigia* agenda sunt innumerabilia. « *Incolae terrae* dependentes fiunt ab omnibus eius inventionibus, quae vitam et cogitationes hauriunt. Quamdiu America non petit eos ut se his gadgetibus adimant, quae animas suas, ut medicamentis addictas, occupant, "populus *terrae* " parati sunt ad tolerantiam religiosam legitimandi erga "paucos coetus", " *reliquias mulieris ".* Apoc. "... *imaginem bestiae faciens* " involvit actiones catholicae religionis describens easque sub auctoritate protestantica exprimens. Quod quidem ad asperitatem mentis regredietur in duobus actibus. Superstites « *superstites* » horribilia belli facinora, eosque Deus continue ac paulatim percutiet eos " *septem plagas irae suae ultimas* ", de quibus Apoc.

De morte dominica decretum

15] *Et datum est ei facere imaginem bestiae vivificantem, ut loquatur imago bestiae, et ut quicumque non adorant imaginem bestiae, occidantur.* »

Consilium diaboli, a Deo inspiratum, formabit et perficiet. Formam extremae mensurae Spiritus ostendit, quae in sexto "septem plagarum ultimarum" accipienda est. Ex decreto officiali ab omnibus rebellibus superstitibus in terris acceptis, decernetur ut die inter primo vere et die 3 Aprilis 2030, ultimus reliquus dies septimus dies sabbati Adventistae custodiae interficiatur. Logically, this date notat annus reditus in gloria Jesu Christi. Ver huius anni MMXXX necessario momentum est cum intervenit ne rebellium calamitosum consilium efficiatur adversus electos suos, quos salvandi per "breviationem dierum" suae "magnae calamitatis" (Matth . 24 *)* . 22).

Vers. 16: " *Et fecit omnes, pusillos et magnos, et divites, et pauperes, et liberos, et servos, accipere caracterem in dextra manu vel in fronte sua.* "

Adoptivus numerus reliquias temporum in bina castra dividit. Rebellium notatur per " *signum* " humanae auctoritatis, quae catholica "Dominica", antiqua "diei invictissimi solis", ab uno ex suis cultoribus imposita, a Constantino I imperatore Romano, [ex] die VII Martii, anno 321 impositum est. « *Signum » in manu* accipitur », quia « opus » constituit humanum quod Iesus iudicat et condemnat. Accipitur etiam « *in fronte* », quod significat personalem voluntatem cuiusque creaturae humanae, cuius responsabilitas iusto Dei Creatoris iudicio prorsus incumbit. Ad hanc interpretationem symbolismi « *manus* » et « *frontis* », ex Bibliis signo authenticitatis munito, hic versus est Deut. 6, 8, ubi Deus de mandatis eius dicit: « *Ligabis eos in signum* ***in manibus tuis ;*** *et erunt* ***sicut frontalia*** *inter oculos tuos.* »

Priore presumpserit

Vers. et *quod nemo possit emere aut vendere, nisi signum, nomen bestiae, vel numerum nominis sui.* »

Post hoc verbum « *persona* » iacet castra sanctorum Adventistarum, qui sabbato a Deo sanctificati in fide permanserunt. Quia *notam "in die dominico* honorare recusant , reliquiae primae diei paganae" reprobantur. Initio erant victimae "boycott" notae in remediis Americanis contra adversarios qui eis resistebant. Ius mercandi habere debet, " *caracterem* ", die dominico, quod ad protestantes pertinet, " *nomen bestiae* ", "vicarii Filii Dei", honorare debet, quod ad catholicos pertinet, sive " *numerum" eius. nomen* "vel numerus DCLXVI.

Vers. 18: *haec est sapientia. Qui sapit, bestiae calculet numerum. Numerus enim hominis est, et numerus eius sexcenti sexaginta sex.* »

Humana sapientia non sufficit ad intellegendum nuntium Spiritus Dei. Hereditari sibi debet, sicut Salomone, cuius sapientia prae cunctis hominibus, et notae in terris fama fuit. Ante adoptionem numeri arabici, apud Hebraeos, Graecos et Romanos, litterae eorum alphabeti quoque valorem cyphrum habuerunt, ut addita valorum litterarum, quae verbum faciunt, numerum determinent. Obtinemus eam per "calculum" sicut in versiculo specificat. " *Numerus nominis sui* " est " *666* ", id est *numerus* consecutus addendo valorem numeralem litterarum Romanarum, quae in suo Latino nomine "VICARIVS FILII DEI" continentur; id quod in studio capituli demonstratum 10. Hoc nomen in se constituit maximam " *blasphemiam* " seu " *mendacium* " petitionis suae, quia nullo modo Iesus "substitutio" se dedit, significationem vocabuli vicarii.

Revelation 14:

Mandata trium angelorum, messis, vindemiae

Hoc capitulum est quod tempus inter 1843 et 2030 peltat.

Anno 1843, peculiaris usus prophetiae Dan.8:14 « Adventus » exspectandi reditum Iesu Christi pro fonte illius temporis praefixo duxit. Hoc est initium successionis testium fidei, ubi interest spiritui prophetiae, scilicet « *testimonium Iesu* » secundum Apoc. 19, 10, singillatim demonstrabitur a christianis, qui se dicunt esse salutis Iesu. Christi sub multiplicibus pittaciis religiosis. Sola demonstrata " **opera** " delectu admittunt vel non. Haec opera duobus possibilibus electionibus complecti possunt: acceptatio vel recusatio lucis receptae eiusque exigentias divinas.

Anno 1844, post novam expectationem positam casus 1844, Iesus electos suos ad missionem ducet ad perficiendum opus Reformationis, quod incipit restaurari praxim sabbati a Deo sanctificatam ab mundi creatione. . Hoc potissimum subiectum est *sanctitatis* , quod a 1844 « *iustificatur* », quando haec transgressio ad servos suos perducta est. Haec translatio Dan. 8, 14, ad ministerium meum translata est: " *Mane bis mille trecenti et mundabitur*

sanctuarium ", authentice, secundum textum originalem hebraicum: " *duo milia trecenta, mane et vespere. sanctitas iustificabitur* . Neminem latet transgressio Sabbati divini cum 321 multis aliis relinquendis veritatum doctrinalium a Deo stabilitis temporibus Apostolorum. Post 1260 annos regnantium mendacii, successores fidei perniciosos, papa reliquit in doctrina protestantica, multa mendacia intolerabilia Deo veritatis. Hac de causa, in hoc capite 14, tria principalia themata proponit Spiritus, quae sunt successive: missio adventus seu nuntius « *trium angelorum* »; messis , finis mundi, genus et raptus electorum; " *vindemia* ," uvarum irae, ultima poena falsorum pastorum, falsi doctores religionis Christianae.

1844, ab ira divina ad tuendos electos, ultimus probatio reservatur extremo temporis fine data humanitati, ut ipsa situs inter divinam voluntatem revelatam et humanam rebellem postulationem in apostasiam quam maxime lapsus est. Sed electio facta consectaria habet pro omnibus qui ab anno 1844. defuncti sunt tantum electi et illuminati *in Domino moriuntur* secundum doctrinam versuum 13, ubi declarantur « *beati* » seu beneficiarii gratiae. Christus, tota sua benedictione iam confirmata in nuntio « *Philadelphiae* » angelo directo, quod ad eos pertinet, quia « Adventista » baptizari non sufficit, ut electum a Deo consideretur.

Si singula desertorum invenienda restant, rursus essentialia puncta sublineantur et recapitulantur a Spiritu in forma « nuntiorum trium angelorum » versuum 7 ad 11. Hae epistulae inter se succedunt. successio consequentium.

Illud hic repeto, post notam in pagina 2 huius operis, tres hae nuntios illustrant tres nuntios iam in figuris symbolicis in Daniele in libro Dan. 7 et 8. Eorum commemoratio, in hoc capite 14 Apocalypsis. in luce ponit et confirmat maximi momenti quod illis Deus donat.

Adventists victores redempti

Vers. 1: *vidi, et ecce agnus stabat in monte Sion, et cum eo centum quadraginta quattuor milia, qui habebat nomen et nomen Patris eius scriptum in frontibus suis.* »

Mons *Sion* significat locum in Israel, ubi aedificata est Ierusalem. Spem salutis significat et formam, quam in fine tentationum fidei terrestris et caelestis haec salus habitura est. Hoc consilium plene perficietur in renovatione omnium rerum, de *terra et caelo*, secundum illud Apoc. « *144,000 [homines]* » designant electos Christi inter 1843 et 2030 electos, christianos videlicet Adventistos probatos, probatos et probatos a Iesu Christo, cuius iudicium collective et singillatim applicatur. Collectivum iudicium de institutione iudicat et iudicium singulare ad unamquamque creaturam pertinet. « *144,000 [hominum]* » electos a Iesu Christo electos e inter Adventistae fidei asseclas repraesentant. Hic numerus stricte symbolicus est et ipse numerus electorum secretus a Deo notus et custoditus est. Rationem lectionis ex definitione propositae imaginis possumus intelligere. « *In frontibus suis* », symbolum voluntatis et cogitationum eorum, « *Agni nomen* », Iesus et « *Patris sui* », Deus in veteri societate revelatus inscribitur. Id est, invenisse et expressisse imaginem Dei, quam Deus creatori primo homini ante peccatum dederat, quando eum formavit et vitam dedit; et haec imago morum eius est. Fructum constituunt, quem Deus obtinere voluit, in Iesu Christo redimendo peccata unici suorum fidelium electorum. Videtur quod in fronte

electorum electorum vel in spiritu, mente, cogitatione et voluntate inveniantur, signaculum Dei Apoc. 7, 3 vel, sabbati quarti praecepti decalogi et inseparabilis character. Agni Iesu Christi ac revelationis eius in Veteri Foedere ut Pater, Deus Creator. Quapropter vera fides christiana non obstat normis religiosis Patri ac Filio et Patri cohaerentibus ut sequaces affirmationis Romanae dominicae, si non verbis, saltem actu.

Vers. 2: *Et audivi vocem de caelo, tanquam vocem aquarum multarum, sicut vocem tonitrui magni; et vox quam audivi sicut citharoedorum psallentium in citharis suis* »

Characteres contradictores in hoc versu de quibus in re complementaria sunt. Aquae *magnae* multitudinem animalium significantium, quae dum se exprimunt, speciem *magni tonitrui assumunt* . E contra, per imaginem citharae *Deus* perfectam harmoniam revelat quae victricis creaturis coniungitur.

Vers. 3: *Et cantant canticum novum coram throno et coram quatuor animalibus et senioribus. Et nemo poterat discere canticum, nisi centum quadraginta quatuor millia, qui empti sunt de terra.* »

Deus hic confirmat et in luce ponit altissimam fidei sanctificationem « adventus » ab 1843-44 institutae. Legati eius electi ab aliis coetibus symbolis distinguuntur; thronus , *quattuor animalia et seniores* ; haec omnes redemptos designans ab experientia in terra vivebat. Sed divina Revelatione Apocalypsis dicta tantum duo milia annorum fidei Christianae scopat, quod decretum Dan.8:14 in duas gradus continuos separat. Usque ad 1843-44, electi per 12 " *seniores* " ex " *24* " citatis Apoc. Ceteri 12 *seniores* sunt signati *Adventistae* 12 *tribus* , in Apoc.

4 *Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati, virgines enim sunt; sequuntur agnum quocumque ierit. empti sunt ex hominibus primitiæ Deo et Agno;* »

Verba hujus versus solum in sensu spirituali applicant; verbum « *mulieres* » designantes ecclesias christianas quae in apostasiam ab origine sua inciderunt, uti est fides catholica Romana, vel ab 1843-44, pro fide protestantica et ab anno 1994, pro fide institutionali Adventistae. Sed *contra est quod immunditia* dicta scopat peccatum quod consequitur transgressionem divinae legis, et cuius *merces est mors* , ut dicitur Rom. Eos a peccati usu liberare est, quem Iesus Christus sanctificavit, praeter symbolicum « *144,000 [hominum]* . Eorum etiam « *virginitas* » spiritualis est et eos ut « puros » nominat, quorum iustitia per sanguinem a Iesu Christo pro eis est dealbatum. Heredes peccati eiusque inquinatio, sicut omnes Adami et Evae posteritas, eorum fides a Iesu Christo perfecte illos « purificatos » agnovit. Sed ut ad hanc fidem a Iesu Christo efficaciter cognoscatur, haec purificatio vera et concreta debet esse in eorum « ***operibus*** ». Hoc igitur implicat desertionem peccatorum hereditarium a falsis christianis vel iudaicis vel, latius, religionibus monotheisticis. Et in sua prophetica Revelatione, Deus praecipue non repellit ordinem temporis observandi, quem a prima hebdomada suae creationis terrae eiusque caelestis systematis instituit.

Post imaginem " *canticum canticum novum* " experientia peculiaris est quam " *144,000 [populorum]* " expertus est. Post " *canticum Mosis* ", quod gloriosum exitum ex Aegypto, symbolum peccati, celebrat, " *canticum* " " *144,000* " electorum celebrat liberationem a peccato, quia paruerunt decreto

Dan.8:14 et collaboraverunt in operibus suis. sanctificatio desiderata et etiam postulata, a Deo ab 1843-44. Hoc die visio caelestis commemoravit purificationem peccatorum quae in cruce Golgotha per mortem Iesu Christi facta est. Hoc verbum tam opprobrium ac doctrinam constituit quam Deus typum protestantismi credentis praesentavit, qui Romano Dominicae heres erat, et quaedam aliorum peccatorum mendaciorum. In typologia Hebraeorum rituum haec " *purgatio peccatorum* " sollemnis erat autumno, in quo sanguis hirci occisorum in sanctissimo loco adductus est oraculum hoc loco inaccesso positum et reliquis interdictum. year., tempus anni. Sanguis huius hirci, figuralis peccati, sanguinem Iesu Christi prophetavit, qui ipse factus est lator peccatorum suorum electorum ad expiandum in loco illorum poenam merentur; Ipse Iesus peccatum factus est. In hoc ritu hircus peccatum significat, non Christum portantem. Hic est motus corporis pontificis ab auctoritate sanctissimo usque ad locum sanctum prohibitum pro reliquo anno, quem versum allusit cum dicit: Sequuntur agnum *quocumque ierit* . Hoc scaena in visione 23 Octobris 1844 commemorans, Spiritus Christi suos electos nescientes doctrinae mendaciorum haeredes commonuit, prohibitionem peccandi. Ita, ab anno 1844, peccatum **voluntariae originis** , quae in dominica Romana agitur, necessitudinem cum Deo impossibili facit , et peccatum relictum permittit extensionem illius relationis quae electum ducit ad suae sanctificationis plenitudinem permittit. receptio, intelligentia et actio divinae veritatis revelatae.

Cum « *primitiae Deo et Agno* » considerantur, optimam constituunt quam Deus in electis terrestribus invenit. In ritibus Hebraeis *primitiae* dictae sunt *sanctae* . Horum animalium vel vegetabilium primitiae oblationes Deo reservatae sunt ut eum honorarent et gratitudinem humanam erga eius bonitatem et largitionem notarent. Alia ratio, etenim « *primitiae sanctae* », eorum est receptio divinae lucis illis integre revelatae, quia vivunt in tempore finis, ubi lux revelata ad augismum suum pertingit, spiritalis eius zenith.

Vers. 5: *et in ore ipsorum non est inventum mendacium sine macula sunt.* »

Vere electus, qui ex veritate nascatur in nova nativitate, solum « *mendacium »* odit , in quo non delectatur. Execrabile est mendacium, quod solum nocet et facit bonos homines pati. Qui credit in " *mendacium* ", dolorem experitur deceptionis, amaritudinem deceptionis. Nemo a Christo electus delectari potest ad seducendos et decipiendos homines suos. Ex altera vero parte, veritas confirmat, relationes cum veros fratribus certo aedificat, sed imprimis, cum Deo Creatore ac Redemptore nostrae salutis, qui suum nomen tamquam « Deus veritatis » vindicat et *exaltat* . Electus itaque, non iam doctrinale peccatum exercens, veritati revelatae oboediens « *irreprehensibilis* » iudicatur ab ipso Deo veritatis.

Nuntius ab angelo primo

Vers. 6: *vidi alium angelum volantem per medium caeli, habentem evangelium aeternum, ad praedicandum illud his qui habitant in terra, omni genti, et omni tribui, et omni linguae, et omni populo.* »

" *Alius angelus* " vel alius nuntius plenam lucem divinam praedicat significatam per " *medium caeli* " sive zenith solis. Haec lux ad « *Evangelium* » vel « *bonum nuntium* » refertur salutis a Iesu Christo allatae. « *aeterna* »

appellatur quia eius nuntius authenticus est nec per tempus variatur. Hoc modo Deus eam testatur ut conforme doctrinae Iesu Christi apostolis. Hic reditus ad veritatem ab anno MDCCCXLIII accessit post multas depravationes a fide catholica Romana accepta. Proclamatio universalis est in analogia ad nuntium praesentatum in Daniele 12, 12 qui divinam benedictionem operis Adventistici patefacit. Evangelium *aeternum* hic ponitur sub ratione veri fructus fidei, secundum exigentiam divinam revelatam per decretum Danielis 8, 14 *;* Interest verbi prophetici legitimus fructus ad normam can « *Evangelium aeternum* ».

Vers. 7: *dixit magna voce, Deum time, et confitere illi, quia venit hora judicii ejus; et adorate eum, qui fecit caelum, et terram, et mare, et fontes aquarum.* »

7, in vers. 7, primus angelus denunciat praevaricationem sabbati quae glorificat in Decalogo divino gloriam creatoris Dei; Ita ab Octobre 1844 eam repetiit, sed suam praevaricationem protestantibus ab anno 1843 verno incusavit.

Nuntius ab angelo secundo

Vers. 8: *Et alius angelus secutus est dicens: Cecidit Babylon magna, potavit omnes gentes de vino irae fornicationis suae.* »

In vers. 8, secundus angelus revelat ingentem culpam Romanae ecclesiae catholicae papalis quae seduxit et decepit homines nominando paganum "diem solis" Constantini I post "die Domini" translationem montage [latini] . origo « dominicae » est eius: dominica moritur. Bis repetita vox: « *Babylon Magnus cecidit, cecidit* », confirmat ei et qui eam hereditabunt, tempus divinae patientiae definitive finitum. Singillatim conversio possibilis manet, at fructus edendi, seu « **opera** » paenitentiae tantum.

Admonitio: “ *Cecidit ” significat: a Deo* **veritatis** capitur et vincitur, sicut urbs in manus inimici. Resuscitat et illuminat post 1843, inter 1844 et 1873, suis fidelibus servis septimo-die adventustico, quod " *mysterium* " illud in Rev. Blanditiis mendaciorum **efficaciam** amittit.

In versu 8, sententia in praecedentibus nuntiis confirmatur diro monitu. Conscia ac **voluntaria** quietis diei electio a Constantino I [anno] 321 constituta, anno MDCCCXLIV, rebelles, qui eam justificant, supplicia *secundae* ultimi judicii mortem passivam facit. Ut suam contra dominicam accusationem dissimulet, Deus eam sub nomine infamis " *characteris* " abscondit, quae suo divino " *sigillo* " adversatur. Hoc signum humanae auctoritatis, quod suum temporis ordinem in dubium vocat, ingens est flagitium dignum ab eo animadversione multari. Et poena denuntiata vere terribilis erit: *igne et sulphure cruciabitur* , qui rebelles destruet, sed in momento ultimi iudicii.

Nuntius ab angelo tertio

Et alius angelus secutus est eos dicens magna voce: Si quis adoraverit bestiam et imaginem eius, et acceperit caracterem in fronte vel in manu eius , »

Complementum et successivum huius nuntii tertii cum duobus superioribus definitur formula « *sequebantur* ». " *Vox magna* " ipsam divinam auctoritatem confirmat Eius qui eam proclamat.

Minatio ad rebelles hominum dirigitur, qui regulam bestiae, *quae e terra oritur, sustinent et approbant* , et per oboedientiam suae auctoritatis in die dominico " *caracteris* " suae auctoritatis adoptant et honorant, in Apoc. : 16 quae nunc est, tota multitudo christiana.

Recta oppositio huius " *characteris* " ad " *sigillum Dei* ", id est a dominica primi diei usque ad sabbatum diei septimi, confirmatur eo quod utrumque " ***in fronte*** ", sedem illius recipitur. voluntas, ut habetur Apoc. Nota quod *sigillum Dei* fit in Apoc. 14, 1: " *nomen agni et patris eius* ". Receptio ***in manu*** declaratur his versibus ex Deut. 6, 4 ad 9;

Audi , *Israel! YaHWéH, noster, solus est YaHWéH* . ***Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo et ex tota anima tua et ex tota fortitudine tua*** . *erunt autem* ***mandata haec quae ego hodie praecipio tibi in corde*** *tuo Immittes eos in filiis tuis, et loqueris de eis cum sis in domo tua, quando proficisceris, quando dormieris et surgis. Ligabis ea* ***in signum in manibus tuis*** , *et erunt* ***quasi frontalia inter oculos tuos*** . *scribes ea in postibus domus tuae et in ostiis tuis; »* " *manus* " significat actionem, praxim, " *frontem* ", voluntatem cogitationis. In hoc versu dicit Spiritus: ***Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo et ex tota anima tua et ex tota virtute tua*** ; quod citat Iesus Matth. 22, 37 et quod « *primum et maximum praeceptum »* exhibet . Ministri electorum « *sigillum Dei* » occurrere debent his tribus indiciis: « *Dilige Deum ex toto corde* »; septimum diem sabbati sanctificata requiescere eum colendo; et habens " *nomen Agni* " Jesu Christi " *et Patris Ipsius* " YaHWéH in mente. « *Nomen Patris »* definiens , Spiritus necessitatem confirmat oboediendi decem praeceptis Dei ac praeceptis et ordinationibus quae sanctitatem electorum in Vetere Foedere promovent. Suo quoque die Ioannes apostolus haec confirmavit dicens 1 Io. 5, 3-4;

Haec *est enim caritas Dei, ut mandata eius servemus. Et mandata eius gravia non sunt, quia omne quod natum est ex Deo vincit mundum; et victoria, quae triumphat de mundo, fides nostra est.* »

Vers. 10: *et ipse bibet de vino irae Dei sine mixtione effusus in calicem irae suae, et cruciabitur igne et sulphure coram sanctis angelis et coram Agno.* »

Irae Dei satis iustificabuntur, quia illi, qui " *caracterem bestiae* " accipiunt, peccatum humanum honorant, iustitiam Iesu Christi asserentes. In Apoc. 6, 15-17, Spiritus eventus ultimae suae comparationis cum destructiva iusta ira Iesu Christi repraesentavit.

Gravissima nota : Ad hanc iram divinam melius intelligendam, sciendum est cur neglectum sabbatum sanctum iram Dei tantopere excitet. Peccata venialia sunt, sed Scriptura nos admonet contra peccatum contra Spiritum Sanctum commissum, dicens nobis nullum iam esse sacrificium ad indulgentiam divinam consequendam. In Apostolorum tempore, unicum huius generis peccatum exemplum nobis datum fuit repudiatio Christi a Christiano converso. Sed hoc tantum est exemplum, quia revera blasphemia in Spiritum Sanctum consistit negare et recusare testimonium per Spiritum Dei datum. Spiritus inspiravit Scripturas Sacras Bibliorum, ut homines argueret ac doceret. Itaque qui

testimonium perhibet de Spiritu Sancto in Bibliis, iam blasphemat in Spiritum Dei. Potestne Deus melius facere voluntatem suam notam facere, quam eos vocatos ad Sacram Scripturam et eius scripta ducere? Nunquid potest voluntatem suam, cogitationes eius, summamque sententiam clarius exprimere? Saeculo XVI , hic contemptus Bibliorum, contra quem bellum gessit, notavit ultimum finem patientiae Dei pro religione catholica Romana; doctrinae patientiae finem numquam agnovit. Deinde, anno 1843, verbi prophetici contemptus finem notavit recipiendae fidei protestantismi in omnibus suis multiplicibus formis, heredes Romani Dominicae, id est, characteris *bestiae* . Ac denique vicissim, Adventismus blasphemiam in Spiritum Sanctum commisit repudiando ultimam revelationem propheticam quam Iesus ei praesentavit per servum suum humilem quem Incarnatus sum; blasphemia, quae confirmata est et amplificata in societate cum observatoribus dominicalibus ab anno 1995. Blasphemia contra Spiritum, quoties a Deo accipit iustam responsionem quam meretur; iusta damnationis sententia ad primam et *secundam mortem* confirmata in hoc versu 10 .

11 *Et fumus tormentorum eorum ascendit in sæcula sæculorum. et requiem non habent die ac nocte, qui adoraverunt bestiam et imaginem eius, et si quis acceperit caracterem nominis eius.* »

Fumus non erit nisi in tempore ultimi iudicii, hora qua lapsus rebellis cruciabitur *in igne et sulphure* de *lacu ignis, Apoc* . xix 20, et 20, 14; hoc est, in fine septimi millesimi. Sed iam ante hoc atrox momentum, hora reditus gloriosi Iesu Christi suum fatum supremum confirmabit. Sermo huius versus tangit subiectum *quietis* . Electi vero attendunt quietis tempus a Deo sanctificatum, sed lapsi non eandem curam habent, quia divinas declarationes non dant momentum ac gravitatem quam merentur. Ideo ad eorum contemptum, ultimae poenae hora, Deus nullam eis requiem concedet ad levandam passionem.

Vers. 12: *Haec est perseverantia sanctorum, qui custodiunt mandata Dei et fidem Jesu.* »

Verba « *perseverantia vel patientia* » denotant veros sanctos divini Messiae Iesu ab 1843-44 usque ad adventum eius in gloria. In hoc versu, " *Nomen Patris* " in vers. 1, fit " *mandata Dei* ," et " *nomen Agni* " reponitur cum *fide Jesu* . Ordo prioritatum etiam mutatur. In hoc versu, Spiritus primum ponit « *mandata Dei* », secundo *fidem Iesu* »; quod est historice et secundum valorem ordinem a Deo approbatum in eius consilio salutis. Versum 1 prius " *nomen of " Agnus « 144,000* electos ad fidem christianam coniungere.

Vers. 13 : *Et audivi vocem de caelo dicentem : Scribe : Beati mortui qui in Domino moriuntur. Spiritus, inquit, ut requiescant a laboribus suis,* ***opera enim illorum*** *sequuntur illos.* »

Locutio « *posthac* » explicatio digna est explicatio tam magni momenti. Objicit enim tempus fontis MDCCCXLIII et casum MDCCCXLIV in quo, respective, decretum Danielis 8:14 viget et duae probationes Adventistae a Gulielmo Miller ad finem perductae sunt.

Subinde, officialis institutionalis Adventismus conspectum amisit huius locutionis " *nunc* ". Tantum fundatores fidei Adventistae praebuerunt consequentias postulationis Dei sabbati ab anno 1843. Ad hanc septimi diei consuetudinem adhibitam, perducti sunt ut intellegerent dominicam exercitatam

tunc esse a Deo maledictam. Post eos, Adventismus hereditarius traditus et formalisticus factus est, et ob maiorem partem assectantium ac magistrorum, dies dominicus et sabbatum in aequo aequo positi inique . Haec amissio sensus sancti et verae sanctitatis consecuta est neglegenter in verbo prophetico et tertio adventustico nuntio quem inter 1983 et 1994 tradidi. Cum contemptus in Adventismo in Gallia manifestatus est, institutio Adventistarum in societatem venit cum mundo. oecumenica familia anno 1995, propter suam maximam exsecrationem. Minatio « *tormentorum* » in versu 10 ad eam vicissim spectat, per suggestionem vocis « ipse ***quoque*** *bibet* »; ab anno 1994, institutionalis Adventismus, post fidem protestantium, ab 1843 iudicatus et damnatus.

Ut hic versus suggerit, decretum Danielis 8:14 facit separationem Christianorum protestantium anni 1843 in duo castra, in quibus Adventusticum coetum possidet, beneficiarii beatitudinis pronuntiatum: « Beati mortui qui in Domino moriuntur » . ». Supervacaneum est Iesum annuntiare in " *Laodiceam* " se iturum " *evomere* " illam , Adventist institutionem , nuntium officialem Christi anno 1991 , diem recusationis officialis lucis , quae " *nudus* " dicitur , prodesse amplius non potest . ab hac beatitudine.

Tempus messis

Vers. 14: *Vidi, et ecce erat nubes alba, et in nube sedit quasi filius hominis, habens in capite suo coronam auream, et in manu sua falcem acutam.* »

Haec descriptio revocat Iesum Christum in momento sui reditus gloriosi. " *Nubes alba* " condiciones profectionis revocat eiusque ortum in caelum ante duo milia annorum expertus est. « *nubes alba* » puritatem suam designat, « *corona aurea* » suam fidem victorem designat, et « *falx acuta* » imagines « *verbi secans* » Dei ab Heb. 4, 12, per « *manum* ».

15 *Et alius angelus exivit de templo, clamans voce magna ad sedentem super nubem, Mitte falcem tuam, et mete; quia venit hora messis, quia aruit messis terrae.* »

Sub aspectu « *messis* », sicut in parabola, Iesus commemorat in hoc tempore venturum esse ut « *triticum a palea* » definitive separatum. Per Apocalypsin suam hoc argumentum nos facit reperire quae duo castra distinguit: Sabbatum electorum et lapsorum dominicam, quia post hoc nomen religiosum adorationem et auctoritatem divinitatis solaris occultat. Non obstante temporis humani evolutione, Deus illum intueri pergit quod vere est pro Eo. Sententiae hominum ad iudicium non valent; in suo ordine temporis primus dies profanus, nullo modo divinam sanctitatem assumere potest. Haec unice iungitur sancto die septima in suo ordine temporis ab initio perpetui temporis terrestris insculpta; hoc per spatium 6000 annorum solaris.

Vers. 16: *Et misit qui sedebat in nube falcem suam in terram. Et demessa est terra.* »

Spiritus futuram adimpletionem confirmat « *messis terrae* ». Salvator et Vindex Christus eam custodiet et perficiet secundum eius annuntiationem in parabola facta Apostolis suis, Matth. 13, 30 ad 43. « Messis » *maxime* spectat ad caelestem de raptu sanctorum electorum qui remanserant. fidelis deo creatori.

Tempus messis (et vindictae)

Vers. 17: *Et alius angelus exivit de templo quod est in caelo, habens et falcem acutam.* »

si *ille angelus* habuit missionem favorabilem electis, hic *alius angelus* habet missionem punitivam contra rebelles cadentes. Haec secunda " *falx"* etiam significat " *secans verbum Dei* " in actione voluntatis suae, sed non manu, quoniam, sicut messis, abest vindemia, vox " *in manu* ". Ergo actio punitiva committetur agentibus voluntatem divinam facientibus. immo victimis illecebris.

Et *alius angelus, qui habebat potestatem super ignem, exivit de altari, et loquebatur voce magna ad eum qui habebat falcem acutam, dicens : Mitte falcem tuam acutam, et vindemia uvæ ejus. vineam terre; uvae enim terrae maturae sunt.* »

Tunc post raptus electorum in caelum venit momentum « *vindemiae* ». In Isa. 63:1 ad 6, Spiritus actionem iaculis explicatur hoc termino symbolico. In Bibliis vitis rubrae sucus humano sanguini comparatur. Usus eius Iesus in Sacra Cena hanc sententiam confirmat. Sed *vindemia* iungitur cum *ira Dei* et ad eos qui indigne operati sunt in specie servorum suorum, quia sanguis a Christo effusus sponte multas suas proditiones non meruit. Quia Iesus sentire potest ab iis qui suum consilium salvificum pervertunt usque ad illud peccatum iustificandi, quod ipse suam vitam dedit et dolorem pertulit ut eius praxis desinat. Legis igitur sui transgressores ad eum responsuri. In caeca insania sua pergunt eo usque ut veros electos suos exstinguere cupiant, ad eradicandum e terra usum sabbati septimi diei sanctificati et a Deo postulati ab 1843-44. Electi potestatem Dei non habebant vim contra hostes religiosos adhibendi; Deus hanc actionem sibi soli reservaverat. “ *Mea est vindicta, mea est retributio,* ministris electis declaravit, et tempus ultionis ad exsequendum venit.

, vers . Uvae peccatoris maturae sunt, quia veram suam naturam ex operibus suis plene demonstraverunt. Fluet sanguis eorum sicut succus uvarum in lacum, dum calcantur pedes uvae fraudantes.

Vers. 19 : *Et misit angelus falcem suam in terram. Et vindemiavit vineam terrae, et misit vindemiam in torculari irae Dei magnae.* »

Actio hac denuntiatione manifestatur hac scaena. Catholicae et protestanticae arrogantiae poenam certo vaticinatur Deus. Irae Dei consequentia patientur, illustratur lacus, in quo messis uvae pedibus opprimentium opprimuntur.

20: *Et calcatus est lacus de civitate; et exivit sanguis de lacu usque ad frenos equorum per stadia mille sexcenta.* »

LXIII, 3 specificat: *solus calcare torcular fui; nemo erat mecum* .... ". vindemia implet poenam Babyloniae urbis Magnae, Apoc. Calicem ira divina implevit, quem ad faecem nunc bibendum est. Torcular *calcatum est extra civitatem* , id est, sine praesentia electorum iam in caelum evecti. In Jerusalem, * extra muros civitatis sanctæ, ne polluerent eam, morte damnatorum supplicia perierunt. Talis fuit causa crucifixionis Iesu Christi, quae hoc nuntio commemorat, pretium solvendi pro iis qui mortem suam despiciebant. Tempus venit inimicis suis, ut pro multis peccatis sanguinem suum funderent. " *Et sanguis de lacu ad frenos equorum exivit* ." Irae scuta sunt doctores religiosi Christiani,

quos Deus refert per imaginem "freni ″ qui ascensores imponunt *in ore equorum* , ad dirigendos eos. Haec imago proponitur Iac 3, 3, cuius argumentum est praecise: doctores religiosi. Notat Iacobus in principio c. 3: “ *Fratres mei, nolite multi docere inter vos, scientes enim quod durius erimus* ”. Actio " *messis* " hanc prudentem admonitionem iustificat. Per « *usque ad frena equorum* » Spiritus suggerit sollicitudinem esse laccam, imprimis clerum catholicum Romanum « *Babyloniae magni* », sed *ad* doctores protestantes qui, ex quo 1843, « perniciosos » usum faciunt. Biblia Sacra secundum accusationem Spiritus in Apoc. Ubi *ponitur* applicatio monitionis *Apoc* .

Nam nuntius " *in spatio mille sescentorum stadiorum* " , praecedente nuntio obsequens , poena extenditur ad fidem Reformatam a saeculo XVI , ad quem numerus 1600 alludit . Hoc est tempus quo Martin Lutherus accusationem contra fidem catholicam anno 1517 induxit. Sed hoc quoque saeculo XVI dogmata protestantium de " *falsis Christi " et falsis Christianis* formata sunt , quae vim et gladium a Iesu Christo vetitum legitimarent. . Apocalypsis suas claves interpretationi praebet et hoc saeculo XVI in Apocalypsi designatur, Apocalypsis 2, 18 ad 29 sub symbolico nomine aetatis " *Thyatirae* ". Verbum « *stadium* » eorum religiosam actionem manifestat, eorum participationem in stadio, cuius in praemio agitur, victoriae corona promissa est victori. Hanc doctrinam Pauli, I Cor. IX, 24: *an nescitis quoniam qui in stadio currunt, omnes currunt, sed unus accipit bravium? Curre ut illud vincas* . Non ergo ullo modo comparatur caelestis vocationis praemium; Fides et perseverantia in oboedientia una via est ut in praelio fidei vincatur. Confirmat phi. 3, 14 dicens: " *Ad metam incumbo ad bravium supernae vocationis Dei in Christo Jesu* ." In tempore messis *haec* Iesu verificabitur: « *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi* (Matth. 22, 14) ».

Revelation 15: finis probationis

Antequam « *messis et vindemia* » fit, momentum venit formidabile, temporis gratiae finis. Una, ubi electiones humanae sunt lapide temporis insculptae, nulla possibilitate harum electionum mutandi. Hie salutis oblatio in Christo terminatur. Hoc est argumentum huius brevissimi capitis XV Apocalypsis Iesu Christi. Finis temporis gratiae occurrit post sex priores « *tubas* » capitum 8 et 9, et ante *septem plagas Dei ultimas* capitis 16. Supervacaneum est dicere, sequi ultimam electionem viam, quam Deus. dat homini. Sub auctoritate aegis " *bestiae quae ascendit de terra* " Apoc. . Numquam tam clarae sunt electiones vitae ac boni, mortis et mali. Quis maxime timet? Deus, an homo? Haec data res est. Sed possum etiam dicere: Quem plus diligit homo? Deus an homo? Electi in utroque casu respondebunt: Deus, sua prophetica revelatione cognoscens singula finis consilii sui. Vita aeterna tunc erit arctissima, intra suum finem;

Vers. 1: *Et vidi aliud signum in caelo magnum et mirabile: angelos septem tenentes plagas septem novissimas, quoniam in illis consummata est ira Dei.* »

Hic versus exhibet " *septem plagas ultimas* " quae falsos fideles feriant pro electione diei dominici Romani. Thema huius capitis, finis temporis probationis, tempus aperit " *septem plagae ultimae irae Dei* ".

Vers. 2: *Et vidi quasi mare vitreum mixtum igne, et eos qui vicerunt bestiam, et imaginem ejus, et numerum nominis ejus, stantem super mare vitreum, habentem citharas Dei.* »

Ut servos suos, electos suos foveat, tunc Dominus ostendit rem praesentem, quae per varias prophetiae locos desumptas imagines eorum imminentem victoriam evocat. *In mari vitrei mixti igni stant* , quia perrexerunt per experimentum fidei, in qua persecuti sunt, et victores evaserunt. Mare *vitreum* significat puritatem populi electi, ut Apoc.

Vers. 3: *Et canebant canticum Moysi servi Dei, et canticum Agni, dicentes: Magna et mirabilia opera tua, Domine Deus omnipotens. Viae tuae iustae et verae, Rex Gentium!* »

« *Canticum Moysi* » celebrat Israel ex Aegypto gloriosum exitum, in terra et symbolum typicum peccati. Ingressus in terram Canaanem, qui post quadraginta annos sequebatur, ingressum ultimi electi in Canaan caelestem praefigurabat. Iesus, « *agnus* » , postquam vitam suam pro delictis electorum expiavit , in caelum ascendit, in suam gloriam et caelestem virtutem divinam. Ultimi fideles testes Iesu, omnes Adventistae fide et opere, ascensionem in caelum experiuntur, cum Iesus eos salvos reddit. Eius « *magna et mirabilia opera* exaltans », electi gloriam donant Creatori Deo, qui bona sua in Iesu Christo incarnata est: suam perfectam « *iustitiam* » et « *veritatem* ». Evocatio verbi « *veri* » connectit actionis contextum ad finem " *Laodiciae* " aetatis, in qua se " *Amen et Verum* " exhibuit. Hora est igitur « *liberationis* » finem temporis « *parientis mulieris* » (Apoc. 12, 2). « *Puer* » in mundum inducitur ad puritatem morum caelestis revelati et per Iesum Christum. Electi Deum laudare possunt propter

suum « *omnipotentem* » statum, quia huic divinae potestati tribuuntur eorum salutem ac liberationem. Iesus Christus est vere « *Rex gentium* » , collectis et electis suis redemptis ex omnibus terrenis nationibus . Non sunt illi qui adversantur ei et eius officiales creati sunt.

Vers. 4: *Quis non timebit, Domine, et magnificabit nomen tuum? Quoniam tu solus sanctus. Et venient omnes gentes et adorabunt te, quia iudicia tua manifestata sunt.* »

Plane hoc significat: Quis te timeat, creator Deus, et fraudare te audeat iustae gloriae tuae, nolens honorare sabbatum sanctum tuum septimum? **Solus enim es sanctus** et solus sanctificasti diem septimum et eos quibus dedisti, in signum approbationis et sanctitatis tue. Revera, spiritus alludit ad nuntium primi « angeli », *vocans* « timorem », Apoc. 14, 7: timete Deum, *et date illi gloriam, quia venit hora iudicii eius; et adorate eum qui fecit caelum et terram et mare et fontes aquarum* . In Dei consilio, gentes rebelles exterminatae in duplici proposito resurrecturae erunt: nempe humiliandi se coram Deo eique gloriam tribuendi, ac iustam eius poenam ultimam sustinendi, quae eas definitive annihilabit, in « stagnum ignis » . *sulphur* » extremi iudicii, in annuntiatione « *tertii angeli* » » Apoc. Antequam haec fiant, electi oportebit tempus iudiciorum divinorum, quod per " *septem plagas* " in primo versu annuntiatur, manifestabitur.

5 *Post haec vidi, et apertum est templum tabernaculi testimonii in caelo.* »

Haec apertio « *templi caelestis* » cessationem significat intercessionis Iesu Christi, in tempore vocationis salutis. Testimonium refertur ad decem praecepta Dei quae posita sunt in arca sancta . Ita, ex hoc tempore, finalis est separatio inter electos et amissos. In terris, rebelles modo decreverunt, decreto legis, obligationem observandi hebdomadam reliquam primi diei civiliter et religiose confirmatam, successive a Romanis imperatoribus, Constantino I, et Justiniano I , qui Vigilium [I.] Primus Pontifex, caput temporale fidei Christianae universalis, nempe catholicae, anno 538. Ultimum mortis decretum prophetatum est in Rev. .

Vers. 6: *Et exierunt septem angeli habentes septem plagas de templo, vestiti byssino puro, et cingulo aureo circum ubera sua.* »

In aenigma prophetiae, " *septem angeli* " Iesum Christum solum significant, vel " *septem angelos* " eius castris sibi similes fideles. " *Byssinum " byssum, purum, splendidum* " imagines " *justorum operum sanctorum* ", Apoc. " *Cingulum aureum circa pectus* ", ergo in altitudine cordis, amorem veritatis evocat iam citatus in Christi imagine in Rev. 1,13. Deus veritatis parat castra mendacii punire. Hoc commonitione Spiritus *magnam calamitatem insinuat "* cuius forma revelata est per faciem suam comparatam "sol *cum in viribus suis fulget* ". Hora ultimae comparationis inter Iesum Christum et rebelles paganos sol colentium advenit.

Vers. 7: *Et unum ex quatuor animalibus dedit septem angelis septem phialas aureas plenas ira Dei viventis in saecula saeculorum.* »

Ipse est Iesus exemplar quod " *quattuor animantia* " significat Apoc. Ipse etiam iratus est Deus qui vivit in *saecula saeculorum* . Eius divinitas sic ei partes tribuit omnes: Creator, Redemptor, Intercessor, et in perpetuum Iudex, deinde intercessioni suae finem imponens, fit Deus Justiciarius, qui rebelles adversarios suos morte percutit et punit, quia impleverunt *» poculum iustae irae* eius . Calix

iam plenus est, et haec ira formam habebit septem *ultimarum poenarum ,* in quibus divina misericordia iam locum suum non habebit.

8 *Et impletum est templum fumo propter gloriam Dei et potentiam eius; et nemo poterat introire in templum, donec consummarentur septem plagae septem angelorum.* »

Ad hoc argumentum cessationis gratiae illustrandum, Spiritus hoc versu exhibet imaginem templi *fumi repleti propter* praesentiam. Dei , et dicit: et nemo poterat introire in templum, donec consummarentur septem *plagae septem angelorum* . Deus electos suos ita monet ut tempore septem *ultimarum plagarum* suae irae suae in terris maneant. Ultimi electi experientia Hebraeorum vivent tempore " *decem plagarum* " quae Aegyptum rebellantem percussit. Plagae non illis, sed rebellibus, divinae irae scuta . Sed imminens introitus eorum in *templum* ita confirmatur, dabitur facultas a fine " *septem plagarum ultimarum* ."

Revelation 16:
irae Dei

Caput 16 ponit effusionem harum *septem plagarum* ***ultimarum*** , per quas exprimitur *ira Dei* .

Studium totius capitis hoc confirmabit, sed notandum est quod scuta irae *Dei* idem erunt illis qui poenis sex primorum *tubarum percussi sunt* . Spiritus sic manifestat poenas " *septem plagarum* ***ultimarum*** " et " *septem tubarum* " in eodem peccato punire: transgressio requietionis sabbati "diei *septimi"* . *sanctificatus* « a Deo ab origine mundi.

Parenthesin hic pateo, solvimus. Nota differentiam, quae distinguit *tubas* et *plagas vel plagas* divinas . Tubae sunt omnes homicidia humana ab hominibus exercentur, sed ordinata sunt a Deo , quinta naturae spiritualis. " *Plagae* " sunt molestae actiones a Deo immediate impositae per naturalem mediante creaturae viventis. Apocalypsis 16 nobis exhibet " *septem plagas* ***ultimas*** ", quae nobis subtiliter insinuat, eas praecessisse alias " *plagas* " ab hominibus passas ante finem gratiae tempus, quod spiritualiter in duas partes separat, *tempus* . *citatis* Dan. Primo, hic finis est temporis nationum, secundo, quod temporis regimen universale mundi sub moderamine et marte USA constituto. Hac renovatione, sabbato die 18 mensis Decembris anno 2021 peracta, hanc explicationem confirmare possum, cum ab initio anni 2020 omnis humanitas ruinae oeconomicae ob virus contagiosi concussum, primum apparuit Covid-Coronavirus. apud Sinas. In contextu globalistae commutationum et cognitionis, eius reales effectus mente amplificantes, principes populi perculsi cessaverunt evolutionem et incrementum totius oeconomiae Occidentis Europae et Americanae. Inique, pro pandemia, Occidens, quae putabat diem vincere mortem, Consternit et stupet. Perterriti, impii corpus et animam dediderunt novae religioni substituendae: praepotens scientiae medicinae. Et baculorum regio, terrae opulentissima, opportunitate usus est ut homines captivos et servos diagnoses, vaccina sua, remedia ac decisiones corporales faceret. Eodem tempore, normas in Gallia audimus, paradoxa ut minimum dicamus, quae sic compendio: "conclavia ventilare et larvam tutelam habere per horas, post quas velatus suffocat". Exaggerare "sensum communem" iuvenum ducum Franciae aliarumque nationum imitantium. Cum lucro animadvertimus patriam hanc perniciosissimam mores ducens primum Israelem fuisse; primam patriam a Deo maledictam in historia religiosa. Personam gerens, primum prohibitum cum praesto non esset, deinde coactum factum est, ut contra morbum, qui systema respiratorium afficit, tueretur. Exsecratio Dei inopinatos fert, sed fructuosissimos perniciosius. Persuasum habeo inter annum 2021 et initium " *sexti tubae* ", Bellum Orbis Terrarum III, alias " *plagas Dei* " noxam humanitatem variis in locis in terris, praesertim in Occidente, ruinam futuram; "plagae", ut " *fames* " et aliae pandemiae reales universales, quae iam notae sunt pestis et cholera. Hoc genus poenae vindicat Deus apud Eze. 14, 21: *"Ita, haec*

dicit Dominus, YaHWéH: Etsi mittam in Ierusalem quattuor plagas meas pessimas, gladium et famem et bestias et pestilentiam ad exterminandos homines et bestias . Nota hunc album non esse exhaustum, quia recentioribus temporibus, poenae divinae multiplices formas accipiunt: Cancer, AIDS, Chikungunya, Alzheimer ... etc. Humanitatis multitudines pavent et pavent cogitatione liquescentis glaciei et fluminum, qui proveniunt. Item divinae maledictionis fructus, qui mentes humanas percutit et parietes separationis et odii construit. Hanc parenthesin claudo ad studium repetendum in hoc contextu gratiae postenis, quae "septem *ultimas* ***plagas*** *irae Dei designat* ".

Alia ratio probat electionem scutorum. " *Septem plagae ultimae* " interitum creationis in fine mundi efficiunt. Deus enim, creator, uenit tempus ad interitum operis sui. Sic creationis processum sequitur, sed pro creando destruit. Cum *septima plaga ultima* , in terra, vita humana exstinguetur, eam relinquens, terra iterum fit " *abyssus* " in statu tenebrarum, cum solus incola, satanas, auctor peccati; terra deserta erit eius carcer per *mille annos* usque ad ultimum iudicium ubi ipse et omnes alii rebelles destruentur, ut habetur Apoc.

Vers. 1: *Et audivi vocem magnam venientem de templo, dicentem septem angelis, Ite et effundite septem phialas irae Dei in terram.* »

Haec « *magna vox de templo* » est creatoris Dei in suo iure legitimo frustrata. Ut Deus Creator, eius auctoritas supremam indolem habet, neque iusta est neque sapiens contendere suum desiderium adorandi et glorificandi per diei quietis observationem, quem ad hoc « sanctificavit » . In Sua magna ac divina sapientia Deus statuit ut quisquis iura et auctoritatem provocat sua maxima secreta ignoret antequam "secunda *morte* " pretium iniuriarum contra omnipotentem Deum expiet.

Vers. 2: *Primus abiit et effudit phialam suam in terram. Et percussit homines, qui habebant characterem bestiae, et adoraverunt imaginem eius.* »

Cum dominans potestas et auctoritas ultimae rebellionis ducatur, scopo prioritas in hoc contextu est " *terra* " symbolum fidei lapsi protestantis.

Prima plaga est *ulcus malignum* , quod dolorem corporalem facit rebellium, qui obedire diei quietis ab hominibus elegerunt. *Scuta* sunt catholici et protestantes superstites conflictus nuclei qui, hac electione primi diei, Dominica Romana, " *nota bestiae* ".

3. *Secundus effudit phialam suam in mare, et factus est sanguis tamquam mortui; et mortua sunt omnia animantia, omnia, quae erant in mari* .

Alter ferit *mare* quod transformat in *sanguinem* , sicut Nilo Aegyptio tempore Mosis *;* " *mare* ", symbolum catholicorum Romanorum, quod pelt mare Mediterraneum. In illo momento Deus omnem vitam animalis in " *mare* " delet. Creationis e contrario processum implicat, postremo « *terra » iterum « informis et vacua* erit »; ad statum pristinum " *abyssum "* revertetur .

Vers. 4: *Tertius effudit phialam suam in rivos et fontes aquarum. et sanguis factus est.* »

Tertia "perstringit *aquam* recentem *fluminum et fontium* " quae subito vicissim fiunt " *sanguis "* . Plus aquae sitim restinguere. Poena dura est et merita, quia electorum sanguinem fundere parabant. Haec poena prima fuit, quod Deus

per virgam Mosis Aegyptiis "bibentes sanguinis *Hebraeorum* " inflixit, qui in durissima servitute, ubi multi mortui sunt, more animalium tractabantur.

Vers. 5: *Et audivi angelum aquarum dicentem, Justus es, qui es et qui erat; sanctus es, quia hoc fecisti iudicium.* »

Nota iam in hoc versu verba *iusta* et *sancta , quae rectam meam translationem confirmant* textus decreti Dan . sanctitas , circumdans omnia quae Deus sancta tenet. In hoc ultimo contextu, recte meretur Dei iudicium impugnatio " *sancti " sabbati, qui "aquam* " in " *sanguinem* " vertit. Verbum " *aquae* " symbolice ac duplici modo missas humanas significat et doctrinam religiosam. Perversa a Roma Papali, in Rev. 8, 11. ambo in " *absinthium "* mutati sunt . Iustus es, dicens *: quia hoc iudicium exercuistis* , angelus iustificat mensuram debitam verae iustitiae perfectae, quam solus Deus potest perficere. Subtiliter et pressius Spiritus formam facit « *et qui venit »* evanescit a nomine Dei , quia venit; et aperit ei praesentiam suam et eius redemptos, sine oblivione, mundos qui puri manserunt et angeli sancti illi fideles manserunt.

Vers. 6: *quia sanguinem sanctorum et prophetarum fuderunt, et sanguinem eis dedisti bibere: digni sunt.* »

Rebelles parati ad interficiendos electos qui suam salutem soli intervenientibus Iesu debent, etiam Deus illis crimina commissurarum imputat. Iisdem de causis ideo tractantur sicut Egiptii Exodi. Hoc secundo dicit Deus: « *Digni sunt* ». In hoc ultimo tempore, invenimus tamquam aggressorem electorum Adventistarum, nuntium Sardis cui dixit Iesus: " *Vive putaris et mortuus es* ". Simul autem dixit de ministris electorum 1843-1844: " *Ibunt mecum in vestimentis albis, quia digni sunt* ". Habet ergo unusquisque dignitatem quae eis secundum opera fidei provenit: " *vestimenta alba* " pro fidelibus electis, " *sanguis* " pro lapsis potus, infidelibus rebellibus.

Vers. 7: *Et audivi ab altari alium angelum dicentem, Etiam Domine Deus omnipotens, vera et justa judicia tua.* »

Haec vox, quae de *« altari* », symbolo crucis provenit, est Christi crucifixi, cui praecipua ratio est huius sententiae approbandi. Nam quos nunc punit, salutem suam vindicare ausi sunt, dum crimen grave iustificabant, praecepto hominis obedire maluerunt; hoc contra scripturarum sanctarum monita: Isa. 29:13: *Dominus dixit: Cum appropinquaverit ad me populus iste, ore et labiis me honorat; cor autem eius longe est a me, et timor de me habet* ***praeceptum traditionis humanae*** . XV, ' *in vanum me honorant , docentes* ***praecepta, quae sunt hominum praecepta.*** »

Vers. 8: *Quartus phialam suam in solem effudit. Et datum est ei igne comburere viros.* »

Quartus " *in sole* " facit et plus solito calefacit. Caro rebellium eo ardore intenso concrematur . Post sceleris transgressionem punitus Deus idololatriam "diei Solis", a Constantino I. hereditario , [puniet] . " *Sol* " multos honores sine scitu nunc incipit " *urere* " cutem rebellium. Idolum contra idololatras vertit Deus.

Haec culmen " *magnae calamitatis* " annuntiatur in Apoc. Eo momento quo ille qui " *Sol* " imperat, hoc utitur ad suos cultores puniendos.

Vers 9 : *Et æstuaverunt homines æstu magno, et blasphemaverunt nomen Dei habentis potestatem super has plagas, neque egerunt pœnitentiam ut darent illi gloriam.* »

In duritia qua perventum est, rebelles culpae suae non poenitet nec se coram Deo humiliant, sed blasphemant *blasphemando nomen* suum . Iam in natura eorum habitus habitus, qui apud fideles invenitur; eius veritatem cognoscere non quaerunt, eius utilitatem contemptum silentium interpretantur. Et cum difficultates oriuntur, *nomen* eius maledicunt . Impotentia ad " *resipiscendi "* contextus " *sexti tubae " confirmat* "reliquias " Apoc. 9, 20-21. Infide- lium rebelles sunt homines, religiosi vel non, qui non credunt in omnipotentem Deum creatorem. Oculi eorum mors laqueus.

Vers. 10: *Quintus phialam suam effudit in throno bestiae. Et regnum eius tenebris obductum est; et linguas suas in dolore momordit .*

" *Quintus* " pro certo accipit scopum, " *thronum bestiae* " id est, regionem Romae ubi Vaticanum est situm, parvum statum religionis papalis, ubi stat Basilica Sancti Petri. Sed, ut vidimus, verus *thronus* Papae est in urbe antiqua Romae sita, in monte Caelio, in matre Ecclesia omnium ecclesiarum quae sunt in mundo, Basilica Sancti Ioannis Lateranensis. Deus Eum in atramenti " *tenebras* " demittit, quae omnem hominem cernentem in caeci condicione collocat. Effectus valde dolet, sed hoc initium religiosi mentitur, quod sub titulo lucis unius Dei et in nomine Iesu Christi praesentatur, omnino meruit et iustificatur. « *Paenitentia* » iam non possibilis est, sed Deus mentibus vitae suae scutorum duritiam extollit.

Vers. 11: *Et blasphemaverunt Deum caeli prae doloribus suis et vulneribus suis, et non egerunt paenitentiam ex operibus suis.* »

Hic versus permittit intelligere, additas esse plagas, nec cessare. Sed, absentiam « *poenitentiae* » et continuum « *blasphemiarum* » insistendo, Spiritus dat ut intellegatur tantum rebellium iram et nequitiam augeri. Finis est a Deo petitus, qui eos ad terminum impellit, ut electorum mortem decernant.

Vers. 12: *Sextus effudit phialam suam super fluvium magnum Euphratem. Et arefacta est aqua eius, ut praepararetur via regum ab Oriente.* »

" *Sextus* " scuta Europam nomine " *Euphratis Fluvii " designatam* , quae sic designat, sub lumine imaginis Rev. Roma. Quod " *aqua eius siccatio* " exstinctionem incolarum imminentium suggerere potuit, sed adhuc immaturum est ut ita sit. Re quidem vera historica res est, cum per siccationem fluminis *Euphratis* Medus rex Darius Chaldaeum *Babylonem occupaverit* . Nuntius igitur Spiritus annuntiatio est imminentis omnino cladis Catholicae Romanae « *Babyloniae* », quae adhuc subsidia ac defensores servat, sed ad breve tempus. " *Babylon magna* " hoc tempore vere *cadet* victus ab omnipotente Deo Iesu Christo.

Consultatio trium spirituum immundorum

Vers. 13 : *Et vidi de ore draconis, et de ore bestiae, et de ore pseudoprophetae spiritus tres immundos in modum ranarum.* »

Vers. 13 ad 16 illustrandum apparatum "proelii *Armagedon* ", quod significat decisionem recalcitrans sabbati ad necandum custodes, qui acerbe Deo creatori fideles sunt. In principio, diabolus, per spiritualem personam, Iesu Christi personam simulans, apparebat rebellibus persuadere se iustificari dominicae electionis. Eos igitur hortatur ut pugnatores fide- lium vitae sabbatum honorent. Diabolus igitur in eadem pugna, diabolum, fidem catholicam et fidem protestantium colligit, scilicet *draconem, bestiam et pseudoprophetam* . Hic " *proelium* " de quo in Rev. 9, 7-9 efficitur. Ororum mentio *confirmat* verbales commutationes consultationum quae ad decernendum vere electorum interficiendum ducunt; quid ignorent vel prorsus contendunt. « *Ranae* » proculdubio sunt, pro Deo, animalia immunda generantur, sed in hoc verbo, Spiritus alludit ad magnos saltus hoc animal capax ad faciendum. Inter *Europae "bestiam* " et "false prophetam *Americanam* " ibi est Oceanus Atlanticus late et conventus utriusque ingentes saltus magnos faciens. Apud Anglos et Americanos, Galli eduntur "ranae" et "ranae". Impurus peculiaris Franciae est, cuius moralia bona in tempore corruerunt, quia Eius Seditio 1789 ubi libertatem prae ceteris posuit. Spiritus immundus qui trio animat est libertatis quae « nec Deum nec Dominum desiderat ». Omnes Dei voluntati et auctoritati restiterunt, in hac re igitur coniuncti sunt. Conveniunt quia similes.

Vers. 14: *Sunt enim spiritus daemoniorum, qui faciunt mirabilia, et adveniunt ad reges omnis terrae congregantes eos in praelium magni diei omnipotentis Dei.* »

Cum exsecratio decreti Dan.8:14, spiritus daemonum in Anglia et USA magno successu se manifestaverunt. Spiritualismus in tempore fuit similis, et insuevit homines huiusmodi necessitudinis cum spiritibus invisibilibus, sed activis. In fide protestantica multi coetus religiosorum relationes cum daemonibus tenent, credentes se cum Iesu eiusque angelis necessitudinem habere. Daemones facillime invenient Christianos decipere a Deo rejectos, et tamen facile persuadebunt ut ad unum, pios Christianos et Judaeos observantes sabbatum, colligant ad occidendum usque ad ultimum. Haec extrema mensura, quae utrique parti mortem imminet, eos in benedictione Iesu Christi coniunget. Deus enim haec congregatio rebelles *ad bellum magni diei omnipotentis Dei congregare* intendit . Haec congregatio destinatur rebellibus animum necandi dare, qui se ipsos dignos efficiant morte patiendi ab illis qui seducti sunt et mendaciis religiosis decepti. Summa causa pugnae fuit, delectum quietis diem, subtiliter Spiritus indicat non esse pares dies. Nihil enim minus est quod pertinet ad sanctificationem sabbati secundum naturam suam, quam *magnus dies omnipotentis Dei* . Non sunt dies pares nec contrariae copiae. Cum de caelo daemonem et daemones expulit, Iesus Christus, potenter « *Michael* », inimicis suis victoriam imponat.

Vers. 15: *Ecce venio sicut fur. Beatus, qui vigilat et custodit vestimenta sua, ne nudus ambulet, et videatur turpitudo eius!* »

Castra, quae pugnant contra observatores sabbati divini, sunt infideles pseudochristiani, etiam protestantismi, ad quos Iesus dixit Apoc . *Si non vigilaveris, veniam ut fur et nescies qua hora veniam ad te* ». E contra electis Adventistis Spiritus declarat, qui suo pleno prophetico lumine in ultima epocha « *Laodiceae* » prosunt: « *Beatus qui vigilat et custodit vestimenta sua* », et alludens

ad institutionem Adventus ab anno 1994 evomuit. item, " *ut nudus non ambulet et ne videamur turpitudinem eius".* ». Declarata et nuda relicta, Christo redeunte, erit in castris pudoris et rejectionis, secundum illud II Cor . *domum*, ***si saltem vestiti et non nudi*** *reperiamur* .

Vers. 16: *Convenerunt eos ad locum qui vocatur Armagedon hebraice.* »

« Congregatio », de qua agitur, locum geographicum non attingit, quia spiritalis est « congregatio » quae in suo mortali consilio hostium Dei castra colligit. Porro vox "har" montem significat et evenit ut Mageddo quidem vallis in Israele, sed non est illius nominis mons.

Nomen " *Armageddon* " significat: "mons pretiosus", quod nomen designat, Iesu Christo, Suo Coetu, Suo Electo, qui omnes Suos Electos colligit. Et versu 14 fere dilucide nobis ostendit quid sit de pugna *Armagedon* . Pro rebellibus, signum est sabbatum divinum et ejus observatores; sed ad Deum scopo hostes electorum fidelium suorum.

Hic « mons pretiosus » simul designat montem Sinai », ex quo Deus legem suam Israeli primum post exitum ex Aegypto praedicavit. Quia rebellium oppugnatio et septimus dies sabbati sanctificatur suo quarto praecepto et fidelibus suis observatoribus. Pro Deo, “pretiosa” indoles huius “montis” sine controversia est, quia in tota hominum historia aequalem non habet. Ad eam defendendam contra idololatriam humanam, Deus permisit hominibus eius realem locum ignorare. Falsum in australi Aegyptiae peninsulae traditione positum est, re vera ad septentrionem-orientem " *Midiani* ", ubi " *Jethro* " pater " *Zephorae* ", uxoris Mosis, vixit, videlicet n. Septentrionalis hodiernae Arabiae Saudianae. Eius incolae verum montem Sina nominant al Lawz, quod Lex interpretatur; nomen iustificatum, quod in favorem biblicae narrationis a Moyse conscripto testatur. Non tamen in hoc geographico " *loco " rebelles glorioso ac divino Christo victori obviam erunt.* Quia hoc verbum “ *locus* ” fallax est ac revera universalem rationem accipit, cum electi, hoc tempore, per totam terram dispersi sunt. Electi vivi et resuscitati a bonis angelis Iesu Christi colligentur ad Iesum in nubibus caeli coniuncti.

Vers. 17: *Septimus phialam suam effudit in aerem. Et exivit de templo vox magna dicens : Consummatum est.* »

Sub signo " *septimae pestis in aerem effusa* ", antequam rebelles sceleris eorum consilio fungantur, Iesus Christus, verus, omnipotens et gloriosus, in caelesti gloria inimitabili, angelorum myriadas comitatur. **Tempus " *septimae tubae* " invenimus** ubi, ut habetur Apoc. 11, 15, Iesus Christus, Deus omnipotens, tollit regnum mundi a diabolo. In Eph. 2, Paulus satanas significat ut "princeps *caeli potentiae* ." « *Aer* » elementum est participationis totius humanitatis terrenae, cui dominatur usque ad reditum in gloria Iesu Christi. Tempus adventus gloriosi eius est cum divina potestas hoc dominium et potestatem in homines a diabolo extorquet et ei finem facit.

Patientiam Dei cognoscite, qui sex millia annorum exspectavit momento quo dicet: *Factum est!* » et tunc intellege quanti « sanctitatis diei septimi » praedicit adventum huius temporis cum libertas incredulis creaturis relicta est. Cessabunt rebelles creaturae irritare, irritare, contemnere, dedecorare, quia destrui. In Dan. 12, 1 Spiritus hunc gloriosum venturum prophetavit, quem « ***Michael*** »,

angelicum coeleste nomini Iesu Christi attribuit : « In illo tempore *surget* ***Michael*** *, dux magnus, defensor filiorum tuorum; et erit tempus tribulationis, quale non fuit ex quo gentes fuerint usque ad id tempus. In tempore illo salvabuntur populi tui, qui inventus es scriptus in libro* . Deus intellectui salutaris propositi non faciliorem reddit, quia Scriptura non nominat nomen "Jesum" ad designandum Messiam, eique significat symbolica nomina quae eius occultam divinitatem revelant: "Emmanuel" (nobiscum Deus) Isa. 7 **,** 14 : « *Propterea ipse Dominus dabit vobis signum, ecce puella concipiet et pariet filium, et vocabit nomen eius* ***Emmanuel*** ; ***Pater aeternus*** , Isa. IX, 5: *filius enim natus est nobis, filius datus est nobis, potestas autem super humerum eius; vocabitur Admirabilis, Paraclitus, Fortis Deus,* ***Pater aeternus*** *, Princeps pacis* .

Vers. 18: *Et facta sunt fulgura, et voces, et tonitrua, et terrae motus magnus, qualis numquam fuit ab homine super terram, tanta commotio.* »

Hic invenimus sententiam e clavis referentis ad versum Rev.4:5 renovatum in Rev.8:5. Deus ex sua invisibilitate, infidelibus credentibus et infidelibus venit, sed etiam fideles Adventistae electi, Deum Creatorem Iesum Christum in gloria reditus sui videre possunt. Apocalypsis 6 et 7 contrarias binarum castrorum mores nobis revelavit in tam gravi et glorioso contextu.

Et terrae motum validum experientes, primam resurrectionem, electis Christi reservatam, perterriti testantur, secundum illud Apoc. Aguntur sicut praedictum est I Thess. IV, 15-17: *hoc est quod annuntiamus vobis* ***secundum verbum domini*** *: nos qui vivimus et mansimus in adventu domini, non ibimus. ante eos qui mortui sunt. Nam ipse Dominus in mandato, in voce archangeli et in tuba Dei descendet de celo, et mortui in Christo primo resurgent. deinde nos qui vivimus qui relinquimur* simul ***rapiemur*** *cum illis in nubibus* ***obviam Domino in aera*** *et sic semper cum Domino erimus* Usus est hoc versu ad illustrandam apostolicam notionem status « mortuorum » : « *nos viventes, manentes in adventu Domini,* ***non praeveniemus. qui mortui sunt*** ". Paulus eiusque coaetanei non putaverunt hodie falsos christianos " *mortuos* " electos esse coram Christo, quia eius cogitatio e contra ostendit, omnes "vivos *" vivos ante mortuos* caelum ingressurum esse .

Vers. 19: *Et facta est civitas magna in tres partes, et civitates gentium ceciderunt, et recordatus est Deus Babylonis magni, ut daret ei calicem vini furoris sui.* »

" *Tres partes* " spectant *draconem, bestiam, et pseudoprophetam* , in vers. 13 hujus capitis collectae. Secunda interpretatio sumitur in hoc textu a Zac. 11, 8: *delebo tres pastores in mense uno; et anima mea turbata est in eis* . In hoc casu " *tres pastores* " tria populi Israelis partes significant: regem, clerum et prophetas. Inspecta finali contextu, in quo protestantica fides ac fides catholica coniunguntur et unificantur, " *tres partes* " agnoscuntur: " *draco* " = diabolus; bestia , gentes seductae catholicae et protestantes. " *Pseudopropheta* " = cleri catholici et protestantes.

Cessat in castris victis prudentia magna, *in tres partes divisa* ; inter fallaces et seductas hostias, inter castra beluarum et pseudoprophetarum, odium et ira uindictae contra deceptores in perniciem salutis auctores fiunt. Tunc thema " *messis* " impletur per cruentum ustulos, quorum praecipua scuta sunt, in omni

logica et iustitia, doctores religiosi. Haec igitur Iacobi 3, 1 plenius significatio sumit: « *Fratres mei, nolite multi docere in vobis, scientes* ***quoniam durius iudicabimur*** . In hoc tempore *plagarum* haec actio excitatur hoc loco: *Et recordatus est Deus Babylonis magni, ut daret ei calicem vini furoris sui* . Apo. 18. Omnino dedicatum erit huius poenae impiorum religiosorum evocationi.

Vers. 20: *Et omnes insulae fugerunt, et montes non sunt inventi.* »

informem , et mox *inanem* vel *desolatam* rationem accipit . Consequens est, consequens, " *peccatum" desolator* , denunciatus Daniel.

Vers. 21: *Et grando magna, cujus* ***talentum grando ponderis*** *cecidit de caelo in homines; et blasphemaverunt homines Deum propter flagellum* ***grandinis*** *, quia magna erat* ***plaga .*** »

Eorum munus sinistrum peractum, terrae habitatores, flagello vicissim exstinguentur, e quo illis evadere non potest: lapides grandinis cadent *super* eos. Spiritus illis pondus imputat *unius talenti* , i.e., 44.8 kg. Sed hoc nomen *talentum* magis est responsionis spiritualis secundum parabolam *talentorum* . Hoc modo munus lapso imputat eorum qui « *talentum* » id est dona, quae Deus illis in parabola dedit, non fruebatur . Quae malae mores in vita sua constant, prima et secunda, quae soli vere electo pervia fuit. *Usque* ad extremum vitae spiritum blasphemare *Deum* caeli pergunt qui eos punit.

Tunc ergo impleta est *talentorum* parabola . Dabit Deus unicuique secundum testimonium operum fidei suae; infidelibus Christianis, mortem dabit, et ostendet se durum et crudele sicut illi putaverunt et iudicaverunt. Et fidelibus electis dabit vitam aeternam secundum fidem, quam in perfecta dilectione et fide sua magnificavit in Christo Iesu pro eis; Haec omnia secundum principium a Iesu citatum Matth. VIII, 13: *secundum fidem vestram fiat vobis* .

Post hoc ultimum flagellum, terra desolatur, omni humanae vitae formis privatur. Sic " *abyssum* " proprietatem reperit Gen. 1, 2.

Cap _ _

Et *venit unus de septem angelis, qui tenebat septem phialas, et dixit ad me, dicens: Veni, ostendam tibi judicium meretricis magnae sedentis super aquas multas.* »

Ex hoc primo versu, Spiritus finem indicat huius capitis 17: « ***iudicium*** » « ***meretricis magnae*** » . quae " ***in aquis multis sedet*** " seu dominatur, secundum vers. 15, " *populos, turbas, nationes et linguas* " quae, sub signo " *Euphratis* ", iam designarunt Europam eiusque extensiones planetae religionis christianae in " *sexta tuba* ” of Rev.9:14: USA, America Meridionalis, Africa et Australia. Opere iudicii coniungitur cum contextu " *septem plagarum ultimarum* ", seu " *septem phialae " a " septem angelis "* effusae, in capite praecedente XVI.

Iudicium illud est, quod ab omnipotente Deo affertur , cui omnis creatura in celo et in terra habet et redditurus. Inde patet, si hoc caput interest. Vidimus in nuncio tertii [angeli] capitis XIIII, quod haec identificatio consequitur vitam aeternam vel mortem. Ambitus itaque huius *iudicii* est bestiae *quae e terra oritur,* cap.

Quamquam monitiones historicae et propheticae, vicissim, protestantes fides anno MDCCCXLIII, ac fidei officialis Adventistae anno MCMXCIV, a Deo indignus salutis a Iesu Christo oblato iudicatus cecidit. Ad huius sententiae confirmationem, ambo societatem inierunt oecumenicum a fide catholica Romana proposita, dum auctores utriusque coetus diabolicam naturam suam denuntiarunt. Ad hunc errorem vitandum, electus omnino convincendus est de identitate praecipui inimici Iesu Christi: Romae, in tota eius historia pagana et papali. Religionum protestantium et Adventistarum culpa eo maior est eo quod auctorem hanc diabolicam indolem catholicae Romani nominis denuntiabant et docebant. Haec mutatio cordis ab utroque actum proditionis contra Iesum Christum, unicum Salvatorem et magnum iudicem, constituit. Quomodo hoc fieri potest? Utraeque tantum religiones momentum dederunt pacis terrenae et inter homines bonam intelligentiam; etiam semel fidem catholicam non amplius persequitur, fit illis frequens, vel magis, sociabilis usque ad pactionem et societatem cum ea faciendam. Revelata itaque sententia et iustum Dei iudicium despicitur et conculcatur. Sed error fuit credendum quod Deus per se pacem inter homines quaerit, quia in veritate damnat iniurias quae personae, suae legi, et bona quae in suis ordinationibus revelantur. Quod eo gravius est, quod Iesus praeclare se ipsum expressit dicens Matth. 10, 34 ad 36: «Nolite *putare quoniam veni pacem mittere in terram; non veni pacem mittere, sed gladium. dividi enim veni inter patrem et virum et inter filiam et matrem et inter nurum et socrum; et inimici hominis domestici eius* ». Officialis Adventismus, ex parte sua, Spiritum Dei non audivit, qui, per restitutionem eius diei septimi sabbati inter 1843 et 1873, Romana dominica declaravit, quam «caracterem bestiae» nuncupavit ab eius institutione pridie Idus *Martias* . 7, 321. Missio institutionalis Adventismi, quia progressu temporis procedente, eius iudicium in Dominica Romana amica et fraterna facta est, dissimilis Dei, quae eadem invariabiliter manet, dominica christiana hereditas e paganismo solari causam praecipue irae **constituit** . . Solum iudicium quod res est de Deo eiusque prophetica Revelatione intendit ut cum Eius iudicio nos coniungamus. Quam ob rem pax legitima irritatio Dei viventis non est larva. Et civiles vel religiosas regiones secundum divinum intuitum judicare et recognoscere debemus. Ex hoc aditu videmus " *bestiam* " et actiones eius, etiam in tempore pacis fallax.

Vers. 2: *Cum ea fornicati sunt reges terrae, et vino fornicationis ejus inebriati sunt habitatores terrae.* »

In hoc versu, nexus constat cum actionibus "mulieris *Jezabel* " accusatae a Jesu Christo, quod servos suos biberet *vinum spirituale "seu stupri" (Apoc. 2, 20)* . confirmata in Apoc. haec quoque connectunt *meretricem* stellae *Absinthii,* Apoc. vinum eius absinthium venenosum, cui comparavit Spiritus suam doctrinam catholicam catholicam.

In hoc versu, obprobrium, quod contra religionem catholicam Deus facit, iustificatur etiam tempore nostro pacis, quia culpa exprobrata divinam

auctoritatem impugnat. Scripturae Sacrae Scripturae, quae eius " *duo testes* " constituunt, testificantur contra falsam doctrinam huius religionis Romanae. Sed verum est quod eius falsa doctrina pessime consectaria est pro seductae victimae: mors aeterna; quae ultionem " *messes* " eorum iustificabit, Apoc. 14, 18 ad 20.

Vers. 3: *Abstulit me in spiritu in desertum. Et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam, plenam nominibus blasphemiae, habentem capita septem et cornua decem.* »

" *... in deserto* ", symbolum fidei probatae, sed etiam "arida" spiritalis climatis contextus nostri " *temporis finis* " (Dan. 11, 40), hoc tempore ultimum fidei terrestris experimentum. historia, Spiritus efficit spiritualem condicionem quae in hoc ultimo viget contextu. " *Femina dominatur bestia coccinea* ". In hac imagine, Roma dominatur " *bestiam orientem e terra* " quae protestanticam USA designat eo momento cum "catholicam *bestiae characterem* adorant " imponendo suam requietionis diem ab imperatore Constantino [I.] In hoc ultimo contextu, non exstant plura diademata, neque in " *septem capitibus* " religionis Romae, neque in " *decem cornibus* " symbola, hoc in casu, in civilibus dominatoribus populorum Europae et orbis christianorum, quas tractat. Sed haec tota consociatio ad colorem peccati pertinet, ' *coccineum* '.

In Apoc. 13, 3 legitur: *Et vidi unum de capitibus suis quasi vulneratum in mortem; sed eius letale vulnus sanatum est. et tremuit omnis terra post* bestiam Scimus hanc sanationem ex Concordat. Napoleonis [I.] Ex hoc tempore, Papa Romanus Catholicus non amplius persequitur tamen, notemus in dignitate, Deum appellare " ***Bestiam*** " pergit: " *Et admirata est universa terra post* ***bestiam*** ". Hoc confirmat rationem supra positam. Inimicus Dei permanet inimicus, quia peccata contra legem eius non cessant in pace sicut in bello. Inimicus ergo dei est etiam ille suorum fidelium electorum in pace vel bello.

Vers. 4: *Mulier induta est purpura et cocco, et auro et lapidibus pretiosis et margaritis decorata. Tenebat in manu poculum aureum, repletum abominationibus et immunditiis suae fornicationis.* »

Hic rursus descriptio affertur scoporum errorum doctrinalium spiritualium. Condemnat Deus ritus suos; eius missae et eucharistiae odiosae ac imprimis luxuriae ac divitiarum gustus, quae eam ducit ad optatos reges, nobiles, omnes terrae divites. “ *Meretrix* ” debet suos clientes vel amatores implere.

coccus color ab ipsa *meretrice* oritur : *purpureus et coccinum* . Nomen *mulier* designans *ecclesiam* religiosam, ut dicitur Eph. 5, 23, sed etiam, *civitas magna, quae regium habet super reges terrae* , ut vers. summatim agnoscimus colores lineamentorum « Cardinalium et Episcoporum » Vaticani Romani. Missas catholicas Deus depingit, adhibito « *auri* » calice, in quo bibitor vinum sanguinem Iesu Christi repraesentare putatur. Sed quid Dominus cogitat? Ipse docet: loco sui sanguinis redempti tantum videt abominationes *et immunditias fornicationis suae* . Apud Dan. XI, ' *aurum* ' nominabatur pro ornamentis ecclesiarum suarum, quem spiritus deo *castellorum imputat* .

Vers 5 : *In fronte ejus scriptum est nomen* ***mysterium*** *: Babylon magna, mater fornicatorum et abominationum terrae.* »

Mysterium quod hoc versu citatur, illis tantum est mysterium, *quos Spiritus* Iesu Christi non illuminat; sunt etiam, pro dolor, plurimae. Nam " *prosperitas et*

successus doli " regiminis papalis annuntiatur a Dan. 8, 24-25 confirmabitur usque ad horam iudicii sui, in fine mundi. Deus enim est mysterium *iniquitatis* quod annuntiatur et iam impletur a diabolo tempore apostolorum, secundum illud II Thess. II, mysterium enim *iam operatur iniquitatis; necesse est ut eum qui adhuc retinet pereat necesse est* " . Nomen " *Babylon " ipsum* " *mysterium* " iungitur , quod sensum efficit, quia illius nominis urbs antiqua non est. Sed Petrus iam Romam spiritualiter hoc nomen imposuit, 1 Petr. Attende de duplici significatione vocis " *terrae ", quae hic etiam protestanticam obedientiam designat, quia, quantum catholica fides adunatur, protestantisca fides multiplex est, ut "prostitutae"* , catholicae filiae suae designentur. *matrem »* . Puellae *abominationes " matris "* suae participant . Ac praecipua harum « *abominationum* » dominica est, « *nota* » suae auctoritatis religiosae adnexae.

Sensus litteralis verbi " *terrae* " etiam iustificatur quia catholicae religionis intolerantia incitator est aggressionum religiosarum maioris internationalis. Fidem Christianam foedavit et invisam fecit, ut reges ad obedientiam suam converteret populos terrae. Sed, amissa potestate, perseveravit *detestationes eius* benedicendo eis quos Deus maledixit et maledicit eis quos benedicit. Eius natura gentilis manifestatur cum Saracenos vocat « fratrem » cuius religio Iesum Christum tamquam unum ex minimis prophetis exhibet.

Vers. 6: *Et vidi mulierem ebriam de sanguine sanctorum, et de sanguine martyrum Jesu. Videnque eam, nimio stupore correptus sum.* »

Hic versus sumit auctoritatem Dan. 7, 21, hic denotans quod " *sancti* " quos pugnat et dominatur, "testes sunt *Iesu* ". Hoc maxime illustratur mysterium « *Babyloniae Magni* ». Religio Romana " *sanguinem* " electorum bibit usque ad ebrietatem. Quis suspicetur Christianam ecclesiam, sicut hodiernam Romae papam, hanc « *prostitutam* » *sanguine a testibus Iesu effuso inebriatam esse* ? Magistratus electi sunt, sed tantum eos. Spiritus enim per prophetiam manifestavit illis insidias inimici eorum. Hic reditus ad impiam et crudelem naturam visibilis finis erit gratiae. Sed haec nequitia super omnia erit, miro modo, natura dominantis fidei protestantismi huius temporis finis mundi. Spiritus Sanctus separatim commemorat « *sanctos* » ac « *testes Iesu* ». Primi *sancti* passi sunt persecutiones romanas publicas et imperiales paganas; " *Iesu testes* " perculsi sunt Romae paganus imperialis et papalis. Nam meretrix urbs est: Roma; civitas magna *, quae habet regnum super reges terrae* , ab adventu eius in Israel, in Iudaea in 63, secundum Dan . Historia salutis finiet probationem fidei, in qua apparebit et operabitur *Iesu testes ad hanc locutionem iustificandam;* sic dabunt Deo bonam causam intervenire ut eos a morte proposito liberaret. Suo tempore Ioannes haud immerito per " *mysterium* " quod ad civitatem Romanam pertinebat obstupesceret. Sola noverat eam in asperis et immitis gentilitatis imperialis specie, quae eum ad detentionem in Patmos insula miserat. Sacrae igitur symbola, sicut « *poculum aureum* » a meretrice *tentum* , recte eum mirari potuerunt.

Vers. 7: *Et dixit mihi angelus: Quare miraris? Amen, amen dico tibi: Sacramentum mulieris et bestiae, quae portat eam, quae habet capita septem et cornua decem.* »

« *Mysterium » in aeternum durare non destinatur, et a versu 7, Spiritus singula dona dabit, quae Ioannem sinit nosque « mysterium »* extollere ac plane

agnoscere civitatem Romanam, eiusque munus ad imaginem Dei. vers. 3 quorum signa iterum citantur.

“ *Mulierem* ” religiosam Romani pontificis indolem designat, quae “Agni” dicit se esse “ *uxorem Agni* ”, Iesum Christum. Sed Deus hanc causam negat *meretricem* appellando .

" *Bestia, quae eam portat* ", regimina et populos significat, qui suam religionem agnoscunt et legitimant. Originem suam historicam habent in " *decem cornibus* " regnorum in Europa formatorum postquam liberati sunt a dominatione imperialis Romae secundum imaginem in Dan. Succedunt imperatoria Romae " *quarti animalis* ". Et hi territorii quorum interest, eadem manent usque ad finem. Fines movent, regimina mutantur, a monarchia ad respublicas, norma autem falsi Romani pontificii Christianismi eos in deterius coniungit. [Saeculo] XX , haec unio sub aegida Romana concreta est ab Unione Europaea constituta in "Federa Romana" die XXV mensis Martii, anno MCMLVII et MMIV.

Vers. 8: *Bestia quam vidisti erat et non est.* ***De abysso debet ascendere*** *, et in perditionem ire. Et qui inhabitant terram, quorum non sunt scripta nomina in libro vitae ab origine mundi, mirabuntur, cum viderint bestiam, quia erat, et non est, et quod resurget.* »

" *bestia quam vidisti erat et non est* " . Translation: Christianae religionis intolerantia ex eo fuit 538, and it is no more, since 1798. Spiritus suggerit durationem prophetasse in diversis formis pro intolerantia regulae papalis cum Dan. 7, 25: "tempus, tempora et dimidium pulsum *; XLII menses; MCCLX diebus* ". Quamquam intolerantia eius finita est per actionem " *bestiae quae ex profundo oritur* ", quod refertur ad Novationem Gallicam et eius nationalem atheismum in Apoc. 11, 7, hic terminus " *altus* " ponitur ut actio iuncta cum. Diabolus, « *Perditor* », qui vitam destruit et exinanit terram planetam, et quem Apoc. 9, 11, vocat « *Angelum abyssi* ». Rev.20:1 explicabit: « *Diabolus* » erit ligatus ad « *mille annos* » in terra dehumanata, quae vocatur *abyssus* . Origines eius in « *abysso* » attribuens, Deus revelat hanc civitatem **numquam** cum Eo habuisse necessitudinem; an, in sua gentili dominatione, quae maxime logica est, sed etiam in tota sua navitate religiosa pontificia, contra quam turbae hominum decepti credunt casum suum, cum communicabunt cum ea, **ultima** eius " *perditio* " hic revelata. Spreto prophetico verbo, mirabuntur Romae illecebrarum victimae quia religiosae intolerantia in hoc ultimo contextu annuntiata et revelata « ***apparebit ».*** Deus ita nos admonet ut electorum nomina noverit « *fundamentum mundi* ». Eorum *nomina in libro vitae Agni* scripta sunt Iesus Christus. Quos ut salvaret, mentes suas ad sacra propheticarum suarum prophetiarum aperuit mysteria.

Secundam analysi huius versus hic propono circa vocem « *abyssi* ». In hac consideratione rationem consideramus finalem contextum a Spiritu iaculis secundum descriptionem bestiae *coccineae* versus 3. Hanc vidimus, absentiam " *diademata* " in " *decem cornibus* " et " ". *capita septem* ponit in *tempore finis* ; nostri temporis. Iam pridem consideravi notionem " *stultam* " nonnisi ad actionem intolerandam et despoticam pertinere, et consequenter nonnisi ultimorum dierum ab ultimo universali fidei experimento notatae regimini attribui posse. re vera, fine hyemis 2020 tempore divino, alia opinio a me inspirata est. " *Bestia* " etenim continenter animas humanas interficit, eiusque victimae humanitatis exaggeratae

et immanissimae longe plures sunt quam eius intolerantiae. Unde haec nova seductrix et fallax humanitatis mores inde venit? Fructus est hereditatis liberae cogitationis e philosophis eversivis quos Deus in Apoc. 11, 7 scopat sub nomine bestiae *quae ex abysso surgit* ». *Coccum* colorem adnexum bestiae *nostrae* temporis, a versu 3 huius capitis, denunciat peccatum genitum per excessum libertatis quam homo sibi concessit. Quis repraesentat? Dominatores occidentales originis christianae cuius bases religiosae ex catholicismo Europaeo hereditantur: USA et Europa omnino a religione catholica seducuntur. " *Bestia* ", quam Deus nobis ostendit, est finis actionum quae in nuntio " *quinto tubae* " prophetantur. Fides protestantica, a fide catholica seducta pacifica, protestantismum et catholicismum maledictum a Deo colligit, cum officiali institutionali Adventismo anno 1994 coniungitur, ad « praeparationem *ad pugnam* », Rev. 9, 7-9, « *Armagedon* ». XVI, quae conveniunt post *sextam tubam* , ad inducendum contra ultimos servos Dei fideles, qui custodiunt et observant sabbatum suum; quies septimae quartae ex decem praeceptis. In pace, orationes fraternae caritatis ac conscientiae libertatem extollunt. Sed haec immanis ac falsa libertas facta libertatem inducit ad " *secundam mortem* " turbas quae Occidentalem orbem populantur; quae partim per atheismum, partim per incuria, et in minori parte, per religiones irrita facta, quia damnati sunt a Deo, propter falsas religiones. Hoc modo humanitas haec " *bestia " originem suam in "abyss "* habet sicut Spiritus in hoc versu revelat, eo sensu quod christiana religio imago et applicatio cogitationis humanae facta est. . **Sicut osculum Judae pro Jesu, amor falsus humanitatis blandus pacis plus occidit quam gladius** . Bestia pacis nostrae etiam tenebras possidet *characterem* , quod verbum « *altum* » dat Gen. 1, 2: *terra erat informis et vacua, et* ***tenebrae erant super faciem abyssi*** *, et spiritus. Dei ferebatur super aquas* . Quae quidem “ ***tenebrae*** ” indoles societatum originis christianae ipsa paradoxa est hereditaria ex “ **luminatione** ”, quae vocatur novis rebus novis Gallicis.

Hanc synthesim proponens, finem suum attingit Spiritus, qui consistit ut suis fidelibus servis iudicium suum de mundo occidentali patefaciat et opprobria quae ad eam dirigantur. Sic sua multa peccata et suas proditiones denunciat in Iesum Christum, unicum Salvatorem, quem eorum actus inhonorant.

Vers 9 : *Hic est intellectus, qui habet sapientiam: septem capita, septem montes sunt, super quos mulier sedet.* »

Hic versus confirmat sententiam, qua olim Roma designatur: ' Roma, urbs septem collium '. Hoc nomen inveni in veteri schola orbis terrarum ab anno 1958. citatum inveni. Sed res non lis est; per " *septem" Montes* , "colles", hodie adhuc manent nomina ferentes: Capitolinum, Palatinum, Caelium, Aventinum, Viminalem, Esquilinum, et Quirinalem. In suo tempore pagano, hi colles "alta loca" omnia sustinent templa idolis a Deo dicata deis damnatis. Et ut " *deum arcium "* honoraret , fides catholica basilicam suam erexit, Caelius secundum Romam designans caelum. In Capitolio, "Caput", Palatium surgit Aulae Oppidi, aspectus civilis iudiciarii. Demonstremus socium novissimorum dierum, Americae, etiam dominari ex "Capitolo" Washingtoniae sito. Hic rursus symbolum caput ab hoc summo magistratu iustificatur, qui Romam restituet, et vicissim, terrae incolis dominabitur, coram eo, ut habetur *Apoc* . 13, 12;

Vers. 10: *Septem reges sunt: quinque ceciderunt, unus est, et alius nondum venit: et cum venerit, ad breve tempus manebit.* »

In hoc versu, per *septem reges* , spiritus attribuit Romam *septem* regimina regiminis, quae sunt successive, pro sex primis: monarchia ab - 753 ad 510; Respublica, Consulatus, Dictatura, Triumviratus, Imperium ab Octaviano, Caesar Augustus, sub quo Jesus natus est, et Tetrarcha (adjunctis IV imperatoribus) in septimo positione inter 284 et 324, quae accuratius confirmat « durare debet . *brevi tempore* "; actu XXX annis. Novus imperator Constantinus Romam cito discedet et in Oriente in Byzantio (Constantinopolis a Turcis Istanbul appellatus est). Sed ab anno 476, imperium Romanum occidentale dimissum est et " *cornua decem* " Danielis et Apocalypsis libertatem suam obtinuerunt formando regna Europae occidentalis. Ab anno 476, Roma sub Ostrogothorum possessione barbarorum, a quibus liberata est anno 538, a Belisario imperatore missus est cum suis exercitibus a Iustiniano imperatore, qui in Oriente Constantinopoli residebat.

Vers. 11 : *Et bestia, quae erat et non est, rex ipse octavus est, et de septem est, et in perditionem est.* »

per DXXXVIII constitutum favorabili decreto imperiali Iustiniani I. Sicque rogatu uxoris Theodorae, quondam "meretricis", quae intercessit pro Vigilia, una ex suis amicis, respondit. Regimen papale, ut versu 11 definit, apparet tempore "septem" regiminum citatis, dum novam constituunt formam inauditam quam Daniel " *diversi* regis" esse significavit. Quod tempus "septem" prae- cedit regum priorum, est titulus Romani ducis religiosi iam imperatoribus suis attributus, et post eius origines: "Pontifex maximus", latina vox translata "summum pontificem", quod etiam fuit, ex quo. 538, titulus officialis Romani Pontificis. Regimen Romanum, quod est eo tempore quo Johannes visionem recipit, Imperium Romanum sextum est; et suo tempore ab ipso imperatore summi pontificis titulus utebatur.

Roma reditum historicum debetur rege Franco, Clodoveo I ' ad falsam fidem Christianam temporis, anno 496; id est, Romano-Catholicismo, qui Constantini I paruerat, et iam Dei maledictione percussus post VII kal. Martii 321. Post imperium Romanum Roma invasa et dominata est ab exteris populis advenientibus ingens. Falsitas variarum linguarum et culturarum fundamentum est seditionum et internarum certaminum quae Romanam unitatem et vires destruxerunt. Haec actio hodie a Deo adhibetur in Europa ad eam infirmandam et hostibus tradendam. Maledictio experientiae "turris Babel" sic per saecula millennii omnes suos effectus servat eiusque efficaciam ad humanitatem in infortunia ducendam. De Roma denique sub dominatione Ostrogotharum Arrianorum doctrinaliter repugnante catholicae fidei ab Byzantiis imperatoribus confirmatae. Debebat ergo ab hac dominatione liberari ut in solo suo fieri posset constitutio Romani papalis regiminis DXXXVIII. Ad hoc implendum secundum Dan . *ante* papam *prostratum* ; agitur de populis infestis Romano-Catholicismo Episcoporum Romae, successive anno 476, Heruli, anno 534, Vandali, ac die 10 iulii 538, "per nivis" ab possessione Ostrogothorum ab imperatore liberata. Belisarius a Iustiniano I missus ' Romam suam exclusivam, dominantem et intolerantem papalem regimen ingredi potuit, ab hoc imperatore institutum, rogante Vigilio primi pontificis intitulari. Ex hoc tempore, Roma **facta est** «

civitas magna, quae regium est super reges terrae », a versu 18, quae « ***perditionem*** **» accedit** , ut Spiritus hic secundo, post vers.

Papa igitur non ad sanctum Petrum revertitur, ut asserit, sed ad decretum Iustiniani I, imperatoris Byzantini, qui ei titulum et auctoritatem suam religiosam dedit. Ita Dominicus ordinatus est a Constantino I, die VII Martii, anno CCCXXI, et Papa, qui iustificat, institutum est a Iustiniani Imperatore Byzantino I, anno DXXXVIII; duos dies cum omnibus hominibus gravissimis consectariis. Etiam anno 538 Romanum Pontificem primum sumpsit titulum Pontificis.

Vers. 12 : *Decem cornua, quae vidisti, decem reges sunt, qui nondum regnum acceperunt, sed qui cum bestia una hora reges potestatem accipiunt.* »

Hic, dissimilis Dan.7: 24, nuntius scuta brevissimum tempus in fine " *temporis extremum* " positum est.

Ut tempore Danielis, tempore Ioannis, " *decem cornua* " Romani imperii nondum adepti sunt aut libertatem suam recuperarunt. Sed, contextus in hoc capite 17 cum finis mundi iaculis, munus est ut " *decem cornua* " in hoc contextu praecise a Spiritu evocantur, ut versus qui sequuntur confirmabunt. Prophetata "hora" refertur ad tempus ultimi fidei probati, in Apoc. 3, 10 ad fideles praeeuntes septimi diei Adventusmi anno 1873. Nuntius pro nobis, suis heredibus, fideles Adventis . lux a Iesu Christo electis suis anno MMXX data.

Secundum propheticum codicem Ezechielem prophetae datum (Ezech. 4, 5-6), *propheticus "dies* " valet verus " *annus ", et ideo prophetica " hora* " valet XV dies reales. Magna instantia nuntii Spiritus, qui ter vocem " *in una hora* " in capite 18, inducit ut deducamus hanc " *horam* " oppugnare tempus inter initium VI " *septem plagarum ultimarum"* . « et reditus in gloriam divini Domini nostri Iesu, qui redit in gloria « *Michaelis* Archangeli », ut electos suos a morte proposita liberaret. Haec igitur " *hora* " illa est in qua " *Armagedon pugna* " durat.

Vers. 13 : *Unum consilium habent, et virtutem, et potestatem suam bestiæ tradent.* »

Nisl temporis huius ultimae probationis, Spiritus dicit « *decem cornua* »: « *Unum habent propositum, et potestatem suam et potestatem suam bestiae dant* ». Hoc propositum ut participes habeant efficere ut requies dominica ab omnibus superstitibus Tertii Mundi nuclei observetur. Exitium militaris potentiae antiquae Europaeae nationum magnopere redegit. Sed, victores certaminis, protestantes Americani ex superstitibus consecuti sunt, totalem suae dominationis desertionem. Causa diabolica est, sed inscii lapsi, quorum spiritus Satanae traditi non possunt nisi voluntatem eius perficere.

Draconis ," " *Bestiae* " et " *Pseudo-prophetae "* solum ex SOCIETAS, quod " *decem cornua* " dederint potestatem suam *bestiae* . Et haec abrenuntiatio fit ex vehementia passionis quam flagella Dei eis infligunt. Inter edictum decreti mortis eiusque applicationis, periodus XV dierum sabbatis observatoribus datur, ut " *caracter bestiae* ", eius Romanorum "Dominica", cultus solaris pagani polluatur. Reditus Iesu Christi disponitur ad fontem antecedentem die 3 Aprilis 2030, nisi errat in interpretatione vocabuli " *horae* ", decretum mortis promulgari debet ad hunc diem vel diem inter illud et diem interpositum. Veris MMXXX Kalendarii nostri solito.

Ut plene cognoscatur quid sit ultimum temporis condicio, sequentia facta considera. Finis temporis gratiae nonnisi ab electis officialibus identificabilis est, qui eam promulgationi legis dominicae coniungunt; pressius, after her. Promulgatio gentium infidelium et rebellium adhuc viventium, promulgatio legis dominicae tantum apparet mensura communis utilitatis sine consecutionibus. Et non nisi post quinque primas plagas passi sunt eos vindictae irae , ut eos, qui caelestis poenae auctores sunt, iudicium *occidendi* , plene approbent .

Vers 14 : *Pugnabunt contra agnus, et agnus vincet illos, quia Dominus dominorum est et Rex regum, et qui cum illo sunt vocati et electi et fideles, qui cum illo sunt, vincet illos;* »

" *Ir pugnabunt contra agnum, et agnus vincet eos* ", quia ipse est omnipotens Deus, cui non potest resistere. Rex *regum et Dominus dominantium* imponat vim suam potentissimis regibus et dominis terrae. Et vincet cum illo electos, qui noverunt hoc. Spiritus hic tria criteria quae a Deo requiruntur ab iis quos servat et qui se ad viam salutis commiserunt, incipit cum statu spirituali « vocati » *et* quod tunc mutatur, cum ita sit, in. " *electus "* status , per " *fidelem* " erga Deum creatorem eiusque omnem lucem biblicam manifestatus. Pugna, de qua pugna est " *Armageddon* ", Apoc. hora , *qua* probatio *probata est* fidelitas electorum . In Apoc. 9, 7-9, Spiritus protestantium fidei praeparationem ad hoc spirituale “ *militiae* ” manifestavit. Electi, propter fidelitatem sabbatum damnati, testificantur fiduciam positam in promissionibus a Deo prophetatis et hoc testimonium, quod illi redditur, ei gloriam, quam in primi angeli nuntiatione postulat . XIV, 7. Dominici defensores et fautores obligatoriae in hac experientia mortem invenient, quam praeparabunt electis Iesu Christi dare. Hic admonemus de dubitantibus et dubitantibus Deum tantum momenti tribuere quietis diebus, ut humanitas nostra aeternitatem suam amiserit propter momentum quod "duas arbores" horti terrestris dederat. " *Armageddon* " eadem ratione nititur in substitutione "duarum arborum" hodie "dies scientiae boni et mali", dominica et "dies vitae sanctificatae", sabbatum vel sabbatum.

15 *et dixit mihi aquas quas vidisti quibus meretrix sedet populi sunt et gentes et linguae* »

Vers. 15 nobis dat clavem, quae nobis concedit attribuere *aquas* "in quibus" *meretrix sedet* , identitas populorum Europaeorum "Christiani" appellati, sed ante omnia falso et fallaciter "Christianos". Europa proprium habet congregandi populos qui diversas " *linguas* " loquuntur; quae uniones et societates hebetat. Recentioribus autem temporibus, lingua Anglica pro ponte est ac permutationes internationales promovet; pervulgata hominum educatio efficaciam teli divinae maledictionis minuit et consilio Creatoris sui resistit. Terribilius igitur erit eius responsio: mors bello ac fine, splendore adventus sui.

Cornua decem, quae vidisti, et bestia odit meretricem, et denudabit eam, et denudabit eam, et comedet carnem eius, et consumet eam igni . »

Versum 16 annuntiat propositum adventus capituli XVIII. Confirmat mutationem " *cornuum decem" et bestiam* , quae, posteaquam sustentata et approbata, tandem destruit *meretricem* . Hic repeto " *bestiam* " esse regimen consociationis civilium et religiosorum potestatum et designare hoc loco potestatem publice protestantium Americanorum populorum et populorum

catholicorum et protestantium Europaeorum, dum "meretricem" *designat* . clerus, id est, auctoritates catholicae religionis catholicae docentes: monachi, sacerdotes, episcopi, cardinales et papae. Ita in inversione, populi catholici Europaei et populus Americanus protestantismi, duae victimae Romani mentiuntur contra clerum catholici pontificii Romani. et eam *igne consument cum* Iesus per intercessionem suam gloriosam larvam fallaciam diabolicam suam destruet. Cornua *decem* denudabit *eam, et denudabit eam , quia in deliciis vixerit, nudabitur, et quia specie sanctitatis se induit, nudum vel spirituali pudore* apparebit sine ullo. celestis iusticie vestire. Subtilitas, " *Carnem ejus comedent* ", cruentam poenam poenae exprimit. Hic versus confirmat *vindemiam* thema Apoc. 14, 18 ad 20: Vae uvae irae!

Vers 17 : « *Deus enim posuit in corde suo ad faciendum propositum suum, et ad faciendum unum consilium, et regnum suum bestiae dare, donec verba Dei complerentur.* »

Vers. 17, sub numero iudicii, nobis ostendit magni momenti cogitationem de Deo cælesti, homines errare, contemnere vel indifferentia tractare. Deus hic instat, ut suis electis persuasum sit, se esse unicum magistrum "ludi horribilis" quod expectato tempore instituetur. Non a diabolo est propositum, sed a Deo ipso. Omnia, quae annuntiavit in magna et sublimi sua Revelatione, quae ad Danielem et Apocalypsin attinet, aut iam sunt perfecta aut perfecta sunt. Et quia *finis uniuscuiusque rei melior est suo principio* , secundum illud Eccle. VII, 8, Deus nobis oppugnat hoc ultimum experimentum fidelitatis, quod nos separabit a falsis Christianis, et dignos nos faciet in caelesti eius aeternitate post introitum. de destructione nuclearis Belli Orbis Terrarum III. Solus igitur fiducialiter expectandum est quoniam omnia quae in terra constituentur « *consilium* » ab ipso Deo designatum est. Et si Deus pro nobis, quis contra nos, nisi ii quorum parricidia *consilia* in eos convertent?

donec verba Dei impleantur ? Spiritus ad extremum fatum papale reservatum significat *cornu exiguum , sicut* iam prophetatum est, Dan . ***et cum vidi, et ecce bestia necata est, et corpus eius morti traditum est igni cremandum*** . VII, *superveniet iudicium,* ***et auferetur ab eo potestas eius, et destruetur et corrumpetur in aeternum*** ; et Dan. VIII, ' *pro prosperitate et prosperitate doli in corde suo arrogantiam, et multos qui in pace vixerunt disperdet, et contra principes principum consurget;* ***sed confringetur sine labore manus ullius*** . Reliqua verba *Dei* de fine Romae exhibebuntur in Apoc.

Vers. 18: *Et mulier, quam vidisti, haec est civitas magna, quae dominatur regibus terrae.* »

Vers. 18 nobis certissimum argumentum praebet " *magnam urbem* " esse quidem Romam. Sit nota, angelus personaliter ad Ioannem loquitur. Item, dicendo ei: " *et mulier quam* ***vidisti*** *, est civitas magna, quae habet regnum super reges terrae* ", intelligitur Ioannes, quod angelus loquitur de Roma, "urbs septem collium"; quae suo tempore diversis regnis totiusque immensae coloniae imperii dominatus est. In ratione imperiali, iam « regnum habet *super reges terrae* » et illud sub dominio papali retinebit.

In hoc capite 17, perspicis, Deus revelationes suas intendit, ut certo cognoscamus “meretricem ” , eius inimicam christianae “tragoiae saeculorum”.

Numerum igitur 17 authenticum iudicii sui sensum dat. Haec animadversio quae me perduxit ad aestimandum anniversarium XVII centenarii constitutionis peccati, quae adoptionem constituit diei Solis VII Martii, anno 321 (dies officialis sed 320 pro Deo) quod hoc anno 2020 experti sumus. quae iam praeterit. Videmus quidem Deum inaudito maledicto in christianae aetatis historia (Covid-19) notasse, quae ruinam globalis oeconomici multo perniciosiorem fecit quam Bellum Orbis Terrarum II. Accedunt reliquae divinae iusti iudicii maledictiones, eas in die inspiciemus.

Apocalypsis XVIII: Meretrix punitionem suam accipit

Singulis patefactis identificatio meretricis, caput 18 nos in ipso contextu constituet ad finem "proelii *Armagedon* ". Verba eius argumenta indicant: « *Hora poenae Babyloniae magnae, matris meretricis terrae* »; tempus sanguinum *messis* .

Vers. 1: *Post hoc vidi alium angelum descendentem de caelo, habentem potestatem magnam; et accensa est terra a gloria eius.* »

Angelus magnae auctoritatis portans in parte Dei est, re vera Deus ipse. Michael, princeps Angelorum, aliud nomen est quam Iesus Christus portavit in caelo coram suo ministerio terreno. Sub hoc nomine et auctoritate sibi per sanctos angelos agnita, post victoriam in cruce diabolum et daemones suos de caelo expulit. His igitur duobus nominibus est quod ad terram revertitur, in gloria Patris, ut ab eo electos suos pretiosos recedat; pretiosa, quia fideles sunt, et hoc probata fidelitas demonstrata est. Hoc in contextu cum fidelitate honoratur eos qui sapienter obtemperant, ei dando « gloriam » quam ab anno 1844 postulaverat, ut habetur Apoc. Sabbatum servando, electi sui Eum ut Creatorem Deum glorificaverunt, quem solus legitime possidet ab sua creatione vitae caelestis et terrestris.

Vers. 2: *Clamavit voce magna dicens: Cecidit, cecidit Babylon magna; facta est in habitaculum daemoniorum, speluncam omnis spiritus immundi, speluncam omnis avis immunda et detestabilis* .

" *Ea " cecidit, cecidit Babylon magna.* ». Locum invenimus ex Apoc. 14, 8 in hoc versu 2, sed hoc tempore, non prophetice dictum, propterea quod argumenta eius casus dantur hominibus superstitibus huius ultimi temporis eius deceptiva seductivarum actuum. Etiam Babylonia papalis Romani sanctitatis larva cadit. Est enim « *habitaculum daemonum, speluncam omnis immundi spiritus, speluncam cuiuslibet impuri et odiosi avi* ». Commemoratio " *avis* " nos admonet

post terrenas actiones inspirationes coelestes malorum angelorum e castris Satanae, ducis eorum, ac primum divinae creationis rebellis.

Vers. 3: *Quia omnes gentes vinum irae fornicationis eius biberunt, et reges terrae cum illa fornicati sunt, et mercatores terrae de virtute luxuriae eius ditati sunt.* »

"*… quia omnes gentes vinum furoris fornicationis suae biberunt,…* " Religiosus aggressio apparuit instigante Romano-Catholicae Papae potestate, quae se in servitio Iesu Christi esse dicens, contemptum summae morum lectionum ostendit. discipulos suos et apostolos in terris docuit. Jesus plenus mansuetudinis, Papae plenus furoris; Jesus, exemplar humilitatis, summorum pontificum, exempla vanitatis et superbiae, Jesus in materiali paupertate viventes, pontifices in deliciis et divitiis viventes. Iesus vitam salvavit, Summi Pontifices iniuste et incaute innumeras hominum vitas ad mortem dederunt. Hoc Romanum Pontificem Catholicum Christianismum non habuit similitudinem cum fide, quae tamquam exemplar a Iesu donata est. Prophetavit apud Danielem Deus *successum versuum suarum* , sed quorsum haec res gesta est? Simplex responsio est: quia Deus ei dedit. Meminisse enim debemus sub titulo poenae " *secundae tubae* " Apoc. VIII, 8 , quod crudelem ac durissimum regimen excitavit ad puniendum transgressionem sabbati relictam a die Martii VII, 321. In comparativo. studium plagarum quae Israelem perfidiae mandata Dei percutiunt, Lev. 26, 19, Deus dixit: "Fram superbiam virtutis tuae, *caelum tuum restituam.* ***sicut ferrum*** *et terra tua* ***sicut aes*** ". In Novo Foedere, Regimen Apostolicum ad easdem maledictiones implendas evectus est. In suo proposito Deus est simul Hostia, Iudex et Executor ut exigentiis Legis suae amoris et perfectae iustitiae satisfaciat. 321, transgressio sabbati gratuitam humanitatem impendit, quae pretium suum in bellis superfluis ac caedibus dedit, et in pestilentia pestilentia a Deo Creatore creatis vastandis. In hoc versu *fornicatio* , idest *stuprum* , est spiritualis, et describit indignum religionis conversationem. " *Vinum* " significat doctrinam suam quae distillat, nomine Christi, " *furorem* " et odium diabolicum in omnes homines qui ob eam facti sunt, victimae impugnatae vel aggressores.

Culpa doctrinae catholicae non debet omnium hominum culpam occultare, quae fere omnes valores a Iesu Christo exaltatos non communicant. Si reges terrae biberunt *vinum fornicationis* Babyloniae , hoc *est* quia *meretrix* , sola cura clientibus placebat; hoc imperio, emptori aliter satisfactum esse nolunt. Et Catholicismus ad summam avaritiam, ad crimen, et ad amorem divitiarum et ad vitam luxuriosam evexit. Ut Jesus docuit, sicut confluunt. Mali et superbi homines quoquo modo cum illa vel sine illa periissent. Admonitio: nequitia vitam humanam ingressa est per Cainum, interfectorem fratris Abelis, ab initio historiae terrenae. mercatores *terrae de luxu ditati sunt* . Hic explicatur successus regiminis pontificii Romano-Catholici. Mercatores terrae solum credunt pecuniam, non sunt religiosi fanatici, sed si religio ditat, fit particeps acceptabilis, immo aestimabilis. Ultimus thematis contextus me ducit ad maxime cognoscendos mercatores Americanos protestantes, quia terra spiritualiter fidem protestantium designat. Inde a saeculo XVI, America Septentrionalis, essentialiter protestans in suis originibus, catholicos Hispanice suscepit et ex eo fides catholica tamquam fides protestantium repraesentata est. Hac de re, ubi tantum "negotium" numerat,

differentiae religiosae iam non sunt. Jucunditate lucrandi locupletati, quod Genevensis reformator, John Calvinus, hortatus est, mercatores protestantes in fide catholica inventa subsidia lucrandi, quod norma protestantica originalis non offerebat. Templa protestantia nudo parietibus vacua sunt, cum Ecclesiae catholicae reliquiis ex materia pretiosis, auro, argento, ebore, omnibus materiis, quas hoc argumento enumerat in versu 12. Divitiae ergo cultus catholici sunt, Domino Deo. explicatio de debilitate fidei protestantis Americanae. Dollar, novus Mammon, corda Deo reponere venit, Doctrinae studium omnem perdidit. Oppositio non est nisi in forma politica.

Vers. 4: *Et audivi aliam vocem de caelo dicentem: Exite de medio eius, populo meus, ne participes sitis delictorum eius, neque participes sitis plagarum eius.* »

Versum 4 momentum ultimae separationis evocat: " *Exite de medio eius, populus meus* "; Hora est, qua electi ad Iesum rapientur in caelum. Quid hic versus illustrat tempus messis , argumentum Apoc. quae papam Romam cum clero suo percutiet. Sed inter electos sublatos textus notificat, non debet participari *peccatis suis* . Et quia peccatum primum est requies dominica, character *bestiae* a catholicis et protestantibus in ultimo fidei experimento honoratur, fideles in his duobus maioribus religiosis coetibus non possunt electorum raptu participare. **Necessitas "e Babylone exi" perstare est** , tamen in hoc versu Spiritus urget momentum quo ultima opportunitas evenit ut huic mandato Dei obtemperetur, quia nuntius legis dominicae finem gratiae designat. Nuntius hic inter omnes reliquias " *sexti tubae* " (Bellum Orbis Terrarum III), conscientiam promovet, quae electionem efficit sub vigilantia Creatoris Dei.

Vers 5 : *Quoniam peccata eius coacervaverunt in caelum, et recordatus est Deus iniquitatum eius.* »

In his verbis, Spiritus imaginem « turris Babel » insinuat cuius nomen in illa « Babyloniae » radicatur. Ab anno 321 et 538, Roma, " *urbs magna* " ubi " *meretrix " suum " thronum "* habet , "sancta" sedes papalis post 538, multiplicavit contra Deum peccata sua. A caelo numeravit et peccata congesta per annos MDCCIX numeravit (ab anno CCCXXI). Per gloriosum reditum suum, Iesus Papam regimen prodidit, et Romam, eiusque falsam sanctitatem, tempus est pro sceleribus suis solvere.

Vers. 6: *Reddite ei sicut dedit, et dupla secundum opera ejus reddet ei. In calice, ubi fundebat, funde duplum.* »

Post progressionem themata Rev. 14, postquam *messis vindemia* venit . Et iniquissimis catholicae et protestantium mendaciorum catholicorum victimis Deus verba sua alloquitur: « *Redde ei sicut solvit, et redde ei secundum opera sua duplum* ». Opera sua fuisse clavi et cruciatus inquisi- torum curiarum ex historia meminimus. Est ergo hoc genus fatorum quod religiosi catholici doctores bis tantum patientur, si fieri potest. Eadem forma repetitur: " *In calicem, ubi effudit, duplum effunde* ". Poculi bibentis imago a Iesu adhibita est ad designandum tormentum quod corpus eius subiturus erat, usque ad ultimam crucis agoniam, iam Romae erectam, ad radices montis Golgotha. Hoc pacto Iesus in memoriam revocat fidem catholicam odiosam fuisse contemptum passionum quas passuras concessit, ita vicissim eas experiri. Vetus proverbium hoc loco totum assequetur :

id quod aliis facere tibi non vis, aliis nunquam facias. In hac actione Deus talionis legem implet: oculum pro oculo, dentem pro dente; iustissima lex, qua singulos usus reservavit. sed in communi, permissum est ad homines, qui tamen damnaverunt, justiorem se ac bonum esse quam Deum rati. Consequens est calamitosum, malum et eius rebellis spiritus deteriores et dominati sunt Occidentis populi originis christianae.

In Apoc. xvii . 5 , " *Babylon magna , meretrix ,* " *tenuit poculum aureum plenum abominationibus suis* " ; Haec declaratio suam icit operam religiosam et singularem usum poculi eucharistici. Despectio huius sacri ritus a Iesu Christo edocti et sanctificati singularem poenam meruerunt. Deus amoris cedit Deo iustitiae et cogitatio eius iudicii hominibus clare revelatur.

Vers. 7: *Quantum glorificavit se et in deliciis fuit, sic da ei tormentum et luctum. Quia dicit in corde suo: Sedeo quasi regina, vidua non sum, et luctum non videbo.* »

In vers. 7, Spiritus vitae et mortis oppositionem effert. Vita sine infortunio mortis iucunda, secura, frivola, in quaerendis novis voluptatibus. Papal Romanus "Babylon" opes quaerebat, quae luxuriam viventium emit. Et ut illud obtineat a potentioribus et regibus, nomine Iesu Christi utitur et adhuc utitur ad remissionem peccatorum ut « indulgentias ». Haec proprietas est quae gravissime premit libra iudicii divini, cuius nunc psychologice et physice satisfacere debet. Huius autem divitiae et luxuriae opprobrium in eo consistit, quod Iesus et apostoli eius male vixerunt contenti necessariis. Tormentum ergo et *luctus* supplent *opes et luxum cleri* Romani pontificii catholici.

In eius fallacia dixit in corde suo: " *Sedeo sicut regina* "; quod confirmat *regnum suum super reges terrae,* Apoc. Et, secundum Apoc. 2, 7 et 20, *thronus eius* est in Vaticano (vaticinate = prophetia), Romae. Vidua *non sum* . vir eius Christus, cuius uxor se esse praedicat, vivit. Et *luctum non videbo* . Quae omnibus adversariis eius non est salus extra Ecclesiam. Tantum repetivit ut crederet finivit. Et vere persuasum est regnum suum in aeternum mansurum esse. Nonne Roma cum ibi habitaret, "Urbs aeterna" appellata est? Praeterea, Occidentalibus terrae viribus sustentata, immerito habuit se humane illibatum et inviolabilem credere. nec timuit potentiam Dei, quia sibi servire et in terris eum repraesentare petiit.

Vers. 8: *Propter hoc in una die venient plagae ejus, mors, luctus et fames, et in igne consumetur. Potens est enim Dominus Deus qui iudicavit eam.* »

Hic versus omnes fallacias suos conprimit: *propter hoc in una die* ; Illum ubi redit in gloria Iesus, « *venient plagae eius* » vel, poena Dei perveniet; mors *enim, luctus et fames* , in opposito ordine res conficiuntur. Non uno die fame morimur. Primum ergo « *famis* spiritualis » est amissio panis vitae, quae fundamentum est fidei religiosae christianae. Tunc " *luctus* " teritur notare mortem hominum proximi, cum quibus familiares participes sumus. Denique *nocentem* peccatorem mors percutit, *stipendium enim peccati mors* , ut dicitur Rom. Et *consumetur in igne* , secundum prophetica annuntiata apud Danielem et Apocalypsin. **Ipsa tot in rogis suis cremari fecit creaturas injuste, ut in divina justicia perfecta sit ipsa pereat in igne.** Potens *est enim Dominus qui iudicavit eam* ; in sua seductiva actione fides catholica colit Mariam, matrem Iesu, quae sola apparebat forma infantis, quae in ulnis tenebat. Haec aspectus provocavit

mentibus humanis proclivis ad animi sensus. Mulier, melior adhuc mater, quam blanda religio facta est! Sed hora est veritatis, et Christus, qui iustum iudicavit, in omnipotentis Dei gloria apparuit; et haec divina virtus Iesu Christi, quae detexit, destruit eam, et deceptarum victimarum ultricem iram tradens.

Vers 9 : *Et flebunt et plangent se super illam omnes reges terre, qui cum illa fornicati sunt et luxuriati sunt, cum viderint fumum incendii eius.* »

Hic versus indicat mores « *regum terrae, qui se tradiderunt fornicationi et luxuriae* ». Comprehenduntur reges, praesides, dictatores, omnes principes gentium, qui successum et actionem fidei catholicae promoverunt, et qui in ultimo examine decreverunt custodes sabbati occidendi. Flebunt *et plangent se super illam, cum viderint fumum incendii eius* . Videlicet reges terrae situ ab eis lapsi vident. Nec iam quemquam ducunt, ac tantum notant incendium Romae deceptis hostiis, divinae ultionis exsequentibus instrumentis. Eorum lacrimae ac lamenta eo iustificantur quod bona mundi, quae ad summam potestatem perducunt, subito cadunt.

Vers. 10: *sta, timore tormentorum ejus, dicent: Vae! Infortunium ! Babylon magna, urbs magna! Una hora venit iudicium tuum!* »

"Urbs aeterna" moritur, ardet et *reges terrae* Roma absunt. Nunc metuunt fatum participem fieri. Quid aguntur, **illis** ingens malum ***:*** “ *Male fortuna! Infortunium ! Babylon magna urbs , vae* bis repetitur, *cecidit, cecidit, Babylon magna* . " *Urbs magna!"* » ; adeo potens, ut suo influentia super Christianarum gentium principes mundum rexit; eo ipso ob nexum a Deo damnatum, quod Ludovicus XVI rex eiusque uxor Maria-Antoinette Austriaca inscenderunt basilicam guillotini, necnon fautores eorum, victimas "magnae tribulationis", sicut Spiritus *annuntiaverat* . 2, 22-23. " *In una hora venit judicium tuum."* » ; Iesus redit tempus finis mundi. Ultimum examen *symbolicum “horam* ” prophetavit in Apoc. 3, 10 notavit, sed sufficiet Iesu Christo apparere ad totam condicionem reponendam, et hoc tempus, “ *hora* ” in sensu litterali erit. satis hanc admirationem mutare.

11 . *Et mercatores terrae flebunt et lugebunt propter illam , quia merces eorum nemo emat amplius* .

Spiritus hoc tempore " *mercatores terrae* " maxime oppugnant spiritum mercatorem Americanum a superstitibus per terras adoptatum, ut in studio praecedentis capitis 17 mentio facta est. Clamant etiam *et lugent propter illam, quia merces eorum nemo amplius emit* ; ...". Hic versus urget reatum affectionis protestantium erga fidem catholicam, ob quam ipse ingemescit , *ita suam erga eam* rem oeconomicam testificans . Deinde, absolute contra, opus reformationis a Deo excitatum est ad denunciandum reatum Romanum papalem catholicum ac veritates intellectas restituendas; quod veri correctores fecerunt suo tempore, sicut Petrus Valdo, Johannes Wicleff et Martinus Lutherus. Mercatores etiam videntes cum tristitia bona, quam ante oculos amant, putrescere, quia nonnisi ad voluptatem ditandi se per suas operationes commercii vivunt; mercaturas faciunt gaudia vitae eorum.

Onus *auri, argenti, gemmarum, margaritarum, byssini, purpurae, serici, coccinei, omnis generis lignorum dulcium, omnis generis objectorum eboris, omnis generis; res ex ligno pretioso , aere , ferro et marmore ,*

Priusquam varias materias recenseamus, quae fundamentum religionis catholicae idololatriae Romanae sunt, hoc peculiare de verae fidei a Iesu Christo edoctae hic memini. Samaritanae dixerat: “ *Mulier,” dixit ei Iesus: “ Crede mihi, quia venit hora, quando neque in monte hoc neque in Hierosolymis erit, quia Patrem adorabitis. Adoramis quod nescis; nos adoramus quod scimus,* ***quia ex Iudaeis salus est*** *. Sed venit hora, et iam venit, quando veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu et veritate; hi sunt enim cultores quos pater requirit. spiritus est Deus et eos qui adorant eum in spiritu* ***et veritate oportet adorare*** (John 4:21-23). Unde fides vera non indiget aliqua materia vel materiali, quia solum in habitu mentis innititur. Ac per hoc haec vera fides nonnihil interest avari et rapaci mundo, quia neminem ditat nisi electos spiritualiter. Electi igitur in cogitationibus Deum in spiritu adorant, sed etiam in veritate , quod significat eorum cogitationes in regula a Deo indicatas aedificandas esse. Quidquid extra hoc signum est, idololatricum paganismum est, ubi verus Deus idolo servitur. His victis, Roma republicana victarum nationum religiones suscepit. Multaque eius religionis dogmata fuerunt Graecae originis, magnae antiquitatis cultus. Nostra aetate, in forma papali, totam hanc hereditatem novis « christianis » sanctis » copulatam reperimus, inde a XII apostolis Domini. Sed eo usque ad alterum Dei praeceptum supprimendum, quod idololatricam hanc consuetudinem improbat, fides catholica insculptis, aut pictis imaginibus, aut visionibus daemonum apparens adorationem perpetuat. In ritibus igitur eius invenimus haec sculptilia idolorum, quae materiae figurandae sunt; materias quarum Deus ipse elenchum exhibet: “…; Onus *auri, argenti, gemmae, margaritae, byssus, purpura, sericus, coccus, omnia genera lignorum dulcium, omnia genera eboris, omnia genera ex pretiosissimis lignis, aere, ferro, marmore.* ". Aurum *, argentum, lapides pretiosos, et res pretiosas,* adorant *deum arcium* regis pontificii, Dan. Deinde, " *purpurea et coccinea* " meretricem *Babylonem "magnam",* Apoc. " *aurum, lapides pretiosi et margaritae " sunt ornamenta* ejus ; byssinum *autem* vocatum ad sanctitatem designatur, secundum illud *Apoc* . Alia allata sunt ex quibus sculptilia sua fecit. Hae materiae deliciae eminentem devotionis gradum exprimunt cultoris idololatrici catholici.

Vers. 13: *cinnamome, aromata, unguenta, myrrha, thus, vinum, oleum, simila, triticum, boves, oves, equi, currus, corpora et animarum hominum.* »

De *unguentis, myrrhae, tus, vini, et olei,* sacra sua sacra insinuant. Alia vero sunt nutrimenta et bona quae alludunt ad regnum Salomonis, filii David, aedificatoris primi templi Deo aedificati, secundum illud I Reg. exprime constructionem templi *Dei* , quod *blasphemat* , Apoc. 13, 6, et quam destruit , Dan. Postrema haec praecisio versus, de *corporibus et animabus hominum* , cooperationem suam cum regibus denuntiat, quibuscum temporalem potestatem illicite communicat. In Christi nomine, sancta nefaria facinora, servitutem, cruciatus, necem creaturarum Dei iustificavit; quod Deus sibi reservat in religione; quod ad rem suam summat his verbis: " *Sanguis omnium eorum, qui in terra interfecti sunt, in ea inventus est* " , *vers* . 18 huius capitis. *animarum* amissio diabolo tradita per suam operationem et falsae religionis praetentiones.

Admonitio : In Sacra Scriptura et cogitatione divina verbum « *anima* » hominem designat omnibus suis aspectibus, corpore corporeo eiusque mentis vel psychicae cogitatione, intellectu et eius affectu. Theoria, quae *"animam* " praebet

ut elementum vitae, quod a corpore secernit in morte et superstite, est mere originis paganae Graecae. In veteri testamento Deus "animam sanguine" agnoscit creaturae humanae vel bestiae, Lev. 17, 14: ***anima enim omnis carnis sanguis eius est, qui in ipso est.*** *Propterea dixi filiis Israel: " Sanguinem omnis carnis non comedetis;* ***Anima enim totius carnis sanguis ejus est*** *: quicumque comederit, interibit.* ». Ita in contrariam rationem ponit rerum Graecarum futurarum et biblicam praeparat ad cogitationes philosophicas, quae apud gentes paganas nascuntur. Vita humana et animalis nititur operatione sanguinis. Sanguis effusus vel strangulatus inquinatus non praebet oxygenium elementis corporis corporis, etiam cerebro, auxilio cogitationis amplius. Et si haec non est oxygenata, subsistit principium cogitationis, et nihil remanet vivum post hoc ultimum; nisi memoria compositionis *mortuorum animae* in aeterna cogitatione Dei intuitu futurae resurrectionis, quando eam resuscitabit, vel cum eam resuscitabit, secundum illud. casus ad vitam aeternam vel ad definitivam interitum "mortis *secundae* ".

Vers. 14: *Fructus, quos desideraverunt anima tua, longe venerunt a te; et pereunt tibi omnia delicata et pulchra, et nunquam invenies ea iterum.* »

Ad confirmationem eorum quae in versu superiore explicata sunt, Spiritus « *desideria* » papalis Romae suae « *animae* » imputat, suam personalitatem seductivam et fallacem. Philosophiae Graecae heres, fides catholica primus quaesivit quaestionem de animabus hominibusque novis terris deprehensus. Quaestio enim respondet; electio verbi auxiliaris innititur: homo animam non **habet , quia** anima **est .**

Spiritus verae mortis consectaria compendiat, quam Ipse instauravit ac revelavit in Ecc. 9, 5-6-10. Singula haec in scriptis novae societatis renovabuntur. Videmus igitur momentum totius bibliae investigandi. *Perdidit , Babylon , fructus quos desideravit anima eius,* et omnia *suavissima et magnifica ,* quos percepit et quaesivit, amisit . Sed et Spiritus determinat: *pro vobis* ; quia electi, dissimiles illi, poterunt in seternum extendere, aestimationem mirabilium, que Deus cum eis communicet.

15 Vers . *flent et lugebunt,* "

15 ad 19, Spiritus " *mercatores qui ab illo ditati sunt pelt* ." Repetit emphasis locutionis " *in una hora* ", ter repetita in hoc capite, necnon clamor " *Vae! Infortunium !* ». Numerus 3 perfectionem designat. Instat igitur Deus affirmare irrevocabilem prophetici annuntiationis indolem; haec poena in tota sua perfectione divina fiet. Clamor: *Vae! Infortunium !* a mercatoribus immissa, clamor ab electis suis immissus resonat, Apoc. XIV, 8: *cecidit! Cecidit ! Babylon Magnus* ". mercatores isti de longinquo vident destructionem ejus, *timore cruciatus ejus* . Quem fructum iustae irae Dei vivi recte timent, quia eius interitum paenitendo se in eius castris collocant, et per humanam iram insolubilem religiosae fraudis victimam peremerunt. Hic versus efficit ut conscii simus ingentes officiorum commercii commercii pro successu Ecclesiae Catholicae Romanae. " *Mercatores* " meretricem sustinuerunt ac pessime crudelissimae et tyrannicae sententiae, pure appetitu pecuniarum et locupletationis materialis. Omnes caecutientes eius abusus exsecrabiles ac ultimum fatum communicare merentur. Exemplum historicum de Parisianis qui fidem catholicam contra

reformatam fidem acceperunt ab initio Reformationis tempore regis Francisci I [et] post eum.

Vers. 16: *Et dicam: Vae! Infortunium ! Civitas magna, quam vestiebatur byssino, purpura et cocco, et auro et gemmis et margaritis ornata! Una hora tantae divitiae deletae sunt!* »

Hic versus scopo confirmat; Babylon *magna, induta byssino, purpura et coccineo* ; colores palliorum regum, quandoquidem ideo milites Romani subsannantes Iesu humeros pallio purpurei *texerunt* . Non poterant fingere sensum, quem Deus eorum actioni dedit: ut victima piacula, Iesus factus est baiulus peccatorum suorum electorum his coloribus, *purpura vel purpura designatus* . secundum illud Isaiae I, XVIII. " *Una hora* sufficiet ad destruendum Romam, papam suum et clerum suum, post reditum in gloria Jesu Christi, qui venit ad praecavendam mortem electorum suorum." In hoc ultimo experimento, eorum fidelitas omnem differentiam faciet, sic intellegi potest cur Deus peculiariter instet suam fidem confirmandam et absolutam fiduciam quam adhibendi sunt in eo collocandi. Diu homo nonnisi persuaderi potuit talem destructionem « *una hora* » miraculum fuisse ideoque directum Dei interventum, sicut cum Sodoma et Gomorra. Nostris diebus cum homo ignem nuclei compescuit, hoc minus mirum est.

17 Vers. 17 : *Et omnes gubernatores, et omnes qui navigant ad locum istum, nautae, et omnes qui operantur mare, longe steterunt* .

Hic versus praecipue peltat *eos qui mare abutuntur, gubernatores, nautae, qui ad hunc locum navigant, omnes longe absunt* . Pontificem ipsam ditatam esse, captans regum cupiditatem ditandi sibi. Terrarum incognita hominibus usque ad tempus inventionis suae cum servis suis catholici in nomine Iesu Christi caedes horrendas pertulerunt. Haec praecipue causa fuit in America Meridionali et de cruentis expeditionibus a Generalibus Cortesiis ductae. Aurum ex his territoriis extractum in Europam rediit ad ditiores reges catholicos et papatum complexum. Praeterea instantia marinae partis nos admonet esse veluti regimen bestiae *quae ex mari oritur* suam coniunctionem cum " *nautis* " firmatam esse ad communem opulentiam.

Et *clamaverunt videntes fumum incendii eius: Quae civitas sicut civitas magna?* »

" *Quae civitas fuit sicut civitas magna?* Clamant nautae, cum videant *fumum incendii eius* . Responsum est velox et simplex: nemo. Quia nulla civitas tantam potestatem contulit civilem quam civitatem imperialem, tunc religiosus ab 538. Catholicismus in omnes terras in planetam exportatus est, nisi in Russia, ubi fides orthodoxa eam reiecit Orientales. Post hunc, Sina quoque pugnavit et persecutus est. Hodie autem adhuc totius Occidentis eiusque excrescentiae Americae, Africae et Australiae dominatur. Est prima religiosae urbis in mundo situs, quae visitatores ex toto orbe allicit. Alii veniunt ad videndum ruinas antiquas, alii perveniunt ad videndum locum ubi sunt Papae et cardinales eius.

19 *Et miserunt pulverem super capita sua, et flebant, et plangebant et clamabant, dicentes: Vae! Infortunium ! Magna civitas, ubi omnes habentium naves in mari opulentae opulentiae ditati sunt, una hora destructa est.* »

Haec est tertia repetitio, ubi omnes antecedentes locutiones conferuntur, ac declaratio " *in una hora* ", destructa est. " *Urbs magna, ubi ditati sunt omnes qui habent naves in mari per opulentiam* ." Accusatio clarissima fit, per opulentiam regiminis papalis quod maritimae nautae divitiis mundi Romam afferendis divites facti sunt. Roma a communione bonorum adversariorum, perpetuo socio, monarchica potestate, armata ala, occisos habet. Exemplum historicum habemus mortem "Templariorum", quorum proprietas divisa est inter coronam Philippi Le Bel et clerum catholicum Romanum. Postea casus haec esset "protestatores".

Vers. 20: *Caelum gaude super eam. Vos autem, sancti apostoli, et prophetae gaudete. Fecit enim tibi Deus iustitiam in iudicando eam.* »

Spiritus caeli incolas et veros sanctos, apostolos et prophetas terrae, ad laetandum in Romanae Babyloniae excidio, invitat. Gaudium ergo commensurabitur doloribus et doloribus quas fecit vel voluit servis Dei veritatis tolerare, quantum ad ultimos electos fideles sanctificato sabbato.

21 *Et accepit angelus fortis lapidem quasi molarem magnum, et misit in mare, dicens: Sic destruetur Babylon magna civitas impetu, et non invenietur amplius.* »

Comparatio Romae ad " *lapidem* " tres ideas suggerit. Uno modo, papa certat cum Iesu Christo, qui ipse per lapidem figuratur, *Dan* . II, 34: *Videbas, quando lapis sine auxilio manus solvebatur, et pedes ferreos et argillas percutiebat. imaginem comminuit.* » Alii etiam Bibliorum versiculi hoc symbolum lapidis *sibi* attribuunt apud Zac. angulus *principalis* , Psa. Mat.21:42; IV, ' ***Iesus lapis est a vobis qui aedificatis*** *, et factus est princeps anguli* '. Secunda opinio est allusio papalis ad successorem apostolicum *Petrum* ; praecipua causa " *succursus inceptorum et successus doli* ", quae a Deo denuntiantur, Dan. VIII, 25; Eo magis quod Petrus apostolus numquam fuit caput Ecclesiae Christianae, quia titulus iste ad ipsum Iesum Christum vadit. Papale *callide* est etiam inde " *mendacium* ". Tertia suggestio ad nomen arcis religiosae papalis, eius basilicae gloriosae "S. Petri Romae" appellatae, cuius valde pretiosa constructio "indulgentias" venditabat, quae eam coram Martino Luthero monacho reformante detexit. Haec expositio propinqua remanet secundae notioni. In coemeterio Vaticano situm fuit, sed praesumptum sepulcrum Petri Apostoli Domini re vera fuit « Simonis Petri Magii », Dei serpentis cultor et sacerdos, nomine Aesculapius.

Spiritus ad nostram diem regrediens prophetat contra *Babylonem Romanum* . *Futuram* interitum comparat imaginem *magni molae* lapidis quam " *in mare proiicit* ". Per hanc illustrationem inducit contra Romam accusationem, quae habetur Matth. XVIII, 6: *Si quis autem scandalizat unum de pusillis istis qui in me credunt, melius est ei si* ***mola asinaria ad collum eius suspendatur*** . ***et projice eam in profundum maris*** . Et in casu suo non scandalizavit unum de pusillis istis qui in se credunt, sed turbas. Unum certum remanet, quod semel *destruitur, numquam iterum invenietur* . Ea numquam cuiquam nocebunt.

Verse 22: " *Et non audientur in te amplius soni cithararum, musicorum, tibiarum, et tubarum: non invenietur in te omnis artifex, non audiet ultra vocem molae in domo tua"* .

Spiritus igitur musicos sonos evocat, qui securitatem ac laetitiam populi Romani exprimebant. Cum destruetur, non amplius ibi audietur. Spiritualiter

alludit ad nuntios Dei, quorum verba non perinde audiuntur ac soni musici canentium " *tibicines" aut tubae* ; imago in parabola data, Matth. *Voces* etiam ab artificibus cum operis ordinibus cumulatas commemorat , quia ab antiqua urbe tantum " *crepitus* " actionum professionalium exivit, cum etiam " *crepitum molae* " quae ad molendum frugum frugum vertebatur, aut acueret. ferramenta, sicut falcem et falcem, cultri et enses; Et hoc iam in veteri Babylonia Chaldaica, ut dicitur Ierem.

Vers. 23: " *Lux lucernae non lucebit in vobis amplius, neque vox sponsi et uxoris audietur in vobis amplius, quia mercatores vestri erant magnates terrae, quia omnes gentes erant. incantationibus tuis seductus* ,

" *Lux lucernae in domo tua non lucebit".* » Spiritali sermone Spiritus admonet Romam ne lucem Bibliorum amplius venturum praebeat facultas illum illuminandi ad cognoscendam veritatem secundum Deum. Imagines ex Jer. 25, 10 repetuntur, sed " *canticum sponsi et sponsae* " hic fiunt " *vox sponsi et sponsae, quae non audietur amplius in domo tua* ". Spiritualiter voces vocationum a Christo factae eiusque Coetu electo ad animas perditas convertuntur et salvantur. Haec possibilitas post interitum suum in aeternum erit. Mercatores *enim vestri erant magnates terrae* . Per seductionem populi magni terrae Roma potuit suam catholicam religionem extendere multis terrae populis. Eos procurantes religionis suae negotiis utebatur. Et inde est quod *ab incantationibus tuis decepti sunt omnes gentes* . Hic Deus ad missas catholicas refertur ut " *incantationes* " quae cultus paganorum maleficarum et maleficarum designant. Verum est quod, repetitis formulis formalisticis adhibitis, vanas repetitiones, religionem catholicam parum spatii relinquit Creatori Deo ut se exprimat. Ne id quidem temptat, quia ei " *deum alienum* " attribuit in Dan. XI, 39 et numquam eam tamquam servum agnovit; "Vicarius Filii Dei", titulus Summi Pontificis non est eius vicarius. Sequenti versus rationem reddet.

Et *quia in ea sanguis prophetarum et sanctorum et omnium qui interfecti sunt in terra inventus est.* »

"*… et quia in eo sanguis prophetarum sanctorum inventus est* ": dura, inflexibilis, insensibilis et crudelis per totam historiam suam, Roma per victimarum sanguinem penetravit. Hoc verum fuit pro Roma pagana, sed etiam pro Roma papa, qua reges suos adversarios occidunt, a Deo illustrati famuli, qui diabolicam naturam suam denunciare ausi sunt. Alii a Deo protecti sunt, ut Valdo, Wiclef et Lutherus, alii non fuerunt, et ut martyres fidei, sudes, stipites, in patibulis, vel patibulis vitam finierunt. Prospectus prophetica videndi eius actionem definitive cesset nonnisi caeli ac veri sancti terrae incolae gaudent. " ... *et omnium qui in terra interfecti sunt* " : Quisquis hoc judicium scit quid loquatur, quia acta Romana ab anno 747 a.C.n. condita est secutus est. Mundus ultimorum dierum condicio est fructus ultimus, qui vincens et dominans Occidentem caeterorum populorum terrae portavit. Monarchicus tunc respublica Roma populos terrarum quas subjugavit devoravit. Exemplar huius societatis permansit duobus annis verae et falsae christianitatis. Postea, Roma pagana, Roma papalis imago pacis Christi delevit et exemplar ab humanitate ademit, quod felicitatem populis attulit. Iustificans caedem veri agni discipulorum Iesu Christi, viam patefecit ad concursus religiosos qui homines ad terribile bellum tertium mundi

genocidale ducunt. Non sine causa norma gutturis incisurae a coetibus islamicis armatis publice ostenditur. Hoc odium Islamicae nuper responsio ad bella Crusades ab Urbano II ex Clermont-Ferrand inducta die XXVII mensis Novembris anno MXCV.

Revelation 19: The *Battle Armagedon* Iesu Christi

Vers. 1: *Post hoc audivi quasi vocem magnam turbae magnae in caelo dicentem: Alleluja. Deo nostro salus, gloria et potestas* .

Ex capite praecedente 18 continuati, electi redempti et salvati se in caelo reperiunt, portantes " *nominis novi* " quod novam eorum naturam caelestem designat. Gaudium et laetitia regnant et fideles angeli caelestes superexaltant Deum salvatorem. Haec " *turba " "multitudo* " differt a *turba quam nemo enumcrat,* ubi dicitur Apoc. *Ss* . _ _ _ _ » Id est: Vere!

Ordo nominum « *salus, gloria, potestas* » logicam suam habet. Salus data est terrenis electis et sanctis angelis, qui dedit *gloriam creatori* Deo, qui eos ad salvandos invocat in suam divinam *potestatem* inimicos communes perdendi.

Vers. 2: *quia vera et iusta iudicia eius; Ipse enim iudicavit meretricem magnam, quae corrupit terram pro fornicatione sua, et vindicavit sanguinem servorum suorum de manu sua.* »

Ministri electi, qui in communi siti veritatis et verae iustitiae sunt, plene implentur et implentur. In caeca insania, humanitas a Deo abscisa putavit felicitatem ad ultimos populos perducere posse, iustitiae suae emolliendo; hoc

modo mali usus est electione et quasi gangraena totum corpus humanum invasit. Deus bonus et misericors ostendit in iudicio " *Babylonis magni* " quod qui dat mortem, debet mortem subire. Quod non est actus malitiae, sed est actio iustitiae. Sic, cum noverit punire nocentes, iustitia fit iniustitia.

Vers. 3: " *Et dixerunt secundo, Alleluja; Et fumus ejus ascendit in sæcula sæculorum.* »

Imago fallax est, quia " *fumus* " ab igne, qui Roma destruitur, post ejus interitum evanescet. « *Aeterni saeculi* » principium designant aeternitatis quod solum ad victorias universalium caelestium et terrestrium iudiciorum pertinet. In hac locutione, verbum " *fumi* " destructionem suggerit et vox " *saecula saeculorum* " ei effectum aeternum dat, id est, exitium definitivum; quae numquam resurget. Revera, ut pessime " *fumus* " in mentibus viventium oriatur, ut memoria actionis divinae gloriosae contra Romam a Deo factae, hostis sanguinarius.

Vers. 4: *Et ceciderunt seniores viginti quatuor, et quatuor animalia, et adoraverunt Deum sedentem super thronum, dicentes: Amen. Alleluia!* »

Etenim ! Laus ei YaHWéH! ... dicunt simul redemptos terrae et seculas qui puros manserunt. Adoratio Dei signatur prostratione. legitima forma pro ea unice reservata.

5 *Et vox de throno exivit dicens: Laudate Deum nostrum omnes servi eius, qui timetis eum pusilli et magni.* »

Haec vox est “ *Michaelis* ”, Iesu Christi, duarum locutionum caelestium et terrestrium, quibus Deus Se creaturis revelat. Iesus dicit: « *Qui timetis eum* », ita « *timorem* » Dei revocat in annuntiatione primi angeli Rev. « *Timor Dei* » solum sensum comprehendit creaturae ad Creatorem suum, qui vitae et mortis habet potestatem super eam. Sicut docet Scriptura, 1 Io. 4, 17-18: « *perfecta caritas foras mittit timorem* »: *sicut ille est, et nos sumus in hoc mundo; de judicio. Timor non est in caritate, sed perfecta caritas foras mittit timorem; timor enim poenam habet, qui autem timet non est in amore perfectus* . Et ideo quanto aliquis magis diligit Deum, tanto ei magis obedit, et tanto minus ei timendum est. Eliguntur a Deo ex parvulis, sicut apostoli et humiles discipuli, sed etiam a magnis sicut magnus rex Nabuchodonosor. Rex regum sui temporis perfecte exemplum est, quantumvis inter homines sit magnus, rex tamen creatura infirma est coram Deo omnipotente creatore.

Vers. 6: *Et audivi quasi vocem turbæ magnæ, sicut vocem aquarum multarum, et sicut vocem tonitrui magnorum, dicentium: Alleluja. Dominus enim Deus noster omnipotens intravit in regnum suum.* »

Hic versus colligit voces iam visas. " *multitudo multa* " comparata ad " *sonum aquarum multarum* " a Creatore suo repraesentatur in Apoc. Voces quae se exprimunt tam *numerosae sunt ut nonnisi sonituum* strepitus comparari possint . *tonitruum* . " Alleluja . *Dominus enim Deus noster omnipotens intravit in regnum suum.* » Hoc verbum actionem " *septimae tubae* " in Apoc. 11,17 *notavit: « Gratias agimus tibi, Domine Deus omnipotens, qui es et qui fuit, quia percepisti magnam potentiam tuam et regnum tuum possedisti.* .

Vers. 7: *Exsultemus et laetemur, et demus illi gloriam; quoniam venerunt nuptiae Agni et sponsae paravit* se

Iustificatur gaudium et *gaudium , quia tempus pugnae* praeteriit . In caelesti « *gloria* », « *sponsa* », Coetus Redemptorum Electorum terrae « *Sponsum* » suum, Christum, Deum vivum « *Michaelem* », YaHWéH coniunxit. Coram omnibus caelestibus amicis suis, redempti et Iesus Christus festum « *nuptiarum* » celebrabunt quod eos coniungit. « *Sponsa se praeparavit* » restituens omnes veritates divinas, quas fides catholica in sua christianae fidei versione evanesceret. " *Praeparatio* " longa fuit, per 17 saecula historiae religiosae aedificata, sed praesertim ab 1843, tempus initii divinae exigentiae pro variis restitutionibus essentialibus factis, i. e. omnes veritates a reformatoribus protestantibus non restitutae. Huius praeparationis perfectio consecuta est ab ultimo dissidente Adventis septimo die, qui permanserunt approbante Deo et luce, quam Iesus illi dedit usque ad finem et iam usque ad initium anni MMXXI, cum hanc versionem luminum eius scribo.

Vers. 8: *Et datum est ei induere se byssino splendido et mundo. Byssinum enim opera sanctorum est.* »

Byssinum *vero opera justorum sanctorum verorum* ultimorum designat . Haec « *opera » quae Deus « iustus »* vocat, sunt fructus revelationum divinarum successive ab 1843 et 1994. Hoc opus est ultimus fructus qui revelat inspirationes divinas datas ab 2018 iis quos amat et benedicit ac « *praeparat* ». *nuptiarum* in hoc versu. Si Deus *iustorum operum* suorum verorum " *sanctorum* " benedicit, e contra, maledixit et pugnavit, donec destrueret, castra falsorum sanctorum, quorum *opera* "injusta" erant.

Vers 9 : *Et dixit mihi angelus : Scribe : Beati qui ad cenam nuptiarum Agni vocati sunt ! Et dixit ad me: Haec verba sunt vera verba Dei* ».

Beatitudo haec tribuitur sanctis sanguine Iesu Christi redemptis, quorum praefecti cura est apud Dan. 12, 12 (*Beati qui exspectant usque ad 1335 dies*) munientium, qui praecise figurabuntur per « *144,000* » vel. 12 X 12 X 1000 ex Apo. Caelum ingrediens in aeternum causa est quidem magnae felicitatis, quae efficiet eos qui hoc casu divinitus " *beati sunt* ". Fortuna non solum ad hoc privilegium proficit, sed salutis oblatio nobis a Deo offertur ut « secunda facultas » post haereditatem et damnationem originalis peccati. Promissio salutis ac futurarum gaudiorum caelestium certificatur tamquam actio oralis Dei fide nostra digna, quia sua semper custodit officia. Ultimorum dierum tentationes certas requirent in quibus dubitatio locum non habebit. Electi autem debent confidere fide aedificata super revelatis promissionibus Dei, quia quod prius scriptum est. Inde est quod Sacra Scriptura appellatur Verbum Dei.

Vers. 10: *Et cecidi ad pedes ejus, ut adorarem eum; sed dixit mihi: Cave ne facias. Conservus tuus sum et fratrum tuorum habentium testimonium Iesu. Deum adora. Testimonium enim Jesu est spiritus prophetiæ.* »

Deus errorem Ioannis agit, ut suam nobis catholicae fidei damnationem patefaciat, quae eius membra docet genus adorationis creaturae. Sed etiam fidei protestantismi, quae etiam hanc culpam committit, paganum "diem solis" a Roma hereditario honorando. Angelus, qui ei loquitur, proculdubio princeps missionis divinae est « Gabriel » Deo proximus, qui iam Danieli et Mariae apparuit, Iesu matri « vicario ». Tam excelsus quam ille est « Gabriel » eandem demonstrat humilitatem ac Iesus. Solummodo titulum « *consortis in servitio* » Ioannis

vindicat usque ad ultimum electorum dissentientium Adventistarum finis temporis. Ab anno 1843, electi secum habent *testimonium Iesu* , quod, secundum hunc versum, « spiritum prophetiae » designat. Adventistae, in sua iactura, hunc « *spiritum prophetiae* » circumscribunt operi quod ab Ellen G. White, Domini nuncio inter 1843 et 1915 , finierunt. Ipsi igitur limitem posuerunt luci a Iesu donato. Attamen, « *spiritus prophetiae* » donum est permanens, quod consequitur germanam necessitudinem inter Iesum et eius discipulos, quodque potissimum innititur eius consilio ut missionem servo concredat, quem tota sua divinitatis auctoritate eligit. Hoc opus testimonium perhibet huic: *"spiritus prophetiae* " est adhuc acerrimus et usque ad finem mundi perseverare potest.

Vers. 11 : *Tunc vidi caelum apertum, et ecce apparuit equus albus. Qui ascéndit super eum, fidélis et verus est vocátus est, et diúciet et pugnát in iustítia.* »

In hoc scaena, Spiritus nos in terram recipit ante ultimam victoriam et interitum « *Babyloniae magni* ». Spiritus momentum illustrat, cum Christus gloriosus rediens terrenis resistit rebellibus. In Iesu Christo glorificato, Deus ex Eius invisibilitate exit: « *Caelum apertum est* ». Apparet imaginem " *primi sigilli* " Apoc. 6, ut sessorem, ducem, ut victorem proficiscens, et imaginem castrorum "equo albo insidentem *vincere " caste et sanctitate et sanctitate insignitam.* . Nomen « *fidelis et verus* », quod in hoc scaena se dat, actionem ponit in extensione ultimi temporis, quod per nomen « *Laodiciae* » in Rev. Hoc nomen significat iudicatum, quod subtilitate hic confirmatur: ' *iudicat* '. Spiritus exprimens se " *pugnat cum iustitia* " momentum " *proelii Armagedon* ", Apoc. "dies solis", ex hereditate Constantini I [et] Romano-Catholici Papae.

Oculi *eius sicut flamma ignis; in capite eius diademata varia; nomen habebat scriptum, quod nemo scit nisi ipse;* »

Cognito contextu scaenae, intellegere possumus " *oculos suos* " comparari " *flammae ignis* " at scuta irae suae, rebelles unificatos " *paratos ad proelium* " cum Rev. 9, 7-9 i.e. 1843. Quid *diademata capiti suo* induta, vers. 16 hujus capitis, dabitur: ipse est Rex *regum et Dominus dominantium* . Nomen eius *scriptum quod nemo nisi seipsum novit* , eius eternam divinam naturam designat.

Vers. 13 : *Et vestitus est sanguine tinctus. Nomen eius est Verbum Dei.* »

Haec autem *vestis sanguinea* duo designat. Prima est eius iustitia, quam proprium « *sanguinem* » effundens in electorum suorum redemptionem obtinuit . Sed hoc sacrificium voluntarie ab eo factum ut suos electos servaret, aggressores et persecutores sui mortem requirit. *Vestem* eius iterum *sanguine* tegetur , sed hoc tempore inimicorum suorum conculcabitur *in torculari irae Dei,* ut habetur Isaiae LXIII, et Apoc. Hoc nomen « *Verbum Dei* » vitale ostendit momentum ministerii terrestris Iesu et revelationum eius successive in terris et e caelo post resurrectionem. Deus ipse Salvator terreno aspectu absconditus. Doctrina perpetua eius ab electis officialibus recepta omnem discrimen inter castra servata et castra amissa faciet.

Vers. 14: *Exercitus qui sunt in caelo sequebantur eum in equis albis, vestiti byssino albo et mundo.* »

Imago est gloriosa, " *alba* " castitatis sanctitatem castrorum Dei eiusque multitudines angelorum qui in fide manserunt insignit. Byssus revelat *opera eorum iusta* et pura .

Vers. 15: *De ore ipsius gladius acutus ad percutiendum gentes; Reges eos in virga ferrea ; et calcabit torcular irae omnipotentis* Dei

" *Verbum Dei* " Bibliorum designabat, sanctum suum " *verbum* ", quo doctrinam suam attulit quae electum in sua divina veritate reduxit. In die redux, Verbum *Dei* venit sicut gladius acutus *ad* interficiendos rebelles suos, protestando, inimicos arguendo, paratus ad effundendum electorum suorum sanguinem. Inimicorum pernicies illuminat hanc vocem « *reget eos in virga ferrea* », quam etiam designat opus iudicii ab electis qui vicerunt, ut habetur Apoc. Ratio ultionis divinae, quae *vindemia vocatur* , in Apoc. 14, 17 ad 20 iterum confirmatur. Hoc argumentum enucleatur in Isa. 63, ubi Spiritus significat Deum solum agere sine ullo homine cum eo. Ratio est, quia magistratus electi iam in caelum ducti non drama percipiunt quod rebelles percutit.

Vers. 16: *habuit in vestimento et in femore suo scriptum: Rex regum et Dominus dominantium.* »

Vestis *opera* viventis designat, et *femur eius vires* et potentiam suam insinuat, quia res magna apparet, ut sessor, et in equo consistendi, musculi *femorum* ; plerique, experiantur et agere possint necne. Eius imago equitis olim significans fuit quia haec erat species bellatorum bellatorum. Hodie relinquitur aenigmate huius imaginis, quo docet sessorem esse doctorem qui dominatur coetui hominum qui significatur per equum *ascensum* . Ille quem Iesus ascendit respicit electos suos qui nunc sunt in terra dispersi. Nomen eius " *Rex regum et Dominus dominantium* " subditum verae consolationis dilectis suis electis iniustis regum ac dominis terrae dictamine subditum. Hac de re declaratione meretur. Exemplar regni terrestris in principiis a Deo probatis non designatum est. Imo Deus Israelem, **ut postulabat** , regendum in terris a rege, testor, ut ceterae nationes paganae eo tempore extitissent. Deus solus precibus suorum cordatorum respondit. Quia in terra, optimus regum est tantum abo- rabile, qui « *metit ubi non seminavit* », et qui Deum cognoscit non expectat a suis evertere priusquam se reformet. Exemplar a Iesu donatum damnat exemplar in terra de generatione in generationem ab hominibus stultis, imperitis et malignis traditum. In coelesti mundo, dux est famulus populi sui, Et trahit ex illis omnem gloriam suam. Ad perfectionem beatitudinis pertinet quod ibi est, quia nullum animal propter hominem suum patitur. Iesus in reditu suo glorioso venit ut impios reges et dominos destruat, eorumque nequitiam, quam sibi tribuunt, regnum suum esse ius divinum asserunt. Jesus eos docebit quod ita sit. eis, sed etiam hominum multitudines, qui iniustitiam suam iustificant. Haec est explicatio « parabolae talentorum », quae tunc impletur et applicatur.

Post COLLATIO

Vers. 17: *Et vidi angelum stantem in sole. et clamavit voce magna dicens omnibus avibus quae* volabant *in medio caeli venite et congregamini ad cenam magnam Dei*

Iesus Christus " *Michael* " venit ad imaginem solis symbolum divini luminis ad pugnandum falsos christianos cultores solis dei qui iustificat

mutationem diei quietis ab Imperatore Constantino 1 [facta] . In eorum occursu cum Christo Deo reperient Deum vivum esse graviorem quam Solem suum Deum. Magna voce Iesus Christus convocat aves praedatorias.

Nota : iterum hic notandum est quod rebelles nolunt conscie et voluntarie divinitatem solarem adorare, sed minoa esse, quod primus dies, quem hebdomadis honoris causa colit, gentilitatis suae immunditiam retinet. uti praeteriti temporis. Eorum quoque electio magnum contemptum ostendit temporis, quem ab initio terrae suae creationis instituit. Deus dies computat notatos rotatione terrae in axe suo. Per interpellationem pro populo suo Israel, hebdomadae ordinem revocavit significando, eum nominando, diem septimum « sabbatum » nuncupatum. Multi credunt se posse iustificari a Deo propter suam sinceritatem. Nec sinceritas nec persuasio valent iis qui veritatem a Deo expressam impugnant. Sola eius veritas est norma quae reconciliationem permittit per fidem in sacrificio voluntario Iesu Christi. Sententiae personales a Deo Creatore non audiuntur nec agnoscuntur, hoc principium cum hoc versu confirmat apud Esaiam 8, 20: « *Ad legem et ad testimonium! Si hoc non loquaris , non erit aurora populo* » .

Duo *festa* a Deo praeparantur: coena *nuptialis Agni* , cuius convivae sunt singuli ipsi electi, quia in communi repraesentant *sponsam* . Secundum " *festum* " est macabrearum generis et beneficiarii eius sunt tantum *aves* praedae, vultures, condors, milvi, aliaeque generis species.

18 Vers. XVIII: *Ad vescendum carnes regum, carnes imperatorum, carnes imperatorum, carnes fortium, carnes equorum, et eos qui equitant super eis, carnes omnium, liberas et ancillas, pusillas et magnas.* »

Post destructionem autem omnium hominum, nullus relinquetur qui corpora sub terra ponat, secundum illud Ierem. XVI, ' *sicut stercus super terram erunt* '. Reperiamus totum versum, qui nos fata reservat quibus Deus exsecratur: *Morientur aegritudine consumpti; non dabuntur lacrimae aut sepultura; erunt quasi stercus super terram; gladio et fame peribunt; et erunt cadavera eorum in escam volatilibus caeli et bestiis terrae* . Secundum enumerationem Spiritus in hoc versu 18, nullus evadit mortem. Reminisco equos *designare* populum a suis civilibus et religiosis ducibus ductos, secundum illud Iac. III, 3: *si frenum ponimus in ore equorum ad obediendum nobis, totum corpus dirigimus.* »

19 Vers . »

Perspicimus « *proelium Armagedonense* » spiritualem esse et in terris, cuius aspectus fuit omnium novissimorum verorum servorum Iesu Christi mortem decernere. Hoc decretum ante Iesu Christi reditum et rebelles electi sui certi erant. Sed tempore introitus sui in applicatione, caelum apertum revelans Christum ultorem divinum eiusque exercitus angelicos. Nulla igitur iam pugna potest. Nemo potest pugnare contra Deum, quando apparet et effectus est quod Rev.6, 15-17 nobis revelatum est: « *Reges terrae, magnates, imperatores militares, divites, potentes, omnes servos et liberi in speluncis et in petris montium absconderunt. et dixerunt montibus et petris cadite super nos et abscondite nos a facie sedentis super thronum et ab ira Agni quoniam venit dies magnus iræ ipsorum : et quis poterit stare ?* » Ad ultimam quaestionem respondetur: Electi magistratus, qui a seditiosis interficiendi erant; electi sanctificati per fidelitatem sabbati sancto, quod prophetaverunt victoriam Iesu super omnes inimicos eius et redemptos suos.

Vers. 20: *Et apprehensa est bestia, et cum ea pseudopropheta, qui fecit signa coram ea, quibus seduxit eos, qui acceperunt caracterem bestiae, et adoraverunt imaginem eius. Vivi missi sunt hi duo in stagnum ignis ardentis sulphure:* »

Operam ! Spiritus nobis ultimam fatum ultimi iudicii revelat sicut Deus eam praeparat ad " *bestiam et pseudoprophetam* " i.e. catholicam fidem et protestantium fidem falsis Adventistarum ab anno 1994 iunctis pro " *lacu igneo et igne . sulphur* « terram operiet tantum in fine septimi millennii ut peccatores deleat et annihilet, definitive post ultimum iudicium. Hic versus mirificum nobis ostendit sensum perfectae justitiae Creatoris Dei nostri. Discrimen constituit inter facinorosos reales et victimas, qui decipiuntur, sed nocentes, quia suae electionis responsales sunt. Sed contra est quod religiosi principes *vivorum mittuntur in stagnum ignis* , quia, ut dicitur Apoc .

Vers. 21: *Et ceteri occisi sunt in gladio sedentis super equum, qui procedit de ore ipsius. et omnes aves carnibus suis saturatae* sunt

Hi " *alii* " ad homines non-christianos vel non credentes pertinent, qui motum internationalem secuti sunt et ordini generali paruerunt sine personali implicatione actionis quae a christianis rebellibus religiosis exercetur. Iustitia sanguinis a Iesu Christo non obteguntur, nec supersunt reditu Christi, sed tamen necantur verbo eius, qui significatur per *gladium, qui procedit de ore ipsius* . Isti iacentes testes ad veri Dei aspectum pervenient ad ultimum iudicium, sed passionem longae mortis « stagnum ignis » reservatum *pro* magnis reis religiosis in rebellione agentis. Cum gloria magni creatoris Dei, magni iudicis, opponantur subito exstinguentur.

Revelation 20;
millesimus *annus* septimus millesimus
et ultimum judicium

Diaboli poena

Vers. 1: *Tunc vidi angelum descendentem de caelo, habentem clavem in abysso et catenam magnam in manu sua.* »

Angelus seu nuntius Dei *descendit de coelo* in terram, quae omnibus terrestribus, humanis et animali- bus vitae formis destituta, nomen hic sumit *abyssus* , qui illud Gen. 1, 2. appellat. Clavis ” *aditum* aperit vel claudit in hanc terram desertam. Et " *catenam magnam " in manu sua* tenuit " , intellegamus vivum esse vinctum in terra deserta, quae carcer eius fiet.

Vers. 2: *Apprehendit draconem, serpentem antiquum, qui est diabolus et satanas, et vinxit eum mille annis.* »

Voces, quae *Satanam* angelum rebellem designant, iterum hic citantur in Apoc. Summam auctoritatem admonent de seditiosa sua indole; dolor et dolor corporis et moralis homini imponuntur ab dominatoribus suis inspirationibus et influentiis obnoxii quia tam mali erant quam erat. Sicut " *Draconem* " duxit Romam imperialem paganam, et ut " *serpens* ", papam Christianam Romam, sed

tempore Reformationi nudatus, iterum conversatus est sicut " *dracon* " serviens per foedera armata catholica et protestantica et "dragonnades". Ludovici XIV. E castris Angelorum daemoniorum, " *Sathanas* " solus superstes est, dum mortem suam in extremo iudicio opperiens, ipse per aliud " *mille annos* " remotus, sine ullo commercio cum omni creatura, in terra quae habet. informis et desertus carcer factus, inanis, populatus, nisi cadavera et ossa hominum et animalium retexens.

" **Angelus abyssi in terra desolata" Perditor of Rev.**

Vers. 3: *Projecit eum in foveam abyssi, et clausit et signavit introitum super se, ne amplius falleret gentes, donec complerentur mille anni. Postea solvi paulisper oportet.* »

Imago praecise datur, satanas in terra deserta sub velamento ponitur, quo prohibetur accedere ad caelum; ut sese circumscriptionibus humanae normae subiciat, cuius detrimentum intulit vel incitavit. Cetera animalia, angeli caelestes et homines, qui vicissim angeli facti sunt, supra ipsum sunt, in caelo, ad quos iam non est aditus post victoriam Iesu Christi de peccato et morte. Sed eo peius est, quod non amplius aliquis, nullus angelus, nullus homo. In caelo sunt *gentes* , quas hic versus sine terrae mentione citat. Ratio huius est, quia redempti ex istis gentibus omnes in caelo sunt in regno Dei. Munus catenae *sic* manifestatur; cogat eum solus et solitarius in terra manere. In progressione divino, diabolus vinctus remanebit per " *mille annos* " in fine quo erit solutus, accessum et commercium cum impiis mortuis resuscitato in secunda resurrectione, pro " *secunda morte* " ultimae . iudicium in terra, quae tunc temporis momentaneum erit, iterum popularetur. Iterum subjugabit damnatas gentes rebelles, frustra tentat pugnare contra sanctos angelos redemptos, et magnum judicem Jesum Christum.

Iudicabit peccatores redempti

4: *Et vidi thronos. et sedentibus data est potestas judicandi. et vidi animas decollatorum propter testimonium Iesu et propter verbum Dei et eorum qui non adoraverunt bestiam et imaginem eius et non acceperunt characterem in frontibus et in manus. Illi vixerunt, et mille annis regnaverunt cum Christo .*

Qui *sedent in thronis* , habent *potestatem* regalem *ad iudicandum* . Haec magni momenti clavis est ad intellegendum sensum quem Deus dat verbo “ *rex* ”. Nunc in Suo Regno, in Iesu Christo « *Michael* », Deus iudicium suum communicat cum omnibus creaturis humanis e terra redemptis. Iudicium terrestrium et caelestium impiorum erit commune et commune cum Deo. Haec una ratio est regni electorum redemptorum. Dominatio non servata est in praedicamento electorum, sed omnibus, et nos Spiritus admonet in tempore, quo in terris transiit, primos saevissimas et homicidas persecutiones, quas allegat: « Animas decollatorum, quia . *testimonium Iesu et propter verbum Dei* »; Paulus ex illis erat. Spiritus ergo Christianas victimas paganismi Romanae provocat ac impatiens fidei Romanae papalis inter annum 30 et 1843 actuosam. Tunc eliminat electos ultimos mortis imminentes per "bestiam, quae e terra oritur", Apoc. 13, *11* ; —15, in hora terreni temporis; anno MMXXIX usque ad diem primum Veris Paschae anno MMXXX praecedentis.

Iuxta annuntiationem " *septimae tubae* " in Apoc. 11, 18, " *venit tempus ad judicandum mortuos,* " et haec est utilitas temporis " *milium annorum* " in hoc versu 4; esto redemptorum occupatio, qui in caelestem Dei aeternitatem ingressi sunt. Homines malos iudicabunt *et* angelos caelestes cadent. Paulus dicit, I Cor. VI, 3: *nescitis quoniam angelos iudicabimus? Et quanto magis quae huius vitae debemus iudicare?* »

Secunda resurrectio ad rebelles lapsos

Vers. 5: *Ceteri mortuorum non vixerunt, donec consummentur mille anni. Hæc est resurrectio prima.* »

Cavete insidias! Vocabulum « *alii mortui non sunt in vitam donec completi sunt mille anni* », parenthesin constituit et expressio quae sequitur « *Est prima resurrectio* », de primis mortuis in Christo resuscitato . *mille annis* " citatis. Parenthesis evocat sine nomine annuntiationem secundae « *resurrectionis* » reservatam malis mortuis, qui resurrectura est in fine « *mille annorum* » propter ultimum iudicium et poenam mortalem « *stagni ignis et sulphuris* »; quae est *secunda mors* .

Beati *et sancti qui in prima resurrectione sunt participes! Secunda mors non habet potestatem; sed erunt sacerdotes Dei et Christi, et regnabunt cum illo mille annis.* »

Hic versus simplicissime explicat iustum iudicium Dei revelatum. Beatitudo dirigitur ad veros electos qui participant in initio « *mille annorum* » in *resurrectione mortuorum in Christo* . non uenient ad iudicium sed ipsi iudices erunt in iudicio a Deo constituto in caelo, ad " *mille annos* ". *Regnum* " *mille annorum "* annuntiatum est solum " *regnum* " iudicis activitatis et his limitatur " *mille annos* ". In eternum cum electi non timeant nec patiantur *secundam mortem* , quia e contrario malos mortuos faciunt qui iudicantur pati. Et hos scimus esse maximos et pessimos, crudeles, ac nefarios reis religiosis. Iudices electi longitudinem temporis doloris determinare debebunt, quod singula iudicari debent in processu perditionis suae " *secundae mortis* ", quae nihil commune habet cum morte praesenti prima terrena. . Deus enim creator est, qui formam exitiantis sui ignis dat. Ignis adversus corpora caelestia et corpora terrena a Deo tutata non habet, ut experimento trium Danielis apud Danielem probat. In Marc . Quemadmodum corpus vermiculi anuli corporis singulariter animati manent, ita corpus damnatorum vitam usque ad ultimum suum atomum possidebit. Velocitas igitur consummationis eorum dependet ex longinquitate temporis passionis a sanctis iudicibus et Jesu Christo determinata.

Collatio finalis

Vers. 7: *Cum completi fuerint mille anni, eximitur satanas de carcere suo.* »

In fine "mille annorum", ad breve tempus iterum societatem inveniet. Hoc momentum est secundae « *resurrectionis* » terrenis rebellibus reservatae.

Vers. 8: *Et exibit ad seducendum gentes quae sunt in* ***quatuor plagis*** *terrae, Gog et Magog, ut congreget ad bellum; numerus eorum sicut arena maris* .

Haec societas est gentium " *resurrectorum* in universa terra" ut formula " ***quattuor angulorum" indicata sunt.*** *terrae* » vel quattuor puncta cardinalia quae actionem universalem notant. Talis congregatio nihil ad comparandum habet, nisi in gradu belli belli quasi belli mundani III conflictus " *sexti tubae* " de Rev.9:13. Haec est comparatio quae Deum ducit ad ultimum iudicium vocatorum ad dandum nomina Gog et Magog, primo citata Ezech. XXXVIII, 2, et ante illud Gen. ; sed particulatim tantum comparativum hujus vocationis indicat, quia apud Ezechielem, Magog est regio Gog, et Russiam designat, quae in actu per Bellum Orbis Terrarum Tertium, quam plurimam omnium temporum hominum multitudinem faciet. historia bellica; quae immensam eius dilatationem et rapidam terrarum continentis Occidentis Europaei victoriam iustificat.

Spiritus illos « *harenae maris* » comparat sic momentum exprimens numeri victimarum ultimi iudicii. Allusio etiam est ad obsequium diabolo eiusque agentibus hominibus revelatis Apoc. 12, 18 vel 13:1 (secundum versionem biblicam): de dracone loquens legitur: *Et* stetit *super arenam. maris* " .

Incorrigibilis rebellis, satanas iterum sperare incipit se posse exercitum Dei debellare et alios homines damnatos seducit convincendo eos ad pugnandum contra Deum et suos electos.

Vers 9 : *Et ascenderunt super faciem terrae, et circumdederunt castra sanctorum et civitatem dilectam. Sed descendit ignis de caelo et devoravit eos.* » Sed expugnatio nihil iam significat, cum adversarium capere non possumus, quia intactus factus est; sicut comites Danielis, nec ignis, nec aliquid aliud illis nocere potest. Sed contra est quod *ignis de caelo* percutit eos etiam in *castris sanctorum,* in quibus nihil facit. Sed hic ignis inimicos Dei et electos eius *devorat* . Apud Zachariam 14, Spiritus duo bella separata per mille *annos prophetat* . Quod praecedit et fit per "sextam tubam" sistitur in vers. 1 ad 3, reliqua de secundo bello in hora ultimi judicii, et post illud universale ordo in nova terra institutus. In vers. 4, prophetia descensum ad terram Christi et electorum suorum exprimit his verbis: *Stabunt pedes eius in die illo super montem oliveti, qui est contra Ierusalem in latere orientis; Olivarum mons in medio, ad orientem et ad occidentem;* » Castra sanctorum ultimi iudicii sic identificantur et locantur. Notandum quod solum in fine caelestium " *mille annorum* " *pedes* Iesu *collocabit* in terra, *in monte Oliveti qui est contra Ierusalem in latere orientis* . . Hic versus perverse intellexit falsam opinionem de terrestri Iesu Christi regno per millennium.

10] *Et diabolus, qui eos seduxit, missus est in stagnum ignis et sulphuris, ubi bestia et pseudopropheta sunt. 10 et pseudopropheta cruciabuntur die ac nocte in sæcula sæculorum.* »

Tempus advenit ut iudicium religiosorum rebellium in Apocalypsi Rev. Iuxta annuntiationem huius versiculi, " *Diabolus, bestia, et pseudopropheta* " simul sunt, " *vivos projici in stagnum ignis et sulphuris* ," quod fit ex actione " *ignis de caelo,* " cui adjecit. ad hoc est magma fusilis subterraneus a fracturis in crusta emissa in crusta Terrae super totam superficiei planetae. Terra igitur speciem solis induit, cuius carnes rebellium ignis devorat, solis a Deo creati cultores (ignari sed nocens) . In hac actione « *tormenta* » terrenae ac coelestes reos patiuntur « *secundae mortis* » prophetatae ab Apoc. Iniquum subsidium falsae quietis diem hanc atrocem exemit. Quia feliciter pro damnatis, quantumvis

diu potest, mors *secunda* etiam finem habet. Locutio autem « *in saecula saeculorum* » non ad ipsos *tormenta pertinet* , sed ad perniciosos consectaria ignis, *qui* eos causat, quia haec sunt consequentia quae definitiva et aeterna erunt.

Principia ultimi iudicii

Vers. 11: *Et vidi thronum magnum candidum, et sedentem super eum. terra et caelum fugerunt a facie eius et non erat inventus in* eis

Album perfectae puritatis, *thronus magnus* eius, est imago perfectae purissimae ac sanctitatis Dei creatoris omnium vitarum et rerum. Perfectio eius praesentiam « *terrae* » sustinere non potest in aspectu suo devastato et consumpto quem ultimum iudicium dedit. Praeterea nebulones omnium originum deperditi sunt, tempus signorum transigitur, et coeleste universitas, ejusque billiones siderum nullam rationem habere amplius possunt; " *Caelum* " nostrae dimensionis terrestris et omnia quae continet propterea tollentur, in nihilum evanuerunt. Tempus est vitae aeternae in die aeterna.

Vers. 12 : *Et vidi mortuos, magnos et parvos, stantes ante thronum. Libri aperti sunt. Et alius liber apertus est, qui est liber vitae; Et judicati sunt mortui secundum opera eorum, secundum quod scriptum est in libris istis.* »

Hi " *mortui* " damnati ad ultimum iudicium resuscitati sunt. Deo nullo excepto, eius iustum iudicium afficit " *magnos* " et " *parvos* ", divites et pauperes, eisque eandem fortunam, mortem, primum in vita sua, egalitarian imponat.

Hi versus qui sequuntur, ex ultimi judicii actione singularia praebent. Iam prophetavit Dan. 7, 10, " *libri "* testium Angelorum " *aperti* sunt", et hi testes invisibiles culpas et crimina ab damnatis commissis notarunt, et post uniuscuiusque rei iudicium ab electo et Iesu Christo, etc. ultimam irrevocabilem sententiam unanimiter adoptavit. In tempore ultimi iudicii exsecutioni mandari debet sententia.

13 (vers. 13) *Mare tradidit mortuos qui in eo erant, mors et infernus dederunt mortuos qui in eis erant; et iudicatus est unusquisque secundum opera sua.* »

Principium hoc versu definitum ad utramque resurrectionem pertinet. Mortui in mare *vel in* terram evanescunt; Hae duae facultates sunt quae in hoc versu designantur. Notemus formam *habere* , qua res "terra" evocatur. Siquidem hoc nomen iustificatur, Deo homini peccatori annuntiato. Gen. 3, 19 : *pulvis es et in pulverem reverteris* . Habuit ergo *pulvis* terrae . Mors interdum homines igne consumit qui non sunt " *reverti in pulverem* " secundum ritus sepulturae normales. Hac de causa, hoc casu non excluso, Spiritus denotat « *mortem* », ipsam, in quibuscumque formis percussam convertet; intelligendo dissolutionem ignis nuclei, qui nullum vestigium corporis humani plene dissoluti relinquit.

Et *mors et infernus missi sunt in stagnum ignis. Hæc est mors secunda.* »

« *Mors* » erat principium omnino contrarium vitae ac propositum ut creaturas tolleret quarum experientia vitae a Deo iudicata et damnata est. Solus propositum vitae est novum candidatum ad electionem eternorum amicorum Deo exhibere. Hoc facto lectio, et impiis deletis, *mors* et terra *mortuos* non habuit causam. Harum autem duarum rerum principia destruuntur a Deo. Post *« stagnum ignis* » locus fit ad vitam et lumen divinum, quod eius creaturas illuminat.

15 *Qui non est inventus in libro vitae scriptus, missus est in stagnum ignis.* »

Hic versus confirmat, Deus vere duas tantum vias homini praeposuit, duas electiones, duas fata, duas sortes (Deu.30:19). Electorum nomina a Deo ab origine mundi cognita sunt, vel etiam ulterius, ab programmate consilii eius, quod liberas et independentes creaturas ad societatem comparare intendebat. Haec electio in carne gravi dolore constantior est, sed amor amoris maior timore, propositum suum intendit et praenotavit singularem explicationem nostrae vitae caelestis et vitae terrestris. Primam suam creaturam sciebat aliquando futurum mortalem hostem. At ille, quamvis hac re cognita, omnem occasionem consilii sui deserendi dedit. Sciebat fieri non posse, sed contingeret. Sic electorum nomina, actionum suarum, testimonium totius vitae cognoscit, easque suo tempore et aeuo ad se deduxit. Unum tantum est impossibile Deo: mirum.

Cognovit etiam nomina turbarum indifferentium, rebellium, creaturarum idololatricum, quas processus reproductionis humanae creavit. Differentia iudicii Dei revelati in Rev. 19:19-20 omnibus creaturis applicatur. Nonnulli eorum, qui minus nocentes sunt, « *verbum Dei* » interficientur, quin « *tormenta ignis secundae mortis* » experiantur , quae unice reis religiosis christianis et iudaicis destinantur. Secunda vero *resurrectio* est de omnibus creaturis humanis in terra genitis et angelicis in caelis creatis, Deus enim, Rom. XIV, dicitur: *vivo enim, dicit dominus, adorabit me omne genu. et omnis lingua deo gloriam dabit* .

Apocalypsis 21: *Nova Hierosolyma magnificata* significabat

Vers. 1: *Tunc vidi caelum novum et terram novam; Primum enim cœlum, et prima terra abiit, et mare jam non est.* »

Sensus enim Spiritus nobiscum communicat in novo ordine multidimensionali instaurando post finem VII ^{millennii} . Ex hoc tempore iam non numerabitur omne quod vivit sine fine aeternitatem. Omnia nova vel pressius renovantur. " *Caelum et terra* " tempus peccati evanuerunt, et symbolum " *mortis* ", " *mare* " non est. Ut Creator, Deus planetae Terrae speciem mutavit, omnia quae periculum aut periculum repraesentabat suis incolis evanescere facit; sic iam

non aequora, non montes praerupta cacumina. Hortus magnus factus est sicut primus " *Eden* ", ubi omnia gloria et pax est; quod confirmabitur in Apoc.

Vers. 2: *Et vidi civitatem sanctam Ierusalem novam descendentem de caelo a Deo, paratam sicut sponsam ornatam viro suo.* »

Nova haec recreatio excipiet coetum electorum sanctorum redemptorum e terra nominata hoc versu " *urbem sanctam* ", ut in Apoc. 11, 2, " *Novam Hierosolymam* ", *"sponsam* " Iesu Christi *virum suum* . « *Descendit de caelo* », de regno Dei, quo in reditu ingressa est gloriam salvatoris sui. Ea igitur in fine « *mille annorum* » caelestis iudicii ad ultimum iudicium primum in terras descendit. Quo facto, ad caelum reversus expectavit donec « *caelum novum et terra nova* » eam recipere parati essent. Nota quod " *caelum* " est singulariter, quia perfectam unitatem evocat contra pluralem *caelum* , quod innuit Gen.

Vers. 3: *Et audivi vocem magnam de throno dicentem, Ecce tabernaculum Dei cum hominibus. Et habitabit cum eis, et ipsi populi eius erunt, et ipse Deus cum eis erit.* »

" *Nova terra* " egregium hospitem excipit, quia " *Deus ipse* ", antiquum coeleste thronum deserens, novum thronum in terris instituens venit, ubi diabolum, peccatum et mortem vicit. « *Tabernaculum Dei* » designat corpus caeleste Dei Iesus Christus *Michael* (qui Deus est). Sed symbolum est etiam congregationis electorum in quo Spiritus Iesu Christi regnat. " *Tabernaculum, templum, synagoga, ecclesia* " omnia haec nomina sunt symbola populorum sanctorum redemptorum, antequam aedificia ab homine construantur; uterque scaenam in processu divino designat. Ac primum *tabernaculum* designat exitum de Aegypto Hebraeorum ductum et ductum in desertum a Deo visibiliter manifestatum per nubem descendentem quasi columnam super tabernaculum sacrum. Iam tunc erat *cum hominibus* ; quae usum hujus vocabuli in hoc versu comprobat. Tum " *templum* " solidam tabernaculi constructionem *designat* ; sub rege Salomone opus ordinatum et peractum. In lingua hebraica exclusive vox « *synagoga* » significat: ecclesiam. In Apoc. 2:9 et 3:9, Spiritus Christi ad gentem Iudaeam rebellem significat, ut " *synagogam Satanae* ." Verbum ultimum « *ecclesia* » ecclesiam in lingua Graeca designat; lingua disseminatio doctrinae bibliae christianae. Iesus comparavit " *suum " corpus* in *templo* Ierosolymae ; et, ut dicitur Ephes. V, ecclesia, ecclesia eius , est *corpus eius , nam vir est caput mulieris, sicut Christus est. caput Ecclesiae, quod est corpus ejus, et cujus ipse est Salvator* . Meminimus tristitiam quam Apostoli Iesu senserunt, cum eos reliquit ut in caelum ascenderet. Hoc tempore " *vivet vir meus mecum* " electus dicere potest in sua institutione super " *novam terram* ". Hoc in contextu nuntii duodecim nominum " *duodecim tribuum* " Rev. 7, sine sincero gaudio laetitiamque victoriae eorum exprimere possunt.

4 (vers. 4.) *Absterget omnem lacrimam ab oculis eorum, et mors ultra non erit, neque luctus neque clamor neque dolor erit ultra, quia prima abierunt.* »

Nexum cum Rev.7: 17 confirmatur hic inveniendo promissionem divinam cum qua Rev.7 desinit: " *Absterget omnem lacrimam ab oculis eorum* ". Remedium clamoris est gaudium et gaudium. Hora loquimur, ubi promissiones Dei servabuntur et implebuntur. Diligenter hoc admirabile futurum intuere, quoniam ante nos tempus est « *mortis, luctus, clamoris, doloris* », quae iam non

erit, sed omnium renovatio a nostro Deo excelso et admirabili Creatore. Declaro haec terribilia non nisi post ultimum iudicium, quod in fine "mille annorum" fiet. Electi enim, sed tantum, cessant effectus mali in reditu in gloria Domini Dei omnipotentis.

5 *Et dixit qui sedebat in throno, Ecce nova facio omnia. Et dixit: Scribe; sunt enim haec verba certa et vera.* »

Deus Creator personaliter se promittit et prophetico verbo testatur: « *Ecce nova facio omnia* ». Nulla res est, quaerens imaginem in terreno nostro nuntio, qui experiatur ideam illius quod Deus praeparat, quia quod novum est describi non potest. Et adhuc, Deus tantum nos admonuit de acerbitatibus nostri temporis, ut nos in « *nova terra novoque caelo* » non amplius futuros esse dicamus, quae omnia eorum mysteria et admirationes sic retinent. Angelus huic sententiae addit, *haec enim verba certa et vera sunt* . Dei in Iesum Christum vocatio gratiae indebita postulat ut praemium promissionum Dei obtineat. Difficilis via est quae contra mundi normas vadit. Magnum sacrificium, sui abnegationis spiritum requirit, in servili humilitate Domino suo se submisit. Bene ergo iustificantur conatus Dei ad nostram confirmandam fiduciam: "Certitudo in veritate revelata et expressa" est vexillum verae fidei.

Vers. 6: *Et dixit mihi: Factum est! ego sum alpha et omega, principium et finis. Ego sitienti dabo de fonte aquæ vitæ, gratis* .

Deus Creator Iesus Christus « *omnia nova* » creat. " *Factum est!"* » ; XXXIII, 9: *dixit enim et factum est; iubet et est* . Creatrix eius Verbum efficitur simul ac verba ex ore eius procedunt. Ab anno XXX, post nos, propositum aetatis christianae in Daniele et Revelatione revelatum usque ad minutissima est adimpleta. Deus nos invitat ut rursus in futurum inspiciamus quod electis suis praeparavit; eodem modo certitudinaliter fient res nuntiata. Iesus nos docet ut in Apoc. 1, 8: « *Ego sum alpha et omega, principium et finis* ». Idea « *principii* et *finis* » tantum sensum efficit in experientia peccati terrestris, quae omnino in « *fine* » septimi millennii finietur post peccatorum interitum et mortem. Filiis Dei per terram mercaturam dispersis, Iesus « *libere* , » offert *ex fonte aquae vitae* . Ipse est « *fons* » huius « *aquae vitae* », quae vitam aeternam designat. Donum Dei gratuitum est, haec declaratio venditionem damnat "indulgentias" catholicae Romano, quae veniam designatam a papatu pretio impetratam.

Vers. 7: *Qui vicerit, haec hereditabit; Ego ero ei Deus, et ipse erit filius meus* .

electi Dei coheredes Iesu Christi coniuncti. Primo per Suam « *victoriam* » Iesus « *hereditarius* » gloriam regalem ab omnibus caelestibus creaturis agnitam. Post eum, electi sui, etiam " *victores* ", sed per " *victoriam suam* " haec nova " illis specialiter a Deo creatis *hereditabunt* . Deitatem suam confirmavit Iesus apostolo Philippo, Ioan. XIV, 9: *dixit ei Iesus: Tanto tempore vobiscum sum, et non cognovistis me, Philippe. Philippe, qui videt me, videt et Patrem. quomodo tu dicis: Ostende nobis Patrem?* » Homo Messias se exhibuit ut « *Pater aeternus* », annuntiationem confirmans Isa. 9:6 (vel 5) quae ad eum pertinebat. Iesus Christus ergo est electis eorum frater et eorum Pater. Et ipsi fratres eius et filii eius. Vocatio autem singularis est, ut dicit Spiritus, sicut in fine 7 temporum argumenti

« Epistolarum »: « *Qui vicerit* », *ipse meus erit filius* . Victoria de peccato requiritur ad statum « *filii* » Dei viventis.

8 timidis *autem et incredulis et execratis et homicidis et fornicatoribus et veneficis et idolatris et omnibus mendacibus pars illorum erit in stagno ardenti igne et sulphure quod est mors secunda* . »

Hae criteriis characterum humanorum in toto humanitatis genere reperiuntur, attamen Spiritus hic fructus scopat falsae religionis christianae; damnatio Religionis Judaicae a Jesu in Apoc 2, 9 et 3:9 clare exprimitur et revelatur.

Secundum illud Apoc. 19, 20, " *lacus igne et sulphure ardens* ", in novissimo iudicio pars erit reservata " *bestiae et pseudoprophetae* ": fidem catholicam et fidem protestantismi. Falsa religio Christiana non differt a falsa religione Judaica. Primatus bonae Deo contrariae sunt. Unde, cum Pharisaei Iudaeorum exprobrarent discipulos Iesu quod non lavarent manus suas ante manducationem, Matth. XV, 2, nunquam Iesus hoc eis opprobrium fecerat, et tunc dixit, Matth . *non intelligis quia omne quod in os intrat, in ventrem vadit, et in abscondita mittitur ? Sed quod procedit de ore, hoc est ex corde, et hoc est quod coinquinat hominem. De corde enim exeunt cogitationes malae,* ***homicidia, adulteria, fornicationes, furta, falsa testimonia, detractiones*** *. Haec sunt, quae coinquinant hominem;* ***sed non lotis manibus manducare non coinquinat hominem*** ». Item, falsa religio Christiana peccata sua in spiritum induit, principaliter peccata carnis castigans. XXI, 3: publicani *et meretrices praecedent vos in regnum caelorum* ; ea videlicet conditione, ut omnes poenitentiam ac puritatem ad Deum convertant. Falsa est religio quam tractat Iesus de *ducibus caecis* quos exprobrat Matth. XXIII, quia *culicem excolat et camelum deglutiat* , vel quia *paleas in oculo proximi non videns. trabem autem quae est in proprio* , secundum Lucam 6, 42 et Mat.

Si cuivis parum spei est, qui omnibus his personalitatis indiciis agnoscit, quas Iesus enumerat. Si una tantum naturae tuae congruit, contra illam pugnandum et vitium tuum vinces. Prima pugna fidei est contra seipsum; et difficillimum est adversa vincere.

In hac enumeratione, eorum spirituali sensui favens, Iesus Christus, magnus divinus iudex, mendas accusatas de fide christiana falsae fidei typum papalis Romano-Catholici allegat. Nisl ignavos significat eos qui in pugna fidei vincere nolunt, quia omnia *vincenti promissiones reservantur* . Sed nulla victoria potest pugnare his qui nolunt. Testis *fidelis* debet esse fortis; exitus ignavi. Heb. XI, 6: sine fide impossibile *est placere Deo* . exit, *infidelis* . Fides autem quae non conformatur fidei Iesu exemplar ad imitandum data est infidelitas tantum. Abominationes sunt Deo *abominabiles* , et manent fructus paganorum ; exit , *nefandum* . Leak attribuitur *Babylone magnae, matri meretricum et abominationum terrae* , ut habetur Apoc. Homicidia transgrediuntur sextum praeceptum *;* exit, *homicida* . Homicidium autem fidei catholicae et protestantium fidei *hypocritarum* attribuitur, ut dicitur Dan. " *Innocens* " mores suos mutare potest ac malum suum superare, secus; exitus " *ique* . Sed *spiritualis impudentia* attribuitur fidei catholicae comparata meretrici, *totaliter* claudens ei ianuam caelo. Praeterea, Deus damnat in sua « *impudicitiam* » quae ducit ad *adulterium*

spirituale : commercium cum diabolo. « *Magi* » sunt sacerdotes catholici et protestantes spiritualismi daemonii sectatores; exit, *magus* ; haec actio attribuitur *Babyloni magnae,* Apoc. Idololatrae etiam fidem catholicam designat, sculptilia adorationis et orationis . exitus, *idololatra* . Denique Iesus citat *mendaces* , qui habent patrem spiritualem *diabolum, mendacem et homicidam ab initio et patre mendacii,* ut dicitur Ioan. exitus " *mendax* ".

Vers. 9: *Tunc venit unus de septem angelis, qui tenebat septem phialas septem plagarum ultimarum, et locutus est ad me, dicens, Veni, ostendam tibi sponsam, uxorem Agni;* »

Hoc versu, Spiritus nuntium adhortationis mittit ad electos, qui victoriosum ac triste tempus transibunt divinae « *septem plagae ultimae* ». Eorum merces erit videndi (« *monstrabo vobis* ») gloriam reservatam electis victoribus, qui constituunt et repraesentant in ultimo historico huius terrae peccato, « *sponsam, uxorem Agni* », Iesum Christum. .

" *Septem angeli tenentes septem phialas septem plagis ultimis repletos* " homines iaculis occurrentes regulas religionis christianae falsae in priore versu citatis. Haec " *septem plagae ultimae* " portio est quae mox daturum castra lapsa Deus est. Nunc ostendet nobis in symbolicis imaginibus partem quae victores electos redemptos ibit. In symbolismo revelans affectus quos Deus pro eis habet, angelus ostendet electos, quorum coetus collective « *sponsam Agni constituit* ». Spiritus *Agni* definiens doctrinam confirmat, quae data est Eph. 5, 22 ad 32. Paulus Apostolus describit optimum virum et uxorem adfinitatem quae dolendum in relatione electorum cum Christo tantum adimplebitur. . Atque historiam Geneseos relegere discamus, sub luce huius lectionis a Spiritu Dei vivi, creatoris omnis vitae, ac praeclaro inventori perfectorum eius bonorum. Verbum “ *mulieris* ” connectit “ *sponsam* ”, “ *electam* ” Christi imagini “ *mulieris* ”, quae in Apocalypsi exhibita est.

Generalis descriptio Glorificati Electi

Vers. 10: *Et abstulit me in spiritu in montem magnum et altum. Et ostendit mihi civitatem sanctam Jerusalem, quae descendit de caelo a Deo, habentem gloriam Dei.* »

In spiritu Ioannes transfertur ad momentum in quo Iesus Christus eiusque electi de caelo descendunt post caelestem iudicium " *mille annorum* " septimi millennii. In Apoc. 14, 1 ostensa sunt " *obsignata* Adventista" *144,000* Christianorum spiritualium " *duodecim tribus " in monte Sion* . Post " *mille annos* " prophetatum completur in veritate " *novae terrae* ". Cum Iesu Christi reditus, electi a Deo glorificatum corpus coeleste receperunt. Sic referunt *gloriam Dei* . Hanc transformationem annuntiat Paulus apostolus 1 Cor. 15, 40 ad 44: « *Sunt et corpora caelestia et corpora terrena; Sed alia est claritas corporum caelestium, alia vero terrestrium. Alia claritas solis, alia claritas lunae, et alia claritas stellarum; stella etiam in claritate differt ab alia stella. sic et resurrectio mortuorum. Seminatur corpus corruptibile; Surgit incorruptibilis; seminatur despectus, surgit gloriosus; seminatur infirmus, surgit validus; seminatur ut corpus animale, surget ut spiritale corpus. Si est corpus animale, est et spiritale* .

Splendor *eius erat ut lapidis pretiosissimi, lapidis iaspidi pellucentis ut crystalli.* »

In priore versu, " *gloria Dei* " quae insignitur, confirmatur, quia " *lapis jaspis* " etiam significat rationem " *Sedentis super thronum* ", Apoc. Inter duos versus differentiam notamus, quoniam in Apoc. 4, pro iudicii contextu, *lapis iste jaspis , qui Deum significat, etiam " sardonycis "* speciem habet . Hic, soluto peccati problemate, electus se exhibet in quadam puritatis perfectae « *diaphana sicut crystallus* ».

Vers. 12: *Erat murus magnus et altus. et habebat ostia duodecim et super ostia duodecim angelos et nomina scripta duodecim tribuum filiorum* Israhel

Imago Spiritus Iesu Christi proposita in symbolismo « templi » ***innititur sancta*** spiritualis, de qua Eph. 2, 20 ad 22.: « *Super fundamentum apostolorum et prophetarum aedificati estis, ipso angulari lapide Christo Iesu. In quo omnis aedificatio bene ordinatae surgit templum* ***sanctum*** *in Domino. in ipso et in ipso coaedificamini in habitaculum Dei in Spiritu* ». Sed haec definitio tantum pertinet ad Electos temporis apostolici. Murus *altus* imagines evolutionis christianae fidei ab anno 30 usque ad annum 1843; notemus usque in hodiernum diem, norma veritatis ab apostolis intellectae et edoctae immutata manere. Inde est quod mutatio diei quietis firmatae 321 **rumpit** foedus sanctum cum Deo per sanguinem Iesu Christi. De vero recipientibus Revelationis huius prophetiae, symbola, quae fidei Adventistae *imaginem , a Deo ab 1843 segregata, per "duodecim ostia", "aperta" coram* electis ministris *Philadelphiae* effinguntur (Apoc. 3 ; 7) et ante " *clausum* " ante " *mortuos vivos* " a *Sardis* , Apoc. *nomina 12 tribuum obsignatorum sigillo Dei portant,* in Apoc.

Vers. 13 : *Ab oriente portæ tres, ab aquilone portæ tres, a meridie portæ tres, et ab Occidente portæ tres.* »

ianuarum ordinatio ad quattuor puncta cardinalium indolem universalem illustrat; quae damnat et illegitimam facit religionem, quae universalismum in Graeca radice « katholikos » vel « catholicam interpretatur, translatum affirmat. Inde ab 1843, Deo, Adventismus unica est religio christiana, cui suum « *Evangelium aeternum » (Apoc 14, 6)* tradidit pro missione universali docendi incolas terrae. Praeter veritatem quam Suo spirituali electo usque ad finem mundi revelat, nulla est salus . Adventismus natus est in specie religionis renovationis motus ab annuntiatione reditus Iesu Christi expectatus, primo tempore, vere 1843; hancque indolem servare debet usque ad verus reditus Iesu Christi verus 2030. Verno tempore accedentes. Quia « motus » est actio in evolutione assidua, alioquin iam non est « motus », sed « clausus » et mortua institutio; quae traditioni et religiosae formalismo favet; vel, omne quod odit et reprobat Deus; et iam apud rebelles iudaeos primos infideles damnauit.

ENARRATIO ordine temporum

Fundamenta fidei Christianae

Vers. 14: *Murus civitatis habebat fundamenta duodecim, et in eis duodecim nomina duodecim apostolorum Agni.* »

Hic versus effigiem fidei apostolicae christianae, quae, ut vidimus, spatio temporis inter 30 et 1843 tegitur, cuius doctrina Romae anno 321 et 538 deformata est. Murus altus per saecula saeculorum coetum *formatur* . de ***lapidibus***

vivis *, secundum illud* I pie . *vos autem* ***tamquam lapides vivos*** *aedificate vos ad domum spiritalem constituentes* ***sacerdotium sanctum*** offerentes *hostias spiritales Deo acceptabiles per Iesum Christum*

Vers. 15 : *Qui loquebatur mihi, habebat mensuram arundineam auream, ut metiretur civitatem, portas ejus, et murum.* »

Hic, ut in Apoc. 11, agitur de " *mensura* " seu iudicium ferre de valore electorum glorificati, in aevo adventustico (*12 portae*) et de fide apostolica (*fundamentum et murum.*). Si " *calamus* ", Apoc. xi. 11, erat " *sicut virga* ", vas poenae, oppositum omnino, quod hujus versus est " *calamus auri* "; aurum , quod est signum *fidei mundatae in tentatione* , secundum illud I Pet. I, ' *ut probatio vestrae fidei, pretiosior auro caduco, quod tamen per ignem probatur,) proveniat in laudem ; gloria et honor, cum apparuerit Jesus Christus* . Fides est ergo ratio divini iudicii.

16 Vers . *Et mensus est civitatem arundine, et invenit stadia duodecim milia; longitudo, latitudo et altitudo pares erant.* »

" *Quadratum* " est in superficie superficiei perfectae figurae specimen. "Sanctus sanctorum" seu "sanctissimus" originaliter invenitur aspectus tabernaculi quod tempore Moysi aedificatur. Figura " *quadratorum* " est probationis implicationis intelligentis, natura nullum perfectum " *quadratum* " exhibet. Dei intelligentia apparet in dimensionibus sanctuarii Hebraeorum, quae formata est noctis trium " *quadratorum* ". Duo adhibebantur pro *loco sancto* et tertio, pro *sancto sanctorum* seu *loco sanctissimo* , quod solum ad Dei praesentiam reservabatur ideoque per " *velum* ", peccati imaginem, separatum. Jesus in hora sua expiabit. Hae proportiones trium tertiarum erant imago 6000 vel ter 2000 annorum ad electionem electorum in consilio salutari a Deo destinati. In fine huius lectionis, electi sic effinguntur per " *quadratum* " loci *sanctissimi* " qui exitum salutis propositi prophetavit ; hic locus spiritualis fit accessibilis propter reconciliationem in Christo peractam. Spirituale autem templi quadratum sic descriptum accepit fundamentum die 3 aprilis, 30, quando salus incohata est voluntaria morte redemptionis nostri Iesu Christi Redemptoris . Imago " *quadri* " non sufficit ad perficiendam hanc definitionem verae perfectionis, cuius numerus symbolicus est "tria". Item "cubi" est quod nobis proponitur. Mensuratio- nem eandem habentes, in *longitudinem, latitudinem et altitudinem* , hoc tempore "tria" significat perfectae perfectionis cubicae, congregationis electorum a Iesu Christo redemptae. In 2030, constructio " *urbis quadratae* (et etiam cubicae: " *altitude eius* "), *fundamentum eius et portae eius duodecim* complebuntur. Spiritus ei formam cubicam dans, litteralem interpretationem "urbis", quam turbae dant, vetat.

Numerus mensus " *12000 stadia* " idem significat ac " *12000 sigilla* " Rev.7. Monumentum: 5+7 x M, hoc est, homo (5) + Deus (7) x in multitudine (M). Verbum « *stadia* » participationem sui generis insinuat, cuius finis est « *bravium vocationis caelestis captare* » secundum Pauli doctrinam, Phi. 3, 14: « *Ad metam curro, ut ad bravium perveniam. vocationis caelestis Dei in Iesu Christo.* » ; IX, ' *an nescitis quod hi qui in* ***stadio currunt*** *, omnes currunt, sed unus accipit bravium? Curre ut illum vincas.* » Victor electus cucurrit et vicit praemium a Deo in Christo Iesu donatum.

vers . »

Post " *cubitos* " mensuras errans Deus suum iudicium nobis revelat et nobis revelat solos homines numero "5" significatos comprehendi in compositione electi, qui societatem cum Deo, cuius numerus est, pepigit. "7". Horum duorum numerorum numerus dat "12" quem, cum "quadratum", numerum "144" dat. Praecisione « *mensura hominis* » iudicium *electorum « hominum* » sanguine a Iesu Christo fuso redemptos confirmat. Numerus igitur "12" adest in omnibus gradibus consilii sanctae Foederis cum Deo conclusae: 12 Patriarchae Hebraeorum, 12 Apostolorum Iesu Christi, et 12 tribus ad imaginem Fidei Adventistae ab 1843-1844 constitutae.

18 Vers . »

Per haec symbola Deus suam fidei apprehensionem ab electis electis demonstrat usque ad 1843. Parvam saepe lucem habebant, sed testimonium suum Deo compensante et amore impleverunt. Purissimum *aurum et vitrum purum* huius versiculi puritatem animarum illustrant. Saepe vitam suam tradiderunt propter fiduciam in promissionibus Dei per Iesum Christum revelati. Fiducia in Eo posita non confundetur, Ipse eos excipiet ad « *resurrectionem primam* », veri « *mortui in Christo* », in vere MMXXX.

Apostolicum fundamentum

19. *Fundamenta muri civitatis ornata lapidibus pretiosis omnis generis: primum fundamentum jaspidi, secundum sapphiri, tertium calcedonii, quartum smaragdi* .

Vers. 20: *quinta sardonycis, sexta sardonycis, septima chrysolitis, octava berilli, nona topazii, decima chrysoprasi, undecima hyacinthi, duodecima amethysti.* »

Deus novit cogitationes hominum et quid sentiant admirantes pulchritudinem lapidum pretiosorum cum incisis vel expolitis. Haec ut comparant, ad se perdunt, sic ad illos amor. In eodem processu Deus hoc humano affectu adhibebit ut sensus exprimat quos erga dilectos et beatos suos electos sentit.

Hi diversi " *lapides pretiosi* " docent nos electos non esse identicas clones, cum unusquisque propriam personalitatem habeat, corpore videlicet, sed praesertim spirituali, pro indole eorum. Exemplum " *duodecim apostoli* " Iesu hanc sententiam confirmat. Inter Ioannem et Petrum, quid interest! Iesus autem eos dilexit cum et propter differentias suas. Vera divitiae vitae a Deo creatae in his personalitatum diversitatibus consistit, qui omnes eum in corde atque animabus suis primum locum dare potuerunt.

Adventism

Vers. 21: *duodecim portae duodecim margaritae; utraque porta ex una margarita. quadratum erat aurum purum sicut vitrum perlucidum.* »

Cum 1843, electi electi maiorem fidem non demonstraverunt quam eorum qui eos iudicio Salvatoris Iudicis praecesserunt. Symbolum « *una margarita* » debetur beati adventusmi accessus ad plenam intelligentiam consilii salutis Dei. Deus enim, ex quo 1843, electi Adventistae electi se dignum ostenderunt omni sua

luce suscipiendo. Sed hoc in perenni incremento traditum, soli ultimae adventus dissidentes ultimam propheticarum expositionum formam accipiunt perfectam. Hoc autem dico, quod novissimus Adventismus electus non pluris erit quam ceteri a temporibus apostolicis redempti. « *Margarita* » culmen designat salutaris propositi a Deo motae. Certam experientiam manifestat, quae constabat restituendi **omnes** veritates doctrinales deformatas et oppugnatas a fide catholica Romana papali ac protestantismi fidei, quae in apostasiam inciderunt. Denique momentum nobis revelat quod Deus dat ingressum in applicationem decreti Danielis 8:14 vere 1843: « Usque ad *vesperam et sanctitas duo milia trecenti iustificabuntur* ». « *Margarita* » est imago huius « *iustificatae sanctitatis* », quae, praeter ceteros lapides pretiosos, incidi non debet ut eius pulchritudinem patefaciat. In hoc ultimo contextu conventus sanctorum electorum harmonicus apparet, « *irreprehensibilis* », secundum illud Apoc. 14, 5, dans Deo omnem gloriam quam meretur. Sabbatum propheticum et septimum millennium ab eo prophetatum conveniunt et complentur in omni perfectione consilii salutaris a magno Deo creatore concepti. Eius " *magni pretii margarita* " Matth. 13, 45-46 exprimit omnem splendorem quem ei dare voluit.

Magnae mutationes novae Ierusalem

Spiritus definit: “ *quadratum factum est ex auro puro, sicut vitro pellucido. » Locum hunc auro puro seu fide pura* citans , comparationem innuit cum Parisiensi, quae imaginem peccati gerit nominibus Sodomae *et Aegypti*, in Apoc.

22 *Templum non vidi in civitate; Dominus enim Deus omnipotens templum illius est sicut Agnus.* »

Symbolorum tempus abit, electi veram perfectionem divini consilii salutaris ingressi sunt. Quemadmodum hodie intellegimus in terris, « *templum* » collectionis iam nullum usum habebit. Ingressus in eternum et rem inutilem faciet ***umbras*** *prophetantes, secundum illud* Col. ***umbra*** *erat futurorum, corpus autem in Christo* . Operam ! In hoc versu formula " *sabbatum* " respicit " *sabbata* " quae fiunt a sollemnitatibus religiosis et non " *sabbatum* sabbati" a Deo conditum et sanctificatum die septimo ab orbe condito. Quemadmodum primus Christi adventus ritus festivos, qui eum in veteri Testamento prophetarunt, inutiles fecit, introitus in aeternum obsolevit terrena symbola, et permittit electos videre, audire et sequi "Agnum, Ihesum Christum; verum sanctum divinum « *templum* », quod in aeternum erit, visibile significatio Creatoris Spiritus.

Vers. 23: *Urbs nec sole nec luna eget ut luceat eam; gloria enim Dei illuminat eum, et lucerna eius est Agnus.* »

Electi in divina aeternitate in luce permanenti sine luce vivant, sicut sol praesens, cuius exsistentia solum iustificatur per vicissitudinem "diei *ac noctis* "; " *Nox aut tenebrae* " iustificatum est propter peccatum. Peccato resoluto et recesso, solum restat locus " *lux ", quam Deus " bonum "* declaraverat, in Gen. 1, 4;

Spiritus Dei invisibilis manet et Iesus Christus aspectus est in quo Eius creaturae Eum videre possunt. Qua de causa « *fax »* praesentatur Dei invisibilis.

Sed spiritualis interpretatio magnam mutationem manifestat. Coelum ingredientes, electi directe a Iesu docebuntur, non iam " *sol* ", symbolum novae societatis, neque " *luna* ", symbolum veteris societatis Iudaicae; utrumque,

secundum illud Apoc. 11, 3, in Scriptura, biblicum " *duos testes* " Dei, utiles ad homines illuminandos in inventione et intellectu salutaris illius consilii. In summa, non opus est electo Sacrorum Bibliorum.

Vers. 24: « *In luce eius ambulabunt gentes, et reges terrae afferent gloriam suam in eam.* »

" *gentes* " sunt " *gentes* " quae caelestes sunt seu caelestes factae; « *Nova terra* » etiam novum Dei Regnum facta est, ibi quaelibet creatura creaturam Deum Creatorem inveniat. « *Reges terrae* » qui electi constituunt *gloriam* puritatis suae in hac vita aeterna in " *nova terra constitutam* " afferent. Haec dictio « *reges terrae », quam saepissime pelunt, pejorative* , rebelles terrenae potestates, subtiliter designat electos *in* Apoc . . Item dicitur Apoc. V, ' *fecisti illis* ***regnum*** *et sacerdotes Deo nostro, et* ***regnabunt*** *in terra* '.

Vers. 25: *Portae eius non claudentur per diem, nox enim non erit ibi.* »

Nuntium in incertitudine currentis remotionem effert. Pax et securitas perfecta in luce æterne in sæcula sæculorum. In historia vitae, imago tenebrarum sola in terra creata est propter proelium inter castra divina « *lucem » ac « tenebras* » castra diaboli.

Vers. 26: *Gloria et honor gentium ibi adducetur.* »

Homines VI in tribus, populis, et nationibus se constituerunt. Temporibus christianae aetatis, in Occidente, homines sua regna in gentes mutaverunt et electi sunt ex eis electi propter « gloriam *et honorem* » quam dederunt Deo in Iesu Christo.

Vers . *soli intrabunt qui in libro vitae scripti sunt Agni* .

Deus eam confirmat, salus est magnae eius partis postulatio. Solae perfecte purae animae, amorem divinae veritatis demonstrantes, ad vitam aeternam seligi possunt. Iterum Spiritus renovat repudiationem " *spurcati* ", quae fidem lapsam protestantismi per nuntium " *Sardes* " designat, in Apoc. 3, 4, et catholicam fidem, cuius sectator " *se tradit in abominationibus et mendaciis* religiosis et civilibus. . Quia illi qui non sunt Dei, a diabolo et daemonibus eius mancipari se permittunt.

Iterum, Spiritus nos admonet, hominibus reservantur admirationes, quia Deus ab origine mundi nomina suorum electorum scivit quia « scripta sunt in libro vitae » . Et definiendo « *in libro vitae* ***Agni*** », Deus omnem religionem non christianam a suo consilio salutis excludit . In Apocalypsi revelatis exclusis falsarum religionum christianarum, via ad salutem tamquam « *angusta et angusta* » apparet, sicut Iesus illud declaravit, Mat. 7, 13-14: « *Intra portam angustam. lata enim porta et spatiosa via quae ducit ad perditionem et multi qui ingrediuntur per eam* ***angusta*** *autem porta et* ***arcta*** *via est quae ducit ad vitam et pauci sunt qui inveniunt* eam

Revelation 22: In fine diei aeternitatis

Perfectio temporis terrestris divinae lectionis finita est cum Apo.21: 7 x 3. Numerus 22 paradoxice notat initium historiae, quamvis in hoc libro epilogum constituat. Haec renovatio, quae « *omnia » secundum Deum spectat, cum « nova terra et novo caelo »* coniungitur , quorum utrumque aeternum est.

Vers. 1: *Et ostendit mihi fluvium aquæ vitæ, splendidum tamquam crystallum, procedentem de sede Dei et Agni.* »

In hac sublimi ac roborata imagine novitatis Spiritus nos admonet electorum coetum, qui factus est aeternus, per « fluvium *aquae vitae* », creaturam esse, opus Dei spiritualiter recreatum in Christo, cuius praesentia visibile est. *thronus* eius insinuatur ; et hoc per sacrificium *agni* , Iesus Christus; ut hoc sacrificium in electis prolatis aeternitatis fructum novae nativitatis efficiat.

" *Fluvius* " est summus volubilis aquae dulcis. Vitam fingit quae, sicut illi, in assidua actione. Aqua nova facit LXXV% nostri corporis terrestris humani; quod significat aquam dulcem esse ei essentialem, et haec est ratio quare Deus suum verbo comparat, sicut essentiale ad vitam aeternam obtinendam, ad « *fontem aquarum vitae* », ut habetur Apoc. fons *aquae vivae*, ut dicitur Ierem. In Apocalypsi vidimus Apoc. 17, 15, quod " *aquae* " significant *populos* ; hic " *fluvius* " symbolum est electorum redemptorum aeternorum factos.

Vers . 2 : *In medio civitatis et in ripa fluminis lignum vitae , faciens fructum duodecim vicibus , faciens fructum suum omni mense , et folia eius ad sanationem gentium* . »

In hac secunda imagine, Iesus Christus, *«lignum vitae » in medio* » suae congregationis electorum circum se congregatorum in « *platea* » congregationis invenitur . is est " *in medio* " illorum, sed etiam in lateribus, qui repraesentatur per " *duas ripas fluvii* "; Divinus enim Spiritus Jesu Christi omnipraesens est; ubique praesentes et in omnibus. Fructus huius " *arboris* " est " *vita* " quae renovatur, continenter, quoniam *fructus eius* in singulis " *12 mensibus* " nostri anni terrestris

obtinetur. Haec est altera pulchra imago vitae aeternae et commemoratio quod per voluntatem Dei servatur aeterna.

Iesus saepe hominem comparavit ad fructus « *arbores* » quas « *de fructu iudicamus* ». Sibi ipsi attribuit ab initio Gen. 2, 9 symbolicam imaginem " *arboris vitae* ". Arbores autem habent ut *vestitus* , ornatus *foliorum* . Iesus enim, « *vestis* » eius, iustificationes eius significat et propterea Redemptionem suam a peccatis electorum suorum qui salutem ei debent. Sicut igitur « *folia* » *arborum* » morbis sanandis, opera iusti per Iesum Christum effecta « *sanatio* » mortalis infirmitatis originalis peccati, quam electi Adam et Eva, « *folia arborum* » ad corporis tegendam usum adhibita. et nuditas spiritualis experientia peccati.

Vers. 3: *non erit maledictio. Thronus Dei et Agni in civitate erunt; servient ei servi eius et videbunt faciem* eius

Ex hoc versu, Spiritus se in futurum exprimit, suum nuntium praebens significationem consolationis pro electis qui adhuc debent pugnare mala eiusque consectaria usque ad adventum Christi et eorum migrationem e terra peccati.

Anathema est , maledictio peccati ab Eva et Adam commisso, qui Deum oculis humanis invisibilem fecerat. Creatio Israel veteris Foederis nihil mutaverat, quia peccatum adhuc Deum invisibilem fecit. Sub specie tamen nebulae habebat interdiu, noctu flammeus factus. Sanctuarium sanctissimum ei soli reservabatur sub poena mortis pro reo. Sed hae conditiones terrenae non sunt. In nova terra, Deus omnibus servis suis visibilis est, quod eorum ministerium adhuc in mysterio manet, sed communicabit cum Eo sicut apostoli humeros cum Iesu Christo contriverunt et cum Eo conversati sunt; facie ad faciem.

Vers. 4: *Et nomen ejus in frontibus eorum.* »

Nomen Dei verum « *sigillum Dei vivi constituit* ». Quies sabbati externae tantum est huius "signi". Nomen enim Dei designat characterem, quem figurat per facies *quatuor animalium* : *leo, vitulus, homo, et aquila , quae perfecte* illustrant consonantes contrarias rationis Dei. regale ac validum, ad sacrificium promptum, specie humana, natura caelesti. Impleta sunt verba Jesu. qui pariter confluunt. Item, qui divina bona participant, ad vitam aeternam a Deo delecti sunt atque ad eum convenerunt. " *Frons* " domus hominis cerebrum, motor centrum cogitationis et personae. Haec autem studia cerebri animata considerant et approbant vel respuunt veritatis regulam quam Deus ei praebet ut eam salvet. Electorum cerebra demonstrationem amoris a Deo in Iesu Christo constituto amaverunt et secundum normas statutas pugnaverunt, ut malum eius adiutorio superarent, ut iure cum Eo viveret.

Denique omnes, qui characterem Dei a Iesu Christo revelatum communicant, cum Eo se reperiunt ut ei in aeternum serviant. Praesentia « *nominis* » Dei *in frontibus suis inscripta* » eorum victoriam explicat; et hoc praecipue in ultimo experimento fidei adventustae, in qua electi homines habebant *frontem suam , nomen Dei* , vel rebellium bestiarum *inscribere* .

Vers. 5: *non erit nox amplius; neque lucerna neque luce egent, quoniam Dominus Deus illuminabit eis. et regnabunt in saecula saeculorum.* »

Ad secundum dicendum quod, sicut dicitur Gen. 1, 5, post nomen *noctis* ponitur nomen *tenebrae* , quod significat peccati et mali. " *Lucerna* " Scripturam significat, sanctum verbum Dei scriptum, quod signum est « *luminis eius* », boni

ac boni. Non erit utilis, electi directam accessum ad inspirationem divinam habebunt, sed nunc in terra peccati retinet suum munus essentiale « *illuminans* » *quod solum ad vitam aeternam ducit.*

Vers. 6: *et dixit mihi, Haec verba certa et vera sunt; et Dominus, Deus spirituum prophetarum, misit angelum suum ostendere servis suis* ***cito fieri*** ».

In secundo invenimus hanc affirmationem divinam: *certa et vera sunt haec verba* . Deus lectori prophetiae persuadere nititur, quia vita aeterna in electionibus eius agitur. Adversus divinas affirmationes, homo condicionis est quinque sensibus quas Creator ei dedit. Multiplices tentationes et efficaces sunt in aversione a spirituali. Quapropter instantia Dei plene iustificatur. Periculum animarum reale et semper praesens est.

Opportunum est huius versus lectionem renovare, quae raram literalem in hac prophetia exhibet indolem. Non est symbolum in hoc versu, sed affirmatio Deum esse inspirationem Prophetarum, qui libros Bibliorum conscripserunt et finalem revelationem "Gabriel" ad Ioannem misit, ut ei in imaginibus quid revelaret. in 2020, " ***prope "*** fiet vel iam peractum, magna ex parte. Sed inter annos 2020 et 2030 atrocissima aetas transeundum erit; terribilia tempora morte notata, nuclei interitus ac terribilia " *septem plagae ultimae irae Dei* "; homo et natura terribiliter feret donec evanescant.

Vers. 7: *Et ecce venio* ***cito*** *. Beatus, qui custodit verba prophetiæ libri hujus.* »

Beatitudo nobis est, quatenus **usque ad finem** " *verba prophetiae libri huius " servamus* .

Adverbium “ *protinus* ” subitam Christi apparentiam in hora reditus sui definit, quia tempus regulariter sine acceleratione vel tarditate transit. Cum Daniel 8:19 Deus admonet: *Tempus praefinitum est in fine* : « *Tunc dixit ad me: Docebo te quid futurum sit in fine irae, quia tempus praefinitum est in finem.* . Solum intervenire potest ad finem 6000 annorum a Deo programmatum ad electionem electi, id est, primo die veris qui praecedit 3 Aprilis, MMXXX.

Vers. 8: *Ego sum Ioannes, qui haec audivi et vidi. Et cum audissem et vidissem, cecidi ad pedes angeli, qui monstravit mihi, ut ~~adorarem eum~~ et prosternerem me ante ipsum.* »

Ad secundum, venit Spiritus, ut monitionem suam nobis mittat. In textibus graecis originalis verbum "proskuneo" pro "prosternere" interpretatur. Verbum "adorare" legatum est versionis latinae quae "vulgata" appellatur. Apparet, haec mala translatio viam paravit ad deserendam prostrationem physicam in praxi religionis apostatae Christianitatis usque ad orationem « standi », propter aliam falsam translationem verbi graeci "istemi", apud Marcum 11, 25; Forma eius "stékété" in textu significationem "manere vel perseverare" habet, sed translatio Oltramare adhibita in versione L.Segond eam in "stasim" vertit, quae "stare" in sensu litterali significat. Falsa Bibliorum translatio sic legitimum, fallaciter, indignum, superbum et indignum erga magnum Creatorem Deum, omnipotentem, ex parte hominum qui sensus vere sacri amittunt. Idque non solum unum est... Hac de causa, habitus noster erga translationes biblicas suspectus et cautus esse debet, praesertim cum in Rev. 9, 11, revelat Deus usum "perditionis" (Abaddon-Apollyon), Bibliorum *scriptorum* . Hebraice *et Graece* . Veritas in textibus

originalibus tantum invenitur, Hebraice conservatur, sed evanescit et in Novi Foederis scriptis Graecis substituitur. Ibi sciendum est, "stare" oratio inter fideles protestantes apparuit, iaculis divinis Verbi *« 5th tuba* .' Quia paradoxice genuflexus apud catholicos diutius permansit, sed mirum non est, quia in hac catholica religione diabolus suos sequaces suosque victimas prosternere ante sculptilia Dei decem mandatorum prohibita. mandatum quod catholici negligunt, cum in versione Romana deletum et repositum est.

Vers. 9: *dixit autem ad me: Cave ne feceris! Conservus tuus sum et fratrum tuorum prophetarum et eorum qui servant verba libri huius; Coram Deo ~~adora~~ te prosterne.* »

Vitium a Ioanne commissum Deus electis suis admonetur: Cavete ne in idololatriam incidamus! quae praecipua Christianarum religionum culpa a Deo in Iesu Christo repudiata est. Hanc scenam eodem modo ordinat, ut ultimam lectionem ordinat, Apostolos suos ad horam comprehensionis arma capiant. ubi tempus venit, uti vetuit. Data est lectio et dixit: *Cave ne facias* . In hoc versu exponitur Ioannes: *conservus tuus sum* . « *Angeli* » etiam « *Gabriel* » sunt, sicut homines, creaturae Creatoris Dei, qui in secundo decem mandatorum suorum se coram creaturis suis, ante sculptas imagines seu pictas imagines prosternere vetuit; omnes formas quas idolum capere potest. Ex hoc versu cognoscere possumus, advertendo diversos mores angelorum. Hic Gabriel, post Michaelem Dignissimus coelestis creatura, prostrationem sibi vetat. Ex alia parte, Satanas, in suis seductoribus, sub specie “Virginis”, petit ut monumenta et loca cultus erigantur ad colendum eique serviendum… sub umbraculo caliginis cadat.

Angelus adhuc determinat « *et fratrum tuorum prophetarum et eorum qui servant verba libri huius* ». Inter hanc sententiam et illud Apoc. 1, notamus differentiam propter temporis intervallum inter principium temporis decryptionis, 1980, et inter hos duos dies, « qui legit » . alii filii Dei facti lucem dissolutam participant et illi vicissim in opus « prophetarum intraverunt » . Haec multiplicatio permittit etiam plures alios homines vocatos ad electionem accedere audiendo veritatem revelatam, eamque concretam adhibendo.

Vers. 10: *Et dixit ad me, Noli signare verba prophetiae libri hujus. Quia tempus prope est.* »

Nuntius fallax est quia directus est ad Ioannem quem Deus ab initio libri usque ad ultimam aetatem transtulit, secundum illud Apoc. Item intelligendum est, quod ordo non est signandi verba libri directi ad me in tempore quo liber totus est resignatus; tunc fit " *libellus apertus* " Apoc. Cum autem " *aperiatur* " ope et auctoritate Dei, iam nulla quaestio est de occludendis "signis". Et hoc, *tempus prope est* ; Vere anni MMXXI, remanent nonaginta ante reditum gloriosum Domini Dei Iesu Christi.

Prima autem apertio " *libelli* " incepit post decretum Dan. 8, 14, i.e., post 1843 et 1844; magna enim cognitio rei novissimi adventustae fidei probatio debetur revelationibus directe ab ipso Iesu Christo, vel ab eius angelo, sorori nostrae Ellen.G.White, in eius ministerio.

Vers. 11 : *Qui iniquus est, iterum iniquus sit, immundus iterum immundus fiat; et justus faciat justitiam, et sanctificet se adhuc.* »

In prima lectione hic versus confirmat ingressum in applicationem decreti Dan. Separatio Adventistarum a Deo selectorum inter 1843 et 1844 nuntium " *Sardis " confirmat, ubi protestantes " vivos* " sed " *mortuos* " et " *inquinatos " spiritualiter* reperimus , et adventustarum munitores " *candore dignis* " hoc versu vocatos " . *justitia et sanctificatio* . " *Libellus* autem apertus " est progressivus sicut " *via justorum, quae crescit sicut lux diei, a luce usque ad apicem* ". Et auctor Adventistae nesciebant *experimentum* fidei eas inter 1991 et 1994 cribrare tamquam studium " *5 tubae* " nobis revelatum. Quam ob rem aliae lectiones huius versus fieri possunt.

Tempus signandi est circa finem, ut habetur Apoc. VII, 3: *nolite nocere terrae, neque mari, neque arboribus, quoadusque signemus frontes servorum Dei nostri.* » Ubi nocendi terram, mare, arbores ponimus? Duae possibilitates existunt. Ante *sextam tubam* , an ante *septem plagas ultimas* ? Sexta *tuba* constituens sextam poenam comminationem terrenis peccatoribus a Deo datam, consequenter mihi videtur in hoc casu secundam possibilitatem retinere. Quia " *septem plagae ultimae irae Dei* " habent scopum *protestantem "terram "* et *mare* catholicum . Videamus non impediunt « *sexta tubae* » ruinas factas, sed promovent conversionem electorum sanguine redemptorum Iesu Christi.

Est igitur post " *sextam tubam* " et paulo ante " *septem plagas ultimas* ", et in tempore obsignationis signationis, quae finem temporis notat gratiae collectivae et individuae, quae adhuc possumus verba e. Hic versus: *Qui iniquus est, iterum iniquus sit, iterum pollutus polluatur; et justus faciat justitiam, et sanctificet se adhuc.* » Quisque hic videre poterit quomodo interpretationem bonam in hoc versu Spiritus confirmet, quam pro principali versu « Adventis » exposui, quod est Daniel 8, 14: « *iustificabitur sanctitas* ». Verba “ *iustitia* et *sancta* ” vehementer confirmantur et ideo a Deo confirmantur. Haec igitur nuntius tempus finis gratiae praevenit, sed alia explicatio talis est. Finem libri attingens, Spiritus oppugnat tempus quo plene explicatur liber factus est "libellus *apertus* " et ex hoc momento acceptatio vel recusatio differentiam faciet inter " *Iustum et eum qui se ipsum polluit.* « *Sanctum vero Dominum invitat ad se ipsum sanctificandum* ». Iterum repeto " *inquinamentum " protestantismo attributum in* nuntio " *Sardes "* . Spiritus verbis suis oppugnat hunc protestantismum et Adventismum institutionalem, qui eius maledictionem ab anno 1994 communicavit, cum eum in ingressu oecumenicae societatis coniunxit. Acceptio igitur huius libri explicantis nuntium " *iterum* , sed ultimum *discrimen faciet inter eum qui servit Deo et eum qui non servit ei* ", ut Mal. 3,18.

Lectiones igitur huius versus compendio. Primo confirmat Adventist separationem a Protestantismo inter 1843 et 1844. In secunda lectione, applicatur contra officialem Adventismum, qui ad societatem protestantium et oecumenicum post 1994 rediit. Tertiam vero lectionem propono quae in fine saeculi erit. gratia in MMXXIX ante Iesu Christi adventum praefixo principio veris, quod ante diem 3 Aprilis Paschatis venit.

Restat ut post has explicationes intellegamus causam casus institutionalis Adventismi, qui illum " *evomendum* " a Iesu Christo in nuntio suo ad Laodiceam missum, minus recusat credere in reditu suo pro 1994, quod. recusatio attentis collationis lucis quae ad illustrandam veram translationem Danielis 8:14; lux

inexplicabili modo demonstrata ab ipso textu originali hebraico biblico. Hoc peccatum nonnisi damnari potuit a Deo justitiae qui innocentem non reputat nocentem.

Ecce *venio* ***cito*** *, et merces mea mecum est, reddere unicuique secundum opus suum* .

Anno VIIII, Iesus redibit in ineffabili gloria divina. In Apoc. 16 ad 20, Deus nobis revelavit naturam portionis suae retributionis reservatam iniustis et intolerantibus peccatoribus catholicis, protestantibus et adventisis. Partem etiam nobis exhibuit reservatam Suorum Adventistarum electorum qui fideles permanserant et qui verbum propheticum suumque sanctum septimum diem sabbatum honorant, in *Apoc . quid sit « opus eius* », quod reis parum spatii relinquit ad se coram Christo iustificandum. Verba sui iustificandi inutiles fiunt quia sero erit tunc temporis electionum praeteritorum errores transformare.

Vers 13 : *Ego sum alpha et omega, primus et novissimus, principium et finis.* »

Quod initium habet, etiam finem habet. Hoc principium pertinet ad longitudinem terrestrem temporis, a Deo proviso ad electionem electorum. Inter alpha et omega, 6000 anni elapsi sunt. Anno XXX die III mensis Aprilis, voluntaria Iesu Christi morte expiatio etiam tempus societatis christianae annorum bis mille signatum est; vere MMXXX omega eius tempus in suo robore notabis.

Sed alpha etiam est 1844 cum suis omega 1994. Denique alpha mihi est et ministris electis novissime, 1995 cum suis omega, 2030 .

Versus XIV: " *Beati qui custodiunt mandata eius* (et non ~~*lavant stolas suas ut sit potestas eorum in ligno vitae et portis intrent in*~~ civitatem »

Secunda forma « *tribulationis magnae* » est coram nobis cum suo corollario multarum morterum. Ideo urget ad obtinendum praesidium et auxilium a Deo per Iesum Christum. Peccator, sicut imago suggerit, debet « *mandata eius custodire »* **» ; Dei et Iesu, « *Agnus Dei* », id quod significat renuntiare omnibus formis, quas peccati capere potest.** Versiculi huius velata translatio in nostris Bibliis nostris conservata debetur catholicismo Romano e Vaticano ductum. Alii codices, vetustissimi, et ideo fideliores, proponunt: *Beati qui custodiunt mandata eius* . Et quia peccatum est legis transgressio, nuntius perversus est et supplet necessariam et vitalem obedientiam simplici petitione christianae rei. Quis prodest sceleri? Pugnantibus sabbatum usque ad reditum gloriosum Iesu Christi. Verus nuntius comprehenditur hoc modo: « Beatus qui oboedit Creatori suo ». Hoc nuntium tantum repetit id quod in Apocalypsi 12, 17 et 14, 12 commemoratur, scilicet: " *qui custodiunt mandata Dei et fidem Iesu* ". Hi sunt recipientes nuntii novissimi a Iesu missi. Qui consecutus iudicat, ipse est Iesus Christus, et aequalis exigentia eius in martyrio pertulit passionem. Praemium electorum erit maxima; immortalitatem consequentur et vitam aeternam ingrediuntur per viam adventusticam, quae significatur per " *duodecim portas* " symbolicae *novae Hierosolymae* .

Vers. 15: *Canes, magos, scortatores, homicidas, idololatras, et omnis qui amat et facit mendacium.* »

Qui sunt, quos sic nominat Iesus? Haec occulta accusatio ad totam fidem christianam apostaticam pertinet; fides catholica, multiformes fidei protestantes

possidet fides Adventista, quae in eius societatem ab anno 1994 est ingressus; Fides Adventista ab eo in initio suae exsistentiae tam magnifice benedicta, ac magis etiam de ultimis eius repraesentativis in dissidentibus coactus. " *Canes* " sunt pagani, sed etiam, et maxime, qui dicunt se esse fratres suos **et eum produnt** . Haec vox « *canes* » paradoxa est pro hominibus occidentis hodiernis, qui animalis symbolum fidelitatis habetur, Orientalibus autem ipsa exsecrationis imago. Et hic Iesus etiam provocat eorum humanam naturam eosque censet esse levia animalia. Cetera vocabula hoc iudicium confirmant. Iesus verba confirmat Apoc. 21, 8 et hic additio vocabuli " *canes* " suum personale iudicium exprimit. Post summam amoris demonstrationem, quam hominibus dedit, nihil est terribilius quam tradi ab iis, qui ad ipsum suumque sacrificium pertinere contendunt.

magos » vocat propter commercium cum malis angelis, spiritualismum, qui primum catholicam fidem seduxit apparitionibus « V. Mariae », quod biblicum est impossibile. Sed miracula a Daemonibus facta sunt similia quae *magi Pharaonis* fecerunt coram Moyse et Aharone.

impudicos » appellans , liberationem morum damnat, sed prae omnibus contra naturam religiosam, quae ab ecclesiis protestanticis fiunt cum fide catholica, a prophetis Dei tamquam servi diaboli denuntiatae. " *fornicationem " meretricis matris* suae *Babyloniae magni, "* ut filiae " exprimunt, de qua in Apoc.

Apostatae etiam sunt « *homicidae* » qui praeparant electos Iesu occidere, si per adventum suum gloriosum eos impedire non intervenit.

Idololatrae sunt , quia plus confert ad vitam materialem quam ad vitam spiritualem. Indifferentia sunt, cum Deus lucem suam illis offert, quam proterve respuunt suos veros nuntios daemoniis.

Et ad hunc versum perficiendum designat: *et quisquis amat et facit mendacium!* » Quod cum facit, eos denunciat quorum natura in mendaciis adhaeret, ad id quod veritati prorsus insensibiles sunt. Dictum est de gustibus et coloribus quod discuti non possunt; simile est cum amore veri seu mendacii. Sed Deus in sua aeternitate solum eligit inter creaturas quas humana procreatio oritur, eos qui hunc veritatis amorem habent.

Novissimus eventus consilii salutis Dei terribilis est. Ejiciuntur successive antediluviani peccatores impœnitentes obdurati, vetus incredula societas Judaica, nefanda papalis Romana fides catholica, fides orthodoxa idololatra, fides protestantica Calvinista, ac denique institutionalis adventustica fides, ultima victima spiritus. ut priores omnes pariter.

Nuntius « adventus » funestos habuit consequentias, primum pro Iudaeis, qui sua renuentia ceciderunt credere in primo Messiae **adventu annuntiato in Dan. 9, 24 ad 27. Secundo, christiani a Iesu proiecti, qui omnes participes sunt.** culpam ostendens defectus studii novissimum nuntium "Adventist" qui **suum alterum adventum annuntiat** . Imminutio illorum amoris veri exitiale est illis. Anno 2020, hae religiones maiores officiales omnes hoc terribilem nuntium participant, quem Iesus anno 1843 ad protestantismum " *Sardis* " aetatis in Rev. 3, adhortatus est: " *Vive tu diceris, et mortuus es* ".

Vers. 16: *Ego Jesus misi angelum meum testari vobis haec in ecclesiis. Ego sum radix, et semen David, stella splendida matutina.}* »

Iesus misit angelum suum Gabrielem ad Ioannem et per Ioannem ad nos, eius fideles servos in novissimo dierum. Quia hodie tantum est, nuntium hunc plene extricatum nobis permittit intellegere nuntios quos alloquitur ad servos et discipulos septem temporum vel septem Coetibus. Iesus dubitationem removet de Apo. 5 sua symbolica vocatione: « *Radix et Posteritas Davidis* ». Addit: « *Sidus splendidum matutinum* .». Haec stella est sol, sed ipse tantum identificat eam ut symbolum. Quia, inscii, sinceri, amantes Iesum Christum pro suo sacrificio solem nostrum honorant, haec stella a paganis deificata. Si multi id non sciunt, turbae, etiam de re illustratae, paratae non sunt, nec ad intellegendam gravitatem huius actionis paganae idololatriae. Obliviscatur homo sui ipsius, se in locum Dei ponere qui res longe aliter sentit, eo quod mens eius actiones hominum per sex fere annos iam secuta est. Utramque actionem determinat ad id quod revera repraesentat; Quod non contingit hominibus, quorum breves vitas principaliter versantur ad satisfaciendum desideriis, principaliter carnalibus et terrenis, sed agitur etiam de spiritualibus et religiosissimis quique obstruuntur observantiae patrum traditionum.

In fine nuntii *Thyatirae* , Spiritus dixit ad « *vincentem* »: « *Et dabo ei stellam matutinam* ». Hic Iesus se praesentat ut *«stella matutina* ». Victor igitur Iesum et cum Ipso omne vitae lumen consequetur, quod in Eo manat. Huius vocabuli commemoratio plenam attentionem veri ultimi « adventus » in his versibus 1 Petr. 2, 19-20-21 insinuat: « *Et eo certius tenemus propheticum verbum, cui bene convenit reddere. attende, quasi lucernam quae in caliginoso loco lucet, donec dies lucescat et lucifer oriatur in cordibus vestris; Scientes in primis quod nulla prophetia Scripturae potest esse propria interpretatione, non enim voluntate viri prophetia allata est, sed Spiritu Sancto movetur a Deo locuti sunt.* » Non potuimus melius dicere. His auditis, electus transfigurat eos in opera a Iesu Christo habita.

Vers. 17: *Et spiritus et sponsa dixit: Veni. Et qui audit, dicat: Veni. Et veniat qui sitit; quicunque vult gratis aquam vitae accipiat* ».

Ab initio sui terreni ministerii Iesus hanc vocationem induxit: « *Veni* ». Sitis autem imaginem sumendo , scit non esse venturum ad *bibendum qui non* sitit. Eius vocatio solum audietur ab iis qui ad hanc vitam aeternam *sitiunt* , quam suam nobis iustitiam perfectam sola sua gratia, sicut secundae, offert. Iesus solus pretium solvit; ideo offert « ***gratis*** ». Nullus catholicus vel divinus "indulgentiam" obtinendam pecunia permittit. Haec universalis vocatio praeparat magistratuum electorum congregationem ex omnibus nationibus omnibusque originibus. Vocatio " *Veni* " clavis fit huic coetui electorum quod probatio fidei novissimorum dierum creabit. Sed experientur experimentum in terra dispersum et solum in unum coalescere, cum Christus Iesus in sua gloria redit ut eos a terra peccati removeat.

Vers. 18: *Annuntio omni audienti verba prophetiae libri hujus: Si quis addit ei quidquam, percutiet eum Deus plagis descriptis in libro hoc;* »

Apocalypsis nullus est liber biblicus ordinarius. Litterarum opus est divinitus in lingua biblica exaratum, quod ab iis cognosci potest, qui totam Bibliam a principio ad finem perscrutantur. Notae locutiones fiunt per crebras lectiones. « concordantiae biblicae » efficiunt ut similes expressiones inveniantur.

Sed quia ipsum codicem ipsum accuratum est, interpretes et librarii admonentur: « *Si quis huic aliquid addiderit, Deus illum percutiet in libro isto descriptis plagis* .

Vers 19 : *Et si quis diminuerit de verbis libri prophetie huius, auferet Deus partem eius de ligno vite et de civitate sancta, de quibus in hoc libro.* »

Et propter hoc idem Deus comminatur cuilibet qui *aufert aliquid ex verbis libri prophetiae huius* . Quicumque hoc periculum est, etiam admonetur: « *Excidet Deus partem suam de ligno vitae et de civitate sancta, de qua in hoc libro* . Mutationes igitur notatae erunt gravissimarum consequentiarum pro iis qui ea commiserunt.

Ad hanc lectionem animum tuum duco. Si modificatio huius libri incomprehensibilis incomprehensibilis his duobus rigidis modis a Iesu Christo punitur, quid erit iis, qui perfecte intelligc- bilem eius nuntium respuunt?

Deus iustae rationes ad hanc monitionem evidenter exhibendam habet, quia Revelatio haec, cuius verba ab eo electa sunt, tanti est ac textus « decem mandatorum » eius « digito in tabulis lapideis insculptis ». Sed in Dan. VII, 25 prophetavit quod *lex* regia sicut et *tempora mutabatur* . Actum est, ut vidimus, auctoritate Romana, successive imperiali anno 321, deinde papali, anno 538. Hoc factum, quod *superbum* esse judicavit, morte multandum est, et Deus nos hortatur ut non repetamus. ad prophetiam, genus culpae quod firmiter damnat.

Eius opus manet cuiuscumque temporis in quo exercetur. Prophetiam suam comprehendere non potest sine eius ductu. Hoc significat decrypted opus eiusdem quantitatis ac quod encryptum est. Vide igitur opus hoc, ubi Dei cogitatio clare revelatur, altissimae « *sanctitatis* » esse. Extremum illud « *Iesu testimonium* » constituit quod Deus ad ultimum dissidens septimo die adventusticos servos alloquitur; eodemque tempore, usu veri Sabbati sabbati, anno MMXXI, ultima « *iustificata sanctitas* » post ingressum decreti vigere decreti Dan.

Vers 20 : " *dicit qui testatur haec : Etiam venio* ***cito*** *. Amen! Veni, Domine Jesu.* »

Quia extrema verba continet, quos Iesus Christus discipulis suis direxit, hic Apocalypsis liber altissimae sanctitatis est. In eo invenimus instar tabulae legis, digito Dei insculptae et datae Moysi. Jesus testatur; quis hoc divinare attestatione audebit? Omnia dicuntur, omnia revelantur, nihil habet quod dicam nisi: " *Immo venio* ***cito*** ." Simplex « *Imo* », quod totam suam divinam personam implicat, certum significat eius adventum, quia suam renovat promissionem: « *venio* ***cito*** »; per " ***cito "*** » datas quae plenam suam significationem sumit: in fonte MMXXX. Et declarationem suam confirmat dicendo « *Amen* »; quod significat: « In veritate ».

Quis ergo dicit: *Veni, Domine Iesu* ? *Spiritus et sponsa* sunt secundum vers. 17, huius capitis .

Vers. 21: *Gratia Domini nostri Jesu Christi cum omnibus vobis.* »

Ultimus hic Apocalypsis versus claudit librum vocans *gratiam Domini Iesu* ». Argumentum hoc est quod saepe in principio Christiani Coetus legi opponitur. Illo tempore contra legem urgebat gratia ab iis qui oblatum Christi recusabant. Legis haereditas Judaeorum significabat quod videbant divinam justitiam nisi per ipsam. Iesus eos ab oboedientia Legis removere noluit, sed venit ut “ ***impleret*** ”

quod ei ani- malia prophetaverant. Et propter hoc dicit Matth. V, ' *nolite putare quoniam veni solvere legem aut prophetas; non veni solvere sed* ***adimplere*** .

Permirum est audire Christianos legi et gratiae contrarias. Nam, ut exponit apostolus Paulus, gratia intendit hominem adiuvare ad legem implendam, quod dicit Iesus Ioan. XV: ego sum *vitis, vos palmites. qui manet in me et in quo* ego ***maneo*** *fructum multum fert quia sine me nihil potestis facere* Quae " *facere* " dicit et quid " *fructus* " est? Ob reverentiam Legis, quam Eius gratia possibilis facit Eius adiutorio in Spiritu Sancto gratias agens.

Optabile et salutare esset, si *gratia Domini Iesu fuisset* et potuisset « *in omnibus* »; sed hic versus contortus tantum exprimit inreprehensibilem voluntatem. Speremus iam omnes plurimos futuros; quamplurimis; admirabilis Deus, Creator et Salvator, meretur; maxime dignus est. Nominando « *cum omnibus sanctis* », textus originalis omnem ambiguitatem tollit; gratia Domini illis solum prodesse valentes *quos sanctificat in veritate sua* (John 17,17). Et iis qui vitam aeternam assequendam cogitant, viam a Iesu Christo petitam sumentes, admonemus vos inter « *viam* » et « *vitam* » esse essentialem « *veritatem* », secundum illud Ioan. Nulla in rebelles offensio est, qui benedictionem huius versiculi vindicant, cum 1843, gratia Domini illis tantum profuit quos per reparationem sabbati sancti sui sabbati sanctificat. Haec actio est quae testimonio amoris erga suam « *veritatem* » electos facit sanctos gratia memoratos dignos. Ergo gratia non potest omnibus dedicari. Cavete igitur a malis, sedis Bibliorum translationibus, quae ad extremum deceptionem terribilem inducunt illis qui infortunio suo nituntur!

Divina Revelatio in hoc opere praesentata confirmavit lectiones in historia Geneseos prophetatae, quarum momentum vitale notare potuimus. In fine huius operis utile videtur has lectiones praecipuas commemorare. Hoc iustificatur atque etiam in hodierno mundo fidem christianam moleste exhiberi in distorta forma, ex cultu patrimonii catholici Romani. Veritas a Deo postulata mansit in statu simplici et logico a primis apostolis Iesu Christi intellectis, sed haec saepe neglecta simplicitas, sua minoritate charactere, implicata fit pro indisciplinato. Re quidem vera, ut posteriores dies Sancti Iesu Christi ac spiritalem Revelationis structuram agnoscant, necesse est decretum Danielis 8:14 . Sed ut hoc decretum cognoscatur, studium totius libri Danielis et eius prophetiarum explicatio necessaria sunt etiam. His intellectis, sua nobis Apocalypsis revelat arcana. Haec studia necessaria difficultatem explicant cum persuadere conamur infidelem nostri temporis in Occidente, praesertim in Gallia.

Jesus dixit, quod nemo potest ad illum venire, nisi Pater, qui ducit illum, et etiam dixit de electis suis, quod nascendi sint ex aqua et Spiritu. Hae duae doctrinae perfecte significant Deum naturam spiritualem suorum electorum inter omnes creaturas suas cognoscere. Ergo unumquodque eorum secundum suam naturam aget; item illi qui praeiudicant praeiudicia sabbati iam a Iudaeis exercitata, sine magna difficultate revelationes propheticas accipient, quae a Deo requiri ostendunt ab anno 1843. Econtra qui praeiudicia iniqua habent de ea reiicient omnes argumentationes biblicas praesentatas et. inveniet causas iustas ad excusandum recusationem suam. Hoc principium intelligens nos defendit ne detorqueantur ab eis quibus veritatem Christi exhibemus. Veritatem cogitationis

divinae revelans, prophetia omnem suam potestatem tribuit « *Evangelio aeternum* », quod discipuli Iesu debent « *docere gentes usque ad consummationem mundi* ».

Apoc _ _

Temporaliter et deinceps inimici Dei et electi eius ad imaginem bestiarum *apparuerunt* .

Primam designat imperatoriam Romam per " *draconem cum decem cornibus et septem capitibus diademate indutum* ", Apoc. Nicolaitae , Apoc. Diabolus , Apoc.

Secunda de Roma Pontificia Catholica imago per " *Bestiam quae ascendit de mari, cum cornibus decem gerens diademata et capita septem* " Apoc. thronus *satanae* , Apoc. mulier *Iezabel* , Apoc. luna *sanguine tincta* , Apoc. *luna tertia* " *quartae tubae,* " Apoc. mare , Apoc. calamus *sicut virga,* Apoc. Cauda draconis , Apoc . serpens , Apoc. 13, 16 et *17* ; Babylon *magna,* Apoc.

Tertium atheismum revolutionarium Gallicum scuta, quae imago per " *bestiam ex abysso oritur* " in Rev. tribulatio *magna* , Apoc. quarta *tuba* , Apoc. " *os absorbens fluvium* " significat populum catholicum, Apoc. Hoc pertinet ad primam formam " *vae secundi* " citatae Apoc. Secunda forma efficietur per " *sextam tubam* " Apo. 9, 13, secundum Apoc. 8, 13 sub titulo " *vae secundae* ", inter diem 7 martii 2021 et 2029, sub reali mundi aspectu. Bellum III in bello nucleari desinens. Genocidium humanum, quod terram populatur (*abyssus*), nexus constituitur inter « *quartam et sextam tubam* ». Singula progressionis huius belli in Dan.11:40 ad 45 revelata sunt.

Quarta *bestia* fidem protestantismi et catholicae fidei socium suum in ultimo experimento fidei in historia terrena designat. Illa « *de terra ascendit* », Apoc. quod significat ipsam esse, egredientem ex fide catholica, quae significatur per *mare* . Renovationis aetas maxime protestantem religionem instituit, multis aspectibus, apostasia notata, in Ioannis Calvini operibus testans, ingenium bellicosum, asperum, crudelem et persequentem. Introitus decreti Dan.8:14 globally ex fonte 1843 condemnavit.

Fides institutionalis Adventista, viva e testi protestantium fidei 1843-1844 emergens, recidit et in statum protestantium fidei eiusque divinam exsecrationem post lapsum anni 1994 rediit; hoc propter reiectionem divinae propheticae lucis in hoc opere revelatae ab anno 1991. Mors haec spiritualis formae institutionalis prophetatur in *Apoc* .

Ultimae prophetarum adimpletiones coram nobis sunt, et omnium fides probabitur. Dominus Iesus Christus agnoscet, inter omnes homines, ad illum pertinentes, qui eius vitales revelationes, divini amoris fructum, cum gaudio grataque fidelitate suscipiunt.

In hora ultimae electionis, electi distinguentur eo quod sciant cur lapsus lapsus divina Revelatio sic discrimen faciet inter salvatos et perditos, ad quod ab aetate apostolica "Ephesus", in Apoc . II, dixit Deus: *memento ergo unde excideris* . et anno 1843, in " *Sardis* " temporibus, protestantibus etiam dixit, in Apoc. 3, 3: " *Meminit quomodo accepistis et audistis; et custodiat et resipiscat* ; Hoc pertinet ad lapsos Adventistas ab anno 1994, qui, licet observatores sabbatum, a Iesu hoc accipiunt nuntium, Apoc . *Ærnulare ergo, et pœnitentiam age* .}

In hanc revelationem propheticam apparando, Deus creator, in Iesu Christi persona offendit, propositum constituit ut electos suos manifeste cognoscat inimicos suos; res agitur et propositum Dei obtinetur. Sic spiritualiter ditatur, eius electa fit « *Sponsa, quae praeparatur Agni nuptiali Coena* ». *byssino albo, quae justa sunt opera sanctorum, induit eam,* Apoc . Qui in hoc opere contenta legisti, si facultas et benedictio inter eos est, " *praepara te in occursum Dei tui* " (Amos 4, 12), in veritate.

Cum explicatio mysticae prophetiae Danielis et Revelationis plene perficitur et tempus veri reditus Christi nobis iam innotescit, haec quaestio a Iesu Christo in Lucam 18, 8 inducta aliquatenus dubitationem relinquit: « Amen, amen dico vobis, *etc. reddet eis iudicium cito.* ***Cum autem venerit Filius hominis, num inveniet fidem in terra?*** ». Copia enim intellectivae veritatis non potest compensare fragilitati fidei huius qualitatem. Humanitas, quae in reditu Iesu Christi se opponet, elaboravit in caelo ad omnes formas sui commodi valde incitatae. Successus singulorum finis quoquo pacto efficiendus est, etiam proximo opprimendo, et hoc per longum tempus pax mundi plus quam 70 annos. Cum cognoscimus bona caelestia a Iesu Christo proposita absolute huic normae nostri temporis repugnantia, quaestio eius tragice videtur iustificari, quia interesse potest ad eos qui se "eligi" crediderunt, sed tantum remanebit. eorum calamitas "vocatur"; quia Iesus non invenit in eis qualitatem fidei debitam gratia sua dignam.

Littera occidit, spiritus autem vivificat

Hoc ultimum caput Apocalypsis explicatio perficit. Codices quidem biblicos modo commemoravimus, qui efficiunt ut symbola cognoscantur quibus Deus in suis prophetiis utitur, sed dum intendit revelare postulationem suam pro reditu sabbati ab anno 1843-1844, verbum sabbatum non apparet. semel in his propheticis auctoritatibus Danielis vel Apocalypsis. Semper suggeritur sed non clare citatur. Causa non nominandi clare est quia consuetudo sabbati est fundamentalis normalitas fidei apostolicae Christianae. Quisque enim videre

potest quod subiectum sabbati nunquam fuit controversiae inter Iudaeos et primos Apostolos, discipulos. Iesus Christus. Diabolus tamen eum oppugnare non destitit, primum Iudaeos ad eum polluendum provocans, deinde ad Christianos, ut eum penitus «ignorent». Ad hunc effectum assequendum, versiones falsas originalium textuum, quae eum nominarunt, inspiravit. Haec etiam divinae veritatis propositio sine detestabili criminum denuntiatione, quarum victimae sunt, primum Deus in Iesu Christo, deinde quibus eius expiata mors vitam aeternam offerre potuit.

Aio coram Deo, in scriptis veterum et novorum testamentorum, id est, totam Bibliam, **nullum** versum, qui mutationem status sabbati docet a quarto decem praeceptis; et sanctificati a Deo, ab initio suae creationis mundi nostri terrestris.

Cum protestantica apostasia ob introitum decreti Danielis 8:14 vigeat, fonte Domini 1843 usque hodie biblicam lectionem necat. Velimus notare Bibliorum non esse quod consulto occidat, usum esse qui inde fit in erroribus translationibus , qui in versionibus translatis textuum originalium « *hebraicorum et graecorum » apparent;* sed ante omnia etiam quaestio malis interpretationibus debetur. Deus ipse rem in imaginibus confirmat, Apoc. *Habebant super se regem angelum abyssi, hebraice Abaddon, graece Apollyon* ». Occultam nuncium hoc versu repeto: *Abbadon et Apollyon , Hebraice et Graece* significant : Perditor. « *Angelus abyssi* » fidem destruit utentem biblicam « *duobus testibus* », Apoc.

Item, cum 1843, falsi fideles duos errores in lectione historica biblicas reddiderunt. Prima momenti est ad nativitatem Iesu Christi tribuendam quam ad eius mortem, secunda hunc errorem roborat, resurrectioni eius quam suae morti plus tribuens. Duplex hic error contra eos testatur, quia demonstratio amoris Dei erga creaturas eius essentialiter nititur, eius voluntario arbitrio in Christo tradendi, vitam suam pro redemptione electorum suorum. Praecedere resurrectionem Iesu in consilium Dei salutiferum extorquere consistit, quod nocentibus consequitur ut ab Ipso se intercludant eiusque sanctam, iustam et bonam societatem frangant. Christi victoria nititur in mortis acceptione, eius resurrectio sola est laeta et iusta consecutio divinae perfectionis.

Col. _ »

Hic versus saepe iustificare consuevit consuetudinem hebdomadae *sabbati* . Duae rationes hanc electionem damnant. Prima est quod ly sabbata *designat* sabbata *a Deo instituta a Deo solemnitatibus* religiosis annuis, *Lev* . ". Evocantur hoc verbum " *non facietis opus servile in die illo* ." Ad *septimanam sabbatum* nihil aliud referunt quam nomen sabbatum, *quod* significat cessare, quiescere; quod primum apparet, Gen. II, ' *requievit Deus* '. Notandum etiam quod verbum *sabbatum* in textu hebraico quarti praecepti citatum non apparet in translatione L. Segond, quae eam designat, sub nomine tantum *diei quietis* vel *septimi* . Sed radicem habet ex verbo citatis Gen. 2, 2: ' *quies* ' vel ' *sabbatum* ', quod luculenter nominatur in versione Bibliorum JNDarby.

Secunda ratio est: Paulus de *festis et sabbatis dixit* quod sint *umbrae futurorum* , id est, res quae futurae vel futurae prophetant. Posito quod " *sabbatum septimum* " in hoc versu versetur, " *umbratio* " remanet usque ad septimi millennii

adventum, quem prophetat. Mortis Iesu Christi sensum " *sabbati septimi* " revelavit, quod ob victoriam de peccato et de morte prophetat, caelestis " *mille annorum* ", quibus electi sui lapsos terrenos et coelestes iudicabunt.

In hoc versu, *festa, neomeniae* et *sabbata eorum* conexi sunt cum exsistentia nationalis formae veteris Foederis Israel. Haec prophetica Iesus Christus per suam mortem Novum Testamentum instituit inutilia; cessarent et evanescerent sicut " *umbra* " quae cedit coram realitate ministerii terrestris sui peracti. Dum hebdomadarii "Sabbatum" exspectant adventum septimi millennii ut obveniat eius rei prophetatae et suam amittat utilitatem.

Paulus etiam meminit *edendi et bibendi* . Ut fidelis servus, sciat Deum de his locutum esse Levit. 11 et Deut. 14, ubi praecipit puros cibos licitos et immundos cibos prohibitos. Pauli monita non intenduntur has divinas ordinationes provocare, sed tantum humanas opiniones (*quas nemo* ...) hac de re expressit, quas explicabit Rom. 14 et 1 Cor. 8, ubi eius cogitationes clarius apparent. Res agitur de escis idolis immolatis et de numinibus falsis. Electos admonet, qui spiritualem Israel Dei officia ad se efformant, dicens I Cor. X, 31: *sive manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite* . Deus clarificatus est ab iis qui ordinationes eius revelatas in his rebus neglegunt et contemnunt?

Iacobus , frater Iesu , qui pro Apostolis *de* **circumcisione loquitur** , Act. *Deo autem scribere ad eos ut abstineant se a contaminationibus simulacrorum et fornicatione et suffocatis et sanguine Moyses enim ab antiquis habet in singulis civitatibus qui eum praedicunt, in synagogis* ***per omne sabbatum*** .

Saepe ad libertatem paganorum conversorum ad sabbatum comprobandum, hi versus contra optimam probationem faciunt eius praxim ab Apostolis incitatam et edoctam. Re quidem vera, Iacobus arbitratur non esse utile illis circumcisionem imponere et principia essentialia summatim attingere, quia profundius doctrina religiosa illis exhibebitur cum « per omne sabbatum » ad synagogas Iudaeorum in suis locis ***eunt*** .

Alia praetextu purgandi cessationem puram et impuram ciborum divisionem adhibebat: visio Petri Act. 10. Explicatur eius explicatio in Act. 11, ubi designat visionis immunda animalia cum paganis « hominibus ». ad eum orare ut ad centurionem Romanum "Cornelium" veniret. In hac visione Deus immundam paganorum naturam fingit, qui Ipsi non serviunt, et falsis numinibus serviunt. Sed mors et resurrectio Iesu Christi magnam illis mutationem inducit, quia eis ianua gratiae aperitur per fidem in sacrificio expiatorio Iesu Christi. Per hanc visionem Deus hoc novum Petrum docet. Et ideo divisio purae et impurae a Deo institutae in Levit 11 manet et manet usque ad finem mundi. Excepto quod, cum 1843, decreto Dan. 8, 14, victus hominum assumpsit normam « sanctificationis originalis » constitutae et ordinatae, Gen. 1, 29: « *Et dixit Deus: Ecce ego. omne semen germen quod est super faciem omnis terrae dedi et omnem arborem in qua est fructus arboris; hic erit vobis cibus* ".

Iesus vitam dedit in tormentis corporis et mentis ad salvandos suos electos. Altissimum sanctitatis gradum ne dubites hanc mortem flagrantem ab uno servato redamare postulare. Etenim !

Tempus terrenum Iesu Christi

Margarita Sabbati die 20 mensis Martii anno 2021

Ab initio ministerii mei convictus sum, et cecini, quia Iesus vere natus est. Hoc Sabbato ante diem 20 mensis Martii anno 2021 aequinoctium vernum erat ante 10:37 a.m. in initio conventus spiritualis. Spiritus tunc me duxit ad quaerenda documenta eorum quae tunc erant simplicissima fidei persuasione. Calendarium iudaicum nobis permisit collocare tempus aequinoctii verni anni – 6 antequam officialis christiani nostri Natalis Salvatoris, die 21 Martii.

Cur annus - 6?

Quia officialis nostri nativitas Iesu Christi duobus erroribus structus est. Tantum saeculo VI aD Dionysium Parvum monachum catholicum ad fastos constituendum proficiscitur. Absente biblico vel historico, hanc nativitatem posuit die obitus Herodis regis, quem anno DCCLIII ab Urbe condita collocavit. Cum igitur errorem 4 annorum in calculando confirmaverint historici; quae locat Herodis anno 749 ab Urbe condita. Sed Iesus ante mortem Herodis natus est et Matth. 2, 16 praecisionem nobis tribuit quae Iesu aetatem ponit tempore " *caedis* innocentium" ab Herode irato Rege, quia passus est et sensit mortem futuram, quae eum a voluptatibus potentiae avelleret. The detail is important, because the text specificat " *biennium secundum tempus de quo diligenter inquisivit cum sapientibus* ." Prioris erroris annus VI vel DCCXLVII Romae conditae additus est biblicus.

Aequinoctium vernum anni - 6

Sabbato cadente, hoc anno – 6, Scriptura testatur angelum se praesentari « pastoribus *gregibus suis custodientibus* ». Ad secundum dicendum quod sabbatum prohibet mercaturam, non autem custodiam et sollicitudinem animalium. Hoc confirmavit Iesus dicens: “ *Quis ex vobis habet ovem quae incidit in foveam et non venit et liberavit eam etiam die sabbati? ?* ». Sic ab angelo nativitas « *Boni*

Pastoris », salvatoris et ductoris ovium humanarum, primum nuntiatur pastoribus hominum, custodibus et custodibus ovium animalium. Angelus declaravit: « *Hodie enim in civitate David natus est vobis Salvator, qui est Christus Dominus* ». Haec *ergo* dies sabbatum fuit, et annuntiatio in nocte, nativitas Iesu fiebat inter sextam horam, initium sabbati, et hora nocturna annunciationis ab angelo pastoribus facta est. Nunc tempus ipsum constituendum est quo tempore horologii Israelis aequinoctium vernum anni - 6 impletum est. Sed hoc nondum possibilis est quia nos de hoc tempore aliqua notitia non habemus.

Nativitas Iesu die sabbati consilium salvificum Dei reddit lucidum et perfecte logicum. Iesus se « *Filium* hominis » , « *Magistrum sabbati* » declaravit. Sabbatum enim temporale est et utilitas eius usque ad diem secundi adventus, hoc tempus potentissimum et gloriosum. Iesus suam plenam dat sabbatum significationem, quia reliquos septimi millennii prophetat suis solis electis per suam victoriam de peccato et morte consecutus.

Iesus, ut notet ingressum suum in adultam aetatem "duodecim annos", spiritualiter intercedit cum religiosis hominibus, quos interrogat de Messia in Scripturis sanctis nuntiato. Separavit a parentibus qui eum per triduum quaerebant, testificabatur divinam independentiam suam ac conscientiam missionis suae pro hominibus terrenis.

Tunc tempus venit eius actuosae et officialis terrestris ministerii. PRONUNTIATIO *DANIELIS* _ _ _ _ *ebdomada* " quae significat septem annos inter autumnum 26 et autumnum 33. Inter hos duos autumnos est in media positione ver et festum Paschatis anni 30 ubi, hora tertiae a.m., in media septimana Paschae, feria quarta. Aprilis 3, 30 Iesus Christus cessare fecit *animal "sacrificium et oblationem* " hebraei ritus, vitam suam offerens pro peccatis electi sui. In die obitus sui Jesus erat annorum XXXV et dies XIII. Iesus, moriens peccato et morte victor, potuit Deo spiritum committere dicens: " *Consummatum est* ." Victoria de morte eius resurrectione postea confirmata est. Sic comitatus suos apostolos et discipulos instruebat, donec videntibus ascendit in celum ante festum Penthecostes, teste Acto 1, 1 ad 11. Sed angeli in hac occasione paraverunt annuntiationem eius. dicens: *Viri Galilaei, quid statis hic aspicientes in caelum? **Hic Jesus** , qui sublatus est a vobis in coelum, **sic veniet , sicut vidisti eum euntem in coelum.*** ». Post Pentecosten Coeleste suum ministerium « Spiritus Sancti » incepit, quod eum usque ad finem mundi agere sinit, simul in uniuscuiusque electorum suorum spiritu in terram disperso. Inde est quod eius nomen prophetavit Isa. 7, 14, 8:8, et Matth. 1, 23, *Emmanuel* , quod interpretatur Deus nobiscum, magis verum sensum eius sumit.

Singula in hoc documento praemia constituunt quae Iesus electis suis dat ut signum aestimationem pro eorum fidei demonstratione. Ita tempus mortis eius nobis permittit cognoscere ac communicare cum illo ultimae eius gloriae reditus, quem ille primo veris die anni MMCCC XXX posuit; id est, MM annis post vere crucifixionis suae die 3 aprilis, XXX.

sanctitas et sanctificatio

Sanctitas et sanctificatio inseparabilia sunt et condiciones salutis a Deo in Iesu Christo oblatae. Hoc Paulus memorat Heb. XII, 14 : *Pacem sequimini cum omnibus, et sanctimoniam, sine qua nemo videbit Dominum* .

Haec divina conceptio « **sanctificationis** » perfecte comprehendi debet, quia ad omnia quae Dei sunt et, sicut ad omnes possessores, opprimi non potest sine consectariis illis qui id facere audent. Nunc nihil opus est eorum quae ad ipsum pertinent recensere et condere; Creator vitae et omnium quae in eo sunt, omnia ad eum pertinent. Ius igitur vitae necisque habet super omnia animalia sua. Tamen, omnibus relictis ius vivendi cum Eo vel sine ipso decedente, electi sui ei adiungunt libera et voluntaria electione, quae ei in aeternum competit. Haec reconciliatio cum Eo facit suos electos bona sua. Quos recipit et agnoscit, **sanctificationis** suae conceptum intrant, quae iam ad omnes leges pertinent, quibus vita in terris subiecta est. Sanctificatio igitur est congruens legibus physicis et moralibus statutis ac propterea approbatis Deo subjici. Qua de causa Sabbatum ac Decem Praecepta hanc divinam sanctificationem in concretione exprimunt, cuius transgressio mortem Messiae Iesu flagitabit.

Haec sanctificationis conceptio tam fundamentalis est quam Deus eam definire dignatus est in initio Bibliorum, Gen. 2, 3, sanctificando die septimo. Non est igitur ***mirum*** quod septenarius iste numerus "sigillum regale" in omnibus Bibliis fiat, et specialius *in Apoc* ***. de Deo vivi*** *; et clamavit voce magna ad quatuor angelos, quibus datum est nocere terrae et mari, et dixit* : Qui habent aures ad audiendum suggestionem subtilis Spiritus Dei, notaverunt hoc ***signaculum Dei viventis*** in hoc capite 7 Apocalypsis citari.

Hoc Paschate et sabbato die 3 mensis Aprilis anno 2021, anniversarius obitus Salvatoris nostri Iesu Christi, Spiritus Dei cogitationes meas direxit ad sanctuarium Hebraeorum Moysi et Templum a rege Salomone in Ierusalem aedificatum. Singularem ibi notavi, quae interpretationem quam de sancto hoc posui valde confirmat; munus nempe propheticum magni consilii salutaris praeparati electis a Deo redemptis.

Ab anno 1948, divinam maledictionem adhuc portantes propter eorum recusationem, Iesum Christum tamquam « Messiam » a Deo missum agnoscunt, Iudaei patriam suam recuperaverunt. Cum igitur, una opinio, una cogitatio eos obsedit: templum in Ierosolymis aedificatum. Vae illis, hoc nunquam eventurum

est, quod Deus eam iustam causam prohibet; munus suum morte et resurrectione Iesu Christi finivit. Sanctitas templi totam suam perfectionem invenit in anima « Messiae », in carne eius et spiritu eius, perfecta et sine ulla labe. Hanc lectionem revelavit Jesus, cum dixit apud Johannem 2, 14 de corpore suo loquens: *Templum hoc destrue, et in tribus diebus excitabo illud* .

Templi utilitas finis pluribus modis a Deo confirmatus est. Primo anno AD LXX per Titum Romanorum turmas destruxerat, sicut prophetatum est apud Danielem IX. Deinde, expulsis Judaeis, situm templi tradit religioni Islamicae, quae duos mosque ibi construxit; vetustissimum "Al-Aqsa" et Dome Petrae. Israel igitur, a Deo, nec possibilitas nec auctoritas templum suum aedificandi habet. Quia haec instauratio detorquet propositum salutis prophetatae.

Tempus validitatis Templi Hierosolymitani in forma constructionis insculptum fuit. Sed ut clarius perspiciamus, singula revelata huius aedificationis religiosae portantis sanctitatem iam examinare debemus. Videamus ergo templum a rege Davide aedificatum, qui desiderans elegeratque Ierusalem suscipiendam esse; Deus consensit. Ad quod faciendum, hanc urbem antiquam Iebus a tempore Abrahami vocatam, exornaverat atque muniverat. Ita inter Davidem et "filium David", "Messias" mille anni transierunt. Sed Deus non permisit eum, et rationem ei ostendit; vir sanguinis factus est, cum haberet servum suum fidelem "Uriam Hettheum" ad accipiendam uxorem suam "Bathsabeam", quae postea mater regis Salomonis facta est. Sic David culpae pretium tulit, morte primi filii, ex Bethsabee nati morte multatus, iniussu Dei populum suum reputans, punitus est, quem Deus inter tres electiones eligeret poenam. Mortalem pestilentiam pestilentiam elegit quae septuaginta milia victimarum in triduo interemit.

Templum a Salomone constructum 1 Reg. Nomen ei dat, "domus YaHWéH". Hoc vocabulum "domus" locum ineundae familiae insinuat. Domus aedificata prophetat familiam redemptoris Dei creatoris. Ex duobus contiguis elementis constat: sanctuarium et templum.

In terra, sacra fiunt religiosa quae in auctoritate hominis exercentur. Salomon eam vocat: templum. Extensio sanctissimi loci, quem sanctuarium vocat, et a quo solo velo separatur, cubiculum templi longum est quadraginta cubitos, vel duplo majus quam sanctuarium. Templum sic 2/3 totius domus contegit.

Quamvis postea temporibus Mosis constructum sit, foedus iudaicum totum sub umbella Foederis inter Deum et Abraham tertio millennio ineunte ab Adam initum est. "Messias se populo Iudaeorum praesentabit ineunte quinto millennio, post MM annos. Tempus autem a Deo ad terram destinatum pro electione electorum est 6000 annorum. Sic ad tempus invenimus proportio 2/3 + 1/3 domus YaHWéH. Et in hac comparatione foederis Abrahae 2/3 domus YaHWéH 2/3 correspondet quae in velum separatum desinit. Hoc velum principale munus agit, quia transitus a terrenis ad coeleste notatur; ut cognoscens hanc mutationem adimpletionem signat propheticum munus templi terrestris. Quae notiones velamine separant peccati sensum, qui perfectum Deum caelestem ab homine terreno Adam et Eva ab Adam et peccatore separat. Velum separatum duplicem habet indolem, quia debet conformare perfectioni caelesti et imperfectionem terrestrem duorum connexorum. Munus igitur Messiae apparet quod perfecte involvit hanc proprietatem. Iesus Christus, secundum suam perfectionem,

peccatum factus est, electos suos in eorum vicem portans, ut pro eis expiaret et mortale pretium solveret.

Haec analysis nos ducit in sanctuario imaginem successionis propheticae magnorum spiritalium incrementorum singulis MM annis insignitis: 1 [sacrificium] ab Adamo oblatum — Sacrificium ab Abraham oblatum in monte Moria, futurum Golgotha — sacrificium Christi sub pede. de Monte Golgotha — Sacrificium ultimi electi praeventus per gloriosum reditum Salvatoris Iesu Christi in Michaele.

Deus enim, cui, ut dicitur II Pet. III, *unus dies est sicut mille anni, et mille anni sicut dies unus* (cf. etiam Ps. 90, 4). septimana in una successione: 2 dierum + 2 dierum + 2 dierum. Et post hanc successionem *dies septimus aeternus* aperit.

Contenta in duabus cubiculis domus sanctae sunt valde revelatae.

Sanctuarium, vel locus sanctissimus

Duo cherubim expansis alis

Sanctuarium vocatur locus sanctuarium mensurae 20 cubiti longitudinis per 20 cubitos latitudinis. Integer praesent quadrum. Altitudo quoque eius 20 cubitorum; quod cubum facit; triplicata perfectionis imago (= *3* : *L* = *l* = *H*); haec est descriptio " *novae Hierosolymae quae e caelo a Deo descendit* " in Apoc. Hic sanctissimus locus homini sub poena mortis a Deo prohibetur. Ratio simplex et logica est; hic locus nonnisi Deum excipere potest, quia caelum ac imagines caelestem Dei indolem significat. In cogitationibus eius est consilium salutis, in quo omnia elementa symbolica quae in hoc sanctuario collocantur, suum munus habent. Res in Deo est in ratione caelesti et in terris per symbola illustrat huius rei. Subiiciam igitur specificam huius inventionis Paschae 2021. Legimus 1 Reg. VI, 23 ad 27: *fecit duos cherubim in sanctuario ligni olivarum, decem cubitorum altitudinis. singulae binae alae unius cherubin quinque cubiti, quae decem cubiti a summitate alarum ejus usque ad angulum alterius; Decem quoque cubitos habebat cherub secundus. Eadem mensura et figura utrique cherubim. altitudo duorum cheruborum decem cubitorum. Salomon cherubim in medio domus, in medio collocavit. Dilatae sunt alae eorum; ala prima tetigit unum de parietibus, et ala secundi tetigit murum alterum; et in extrema parte mediae domus earum aliæ pennæ eorum convenerunt* .

Hi cherubim non fuerunt in tabernaculo Moysi, sed eos in templo Salomonis collocando, Deus sensum huius sanctissimi loci illuminat. Partem eius in latitudinem per duo paria alarum duorum cherubim transitur, eique coeleste signum tribuens, efficaciter inaccessibilis homini qui solus in terra vivit. Hanc occasionem hic sumo veritatem de his cherubim denunciandi ac redintegrare, cui, in mystico gentili delirio, pictores "Michelangelo" praeclari dederunt speciem infantium alarum ludentium instrumentorum seu sagittarum manu sagittantium. Infantes non sunt in caelo. Et *propter* Deum, secundum illud *Ps* . *Dei* », non est talis res inno- centia vel pura infans, quia ex Adam, homo per hereditatem natus est peccator. Angeli autem caelestes omnes ut iuvenes creati sunt, sicut Adam in terra. Aetas non eadem perpetuo manent. Senectus est proprietas singularis terrena, consecutio peccati et mortis, finalis eius merces, secundum illud Rom.

Arca sanctae Foederis

I Reg. VIII, ' ***erant in arca duae tabulae lapideae*** *quas posuerat Moyses in Horeb, quando pepigit Dominus foedus cum filiis Israel egredientibus de terra Aegypti* '.

In sanctuario igitur seu sanctissimo loco exstant duo Cherubim immensa alis expansis, signa caelestis ingenii activae, sed etiam ac praesertim **arca Foederis ,** quae **in medio** cubiculi posita est inter duos cherubim magnos. Quia tectum est domus aedificata. Ad primum ergo dicendum quod, secundum quod Deus Moysi exhibet ea quae exequi debebit, primo invenitur arca testamenti. Sed hoc vas minus pretiosum est quam quod continet: duae tabulae lapideae, quibus Deus digito suo ultra-sanctam legem decem mandatorum insculpsit. Cogitatio est cogitationis, normae, immutabilis ingenii. Separato in studio (2018-2030, ultima exspectatione Adventist), iam indolem propheticam de christiana aetate demonstravimus. In sanctuario Dei cogitationes occultas legimus. Ibi elementa invenimus quae favent et communicant cum eo fieri posse. Dicere satis est, quod peccator manens voluntarius praevaricator decem mandatorum, se ipsum fallit, si salutem suam vindicare posse crediderit. Relatio ex sola fide nititur in rebus significatis in hoc sanctissimo loco repertis. In decem praeceptis Deus suam regulam vitae comprehendit praescriptam hominibus ad imaginem suam formatis; quod significat Deum ipsum honorare et mandata eius exsequi. Vita homini data in horum mandatorum observantia fundatur. quorum praevaricatio oritur peccato punitur morte reorum. Et quia Adam et Eva, inoboedientia omnem humanitatem sub hac mortali conditione posuit. Incidit ergo mors in homines quasi morbus sine cura.

sedis misericordiae

In sanctuario, supra propitiatorium, imago symbolica altaris, cui Agnus Dei immolandus est, duo alii minores angeli spectant ad altare et eorum alae in medio conveniunt. In hac imagine, Deus ostendit interesse ut fideles angeli consilium salutis praebeant, quod in Christi Iesu morte expianda nititur. Descendit enim Jesus de caelo, ut sumeret speciem infantis humani. Ille qui vitam suam in cruce Golgotha tradidit, primus eorum amicus caelestis "Michael", angelorum princeps et caelestis visibilis expressio creatoris Dei Spiritus et angeli se "conservos" electorum suorum recte *aestimant* .

In sanctissimo loco arca propitiatorio tegitur sub duobus alis magnis et minimis cherubim. In hac imagine exemplum huius versiculi invenitur Mal. IV, 2: vobis autem qui timetis nomen meum, ***sol iustitiae*** *orietur , et* ***sanatio sub alis eius erit*** *. exibis et salies sicut vitulos in stabulo* . Sedis propitiatorium, symbolum praefigurans crucem, in qua crucifixus est Iesus, sanationem afferet contra morbum peccati. Iesus mortuus est ut a peccato liberaret et resurrexit ad liberandos suos electos ab impiis paenitentibus et rebellibus peccatoribus. Praevaricatio Legis quae in arca continebat mortem omnibus creaturis humanis in terra attulit. Electis autem a Deo in Christo electis, eis solis, propitiatorium super arcam positam legem transgressam, triumphum vitae aeternae fecit, in quem hora primae resurrectionis introibunt; ut sanctorum sanguine redempti per Jesum Christum in hac sede misericordiae. Sanatio eorum a morte tunc erit perfecta.

Secundum Mal. 4, 2, Cherubim sunt imago Spiritus caelestis Dei, quem Apoc. 4, designatur symbolo quattuor *animalium* . Quia sanatio propitiatorii coniuncta bene sub duabus alis centralibus duorum cherubim magnarum collocatur.

Sicut in annuo ritu Hebraeorum "diei expiationis", sanguis animalis hirci sparsus in fronte et super oraculum versus Orientem, necessarium fuit ut etiam ipse manaret sanguis Iesu Christi. super hac eadem ora- tione. Ad hoc Deus ministerium sacerdotis humani non invocavit. Disposuit et ordinaverat omnia, habens arcam et sancta, quae transtulit de sanctis et de loco sancto in tempore Jeremiae prophetae, ad speluncam positam in basi ad radices montis Golgotha, sub saxosis. humus, sex metra alta, infra 50 cm cavitatis cubicae, in superficie petrae effossa, in qua Romani milites crucem in qua Iesus crucifixus est erexerunt. Per longam et profundam culpam, de quibus in Bibliis terrae motus factus est, sanguis eius ad litteram fluxit a sinistra parte propitiatorii, id est, a dextris Christi crucifixi. Unde non abs re haec testatur Matth. 27, 51: " *Et ecce velum templi scissum est a summo usque deorsum, terra mota est,* ***petrae scissae sunt*** *, . . .* Anno 1982, examinatio scientifica revelavit sanguinem siccum a Ron Wyatt collectum enormiter ex 23 X chromosomatum et chromosomatum unum compositum fuisse, quem divinus Creator post se relinquere voluit, divinae suae naturae documentum, quod sanctis eius integumento superatum est. quam imago oris et corporis in negatione apparent. Ita lex transgressa, quae in arca continetur, suam perfectam reparationem consecutus est, in eius altari sanguinem vere purum ab omni peccato Salvatoris nostri Iesu Christi recipiens. Haec enim revelans Ron Wyatt, Deus curiositati humanae satisfacere non studuit, sed doctrinam sanctificationis suae divinitatis in Iesu Christo confirmare voluit. Quia habens sanguinem diversum ab aliis hominibus, rationem reddit credendi in sua perfecta et pura natura, ab omni peccati formis immunis. Sic confirmat venisse ad novum seu novissimum *Adamum* , ut Paulus dicit 1 Cor. 15, 45, quia quamvis visus, auditus et mortificatus est in corpore nostro simili, sine genetica tamen ligamine. cum speciebus humanis. Haec attentio ad explicandum in effectu salutaris consilii indicat momentum quod Deus symbolis suae doctrinae tribuit. Et melius intelligimus cur Moyses hoc divinum salutiferum consilium deprauauerit, si bis petram Horeb percusserit, plectitur. Secundo, secundum ordinem a Deo datum, solus habuit cum eo loqui ut aquam acciperet.

Virga moysi, manna, liber moysi

17 : 10 *dixit Dominus ad Moysen : Reduc virgam Aaron* ***coram testimonio*** *, ut custodiatur in signum filiis rebellionis , ut compleatis murmurationes eorum coram me et ipsi velint . non moriatur tempus* ".

Exo. 16, 33-34: " *Dixitque Moyses ad Aaron : Sume vas, et pone in eo gomor plenum manna, et pone* ***ante*** *Dominum, ut conservetur posteris tuis. Secundum praeceptum Moysi YaHWéH, posuit illud Aaron* ***coram testimonio*** *ut servaretur .*

Deut. XXXI, ' *sume librum legis istum, et pone eum* ***iuxta arcam*** *foederis Domini Dei tui, et erit ibi contra te testis* '.

Ex his versibus dimittimus apostolum Paulum errorem suum, qui eum in arca collocaret, et non juxta vel ante, Heb. IX, 3-4: post secundum velum pars erat

. *de Tabernaculo quod vocatur Sanctum sanctorum* . ~~*Altare aureum incensum* ~~, *et arcam fœderis, omni auro obductam.* ~~*Ante arcam vas aureum in* ~~*quo manna, virga Aaron quae fronduerat, et tabulae testamenti* . Similiter etiam altare thymiamatis non erat in sanctuario, sed in latere templi ante velum. Elementa autem iuxta arcam posita erant ibi miracula a Deo patrata testari propter populum suum Hebraeum, qui factus est Israel, libera et responsabilis gens.

Proxima arcae, Moysis et Aaronis virga, Fiducia postulat veris Dei prophetis. Ad secundum dicendum quod, ut habetur Deu. VIII, manna coram Iesu electo commemorat, " *non in solo pane et aqua vivet homo, sed in omni verbo quod procedit de ore YaHWéH* ." Quod verbum etiam ibi in forma libri scripti a Moyse, dictante Deo, repraesentatur. Supra arcam, altare propitiatorium, docet sine fide in voluntario sacrificio vitae Iesu Christi, nexum cum Deo esse non posse. Hic rerum ordo theologicum fundamentum constituit Novi Foederis in humano sanguine a Iesu Christo fuso instituti. Et valde logice, dies quo in eo Dei inceptum peractum est ac peractum, munus symbolorum ac festivitatis « Yom Kippur » seu « expiationis dies », quae prophetavit, obsoleta et inutilis facta est. In facie re, umbrae cadunt. Inde est quod templum, in quo prophetica exercebantur, evanescere debebat, et nusquam appareret; Ut Iesus docuit, adorare Deum oportet eum « *in spiritu et veritate* », « *liberum accessum* » habentem ad Spiritum suum caelestem mediante Iesu Christo. Quae adoratio non nulli terreno loco, nec in Samaria, nec Hierosolymis, nec minus Romae, Santiago de Compostella, Lourdes vel Mecca adhaeret.

Quamvis terreno loco non alligata, fides ex operibus demonstratur, quae Deus electis suis, dum in terra vivunt, praeparavit. Aenigma sacrarium aenigmatum ineunte quinto millennio post quattuor milia annorum peccati cessavit. Et si consilium Dei aedificatum esset supra 4000 annos, electi reliquos Dei intrarent per hebdomadarii sabbatum prophetantes. Sed hoc non fuit, quia cum Zacharias Deus duas societates prophetavit. Secundam elaborat dicens Zec. 2, 11: *iungentur gentes multae in die illa IAHWéH, et erunt mihi in populum; Et habitabo in medio vestri: et scietis quia Dominus exercituum misit me ad vos.* » Duae societates illustrantur per *duas olivas* in Zac. 4, 11 ad 14: « *Respondi et dixi ad eum: Quid significant duae olivae istae ad dextram candelabri et ad sinistram? **Iterum locutus sum** , et dixi ad eum: Quid significant duae olivae, quae sunt prope duos specus aureos, ex quibus aurum fluit? Et respondit ad me : Nescis quid significent ? dico: **non, domine mi** . Et ait : Hi sunt duo uncti, qui stant coram Domino universae terrae* . Hos versus legendo me praebet subtilitatem sublimis Creatoris Dei, Spiritus Sancti, qui verbum biblico inspirat. Zacharias **bis** interrogare cogitur quid " *duae olivae* " significent Deum ut ei respondeat. Hoc est, quia consilium divinae societatis experietur **duos** successivas gradus, secunda vero periodus docetur primae lectionibus. Eorum duo sunt, re vera unum tantum, quia secunda est tantum culmen prioris. Quid enim valet vetus Foedus sine piacula morte Iesu Christi? Nihil, nec cauda piri, ut Martinus Lutherus monachus diceret. Atque haec est causa tragoediae quae hodie Iudaeos nationales attingit. In his versibus etiam Deus suam repudiationem novi Foederis prophetat per responsum Zachariae ad quaestionem : *An nescis quid sibi velint ? dico: **non, domine mi*** . Re quidem vera, Iudaei nationales hanc significationem ignorabunt

usque ad adventum ultimi probationis praecedentis reditus Iesu Christi, ubi convertent vel confirmant suam recusationem cum exsistentiae suae pretio.

Ut patet, christiana gentilium populorum conversio probavit divinum consilium revera in persona Iesu Christi factum esse idque unicum signum quod Deus adhuc Iudaeis nationalibus offert ut in sancta sua societate permaneant. Ita confirmatum, hoc secundum seu novum Foedus prorogandum fuit per ultimam tertiam partem 6000 annorum peccati terrestris. Et nonnisi per ultimam gloriosam reversionem, notabit Iesus Christus tempus complementi secundi Foederis; quia usque ad hoc reditum, doctrina a symbolis prophetata utilis manet ad cognoscendum universale propositum a Deo praeparatum, cum ei debeamus cognitionem temporis sui reditus gloriosi: initium veris 2030. Sic, anno MDCCCXLIV, sabbatum dando. Ad electos suos electos Deus lectiones in aenigmate hebraicae sanctuarii et Salomonis templi inscriptas trahit. Denunciat peccatum dominicae catholicae hereditatis a Constantino imperatore post VII Kalendas Aprilis 321, necessitatem suggerens novae "purificationis sanctuarii", quae revera semel et in omnibus in Iesu Christo crucifixo et resuscitato effecta est. Deus revera usque ad 1844 exspectavit ut clarius suam condemnationem "Dominici Romani" denunciaret. Quia eius adoptio principiom puram fidem christianam posuit sub maledicto peccati, quod necessitudinem cum Deo frangit secundum annuntiationem in Dan. 8:12.

Sanctificatio igitur necessario observantiam Sabbati sancti importat, ipsa a Deo sanctificata a fine primae hebdomadae creationis suae terrae. Praesertim cum prophetat introitum electorum in reliquos consecutos victoriam Iesu et praesens est in quarto decem mandatorum Dei in arca testimonii in loco sancto, in sancto, symbolo. Spiritus cælestis Deus ter sanctus, sanctus in perfectione trium munerum successivorum Patris et Filii et Spiritus Sancti. Omnia quae ibi inventa sunt, cordi Dei cara sunt et aeque cara esse debent in cogitationibus et cordibus electorum suorum, filiorum eius, populi sui « domus ». Sic electio authenticae sanctitatis electorum stabilitur et identificatur.

Dissimilis lex Mosis, quae adaptationes ad progressionem consilii Dei aptatur, id quod lapidibus insculptum est, perpetuum obtinet valorem usque ad finem mundi. Et sic est de decem preceptis suis, quorum nullum potest mutari et minus removeri, sicut Roma papa ausus est facere secundum horum decem mandatorum. Intentio diabolica ad candidatos decipiendi in aeternum apparet in accessione praecepti ad numerum decem servandum. Sed prohibitio divina inclinatio ad creaturas, remotum est quidem imagines vel sculptas. Huius generis nos paenitere possumus, sed tamen falsam fidem nobis detegere sinit. Qui non quaerit intelligere et manens superficialiter, mores suos consequentiam patitur; termini iudicii sui negligit usque ad condemnationem suam a Deo.

Templum vel locus sanctus

Reliquum coelestem aspectum e caelo inspiciamus sub id quod religiosum illud in terris impertit. Id in elementis in parte "domus YaHWéH" positis in "templo" positum reperimus. In Tabernaculo temporis Moysi, hoc erat tabernaculum conventus. Horum tria sunt, et pertinent ad mensam propofitionis, candelabrum cum septem tubis et septem lampadibus et altare thymiamatis ante

velum in medio cubiculi positum. Mensa panis extrinsecus a sinistris, ad septentrionem, et candelabrum ad dextram, ad meridiem; Haec symbola sunt rei quae in vitas electorum sanguine a Iesu Christo fuso redemptos figurat. Perfecte completiva et inseparabilia sunt.

Candelabrum aureum cum septem lucernis

XXVI, 35: *mensam extra velum, et candelabrum e regione mensae, ad australem partem tabernaculi, pones. mensamque ad septentrionalem plagam pones* .

In templo ad lævam collocat, ad meridiem. Leguntur symbola tempore a meridie ad septentrionem. Candelabrum Spiritum ac lumen Dei ab initio Veteris Foederis effingit. Sancta societas iam in sacrificio *paschalis « agni Dei* » significatur et praecedit agni vel arietes in sacrificio ab Adam oblati. In Apoc. 5, 6 candelabri symbola ei adnexa sunt: " *septem oculi qui sunt septem spiritus Dei missi per omnem terram* " et " *cornua septem* ", quae ei attribuunt sanctificationem virtutis.

Candelabrum ibi est opus ut luceat electorum. Id obtinent in nomine Iesu Christi, in quo est sanctificatio (= 7) luminis divini. Haec sanctificatio numerus "septem" significatur in revelatione biblica ab initio creationis septem dierum. Apud Zachariam, Spiritus *septem oculos attribuit* lapidi principali, in quo Zorobabel templum Salomonis destructum a Babyloniis aedificabit. Et de his dicit *septem oculos* : *Septem isti oculi sunt Domini, qui discurrunt in universam terram.* » In Apoc. 5, 6, haec praedicatio attribuitur Iesu Christo « *agnus Dei* »: « *Et vidi in medio throni et quattuor animantium et in medio seniorum agnum. quod ibi tanquam immolatum. et habebat cornua septem et* oculos ***septem qui sunt septem spiritus Dei missi in omnem terram*** Hic versus sanctificationem divinitatis Iesu Messiae vehementer affirmat. Magnus Creator Deus Se in terras misit ut Eius voluntarium propitiationis sacrificium in Iesu impleat. Huius divini Spiritus actioni explicationes in operibus meis debeo. Lux progressiva est, et scientia cum tempore crescit. Ei omnem intelligentiam propheticarum verborum debemus.

Altare unguentorum

Corpus suum morti offerendo, in perfecta norma sui spiritus et totius animae, Iesus Christus suavissimum odorem Deo affert, quem ritus Hebraeus unguentis significat. In his unguentis Christus repraesentatur, sed etiam in munere officialis qui ea offert.

Modo ante velum, et versus arcam testimonii et propitiatorium eius, est altare thymiamatis, quod offert officiatori, sacerdoti, munus suum intercessor pro delictis solis electis commissis. Iesus enim non sibi totius mundi peccata suscepit, sed tantum suorum electorum, quibus gratitudinis suae signa dedit. Summus Pontifex in terra tantum valorem propheticum symbolicum habet, quia ius intercessionis ad solum Christum Salvatorem pertinet. Intercessio est ius proprium ei, et habet characterem *perpetuum* secundum ordinem Melchisedech , *ut hoc amplius ~~declaratur in Dan.~~ et locum sanctificationis eius subvertit. Pro peccato ~~perpetuo~~ traditus exercitus ; verum in terram cornu proiecit, et coeptis successit* ; et Heb. Verba " ~~*sacrificii*~~ " in textu originali hebraico notantur. In hoc versu Deus

consequentias denunciat regulae papalis Romanae. Recta relatio christiani cum Iesu in utilitatem ducis pontificii divertitur; Deus servos suos amittit, qui animas perdunt. In sua divina perfectione solus Deus in Christo suam intercessionem statuere potest, quia offert, ut redemptionem pro eis pro quibus intercedit, sacrificium eius voluntarium misericordiae, quod fert odorem suavem erga Deum amorem et iustitiam, quem simul exhibet. tempus . Eius intercessio lata non est, exercet necne, prout supplicans meretur necne. Intercessio Iesu Christi misericordia motus est propter infirmitates carnales suorum electorum naturalium, sed nemo eum fallere potest, cum iustitia et iustitia iudicat et pugnat, suos veros cultores et servos agnoscit; quid sint veri discipuli eius. In Rituali unguenta significant suavem odorem Iesu, qui proinde preces sanctorum suorum fidelium Deo suo suavissimae offerre potest. Principium simile est condire in catino quod edendum est. Prophetica imago Christi victoris, summi sacerdotis terrestris obsolescit et evanescit cum templo, in quo ritus suos exercet. Principium intercessionis post hoc manet, quia orationes a Sanctis ad Deum directae in nomine et meritis Iesu Christi intercessoris caelestis et Dei simul plenius exhibentur.

Mensa propofitionis

In templo ad dextram partem septentrionalem posita est. Panis panes significat nutritionem spiritualem quae est vita Iesu Christi, manna vera caelestis electo donata. Duodecim sunt panes, sicut sunt duodecim tribus in societate divina et humana in Iesu Christo plenarie Deo effecta (= 7) et plene homo (= 5); duodenarius numerus huius societatis inter Deum et hominem, Iesus Christus est applicatio et exemplar perfectum. In Ipso Deus Societates suas aedificat in XII Patriarchis, XII Apostolis Iesu, XII Tribus signatis in Rev. In lectione eius propensionis ad septentrionem « templi », haec mensa est in latere Novi Foederis et a parte Cherub magni ad sinistram in presbyterio posita.

quadratum

Altare sacrificiorum

In Apocalypsi XI, Spiritus fatum peculiare tribuit atrio « *atrio* » sanctuarii. *foris, nec metiaris; quia datum est gentibus et civitatem sanctam calcabunt mensibus quadraginta* duobus Atrium designat atrium exterius positum ante introitum ad locum sancti seu templum coopertum . Ibi inveniuntur elementa ritualis ritualis, quae spectantia ad aspectum physicum entium. Primum est altare sacrificiorum, in quo animalia immolata comburuntur. Post adventum Iesu Christi, qui venerat ad perfectum sacrificium perficiendum, hoc ritum obsolescit et finitur secundum prophetiam Dan. IX, 27: testamentum firmabit *cum multis in hebdomada, et in dimidio hebdomadis.* ***cessare faciet sacrificium et oblationem*** *; usque ad internecionem et quod deliberatum est irruet vastator* ". In Heb. 10, 6 ad 9, confirmatur: ***Holocausta aut sacrificia pro peccato non suscepisti*** . *Et dixi : Ecce venio (In libro de quo loquitur de me) Ad faciendam voluntatem tuam Deus. Postquam prior dixit:* ***Hostias et oblationes noluistis et non accepistis, holocautomata et oblationes*** *(quae secundum legem offeruntur), tunc dixit: Ecce venio ut faciam voluntatem tuam. Primum igitur abolet ut secundum. In qua*

voluntate sanctificamur per oblationem corporis Jesu Christi semel et semper . Videtur quod Paulus praelatus auctor epistolae ad Hebraeos scripserit dictante Iesu Christo; quae immensam lucem et incomparabilem eius subtilitatem iustificat. Solus enim Iesus Christus personaliter ei dicere potuit: « (***In libro de me est*** *)* ». Sed versu 8 textus Psalmi 40 dicit, *cum libro libri scripti mihi* . Haec igitur immutatio iustificari potest hac actione personali Christi cum Paulo, qui per tres annos in Arabia commoratus est, a Spiritu directo praeparatus et instructus. Et commoneo te, hoc iam factum esse in libro, qui scripsit Moyse, qui dictante Deo scripsit.

Mare, piscina ablutionum

Secundum elementum quadrati est piscina ablutionis, praefiguratio ritualis baptismi. Deus ei nomen dat «mare». Apud homines experientia mare synonymum est "mortis". antediluvianos diluvio deglutivit et omnem equitatum pharaonis, qui Moysen et Hebraeos eius sequebantur, submersit. In baptismo, necessario in immersione totalis, vetus homo peccator mori existimatur ex aqua emergere sicut nova creatura a Iesu Christo redempta et regenerata, qui ei suam perfectam iustitiam imputat. Sed hoc solum est theoreticum principium, cuius applicatio dependet a natura candidati se praesentantis. Venit in baptismo ut Iesus, ut faceret voluntatem Dei? Responsio personalis est et Iesus imputat vel non imputat suam iustitiam pro casu. Certum est, quod qui suam voluntatem facere volet, revereatur cum gaudio et grato- rum Deo sanctam legem divinam, cujus transgressio est peccatum. Si in aqua baptismi moriatur, non quaeritur de renascendi servitio Christi, nisi per accidens propter carnis infirmitatem.

Sic, a peccatis emundatis, et imposito imputatae justitiae Jesu Christi, sicut Sacerdos Veteris Testamenti, Electus Christianus potest ingredi sancta seu templum ad serviendum Deo in Jesu Christo. Via verae religionis divinae hac picturae fabricatione revelatur, quia haec tantum symbola sunt, veritas apparebit in operibus quae electi iustificati hominibus, angelis et creatori Deum afferent.

Dei consilium in imaginibus prophetavit

In eius consilio, Deus per sanguinem Iesu Christi electorum peccatum perduxit ad propitiatorium sanctuarii seu sanctissimi loci. Licentiam concessit ob eximias excavationes in situ montis Golgotha Hierosolymis usque ad annum 1982, nutrix Adventista archaeologus Ron Wyatt revelavit sanguinem Iesu vere defluxisse in sinistra parte propitiatorii sedis in subterraneo specu ad sex metra infra crucem posita. de crucifixione Christi; res gesta ad radices montis Golgotha. In ritu sacerdotali sacerdos in loco sancto positus oraculum respicit propitiatorium et caelestia in loco sanctissimo constituto sanctuarium. Ergo quod est a sinistris hominis, est a dextris Dei. Item scriptura Hebraica fit a dextro ad sinistram hominis, aquilonalem meridionalem partem sumens, ergo a sinistro ad dextram Dei. Sic in lectione hujus sanctissimi loci duorum testamentorum ratio scripta est, a dextra ad sinistram; vel contrarium Deo. Vetus Foedus Iudei Deo servierunt sub symbolica imagine cherubi in sanctuario suo iure positam. In societate eorum, sanguis hirci occisi in "die expiationis" ante et in oraculo aspersus est. Aspersio septem vicibus digito facta est a summo sacerdote ad Orientem. Verum est

veterem confoederationem fuisse periodum Orientis salutaris propositi sui. In Oriente, in Ierusalem erant ipsi peccatores dimittendi. Quo die Iesus suum sanguinem fudit, in eadem misericordiae sede cecidit, et novum foedus in Suo sanguine stabilitum et eius iustitia coepit sub signo cherubi secundi a latere sinistro, parte australi, positam. Et sic, a Deo visa, processio ista facta est a sinistra ad **dextram , a parte benedictionis eius,** *sicut* scribitur in Psalmo CX, 1: *ad David. Psalmus. verbum Domini Domino meo sede a* dextris ***meis*** *donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum* Et confirmans Heb. 7, vers. 4 ad 7 notat: *Iuravit Dominus, et non poenitebit: Tu es sacerdos in aeternum, ad modum Melchisedech. Dominus a dextris tuis, confregit in die irae suae reges. Iustitiam exercet in gentibus: omnia cadaveribus plena sunt; capita in omnem regionem. Ab rivo bibit, dum ambulat; ideo caput levat* . Ita mites, sed iustus Iesus Christus illusores et rebelles reddit pretium pro contemptu eorum pro praecelso testificatione pietatis suae erga electos suos redemptos.

Ita ut in atrium vel templum ingredientes Hebraei dorsum suum « ortu solis » adoratum per totum tempus a paganis passim in terra adorarent, voluit Deus sanctuarium construi secundum longitudinem in oriente. Axis occidentis. In latitudine igitur loci sanctissimi muri dexter ad Septentrionem sita erat, et sinister erat in latere Meridionali.

In Matth. 23, 37, Iesus sibi dedit imaginem " *Gallinae, quae pullos suos sub alis suis protegit* ": " *Hierosolyma, Hierusalem, quae prophetas et eos, qui ad te missi sunt, interficit, quotiens volui. congrega filios tuos, ut gallina filios suos sub alas suas, et noluisti.* ». Haec duo cherubim docent ad utramque societatem successivam. Ad secundum dicendum quod, secundum illud Exo. XIX, Deus aquilae se comparat , vidisti *quae fecerim Aegyptum, et quomodo portavi te in alis aquilae, et adduxi te ad me* . In Apoc. 12, 14, significat *aquilam magnam* : " *Et datae sunt mulieri duae alae aquilae magnae, ut volaret in desertum, in locum suum, ubi alitur ad tempus ad tempus. et dimidium temporis longe a facie serpentis* . Hae imagines eandem rem illustrant: Deus eos quos diligit protegit, quia eum amant in duabus coniunctionibus successivis, ante et post Iesum Christum.

Denique symbolice templum Hebraeum corpus Christi, electorum et collectorum, sponsam Christi, electorum eius, electorum ecclesiam designabat. Quas ob res omnes Deus sanitate alimentorum regulas instituit ut hae variae formae Templi sanctificarentur et colerentur; VI, an *nescitis quia corpus vestrum templum est spiritus sancti qui in vobis est, quem habetis a Deo, et non estis vestri?* »

Aurum nihil nisi aurum

Notandum etiam momentum huius criterii: omnia supellex et utensilia, cherubim et ipsae parietes interiores fiunt ex auro vel auro ducto cooperti. Aurea proprium est, illinc immutabile ingenium; Hoc unum est valorem quod Deus ei det. Nec mirum si perfectae fidei symbolum fecit auro, cuius exemplar unicum et perfectum erat Iesus Christus. Templum interior et imago sanctuarii, interior aspectus spiritus Iesu Christi, sanctificatio inhabitatus, puritas Spiritus Sancti Dei; mores eius immutabiles erant, causa victoriae de peccato et de morte. Exemplum, quod a Iesu donatum est, a Deo est ut exemplar ad omnes suos electos imitetur;

haec est necessitas, una conditio, ut singuli et singuli cum aeterna caelesti vita, victorum stipendio et praemio acquiescant. Bona autem eius, quae ipsius sunt, nostra esse oportet, sicut clones, sicut dicitur I Ioan. II, 6: *qui dicit se in ipso manere, oportet eum ambulare sicut ipse ambulavit* . Auri significatum datur nobis I Pet. I, *ut probatio fidei vestrae, quod pretiosius est auro, quod perit, quod tamen per ignem probatur, proveniat in laudem, gloriam et honorem. cum apparuerit Iesus Christus* . Deus fidem electorum suorum probat. Quamvis inmutabile, aurum continere vestigia materiarum impurarum et removere potest, calefieri et liquefieri oportet. Scoria seu immunditia tunc in suam superficiem ascendunt et amoveri possunt. Imago est vitae terrestris experientiae discipulorum redemptorum in quibus Christus malos evellit eosque purificat, variis subiicit iudiciis. Et tantum sub conditione victoriae in iudicio, quod in fine vitae suae aeternae sortis a magno iudice Iesu Christo definitur. Haec victoria nonnisi eius auxilio et auxilio obtineri potest, sicut declaravit Io. 15, 5-6 et 10 ad 14: « *Ego sum vitis, vos palmites. Qui manet in me, et in quo maneo, fructum multum fert, quia sine me nihil potestis facere. Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palmes et arescet; tunc ramos colligimus, in ignem conjicimus, et incendunt* . Obedientia mandatorum divinorum exigitur: « *Si praecepta mea servaveritis, manebitis in dilectione mea, sicut et ego Patris mei praecepta servavi, et maneo in eius dilectione.* ». Pro amicis mori perfectus culmen fit norma sublimati amoris propriae: « *Hoc est praeceptum meum: ut diligatis invicem, sicut dilexi vos ». Nullus maior amor est quam vitam pro amicis ponere* " . Sed haec cognitio per Iesum est condicionalis: « ***Vos amici mei estis, si feceritis quod ego praecipio vobis*** .

Candelabrum vero cum septem lucernis ex auro solido. Tunc solus potuit significare perfectionem Iesu Christi. Aurum postea in ecclesiis Romano-Catholicismi repertum fidei suae calumniam reddit. Inde est, quod contra, templa protestantia omnibus ornamentis exuta, humilis et austera. In symbolismo sanctuarii et templi, praesentia aurea probat sanctuarium nonnisi divinum Iesum Christum repraesentare. Sed per extensionem dicitur quod est caput ecclesiae, quae est corpus eius, Eph . *quod est corpus ipsius , et cuius ipse est Salvator. Sicut autem ecclesia subiecta est Christo, ita et mulieres viris suis in omnibus.* » Sed tunc determinat Spiritus: « *Viri, diligite uxores vestras, sicut Christus dilexit Ecclesiam et seipsum tradidit pro ea, **ut eam sanctificaret verbo** , mundatam baptismo aquae, ut hanc faceret Ecclesiam. appare coram illo gloriose, sine macula et ruga aut aliquo tali, sed sancta et inmaculata.* ». Hic ergo clare exprimitur vera religio Christiana. Cuius norma non solum speculativa est quia in omnibus suis rebus est usus. Consensum requiritur cum norma « ***verbi » eius revelati;*** quae mandata Dei et ordinationes observare ac mysteria in Bibliis suis propheticis revelata cognoscentes. Haec norma, « *irreprehensibilis* vel *irreprehensibilis* electorum », in Apoc. 14, 5 revocatur et confirmatur, ubi « adventus » sanctorum verae reditus Christi finalis tribuitur. Signo " *144,000* " signatorum " ***sigillo Dei "*** designantur in Apoc. Usus eorum est **totius sanctificatio** . Hoc studium ostendit tabernaculum, sanctuarium, templum et omnia eorum symbola prophetasse magnum Dei consilium salutare. Invenerunt suum propositum et finem in manifestatione ministerii terrestris Iesu Christi

hominibus revelati. Ita relatio, quam electus apud eum tenet, propheticae naturae et ingenii est; homo imperitus Deo creatori se committit, qui omnia novit; qui suam futuram aedificat et ei revelat.

Templi studium a rege Salomone aedificatum modo nobis ostendit oportere non confundere partem "templum" hominibus pervium cum "sanctuarium" soli Deo caelesti reservatum. Quo fit, verbum «sanctum» loco verbi « sanctitatis » ponitur in Dan. 8, 14, hoc tempus omnem legitimam amittit, quia ad locum caelestem spectat ubi nulla purificatio necessaria est, anno 1843. Et e contra, verbum « sanctitatis » ad sanctos pertinet, qui ab usu peccati terrestris erumpunt ad sanctificandum vel ad electionem a Deo delecti.

Mortuo Iesu Christo, velum quod « templum » a « sanctuario » separabat, a Deo scissum est, sed solae orationes sanctorum spiritualem accessum haberent ad caelestem sanctuarium, ubi Iesus pro eis deprecaretur. Pars templi erat munus suum ut domus collectio electis in terris continuaretur. Idem anno 1843, principium renovatum est. "Templum" sanctorum in terris manet et in "sanctuarium" solum caeleste, Christi intercessione publice repetit in favorem soli electi Adventistici electi. Itaque in nova societate ubi symbolum eius evanescit, iam «sanctum» non est in terris. Omne quod superest, spiritale est « templum » electorum redemptorum.

Sola immunditia, quae purgationis exigebat, hominum erat peccata in terra, quia nulla eorum culpa veniebat, ut coelum pollueret. Sola praesentia diaboli et eius daemonum rebellium hoc facere potuit, unde, in Michaele victores, Iesus Christus eos e caelo expulit et in terram peccati proiecit, ubi usque ad mortem necesse est remanere.

Vnum est intelligere post discussa sanctitatis aenigmata. Haec symbola, quia sancta sunt, tantum materialia sunt. Vera sanctitas in vivis est, unde Iesus Christus plus erat quam templum, quod ipsum erat solum ad tegendam legem Dei, imaginem morum eius ac iustitiam a terreno peccatore offensam. Solummodo haec a Moyse eiusque opificibus peracta a Deo sustentatur doctrina electorum suorum. Ad vitandam idololatriam conversationem Deus hominem, servum suum Ron Wyatt, dedit, ut arcam testimonii sui inveniat et tangat anno 1982. Quia « testimonium Iesu » quod « spiritus prophetiae » est, multo *praestantius est* . ei et utilius est, quia ipse in persona venit ad sensum consilii salutaris praeparandi electis in terris electis revelandi. Ron Wyatt permissus est decem praecepta ex arca ab angelis trahere, sed cinematographicum servare noluit. Haec res probant Deum praenoscere suam recusationem, sed haec electio nos defendit ab idololatria, quod talis recordatio in nonnullis electis suis magis vulnerari potuit. Haec veritas nobis revelata est, ut eam in cordibus nostris teneamus suave privilegium a Deo Amore nostro datum.

De separationibus Gen

Cum huius operis studium nobis revelaverit arcana in prophetiis Danielis et Revelationis, nunc adiuvandum est ut detegas prophetias quae in libro Genesis sunt revelatae, quae vox significat « principium ».

Sedulo!!! Testimonium quod in hoc studio libri Geneseos notamus, protinus ex ore Dei venit, qui Moysi servo suo dictavit. Huic fabulae non credens maximam contumeliam facit quae directe Deo fieri potest, flagitium quod definitive claudit ianuam ad caelum, quia totam absentiam revelat "fidei, sine qua impossibile est esse Deo iucundum", secundum *illud* . Hebrews 11:6.

In prologo suae Apocalypsis, vehementer institit Iesus hanc locutionem: « *Ego sum alpha et omega, principium et finis* », quem iterum in fine Revelationis suae commemorat in Apoc. Iam notavimus indolem propheticam libri Geneseos, praesertim de hebdomade septem dierum, quae prophetat septem milia annorum. Hic ad hunc librum Genesis accedo ex ratione argumenti « **separationis** », quae peculiariter denotatur ut videbimus.

Genesis 1

Dies [1] _

I, *in principio creavit Deus caelum et terram* .

Cum verbum « *principii* » indicat, *terra* a Deo creata est ut centrum et fundamentum novae dimensionis, formis vitae caelestis quae eam praecedunt parallelis. Imagine pictoris uti, est illi de creando et exsequendo creationis novae picturae. Sed jam notandum est, ab origine sua **coelum** *et terram* separari . Caeli designant cosmos vacuos, obscuros et infinitos *;* et tunc *terra* apparet in forma globi aqua cooperta. « *Terra* » nullam praeexistit hebdomadae creationis quia in principio vel " *principio* " creaturae huius specificae terrestris dimensionis est creatus. Ex nihilo oritur et iussu Dei format adimplere partes necessarias propter libertatem quae peccatum in caelo a prima sua creatura oriundum est; quem Isaias 14:12 nominat « *luciferum* » et « *filium aurorae* », factus est Satan ab provocatione ad Dei auctoritatem. Ipse enim dux existens celestium castrorum rebellium et castrorum terrenorum futurorum fuit.

Gen. _ _

Cum pictor incipit applicando ad parietem stratum, Deus condicionem praebet quae in vita caelesti iam creata et in vita terrestri, quam ipse creabit, viget. Ita nomine " *tenebrae* " designat omne quod non approbat quod " *lucem* " appellabit absolute oppositione. Nota nexum quem hic versus ponit inter verbum " *tenebrae* ", semper pluraliter ut eius aspectus multiplices sunt, et vox « *abyssus* », qua terram designat nullam vivendi formam. Deus hoc symbolo usus est ad inimicos suos designandos: "impios" seditiosos et liberas disceptatores in Rev. 11, 7 et rebelles pontificii catholici in Rev. Sed protestantes rebelles eos anno 1843 adjunxerunt, vicissim sub dominatione Satanae, *« angelo abyssi* » transeuntes, Apoc. quae infidelibus Adventismo anno 1995 iungebantur.

In imagine hoc versu oblata videmus "tenebrae *"* separare " **spiritum** *Dei* " ab *aquis* " quae symbolice prophetabunt, apud Danielem et in Apocalypsi, in globis " *populorum, gentium et linguarum* " sub symbolis. " *mare " apud Dan. vii 2-3* , et Apoc . Separatio mox originali " ***peccatum "*** tribuetur **quod** ab Eva et Adam erit. Sicut in imagine data, Deus umeros fricat mundo tenebrarum cum angelis rebellibus, qui Satanam sequuntur in electione sua ad Dei auctoritatem provocandam.

I, 3: *dixit Deus, fiat lux. Et* facta est *lux*

Deus Suum bonum ponit *secundum* suum ac summum iudicium. Haec " *boni "* optio cum verbo " *lucis "* coniungitur propter suam gloriosam aspectum, omnibus et omnibus visibilem, quia bonum " *pudorem* " non generat, quo hominem ad opera sua occultanda ducit. Haec verecundia sentitur ab Adam post peccatum, secundum illud Gen. 3, ad Gen.

I, ' *vidit Deus quod erat lux bona; et* ***divisit*** *lucem a tenebris* .

Hoc est **primum iudicium** a Deo expressum. Suam electionem boni manifestat **verbo** « *lucis* » evocati et damnationem mali **nomine** designati « *tenebrae* ».

Deus nobis finem creationis terrenae revelat ideoque ultimum effectum ut eius propositum consequatur: definitivam **separationem** eorum qui suam « *lucem* » amant, ab iis qui " *tenebras* " praeferunt. « *Lux et tenebrae* » duae electiones sunt possibilia libertatis principio, quam Deus omnibus creaturis caelestibus et terrestribus dare voluit. Bina demum castra contraria duos duces habent; Iesus Christus propter « *lucem* » et Satanas pro « *tenebris* ». Et ista duo castra contraria, sicut duo cardines terrae, habebunt duos fines absolutos diversos; electi in aeternum vivent in luce Dei, secundum illud Apoc. et a Christi reditu destruentur, rebelles velut *pulvis* in terra desolata, quae iterum fit *« abyssus* », Gen. 1, 2; Resurrexerunt ad iudicium, finaliter exstinguentur consumpti in *"laco ignis* " mortis *secundae* , ut habetur Apoc.

I, ' *vocavit Deus lucem diem, et tenebras noctem'. Factumque est vespere et mane, dies unus* .

Hic « *dies primus* » creationis dicatus est definitivae separationis duorum castrorum, quae format electiones « *lucem ac tenebras* », quae inter se in terra occurrent usque ad ultimam Iesu Christi victoriam et creationis renovationem. " *Primus dies* " sic " *notatur* " auctoritate quam Deus rebellibus dat ad pugnandum contra eum per "septem milia" annorum per totam hebdomadam prophetatos. Praeclare sic aptum est ut signum seu signum « *adorationis* falsae divinae sex millennii per decursum apud infideles populum paganum vel iudaicum reperiatur, praesertim in christiana aetate, cum adoptionis "diei Invictissimi". Sol » dies hebdomadis quietis imperiali auctoritate Constantini I impositus ' VII kal. Martii, anno 321, hac ratione, hodiernus dies "Christianus" factus est "caractere *bestiae* " ad religionis sustentationem perseveravit. ei a fide catholica Romana a 538. Uti patet, *« alpha* » Geneseos multum debebat offerre fidelibus servis Iesu Christi temporis « *omega* ». Etiam non dictum est.

Dies [2]

I, ' *Dixit Deus, Fiat firmamentum inter aquas, et dividat* ***aquas*** *ab aquis* '.

Hic rursus agitur de **separatione** : " *aquas ab aquis* ". Actio **separationem** creaturarum Dei, quae per " *aquas* " significatur, prophetat. Hic versus confirmat naturalem **separationem** vitae caelestis a vita terrena et in utroque, separationem " filiorum Dei" a "filiis diaboli" nihilominus vocatos ad cohabitandum usque ad designatum iudicium, per mortem Iesu Christi. angeli mali rebelles, et usque ad reditum in gloria Jesu Christi pro terrestribus. Haec **separatio** iustificabit hominem paulo inferius angelis caelestibus creatum, cum caelestis ratio ei inaccessibilis erit. Historia terrae erit longum genus usque ad finem suum. Peccatum inordinationem instituit et Deus hanc inordinationem per electionem selectivam ordinat.

I, 7: *Et fecit Deus firmamentum, et* ***divisit*** *aquas quae sunt sub firmamento ab aquis quae sunt super firmamentum. Factumque est ita .*

Imago donata **separat** vitam terrenam prophetatam per *aquas quae infra sunt* a vita caelesti quae est *supra spatium .*

I, ' *vocavit Deus firmamentum caelum'. Factumque est vespere et mane, dies secundus .*

Hoc caelum designat stratum atmosphaericum, qui formatus e duobus vaporibus (hydrogenis et oxygeni) quae aquam faciunt, totam terrae superficiem ambit et non naturaliter homini pervia est. Deus eam praesentiae vitae caelestis invisibilis coniungit, quod fit, cum ipse diabolus nomen " *principis potentiae aeris* " accipiet, Eph. 2, 2: " *in quo ambulastis semel, secundum illud. via huius mundi, secundum* ***principem potentiae aeris,*** *spiritus, qui nunc agit in filiis rebellionis* ; habitus se iam habuit in mundo caelesti.

Dies [3]

I, ' *dixit Deus, congregentur aquae quae sub caelo sunt in locum unum, et appareat arida'. Factumque est ita .*

Usque ad hoc tempus " *aquae " terram totam contexerunt , sed nullam formam vitae animalis marinae quae* [die] 5 creabitur , adhuc continebant . Haec praecisio omnem suam authenticitatem reddet actioni diluvii Genesis 6, quae formam vitae marinae in terra demersa propagare poterit; quae deinde purgabit fossilia marina et conchas ibi invenientes.

Gen. 10: *vocavit Deus aridam terram, et massam aquarum appellavit maria. Et vidit Deus quod esset bonum .*

Haec nova **separatio «** *bonum » a Deo* iudicatur quod ultra oceanos et continentes, haec duo nomina « *mare et terram* » ponit partes duorum symbolorum quae respective designabunt Ecclesiam catholicam Christianam et Ecclesiam catholicam. sub nomine Reformatae. Eorum **separatio** inter 1170 et 1843 peracta « *bonum* » iudicatur a Deo. Eiusque adhortatio ad suos fideles servos tempore Reformationi revelata est Apoc 2, 18 ad 29. In his versibus, haec magni momenti declaratio invenimus in versibus 24 et 25, quae testantur singularem condicionem temporalem: « Vobis, *etc. omnibus in Thyatira, qui hanc doctrinam non recipiunt, et qui non cognoverunt profunda satanae, ut vocant, dico* ***tibi*** *;* ***tantum*** *tene quod habes donec* veniam Iterum per hanc conjunctionem Deus

ordinat inordinationem a rebellibus spiritibus angelicis et humanis. Haec alia doctrina notetur, " *terra* " nomen toti planetae nominabit, quia " *siccum* " est paratum ad naturalem ambitum ad vitam hominis, ad quem haec creatio a Deo facta est. Superficies marinus quadruplo maior quam superficies terrae aridae, planeta nomen " *mare* " melius mereri potuit sed in consilio divino non iustificari. Verba huius "dicens": "Aves conveniunt et volatilia ad sibi similia conveniunt", in his connexionibus inveniuntur. Ita, inter 1170 et 1843, fideles et pacifici protestantes salvati sunt iustitia Christi, quae eis imputata est, eximie sine oboedientia sabbaticae quieti veri diei septimi: Sabbati. Et huius requie est necessitas, quae facit " *terram* " symbolum fidei Christianae falsae, ex 1843, ut habetur Dan. Huius divini iudicii probatio apparet in Apoc. 10, 5 quia Iesus ponit *pedes suos* super mare *et terram,* ut eos ira opprimat.

Gen. _ *Et sic fuit* . »

Primatus confirmatur a Deo aridae: primo, accipit potestatem " viridis " ***producendi*** *, herbam ferens semen, arbores fructiferas fructificantes secundum genus suum* ; omnia primum ad necessitates hominum, deinde ad terrestria et caelestia quae circumdant eum. Hae terrae productiones tamquam symbolicae imagines adhibebuntur a Deo ut Eius lectiones suis servis patefaciant. Homo, sicut *"arbor* ", fructum bonum vel malum faciet.

Gen. _ *Et vidit Deus quod esset bonum.* »

In hoc 3 ^{die} , nulla culpa opus a Deo creatum inquinat, natura perfectum est, *bonum habetur* . In perfecta atmosphaerica et terrestri puritate terra suas productiones multiplicat. Fructus destinantur iis quae in terra vivent: homines et animalia, quae vicissim pro sua personalitate fructum afferent.

I, *factum est vespere et mane, dies tertius* .

Dies ^{4} _

I, ' *dixit Deus, fiant luminaria in firmamento caeli, ut* ***dividant*** *diem ac noctem; sint signa, notare tempora, dies et annos* .

Nova **separatio** apparet: " *diei ac nocte* ". Usque ad hunc diem quartum non est consecuta lux a corpore caelesti. Iam diei ac noctis separatio virtualiter a Deo creata est. Deus ut creationem suam sine praesentia sua faciat, Deus quarto die stellas caelestes creabit, quae homines permittent calendaria constituere secundum positionem harum stellarum in mundo interstellarii. Sic signa Zodiaci apparebit, astrologia ante tempus suum, sed sine praesenti divinatione, quae adjuncta est, i.e., astronomia.

I, 15: *fiant luminaria in firmamento caeli, ut luceant super terram. Factumque est ita* .

" *terra* " illuminari debet per " *diem* " sicut et in *nocte* " , sed " *lux* " *diei* " est superare " *noctis* " quia est imago symbolica Dei veritatis, creatoris omnium. quod vivit. Successio autem in ordine *diei noctis* ultimam victoriam suam prophetat contra omnes inimicos suos etiam dilectos et beatos electos suos. Munus hoc quod consistit in " *terram illuminare* " has stellas dabit significationem

symbolicam actionis religiosae docendi veritates vel in nomine Creatoris Dei positas.

Gen. _ *et stellas fecit* .

Nota hoc diligenter diligenter: per invocationem *solis* et *lunae , duo magna luminaria* , designat Deus solem voce *maxima* , dum eclipses demonstrant, duo orbes solares et lunares nobis apparent. sub eadem magnitudine, unum alterum reciproce obtegens. Sed Deus, qui creavit, cognoscit coram homine, quod ejus parva apparentia sit per distantiam a terra, eo quod sol sit octingentos septies, sed CCCC temporibus plus quam luna. Hac subtilitate confirmat et confirmat supremi sui Creatoris titulum. Praeterea, spiritualiter suam incomparabilem "magnitudinem" comparat parvitati Lunae, noctis ac tenebrarum significat. Horum symbolicorum applicatio pertinet ad Iesum Christum, qui " *lux* " nominatur, apud Ioannem 1, 9: " *Lux haec erat lux vera, quae veniens in hunc mundum illuminat omnem hominem* ". Sciendum est, quod antiqua societas carnalis populi iudaici in lunari calendario constructa sub signo temporis "tenebrae" collocata est; hoc usque ad primum et secundum adventum Christi. Quemadmodum celebratio "festinarum neomeniarum", tempus quo disparente luna invisibilis fit, adventum Christi solaris tempus prophetavit, quod Mal. 4, 2 soli iustitiae comparat: "At . Qui *timetis nomen meum, sol iustitiae orietur , et sanatio sub alis eius erit. exibis et salies sicut vitulos de stabulo , ...*». Post veterem Societatem Iudaicam, " *Luna* " symbolum fidei falsae Christianae factus est, successive catholica ab 321 et 538, deinde protestantica ab 1843, et ... institutionalis adventus ab anno 1994 .

Versu etiam meminit *stellae* . Infirmum est lumen, sed tantae sunt ut noctes terrenas caelum nihilominus accendant. " *Stellae* " sic symbolum fit nuntiorum religiosorum qui stantes vel cadentes ut signum " *6th sigilli* " of Rev. 6, 13 in quo astrorum casus prophetare contigit die 13 novembris 1833 electo. ingens casus Protestantismi anno 1843. Hic casus etiam nuntios Christi attigit, *recipientes* nuntium « *Sardis* », cui Iesus declaravit: « *reputatus es vivus et mortuus es* ». Lapsus iste recolitur Apoc. IX, 1: *quintus angelus tuba cecinit. Et vidi* ***stellam de celo cecidisse in terram*** . *Data est ei clavis putei abyssi* . Ante protestantium casum, Apoc. 8:10 et 11 id catholicismi definitive a Deo damnatum evocat: « *Tertius angelus tuba cecinit.* ***Et cecidit de caelo stella magna ardens sicut facula*** . *tertia de fluminibus et de fontibus aquarum cecidit.* » Vers. 11 dat nomen *Absinthium* . ***Nomen stellae huius absinthium est*** *; et multi hominum mortui sunt ab* ***aquis*** *, quia amaræ factæ sunt* . Quod confirmatur Apoc. XII, ***cauda eius traxit tertiam partem stellarum caeli*** *, et misit eas in terram. Draco stetit ante mulierem quae paritura erat, ut filium suum, cum peperisset, devoret* . Religiosi nuntii tunc erunt victimae execu- tionum rerum novarum Gallicarum in Apoc. 8, 12: « *Quartus angelus tuba cecinit. et percussa est tertia pars solis et tertia luna* ***et tertia pars stellarum, ut obscuraretur tertia*** *die, et tertia parte diei amissa est* . Scopae libere cogitandi revolutionarias omnibus religionibus infestas etiam sunt, partim semper (*tertia*), " *sol* " et " *luna* ".

XV, ' *stellae* ' significant *semen* promissum Abrahae . *Et dixit ei: Hoc erit semen tuum* . Operam ! Ad secundum dicendum quod verbum significat multam quantitatem, sed nihil dicit de qualitate fidei huius multitudinis in qua Deus *multos vocatos, paucos electos inveniet* , ut habetur Matth. Item *electos* designant

stellae, Dan. XII, 3: intelligentes *fulgebunt sicut splendor firmamenti,* ***et qui ad multorum iustitiam erudiunt, fulgebunt quasi stellae*** *in saecula saeculorum* .

Gen. _ _

Videmus hic, spirituali ratione, insistentem Deum in hoc siderum munere: « *illuminare terram* ».

I, *praeesset diei ac nocti, et* ***divideret*** *lucem ac tenebras. Et vidit Deus quod esset bonum* .

Hic Deus confirmat munus spirituale symbolicum harum stellarum, « *diem et lucem* » inter se iungendo, ex altera vero « *noctem et tenebras* ».

I, *factum est vespere et mane, dies quartus* .

Terra nunc prodesse potest lucis et caloris solaris ad eius fecunditatem et productionem plantarum alimentorum. Sed partes Solis tantum momenti erunt post peccatum quod Eva et Adam committant. Vita usque ad hoc momentum tragicum innititur mirabili potentiae creantis Dei. Vita terrestris hoc tempore a Deo constituitur, cum peccatum terram omni maledicto percutiet.

Die [5] _

Gen. I, ' *Dixit Deus: Producant aquae vivae plurimae, et volucres caeli volare super terram* '.

In hac [die 5] , Deus dat *aquas " in abundantia animantium animalium producendi* potestatem tam multam et tam variam ut scientia moderna difficultatem habeat omnia enumerando. In profundo abyssi in summa obscuritate, vitam ignotam reperimus formas animalium minimorum fluorescentium, quae micant, ictu et mutantur intensio et etiam colore. Item, firmamentum caeli recipiet animationem volatus *avium* . Hic apparet signum alarum, *quae* alata animalia carnalia per aerem moveri permittunt. Symbolum adiungatur coelestibus spiritibus, qui hoc non egent, quia legibus terrestribus et coelestibus corporis non sunt obnoxii. Et in alis terrae speciebus Deus sibi attribuet imaginem *aquilae* quae est altissima in altitudine inter omnes species volucrum et volatilium animalium. Aquila etiam imperii symbolum fit, regis Nabuchodonosor, Dan. 7, 4 et Napoleonis 1. [Apoc] . 8, 13: *vidi, et audivi* ***aquilam volantem in medio de caelo*** *, dicens . voce magna: Vae, vae, vae habitantibus in terra, propter alios sonos tubarum trium Angelorum, qui incipient sonare!* » Huius imperialis regiminis species tres magnas « *infortunia* » prophetavit, quae occidentales nationes incolas ferient sub symbolo trium ultimarum « *tubarum* » Apo- stolicae. 9 et 11, ab 1843, cum decretum Dan.

Praeter *"aquilam* ", aliae " *aves caeli* " caelestes angelos, bonos et malos significant.

Gen. _ *et omnem volucrem volucrem secundum genus suum. Et vidit Deus quod esset bonum* .

Deus vitam marinam ad peccati condicionem praeparat, quo tempore " *piscis maximus* " minimos cibos faciet, hoc est destinatus sors et utilitas abundantiae in unaquaque specie. Aves *alites* hoc principium non effugient, quia ipsae se invicem ad cibum occidunt. Sed antequam peccatum, nullum mare animal aut avis alteri nocet, vita omnes animat et concorditer vivunt. Inde est quod Deus

iudicat condicionem “ *bonum* ”. Marinae " *animalia " et " aves* " partes symbolicae post peccatum exercebunt. Mortales igitur pugnae inter species dabunt " *mare* " significationem mortis, quam Deus in ritu ablutionum sacerdotum Hebraeorum dat. Lacus ad hoc adhibitus nomen *maris* appellabitur in memoriam transitus maris rubri, utrumque ad praefigurationem baptismi christiani. Sic dando nomen *bestiae quae ex mari oritur,* Apoc. a " *mare* ". Item aquilae, accipitres et accipitres devorabunt columbas et columbas propter peccatum Evae et Adae et plures generis humani usque ad reditum in gloria Christi.

I, *Benedixit eis, dicens: Crescite et multiplicamini, et replete aquas maris: et aves multiplicentur super terram* .

Benedictio Dei multiplicatione materiali in hoc loco animalium marinorum aviumque, sed mox etiam hominum. Vocatur etiam Ecclesia Christi ad multiplicandum numerum sectatorum suorum, sed ibi non sufficit benedictio Dei, quia Deus vocat, sed non compellit quemlibet ad suae salutis oblationi respondere.

I, *factum est vespere et mane, dies quintus* .

Nota vitam marinam quinto die creatam, a creatione vitae terrestris ita **separatam , propter symbolismum spiritualem, quod ad primam formam pertinet maledicti et apostatae Christianitatis;** id quod religio catholica Romana repraesentabit post VII Kalendas Aprilis 321, dies adoptionis falsi pagani diei quietis, dies primus et "dies Solis", postea nominatus est: Dominica, dies Domini. Haec explicatio confirmatur aspectus catholicorum romanorum intra 5 millennium et protestantismi, qui intra VI millennium apparuerunt .

die 6 _

Gen. _ *Factumque est ita* .

Dies sextus notatur vitae terrestris creatione quae vicissim post mare " *animalia viva " **producit*** Juxta genus suum, *jumenta , et reptilia, et animalia terrestria, secundum genus suum* . Deus enim omnium horum animantium procreationis processum movet . Super terram autem dilatabuntur.

Gen. _ *Et vidit Deus quod esset bonum* .

Hic versus confirmat actionem in priori. Hoc tempus notandum est Deum esse creatorem et rectorem terrestrem huius animalis vitam in terra productam. sicut cum istis maris terrenisque animalibus concorditer vivent usque ad tempus peccati hominis. Deus hanc creaturam " *bonum* " reperit in qua symbolica munera creantur et in suis nuntiis propheticis post peccatum instauratum utetur. Inter serpentes, " *serpens* " principale munus aget ut medium peccatum inducens a diabolo. Post peccatum, animalia terrae destruunt species contra species. Et haec irascibilis iustificabit, in Apoc. 13, 11, nomen *bestiae, quae e terra oritur,* quae protestantismi religionem designat in suo ultimo statu maledictam a Deo in contextu ultimi fidei adventustae iustificatae a vero reditu. de Iesu Christo ad ver 2030. Sed notandum est protestantismum hanc maledictionem a turbis ab anno 1843 neglectam ingerere.

Gen. _ *super omnem terram et reptilia quae reptant super terram* .

Dicendo " *Faciamus* ", Deus cum suo creatrici opere consociat fideles mundo angelico, qui suam actionem testatur et eum alacres circumfundit. Sub

themate **separationis notamus hic, in** die VI , terrestrem creaturam et hominis, de quo hoc versu XXVI, numerus Dei nominis, numerus adiectis quatuor litteris Hebraeorum. = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26»; litterae quae nomen suum faciunt transliteratum "YaHWéH". Haec electio eo magis iustificatur, quia Adam « *ad imaginem Dei factus* », « *homo* » eum symbolice in terrena creatione repraesentaturus venit tamquam imaginem Christi. Deus ei dat corporis et mentis aspectum, facultatem videlicet iudicandi inter bonum et malum, quo responsalem reddant. Eodem die quo creata animalia, *homo* electionem " *similitudinis* " suae accipiet: Deus vel iumentum, *bestia* . Eva tamen et Adam se exscindent a *Deo , et similitudinem* suam amittunt . Deus hominem ad *dominium serpentis* invitat , et ideo ne se ab eo doceatur. Triste hominum genus, Eva ab Adam segregabitur et separabitur, cum seducitur et peccato inoboedientiae efficitur reus.

Deus homini concredit omnem creaturam suam terrenam cum animabus quas continet et producit in maribus, in terra et in caelo.

Gen. 1, 27: *Deus hominem ad imaginem suam creavit, ad imaginem Dei creavit illum, masculum et feminam creavit* .

Dies sextus durat sicut ceteri, 24 horarum et videtur creationes viri et mulieris hic aggregare ad institutionis finem ad eorum creationem summandam. Re quidem vera, Gen. 2, hanc hominis creationem sumit, ostendens multas actiones quae verisimiliter per plures dies factae sunt. Historia huius capitis 1 ita indolem normativam sumit revelandi valores symbolicos quos Deus primis sex hebdomadae diebus dare voluit.

Haec hebdomade eo magis valorem symbolicum habet quo Dei consilium salutiferum imaginatur. “Vir” significat et prophetat Christum et “mulierem”, “Ecclesiam electam” quae ab Eo suscitabitur. Praeterea, ante peccatum, tempus reale non refert quia in statu perfectionis tempus non numeratur et computatio "6000 annorum" incipiet primo vere a primo peccato humano signato. Perfecta regularitate, noctes XII-horarum et XII-horarum dies continuos se consequuntur. Hoc versu Deus similitudinem hominis creati ad imaginem suam extollit. Adam non est infirmus, plenus est virium et creatus est capax diaboli tentationibus resistendi.

Gen. _ *et dominamini piscibus maris et volatilibus caeli et universis animantibus, quae moventur super terram* .

Nuntius a Deo dirigitur ad omnem humanitatem cuius exempla originalia Adam et Eva sunt. Quales bestiae vicissim beati sunt et incitantur ad procreandos ut homines multiplicentur. Homo dominium in creaturas animales a Deo obtinet, quod significat ne se patiatur ab eis dominari, sensu sentiente et debilitate sentiente. His non nocendum, sed cum illis vivit. Hoc in contextu praecedente maledicto peccati.

Gen. _ *cibus tuus erit* ".

In creatione sua plantae Deus omnem suam bonitatem ac liberalitatem revelat multiplicando numerum seminum singularum specierum herbarum, fructuum arborum, frugum, herbarum et leguminum. Deus exemplar praebet homini perfectae nutritionis, quae bonam valetudinem physicam et mentis favens toti organismo et animae humanae, etiam hodie sicut in tempore Adami, promovet. Haec propositio ab 1843 exhibita est a Deo sicut electio suorum

postulata et plus etiam in novissimis diebus accipit ubi cibus victima est oeconomiae, fertilis, pesticides aliaeque, quae vitam pro eo provehendo destruunt.

Gen. _ *Factumque est ita* .

Hic versus clavem exhibet quae possibilitatem concordis vitae iustificat. Omnia animantia sunt vegan, quare non habent causam sibi nocendi. Post peccatum bestiae saepissime ad invicem oppugnant cibum, mors eos omnes uno vel alio modo percutiet.

Gen. I, ' *Vidit Deus cuncta quae fecerat, et erant valde bona. Factumque est vespere et mane, dies sextus* .

Ad finem VI diei , Deus sua creatione satiatur, quae, praesentia hominis in terra, hoc tempus « ***valde bonum » iudicatur, cum*** in fine diei 5 tantum fuit « *bonum »* .

Inten- tionem Dei separandi **primos** 6 dies a 7 hebdomadis, per eorum copulationem in hoc capite 1 Geneseos demonstratur · Hoc modo structuram 4 praecepti sui divinae praeparat legis, quam suo tempore Hebraeis ab Aegyptia servitute liberatis exhibebit. Cum Adam homines habuissent VI dies in hebdomada, singulis hebdomadibus, ut negotia eorum terrestrem circumirent. Adamo, res bene processerunt, sed postquam ab Eo creata sunt, mulier, a Deo adiutorio suo donata , peccatum in terrenam creationem adducet, sicut Gen.3 patebit. Ex amore uxoris, Adam rursus vetitum fructum comedet et omnes coniuges in peccati maledicto se percussos reperient. In hoc actu prophetat Adam Christum, qui culpae suae dilectae Ecclesiae electae participet ac reddet. Mors in cruce, in pede montis Golgotha, pro peccato commisso et victori peccati et mortis expiabit, Iesus Christus ius obtinebit ut suos electos ex eius perfecta iustitia conferat. Sic eis potest offerre vitam aeternam ab Adam et Eva amissam. Electi simul in hanc vitam aeternam ineunte 7 millennio intrabunt , tunc munus propheticum sabbati implebitur. Potes igitur intelligere cur hoc thema die 7 quietis capite 2 Geneseos exhibeatur, a primo 6 dierum capitulo 1 distinctum **.**

Genesis 2

septima dies

II, *consummati sunt caeli et terra et omnis exercitus eorum* .

septimo " separantur quia opus creativum Dei terrae et caeli finitur. Hoc verum erat, ad fundamenta vitae creatae in prima septimana iacienda, sed multo magis per 7000 annos etiam prophetasse. Primi sex dies nuntiant Deum in adversis operaturum adversos castra diaboli eiusque actiones perniciosas per 6000 annos. Eius opus erit electos suos ad se attrahere ut eos ex omnibus hominibus seligat. Varia eis amoris sui documenta dabit et eos qui eum amant et approbant in omnibus eius aspectibus et in omnibus regionibus retinebit. Quia qui hoc non faciunt, execrabiles castra Diaboli coniungent. " *Exercitus " citatus designat binas castrorum copias vivas quae se in terra* "et in " *caelo "* se opponent et pugnabunt, ubi " *stellae caeli* " significant eas. Et haec pugna delectu ad sex milia annorum durabit.

II, ' *septima die perfecit Deus opus suum quod fecerat: et requievit die septimo ab universo opere quod patrarat* '.

In fine primae hebdomadis historiae terrenae, quies Dei docet primam lectionem: Adam et Eva nondum peccaverunt; per quod possibilitas manifestat Deum veram requiem experiri. Ergo per remotionem peccati in creaturis est quies Dei.

diei septimi » absconditur, quod imago est " ***septimi*** " millennii magni propositi salutaris a Deo prolati.

Introitus in " ***septimum*** " millennium, quod " *mille annos* " appellatum est in Apoc. 20, 4-6-7, electionem electorum complebit. Et Deo et electis eius vivis vel resuscitatis, sed omnibus glorificatis, reliqui consecuti erunt victoriam Dei in Iesu Christo super omnes inimicos eius. In textu Hebraeo *requievimus* ab eadem radice qua verbum *sabbatum est* .

II, ' *septima die benedixit Deus, et sanctificavit illum, quia in ipso cessavit ab omni opere suo quod creavit illud ut faceret* '.

sanctificatione " ***diei septimi "*** invenitur . Bene ergo intellige causam huius **sanctificationis** a Deo. Prophetat tempus quo suum in Iesu Christo sacrificium suum extremum percipiet praemium: beatitudine circumventi ab omnibus electis suis, qui eorum tempore fidelitatem suam in martyrio, passione, privatione, saepissime usque ad mortem testati sunt. Principio " ***septimi*** " millennii omnes viventes erunt neque mortem amplius timebunt. Potestne enim Deus et fideles eius castra hac maioris ***quietis causa excogitare?*** Deus non amplius videbit eos qui se diligunt pati, nec amplius communicare debet doloris eorum, haec est « ***requies » quamlibet septimam diem sabbati*** nostrae perpetuae hebdomadis celebrat . Hic fructus finalis victoriae consecutus est per victoriam Iesu Christi de peccato et morte. In Se, in terra et in aliis hominibus, opus vix credibile est: mortem in Seipsum suscepit ut electos suos crearet et sabbatum ab Adam hominibus annuntiasset, peccatum victurum ad iustitiam suam et vitam aeternam illis. qui amant et fideliter serviunt ei; aliquid quod Rev. 6, 2 praedicat et confirmat: " *Vidi, et ecce apparuit equus albus. Ille, qui vehebatur, arcum habebat; ei corona donatus est* ***victorque et victor profectus est*** .

Ingressus in septimum millennium designat ingressum electorum in aeternitatem Dei, unde, in hac divina historia, septimus dies non clauditur cum locutione « factum est vespere et factum est mane, fuit *; ...diei* . Christus in Apocalypsi sua Ioanni data, hoc septimum millennium evocabit et revelabit quod etiam ex " *mille annis "* componetur, ut habetur Apoc. Tempus erit celestis iudicii, quo mortuos execratorum castrorum iudicare debebit electi. Memoria igitur peccati servabitur his ultimis « *mille annis* » magni sabbati prophetavit singulis auctoribus volutpat. Solum ultimum iudicium cogitationem peccati finem faciet, cum in fine septimi millennii omnes lapsi destruentur in *« lacu ignis secundae mortis* ».

Deus explanat de creatura sua terrena

Admonitio: Perversi homines dubitationem serunt hanc partem Genesis 2 tamquam alterum testimonium, quod contradiceret narrationi Genesis 1. Isti

homines non intellexerunt modum narrationis a Deo adhibitum. Primo ponit sex dies creationis suae totam. Deinde, ex Gen.

2, 4: *hae sunt origines caeli et terrae, quando creata sunt* .

Haec additamenta sunt absolute necessaria, quia thema de peccato debet suas explicationes recipere. Et, ut vidimus, hoc argumentum peccati omnipraesens est in formis quas Deus rebus suis terrenis et caelestibus dedit. Constructio ipsa septem dierum septem mysteria multa portat quae tantum tempus electis Christi revelabit.

V, *cum Dominus fecerit terram et coelum, non virgultum agri adhuc super terram, nec omne gramen agri adhuc germinavit, quia non pluviam misit Deus Dominus super terram, et nemo erat qui terram coleret* .

Nota apparentiam nominis “ *YaHWéH* , quo Deus se ad instantiam Mosis nominavit, ut habetur Exod. Moses hanc revelationem Deo dictante scribit, quem vocat « *YaHWéH* ». Revelatio divina hic suam narrationem historicam de Exodo de Aegypto et de creatione gentis Israelis sumit.

Post haec apparenter admodum logicales singula notiones prophetantur. Deus incrementum vitae vegetabilis, *fruticum et herbarum agrorum evocat* , quibus addit « *pluviam* » et praesentiam « *hominis* » qui *terram colet* . Anno 1656 , post peccatum Adae , in Gen. 7, 11 destruet *pluvia "* diluvii " vitam plantam , *virgulta et herbas agri* , necnon " *hominem "* et " *segetes* " in causa . intensio peccati.

Gen. II, ' *surgens autem vapor de terra, irrigans universam superficiem terrae* '.

Deus, antequam aliquid destruat antequam peccatum, " *terram totam suam superficiem vapore irrigari facit* ". Actio mitis et efficax et apta ad incorruptelam, gloriosam et perfecte puram vitam. Post peccatum, coelum tempestates perniciosas et imbres torrentes in signum suae maledictionis mittet.

Institutio hominis

II, ' *formavit Dominus Deus hominem de limo terrae, et inspiravit in nares eius spiraculum vitae, et factus est homo in animam viventem* '.

Hominis creatio nova innititur **separatione** : illius « *pulvis terrae* » pars adducitur ad vitam ad imaginem Dei factam. In hoc actu Deus suum consilium manifestat ut electos homines originis terrenae, quos ipse faciat aeternum, obtineat et ultimo delectet.

Cum Deus eum creat, homo peculiaris attentionis est a suo Creatore obiectum. Nota quod " *format* eum de *limo terrae* " et haec unica origo prophetat suum peccatum, mortem suam, et reditum ad statum *pulveris* . Haec divina actio comparatur cum " *figulari " qui " vas fictile "* format ; imaginem quam Deus vindicabit in Jer. 18, 6. et Rom. Praeterea vita hominis *dependet* ab *anhelitu quo Deus in* ***nares*** suos inspirat . Est ergo spiritus pulmonalis quidem , non autem spiritus, quem multi cogitant. Haec omnia singularia revelantur admonere quam fragilis sit humana vita, a Deo ut eius prolongatio pendeat. Fructus permanentis miraculi relinquitur quia vita in solo Deo et in ipso solo invenitur. Divina sua voluntate *homo factus* est *animal* . " Si vita boni vel mali prolongatur, tantum Deus permittit. Cum autem mors percusserit eum, adhuc iudicium eius de quo agitur.

Adam ante peccatum creatus est perfectus et innocens, valida vigore praeditus, vitam aeternam ingressus, aeternis circumdatus. Sola forma creaturae Suae fatum terribilem prophetat.

II, ' *Dei plantavit Deus paradisum in Eden ad orientalem plagam, et posuit ibi hominem quem formaverat* '.

Hortus est imago optimi loci homini, qui omnia sua lepida nutritionis et visivae elementa ibi collecta invenit; flores magnifici, qui non marcescunt, et odorum suavitatum odorum in infinitum multiplicati nunquam amittunt. Cibus iste qui in horto est, non aedificat vitam, quae est ante peccatum, et non est in cibo. Cibus igitur ab homine ad solam voluptatem consumitur. Praecisionem « *plantavit Deus hortum* » amorem suum erga Suam creaturam testatur. Hortulanus fit homo ut locum mirabilem praebeat ad vivendum.

Verbum Eden significat "hortum deliciarum" et Israel ut punctum ad quem spectat, Deus hunc Eden ad orientem Israel collocat. Homo enim in hoc delectabili horto collocatur a Deo, Creatore suo.

Gen. II, IX: ' *Dominus fecitque Deus arbores omnis generis herbas de terra delectabiles visui et bonae in escam* et ***arborem vitae in medio paradisi*** *lignumque* <u>*scientiae boni et mali*</u>

Horti indoles praesentia est arborum fructuum quae "paratum ad edendum" offerunt, quod eorum fructus variis saporibus mollibus et suavibus constituit. Sunt ibi omnes ad solam voluptatem Adae, adhuc soli.

In horto etiam sunt duae arbores characteribus e diametro oppositis: " *arbor vitae* " quae locum medium obtinet, " *in medio horti* ." hoc modo hortus et obla- tiones ejus prorsus adhaerent. Prope eum est <u>*"lignum scientiae boni et mali*</u> ". Iam, in designatione eius, verbum « *malum* » prophetat accessum ad peccatum. Intellegere igitur possumus has duas arbores esse imagines duorum castrorum, quae inter se opponentur in terra peccati: castra Iesu Christi per " *lignum vitae* " effigiatum per "lignum vitae" contra castra diaboli, qui, sicut nomen, *"arboris* " significat, scivit vel expertus est, successive *bonum* a sua creatione usque ad diem quo illud " *malum* " inire rebellionem contra Creatorem suum; quod Deus vocat « in eum peccare ». Moneo vos haec principia *" boni et mali* " esse duas electiones vel duos fructus extremos maximos oppositos quos **tota libertas** " *essendi* " producit. Quod si primus angelus non fecisset, alii angeli adhuc in rebellionem issent, sicut per experientiam terrestre humanorum morum iam probatum est.

In omni munifica oblatio paradisi a Deo ad Adam praeparato haec est arbor « *scientiae boni et mali* », quae ibi est ad probandam hominum fidem. Haec vox « *cognitionis* » probe intellegenda est, quia pro Deo verbum " *scire* " summum sensum sumit experiendi *bonum vel malum* , quod in actibus oboedientiae vel inoboedientiae fundabitur. Lignum paradisi solum materiale fulcimentum ad oboedientiae probationem eiusque fructum solum malum transmittit, quod Deus huic muneri dedit, ut vetitum exhibeat. Peccatum non est in fructu, sed cognoscens comedere quod Deus prohibuit.

Gen. _ _

Novus nuntius **separationis** exhibetur, sicut fluvius qui egrediens Eden dividit in " *quattuor brachia* ", haec imago annuntiat humanitatis nativitatem, cuius posteri propagent universaliter vel ad quattuor puncta cardinalia, vel ad

quattuor ventos de caelo per omnia. terram. " *Fluvius* " populi symbolum est, aqua vitae humanae symbolum est. Hac divisione " *in quattuor bracchia* ", fluvius Eden egrediens suam aquam vitae super totam terram expandet, et haec opinio prophetat Dei voluntatem suam scientiam per totam suam superficiem diffundere. Separatio Noe et trium filiorum eius post diluvium aquarum implebitur secundum illud Gen. Isti testes diluvii memoriam terribiles divine ultionis in generationem et generationem tradent.

Visibilem speciem non novimus, quam terram ante diluvium habuit, sed ante populorum separationes, terra habitata apparuisse debet ut unum continentem solum ex hoc fonte aquae quae ex paradiso Eden scaturit rigatur. Hodiernus maria mediterranea non fuerunt et consequenter diluvium qui totam terram in anno obtexit. Usque ad diluvium, tota continentis his quatuor fluminibus irrigata est et vectigales aquae dulces per totam superficiem terrae aridae distribuerunt. In diluvio, freti Gibraltar et Mare rubrum corruerunt, formationem maris Mediterranei et Mare Rubrum aquis salinis ab oceanis invadunt. Scitote quod in nova terra, ubi Deus fundavit regnum suum, non erit mare secundum illud Apoc. 21, 1, sicut mors ultra non erit. Divisio consequitur peccatum, et forma intensissima punietur aquis diluvii perniciosis. Hoc nuntium legens, in sola aspectu prophetico, quattuor *brachia* fluminis designant quattuor populos qui humanitatem designant.

II, ' *Primus nomen est Phison; circumdedit omnem regionem Hevila, ubi invenitur aurum* .

Nomen fluvii primi nomine Phison vel Phison significat: aquarum abundantiam. Locus, ubi Eden plantata a Deo sita erat, esse debet, ubi Tigris et Euphrates currens fontem habent; Nam Euphrates usque ad montem Ararat, et Tigri ad Taurum. Ad orientem et in media Turcia adhuc est lacus Van immensus, qui collectionem aquae dulcis immensam constituit. Divina benedictione, abundans aqua promovit ultimam foecunditatem paradisi Dei. Havila regio, auro clarissima, secundum quosdam in Turcia septentrionali hodiernae sita erat. Patebat ad oram hodiernae Georgiae. Sed haec interpretatio quaestionem habet, quia, ut dicitur Gen. X, *Havila* est *filius* Chusi , ipse filius *Hami* , et significat Aethiopiam ad meridiem Aegypti sitam. Hoc me ducit ad collocandam hanc regionem *"Havilae* " in Aethiopia, sive in Iemen, ubi erant fodinae aureae quas regina Saba regi Salomoni obtulit.

Gen. _ *ibi invenitur bdellium et lapis onychinus* .

“ *Aurum* ” symbolum est fidei et Deus pro Aethiopia prophetat, pura fide. Sola iam erit in mundo terra quae religiosam Reginae Saba haereditatem servavit, postquam eam apud regem Salomonem moratus est. Addamus etiam ad eius utilitatem, quod in sua independentia tenebrarum religiosarum per saecula servata, quae populos "Christianos" Europae occidentalis denotavit, Aethiopes fidem christianam servaverunt atque verum sabbatum acceptum Salomonis congressu exercuerunt. Philippus Apostolus primum Aethiopem Christianum baptizavit, ut patet Act. Alia quaedam testificatur ad benedictionem huius populi, Deus eos contra hostes bellicoso actu suscepto et voluntarie a clarissimo navigio Vasco da Gama protectos.

Color nigrum Aethiopicae cutis confirmans, *lapis onychinus* est niger colore et ex dioxide pii componitur; adicientes huic patriae opes; quia usus eius ad transistorum fabricam hodie maxime aestimatur.

II, *nomen fluvii secundi Gihon; circumdans omnem terram Cush* .

Obliviscatur "flumina" et in suo loco homines designant. Iste secundus populus *ambit terram Cush* , id est, Aethiopiam. Filii Sem: In terra Arabiæ, et usque in Perside. Circumstat revera territorium Aethiopiae, unde significari potest nomine " *fluvii* " " *Gihon* " et referri. Nostris proximis diebus haec opera religio Arabiae et Persiae est "Muslim". Et sic figuratio principii creationis repraesentetur in fine temporis.

II, tertium *nomen est Hiddekel; id quod ad Assyrios fluit. Fluvius quartus est Euphrates* .

Hiddekel designat fluvium Tigris, et populus designatus in India significatur per "tigrem Bengalam" *; Asia et eius civilisatio orientalis falso significatur ut "genus flavus" ideo prophetatur et agitur et reapse " ad orientem Assyrios* " sita est . In Dan. 12, Deus symbolo usus est huius viri " *fluvii " "Tigri"* manducantis ad illustrandum adventum Adventisticum iudicium inter 1828 et 1873 factum, ob multitudinem mortum spiritualium quae effecit.

Euphrates interpretatur, floridus , fecundus. In Apocalypsi prophetia, " *Euphrates* " significat Occidentalem Europam eiusque incrementa, Americam et Australiam, quam Deus regimine religioso Romano pontificio dominatus est, quem cum sua civitate nominat, " *Babylonem magnam* ". Progenies Noe ista erit Iapheth, quae pertinet ad occidentem versus Graeciam et Europam, et septentrionem versus Russiam. Europa terra erat in qua christiana fides omnes suas bonas et malas progressus post nationalem Israelis casum expertus est; adiectiva “florentae, fructuosae” iustificantur et secundum omen, filii Liae, mulieris dilectae, numerosiores erunt quam Rachelis uxoris, quam Iacob amavit.

Bonum est in hoc nuntio commonitionem invenire quod, quamvis ultimae religionis divisiones, hae quattuor species humanitatis terrestrium eundem creatorem Deum ac Patrem habuerint, ad eorum exsistentiam iustificandam.

II, ' *accepit Dominus Deus hominem, et posuit eum in paradiso voluptatis, ut operaretur et custodiret illum* '.

Deus Adamo offert occupationem quae « hortum *colit et tendit* ». Forma huius culturae nobis ignota est, sed sine labore ante peccatum facta fuit. Item sine aliqua impugnatione omnium rerum creatarum, custodia eius facilior ad extremum fuit. Attamen haec custodiae munus implicavit periculum quod mox veram ac definitam rationem induet: diabolica seductione cogitationis humanae in eodem horto.

Gen. II, ' *praecepit Dominus Deus homini hoc, ut comedas ex omnibus lignis paradisi;* »

Multitudines pomorum arborum Adamo gratis praesto sunt. Eum adimplet Deus ultra necessitates suas, quae satiandi sunt desideriis ciborum variis saporibus et odoribus. oblatio Dei grata est, sed prima tantum pars " *mandati* " est quam Adam tribuit. Sequitur secunda pars huius *ordinis* .

II, de ligno *autem scientiae boni et mali ne comedas, in quocumque enim die comederis ex eo, morte morieris* .

In Dei « *ordine* » haec pars gravissima est, quia comminatio quae praesens implacabiliter applicabitur quam primum inoboedientia, peccati fructus, consummatur et perficitur. Et ne obliviscamur, ad propositum universalis compositionis peccati perficiendae, Adamus incidere debebit. Ut melius quid futurum sit intelligamus, meminerimus Adamum adhuc solum esse, cum Deus eum admonet ut suum " *ordinem* " non comedat de *ligno scientiae boni et mali* " aut ne pascatur ; ideae diaboli. Praeterea in vitae aeternae contextu, Deus ei explanare debuit quid "mori" significet. Quia ibi comminatio, in hoc " *morieris* ". In summa, Deus Adamo silvam offert, sed unam arborem prohibet. Et apud quosdam haec prohibitio sola importabilis est, id est cum arbor silvam celat, ut sermo docet. Comedere de *"ligno scientiae boni et mali* " significat: pascens doctrinam diaboli, iam animatus spiritu rebellionis contra Deum et iustitiam eius. Quia *vetitum "arbor* " in horto positum est imago suae personae, sicut *"lignum vitae* " est imago characteris Iesu Christi.

Gen. _ *adiuvabo eum sicut illum* .

Deus terram et hominem creavit ut suam bonitatem et malitiam diaboli revelaret. Eius salutiferum propositum nobis in sequentibus revelatur. Ad intelligendum, cognoscendum quod homo in persona Dei se gerit, qui facit ut cogitet, agat et loquatur sicut cogitat, agat et loquatur. Primus Adam hic est imago prophetica Christi, quem Paulus tamquam novus Adam praesentabit.

Ut patefaciat malitiam diaboli et bonitatem Dei, necesse est Adamo peccare ut terra a diabolo dominabitur eiusque opera maligna universaliter revelabuntur. Coniugum notio tantum exstat in terris pro peccato creatis, quia duo sic formati ratio spiritualis est quae annuntiat relationem divini Christi cum Sponso suo designatos electos. Sciendum est electum eam simul victimam esse et utilitatem consilii salutaris a Deo destinati; ipsa est victima peccati, Deo necessaria, ut diabolum finaliter damnare possit et gratiae salutaris eius beneficiaria, quia, conscientiam suam pro peccato exsistentiae conscientiae, pretium peccati ipse persolvet. peccatum in Jesu Christo. Primo igitur Deus solitudinem non bonam invenit et tantae caritatis opus fuit, ut eam obtinere vellet, pretium carissimum reddere. Haec societas, haec facie ad faciem, quae participationem concedit, Deus " *auxilium* " vocat et homo vocabulo utitur cum feminam suam humanam referat. Secundum auxilium, eum cadere faciet et in peccatum ex amore deducet. Sed hic amor Adae ad Evam ad imaginem est amoris Christi pro peccatoribus electis inventis, morte aeterna dignis.

Gen. _ *homo det illud* .

Superior est, qui inferiorem se nominat. Deus Se Suum Nomen dedit et Adamo hoc ius dans, ita hominis dominationem confirmat super omnia quae in terra vivunt. In hac prima forma terrenae creationis, reducuntur species animalium campi et volatilia celi et Deus adducit ad Adam, sicut ante diluvium paria Noe duxit.

Gen. _ *homini autem simile sibi auxilium non invenit* . Monstra prehistorica sic dicta post peccatum creata sunt ad augendum divinae maledictionis consectaria, quae totam terram mare inclusum percutiet. In innocentiae tempore vita animalis componitur "pecus" homini utiles, " aves ″ .

caeli " et " *animantes agrorum* " liberiores sunt. Sed in hac praesentatione non invenit speciem hominis quia nondum est.

Gen. _ *unam de costis eius tulit et carnes clausit pro eo* .

Forma huic operationi chirurgicae data adhuc consilium salutare indicat. In Michaele, Deus se e caelis excludit, ab angelis suis relinquit ac separat, quae norma est « soporis » in quo mergitur Adam. In Iesu Christo, in carne nato, divina costa capitur et post eius mortem et resurrectionem super duodecim apostolos Suum creat « *adiutorium* », unde carnalem aspectum et peccata sumpsit et cui « Sanctum » dat. Spiritus». Spiritualis huius vocis « *auxilii* » significatio magna est quia Ecclesiae Suae Electo, munus « *adiutorii* » dat in perficiendo consilio salutis et universali totius peccati condicione atque peccatoribus.

II, ' *Formavit Dominus Deus mulierem de costa quam acceperat a viro, et adduxit eam ad virum* '.

Sic mulieris formatio electos Christi prophetat. In carne enim veniens Deus ecclesiam suam fidelis, carnalis naturae victimam format. Electos ex carne salvare, Deus in carne formare debuit. Et vitam quoque aeternam in seipso habens, eam cum electis suis communicavit.

2, 23: ' *Dixitque homo: Ecce nunc, quae os ex ossibus meis, et caro de carne mea'. Mulier vocabitur, quia ex viro sumpta est* .

Deus in terras venit ut terrenam normam amplectatur, ut de electo suo affirmare possit quod Adam de femina sua dicit cui simile nomen “ *mulieris* ” appellat. Manifestior res est apud Hebraeos quia masculinum nomen vir est, "icis" fit "isha" pro feminino vocabulo mulier. Quo facto suam dominationem in eam confirmat. Sed ab eo exempta, haec « *mulier* » sibi necessaria erit ac si *costa* e corpore deprehensa redire ad eum ac succedere vellet. In hac singulari experientia, Adamus pro uxore sentiet affectus quos mater sentiet pro filio, quem pepererat, postquam illum in utero portavit. Et haec experientia etiam a Deo vivit, quia animalia quae circa ipsum creat, sunt filii qui ex ipso veniunt; quae eum tam Mater quam Pater facit.

Gen. _ _

Hoc in versu Deus consilium suum designat electos suos qui saepe volunt frangere necessitudinum carnalium vinculorum cum electis a Deo benedictis. Et ne obliviscamur imprimis in Iesu Christo, Michael statum suum reliquit tamquam Patrem caelestem, ut veniret et amaret electos discipulorum suorum in terra; et hoc in tantum, quod divina potestate impugnans peccatum et diabolum renuit. Hic intellegimus themata **separationis** ac **communionis** inseparabiles esse. In terra, electi carnaliter ab his qui diligit ingredi ad **communionem** spiritualem debet **separari et « unum » cum Christo et omnibus electis eius et fidelibus eius angelis bonis.**

Desiderium « *costae* » ad suum locum initialem revertendi suam significationem invenit in coitu sexuali hominum, carnis et spiritus actus, in quo vir et mulier carne unam carnem efformant.

II, ' *erat uterque nudus homo et uxor eius, et non erubescebant* '.

Corporis nuditas non omnes vexant. Sunt nisl naturae. In principio historiae humanae, nuditas corporis non erubuit " *pudorem* ". Aspectio " *pudoris* " ex peccato erit, quasi comedere de *"ligno scientiae boni et mali* " mentem

humanam aperire possit ad effectus ignotos hactenus et neglecta. Reapse fructus vetiti arboris huius mutationis auctor non erit, id solum erit medium, quia qui bona rerum ac conscientiae mutat Deus est ipse solus. Ipse est qui *pudoris* affectum excitabit ut coniuges peccatores de corporis nuditate, quae responsabilis non erit, mentibus suis sentiat; quia culpa moralis erit et voluntas tantum ad inoboedientiam perficiendam, a Deo notatam.

In summa doctrinae Geneseos II, Deus nobis sanctificationem reliquorum seu sabbatum septimi diei nobis exhibuit, qui prophetat magnam requiem, quae septimo millennio tribuetur tam Deo quam electis suis fidelibus. Sed haec requies debuit lucrari per pugnam terrenam, quam Deus geret contra peccatum et diabolum, incarnatum in Iesum Christum. Terrestris Adami experientia hoc consilium salvificum a Deo designatum illustravit. In Christo caro factus est, ut electum suum crearet carnem, qui tandem caelestem corpus angelis similem recipiet.

Genesis 3

separatio a peccato

III, ' *serpens fuit callidissimus inter omnes bestias agri quae fecerat Dominus Deus. et dixit ad mulierem, Num vere dixit Deus, Non comedetis de omni arbore horti?* »

Pauperes " *serpens* " calamitatem habuit, qua media astutissima angelorum a Deo creatarum « *astutissima » usus est.* Quorum animalia reptilia, ut serpens *non* loquebatur; lingua particularis imaginis Dei homini datae. Indica bonum, diabolus facit loqui ad mulierem, quando separatur a viro. Haec solitudo ei perniciosa erit, quia Diabolus coram Adamo difficilius inducens homines ad non obediendum ordini Dei.

Iesus Christus exsistentiam diaboli revelavit, quam designat dicens Ioan. VIII, 44, eum esse « *patrem mendacii et homicidam ab initio* ». Verba eius intendunt certitudines humanas movere et ad « Ita vel non » a Deo postulatum, addit « sed » vel « forte », quae veritates removet quae suam vim veritati praebent. Praeceptum divinitus acceptum ab Adam qui tunc transmisit ad uxorem suam, non audivit vocem Dei qui praecepit. Etiam dubitatio innititur viro, ut: “Numquid intellexit quid dixerit ei Deus? »

III, ' *respondit mulier serpenti: de fructu arborum paradisi comedimus* '.

Ad tertium dicendum quod evidentia videtur sustinere verba Diaboli; ratiocinatur et intelligenter loquitur. " *Mulier* " primum errorem ei respondet loquenti " *serpenti ";* quod non est consuetum. Uno modo, quia iustificat bonitatem Dei, qui dedit eis facultatem edendi ex omnibus arboribus, excepta illa quae prohibita est.

III, ' *ad fructum vero ligni quod est in medio paradisi, dixit Deus, non comedetis, nec tangetis, ne moriamini'* .

Adae transmissio verbi divini praecepti apparet in sententia " *ne moriamini* ". Haec verba non sunt a Deo dicta, quia dixit ad Adam: " *Quotidie comederis ex eo, morieris* ". Debilitas autem verborum divinorum ad consumptionem peccati incitabit. Suam oboedientiam Deo iustificando ob *"timoris* " " *mulierem* " causam facultatem praebet diabolo confirmandi hunc « *timorem* », qui secundum eum non iustificatur.

III, ' *Dixit autem serpens ad mulierem: Non moriemini ;* »

Mendax autem dux in hoc verbo manifestatur, quod Dei verbis contradicit: « *Non morieris* ».

III, ' *scit Deus quod in die qua comederitis ex eo aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii, scientes bonum et malum* '.

Nunc debet iustificare ordinem a Deo datum, cui pravam et contentionem attribuit cogitatio: Deus vult te servare in turpitudine et minoritate. Te ipsum velit ne te similis ei. Cognitionem boni et mali ponit pro commodo quod Deus sibi soli servare vult. Quod si bonum est scire bonum, ubi prodest scire malum? Bonum et malum sunt absoluta opposita, sicut dies et nox, lux et tenebrae, ac cognitio est experiendi seu agendi; Reapse Deus iam homini dederat cognitionem boni et mali **intellectualem praebens** arboribus paradisi et **vetabat** eum qui "bonum et malum" repraesentat; quia symbolica est imago diaboli, qui concreto successive expertus est, *bonum* , deinde *malum* , contra Creatorem suum rebellando.

VI, ' *vidit mulier quod arbor esset bona ad cibum et delectabile visu, et quod esset pretiosa ad mentem aperiendam; sumpsit de fructu suo et comedit; dedit etiam viro, qui erat cum ea, et ipse comedit* .

Verba e serpente orta suum effectum habent, dubitatio evanescit et mulier magis magisque persuasum est anguem ei verum nuntiasse. Fructus bonus videtur et visibiliter ei gratus, sed ante omnia aestimat « *pretiosum esse ad aperiendam intelligentiam* ». Optatum obtinet exitum Diabolus, mox rebellis habitus sui assecla reparavit. Et comedendo fructum vetitum, ipsa fit lignum scientiae mali. Adam amore permotus uxoris suae a qua separari paratus non est **,** Adam mavult funestum suum fatum communicare , quod scit Deum applicaturum esse mortalem sanctionem suam . Et manducans vetitum fructum per vices, totum illud est duobus qui permittunt tyrannicam dominationem diaboli. Attamen, mirum in modum, hic amor passionalis ad imaginem est eius quod Christus pro suo electo experietur, consentiens etiam pro ea mori. Item, Deus potest Adam intelligere.

Gen. III, ' *aperti sunt oculi amborum, et cognoverunt se esse nudos, et consuerunt folia ficus, et fecerunt sibi cingulum* '.

Hoc momento, cum peccatum ab hominibus duobus consummatum est, numeratio 6000 annorum a Deo cogitata incepit. Primo quidem, eorum conscientia a Deo transfigurata. Oculi qui haud pauca desiderii fructus « *grati visui* » fuerunt, victimae sunt novi iudicii rerum. Commodum autem speratum et quaesitum in incommodum vertit, quod *pudorem* sentiunt de nuditate sua, quae necdum nec erga se, nec in Deum dubium erat. Nudatio corporalis detegitur tantum erat aspectus carnalis spiritualis nuditatis, in qua se invenerunt conjuges inobedientes. Quae quidem spiritualis nuditas eos divina iustitia et sanctio mortis ingressa ademit, ita ut primus effectus mortis divinitus divinitus patefactae nuditatis esset effectus. Ita mors consecuta est peritiam mali; quod Paulus docet,

Rom. 6, 23: *Stipendia enim peccati mors* . Ad eorum nuditatem operiendam, coniuges rebelles convenerunt ad inceptum humanum, quod *"suere folia ficulnea " ad " cingula "* facienda erant . Haec actio spiritualiter imaginat conatum humanum ad se iustificandum. " *cingulum* " fiet symbolum veritatis, *Eph* . Opponitur ergo cingulum e foliis ficulneis ab Adamo, figurae posterioris mendacii , **quod** *peccator* ad confirmandum se recipit.

Gen. 3, 8: *audiverunt vocem Domini Dei ascendentis per hortum ad vesperam, et abscondit se vir et uxor eius a facie Domini Dei in medio ligni paradisi* .

Qui renes et corda perscrutatur, id quod nuper factum est scit et congruit cum consilio salutari suo. Hoc solum initium est quod diabolo in area providebit ut cogitationes eius et malam naturam suam patefaciant. Sed hominem oportet convenire quia multa habet ut ei dicas. Homo autem non festinat obviam Deo, Patri suo, Creatori suo, quem nunc solum fugere quaerit, tantum audire opprobria timet. Et ubi in horto isto de conspectu Dei abscondis? Item, credens quod *ligna paradisi* a facie sua abscondere possunt, testatur statum mentis, in quem cecidit Adam, ex quo peccator factus est.

IX: *Vocavit autem Deus hominem, et dixit ei: Ubi es?* »

Deus probe novit ubi Adam abscondit, sed interrogat eum interrogans: “ *Ubi es?”.* » porrigere manum adiutricem et ad suae culpae confessionem trahere.

Gen. III, ' *qui dixit, vocem tuam audivi in paradiso, et timui, eo quod nudus essem, et abscondi me* '.

Responsum ab Adamo datum in se est suae inoboedientiae confessio et Deus verbis suis utetur ut suam viam experiatur peccati exhibendi.

11 *Dixit autem Dominus Deus: Quis tibi dixit quod nudus es? Nonne de arbore, quam prohibui tibi ut comederem, edis?* »

Deus ab Adamo confessionem culpae suae vult extrahere. A deductione deductionis clare terminat hanc quaestionem: " *Numquid ex arbore, quam prohibui tibi comedere?"* ».

Gen. 3, ' *Dixit vir: Mulier, quam posuisti mecum, de ligno dedit mihi, et ego comedi* '.

Quamvis vera sit, Adae responsio gloriosa non est. Diaboli characterem in se gerit, nec amplius scit respondere necne, sed ut satanas, in circuitu respondet, ne suam et immensam culpam admittat. Eo pergit ad commonefaciendum Deum suae partis experientiae, cum ei primum reum dederit uxorem, ipse coram se cogitat. Optima pars fabulae est omnia vera esse et Deum non ignorare, quia peccatum in suo proposito necessarium fuit. Ubi autem erratum est, exemplo mulieris prae se ferens, praeponit in detrimentum Dei, et haec maxima culpa fuit. Quia ab initio Deus erat prae omnibus et omnibus diligendus.

Gen. 3, 13 *Et dixit Dominus Deus ad mulierem: Quare hoc fecisti? Respondit mulier: Serpens decepit me, et comedi illud* .

Tunc magnus Iudex ad mulierem accusatam a viro se convertit, ibique iterum respondet mulieris responsionis veritas: « *Serpens seduxit me, et comedi eam* ». Et ideo se seduci passa est, id est culpa mortalis.

III, 'et *dixit Dominus Deus ad serpentem, quia hoc fecisti, maledictus eris super omnia pecora et omnes bestias agri, dies vitae tuae* '.

Hoc tempore, Deus non quaerit serpentem *cur* hoc fecerit, quia Deus scit eum a Satana diabolo adhibitum esse. Sors quod Deus dat serpenti » actualiter ad ipsum diabolum pertinet. Nam *serpens* immediata fuit applicatio, sed Diabolus sola prophetia fuit, quae post victoriam Iesu Christi de peccato et morte completa est. Ad secundum dicendum quod, secundum Apoc. XII, prima forma huius applicationis fuit expulsio a regno caelorum, sicut etiam angeli mali e castris. Proiecti sunt in terram, quam non relinquent usque ad mortem suam et per mille annos, in terra desolata, Satan in pulvere, qui suscepit eos qui propter eum mortui sunt, et libertate qua abusus est. In terra maledicti a Deo, sicut serpentes, timidi et cauti, quia victus est a Iesu Christo, et fugientem hominem, qui factus est eorum inimicus. Nocent homines latentes in invisibilitate corporum caelestium, contra se invicem collocando.

Gen. III, *inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius, caput tuum conteret, et tu conteres calcaneum eius* .

Ad "serpentem" applicata haec sententia rem expertam et servatam confirmat. Eius applicatio ad diabolum subtilius est. Inimicitias eius inter eius et humanitatem confirmatur et agnoscitur. « *Semen mulieris quae caput comminuit* », illud erit Christi et electi fideles eius. Ipsum denique annihilare vult, sed antequam daemones perpetuo possibilitatem haberent " *calcaneum vulnerandi* " " *mulieris* ", ipsius Christi electae imaginem, primo per hoc " *calcaneum* ". *Calcaneus* enim est fulcrum humani corporis, sicut lapis *angularis* , in quo templum Dei spirituale construitur.

Gen. III, ' *ad mulierem dixit, ego augebo dolorem partus, cum dolore paries filios, et desiderium tuum erit ad virum tuum, ipse autem dominabitur tui'* .

Mulier, antequam per suam mortem tradatur, " *in uterum suum dolere debebit* "; " *cum dolore pariet* ", omnia ad litteram peracta et notata. Sed hic iterum notandum propheticum imaginis sensum. Apud Ioannem 16, 21 et Apoc. 12, « *Mulier in doloribus partus* » Ecclesiam Christi significat in imperiali romano, ac deinde papales persecutiones christianae aetatis.

Gen. _ *Maledicta erit terra propter te. Labore insistens, ut inde alimenta obtineas omnibus diebus vitae tuae* » .

Reversus ad hominem, ei Deus exhibet verae condicionis suae descriptionem, quam turpiter occultare conabatur. Eius culpa plena est, et Adam etiam deprehendet, priusquam eum tradat, mortem suam antecedere statuto maledictionis, quo aliqui mortem vitae anteponant. Horrendum est humi maledictum et duram Adam discet viam.

Gen. III, ' *spinas et spinas dabit vobis, et fœnum agri comedetis* '.

Perit facilis cultus paradisi Eden, succedit assidua pugna contra macellos, *vepres, spinas* et zizania quae multiplicant in solo terrae. Eo magis quod haec terrae maledictio mortem humanitatis maturabit quod, scientifico "profectu", homo proximis diebus veneno se veneno chemico in solo segetum imposito, ad herbas et pestes insectorum tollendas. Cibus copiosus ac facilis accessus non diutius praesto erit extra hortum e quo expelletur uxor Dei dilectissima.

Gen. 3, 19: *in sudore vultus tui vesceris pane, donec revertaris in terram de qua sumptus es; pulvis enim es et in pulverem reverteris* ».

Hoc fatum, quod in hominem cadit, iustificat formam in qua Deus suam creationem suamque formationem prorsus revelavit a « *pulvere terrae* ». Adamus discit suis expensis et nostris expensis quid sit a Deo mors evocata. Videamus mortuum hominem nihil aliud esse quam « *pulvis* », et extra hunc « *pulverem* » spiritum vivum emergentem ex corpore mortuo non remanentem. Eccl. 9, et aliae citationes hunc mortalem statum confirmant.

Gen. III, 20: ' *Adam vocavit uxorem suam Evam, erat enim mater omnium viventium* '.

Hic rursus dominationem suam Adam designat super " *mulierem ", ei nomen suum " Evam* " vel "Vita" nominans ; nomen iustificatum est ut fundamentalis historiae humanae veritas. Omnes posteri sumus remoti, nati ab Eva, uxore seducta Adae, per quam transmissa est maledictio mortis, et eris usque ad reditum in gloria Iesu Christi in primo vere MMXXX.

Gen. 3, 21; *Fecit Deus Adae et uxori eius vestes pelliceas et induit eos* .

Deus non obliviscitur peccatum coniugum terrestrium pertinere ad eius salutaris consilii, quod iam in forma demonstrata accipiet. Post peccatum, indulgentia divina praesto fit in nomine Christi, qui a militibus Romanis immolabitur et crucifigetur. Quo facto, innocens, ab omni peccato immunis, pro suis unici fidelibus electis pro delictis suis ad satisfaciendum mori consentiet. Ab initio animalia innocentes a Deo interfecta sunt ut nuditatem Adam et Evae eorum *pellibus* operirent. In hoc actu reponit « *iustitiam* » ab homine imaginatam cum eo quod ei per fidem imputat salutis suae consilium. « *Iustitia* » ab homine imaginata tantum mendacium fallax fuit atque in eius locum Deus illis « *vestem* » symbolicam « *verae iustitiae suae* », « *cingulum veritatis suae* » innititur voluntario sacrificio Christi et Ecclesiae. obla- tionem suam pro redemptione eorum, qui eum fideliter diligunt.

Gen. 3, 22: " *YahWeH Dixit Deus: Ecce homo factus est quasi unus ex nobis, ad agnitionem boni et mali. nunc ne mittat manum suam et sumat de ligno vitae et comedat et vivat in* saecula

In Michaele, Deus angelos suos bonos alloquitur, qui dramate testantur quod in terris modo factum est. Quibus ille dixit : *Ecce homo factus est quasi unus ex nobis, propter scientiam boni et mali* . Pridie autem ante mortem suam, Iesus Christus hoc modo de Iuda proditore, qui eum religionibus Iudaeis tunc Romanis crucifigendum traderet, utetur, hoc Io . *nonne ego te duodecim elegi? Et ex vobis unus daemon est.* ». " *nos " in hoc versu " te "* fit propter diversum contextum, aditus autem Dei idem est. Vocabulum « *unum nostrum* » significat Satanam, qui adhuc liberum accessum et motum habet in regno Dei caelesti inter omnes angelos, qui ab initio terrenae creationis creati sunt.

Necessitas ne homo de *"ligno vitae* " comederet, postulata veritatis, ad quam Iesus venit ut testimonium perhiberet verbis suis ad Praefectum Romanum Pontium Pilatum. « *Lignum vitae* » erat imago Christi Redemptoris et edere significabat se sua doctrina et tota sua spirituali personalitate nutrire, eum in substitutum et personalem servatorem assumere. Haec unica condicio erat quae consummationem huius " *arboris vitae* " iustificare potuit. Virtus vitae non erat in arbore, sed in una arbore: Christus. Praeterea haec arbor vitam aeternam condidit et post peccatum originale haec vita aeterna perpetuo amissa est usque ad ultimum

reditum Dei in Christo et Michaelis. « *Lignum vitae* » et ceterae arbores ergo pariter ac hortum Dei evanescere potuerunt.

Gen. 3, 23: ' *Et expulit eum Dominus Deus de paradiso voluptatis, ut coleret terram de qua sumptus est* '.

Reliquum est ut Creatori de mirabili horto depelleret humanos coniuges, qui ab primo Adam formati (verbum quod humanam speciem significat: rubeum = sanguineum), inoboedientiae se indignos ostenderunt. Et extra hortum, vita dolorosa, corporaliter et mente debilitata, incipiet pro eo. Reditus ad terram quae dura facta est et rebellis, homines " *pulvis " originis* suae admonebit .

III, *sic Adam eiecit; et posuit super paradisum voluptatis cherubim, qui levavit gladium flammeum ad custodiendum viam ligni vitae* .

Adam iam non est qui hortum custodit, sed angeli eum prohibent ne ingrediatur. Hortus tandem evanescet paulo ante diluvium quod anno 1656 factum est a peccato Evae et Adami.

In hoc versu utilem habemus declarationem ad locandam paradisi Eden locum. Angeli custodes positi sunt *ad orientem paradisi* , qui ipse est igitur ad occidentem loci ubi Adam et Eva recedunt. Regio supposita in initio huius capitis praesentata huic declarationi conformis est: Adam et Eva recedunt ad terram meridiem montis Ararat et hortus vetitus in "aqua abundantibus" area Turciae prope lacum Van, esto sita. ad occidentem constiterunt.

Genesis 4

Separatio per mortem

Hoc caput 4 nobis melius intelligatur cur necesse fuerit Deum offerre Satanae et suis daemonibus rebellibus, demonstrationem officinam quae amplitudinem malitiae eorum manifestat.

Habebat in coelo limites nequitiae, quia coelestes non habebant se interficiendi; erant enim omnes momentaneum immortales. Hoc igitur rerum condicio non permisit ut Deus altam malitiam et crudelitatem, qua inimici poterant, patefacerent. Terra itaque creata est, ut mortem crudelissimis formis permittat, ut mens satanae cogitari possit.

Hoc caput IV, sub symbolico sensu huius numeri 4, quod est universalitas, positos, circumstantias suscitabit primae mortes terrestris humanitatis; mors est eius indoles particularis et singularis universalis inter omnes creaturas a Deo factas. Post peccatum Adae et Evae vita terrena *spectaculum fuit mundo et angelis,* ut dicitur 1 Cor. 4, 9, inspiratus et fidelis testis Paulus, ex-Saul Tarsensis, primus commissarius persecutoris. ecclesie Christi.

IV, 1: *Adam* ***cognovit*** *Evam uxorem suam; concepit et peperit Cain et dixit: " Formavi virum in adiutorio IaHWéH* .

In hoc versu Deus revelat nobis significationem quam dat verbo " *scire* ", et hoc est vitale principium justificationis per fidem, sicut scriptum est apud Johannem 17, 3: " *Nunc vita aeterna est ut **cognoscant** vos unum Deum verum et quem misisti Iesum Christum* . Deum nosse significat amantem cum Ipso necessitudinem exercere, spiritualem in casu, carnalem in Adam et Eva. Hoc exemplum primi coniugum iterum secutus est, "puer" ex hoc amore carnali natus est; tum etiam « filius » renascetur oportet in relatione spirituali cum Deo experta. Haec nova nativitas verae Dei « *cognitionis* » revelatur in Apoc. 12, 2-5: « *Et in utero habens, clamabat in labore et in partu. ... genuit filium, qui reget omnes gentes in virga ferrea. Et raptus est puer eius ad Deum et ad thronum eius* ». Puer natus de Deo debet referre rationem Patris sui, sed non ita est cum primo filio qui natus est ex hominibus.

Nomen Cain adeptio significat. Istud illi sortis carnalem et terrenum praedicat nomen, spiritali oppositum, quod frater eius minor Abel erit.

Animadvertamus in hoc historiae humanitatis exordio, Matrem quae parit, cum hac nativitate coniungit Deum, quia sibi conscia est novae vitae creationem consecutionem miraculi a Deo magno Creatore YaHWéH patrati. In novissimis diebus hoc non est amplius aut raro.

IV, 2: *iterum peperit Abel fratrem suum. Fuit Abel pastor, et Cain arator* ».

Abel autem interpretatur spiritus. Plus quam Cain, puer Abel, Adae exemplum, qui primus pulmonis flatum a Deo accepit. Nam morte sua, a fratre interfecto, imaginem repraesentat Iesu Christi, veri Dei Filii, electorum servatoris, quos suo sanguine redimet.

Professiones duorum fratrum suas contrarias naturas confirmant. Sicut Christus, « *Abel pastor* » erat, et ut materialista infidelis terrestris, « *Cain arator* ». Hi primi filii historiae humanae sortis a Deo prophetatas annuntiant. Et veniunt ad singula in projecto salutari suo.

Gen. 4, 3: *Post aliquod tempus offerebat Cain de fructibus terrae;* »

Cain novit Deum esse et ei ostendere se velle eum honorare, eum « *oblationem fructuum terrae* » reddit, id est, quae eius opera produxit. In hoc munere sumit imaginem multitudinis Iudaeorum, christianorum, vel musulmanorum religiosorum, qui bona opera sua efferre non curant ut cognoscant et intellegant ea quae Deus amat et exspectet. Dona tantum significantia sunt si ab homine recipiente aestimantur.

IV: *Abel ex parte sua fecit eam de primogenitis gregis sui, et de adipibus eorum. YaHWéH Benignus respexit ad Abel et ad munus eius;* »

Abel fratrem suum imitatur, et ob professionem suam ut pastor, offert Deo « *a primogenito gregis sui et adipe eorum* ». Hoc Deo placet, quia in sacrificio primogenitorum horum « ***primogenitorum »*** perspicit imaginem sui sacrificii in Iesu Christo anticipatam et prophetatam. In Apoc. 1, 5 legitur: " *et a Iesu Christo, Teste fidelis, **primogenito mortuorum** et princeps regum terrae!" Ei, qui nos diligit, qui per sanguinem suum eruit nos a peccatis nostris* . Deus perspicit consilium salutare suum in oblationibus Abelis et solum gratum invenire potest.

V, ' *cain vero et oblationes eius non respexit. Iratusque est Cain vehementer, et concidit vultus eius.* »

Comparatus ad munus Abel, consentaneum est Deum munusculum praebere oblato Caino, qui perinde ac logice nonnisi confundi et contristari potest. « *Facies eius deiecta est* », sed nota quod molestia eum ducit ad « ***valde irritatum*** » et hoc non rectum est quia haec reactio fructus est vanae superbiae. Irritatio et superbia mox graviores fructus afferent: caedes Abelis fratris, quae est in invidia.

6, *dixit Dominus ad Cain: Quare iratus es, et cur deiecta est facies tua?* »

Solus Deus cognoscit causam suae optionis oblationis Abel. Cain non potest invenire nisi iniquum reactionem Dei, sed pro irascitur, Deum exoret ut permittat eum intellegere causam huius electionis apparentis iniquae. Deus rationem Caini plene novit, qui ei inscii vicem nequam servi exercet, Matth. 24, 48-49: ' *Si autem malus est servus', qui intra se dicit: Moram facit dominus meus venire,* ***si coepit percutere socios*** *, si comederit et biberit cum ebriis* . Deus ab eo quaestionem quaerit ad quam perfecte responsum sciat, sed rursus, dum id facit, occasionem ei tribuit ut causam doloris cum Eo communicet. Hae interrogationes a Cain non remanebunt, ut Deus eum admoneat contra malum, quod eum apprehendat.

IV, ' *profecto si bene egeris, vultum tuum levabis: si autem male feceris, peccatum ad ianuam iacet, et* ***concupiscentia eius tibi est*** *,* ***sed dominaris ei*** *'.* »

Postquam Eva et Adam comederunt et diaboli statum assumpsit, cum " *bonum et malum* " cognosceret, comparuit ut Cain impelleret ut fratrem suum Abel occideret. Duae electiones, *bonae et malae* , coram ipso sunt; " *bonus* " ducet eum ut se abdicat et electionem Dei acceptet etiam si illam non intelligat. Sed electio *mali* facit eum peccare in Deum, dum praevaricatur sextum praeceptum, ' *non occides* '; et non, *non occides* , ut interpretes tradiderunt. Mandatum Dei crimen damnat, non homicidium reorum, quod iubendo fecit licitum, et in hoc casu, adventus Jesu Christi nihil mutavit in justo Dei judicio.

Nota formam in qua Deus *peccatum evocat, ac si de muliere loqueretur, secundum quam dixerat Evae* **,** Gen. ». Deus enim tentatio « *peccati* » similis est ac mulieri quae virum suum seducere vult ac ne se « ***dominari*** » permittat ab ea vel ab illo. Hoc modo Deus homini dedit ne permitteret se per " ***peccatum "*** se seduci, quod per mulierem repraesentatur.

VIII, ' *Locutus est autem Cain ad Abel fratrem suum; Cumque essent in agro, cecidit Cain super fratrem suum Abel, et interfecit eum.* »

Quamvis hoc divinum monitum, natura Caini fructum suum dabit. Post verborum permutationem cum Abel, Cain, homicida in spiritu ab initio, sicut pater ejus spiritualis, diabolus, " *Conjecit se in fratrem suum Abel, et interfecit eum* ." Haec experientia fatum vaticinatur humanitatis ubi fratrem fratrem occidet, saepe de aemulatione saeculari vel religiosa usque ad finem mundi.

Gen. 4, 9 Et *ait Dominus ad Cain: Ubi est Abel frater tuus? Qui respondit: Nescio; Num custos fratris mei sum ego?* »

Cum dixisset Adae qui ab eo latebat: *Ubi es?* Dixitque Deus ad Cain : *Ubi est Abel frater tuus ?* », semper occasionem ei dare culpam confitendi. Stulte autem, quia ignorare non potest Deum scire se interfectum esse, contumeliose respondet " *Nescio* ", et incredibili arrogantia interrogat Deum vicissim interrogare: " *Ego sum custos fratris mei?* »

X, *dixit Deus: quid fecisti? vox sanguinis fratris tui clamat ad me de* terra

Respondet ei Deus, quod significat: Non tu illius es custos, quia homicida es. Bene novit Deus quid egerit et ei in tabula exhibet: « *vox sanguinis fratris tui clamat de terra ad me* ». Haec forma pictorialis, quae vocem effundendi sanguinis ad Deum clamat, adhibebitur in Apo. 6, ad evocandum in «5 ^{sigillum} », clamor martyrum a Romano pontificio persecu- tionis catholicae religionis interfectorum: Apo. VI, 9, 10: *cum aperuit quintum sigillum, vidi sub altari animas occisorum propter verbum Dei, et propter testimonium ipsorum.* ***Clamaverunt voce magna*** *, dicentes:* ***Usquequo, sancte et verus Magister, cessas iudicare et vindicare sanguinem nostrum de his qui habitant in terra?*** ». Sic iniuste fusus sanguis ultionem reis requirit. Haec legitima vindicta veniet, sed aliquid est quod Deus sibi soli reservat. Deut. XXXII, 35 dicit: *vindicta et retributio mea, cum offendiculum ipsorum. prope est enim dies exitii et non tardabit quid* expectat In Isa. 61:2, cum " *anno gratiae* ", " *dies ultionis* " est propositum Messiae Iesu Christi: "*... misit me... annuntiare annum gratiae. YaHWéH,* ***dies vindictae a Deo nostro*** *; omnes afflictos consolari ;* ...". Nemo intellegere potuit hanc " *publicationem* " *anni gratiae " a die ultionis* MM annis separandam esse .

Et sic mortui non possunt nisi in memoriam Dei clamare, cuius memoria est illimitata.

Crimen a Cain commissum iusta poena meretur.

IV, *maledictus eris in terra, quae aperuit os suum ad recipiendum sanguinem fratris tui de manu tua .* »

Maledictus Cain de terra, et non interficietur. Ad hanc igitur divinam clementiam comprobandam, fatendum est hoc primum crimen exemplum non habuisse. Cain nesciebat quid interficeret, et ira excaecavit omnem rationem, quae eum ad perniciem feritatis duxit. Cum mortuus sit frater eius, amplius non scire poterit quid sit mors. Lex ergo a Deo constituta in Exo. 21:12 efficietur: " *Qui hominem percusserit mortaliter, morte punietur* ."

Hic versus etiam hanc vocem exhibet: *Terra, quae aperuit os suum ad accipiendum de manu tua sanguinem fratris tui* . Deus terram personat, ei os dans quod sanguinem super illud effundit absorbet. Tunc os hoc ad se loquitur, et actus Mortalis, quae polluit, admonet. Deut. XXVI, 10: aperuit ***terra os suum*** *, et deglutivit eos in Core, quando mortui sunt qui convenerant: et ignis comedit ducentos quinquaginta viros, servierunt populo monentis.* . Tunc erit Apoc. XII, 16: *et adiuvit terra mulierem,* ***et aperuit terra os suum*** *, et deglutivit flumen quod eiecit draco de ore suo* . " *Fluvius* " significat foedera Francorum catholicae monarchicae, quarum praecipue turmas militares "draconum" creaverunt, protestantes fideles persecuti sunt eosque in montana persecutus est. Hic versus duplicem habet significationem: Protestantium armata resistentia, deinde cruenta Seditio gallica. In utroque casu expressio " *terra os suum aperuit* " id exprimit ut sanguinem multitudinis hominum recipiat.

Gen. _ *vagus et vagus eris super terram.* »

Poena Caini finitur in terra, quam primus humano sanguine foedavit; qui primitus ad imaginem Dei creatus est. Cum peccatum, a Deo suas retinet proprietates, sed perfectam puritatem non amplius habet. Operatio hominis consistit maxime ad producendos cibos operando terram. Ergo cain aliis modis nutriendus erit.

Gen. 4, 13: *dixit Cain ad YaHWéH: Maior poena mea est quam ut portem* .

Quod significat: his conditionibus melius est me occidere.

IV , *ecce proicis me hodie de hac terra; a facie tua abscondar et ero vagus et profugus in terra et omnis qui invenerit me occidet* me

Hic iam loquax admodum est et condicionem mortis concludit.

Gen. 4, 15 *dixit ei Dominus: Si quis Cain occiderit, septuplum punietur Cain. Posuitque Dominus Cain signum, ut non eum interficeret omnis qui invenisset eum* .

Intentus est vitae Cain parcere ob causas iam visas, Deus ei dixit suam mortem pro « *ultione* », « *septies* » persolvendam esse. Deinde ponit *signum* quod ipsum conservabit. Hactenus Deus symbolicum valorem numeri "septem" prophetat, qui sabbatum designabit et quietis sanctificationem, quae in fine hebdomadum prophetavit, septimum millennii suae salutaris consilii plenitudinem inveniet. Sabbatum erit signum pertinendi ad Deum Creatorem, Ezech. XX, 14-20. Et Ezech. IX, *signum* imponitur his qui sunt Dei ne in hora poenae divinae occidantur. Denique ad confirmandum hoc principium **separationis tutae** , in Apoc. 7, " *signum* ", " *sigillum Dei vivi* ", obsignat *frontem* servorum Dei, et hoc " *sigillum" et "signum* " est. eius, sabbatum septimi diei.

Gen. _ _

Iam ad orientem Eden erat Adam et Eva postquam de paradiso Dei expulsi erant. Haec terra hic nomen accipit 'Nod' quod significat: tribulatio. Sic vita Cain mentis et corporis dolore notabitur, quia longe repulsus a facie Dei vestigia relinquit etiam in duro corde Cain, qui versu 13 dixerat, timens eum: Longe abscondar a facie tua . *faciem* ".

IV, ' *cognovit Cain uxorem suam; concepit et peperit Henoch. et aedificavit civitatem vocavitque urbem iuxta Henoch filium suum* .

Cain vero factus est patriarcha incolarum civitatis, cui primo sui filii nomen indidit: Enoch, quod significat: inchoare, instruere, exercere, et rem uti inchoare. Hoc nomen comprehendit omnia quae his verbis repraesentant et aptum est, quod Cain et eius posteri inaugurant speciem societatis sine Deo, quae usque ad finem mundi durabit.

IV, *Enoch genuit Irad, Irad genuit Mehuiael, Mehuiael genuit Metuschael, Metuschael genuit Lamech* . »

Haec brevis genealogia studiose sistit in charactere nomine Lamech, cuius significatio prorsus ignota manet, sed verbum ab hac radice ad disciplinam pertinet, sicut nomen Enoch, ac notio potentiae.

Gen. _ _ »

In hoc Lamech invenimus primum signum confractionis cum Deo, secundum quod " *relinquet homo patrem et matrem suam ad adhaerendum uxori suae, et erunt duo in carne una* " (cf. Gen. 2, 24). Sed in Lamech vir duabus mulieribus adhaeret, et tres in carne una fient. Patet ergo quod separatio a Deo est totalis.

IV, *genuit Iabalem Ada, ipse fuit pater habitantium in tentoriis et in gregibus* .

Jabal patriarcha est pastorum nomadicorum sicut quidam populi Arabum adhuc hodie sunt.

IV, *nomen fratris eius Iubal: ipse fuit pater canentium cithara et tibia* . »

Iubal patriarcha fuit omnium musicorum qui sine Deo in civilizationibus magni momenti locum obtinent, etiam hodie ubi cultura, scientia et artifex fundamenta sunt societatum recentiorum nostrarum.

Gen. _ *Soror vero Tubal Naama fuit* . »

Hic versus contradicit officialibus scriptorum dogmatibus qui aeneum sumunt ante aetatem ferream. Vere primi homines, secundum Deum, ferrum cudere sciverunt, et fortasse ab ipso Adamo, quia non dicit de Tubal Cain, quod sit pater eorum qui ferrum fabricant. Sed haec revelata singularia nobis data sunt, ut civilitatem ab primis hominibus extitisse intelligamus. Eorum culturae non minus excultae quam hodie inpiae fuerunt.

4, 23: “ *Dixit Lamech uxoribus suis: Ada et Sella, audite vocem meam! Mulieres Lamech, audite verbum meum. virum ad vulnus meum occidi, et a puero usque ad livorem meum.* »

Iactat Lamech duas uxores suas occidisse virum, quae ei Dei iudicio nocet. Sed arrogantia et ludibrio addit se etiam iuvenem occidisse, qui causam suam in Dei iudicio graviorem reddit et authenticam «homicidam» reddit et reum iterat.

IV, *septies vindicabitur Cain, et Lamech septuagies septies.* »

Deridet ergo indulgentiam quam Deus ostendit erga Cain. Cum enim post hominem occiderit, septies septies uindicta est morte Cain, occiso uiro et iuvene, septies septies a Deo vindicabitur Lamech. Tam nefanda dicta existimare non possumus. Et voluit Deus hominibus revelare prima eius genera secundae generationis, Caini usque ad septimum, Lamech, summum impietatis gradum pervenisse. Et haec est demonstratio consequentiae ab eo separandi.

IV, ' *Adam adhuc cognovit uxorem suam; Peperit itaque filium, et vocavit nomen eius Seth : dixit enim : Condidit mihi Deus semen aliud in loco Abel, quem occidit Cain* .

Nomen Seth, quod Hebraice dicitur, fundamentum humani corporis designat. Alii vertunt pro aequiparatione vel restitutione, sed non potui invenire iustificationem huius propositionis in Hebraeo. Retineo igitur "fundamentum corporis", quia Seth fiet radix seu fundamentum funda- mentum fidelium stirpis, quod Gen. 6, designabit nomine " *filii Dei* ", relictis "mulieribus" progenitae rebellis posteritatis. Cain contra eos qui fallunt, appellatio filiarum *hominum* .

Apud Seth, Deus seminat et resuscitat novum *semen* , in quo septimus progenies, alius Enoch, in exemplum datur Gen. CCCLXV annos vitae terrestris in fidelitate erga Deum Creatorem vixit. Hic Henoch bene nomen suum sumpsit, quod eius « educatio » in gloriam erat dissimilis nominis Dei, filius Lamech, filii generis Cain. Et uterque, Lamech rebellis, et Enoch iustus, septimus progenitus est generis eorum.

Gen. _ *Tunc populus coepit invocare nomen YaHWéH* . »

Enosch interpretatur homo, mortalis, impius. Hoc nomen iungitur cum tempore quo homines nomen YaHWéH invocare coeperunt. Quod autem Deus his duobus rebus coniungendo vult indicare nobis est, quod homo fidelis stirpis suae conscius est malitiam naturae suae, quae est mortalis. Quae conscientia eum duxit Creatorem suum ut eum honoraret, eique cultum sibi gratum redderet fideliter.

Genesis 5

Separatio per sanctificationem

In hoc capite V, Deus congregavit illi fidem quae permansit. Singula tantum primorum versuum studium tibi offero, quae nos sinunt comprehendere causam huius recensionis, quae tempus inter Adamum et Noe celebrem tegit.

V, 1: *hic est liber seminis Adam. Cum creavit Deus hominem,* ***ad similitudinem Dei fecit illum*** .

Hic versus regulam ponit pro indice nominum citatorum. Omnia hac innituntur commemoratione: « *Cum creavit Deus hominem,* ***ad similitudinem Dei fecit illum*** ». Intelligendum igitur est hominem hunc album ingredi debere suam « ***similitudinem Dei*** » servare debere. Sic intellegere possumus cur nomina haec tam magna quam Cain non in hunc numerum ingrediantur. Quia non de similitudine corporis, sed de morum similitudine agitur, et de Cain et posteris eius modo 4 diximus.

V, ' *virum et mulierem creavit, et benedixit illis, et vocavit nomen hominis quando creati sunt* '.

Hic rursus commemoratio benedictionis Dei viri ac mulieris significat benedicta a Deo nomina quae afferentur. Instantia suae creationis a Deo momentum effert, quod dat ut agnoscatur ut Creator Deus, qui separat, servos suos sanctificat, signo sabbati, cetera quae septimo die ab omnibus hebdomadibus observantur. Benedictionem Dei conservandam cum sanctificatione sabbati et similitudinem morum eius condiciones a Deo requiruntur ut homo dignus maneat ut homo *dicatur* . Praeter hos fructus, homo suo iudicio fit « animal », magis enucleatum et eruditum quam aliae species.

Gen. V, 3: *Adam, cum esset centum triginta annorum, genuit ad imaginem suam ad imaginem suam, et vocavit nomen eius Seth* .

Inter Adam et Seth visibiliter desunt duo nomina: Cain, qui non est ex fide generis, et Abel, qui sine semine mortuus est. Vexillum beatae lectionis sic demonstratur. Idem erit de omnibus aliis nominibus memoratis.

V, fuerunt *dies Adam post nativitatem Seth octingenti anni; et genuit filios et filias* .

Sic intelligendum est quod Adam *genuit filios et filias* , ante nativitatem *Seth* , et post eam, sed non manifestavit fidem patris vel Seth. Homines « animales » se coniungunt infideles ac despiciens ad Deum vivum. Ita inter omnes, qui ei nati sunt, post Abel mortem, primus « *Seth » se sua fide et fidelitate erga Deum YaHWéH, qui terrenum patrem suum creavit ac formavit, distinxit.* Alii post eum, reliqui anonymi, eius exemplum secuti sunt, sed anonymi manent, quod elenchus a Deo electus in primorum fidelium cuiusque posteritatis successione sistitur. Haec explicatio intellegibilem reddit iam aetatem altam, “CXXX annis” pro Adam, cum natus est filius eius Seth. Quae ratio in singulis electis, quae in Noe

sistit, longi enumerantur, quia tres eius filii: Sem, Cham et Iapheth non erunt electi, non in spirituali similitudine.

V, *omnes dies quos vixit Adam nongenti triginta anni sunt; et mortuus est* ".

Pergo ad septimum electum, cui nomen est Enoch; Enoch, cuius natura absoluta est Enoch filii Cain.

V, Henoch , *cum esset annorum sexaginta quinque, genuit Mathusalam* .

V: *Enoch, postquam genuit Mathusalam, ambulavit cum Deo trecentis annis; et genuit filios et filias* .

V, *omnes dies Henoch trecenti sexaginta quinque anni* .

V, *cum Deo ambulavit Henoch;* ***et iam non erat, quia Deus illum assumpsit*** ».

Hoc peculiari modo exprimitur Enoch casus quem Deus nobis revelat: antediluviani etiam suos "Elias" in caelum adduxerunt, sine morte obierunt. Differt enim formula huius versus ab omnibus aliis, quae finiunt quoad vitam Adami, cum verbis, *Tunc mortuus est* .

Deinde venit Metushelah, homo qui longissimus in Terra vixit annis DCCCCLXVIIII; deinde alius Lamech huius versus a deo benedictus.

Gen. V, 28: *Lamech, cum esset annorum centum octoginta duorum, genuit filium* .

Gen. 5, 29: “ *Vocavit nomen eius Noe dicens: Hic consolabitur nos in labore nostro et in labore manuum nostrarum, venientem de* ***terra ista, cui maledixit YaHWéH*** .

Ad huius versiculi sensum, sciendum quod nomen Noe significat: cetera. Lamech certe non cogitavit quantum ad eius verba vera essent, quod solum " *exsecrabilem terram* " ab angulo " *laboris nostri et laboris manuum nostrarum* " vidit. Sed in tempore Noe, perdet eam Deus propter hominum malitiam, quam portat, sicut intelligi permittit Gen. Lamech autem, pater Noe, electus fuit qui, sicut pauci sui temporis electi, paenitebat videre hominum malitiam circa eos crescere.

V, 30: *Vixit Lamech, postquam genuit Noe, quingentis nonaginta quinque annis; et genuit filios et* filias

V, *omnes dies Lamech septingenti septuaginta septem anni; tunc mortuus est* »

V, 32: ' *Noe quingentorum annorum genuit Sem, Cham et Iapheth* ' .

Genesis 6

Separatio non

VI, ' *cum coeperunt multiplicari super faciem terrae, et natae sunt eis filiae* ' .

Iuxta lectiones antea didicerat, humana haec multitudo animalis norma est quae Deum contemnit, qui sic bonas causas etiam eas respuit. Seductio Adae ab

Eva uxore sua in omni humanitate repraesentetur et secundum carnem consuetum est: puellas seducunt viros et obtinent ab eis quod cupiunt.

VI, ' *videbant filii Dei quod pulchrae essent filiae hominum, et acceperunt uxores ex omnibus quas elegerant* '.

Haec ubi res insidiosa geruntur. Tandem evanescit **separatio** inter sanctos et irreligiosos infideles. Sanctificati consequenter hic appellati " *filii Dei* " cadunt sub stupro " *filiarum hominum* " seu "animalis" coetus humani. Societates per matrimonium causa sic fiunt ruina separationis **a** Deo desideratae et petitae. Haec memorabilis experientia fuit quae postea eum duceret ad prohibendos filios Israel, ne alienas uxores duceret. Diluvium qui sequitur, ostendit quantum huic prohibitioni obsequendum sit. Ad omnem regulam sunt exceptiones, quia quaedam mulieres sumpserunt Deum verum cum viro Judaico, sicut Ruth. Periculum non est quod mulier extranea sit, sed ut " *filium Dei " ad apostasiam paganam* ducat, dum adoptat traditionem gentilium suorum originum religionem. Contrarium etiam prohibetur quia mulier "filia Dei" in periculo mortali se ponit matrimonium "filium hominum" "animalium" et falsae religionis, quod est periculosius ei. Omnis enim "mulier" vel "puella" est "mulier" solum in vita sua in terra, et electa in eis accipiet sicut homines asexualis corpus caeleste angelis Dei similem. Aeternitas est uniex et imago characteris Iesu Christi, exemplar divinum perfectum.

Quaestio nuptialis adhuc adest. Qui enim ducit aliquem, qui non est de religione sua, testimonium perhibet contra fidem suam, sive sit rectum sive perversum. Praeterea haec actio indifferentiam erga religionem demonstrat ac propterea in ipsum Deum. Electi Deum super omnia diligere debent ut electione digni sint. Attamen displicet ei societas cum extraneo, officialis electus qui contrahat, indignus fit electione et fides praesumptuosa fit, illusio quae in gravi deceptione terminatur. Reliquum est ut finalem deductionem trahat. Si matrimonium hoc problema adhuc proponit, idcirco hodiernus societas humana se in eodem invenit fornicationis statu ac tempore Noe. Nuntius igitur hic est pro ultimo tempore in quo dominantur mentes hominum, quae totaliter divinae «veritati clauduntur».

Deus propter momentum suum ad nostros « fines temporum » me duxit ut tandem hoc verbum in hac Genesi ratione revelatum evolveret. Quia electio antediluviani experientia felici " *principio* " ac tragico " *fine* " in apostasia et abominatione concluditur . Attamen haec experientia etiam compendiat illam ultimae Ecclesiae in forma institutionali "Septimi Adventus", publice et historice benedicta anno 1863, spiritualiter vero 1873, in "Philadelphia", in Rev. 3, 7, ad ″ initium ″ . ac " *evomuit* " a Iesu Christo in Rev. 3, 14, in " *Laodiceae* ", anno 1994, in *fine* , propter tepiditatem formalistam et propter societatem cum castris inimicis oecumenicis anno 1995. Tempus Itaque « *principium* et *finem* approbante Deo ad hanc christianam religiosam institutionem statuitur ». Sed sicut foedus iudaicum a duodecim apostolis a Iesu electis continuatum est, ita Adventus opus a me et ab omnibus prosequitur qui hoc propheticum testimonium accipiunt et opera fidei referuntur, quam Deus in principio adventusmi anni MDCCCXLIII benedictus est. 1844. Notum facio Deum motivas suae fidei benedixisse, non modum interpretationum propheticarum quae postea in dubium vocandae sunt.

Praxis sabbati, si fieri potest formalista ac traditionalis, nihil amplius Dei iudicii nihil aliud benedicit quam veritatis amor in electis suis notatus, « a principio ad finem » vel donec verus Christi reditus gloriosus positus est. ultimum tempus vere MMXXX.

Se exhibens in Rev. 1:8 Iesus Christus tamquam « *alpha et omega* », nobis clavem ad cognoscendum structuram et aspectum, in quo nobis in tota Bibliis revelatur, Suum « *iudicium* ». semper in observatione condicionis « *principii* » et in ea quae « in *fine* », vitae, societatis vel ecclesiae apparet. Hoc principium apparet in Dan. 5, ubi verba in pariete a Deo scripta, *numerata, numerata* , subsecuta sunt, *ponderata et divisa , principium* vitae Baltassar regis et tempus *finis eius* designant . . Hoc modo Deus confirmat iudicium suum in perpetuo potestate rei iudicatae fundatam. Sub observatione fuit ab initio , vel *alpha* , ad *finem , omega* .

In Apocalypsi et in themate epistolarum ad " *septem Ecclesias* " directae, idem principium « *principium et finem* » omnium ipsarum *Ecclesiarum definit* . Primum invenimus ecclesiam apostolicam, cuius gloriosum *principium* » commemoratur in nuntio *Ephesio tradito* et in quo « *finis* » eam ponit sub comminatione subtractionis Spiritus Dei propter defectum zeli. Fortunate nuntius in *Smyrna traditus* ante 303 testatur vocationem Christi ad poenitentiam exauditos esse ad gloriam Dei. Deinde Ecclesia Romana Papalis Catholica incipit a " *Pergamo* ", anno 538, et desinit in " *Thyatirae* " tempore Reformationis protestantismi, sed praecipue publice de morte Pii Papae VI in carcere in urbe mea. in Gallia, anno 1799. Deinde fit de fide protestantia, cuius approbatio a Deo etiam tempore finitur. Eius " *principium " in Thyatira* memoratur et *finis* eius in *Sardes anno 1843* revelatur ob praxim dominicae traditionis ex religione Romana. Iesus clarius non potuit esse, eius nuntius « *mortuus es* », non confusum ducit. Ac tertium sub " *Philadelphia et Laodicea* " casus institutionalis Adventismi quem antea vidimus claudit thema nuntiorum ad " *septem ecclesias* " et tempus temporum quos significant.

Nobis hodie ostendens quomodo res iam peractas iudicaverit et ab « *initio* » sicut Genesis, nobis dat Deus claves ad intellegendum quomodo facta et Ecclesias nostro tempore iudicet. « *Iudicium* » quod e nostro studio emergit, sic « *Sigillum* » Spiritus divinitatis eius fert.

Gen. 6, 3: « *Tunc ait Dominus: Non permanebit spiritus meus in homine in aeternum, quia caro est homo, et erunt dies eius centum viginti anni* . »

Minus quam 10 annis ante Christi reditum, nuntius hic hodie mirificam thema accipit. Spiritus vitae a Deo donatus *non permanebit in homine usque in aeternum, quia caro est homo, et erunt dies eius centum ~~viginti~~* ***novem*** *anni* . Non enim hoc significatum est quod Deus verbis suis dedit. Intellige me, et intellege: Deus non renuntiat sex milium annorum consilio electos vocandi et eligendi. Eius quaestio in immensa vitae longitudine, quam dedit antediluvianis, ex quo Adam 930 annos natus est mortuus, post eum alius Methuschela 969 annos natus vivet. Si vero DCCCCXXX annorum est fidelitas, tolerabilis est et etiam Deo placens, si vero superbe et abominabilis est Lamech, Deus existimat eum per annos CXX annos duraturum plus satis. Haec interpretatio historiae confirmatur, quia post

diluvium longitudo vitae humanae ad medium octoginta annorum redacta est nostro tempore.

VI, ' *Gigantes erant super terram in diebus illis,* ***sed et*** *filii Dei venerunt ad filias hominum, et pepererunt eis filios: isti sunt viri fortes antiqui .*'

Addenda habui praecisionem " ***et etiam*** " ex textu Hebraico, quia significatio nuntii mutatur. Deus nobis revelat primam suam creationem antediluvianam fuisse vexillum giganteum, ipsum Adamum circiter 4 vel 5 metrorum altitudine metiri debere. Procuratio superficiei terrae mutatur et minuitur. Unus gradus horum “ *Gigantium* ” quinque valuit apud nostros, et plus quinquies e terra alimenta acquisivit quam homo hodie. Terra igitur originalis celeriter per totam superficiem incolatur et inhabitatur. Haec subtilitas " ***et" etiam*** *" gigantum "* mensuram docet non mutatam esse ab societatibus sanctificatorum et abjectorum, *filiorum Dei* , et *filiarum hominum* . Noe igitur ipse gigas erat 4 ad 5 metrorum necnon liberorum et eorum uxorum. In tempore Moysi antediluviana haec signa adhuc in terra Canaane inventa sunt, et isti gigantes, Enakimi, qui perterrebant exploratores Hebraeos in terram missos.

V, ' *vidit Dominus quod multa malitia hominum in terra esset, et quod essent omnes cogitationes cordis eorum per singulos dies ad malum* '.

Talis animadversio facit intellectum suum decisionem. Moneo te terram et hominem creasse ut hanc malitiam in cogitationibus coelestibus et terrestribus creaturis occultam reveles. Desiderata igitur demonstratio est consecuta, quia *omnes cogitationes cordis eorum cotidie ad malum dirigebantur* .

VI, ' *pœnituit Dominus quod hominem fecisset in terra, et tactus dolore cordis intrinsecus* '.

Aliud est praecognoscere quid futurum est, sed aliud in suo effectu experiri. Adversus realitatem mali dominandi, cogitatio paenitentiae vel pressius doloris momentaneum in Dei mente oriri potest, tanta est eius dolor contra hanc moralem calamitatem.

Gen. VI, 7: *dixit Dominus: Perdam hominem a facie terrae, quem creavi, ab homine usque ad iumenta, et ad reptilia et volatilia caeli. paenitet enim me fecisse eos* ".

Sub diluvio ante diluvium Deus notat triumphum Satanae et eius daemonum in terra et habitatoribus eius. Iniquus pro eo erat terribilis, sed demonstrationem adeptus est quam vellet obtinere. Reliquum est ut hanc primam formam vitae, in qua homines nimis diu vivunt, et praevalentes magnitudines gigantum, deleantur. Animalia terrestria hominibus propinqua, ut pecora, reptilia, et volucres caeli cum illis in perpetuum evanescant.

VI, ' *Noe autem invenit gratiam ' in oculis YaHWéH* . "

And according to Ezé.14 solus erat inveniat gratiam coram Deo, liberis et uxoribus non dignis salvandis.

Gen. VI, 9: *haec sunt semen noe. Noe vir* ***iustus et rectus fuit*** *in suo tempore; cum Deo ambulavit Noe* .

iustus et rectus » iudicatur a Deo. Et sicut ante ipsum Henoch iustus, Deus illi « *ambulans* » imputat cum eo.

VI, ' *Noe genuit tres filios, Sem, Cham et Iapheth* '.

Anus 500 annorum, ut Gen. 5, 22, *genuit tres filios, Sem, Cham et Iapheth* . Hi filii ascendent, viri erunt et uxores accipient. Noe igitur filiis suis adiuvabitur et adiuvabitur cum arcam aedificabit. Inter tempus nativitatis et diluvii 100 anni praeteribunt. Inde probat quod "120 anni" in versu 3 nihil attinet ad tempus quod ei datum est perficiendae illius constructionis.

VI, *Corrupta est autem terra coram Deo, et repleta est iniquitate* .

Corruptio non necessario violenta est, sed cum vis notat ac distinguit, passio Dei amantis intensa fit et intolerabilis. Haec violentia, quae ad summum pervenit , talis est, de qua Lamech *gloriatus est,* Gen.

Gen. _ *omnis enim caro corruperat viam suam super terram* .

In minus quam X annis Deus terram iterum aspiciet et in eodem statu, sicut in diluvio, invenit: " *Omnis caro corrupit viam suam* ." Sed debes intelligere quid Deus velit, cum de corruptione loquitur. Quia, si relatio huius verbi est humana, tot sunt responsa, quot sententiae. Cum Creatore Deo, simplex et accurata responsio est. Corruptionem vocat omnes perversiones a viro et muliere ad ordinem ac regulam quam instituit: Vir in corruptione non amplius accipit munus suum ut vir, nec femina munus ut femina. De Lamech, bigamista, de Caino progenito, exemplum est, quia divina lex ei dicit: « *relinquet homo patrem et matrem suam, ut adhaereat uxori suae* ». Aspectus corporis structurae suas partes viri ac feminae ostendit. Sed ut melius intelligatur munus eius quod « *adiutorium* » Adamo datum est, eius symbolica Ecclesiae Christi imago nobis respondet. Quod " *auxilium* " potest dare Christo Ecclesia? Munus eius consistit augere numerum electorum salvandorum et consentientium pro se pati. Idem est de muliere, quae Adamo data est. Adae potentiae muscularis expertes, munus eius est filios suos gignere et suscitare, donec ipsi familiam rursus condant, et sic terra populosa erit, secundum mandatum Dei, *Gen. benedixit illis, et dixit illis Deus,* ***Crescite et multiplicamini et implete terram, et subjicite eam*** *; et dominamini piscibus maris et volatilibus caeli et universis animantibus, quae moventur super terram* . In sua perversitate, vita moderna in hanc normam vertit suum. Vita urbana et industrialis attenti simul operae pecuniae necessitatem in dies augendam creaverunt. Hoc fecit mulieres ut matres munus suum desererent ut in officinis vel in tabernis laborarent. Male educati, filii leves facti sunt et exigentes et fructum iniquitatis anno 2021 producentes, et omnino aequant descriptionem a Paulo ad Timotheum in 2 Tim.3:1 ad 9. Rogo autem vos ut tempus legamus. cum omni attentione merentur in integro, duas epistolas ad Timotheum, ut in his litteris signa a Deo posita ab initio invenias, sciens quod non mutatur nec mutabitur donec reditum suum. vere gloriari MMXXX.

VI, 13: *dixit ad Noe: Finis omnis carnis placuit mihi; Repleverunt enim terram violentia; ecce ego disperdam eos cum terra* .

Malo irrevocabiliter stabilito, terrae incolarum interitus solus Deus facere potest. Deus solo terreno amico suo terribile consilium manifestat quod eius consilium factum est ac definitive decrevit. Notandum peculiare fatum, quod Deus Enoch tribuit, soli aeternitati sine morte pertranseuntem, et Noe, qui solus homo dignus est superstite exterminare diluvii. In his enim verbis Deus dicit " *habent "* et " *Perdam* ***eos*** " . Quia fidelis mansit, Noe iudicio Dei affectus est.

VI, ' *fac tibi arcam de lignis lignis; hanc arcam in cellulas dispones et pice intus et foris eam operies* .

Noe superesse debet et non eum solum, quia Deus vitam suae creationis vult permanere usque ad finem 6000 annorum electionis propositi sui. Ad vitam electam in diluvio aquarum conservandam, arca fluitantis aedificanda erit. Deus ad Noe mandata sua dat. Repugnantibus lignis mollibus aqua utetur, et fornices ex pice, resina ex abiete vel abiete sumpta, probatio efficietur. Cellulas aedificabit ita ut singulae species singulae vivant ad vitandum exercitatus stresses pro animalibus in tabula. Mansura in arca totum annum durabit, sed opus a Deo dirigitur, cui nihil est impossibile.

VI, *sic facies eam: arca erit longitudinis trecentorum cubitorum, latitudinis quinquaginta cubitorum, et altae triginta cubitorum* .

Si cubitus *fuerit* gigas, poterit esse quinquies Hebraeorum qui 55 cm erat circiter. Deus has rationes revelavit in signo ab Hebraeis et a Moyse noto, qui hanc narrationem a Deo acceperunt. Arcus itaque constructus erat 165 m longus, 27,5 m latus et 16,5 m altus. Arcus igitur in figurae arcae rectangularis erat magnitudinis imponendae sed ab hominibus constructus, quarum magnitudo ad eam relata erat. Invenimus, propter altitudinem, tria tabulata hominum circiter quinque metrorum, qui ipsae altitudinis inter 4 et 5 m mensurantur.

VI, ***fenestram*** *arcae quam ad* ***cubitum*** *reducebis superne;* ***ostium*** *in latere arcae constitues ; et inferius narrabis, secundam et tertiam* . »

Secundum hanc descriptionem, sola *ianua* arcae in primo plano " *ex parte arcae* " posita est. Arca erat totaliter clausa, et infra tectum tertii gradus, una fenestra 55 cm alta et lata erat clausa usque ad finem diluvii, secundum illud Gen. Habitatores Arcae in tenebris habitabant et lucernis olei lucernis per diluvium artificiosum.

c . *omne quod in terra periturum est* ".

Deus hac pernicie nuntium relinquere vult hominibus monendi qui terram post diluvium reddant et usque ad finem 6000 annorum divini propositi in gloria Iesu Christi revertantur. Omnis vita cum norma antediluviana peribit. Quia post diluvium, Deus magnitudinem animantium, hominum, et animalium paulatim reducet ad Pygmaeos Africanos.

Gen. VI, 18. *Statuam autem pactum meum vobiscum; et intrabitis in arcam tu et filii tui uxor tua et uxores filiorum tuorum* tecum »

Sunt octo superstites venientis diluvii, sed septem ex iis prosunt eximie ex singulari ac singulari Noe benedictione. Probatur Ezech. XIV, 19-20, ubi dicit Deus: *Aut si mittam pestem in terram hanc, et effundam furorem meum contra eam mortalitate, ut disperdam ex ea hominem et iumentum, et erant in eo* ***Noe .*** *Daniel et Job vivo ego! dicit Dominus Deus non liberabunt filios* neque ***filias sed in iustitia sua salvabunt animas suas*** Utile erit ad terrae populationem, sed non ad spiritualia Noe pertinentia, imperfectionem suam in novum afferunt, quae malos fructus eius ferre non longum est.

VI, ' *ex omni animante ex omni carne induces duo in arcam ad vivificandum tecum, masculus et femina una erit* ' .

Una coniugum per species " *omnium viventium* " iusta norma reproductionis necessaria est, hi soli reliquiae generis animalis terrestris erunt.

Gen. VI, 20: *De avibus secundum genus suum, et jumentorum secundum species suas, et omne reptile terræ in genere suo. vita eorum.* "

In hoc versu, in enumeratione, Deus bestias non nominat, sed in arca nominabitur, Gen.

VI, ' *et tu sume ab omni esu quod comeditur, et repone tecum, ut sit tibi et illis in cibum* '.

Cibus necessarius erat ad pascendum octo homines, et omnia animalia quae capta erant per annum in arca latam.

VI, ' *hoc est quod fecit Noe, fecit omnia quae praeceperat illi Deus* '.

Fideliter et a Deo sustentatur, Noe eiusque filii munus quod ei donaverat Deus explevit. Et hic tenendum est terram unam continentem esse solum fluminibus et fluminibus irrigatam. In regione montis Ararat, ubi sunt Noe et filii eius, est solum campus et nullum mare, itaque contemporanei eius vident Noe in medio continentis continentis natantem construere. et contumeliis, quibus ingerere parvam catervam a Deo benedictam habebant. Sed mox subsannabunt illusores electo et submerguntur in aquis diluvii, quibus credere noluerunt.

Genesis 7

Ultima separatio diluvii

Gen. 7, 1 *dixit Dominus ad Noe: Ingredere in arcam, tu et omnis domus tua; vidi enim te* ***iustum*** *coram me in generatione hac* . »

Veritatis momentum advenit et ultima creationis **separatio** perficitur. Per " *in arcam* ," vitas Noe et domus eius salvae erunt. Conexio nexus est inter nomen *arcae* et iustitiae , quam Deus Noe imputat. Haec pagina futuram " *arcam testimonii* " transit, quae arca erit sacra continens " *iustitiam* " Dei, quae in forma duarum tabularum exprimitur, in quibus digitus eius ***decem mandata sua insculpet*** . In hac comparatione Noe et socii eius aequaliter ostenduntur, quantum in arcam ingrediuntur omnes utilitates liberandae, etsi Noe solus est dignus cum hac divina lege, divina praecisione indicata: « *Vidi* ***. tibi ius*** . " Noe igitur perfecte fuit divinae legis conformis servis antediluvianis iam in suis principiis edoctus.

Gen. _ *bina animalia non pura, mas et femina;* »

In contextu antediluviano sumus et Deus discrimen evocat inter animali " *puri vel impuri* ". Haec igitur norma tam antiqua est quam terrae creatio, et Levit. XI, tantum Deus revocavit haec signa quae ab initio constituit. Deus igitur, sicut *sabbatum* », bonas causas ab electis suis nostro die exiget ea quae suum ordinem ad hominem glorificant. Deus " *septem coniuges* " pro uno " *impuro "* eligendo praefert suam puritatem quam signat suo "signo", numerum "7" sanctificationis temporis sui terrestris propositi.

Gen. _ _

Propter imaginem vitae caelestis angelicae etiam *septem paria* " *volucrum caeli* " salvantur.

ult., 4: *septem diebus et ego pluam super terram quadraginta diebus et quadraginta noctibus, et delebo omnem creaturam quam feci a facie terrae* .

septenarius numerus designatur, *septem dies designans* , qui **separant** momentum introitus animalium et hominum in arcam, a primo lapsus aquarum. Deus pluviam assiduam faciet per *quadraginta dies et quadraginta noctes* . Hic numerus "40" est probationis. Cura erit " *XL dies* " mittendi exploratores Hebraeorum in terram Canaanem et " *XL annos* " vitae et mortis in deserto propter eorum recusationem in terram hominum gigantum ingredi. Et intrans in ministerium terrenum, Iesus tradetur in tentationem diaboli post *quadraginta dies et quadraginta noctes* ieiunii. Erunt etiam « *XL dies* » inter resurrectionem Christi et effusionem Spiritus Sancti Pentecostes.

Deus enim propositum est pluviae torrentis istae perdere res quae *fecit* . Sic commemorat, ut Creator Deus, vitas omnium creaturarum ad ipsum pertinere, eas salvare vel perdere. Qui amaram lectionem posteris dare vult, non debent oblivisci.

Gen. 7, 5: ' *Noe fecit omnia quae ei praeceperat YaHWéH* '.

Fidelis autem et obediens Noe non confundit Deum et fecit omnia quae mandaverat ei ut faceret.

VII, ' *sescentorum annorum erat Noe quando diluvium aquarum venerat super terram'* . »

Alia de tempore, sed iam hic versus ponit diluvium anno ^{vitae} Noe DC. A nato primo filio eius $^{anno\ D}$, 100 anni elapsi sunt.

VII, ' *Et ingressus est Noe in arcam cum filiis suis, uxore et uxoribus filiorum eius ut fugeret aquas diluvii* '.

Tantum octo homines diluvium effugient.

VII, ' *inter bestias mundas et inter bestias mundas et volatilia et omnia que moventur super terram* ' .

Deus est affirmativus. Intra in arcam, "omne *omne quod movetur in terra* " salvos fieri. Sed cuius *terrae* antediluvian vel postdiluvian? Tempus praesens verbi " *movet* " indicat terram postdiluvianam temporis Moysis, ad quam Deus in sua historia alloquitur. Haec subtilitas potest iustificare desertam et completam exterminationem quorundam monstrorum specierum, quae inhabitatae sunt terrae, si ante diluvium extiterint.

VII, ' *ingressus est cum Noe in arcam, masculus et femina, sicut praeceperat Deus Noe* '.

Principium animalium est, sed etiam tres coniuges hominum ex tribus filiis et uxoribus suis formatos, quae ad ipsum eiusque uxorem pertinent. Dei electio ad solos coniuges eligendos nobis ostendit munus quod Deus illis daturus est: effingere et multiplicare.

VII, *post septem dies aquae diluvii erant super terram* .

Iuxta hanc declarationem, introitus in Arcam fiebat die decimo secundi mensis, anno vitae $^{Noe\ DC}$, i.e., VII dies ante XVII, ^{indicato} versu 11 qui sequitur. Hoc decimo die Deus ipse clausit *ostium* arcae omnibus habitatoribus suis, iuxta praecisionem citatis vers. 16 hujus capitis.

Gen. _ _ _ . *aperuit* »

Elegit Deus " ***septima*** *deeima die mensis secundi* " 600 [anni] Noe ad " *apertas fenestras caeli* ". Numerus **17 iudicium** designat in suo codice numerali Bibliorum eiusque prophetiis.

Calculus per successiones electorum Gen.6 diluvium anno 1656 constitutum ponit, ex quo peccatum Evae et Adam, id est, 4345 annis ante ver anni 6001 consummationis mundi qui fient. solitum nostrum calendarium in vere anni 2030, et 2345 annis ante mortem Iesu Christi expianda, quod factum est die III mensis Aprilis, anno XXX nostri calendarii falsi et seductissimi.

Haec explicatio renovabitur Gen. Munus complementarium evocans "fontium *abyssi* " hoc versu, Deus nobis revelat diluvium non solum e caelo imbrium causatum fuisse. Sciens " *abyssum* " designare terram totam aqua a prima creationis die obtectam, eius " *fontes* " in campis aquarum per ipsum mare ortum insinuant. Hoc phaenomenon obtinetur modificatione campi areae oceani quae, ascendens, aquam elevat usque ad planitiem quae primo die universam terram operiebat. Per demersa abyssorum oceanorum arida ex aqua in [diem tertium emersit] et per contrarium factum est quod aqua diluvii arida operiebatur. Imber, quae *cataractae caeli dictae sunt* , tantum utile erat ad significandum poenam venisse de caelo a Deo caelesti. Postea imago haec " *seram caeli* " accipiet in contrarias partes benedictionum quae ab eodem Deo caelesti procedunt.

VII, *pluvia cecidit super terram quadraginta diebus et quadraginta noctibus* .

Hoc phaenomenon peccatores incredulos mirari debet. Praesertim cum pluvia ante hoc diluvium nulla existent. Terra antediluviana rivis et rivis irrigata est; pluvia igitur non erat necessaria, ros mane reposuit. Et inde est quod infideles vix credentes diluvium aquarum a Noe annuntiaverunt, tam verbo quam opere, ex quo edificavit arcam in arida terra.

Tempus " *40 dierum et 40 noctium* " tempus iudicii petant. Vicissim Israel carnalis iustus de Aegypto temptabitur in absentia Moysi a Deo custoditus per hoc tempus. Erit autem vitulus aureus conflatus consensu Aaronis, fratris Moysis carnalis. Erit tunc " *XL dies et XL noctes* " explorationis terrae Canaanis cum, consequenter, recusatio populi ingrediendi illam propter Gigantum qui illam incolunt. Vicissim Iesus tentabitur per " *XL dies et XL noctes* ", sed hoc tempore, quamvis diutino ieiunio debilitaverit, resistet diabolo qui eum tentabit et finem relinquet sine victoria sua. Iesus enim id possibilis ac legitimus eius ministerii terrestris effecit.

Gen. _ _

Hic versus selectionem utriusque sexus creaturarum terrenarum humanarum elucidat. Quilibet homo masculus " *auxilium suum "* comitatur , femina eius " *uxor* " vocatur. Hoc modo singuli duo ad imaginem Christi eiusque Ecclesiae se offerunt, « eius adiutorium », suum electum quem salvabit. Quia arcae tectum prima imago est salutis quam hominibus patefaciet.

Gen. _ _

In luce verbi « *speciei* », Deus leges suae naturae revocat, quod humanitas extremo tempore laetatur in contentione, peccando et in dubium vocando de animalibus et etiam hominibus. Nullus potest esse maior eo speciei puritatis defensor. Et ab electis suis postulat ut suam de re divinam sententiam participent,

quia perfectio originalis creationis in hac puritate et hac specierum **separatione absoluta fuit.**

Valde extollendo species alatas Deus terram et aerem peccati insinuat tamquam regnum Diabolo subditum, ipse « *Princeps potentiae aeris* », Eph. 2:2.

VII, ' *intraxerunt in arcam ad noe binos, omnis caro spiraculum vitae* '.

Uniuscuiusque copulae a Deo selectae sui generis ab illis **separantur ut vita sua post diluvium permaneat.** In hac definitiva **separatione** Deus principium immittit duarum viarum quas anteponit liberum arbitrium humanum: boni ad vitam ducit, mali ad mortem.

VII, ' *ingressa est, masculus et femina ex omni carne, sicut praeceperat Deus Noe'. Tunc YaHWéH clausit ostium super eum* . »

Procuratio generationis " *speciorum* " confirmatur hic mentione " *masculi et feminae* ".

Hic est actio, quae omne suum momentum ac suam propheticam indolem tribuit fine gratiae divinae: « *Tunc clausit ei ostium YaHWéH* ». Tempus est quo fatum vitae et mortis separatum **sine** mutatione fieri potest. Idem erit anno 2029, quando reliquiae temporis electionem fecerint ad honorem Dei et eius septimum diem sabbatum, scilicet Sabbatum, seu ad honorem Romae et eius primo-die dominico, secundum ultimatum. per rebelles humanitatis formam decreti. Hic iterum *ostium gratiae* claudetur a Deo, *qui aperit, et qui claudit* , ut dicitur Apoc.

VII, ' *quadraginta dies fuit diluvium super terram'. et elevaverunt aquae et elevaverunt arcam, et surrexerunt super terram* .

Arcus erigitur.

VII, ' *aquae creverunt et creverunt valde super terram, et arca ferebatur super aquas* '.

Arca natat.

Gen. _ _

Arida tellus abit universaliter aqua mersa.

VII, *quindecim cubitis super montes ascenderunt aquae, et operuerunt* .

Summus mons temporis circiter 8 m aquae tegitur.

VII, ' *omne quod movetur in terra perierunt ab volucribus et iumentis et iumentis et omnibus que reptant super terram, et omnes homines* ' .

Omnia animalia quae spirantia aerem demergunt. Tanto magis placet volucrum accuratio, cum diluvium propheticum ultimi judicii imago sit, in quo coelestes, ut satanas, cum terrestribus exstinguentur.

Gen. _ _

Omnia animantia creata sunt sicut homo, cuius vita ex spiritu suo submersa moritur. Haec sola est umbra poenae diluvii, quia in homine et alicubi, innocens mors iniusta est culpa. Sed ut penitus submergatur humanitas rebellis, cogitur Deus eos animalia delere, quae illis similia spirant aerem terrae atmosphaerae. Denique, ut hanc decisionem intelligat, rationem habeto Deum creasse terram pro homine facto ad imaginem suam et non pro animali ad circumfusum creatum, eum comitari et, si de iumentis, inservire.

Gen. _ *Remansit autem solus Noe et* ***qui*** *cum eo erant in arca* .

Hic versus confirmat differentiam quam Deus facit inter Noe eiusque socios humanos, qui se reperiunt cum animantibus iunctis, omnes evocatos et sollicitos in « ***quid*** *cum eo. in arca* ".

VII, *aquae fuerunt magnae super terram centum quinquaginta diebus* .

" *Centum et quinquaginta dies* " inceperunt post quadraginta dies et quadraginta noctes pluviae assiduae quae diluvium creavit. Cum pervenisset ad maximam altitudinem temporis " *15 cubitorum* " vel circiter 8 m supra " *montes altissimos* " temporis, aquae gradus stabilis permansit per " *150 dies* ". Tunc paulatim decrescet usque ad desideratam a Deo arescentem.

Nota : Deus vitam in immani vexillo creavit, quod homines et animalia antediluviana curaverunt. Sed post diluvium intendit propositum eius ut magnitudinem omnium creaturarum proportionaliter minuat, sic vita in norma postdiluviana nascentur. Cum ingrederetur Canaanem, exploratores Hebraei testantur oculis suis se vidisse uvas uvarum tam grandes ut duos viros caperet ad portandum. Reductio igitur quantitatis etiam necessario pertinet ad arbores, fructus et olera. Sic Creator creare numquam desinit, quia per tempus, creaturam suam terrestrem modificat et adaptat novis vitae condicionibus quae oriuntur. Creavit pigmentationem nigram cutis hominum qui habitant validis radiis solaris in tropicis et aequatorialibus terrae regionibus expositae, ubi radii solares terram per 90 gradus feriunt. Colores aliae cutis plus minusve albae vel pallidae et plus minusve cupreae secundum quantitatem solis. Sed primigenius rubeus Adami propter sanguinem in omnibus hominibus invenitur.

Biblia non definit nomina singularum specierum animalium viventium antediluvianorum. Deus hanc rem arcanam relinquens, sine aliqua particulari revelatione, unusquisque in suis rebus imaginandi libere est. Nihilominus hypothesin proponamus hanc primam formam vitae terrestris perfectam indolem dare voluisse, Deus non creaverat eo tempore monstra praehistorica, quorum ossa hodie reperiuntur a inquisitoribus scientificis, in terra. terra. Item hanc facultatem propono, ut post diluvium a Deo creati sint, ad augendam maledictionem terrae hominibus, qui cito ab illo iterum avertentur. Secantes se ab eo, perdent intelligentiam et scientiam magnam quam Deus dedit ab Adam usque ad Noe. Hoc, ut quibusdam in locis in terris, homo in turpi statu hominis "speluncae" se impetitum et minatum a ferocibus animalibus, quae in coetibus, destruere poterit, nihilominus pretioso naturali auxilio poterit destruere. tempestatibus et misericordibus beneuolentiae dei.

Genesis 8

Brevis separatio incolarum arcae

VIII, *recordatus est Deus Noe et omnium animalium et omnium iumentorum quae erant cum eo in arca; et transire fecit Deus ventum super terram, et cessaverunt aquae* .

Scias, numquam oblitus est eius, sed verum est hanc unicam vitarum congregationem in arca fluitantis inclusam donat humanitati et speciei animalis tam imminutam, ut a Deo relicta videatur. Eaedem vitae prorsus tutae sunt, quia Deus eas ut thesaurus custodit. Pretiosissima sunt: primitiae ut recolunt terram et diffundunt superficiem eius.

8, 2: *clausi sunt fontes abyssi et cataractae caeli, et pluvia non cecidit de caelo* .

Deus creavit aquas diluvii secundum necessitatem suam. Unde veniunt? De caelo, sed super omnia de virtute creantis Dei. Sumens imaginem cincinnis custodis, symbolicas cælestes cataractas aperuit, et tempus venit quando eas iterum claudit.

Munus complementarium evocans "fontium *abyssi* " hoc versu, Deus nobis revelat diluvium non solum e caelo imbrium causatum fuisse. Sciens " *abyssum* " designare terram totam aqua a prima creationis die obtectam, eius " *fontes* " in campis aquarum per ipsum mare ortum insinuant. Hoc phaenomenon obtinetur modificatione campi areae oceani quae, ascendens, aquam elevat usque ad planitiem quae primo die universam terram operiebat. Per demersa abyssorum oceanorum arida ex aqua in [diem tertium emersit] et per contrarium factum est quod aqua diluvii arida operiebatur. Imber, quae *cataractae caeli dictae sunt* , tantum utile erat ad significandum poenam venisse de caelo a Deo caelesti. Postea imago haec " *seram caeli* " accipiet in contrarias partes benedictionum quae ab eodem Deo caelesti procedunt.

Deus Creator diluvium in ictu oculi pro arbitrio creare potuit. Ipse tamen maluit gradatim agere creaturam suam iam creatam. Sic homini ostendit naturam in manibus esse telum validum, medium validum quod ad suam benedictionem vel maledictionem dirigit, prout in bono vel in malo ambulet.

Gen. _ _

Post 40 dies et 40 noctes assiduae pluviae per CL dies stabilitatis in summa aquae gradu, recessus incipit. Tarde planities abyssi marinae descendit, sed non tam alte quam ante diluvium descendit.

VIII, *mense septimo, septimo decimo die mensis, requievit arca in montibus ararat* .

Post menses quinque, usque ad diem *septimum decimum septimi mensis* , arca innatare desinit; quiescit in altissimo monte Ararat. Hic numerus "septendecim" finem actus divini iudicii confirmat. Ex quo patet evidentiam quod in diluvio non longe migravit arca a regione ubi a Noe et filiis eius constructa est. Et voluit Deus hanc probationem diluvii visibilem manere usque ad finem mundi, in eodem vertice montis Ararat, cui accessus erat et manebat ab auctoritatibus Russicis et Turcis prohibitus. Sed in tempore ab Ipso electo Deus captivitati photographiae aereae favebat quae praesentiam particulae arcae in glacie et nive deprehensam confirmavit. Hodie, observationes satellites hanc praesentiam potenter confirmare potuerunt. Sed auctoritates terrenae non omnino quaerunt Deum glorificare creatorem; ut inimici erga se agant, et in omni iustitia eos Deus reddat, pestilentia et terroristis incursionibus feriendo.

V, *aquae diminutae sunt usque ad decimum mensem. decimo, prima die mensis, apparuerunt cacumina montium* ”

Reductio aquae limitatur quia post diluvium planities aquae altior erit quam terra antediluviana. Valles antiquae submersae remanebunt, et in specie praesentis mariae mediterranei, ut Mare Mediterraneum, Caspium, Mare Rubrum, Pontum etc.

VIII, ' *post quadraginta dies aperuit Noe fenestram quam fecerat arcae* '.

Post CL dies stabilitatis et XL dierum exspectans, primum Noe parvam fenestram aperit. Eius parvitas, unius cubiti vel 55 cm, iustificata est quia solus usus eius erat ut aves emitteret quae sic ex arca vitae evadere possent.

VIII, *dimisit corvum, et exivit et reversus est, donec siccarentur aquae super terram* .

aridae terrae inventio evocatur secundum ordinem " *tenebrae et lucis* " sive " *nox et dies* " in principio creationis. Item primus inventor missus est *corvus* **impurus** , plumis **nigris** sicut *nox* . Libere independenter agit erga Noe, electum Dei. Significat igitur religiones obscuras, quae sine ulla cum Deo coniunctione id agunt.

In re accuratius significat carnalem Israel veteris Foederis, ad quod Deus suos prophetas misit multipliciter, sicut adventus et gressus corvi, ut populum suum a peccatis redimere conetur. Sicut « *corvus* », hic Israel tandem a Deo repudiatus historiam suam ab eo **separatam continuavit.**

VIII, ' *emisit etiam columbam, ut videret si diminuerentur aquae a facie terrae* '.

Eodem ordine **pura** *columba* , cum plumis **albis** sicut nix, speculandi causa arcessitur. Sub signo " *diei et lucis "* ponitur . Qualem talem prophetat Novum Foedus innixum sanguine a Iesu Christo fuso.

VIII, ' *columba non invenit locum ad plantam pedis sui, et reversa est ad eum in arcam, aquae enim erant super universam terram. Extenditque manum et apprehensam intulit in arcam* .

corvus niger independens ", alba " *columba* " in arto cum Noe coniungitur qui " *manum suam offert ad eam sumendam et* secum in arcam introducturus". Imago est vinculi quod electum cum Deo caeli coniungit. " *Columba* " erit una die terra in Iesum Christum, cum apparuerit ante Ioannem Baptistam, ut ab eo baptizetur.

His duobus sententiis biblicis conferas moneo; VIII , 20: respondit ei Iesus: *vulpes foveas habent , et volucres caeli nidos; Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet* . et hi versus ex Io. 1, 5 et 11, ubi de Christo loquens, de incarnatione *vitae* divinae « *lux* » , ait: « *Lux in tenebris lucet, et tenebrae eam non receperunt ... / ...Venit. ad populum suum, et sui non receperunt eam* . Sicut " *columba* " ad Noe rediit, permittens se ab eo capi in *manu sua* resuscitatum, Redemptor Iesus Christus in caelum ascendit ad suam divinitatem tamquam Patrem caelestem, relicto nuntio post se in terris. Redemptionis suorum electorum, *Evangelium aeternum vocatur* in Apoc. Et in Apoc. 1, 20: *in manu sua* continebit septem *Ecclesias* prophetatas per septem *tempora, ubi divinae sanctificationis lumen* communicat per *septem candelabra* .

VIII, ' *exspectavitque septem diebus aliis, et rursum dimisit columbam ex arca* '.

Haec duplex recordatio " *septem dierum* " nos docet, pro Noe, sicut nobis hodie, vitam a Deo in unitate hebdomadis " *septem dierum* " constitutam et ordinatam esse, simulque symbolicam unitatem " *septem milium* " annorum . magnae salutiferum consilium. Haec instantia memorationis huius numeri " *septem* " nobis permittit intellegere momentum quod Deus illi dat; quae eum praecipue a diabolo impugnari iustificabit, donec redierit in gloria Christi, qui terrenae dominationi finem imponet.

VIII, ' *vespere columba ad se reversa est; et ecce folium scissum in rostro. Cognovit itaque Noe quod diminutae essent aquae de terra* .

Post longa tempora *tenebrarum* , quae verbo *vespere nuntiantur* , spes salutis et gaudium liberationis a peccato, sub imagine *arboris olivae veniet* , deinceps vetus tunc novae societatis. Sicut Noe noverat per « *folium olivae* », terram speratam et expectatam fore paratam ad suscipiendum illum, « *filii Dei* » cognoscent et intellegent regnum caelorum eis apertum esse ab **legatio Dei. caelorum** Iesus Christus.

Hoc *folium olivae* Noe testatur germinationem et incrementum arborum iterum fieri posse.

Gen. _ *et dimisit columbam. sed numquam ad eum reversa est* .

Hoc signum decretorium fuit, quia probavit *columbam* manere voluisse in natura quae iterum ei cibum obtulit.

Quemadmodum " *columba* " evanescit postquam spei nuntium tradidit, postquam vitam suam in terris dedit ut suos electos redimeret, Iesus Christus, « Princeps *pacis* », terram relinquet et suos discipulos relinquet eosque liberos et independentes. usque ad ultimam gloriosissimi reditum suam vitam ducere.

VIII, ' *sescento primo anno, primo mense, prima die mensis, arefactae sunt aquae super terram'. Et removit Noe tectum de arca et vidit et ecce exsiccata est superficies terrae* .

Exsiccatio terrae adhuc partialis sed promittens, sic Noe incipit aperire arcae tectum ad exteriorem arcae aspectum, et sciens in cacumine montis Ararat destitutus, visus ejus longe et valde extenditur. late super terram. In diluvio experientiae, arca imaginem ovi struendi sumit. Cum inclusum fuerit, ipse pullus testam in qua inclusa erat frangit. Noe idem facit; *tegumentum arcae removet,* quod non amplius erit utile ad tuendum illud a pluvia torrenti. Nota quod Deus non venit ad aperiendum arcae ostium quod ipse clauserat; Hoc significat non interrogare vel mutare regulam iudicii sui erga terrestres rebelles, quibus ianua salutis et caeli semper claudetur.

VIII, *mense secundo, vigesimo septimo die mensis arefacta est terra* .

Terra rursus habitabilis fit post totalem clausuram in arca per dies 377 a die adsumptionis et a Deo ostio occluso.

VIII, ' locutus est autem Deus ad Noe, ' *dicens.*

8, 16: *exi de arca, tu et uxor tua, filii tui et uxores filiorum tuorum tecum* .

arcae exitu , qui " *ostium* " unicum suis habitatoribus ante diluvium clausit .

Gen. _ _

Scaena similis est quintae creationis hebdomadis, sed de nova creatione non agitur, quia post diluvium, terrae populatio tempus est propositi, primum

6000 annorum historiae terrestris prophetatum. . Hoc tempus Deus voluit terribilis ac dissuasivus esse. Mortiferam humani generis documenta dedit divini iudicii effectibus. Cuius rei argumentum erit 2 Pet. 3, 5 ad 8: *ignorare volunt, quippe caelos olim exstitisse verbo Dei, sicut terra ab aqua accepta et formata per aquam. per haec periit mundus aqua submersus eodem verbo caeli et terra nunc igni reservantur in diem iudicii et perditionis impiorum hominum Unum est autem, dilecti, quod non ignoratis, quia apud Dominum unus dies est sicut mille anni, et mille anni sicut dies unus »* . Praedictum diluvium ignis in fine septimi millennii occasione ultimi iudicii fiet, per aperitionem fontium flammeorum magma subterranei quae totam superficiem terrae operiet. Hic « *stagnum ignis* » citatum in Rev. 20, 14-15, consumet superficiem terrae cum infidelibus suis incolis rebellibus, necnon opera sua, quae volebant privilegio, spreto Dei amore demonstrato. Et hoc septimum millennium prophetatum est in die septimae hebdomadis, hoc secundum diffinitionem " *dies unus sicut mille anni, et mille anni sicut dies unus* ."

VIII, ' *exivit ergo Noe cum filiis, uxore sua et uxoribus filiorum eius* '.

Animalibus emissis, repraesentantes novae humanitatis ex arca emergunt. Inveniunt lumen solis et inmensum ac prope infinitum quod natura offert, post 377 dies noctesque in angustiis ac tenebris inclusus.

Gen. _ _

Exitus arcae prophetat ingressum electorum in regnum caelorum, sed solum qui a Deo iudicati sunt puri intrabunt. In tempore Noe, hoc nondum est, quia purus et immundus in una terra conviventes, in se invicem pugnantes usque ad finem mundi.

Gen. 8, 20: « *Noe aram YaHWéH aedificavit; cunctis animantibus mundis, et cunctis volucribus mundis, obtulit holocausta super altare* .

Holocaustum est actus quo Noe electus suam gratiam ostendit Deo. Mors victimae innocentis, in hoc animali, admonet Creatorem Deum medium, quo in Iesu Christo veniet ut animas electorum suorum redimet. Animalia pura digna sunt Christi sacrificium imaginare, qui perfectam puritatem in tota anima, corpore et spiritu complectetur.

Gen. 8, 21: *Odoratusque est Dominus odorem suavitatis, et dixit Dominus in corde suo: Non maledicam terrae propter hominem, quia cogitationes cordis hominis ab initio malae sunt. et omne animal non percutiam, sicut feci* .

Holocaustum a Noe factum authenticum est fidei et oboedientiae fidei. Quia, si offerat sacrificium Deo, respondetur ritui sacrificali quod eum praecepit, multo ante doceat Hebraeis, qui egressi sunt de Aegypto. Locutio « *suavissimi odoris* » non spectat divinum olfactum, sed divinum eius Spiritum, qui percipit tum oboedientiam fidelium electorum et visionis propheticae quam hic ritus dat suo futuro misericordi sacrificio, in Iesu Christo.

Usque ad ultimum judicium nullum diluvium perniciosius erit. Experientia modo demonstratum est hominem naturaliter et haereditate ***in*** carne *esse* ***impium ,*** *sicut dixit de apostolis suis Iesus, Matth. quanto magis Pater vester qui in caelis est dabit bona petentibus* se Deus igitur hoc « ***malum » animal », quam Paulus in 1 Cor. 2, 14 communicavit*** , mansuescere debebit , et in Iesu Christo vim

amoris sui erga eos demonstrando, fiet quidam eorum qui « impius » ***vocantur*** . fidelibus et *hominibus* obedientibus.

VIII, ' *omnis terra, sementis et messis, frigus et aestus, aestas et hiems, dies et nox non requiescent* '.

Hoc Octavum caput desinit admonere alternationum oppositorum absolutarum quae vitae terrestris condiciones regunt a primo creationis die, in qua, sua constitutione, "noctem et diem" Deus terrestrem pugnam inter "tenebras" *et* " *pugnam* " revelavit. *lux* » quae tandem vincet per Iesum Christum. In hoc versu recenset has extremas vicissitudines, quae ipsi peccato debentur, quod liberum arbitrium coelestibus et terrestribus creaturis donatum est, qui sic libere amant et serviunt ei vel ad odium respuunt. Sed haec libertas consequentia erit vita fautoribus boni et mortis ac annihilatio malorum, ut in diluvio modo demonstratum est.

Subditi citati omnes nuntium spiritualem portant;

« *Semen et messis* »: initium Evangelii et finis mundi insinuant; imagines a Iesu Christo in parabolis sumptas, notabiliter Matth. XIII, 37 ad XXXIX, *dicens: qui seminat bonum semen, est filius hominis; ager est mundus; bonum semen sunt filii regni; zizania, filii sunt nequam; inimicus, qui seminavit, est diabolus;* ***messis vero finis saeculi est*** *; Messores, angeli sunt* .

Frigus *et aestus* **.** Citatur Apoc. VII, *non esurient, neque sitient amplius, neque percutiet eos sol, neque ullus* ***aestus*** **.** ». Sed contra, frigus *etiam* consequitur maledictionem peccati.

" *Aestas et hiems* ": haec duo extrema tempora, utrumque injucundum, alterum in excessu.

« *Dies et nox* »: Deus eos adducit eo ordine quo homo illi donat, quia in suo proposito venit tempus diei in Christo vocationis ad eius gratiam ingrediendi, sed post hoc tempus « *nox in qua nemo potest operari* , ut habetur Ioan. IX, 4, id est, quia definitive certum est ad vitam vel ad mortem, a fine gratiae, ad vitam, vel ad mortem.

Genesis 9

Separatio a norma vitae

IX: *Benedixitque Deus Noe et filiis eius et dixit ad eos crescite et multiplicamini et replete terram.* »

Hoc primum erit munus, quod Deus vivis electis et servatis per arcam ab hominibus aedificatam donat: Noe et eius tres filii.

Gen. IX, 2: *timor et pavor eris omni bestiae terrae et universis volatilibus caeli et universis animantibus quae moventur super terram, et omni piscibus maris traditi sunt. in manus tuas* ".

Vita animalis salutem homini debet, quam ob rem, etiam plus quam ante diluvium, homo animalibus dominari poterit. Nisi cum timore vel irritatione

animali amittit imperium, ut in generali, omnia animalia timent hominem, et conantur fugere ab eo, cum ei occurrant.

Gen. IX, 3: ***omne quod movetur et vivit, erit vobis in cibum*** *: hoc totum dabo vobis sicut fœnum viride* .

Haec mutatio victus plures iustificationes habet. Ne nimium momentum praebeat ordinem praesentatum, primo citamus absentiam plantae in diluvio confectam et terram aqua salsa coopertam, partim sterilis fieri, paulatim plenam et integram ubertatem eiusque ubertatem recuperaturum esse. Praeterea rituum Hebraeorum instauratio, suo tempore, consummatio carnis victimae immolatae prophetica Sanctae Cenae visione, ubi panis edetur ut symbolum corporis Iesu Christi; sucus uvae sanguinis sui symbolum bibitur. Tertia ratio, minus admittenda, sed non minus vera, est quod Deus velit minuere vitam hominis; et consumptio carnis, quae se corrumpit et in corpus humanum elementa destructiva vitae producit, fundamentum erit successus voluntatis ac decisionis. Solum experientia cum vegetarian vel vegan victu personalem confirmationem praebet. Ad cuius evidentiam, considerandum est quod Deus non prohibet hominem ab **immundis animalibus consumere** , etiam si saluti suae noceant.

IX, ' *tantum cum anima et sanguine eius non comedetis carnem* '.

In veteri testamento hoc valet prohibitio, ut habetur Lev. XVII, X, ' *si vir domus Israel, vel advena, qui inter eos comederit,* ***qualemcumque sanguinem*** *,* ***faciem meam convertam in eum, qui comederit; sanguinem, et perdam eum de populis suis*** . Et in Evangelio, secundum illud Act . *a fornicatione,* ***suffocatis, et sanguine*** *. per multas enim generationes habuit Moyses in omni civitate praedicantes eum,* ***quoniam per singulos dies sabbatum legitur in synagogis*** .

animam " vocat totam creaturam corpore carnalem et spiritum a carne omnino dependens. In hac carne organum motoricum est cerebrum, suppletur ab ipso sanguine, qui purificatur utroque spiritu a pulmone oxygeni insuctus. In statu vivo, cerebrum electrica signa creat quae cogitationem et memoriam generant et administrat operationem omnium aliorum organorum carnalium quae corpus physicum constituunt. Munus sanguinis, quod praeterea per genome, singulare pro unaquaque anima viventis, non est consumi propter sanas causas, quia vastitates et immunditias in toto corpore creatos portat ac ratione spirituali. Deus absolute exclusivo modo, ad suam doctrinam religiosam, principium bibendi sanguinem Christi reservavit, sed tantum in figura designata succi uvarum. Si vita est in sanguine, qui bibit sanguinem Christi, reparatur in sancta et perfecta natura, secundum verum principium, quod ex alimentis corpus esse dicit.

V, ' *et hoc scito, sanguinem animarum vestrarum quaeram, ab omni pecore quaeram; et requiram animam viri ab homine et ab homine fratre suo* ».

Vita maximi momenti est ad Deum Creatorem qui eam creavit. Eum audire debemus ut animadverteret facinus crimen in eum constitutum, verum possessorem vitae captae. Qua talis, solus est qui legitimare potest ordinem ad vitam capiendam. In priore versu Deus homini dedit vitam animalem ut ei cibum capiat, hic autem criminis agitur de homicidio quod definitive finiat vitam humanam. Haec remota vita iam non erit facultas accedendi ad Deum, nec videndi mutationem agendi, si ante tempus non fuit conformis suae salutis rationi. Hic fundat Deus legem talionis, Oculum pro oculo, dentem pro dente, vitam pro vita.

Animalis enim mortem hominis luet sua morte et homo Cain stilus occidetur, si proprium sanguinem " ***fratris " Abel generis occiderit.***

VI, ' *si quis sanguinem hominis effuderit, sanguis eius effundetur; Deus enim fecit hominem ad imaginem suam* .

Deus enim numerum mortis augere non appetit, quia e contra, permittente ad necem homicidae, computatur ad deterrendum effectum et propter periculum, quod plerique hominum discunt; petulantia, ut non vicissim morte dignus percussor efficiatur.

Solus ille, qui fide vera et authentica animatur, scire potest quid sit « *Deus hominem ad imaginem suam* ». Praesertim cum immanis et abominabilis fit humanitas sicut hodie in mundo occidentali et ubique terrarum scientia seductus.

IX , *crescite et multiplicamini, dilatamini super terram, et multiplicamini super eam* .

Deus vere vult hanc multiplicationem, et merito, tam parvus numerus electorum est, etiam ad vocatos, qui in via cadunt, ut quanto maior numerus creaturarum suarum, tanto plus inter eos valebit. electos invenire et eligere; quia secundum praecisionem notatur Dan. 7, 9, proportio est decies electa pro decem miliardis dicta, seu 1 pro 10,000.

VIII, ' *adhuc Deus locutus est ad Noe et filiis eius cum eo, dicens* ' .

Deus quattuor viros alloquitur, quia masculinum repraesentativum speciei humanae dominatum praebent, responsabiles tenebuntur id quod mulieribus ac pueris fieri permiserunt, qui sub eorum potestate sunt. Dominatio signum est fiduciae a Deo hominibus oblatum, sed eas omnino responsabiles facit coram suo eiusque iudicio.

IX , *ecce erigam pactum meum vobiscum et semen tuum post te;* »

Interest hodie ut perspiciamus nos esse " *semen " cum quo Deus suum " foedus "* instituit . Vita moderna et eius amabiles adinventiones de nostris originibus humanis nihil mutant. Heredes sumus novi principii quod Deus humano dedit post terribile diluvium. Foedus cum Noe tribusque filiis specificum est constitutum. Deo committit ut omnes homines cum diluvii aquis non destruant. Post eam societas, quam Deus cum Abraham instituet, adimplebitur, in suis duobus successivis aspectibus, proprie in tempore et spiritualiter, in ministerium redemptivum Iesu Christi. Haec societas fundamentaliter singularis erit sicut status salutis de quo agitur. Saeculis XVI, quae suum primum adventum praecedunt, Deus suum consilium salutis revelabit per ritus religiosos ad populum Hebraeum ordinatos. Deinde, post effectum huius consilii in Iesu Christo in omni luce sua revelatum, per secula fere alia 16 saeculis infidelitas fidelitatis succedet et per 1260 annos tenebrae tenebrae sub aegide Romani pontificis regnabunt. Ab anno 1170, cum Petrus Valdo iterum exercere potuit puram ac fidelem fidem christianam observatione veri sabbati comprehensam, ministri electi minus illustrati fuerunt, post eum electi in opere Reformationis versati sed non peracti. Item, ab anno 1843 tantum fuit ut, per duplex fidei experimentum, Deus invenire potuit inter fideles Adventismi praelatos electos. Sed adhuc immaturum erat ut mysteria in suis prophetiis revelata plene intelligerent. Signum societatis cum Deo omni tempore est eius lucis oblatio et acceptio, quam ob rem opus, quod in eius

nomine scribo, electos suos illuminare constituit ut « testimonium Iesu », ultimam eius *formam* ; signum eius amicitiae verissimum atque confirmatum est.

IX, ' *cum omni animante quod est vobiscum, tam avibus quam iumentis quam omnibus bestiis terrae, sive cum omnibus quae egrediuntur de arca, sive cum universis animantibus terrae'* .

Societas quae a Deo donata est etiam ad animalia pertinet, omnia quae in terra vivunt et multiplicabuntur.

IX, *constituo pactum meum vobiscum: non delebitur ultra omnis caro aquis diluvii, neque erit ultra diluvium ut disperdat terram* .

Lectio diluvii quae data est unica manere debet. Deus nunc comminus inibit, quia finis est electorum suorum corda vincendi.

Gen. _ _

Hoc signum, quod Deus dat ad omne quod vivit, purum et impurum est. Nondum signum est personae eius, quod erit septimus dies sabbatum. Hoc signum commemorat animantia officii, quod numquam postea fecit eas aquis diluvii perdere; quod est eius terminus.

IX, *arcum meum posui in nubibus, et erit signum foederis inter me et inter terram* .

Scientia erit causa existentiae iridis physicam explicabit. Est naufragii spectri lucis solis quae in tenues aquae vel altae humiditatis cadit. Quisque notavit quod iris apparet cum pluit et sol dat radios suos. Fatendum est pluviam diluvii similem esse ac solis instar imaginem Dei lumen esse, salutarem et mulcentem.

IX, *cum congregavero nubes super terram, arcus in nubibus apparebit;* »

Invenerunt igitur nubes a Deo ad creandum pluviam solum post diluvium et simul cum iridis principio. Attamen nefariis nostris temporibus viri ac mulieres impii hanc materiam iridi depravaverunt et inquinaverunt, hoc symbolo divinae societatis suscepto, ut illud acronymum et insigne collectionis sexualis pervertit. Hac de causa Deus inveniat bonam rationem odiosam et despectivam erga eum humanitatem et speciem humanam feriendi. Cito apparebit ultima signa irae ejus, accensus sicut ignis, et perniciosior sicut mors.

IX, *recordabor fœderis mei inter me et te, et omnem animam viventem universæ carnis, et non erunt ultra aquæ diluvium ad delendum omnem carnem* .

Legens haec verba benignitatis ex ore Dei venientis, paradoxon metior, verborum cogitans, quos hodie dicere potest propter hominum perversitatem, quae ad antediluvianum pervenit gradum.

Deus servabit verbum suum, et non erit ultra diluvium aquae, sed omnibus rebellibus, servatus est diluvium ignis in die iudicii; quod apostolus Petrus admonuit 2 Pet. Sed ante hoc ultimum iudicium, et ante Christi reditum, ignis nuclearis Belli tertii Mundi seu "6 [tuba] " of Rev. 9, 13 ad 21, veniet, in specie multiplex et sinister mortiferum "fungorum". auferte receptacula iniquitatis quod magnae civitates, capitalia vel non planetae factae sunt.

IX, *arcus in nube erit; et videbo illud recordari foederis sempiterni inter Deum et omnem animam viventem atque universam carnem quae est super* terram

Hoc tempus procul a nobis est ac novos hominum procuratores relinquere potuit magna cum spe errores vitandi ab antediluvianis commissos. Sed hodie spes non amplius permittitur, quia fructus antediluvianorum ubique apud nos apparet.

IX, *dixit Deus ad Noe: hoc est signum foederis quod constitui inter me et omnem carnem quae est super terram* .

Deus indolem Foederis extollit, quod cum « omni carne constituitur ». Haec est societas quae semper ad humanitatem sensu collectivo spectat.

IX, ' *filii Noe, qui egressi sunt de arca, fuerunt Sem, Cham et Iapheth. Cham autem genuit Chanaan* .

Declaratio nobis datur: *Ham pater erat Chanaan* . Memento Noe et filii eius omnes gigantes qui remanserunt antediluvianorum magnitudine. Ita gigantes multiplicabunt, praesertim in terra "Canaan", in qua Hebraei Aegyptum relinquentes infortunium suum reperient, cum timor magnitudinis suae eos damnabit per XL annos in deserto vagari. et ibi moriatur.

Gen. _ _

Nota primo, antediluviani omnes unum hominem pro sua origine habuerunt: Adam. Vita nova post-diluviana tribus populis aedificatur, Sem, Cham et Iaphet. **Separantur ergo et dividentur** posteri eorum populi . Quaelibet nova nativitas Patriarchae suo, Sem, Ham vel Iapheth coniungetur. Spiritus divisionis his variis originibus confidet ut homines traditiones avitas contra se coniunctas foveant.

IX, ' *coepit Noe terram colere et plantavit vineas* '.

Haec actio, omnia in omnibus, intra normalitatem, graves tamen consectaria habebit. Quia in fine culturae suae, Noe uvas colligit, et succo presso oxidatus, alcoholem bibit.

IX, ' *vinum bibit, et inebriatus est, et in medio tabernaculi sui se nudavit'*. »

Amisso suorum actuum potestate, Noé se solum esse credit, se detegit ac se exuit.

Gen. IX, 'Ham pater Chanaan vidit patris sui turpitudinem, et attulit ei duos fratres suos foras. »

Tempore, adhuc humanus animus persentiebatur huic nuditati ab Adam peccatore deprehenso. Et Cham, illusit et certe parum irridens, male habet opinionem suam visualem experientiam ad duos fratres referre.

Gen. _ *turpitudinem patris sui non viderunt* .

Cum omnibus necessariis cautelis, duo fratres nudum patris corpus texerunt.

IX, ' *cum evigilasset Noe de vino suo, audivit quae fecerat ei filius eius minor* '.

Duo ergo fratres habebant eum docendi. Atque haec denunciatio Noe excitabit, qui suum honorem tamquam Patrem violatum sentit. Alcohol non sponte biberat et victimam reactionis naturalis uvae ex suco qui per tempus oxidizet fuerat et cuius saccharum in arcum transformat.

9, 25 *ait: Maledictus Chanaan! Servus servorum fratrum sit!* »

Re quidem vera, haec experientia sola praetextu inservit creatori Deo ad prophetandum de filiis Noe posteris. Nam ipse Canaan nihil ad opus Cham patris habebat; ideo culpae suae innocens fuit. Maledixit ei Noë, qui nihil fecisset. Statutum Dei iudicii principium nobis revelare incipit, quod in secundo eius decem praeceptis legitur Exo. XX, 5: non adorabis ea, *neque coles; Ego enim* ***sum***

Dominus Deus tuus, Deus zelotes, visitans iniquitatem patrum in filios *in tertiam et quartam generationem eorum, qui oderunt me* . In qua apparet iniustitia omnis sapientia Dei. Quia cogita, filii et patris vinculum naturale est, et filius semper accipiet latus patris cum impugnatur; with rare exceptions. Si patrem ferit Deus, filius oderit illum, et patrem defendet. Per Chananam maledicendo, Noe vindicat Cham, pater de successu posterorum. Et Canaan ex parte sua portabit secum, quod sit Chami filius. In Noe igitur et duobus filiis benedixerit: Sem et Iapheth. Iam Scimus Chananaeae posteros a Deo destrui, ut Israel, populum suum ab Aegyptia servitute liberatum (Alius Chami Mizraim) nationis suae dicione liberaverit.

Gen. IX, 26 *ait: Benedictus Dominus Deus Sem, sit Chanaan servus eius.* »

Noe prophetat de filiis suis consilium quod habet Deus pro unoquoque eorum. Servientque filii Chanaan, filiis Sem. Cham meridiem versus expandet et continentem Africae populabitur usque ad praesentem terram Israel. Sem versus orientem et meridiem expandet, regiones musulmanorum Arabum hodiernas populantes. Abraham e Chaldaea hodierna Iraquia purum Semitam emergit. Historia confirmat Africam Chananaeam quidem Arabum ex Sem progenitam esse servilem.

Gen. _ »

Iapheth expandet septentrionem, orientem et occidentem. A meridie aquilone diu dominabitur. Nationes christianae septentrionalis progressionem technicam et scientificam experientur, quae sinunt eas uti nationibus Arabicis meridionalis et in servitutem Africae, posteris Chananaei, populis.

IX, ' *vixit Noe post diluvium trecentis quinquaginta annis* '.

Pro 350 annis, Noachus diluvium suis aequalibus testari poterat eosque contra errores antediluvianorum monebat.

IX, *omnes dies Noe nongenti quinquaginta anni; et mortuus est* ".

Anno MDCLVI, diluvii ab Adam anno, Noe DC annorum erat, et mortuus est anno MMVI ab Adam peccato, cum DCCCCL annos natus esset. Secundum Gen. X, 25, nato *Peleg* , anno 1757, *terra divisa est* , a Deo propter experientiam rebellis rebellionis regis Nimrod et turris Babel. Divisio seu **separatio** variarum linguarum consecuta est, quas Deus populis dedit, ut separarent **nec** amplius scandalum unitum ante faciem eius ac voluntatem constituerent. Noe igitur rem expertus est et fuit eo tempore 757 annorum.

Cum Noe mortuus esset, Abram iam natus est (anno 1948, 2052 annis ante mortem Iesu Christi anno 30 communis nostri falsi fasti positi), ille vero in Ur Chaldaea, a Noe qui ad septentrionem versus versabatur. Mons Ararat.

Anno 1948 natus, cum septuaginta annorum pater Terach esset, Abram reliquit Haran, ut Dei iussu responderet, anno aetatis suae LXXV anno MMXIII, i.e., XVII annis post mortem Noe anno MMVI. Nullam spiritualis societatis est. ita certa atque perfecta sunt.

Anno 100 aetatis 2048 Abram fit pater Isaac. Obiit anno aetatis 175*2123.

Anus LX, anno 2108, Isaac genuit geminos Esau et Iacob, ut habetur Gen.

Genesis 10

Separatio populorum

Hoc capite nos introducit ad posteros trium filiorum Noe. Haec revelatio utilis erit quia in suis prophetiis, Deus semper referet ad nomina primigenia territorii quorum interest. Horum nominum quaedam facile notabilia sunt ut nomina currentium quia radices praecipuas servaverunt, exempla: *Madai* pro Medo, *Tubal* pro Tobolsk, *Meshech* pro Moscoviae.

X, 1: *hae sunt generationes filiorum Noe, Sem, Cham et Iapheth. Nati sunt enim eis filii post diluvium.* »

filii Iapheth

Gen. _ _ »

Madai est Media *;* Javan , Greece *;* Tubal , Tobolsk, *Meshech* , Moscoviae.

X, 3: *filii Gomer: Aschenez, Riphat et Thogarmah.* »

X, *filii Iavan: Eliseus, Tharsis, Cethim et Dodanim.* »

Tharsis interpretatur Tarsus . Cyprum . _

X, ab eis *insulæ gentium divulgabantur secundum regiones suas,* ***linguas*** *, et familias, et nationes suas.* »

Locutio " *insularum gentium* " refertur ad gentes occidentales hodiernae Europae et earum magnas extensiones sicut Americam et Australiam.

Subtilitas " ***secundum cuiusque linguam*** " suam explicationem inveniet in experientia turris Babel in Gen. 11 revelatae.

filii Ham

X, *filii Cham: Chus, Mizraim, Puth et Chanaan.* »

Chus Aethiopiam designat; Mitzraim , Aegyptus . Puth , Libya *;* et *Canaan* , hodie Israel seu Palaestinae antiqua.

X, 7: *Filii Chus: Saba, Hevila, Sabta, Raema et Sabteca. Filii Raema: Seba et Dedan.* »

X, Cush *autem genuit Nemrod. qui potentes in terra esse coeperunt.* »

Hic rex " *Nimrod* " aedificator erit turris *Babel* , causa separationis **linguarum** a Deo, quae homines in populos et nationes **separabit** et separabit, iuxta illud Gen.

Gen. 10, 9: « *Erat ante YaHWéH venator fortis; propterea dicitur : Sicut Nemrod robustus venator coram YaHWéH.* »

X: *Regnavit primus super Babele, Erek, Accad, Calneh, in terra Sennaar.* »

" *Babel* " significat antiquam Babylonem. Accad , antiqua Akkadia et urbs hodierna Bagdad *;* " *Sinear* ", Iraq.

X, *de terra illa venit Assur; exstruxitque Nineven Rehoboth Hir et* Calah

Assur *significat* Assyrium. " *Ninive* " quod nunc Mosul est factus.

XII, *et Resen inter Nineven et Cala; Urbs magna est.* »

Hae tres civitates in Iraquia septentrionis et secundum flumen "Tiger" sitae sunt hodie.

X, ' *Mitzraim genuit Ludim, Anamim, Lehabim, Naphtuhim* .

X: *Patrusim, Casluhim, a quo Philisthiim et Caphtorim.* »

" *Philistaei* " hodiernum Palaestinorum designant, bellum tamen contra Israelem tamquam in veteri societate. Isti sunt filii Aegypti, alius historicus hostis Israelis usque ad annum 1979 quo Aegyptus societatem cum Israele pepigit.

X, *Chanaan genuit Sidonem primogenitum suum.* »

X , *Iebusaei et Amorrh* .

Iebus interpretatur Ierusalem . Amorraei primi fuerunt habitatores territorii a Deo Israeli . Tametsi in immani norma manserunt, Deus eos interemit, et crabronibus venenosis ante populum suum locum ad liberandum delevit.

X , *Hevaei, Ardei, Sin* .

Peccatum ad *Sinas* refertur.

X, *Aradii, Zamaritae, Emathites. Tunc dispersi sunt familiae Chananaeorum.* »

X, ' *fines Chananaeorum a Sidone ex parte Gerar usque Gazam, et ex parte Sodomae, Gomorrae, Adamae et Seboim usque Lesa.* »

Haec antiqua nomina Israel designant terram ab occidente ab aquilone ubi Sidon est ad meridiem, ubi adhuc hodie Gaza sita est, et ab oriente a meridie, secundum instaurationem Sodomae et Gomorrae in situ. maris mortui, ad septentrionem ubi sita est Seboim.

X, *Isti filii Cham secundum cognationes et linguas et regiones in gentibus suis.* »

filii Sem

X, *nati sunt etiam filii Sem, patre omnium filiorum Heber, et fratre Iapheth maiore.* »

X, *filii Sem: Aelam, Assur, Arphaxad, Lud et Aram.* »

" *Elam* " significat antiquam Persicam populi hodiernae Iran, itemque Aryanos Indiae septentrionalis; Assur , antiqua Assyria hodiernae Iraq *;* Lud , fortasse Lod in Israel. Aram , Syriae Syriae .

X, 23: *Filii Aram: Us, Hul, Geter et Mes.* »

X, *Arphaxad genuit Selach. Selach autem genuit Heber.* »

X, *Heber nati sunt duo filii: nomen uni Phaleg, eo quod in diebus eius divisa sit terra , et nomen fratris eius Iectan.* »

Invenitur in hoc versu praecisio, *quia in tempore eius divisa est terra* . Ei debemus facultatem datoris peccati Adami anno MDCCLVII, linguarum **separatio** quae ex conatu rebellis unificationis in turri Babel elata est. Hoc igitur tempore regni regis Nimrod.

X, *Jokthan genuit Almodad, Sheleph, Hazarmaveth, Jerah* .

X, 27: *Hadoram, Uzal, Diklah* .

X, *Obal, Abimael, Saba* .

X, *Ophir, Havilah et Iobab. Omnes hi filii Iectan.* »

X, ' *habitaverunt a Mesha parte Sephar usque ad montem orientalem'.* »

X, *Isti filii Sem secundum cognationes et linguas et regiones in gentibus suis.* »

X, 32: *Hae familiae filiorum Noe iuxta generationes et nationes suas.* ***Et ab eis egressæ sunt gentes, quæ post diluvium inundaverunt super terram*** . »

Genesis 11

Separatio a Linguae

XI, una *erat omnis terra lingua eademque* verba .

Deus hic commemorat consequentiam logicam facti quod omnis humanitas ex unis duobus descendit: Adam et Eva. Lingua igitur vocalis ad omnes posteros transmissa est.

XI, ' *cum proficiscerentur ab oriente, invenerunt campum in terra Sennaar, et habitaverunt ibi* ' .

Ad "orientalem" regionem "Sinear" in hodierna Iraquia hodie Irania fuit. Superioribus locis relictis, in planitiem colligunt, duobus magnis fluminibus irriguis, Euphratem et Tigrim (Hebr: Phrat et Hiddekel) et fertilem. Huius tempore Loth, Abrahae nepos, hunc quoque locum ad conlocandum elegit, cum ab avunculo discederet. Magna planities magnae urbis magnae " *Babel "* constructioni favebit , quae clarissima usque ad finem mundi manebit.

XI, 3: *dixerunt ad invicem, veni; lateres faciamus, et coquamus eos igni. et lateres in lapides ministrabant illis, et bitumen pro caemento illis ministrabat* .

Congregati homines in tentoriis non diutius habitant, fabricam laterum accensorum detegunt, quae efficiunt ut constructiones permanentes aedificiorum erigant. Haec inventa est origo omnium civitatum. Per servitutem in Aegypto horum laterum fabricatio, Ramses aedificandi Pharaoni, Hebraeorum causa erit doloris. Differentia est, quod laterculi eorum non torreantur in igne, sed ex terra et paleis, in ardore Aegypti sole siccabuntur.

IV, ' *Dixerunt iterum, eamus! aedificemus nobis civitatem* ***et turrim cuius culmen pertingit ad caelum*** *, et faciamus nobis nomen, ut non dispergamur super faciem universae terrae* » .

Filii Noe et posteri eius dispersi per terram vagabantur vagantibus et semper in tabernaculis peregrinationis suae accommodatae. Deus in hac Revelatione petat momentum, quo primum in historia humana, homines in sedibus permanentibus constituere statuunt, ita primum populum sedentarium constituunt. Et haec prima congregatio inducit eos ad vitandos **separationes** , quae argumentationes, pugnas et mortes oriuntur. Cognoverunt a Noe antediluvianorum malitiam vimque; adeo ut Deus eos perderet. Et quo melius periculum rursus in eadem peccandi potestate contineantur, putant se in unum locum conferendo, vim hanc vitandam esse consecuturos. Ait: Fortitudo est in numero. Ab tempore Babylonis omnes magni principes et magni dominationes suam vim in unione et congregatione fundaverunt. Capite superiore citavit regem Nimrod, qui, ut videtur, primus princeps humanitatis sui temporis uniens, praecise aedificando Babel et turrim suam.

Textus designat: “ ***turris cuius culmen caelum tangit*** ”. Haec notio « caelum tangendi » propositum indicat coniungendi Deum in caelo ad demonstrandum ei posse homines sine Ipso facere et ideas habere ad ipsas difficultates vitandas ac solvendas. Nihil est magis et nihil minus quam provocatio ad Deum creatorem.

XI, *descendit Dominus ut videret civitatem et turrim quam aedificabant filii hominum* .

Sola est imago quae nobis detegit Deum cognoscere consilium humani animati denuo per rebelles cogitationes.

6, *Et dixit YaHWéH: Ecce unus populus, una lingua omnibus, et hoc est quod susceperunt; nunc nihil eos prohibere quominus omnia quae cogitaverint facere velit* .

Res tempore Babel invidetur ab universalibus hodiernis qui hoc specimen somniant: unum populum efformans et unam linguam loquentem. Nostri vero universalistae, ut illi Nemrod convenerant, non curant quid de hac re Deus sentiat. Nihilominus, anno 1747, ab Adam peccato, Deus Suam sententiam locutus est et expressit. Ut eius verba indicant, notio propositi humani non placet ei et angit. Sed annihilare rursus non est quaestio. Sed nota quod Deus non disputat efficaciam accessus rebellis humanitatis. Unum tantum habet incommodum et ei est: quo magis congregant, eo magis respuunt, non serviunt ei amplius, nec peius serviunt falsis numinibus ante faciem ejus.

XI, 'veni, *veni! descendamus et ibi confundamus linguam eorum, ut non audiant ultra linguam suam* » .

Deus solutionem suam habet: " *Confundamus linguam eorum, ut non audiant linguam alterius* ." Quae actio divinum miraculum efficere contendit. In instanti, homines variis linguis se exprimunt nec amplius se invicem capiunt, ab invicem se movere coguntur. Unitas desiderata **fracta est** . Ibi adhuc hominum separatio , thema huius studii, erudita est **.**

XI, ' *et dispersit eos inde Dominus super faciem universae terrae'; et cessaverunt aedificare civitatem* " .

Qui eadem lingua loquuntur simul et ab aliis recedunt. Post hanc igitur experientiam " *linguarum* " populus variis in locis habitabit ubi urbes lapideas et lateres conderent. Gentes plasmentur et punient delicta sua, Deus poterit contra se opponere. " *Babel* " conatus est pacem universalem erigendi defecisse.

XI, *vocatum est nomen eorum Babel, quia ibi confusum est Dominus linguam universae terrae, et inde dispersit eos Dominus super faciem universae terrae* .

Nomen « Babel », quod interpretatur confusio, sciri meretur quia hominibus testatur quomodo Deus in conatu universali unionis eorum se gesserit: « *confusio linguarum* ». Lectio intenta est ad humanitatem monendam usque ad finem mundi, quoniam Deus hanc experientiam in suo testimonio revelare voluit, Moysi dictavit, qui primos libros sacrae Bibliorum suorum ita scripsit, quos hodie hodie legimus. Sic Deus vim contra illius temporis rebelles non habuit. Sed non idem erit, in fine mundi, ubi, hanc universalem congregationem a Deo damnatam producendo, novissimi rebelles superstites post tertium bellum mundanum per gloriosum Iesu Christi reditum destruentur. Tunc de ira eius agendum erit, quod

praeterea consilium decreverunt suos ultimos electos interficiendi, quia ipsi sanctificato suo sabbato ab eius mundi creatione fideles permanserint. Lectio a Deo data numquam ab hominibus observata est, et in toto orbe terrarum continenter conditae sunt urbes magnae, donec Deus eas ab aliis populis vel pestilentias pestilentias magnas delevit.

filii Sem

Ad Abrahamum patrem credentium et ad religiones monotheistas hodiernas

Gen. _ *Sem centum annorum genuit Arpacchad biennio post diluvium* .

Filius Sem Arpacshad natus est anno 1658 (1656+2).

XI, ' *Sem vixit postquam genuit Arphadad quingentos annos; et genuit filios et filias* .

Sem mortuus est anno 2158 aetatis anno DC (100 + 500);

XI, ' *Arpacchad annos triginta quinque genuit Sala* ' .

Filius Arpacschad, Schélach anno 1693 natus (1658+35).

XI: *Vixit Arphadad, postquam genuit Selach, quadringentis tribus annis; et genuit filios et filias* .

Arpacschad mortuus est anno 2096 aetatis anno 438 (35+403);

XI, ' *Shelach triginta annorum genuit Heber* ' .

Héber natus est anno 1723 (1693 + 30);

XI, ' *Salach vixit postquam genuit Heber quadringentis tribus annis; et genuit filios et filias* .

Schélach mortuus est anno 2126 (1723+403) anno aetatis 433 (30+403);

XI , *'heber triginta quattuor annos genuit Phaleg* ' .

Natus est Péleg anno 1757 (1723+ 34). **In tempore nativitatis eius, secundum illud Gen. X, *divisa est terra* per locutiones a Deo creatas, ad dividendum et dividendum homines congregatos in Babel.**

XI: *Vixit Heber postquam genuit Phaleg, quadringentis triginta annis; et genuit filios et filias* .

Heber mortuus est anno 2187 (1757 + 430), anno aetatis 464 (34+430);

XI, *Phaleg triginta annorum genuit Rehu* .

Rehu natus est anno 1787 (1757 + 30);

XI, *vixit Phaleg postquam genuit Rehu ducentos novem annos; et genuit filios et filias* .

Péleg anno 1996 mortuus est (1787+209) anno aetatis 239 (30+ 209). Notat inhumanum vitae abbreviationem probabiliter ob rebellionem Turris Babel suo tempore peractam.

XI, ' *Rehu triginta et duos annos genuit Seruch* ' .

Serug natus est anno MDCCCXIX (1787 + 32);

XI, *vixit Rehu post Sarug natus annis ducentis septem; et genuit filios et filias* .

Rehu anno 2096 mortuus est (1819+ 207) anno aetatis 239 (32+ 207);

XI, ' *Serug triginta annorum genuit Nachor* ' .

Nachor anno 1849 natus est (1819 + 30)

XI, *vixit Seruch post Nahorem ducentis annis; et genuit filios et filias* .

Serug mortuus est anno 2049 (1849+ 200) anno aetatis 230 (30 + 200);

XI, ' *Nahor viginti novem annorum genuit Thare* ' .

Natus est Terach anno 1878 (1849 + 29);

XI, *vixit Nachor postquam genuit Thare centum decem et novem annos; et genuit filios et filias* .

Nachor anno 1968 mortuus est (1849 + 119) anno aetatis 148 (29+ 119);

11, 26, ' *Thare septuaginta annorum genuit Abram, Nachor et* Aran .

Abram natus est anno MCMXLVIII (1878 + 70)

Habebit Abram primogenitum suum legitimum filium Isaac, cum sit centum annorum, anno MMXLVIII , secundum illud Gen. XXI, *centum annorum erat Abraham cum natus est Isaac* .

Abram mortuus est anno 2123 aetatis suae CLXXV , secundum illud Gen. *Hi sunt dies annorum vitae Abrahse ;* » **.**

Gen. _ *Thare genuit Abram, Nachor et Aran. Haran genuit Lot* .

Nota quod Abram primogenitus filiorum Terahi. Is ergo est qui natus est cum patre Thare septuaginta annorum, de quibus supra vers.

XI, mortuus est Aran ante *Thare patrem suum, in terra nativitatis suae, in Ur Chaldaeorum* .

inde est quod Lot postea cum peregrinationibus comitabitur Abramum. Abram vero eum in fidem accepit.

Abram in Ur Chaldea natus est, et fuit in Babylone in Chaldaea, qui rebellis Israel in captivitatem duceretur tempore Ieremiae prophetae et Danielis prophetae.

XI, ' *Abram et Nachor uxores duxerunt: nomen uxoris Abram Sarai, et nomen uxoris Nahor Milca, filia Aran patris Milka et patris Jisca* ' .

Societates huius temporis valde consanguineae sunt: Nachor Milcah, Haran fratris fratris filiae, nupsit. Norma erat et obsequium officii, quod ad pudicitiam generis posterorum conservandam destinabatur. Rursus Isaac mittet servum suum, ut inveniat uxorem filio suo Isaac in arcta familia Labanis Aramaici.

XI, ' *sarai sterilis erat, non habebat liberos* ' .

Haec sterilitas permittit Creatori Deum ut suam creatricem potentiam patefaciat; hoc facit ei posse ad pariendum, quando fere centum annorum erit sicut Abram maritus ejus. Haec sterilitas necessaria fuit in ordine prophetico, quia Isaac praesentatur typum novi Adami, quem Iesus Christus suo tempore incarnari voluit; ambo suo tempore erant “ *filii divinae* promissionis”. Semper igitur propter propheticum munus ut « filius Dei » non eliget ipsam uxorem suam, quia in Iesu carne Deus eligit Apostolos suosque discipulos, Pater scilicet Spiritus, qui in ipso est. quique eum animat.

XI, *tulit Thare Abram filium suum, et Loth filium Aran, filium filii sui, et Sarai nurum suam, uxorem Abram filii sui. Conveneruntque ab Ur Chaldœorum in terram Chanaan. Veneruntque ad Haran , et habitaverunt ibi* .

Habitavit autem omnis familia Abram in septentrionali regione, in Charan. Hic primus motus eos propius ad locum natum hominem ducit. Dividunt **se** a magnis urbibus, iam populosa, iam valde rebelles, a campo fertili ac prospero.

XI, *fuerunt dies Thare ducentorum quinque annorum; et mortuus est Terah in Haran* .

Natus anno 1878, Terach 205 annos natus, 2083 mortuus.

In fine studii huius capitis, notemus propositum reducere expectationem vitae ad 120 annos bene in via ad successum. Inter "600 annos" Shem et "annos CXLVIII" Nahor sive "CLXXV annos" patet, vitae abbreviatio patet. Post circiter 4 saecula, Moyses centum viginti annis exacte vivet. Numerus a Deo citatus ut exemplar perfectum habebitur.

In experimento ab Abrahamo viventis, Deus ostendit quid Ipse sit paratus ad vitam electorum suorum redimendam, quos ex omnibus creaturis humanis eligit, secundum si Eius imaginem servet. In hoc historico, Abraham est Deus in Patre, Isaac, Deus in Filio, et impletio in Iesu Christo fiet et in eius voluntario sacrificio novum Foedus nascetur.

Genesis 12

Separatio a Familiae terrestris

XII, *dixit Dominus ad Abram:* ***Egredere de terra tua, et de terra tua, et de domo patris tui, et veni in terram quam monstrabo tibi*** .

De mandato Dei, Abram exiturus est de familia sua, de domo patris sui, et in hoc ordine videndum est sensum spiritualem, quem Deus dedit *Gen. relinquet homo patrem et matrem et adhaerebit uxori suae et erunt in carne una* . Abram necesse est « *patrem suum matremque relinquere* » ad munus spiritale propheticum Christi ingredi, cui tantum *« Sponsa* » eius electorum conventus numerat. Vincula carnalia impedimenta sunt promotionis spiritualis, quae electi vitare debent, ut efficiatur in imagine symbolica « *una caro* » cum Iesu Christo Deo Creatore YaHWéH.

XII, ' *ego te in gentem magnam faciam, et benedicam tibi; magnum faciam nomen tuum, et eris fons benedictionis* .

Abram primus Patriarcharum Bibliorum fiet, a monotheistis agnitus uti « credentium pater». Est etiam in Bibliis primus Dei servus, cuius singula eius vita sequenda est ac demum revelatur.

XII, 3: *benedicam benedicentibus tibi, et maledicentibus tibi maledicam. et benedicentur in te omnes familiae terrae* .

Abrae itinerum et congressuum hoc et iam in Aegypto cum Pharao dormire cum Sarai voluit, probabit, credens eam esse sororem suam, secundum quod Abram vitam suam tueri dixit. In visione cognoscat Deus quod Sara esset uxor prophetae et pene mortuus est.

Secunda pars huius versus, " *Benedicentur in te omnes familiae terrae* ", implebitur in Iesu Christo, filio David, de tribu Iuda, filii Israel, filii Isaac, filii Abram. In Abramo Deus duas suas societates continuas aedificabit quae salutis suae signa exhibent. Quia haec signa evolutionis a typo symbolico ad realem

rationem movere debebant; secundum quod homo peccator vivit ante Christum, vel post ipsum.

XII, *ivit Abram, sicut ei nuntiatum est ei, et ivit cum eo Lot. septuaginta quinque annorum* erat *Abram cum egrederetur de Haran*

Ad LXXV annos natus Abram iam longam vitae experientiam habet. Hanc experientiam acquirere debemus ad audiendum et quaerendum Deum; quod fit cognito maledictis humanitatis ab eo separatis. Si Deus illum vocavit, id est quod Abram quaerit illum, ergo cum Deus se illi revelat, festinat ei obedire. Et haec salutaris obedientia confirmabitur et admonebitur Isaac filio suo in hoc versu citatis Gen. XXVI, ' ***quia obedivit Abraham voci meae, et custodivit mandata mea et praecepta mea et leges meas*** '. Solus haec servaret Abram, si Deus illi obtulit. Hoc testimonium a Deo nobis indicat multa quae in Bibliis non sunt perfecta. Sacra Scriptura tantum summarium nobis exhibet longarum vitarum humanarum. Et vita hominis 175 annis tantum Deus potest dicere quod minutis secundis secundo modo vixerit, nobis autem summa essentialis sufficit.

Sic benedictio Dei datae Abrae in eius oboedientia incumbit, et omne studium Bibliorum et eius prophetiae frustra essent si non intellegeremus momentum oboedientiae huius, quia Iesus Christus nobis suum dedit exemplum dicens apud Ioannem. VIII, *qui misit me, mecum est; non me solum reliquit, quia semper facio* ***quod ei placet*** . Simile est cum aliquo; quaelibet bona cognatio obtinetur agendo illi *quod* placet iucundum. Ergo fides sit, vera religio, non multiplex est, sed simplex ratio relationis, quae Deo et sibi placetur.

Nostris ultimis temporibus signum emergens est inoboedientiae filiorum erga parentes et auctoritates nationales. Haec Deus ordinat ut adultos, qui sibi rebelles, ingratos, vel indifferentias faciat, detegant quae ipse propter eorum malitiam experitur . Et ideo actiones a Deo creatae multo clariores clamant quam clamoribus et orationibus, ad exprimendam iustam indignationem suam et iustas exprobrationes.

XII, *accepit Abram Sarai uxorem suam et Lot filium fratris sui, cum omnibus bonis suis, quae acquisierat in Haran. et profecti sunt ut irent in terram Chanaan et venerunt in terram* Chanaan

Charan ad septentrionem Chananaeam sita est. Abram itaque ex Haran ad occidentem, deinde ad meridiem, et intrat Canaanem.

VI, ' *Peragravit Abram terram usque ad locum qui vocatur Sichem, usque ad quercum Moreh'. Chananaeus tunc erat in terra* .

Meminimus? Chananaei *gigantes* sunt, sed quid de ipso Abramo? Nam diluvium adhuc valde contermina erat, et Abram optime magnitudinem gigantis fuisse potuit. Ingressus Chanaan, praesentiam gigantum suorum non refert, quod consentaneum est si ipse in hac norma adhuc est. Descendens ad meridiem, Abram hodie transit Galilaeam et hodie venit Samariam Sichem. Haec terra Samariae locus erit evangelizationi Iesu Christo favens. Ibi fidem inveniet in “Samaritana muliere” eiusque familia, ad quos primum Iudaeus cum admiratione permissus est introire.

XII, 7: *visus est Dominus Abram, et dixit ei: Semini tuo dabo terram hanc. Qui ædificavit ibi altare YaHWéH, qui apparuerat ei* .

Deus hodie primum elegit Samariam ut se ostendat Abramo, qui hunc conventum sanctificabit aedificando ibi altare, propheticum crucis Christi cruciatus symbolum. Haec optio nexum suggerit cum futurae evangelizationis patriae a Iesu Christo et Apostolis eius. Inde est quod Deus nunciat ei se daturum esse hanc regionem suis posteris. Sed quis, Judaeus an Christianus? Quamvis historica facta pro Iudaeis, promissio haec videtur ad electos Christi ad perficiendum in nova terra pertinere; Nam et electi Christi secundum iustificationis principium per fidem semen Abrahae promissum est.

XII, ' *Protulit inde in montem orientalem Bethel, et castra metatus est, Bethel ab occidente et Hai ab oriente. Aedificavit quoque ibi altare YaHWéH, et invocavit nomen Domini JaHWéH* .

Descendens ad meridiem Abram castrametatus est in montibus inter Bethel et Hai. Deus orientationem duarum civitatum designat. Bethel significat domum Dei, et Abram ponit eam ab occidente, in intentione quae dabitur tabernaculum et templum Ierusalem, ut ingrediendo ad sanctitatem Dei, domum suam, ministri convertant dorsum suum. oriens, oriens oriens, oriens. In oriente est civitas Aï, cuius radix significat: struem lapidis, ruinae vel collis et monumenti. Deus iudicium suum nobis revelat: contra introitum electorum in domum Dei sunt ad orientem ruinae tantum et strues lapidum. In hac imagine Abram duas ante se apertas libertatis semitas habuit: ad occidentem, Bethel et vitam seu ad orientem, Ai et mortem. Feliciter iam vitam delectaverat YaHWéH.

XII, ' *proficiebat Abram vadens ad meridiem* '.

Nota in hoc primo transitu Chananaei, Abram non ire ad "Jebus", nomen urbis futurae Davidis: Hierosolyma, quae sic prorsus ignoratur ab eo.

XII, ' *facta est fames in terra'; descenditque Abram in Aegyptum, ut peregrinaretur ibi; praevaluerat enim fames in terra* .

Sicut fieret, eo tempore quo Ioseph filius Iacob, Israel primus Aegypti vizer factus, fames in Aegyptum induxit Abram. Experientiae ejus in reliquis hujus capitis versibus recensentur.

Abram pacificus et etiam formidolosus est. Cum Sarai uxorem suam formosissimam duceret veritus, eam sororem suam media veritate statuit exhibere. Hac arte Pharao eum complacuit et bonis texit, quae ei opes et potentiam dabant. Hoc facto, Deus pharaonem plagis percutit et Sarai uxorem suam esse cognoscit. Hic deinde persequitur Abram, qui ditem et potentem Aegyptum relinquit. Hoc experimento vaticinatur Hebraeorum robur, qui, servi Aegyptii, aurum ac divitias relinquent. Quae potestas mox ei usui erit.

Genesis 13

Separatio Abrami a Lot

Reversus ex Aegypto Abram, familia et Loth, nepos eius, reversi sunt in Bethel ad locum ubi aram ad invocandum Deum erexerat. Dum omnes sunt in hoc loco inter Bethel et Ai, inter domum Dei et ruinam. Secundum lites inter servos suos Abram separat a Lot, cui electionem accipere vult. Loth autem accepit

opportunitatem eligendi campum et eius fertilitatem promittens prosperitatem. Vers. 10, sic: *Levavit Lot oculos suos, et vidit omnem planitiem Iordanis, quae irrigabatur penitus. Et fuit ante Dominum Sodomam et Gomorram usque ad Segor hortus Domini sicut terra Aegypti* . Hoc faciens, ruinam eligit eamque cognoscet cum Deus igne et sulphure percutit civitates huius vallis hodie partim "Mare Mortuum" tectas; penam, quam effugiet cum duabus filiabus suis, propter misericordiam Dei, qui mittet duos angelos qui monent eum et dimittet Sodomam ubi habitabit. Legitur vers. 13 : *Sodomitae impii, et peccatores magni adversus YaHWéH* .

Abram igitur apud Bethel manet, domus Dei in monte.

Gen. 13, 14 ad 18: *dixit Dominus ad Abram, postquam divisus est ab eo Lot: Leva oculos tuos et unde sitis: vide ad aquilonem et meridiem, ad orientem et occidentem. omnem terram, quam tu videris, tibi dabo et semini tuo usque in sempiternum.* ***Faciamque semen tuum sicut pulverem terrae ; si quis potest numerare pulverem terrae*** *, semen quoque tuum numerabitur. Surge, et perambula terram in longitudine et in latitudine sua: quia tibi daturus sum eam. dabo enim tibi . fixit tentoria Abram, et venit ad habitandum inter quercus Mambre, quae sunt juxta Hebron. Et aedificavit ibi altare YaHWéH .*

Relicto Loto arbitrio, Abram partem quam Deus illi dare vult, accipit, atque ibi iterum, bona sua ac promissa renovat. Comparatio seminis sui *cum* pulvere *terrae* , origine et fine animae humanae, corpore et spiritui, secundum *illud* Gen. .15: 5.

Genesis 14

Separatio per potentiam

Ab oriente quatuor reges veniunt ad bellandum contra quinque reges vallis, ubi sita est Sodoma, in qua habitat Loth. Vescuntur et capti sunt quinque reges et Loth. Admonitus Abram in auxilium venit, omnesque captivos obsides liberat. Interest enim versum qui sequitur.

XIV, *omnes divitias reduxit; Reduxitque Lot fratrem suum cum substantia sua, mulieres et populum suum* .

Reapse tantum Lot intervenit Abram. Sed res narrans, Deus hanc rem insinuat, ut suam ad Lotum exprobrationem evocaret, qui in civitate impiorum vivere malebat.

XIV, *postquam Abram victor reversus est a chodorlaomero et a regibus qui cum eo erant, egressus est rex Sodomorum in occursum eius in valle Shawe, quae est vallis regis* .

Victori gratias agant. Verbum “ significat: patet; id ipsum, quod se- Loth movit, elegit.

XIV, ' *melchsedech rex salem attulit panem et vinum, erat sacerdos dei altissimi* '.

Hic rex Salem erat *sacerdos Deo excelso* . Nomen eius significat: « Rex meus iustitia est ». Eius praesentia et interventus documenta praebent

continuitatem cultus veri Dei in terra a fine diluvii qui adhuc in cogitationibus hominum Abrae tempore perstat. Sed hi veri Dei cultores nihil sciunt de re salutari quam Deus per experientias propheticas ab Abramo eiusque posteris viventibus revelabit.

XIX: *Benedixitque Abram, et dixit: Benedictus Abram Deo excelso, Domino caeli et terrae.* »

Benedictio officialis huius repraesentantis Dei etiam confirmat benedictionem quam Deus Abram in persona directe dedit.

XIV, *benedictus Deus excelsus, qui tradidit inimicos tuos in manus tuas. Et dedit ei Abram decimas ex omnibus* .

Melchisedech Abrae benedicit, sed victoriam ei tribuere cavet; attribuit « *Deo excelso, qui inimicos suos tradidit in manus eius* . Et habemus exemplum concretum obedientiae Abrami legibus Dei, quoniam " *omnium decimam dedit* " Melchisedech, cui nomen significat: "Rex meus iustitia est". Haec igitur lex decimae iam fuit a fine diluvii in terra et fortasse etiam ante « diluvium ».

XIV, *rex Sodomorum dixit ad Abram: da mihi populum, et tolle tibi divitias* .

Rex Sodomae debitor Abramo qui populum suum liberavit. Ita vult regaliter pro servitio suo dare.

XIV, ' *Respondit Abram regi Sodomorum: Levo manum meam ad Dominum Deum altissimum, dominum caeli et terrae* ' ;

Abram in condicionem versatur ut admoneat perversum regem exsistentiam « *YaHWéH Altissimi Dei* », unici « *caeli et terrae* »; qui omnium bonorum, quas rex per malitiam obtinet, solus eum facit dominus.

Gen. 14, 23: *omne tuum non accipiam, nec filo, nec corigiam, ut non dicas: Abraam ego locupletem feci. Nihil mihi !* »

In hoc sensu testatur Abram regi Sodomorum se tantum ad hoc bellum venisse ut Lotum nepotem suum conservaret. Hunc regem, qui in malo, perversitate et violentia vivit, Deo similem damnat Abram. Et hoc manifestat ei, quod indigne acceptas divitias recusat.

XIV, ' *tantum quod comederunt iuvenes, et pars virorum qui ambulaverunt mecum, Aner, Escol et Mamre, ipsi accipient partem suam* '.

Sed haec electio Abrami solum ad eum pertinet, cuius servi Dei servus et oblatorum divitiarum partem accipere possunt.

Genesis 15

Separatio a Foedere

15, 1; *Post haec factus est sermo Domini ad Abram per visionem, et dixit: Abram ne timeas; Ego scutum tuum, et merces tua magna nimis* .

Abram pacificus est homo, qui in bruto mundo vivit, et in visione Dei, amici sui YaHWéH, ad confirmandum eum venit: « *Scutum tuum ego sum, et merces tua magna nimis* ».

Gen. 15, 2: “ *Respondit Abram: Domine YaHWéH, quid dabis mihi? Vado sine liberis; et hæres domus meæ, Eliezer Damasci* .

Abram diu passus est, quod pater esse non potuit propter sterilitatem Sarai, uxoris legitimae. et scit quod, cum mortuus fuerit, propinquus possidebit substantiam suam: *Eliezer Damasci* . Obiter notemus quam vetus haec urbs in Syria *Damascum sit.*

XV, *dixit Abram: Ecce non dedisti mihi semen, et qui natus est in domo mea, erit mihi heres* .

Non intelligit Abram promissiones sibi factas posteris, quia nullam habet sine liberis.

XV, ' *sed factus est ei sermo Domini: non erit heres tuus, sed qui venit de corpore tuo heres erit tuus* '.

Deus ei nuntiat quod vere pater infantis fiet.

XV: *Eduxitque eum, dixit: Respice in caelum, et numera stellas, si potes. Et dixit ei: Hoc erit semen tuum* .

Occasione huius visionis Abramo data, Deus nobis symbolicam clavem revelat ad sensum quem spiritualiter dat verbo « *stellae* ». Primitus citatus in Gen. 1, 15, " *stellae* " partes " *lucendi terram* " habet, et hoc munus iam est Abram, quem Deus ad hoc vocavit et segregavit, sed etiam omnium credentium erit. fidem et servitium Deo vindicabit. Nota quod **,** secundum Dan. XII, 'stus *stellarum* dabitur electis super ingressum eorum in ***aeternum*** *' . fulgebunt sicut stellae in saecula saeculorum* ». Imago *"stellae* " illis simpliciter attribuitur propter electionem a Deo.

XV, ' ***in IaHWéH confisus est Abram, qui reputavit ei ad iustitiam*** '.

Hic cursus constituit elementum officiale definitionis fidei ac principium justificationis per fidem. Quia fides nihil aliud est quam fiducia illustrata, justificata et gravis. Fiducia in Deum tantum legitima est in illustrata voluntatis ejus cognitione et in omnibus sibi placitis, sine quibus illegitimus fit. Credens Deus credere se solos benedicere qui ei obsequuntur, Abramum imitatus et perfectum exemplum Iesu Christi.

Hoc Dei iudicium super Abram prophetat, quod feret omnibus, qui ei similes erunt, in eadem divinae veritati suo tempore propositae et exigenti oboedientiae.

Gen. XV, ' *Dixit ad eum Dominus:* ***Ego sum Dominus, qui eduxi te*** *de Ur Chaldaeorum, ut darem tibi terram istam in possessionem* '.

Prooemium ad exhibitionem foederis cum Abram, Deus Abramum commemorat quod eum ex Ur Chaldaeorum eduxerit. Haec formula exhibetur primi « decem mandatorum Dei » in Exo. 20, 2: « ***Ego IaHWéH, Deus tuus, qui eduxi te*** *de terra Aegypti, de domo servitutis* ».

VIII: “ *Respondit Abram: Domine YaHWéH, unde sciam quod possessurus sim eam?* »

Abram quaerit YaHWéH signum.

XV, *dixit ei Dominus: Vitulam trium annorum sume, capram triennem, arietem annorum trium, turturem et pullum columbae* .

XV, ' *omnia animalia haec tulit Abram medium secans, et opposuit sibi invicem; aves autem non communicavit* .

Dei responsio et actio Abrami explicationem requirunt. Haec caerimonia sacrificalis innititur ratione communionis quae duas partes in societate exercent, id est: participes simul. Animalia media incisa corpus Christi significant, quod, cum unum sit, spiritualiter inter Deum et electos eius communicabitur. Oves imago hominis et Christi, sed aves non habent hanc imaginem hominis qui erit Christus a Deo missus. Inde est, quod in foedere coeleste apparent, sed non exscinduntur. Iesu propitiatio pro peccato erit solis electis terrestribus propitia, non angelis caelestibus.

Gen. _ *et ejecit eos Abram* .

In consilio a Deo prophetatum, cadavera tantum impiorum et rebellium volucribus rapacibus in cibum tradentur in gloriam Christi salvatoris. Tandem fatum hoc ad eos non pertinet, qui foedus cum Deo in Christo et eius legibus feriunt. Quia sic cadavera animalium exposita sunt maximae sanctitatis Deo et Abramo. Gestus Abrami iustificatur quia facta non debent contradicere prophetiae quae ad futurum et ultimum fatum sanctitatis Christi pertinet.

XV, ' *ad occasum solis sopor irruit super Abram'; et ecce timor et tenebrae magnae factae sunt super eum* .

Hic somnus normali non est. Est « *somnus altus* », sicut ille in quem Deus Adam demisit ut mulierem formaret, « *auxilium* », e costis eius. In parte societatis quam cum Abram facit, Deus ei revelabit sensum propheticum huic « *auxilio* » datum, quod obiectum erit amoris Dei in Christo. Re quidem vera, in sola specie, Deus eum facit ut eius praesentiam aeternam ingrediatur, praeveniens eius ingressum in vitam aeternam, id est in veram vitam, secundum principium quod nemo potest Deum videre et vivere.

« *Caligo magna* » significat Deum caecum ad vitam terrestrem eum ad construendum in mente sua virtuales imagines naturae propheticae, etiam aspectus et praesentiae Dei ipsius. Ita in tenebras demersus legitimum “ *timorem sentit Abram* ”. Ceterum urget indoles formidabilis creatoris Dei qui ei loquitur.

dixitque Dominus ad Abram: “ Scito quod peregrinentur posteri tui in terra, quae non illis erit; *servient ibi et opprimentur quadringentis annis* .

Deus Abrae futurum annuntiat, fortunam posteris reservatam.

" *... alieni erunt posteri tui in terra, quae non illis* "; haec est Aegyptus.

"*... ibi servient* ": in mutatione novi Pharaonis, qui Ioseph non noverat, Hebraeo, qui praedecessoris sui magnificus factus est. Temporibus Moysis haec servitus fiet.

“*… et opprimentur quadringentis annis* ”: hoc non est de Aegyptia oppressione tantum, sed latius de oppressione quae posteris Abrami accidet, donec possessiones habent in Canaane, terram suam a Deo promissam.

XV, ' *sed iudicabo gentem cui serviunt, et tunc egredientur cum divitiis magnis* '.

Hoc tempore gens iaculis solum est Aegyptus, quam relinquent, omnes suas opes efficaciter capientes. Nota quod in hoc versu Deus non tribuit Aegyptum oppressionem in versu superiore citatam. Hoc confirmat quod " *quadringentorum annorum* " memoratum non solum in Aegypto convenit.

XV, ' *in pace ibis ad patres tuos, sepelieris post senectutem laetam* '.

Omnia fiet sicut dixit ei Deus. sepelieturque in Hebron in spelunca Machpelae in terra quam acquisivit Abram in vita sua ab Hetthaea.

XV, *in generatione quarta huc revertentur; nondum enim completa est iniquitas Amorrhæorum* .

Inter hos Amorrhaeos, Hittaeus cum Abramo bene commercium, quem magni Dei repraesentativum esse existimant. Conveniunt igitur pro monumento terram vendere. Sed in *quattuor generationibus* vel *quadringentis annis* diversae res erunt et populi Chananaei ad limen rebellionis non suffultae Deo pervenerint, et omnes exstinguentur, Hebraeis terram suam relinquentibus facientibus. soli patriae suae. .

Ut melius intelligatur hoc malum Chananaeorum propositum, tenendum est, quod Noe maledixit Chananaeo primo filio Chami filii sui. Terram igitur promissionis ab isto Cham semine maledictam a Noe et Deo frequentatam fuisse. Eorum interitus nonnisi temporis a Deo praestitutum fuit ad propositum suum in terra perficiendum.

XV, *cum sol occidisset, tenebrae factae sunt; et ecce caminus fumigantium inter se et flammas transibant inter animalia divisa* .

In hac ceremonia ignis ab homine accensus prohibetur. Hoc enim principium transgressi audentes, duo filii Aaron una die a Deo consumentur. Abram postulavit Deum signum et venit in formam ignis coelestis qui transiit inter incisa animalia. Sic Deus testatur servis suis sicut propheta Elias coram prophetis de Baalim, sustentata regina et uxor regis Achab alienigenae, nomine Iezabel. Altare eius aqua submersum, ignis a Deo missus consumet altare et aquam praeparatam ab Elia, altare autem pseudoprophetarum ab igne suo ignorabitur.

Gen. _ _

In fine huius capitis 15, hic versus confirmat, principale quidem illud de **societate, quae electos ab aliis hominibus separat,** ut hanc cum Deo communicent eique serviant.

Hebraeis terrae promissionis termini excedunt eos quos post ditionem Chananaeam gens occupabit. Sed Deus includit in oblationibus suis immensas solitudines Syriae et Arabiae quae coniungunt *"Euphratem* " versus orientem necnon desertum Sur quod separat " *Aegyptum* " ab Israel. Inter haec deserta terra promissionis hortum Dei speciem accipit.

In prophetica lectione spirituali, " *fluvii* " significant populos, ita Deus potest prophetare de posteritate Abrami, de Christo qui suos inveniet cultores suos et electos suos extra Israelem et Aegyptum, in occidente in "Europa", qui significatur in Apocalypsi 9 ; 14 sub nomine " *Fluvii magni Euphratis* ".

XV, *terra Ceni, Cenezaei, Cedmonitarum* .

XV, *Hetthei, Pherezaei, Raphaim* ;

XV, *amorrhaeorum et Chananaeorum et Gergasitarum et Iebusei* .

In tempore Abrae haec nomina designant familias congregatas in urbibus, quae faciunt ac populantur terram Chanaan. Inter eos sunt Rephaim qui prae ceteris antediluvianorum signum gigantem servaverunt, cum Josue territorium post " *quattuor generationes* " vel " *quadringentos annos " accepit.*

Abram patriarcha est consilii Dei duorum testamentorum. Descensus per carnem generabit numerosam posteritatem, qui nascetur in populum a Deo

electum, sed non ab eo electum. Quam ob rem, haec prima societas in carne fundata suum consilium salutiferum detorquet et intellectum eius confundit, quia salus in actu fidei in duabus societatibus tantum acquiescit. Circumcisio carnis non salvavit Hebraeum hominem, quamvis a Deo requiratur. Quod ut salvus fieret, eius opera obsequentia fuit, quae fidem et fiduciam in Deum revelavit ac confirmavit. Et idem est salutem condiciones in Novo Foedere, in quo fides in Christum vivificatur operibus oboedientiae mandatorum, ordinationum ac principiorum a Deo revelatorum per Sacram Scripturam. In relatione impleta cum Deo, doctrina litterae a spiritu intelligentiae illuminatur; inde est quod Iesus dixit " *littera occidit, Spiritus autem vivificat* ".

Genesis 16

De separatione legitimationis

XVI, *Sarai uxor Abrami non peperit ei filios. haec erat ancilla Aegyptia nomine Agar* .

Gen. _ *veni, obsecro, ad servum meum; fortasse ex ea liberos habebo. Exaudivit Abram vocem Sarai* .

Gen. 16, 3: *accepit itaque Sarai uxorem Abram Agar Aegyptiam ancillam suam, et dedit eam uxori Abram viro suo, postquam habitavit Abram decem annis in terra Chanaan* .

Facile est nobis hanc infaustam electionem ob inceptum Sarai reprehendere, sed condicionem intueri, qua se beatis duobus obtulit.

utero nasceretur . Sed non indicavit ei de Sarai uxore sua sterili. Praeterea Abram Creatorem suum ad singula de nuntiationibus non dubitavit. Deum exspectabat ut ei loqueretur pro sua summa voluntate. Ibi intellegendum est hanc explicationis indigentiam prorsus intendisse ad provocandum hoc humanum inceptum, quo Deus illegitimum promissionis benedictionis instar creat, sed utilem collocare ante futurum Israel super Isaac aedificatum; bellicosus et atrox certamen, adversarius atque etiam hostis. Deus intellexit praeter duas vias, bonum et malum, electionibus hominis positam, "daucum et baculum" tam necessarios esse quam inter se, ut "asinus" recalcitrat. Nativitas Ismaelis, etiam filii Abram, formationem baculi Arabici promovebit usque ad ultimam formam historiae religiosae, Islam (submissionis; altitudinis huic populo naturaliter et hereditario rebelli).

IV, *ivit ad Agar, et concepit. Quae gravidam se videns, dominam suam contempsit* .

Hic habitus contemptor Agar, Aegyptius erga dominam suam, adhuc hodie populos Arabes musulmanos designat. Quod cum fecerit, non omnino erratum est, quia orbis occidentalis immensum privilegium evangelizandi in nomine Iesu Christi divini neglexit. Falsa igitur haec religio Arabum pergit praedicare Deum magnum esse cum Occidente eum e tabulis cogitationum delevit.

Imago in hoc versu posita accuratam condicionem nostri temporis depingit, quia Christianismus occidentalis, etiam deprauatus, sicut Sarai filios iam

non gignit et in spiritualem tenebrarum sterilitatem demittitur. Et dicitur: In terra caecorum reges sunt luscus.

V: *Dixit autem Sarai ad Abram: Super te contumelia, quae facta est mihi. Servum meum posui in sinu tuo; et cum concepisse se vidisset, contempta me aspexit. Judicet Dominus inter me et te;* »

6, *dixit Abram ad Sarai: Ecce ancilla tua in manu tua est, fac ei ut tibi videbitur. Et afflixit eam Sarai; et fugit ab ea Agar* .

Abram responsabilitatem sumit, nec Sarai reprehendit quod illegitimus partus afflatus esset. Ita, ab initio, legitimatio suam legem imponit illegitimitate et hanc lectionem sequentes, ex hoc nunc in coniugiis tantum homines coniungent ex eadem familia immediata usque ad futuram Israelem eiusque formam nationalem post exitum Israel consecutam.

XVI, ' *invenit eam angelus YaHWéH ad fontem aquae in deserto, ad fontem qui est in via Sur* '.

Haec inter Deum et Hagar directa commutatio sola virtute beati Abrami status possibilis fit. Deus eam in deserto Schur invenit, quae domicilium Arabum vagantium fiet, qui in tentoriis habitantes ovium suarum et camelorum escam quaerentes assidue. Aquae fons erat Agar subsidia superstes et incidit "fons aquarum vitae", quod ad eam venit ut eam recipiat statum suum ut servum ac fatum fecundum.

VIII, *dixit, Agar ancilla Sarai, unde venis et quo vadis? Quae respondit: A Sarai domina mea ego fugio* .

Agar respondet duabus quaestionibus: quo vadis? Responde: Fugio. Unde venis ? Responde: Sarai, domina mea.

IX, *dixit ei angelus Domini: Revertere ad dominam tuam, et humilia te sub manu illius* .

Magnus iudex non relinquit electionem, iubet redire et humilitatem, quia vera quaestio facta est per contemptum dominae suae, quae, absque sterilitate, legitima domina manet et ministrari et observari debet.

16, 10: *dixit ei angelus YaHWéH: Multiplicabo semen tuum, et multiplicabuntur ut numerari non possint* .

YaHWéH hortatur, ut "carota" ei praebeat. Ei pollicetur posteritatem « *tam numerosam esse ut eas numerare non possimus* ». Ne erres, ista multitudo carnalis erit, non spiritualis. Oracula enim Dei portabuntur usque ad constitutionem novi Foederis, ab Hebraeis tantum posteris. Sed nimirum Arabs quilibet sincerus in foedus Dei inire potest accipiendo signa eius in Bibliis ab Hebraeis scripta. Et quia species eius, Muslim Alcoran non occurrit hanc regulam. Veritates biblicas a Iesu Christo authenticas accusat, reprehendit ac detorquet.

Cum Ismael usus iam pro Abram locutione usus est, " *tanta ut numerari non possunt* ", intellegimus solam esse quaestionem de multiplicationibus humanis et non de electis ad vitam aeternam delectis. Comparationes a Deo propositae semper subiiciuntur conditionibus occurrendis. Exempli gratia: " *stellae caeli* " pertinent ad omnem actionem religiosam quae consistit " *inluminare terram* ". Sed quam lucem? Sola vero lux veritatis a Deo legitimata facit stellam *dignam ut* luceat *in aeternum in caelis, secundum illud Dan. 12, 3,*

quia **vere** intelligentes erunt et **vere** *docuerunt iustitiam* , secundum illud Dan. Deus.

16, 11: *dixit ei angelus Domini: ecce concepisti, et paries filium, et nominabis eum Ismael; audivit enim te Dominus in afflictione tua* .

XVI, ' *similis erit onagri; manus eius in omnes, et manus omnium contra eum; et habitabit contra omnes fratres suos* .

Deus Ismael comparat eiusque posteritatem Arabum, asino *onagri* , animali recalcitanti ac contumaci praeclaro. praeterea, 'ferus', quia ' *ferus ' dicitur* . Non ergo permittit se mansuescere, mansuefieri, vel coqueri. Denique non amat et non se amatur, et in suo genere pugnax hereditatem ad suos fratres et alienos portat. Hoc iudicium a Deo constitutum ac revelatum magni momenti est, hoc tempore finis, ad intellegendum munus punitionis, pro Deo, religionis Islamicae, quae temporibus falsis christianismi "lux" tantum pugnata *est* . *tenebrae* ". Cum ad solum maiorum suorum reditum, Israel rursus eius scopus factus est, sicut christianus Occidentalis ab Americanorum virtute munitus, quam vocant, quin nimis fallitur, "magnus Satanas". Verum est parva "Satanam" agnoscere "magnam".

Deus Ismael pariens, nomen quod interpretatur “audivit Deus”, filius controversiae, Deus addit separationem **intra** familiam Abram. Adiicit maledictionem linguarum in Babel experientia. Si autem media ad puniendum parat, est quia praescit rebelles mores hominum in duabus continuis societatibus usque ad finem mundi.

Gen. 16, 13: *vocavitque nomen eius Atta El roi, qui ei locutus fuerat; dixit enim: "Numquid hic vidi aliquid, postquam me vidit?"* »

Nomen Atta El Roï significat: Tu es Deus videns. Sed iam hoc inceptum iniuriae est contra eius excellentiam, ut Deus nomen tribuat. Ad hanc cogitationem reliqui versus multifariam ejiciuntur. Agar credere non potest. Illa, parvulus servulus, magni Creatoris Dei intentio est, qui fatum videt et revelat. Post hanc experientiam quid timet?

Gen 16:14 *Ideo vocatus est hic fons puteus Lachai regis; est inter Kades et Bared* ".

Terrena loca ubi Deus se manifestavit, dignitates sunt, sed honores quos homines reddunt, saepe causantur ex spiritu idololatrico, qui eos non conciliat.

Gen 16:15 *Peperitque Agar Abrae filium; vocavitque Abram nomen Ismael filio, quem genuit ei Agar* .

Ismael quidem germanus Abrami filius est, ac praesertim eius primogenitus, cui naturaliter adhaerebit. Sed non est filius promissionis a Deo prius annuntiatus. A Deo tamen electum, nomen *Ismael* , quod ei datum est vel « *Deus audivit* » innititur in afflictione Agar super omnia, victima iudiciorum a domina sua et domino suo. Secundo vero sensu, errore quoque Abrami et Sarai innititur, quod subito crediderint hunc filium ab Agar Aegyptio conceptum fuisse confirmationem, consummationem, & Dei annuntiationem effectionem. Error sanguinum erit usque ad finem mundi.

Deus ludum cogitationis humanae intravit et essentiale pro eo efficitur: filius controversiae et **discidii conflictus** vivit.

XVI, ' *Octoginta sex annorum erat Abram quando peperit Agar Abram Ismael* '.

Ismael ergo natus est anno 2034 (1948 + 86) cum Abram 86 annorum erat.

Genesis 17

Circumcisio separatio: signum in carne

XVII, 1: *cum esset nonaginta et novem annorum, apparuit Dominus Abram et dixit ei: " Ego sum Deus omnipotens. ante faciem meam ambulate et sine crimine* esto.

Anno 2047, aetatis 99 et Ismael 13, Abram visitatur in spiritu a Deo, qui Se ei primum praebet ut « *Deus omnipotens* . Deus parat actionem quae hanc "omnipotentis" indolem revelabit. Aspectio Dei est maxime verborum ac auditorum ordinis, quia eius gloria invisibilis manet, sed similitudo hominis sine morte videri potest.

Gen. 17, 2: *constituam pactum meum inter me et vos, et multiplicabo vos sine fine* .

Renovat Deus promissionem multiplicationis suae, hoc tempus " *in infinitum* " denotans: fiat, sicut *pulvis terrae* et " *stellae caeli* " quas *dinumerare nemo potest* .

XVII, 3: *cecidit Abram in faciem suam; et locutus est ad eum Deus* dicens

Sentiens eum qui ad se loquitur « Deus omnipotens », cecidit in faciem Abram ut Deum non aspiceret, sed verba eius audit, quae totam animam eius delectant.

XVII, 4: *hoc est pactum meum quod ego facio vobiscum. Eris pater multarum gentium* . »

Foedus initum inter Deum et Abram in die illo confirmatum est: « *Tu pater multarum gentium eris* ».

ult., 5: *non vocaberis amplius Abram. sed erit nomen tuum Abraham, quia patrem multarum gentium constitui te* . »

Mutatio nominis ab Abram usque ad Abraham decretorium est et tempore suo Iesus id faciet, mutatis apostolorum nominibus.

ult., ' *abundanter faciam te, et faciam te in gentibus; et reges ex te egredientur* . »

Abram primus pater gentium Arabum in Ismael, in Isaac, ipse erit pater Hebreorum, filiorum Israel; In Madian autem erit pater filiorum Madian. ubi invenies Moses uxorem suam Zipporam filiam Jethro.

XVII, *constituam pactum meum inter me et te et semen tuum post te in generationes eorum, pactum sempiternum erit quod ero tibi Deus et semini tuo post te* .

Deus subtiliter verba Foederis sui eligit quae « perpetua » erunt sed non aeterna. Hoc significat societatem cum posteris carnalibus conclusam habebit modicam durationem. Hic autem modus pervenietur cum, in primo adventu eius

eiusque humano incarnatione, divinus Christus suam voluntariam expiationem mortem instituet, fundamentum novae societatis, quae aeterna consequentia habebit.

In hoc loco sciendum est, omnes primo- geniti homines iaculis et nominatim ab initio legitimam amittunt suam. ita de Cain primogenito Adam, de Ismael primogenito, sed illegitimo Abrae filio, et post eum erit de Esau primogenito Isaac. Hoc principium defectus primo- geniti prophetat defectum societatis iudaicae carnalis. Secundum foedus erit spirituale et proderit nisi ethnicis vere conversis, quamvis fallax apparitiones ex falsis hominum praetentionibus.

XVII, 8: *tibi dabo et semini tuo terram peregrinationis tuae, omnem terram Chanaan in possessionem* ***aeternam*** *, eroque Deus eorum.*

Dabitur quoque terra Chananaea *in possessione* ***perpetua*** , quandiu Deus ex testamento suo alligatus est. Et reprobationem Messiae Jesu, etiam post hanc iniuriam, quadraginta annis destruetur, gens et caput ejus Hierosolyma a Romanis militibus destruetur, et Judaei superstites in variis orbis regionibus dispergentur. Quia Deus condicionem Foederis designat: « *Ero Deus eorum* ». Item, cum a Deo missus, Iesus publice a gente reprobatur, Deus societatem suam cum omni legitimatione infringere poterit.

XVII, ' *dixit Deus ad Abraham: tu pactum meum, tu et semen tuum post te, in generationibus suis* .

Hic versus cervicem detorquet ad omnes has religiosas praetentiones, quae Deum Deum faciunt religionum monotheistarum in societate oecumenica congregatorum, quamvis repugnantibus et repugnantibus doctrinis. Solus Deus suis verbis obligatur, quae Foederis fundamentum ponunt, veluti contractus cum iis qui ei unice obsequuntur. Si quis custodit pactum suum, firmet illud et extendit. Sed homo debet sequi Deum in sua intentione duobus continuis gradibus inaedificatis; prima est carnalis, secunda spiritualis; Hic autem locus a primo ad secundum probat fidem singularem hominum, et primo quidem Iudaeorum. Judaica gens, Christum reprobando, foedus frangit cum Deo, qui paganis ostium pandit, et inter quos illi qui ad Christum convertuntur ab eo adoptantur et ut spirituales filii Abrahae imputantur. Omnes ergo qui custodiunt testamentum eius carnaliter vel spiritualiter sunt filii vel filie Abrahae.

In hoc versu videmus Israelem, nominis illius futuram gentem, in Abraham esse principium. Deus Suam posteritatem populum «separatum» facere pro terrena demonstratione statuit. Non agitur de populo salvato, sed de constitutione congregationis humanae, quae candidatos terrestres designat ad eligendos electos, futuro Dei gratia salvandos, a Iesu Christo impetrandos.

XVII, *hoc est pactum meum quod observabitis inter me et vos et semen tuum post te, circumcidetur ex vobis omne masculinum* .

Circumcisio signum est Foederis inter Deum, Abraham et posteros eius, carnales eius posteros. Debilitas eius est forma collectiva, quae omnibus suis posteris applicatur, fide animata vel non, oboediens vel non. Ex altera autem parte, in nova societate, electio fide probata singillatim experietur ab electis qui tunc vitam aeternam in hac societate obtinebunt. Circumcisioni addenda est infelici consequentia: Saraceni etiam circumcisi sunt ab Ismael Patriarcha suo, et

hanc circumcisionem praestant spiritualem praestantiam, quae ius in aeternum vindicandum ducit. Sed circumcisio sola habet effectus perpetuos, non aeternos, carnales.

XVII, ' *circumciditis vos'. et erit signum amicitiae inter me et te* .

Signum quidem est amicitiae cum Deo, sed efficacia eius est tantum carnalis, et vers. 7, 8, et in versu sequenti 13 solam ejus applicationem confirmant ***perpetuam .***

Gen. _ *sine generis tui* ' .

Aliquid adhuc valde mirum, sed, quamvis perpetua eius natura, prophetiam nihilominus constituit quae Dei consilium in duodevicesimo millennio patefacit . Haec causa est "octo dierum" eligendi, quia primi dies septem designant terrenum tempus electionis electorum sex milium annorum et iudicium septimi millennii. Deus Abram, in terra, arctam societatem cum gente Iudaica eiusque embryone primo iungens, manifestat imaginem futurae aeternitatis electorum, a carnali infirmitate liberatam praeputio a masculis in praeputio contractam liberatam. Deinde, sicut electi ab omnibus terrae populis, sed in Christo tantum in veteri testamento, circumcisio etiam extraneis adhibenda est, quando volunt vivere ex parte a Deo electo.

Praecipua circumcisionis ratio est, ut doceat homines in aeterno regno Dei non amplius repraesententur, nec amplius carnalia desideria possibilia erunt. Praeterea, apostolus Paulus circumcisionem carnis in veteri foedere cum electorum cordis in novo comparat. Hoc in rerum prospectu, munditiam carnis et cordis, quae se Christo tradit, insinuat.

Circumcidere significat circumcidere **et** haec opinio manifestat Deum velle constituere unicam necessitudinem cum creatura sua. In « aemulator » Deus, exclusivam ac prioritatem exigit amoris electorum suorum, qui, si opus sit, relationes humanas circa eos, qui saluti eorum nocent, interscindunt ac vincula rumpunt cum rebus et hominibus qui eorum necessitudinem cum laedunt. eum. Hoc principium, tamquam paedagogicum propheticum, ad eius Israel carnalem spectat, primum ac spiritualem Israel totius temporis, quod in Iesu Christo est in sua perfectione revelatum.

XVII, 13: *qui natus est in domo, et qui emitur pecunia, debet circumcidere; et erit pactum meum in carne vestra pactum* ***sempiternum*** » .

Deus hanc insistit notionem: filius legitimus et illegitimus ei adiungi possunt quia sic prophetat duas societates consilii salutaris sui... Deinde instantia notata redditu locutionis "acceptae pecuniae" Iesum *prophetat* . per rebelles Judaeorum Christum, qui æstimabitur XXX denariis. Et sic, pro XXX denariis, Deus suam vitam humanam dabit in redemptione electorum Judaeorum et paganorum in nomine sanctae societatis suae. *Sed* circumcisio signi natura ***perpetua revocatur, et praecisio*** *in carne tua* momentanea confirmat indolem. Hoc enim testamentum quod hic incipit esse, erit quando Messias videtur ' *peccatum finire* ', ut dicitur Dan.

XVII, 14: *masculus praeputiatus, qui non fuerit circumcisus carne, exterminabitur de plebe eius, quia pactum meum violavit* .

Observantia regulas a Deo statutas valde strictas et nullas exceptiones admittit, quia praevaricationes suas detorquent ad propheticum propositum, et

ostendet prohibendo Moysen ne ingrediatur Chanaan, hanc culpam esse valde magnam. Praeputium in carne non est iustius in terreno populo Iudaeorum vivere quam praeputium in corde, futurum aeternum caeleste regnum Dei.

XVII, ' *Dixit Deus ad Abraham: Sarai uxorem tuam non vocabis ultra Sarai uxorem tuam; sed erit nomen eius Sara* ».

Abram pater populi, Abraham vero pater multitudinis. Similiter Sarai nobilis, Sara vero regina.

Abram iam pater Ismael est, sed nominis eius mutatio Abraham in multiplicatione posteritatis eius in Isaac filio, quem Deus ei nuntiaturus est, non in Ismael annuntiabit. Propter hanc causam, Sarai sterilis per Isaac procreabit et generabit multas, et fit nomen eius Sara.

XVII, *benedicam ei, et ex illa tibi dabo filium; benedicam illud, et fiet in gentes; reges populorum ex ea venient* ".

Abram cum Deo ambulat, sed vita eius cotidiana terrena est et in terrenis naturalibus condicionibus, non in divinis miraculis fundata est. In cogitatione quoque dat verba Dei sensum benedictionis, per quod Sarai filium per Agar ancillam suam consecutus est.

XVII, ' *in faciem suam cecidit Abraham'; risit, et dixit in corde suo : Num filius centenario nascetur filius ? et Sara nonagenaria pariet?* »

Animadvertens Deum intelligi posse Sarai filios parere posse, quamvis sterilis sit et iam 99 annos nata, corde risit. Res ita cogitabilis est in rerum humanarum terrestrium ordine ut reflexus cogitationis naturalis videatur. Et cogitationes eius dat sensum.

ult., 18 *dixitque ad Deum: O! vivat Ismael ante faciem tuam!* »

Et sciendum quod Abraham carnaliter ratiocinatur, et quod solus intelligit multiplicationem suam per Ismael, filium iam natum et senem 13 .

XVII, *dixit Deus, Sara uxor tua pariet tibi filium; et vocabis nomen ejus Jishakum. erigam foedus meum cum eo in pactum sempiternum semini eius post* eum

Cognita Abrahae cogitationes, Deus illum increpat et nuntium renovat, ne minimum forte errori interpretationis relinquat.

Dubium ab Abrahamo expressum de miraculo ortus Isaac prophetat dubitationem et infidelitatem humanitatis erga Iesum Christum manifestaturus. Forma autem reprobationis officialis erit dubium ex parte carnalis posteritatis Abrahae.

Gen 17:20 *De Ismael, audivi te. Ecce, benedicam ei et fructificabo et multiplicabo eum valde; duodecim principes generabit, et faciam illum in gentem magnam* .

Ismael Deus exaudivit, etiam in hoc intercessione, Deus adhuc iustificat nomen quod illi dedit. Deus eam fructificabit, multiplicabitur et gentem magnam Arabum, quae ex duodecim principibus constituit, formabit. Hic numerus 12 12 filiis Iacob sanctae societatis suae similis est, qui XII apostoli Iesu Christi succedunt, sed similes non idem significant quod divinum auxilium confirmat, sed non salutis aeternae consortium de eius consilio. Porro Ismael et eius posteri omnes inimici erunt, qui sanctam societatem Dei intrant, deinceps Iudaei tunc Christiani. Hoc munus noxium illegitimum partu comprobabit aeque processibus

illegitimis, qui matri sterili et nimis indulgenti patri finguntur. Inde est, quod carnales filii Abrahae eandem maledictionem portabunt, ac tandem eandem a Deo repulsam sustinebunt.

Posteri Ismaelis, cum Deum eiusque bona cognoscentes, secundum regulas suas vivere eligere possunt usque ad foedus iudaicum intrandum, sed haec electio individua manebit sicut salus aeterna, quae electis offeretur. Item, sicut cum ceteris hominibus omnium originum, salus in Christo eis offeretur et eis via in aeternum patebit, sed solum in obsequentissimo signo Christi salvatoris, crucifixi, mortui et resuscitati.

XVII, ' *ponam foedus meum cum Isaac, quem pariet tibi Sara in anno isto* ' .

Ismael XIII annorum erat tempore visionis, secundum vers. 27, ergo erit annorum XIV, quando natus est Isaac. Sed Deus hoc loco instat: foedus suum cum Isaac, non Ismael instituetur. Et de Sara nascetur.

XVII, ' *cum complesset loqui ad eum, Deus super Abraham exaltavit se* '.

Dei apparentiae rarae sunt et eximiae, quare homines divinis miraculis assuefacti non sunt et, sicut Abraham, ratiocinatio manet in legibus vitae terrestris naturalis. Suum nuntium tradidit, Deus recedit.

ult., 23: *accepit Abraham Ismael filium suum et omnes qui nati sunt in domo eius, et omnes quos emerat pecunia, omne masculinum populi domus Abrahae; Et circumcidit eos in die illa, sicut præceperat illi Deus* .

Praeceptum divinitus statim executum est. Eius oboedientia Foedus cum Deo iustificat. Hic potens dominus antiquitatis servos emerat et servilis status erat nec pugnabat. Nam quod in controversiam adducet, vi usus est et adflictio servorum. **Servus status etiam omnium redemptorum Iesu Christi etiam hodie est** .

XVII, ' *Abraham nonaginta novem erat annorum quando circumcisus est* '.

Haec declaratio nos admonet obedientiam requiri a Deo ab hominibus cuiuscumque aetatis; a minimo usque ad maximum.

XVII, ' *Ismael filius eius tredecim annorum erat quando circumcisus est* '.

Erit ergo XIV annis maior fratre suo Isaac, qui efficiet ei facultatem ut fratri suo minori fratri, filio legitimae uxoris, verum detrimentum capiat.

XVII, ' *ipso die circumcisus est Abraham et Ismael filius eius* ' .

Deus legitimitatem Ismaelis revocat erga Abraham qui pater eius est. Communis eorum circumcisio est quasi fallax sui generis, qui ex eodem Deo se profitetur esse. Quia vindicare Deum, non sufficit habere eundem patrem carnalem avitum. Et cum Iudaei increduli propter patrem Abrahamum hunc cum Deo dicant coniunctionem, Iesus hoc argumentum negabit et inputabit diabolum, Satanam, patrem mendacii et homicidae ab initio. Quod Iesus ad rebelles Iudaeos sui temporis dixit, aeque ad Arabes et Sarracenos praetentiones nostras pertinet.

XVII, *omnes homines domus illius, sive nati domus, sive ab extraneis pecunia acquisiti, circumcisi sunt cum eo* .

Post hoc obedientiae exemplar, Hebraeorum ex Aegypto exeuntium infortunia semper provenire videbimus ab illorum despectione huius oboedientiae, quam Deus absolute postulat, omni tempore et usque ad finem mundi.

Genesis 18

Separatio fratrum hostium

XVIII , *apparuit ei Dominus in Quercus Mambre, sedit in ostio tabernaculi sui in ipso fervore diei* .

XVIII, *elevatis oculis, vidit, et ecce tres viri stabant iuxta eum. Quos cum vidisset, cucurrit in occursum eorum de ostio tabernaculi et adoravit in terram* .

Abraham centum annos natus est, scit se iam senem esse, sed figuram corporis bonam conservat, cum "concurrit ″ visitatoribus suis. Eos ut caelestes nuntios agnovit, id possumus assumere, cum coram illis *se prosternit terrae* . Quod autem videt, est "tres homines" et tunc videre possumus in eius reactione, sensu hospitalitatis spontaneae, qui fructus est naturalis amoris eius.

XVIII, 3: *et dixit: domine, si inveni gratiam in oculis tuis, ne transeas a servo tuo* .

Visitatorem appellans "dominus" magnae humilitatis Abrahae causa fuit ac rursus nullo argumento est eum se Deum alloqui. Quia, haec visio Dei in tota specie humana eximia est, cum etiam Moyses non permittat " *gloriam* " faciei Dei videre secundum Exo. 33:20 ad 23: « *YaHWéH dicit: Non poteris. non enim potest homo me videre et vivere. Et dixit Dominus: Hic est locus prope me; stabis supra petram. Cum transierit gloria mea, ponam te in spelunca petrae, et ego tegam manu mea, donec transeam. Et cum convertero manum meam post me videbis, facies autem mea non videbitur* ». Si visio *gloriae* Dei prohibetur, non prohibetur quin humana specie ad creaturas accedat. Deus visitabit Abrahamum amicum suum et iterum faciet in forma Iesu Christi ab embryone suo conceptu et usque ad mortem suam expiandam.

Gen. _ *et requiescam sub hac arbore* .

Vers. 1, ostendit, calet, et sudor pedum terreno pulvere tectus visitatores lavare justificat pedes. Iucundum eis oblatum est. Et haec attentio ad fidem Abrahae pertinet.

ult., ' *ibo et accipiam buccellam panis, ad confirma cor vestrum; quo facto, pergite; idcirco tu transis per servum tuum. Qui responderunt : Fac ut dixisti* .

Hic videmus Abrahamum hos hospites ut coelestes non agnovisse. Quam ob rem testimonium est eius naturae humanae qualitates. Humilis, pius, mitis, largus, utilis et hospitalis; quae illi deo devinciuntur. In hoc humano aspectu Deus omnia sua proposita approbat et acceptat.

XVIII, ' *cito ingressus est Abraham ad Saram tabernaculum suum, et dixit: cito tria sata similae, pinse, et fac placentas* '.

Cibus utilis est carni corporeo, et videns tria corpora carnis prae se, Abraham habuit cibum praeparatum ad renovandas vires corporis visitatores.

XVIII, ' *Abraham cucurrit ad gregem suum, et tulit vitulum tenerrimum et optimum, deditque puero, qui festinavit praeparare illud* '.

Porro electio vituli tenerae liberalitatem et benevolentiam suam ostendit; beneplacitum est ei placens proximo suo. Ad hunc exitum assequendum optimum visitatoribus praebet.

XVIII, ' *et tulit lac et lac, et vitulum qui praeparatus est, et proposuit eis'. Ipse stetit iuxta eos sub arbore. Et manducaverunt* .

Hos cibos appetentes extraneos sistuntur, quos non novit, sed quos familiae suae membra tractat. Visitatores vera est incarnatio, quia comedunt cibum homini factum.

XVIII, *dixerunt ad eum: ubi est Sara uxor tua? Ille respondit : Ibi est, in tabernaculo est* .

Visitatores, cum probationis successus ad gloriam Dei et suam, veram naturam suam aperiunt, nomine uxoris nomen "Sarah", quam Deus illi in sua visione praecedente donavit.

XVIII, ' *unus ex illis dixit, simul revertar ad vos; et ecce Sara uxor tua filium habebit. Sara auscultabat ad ostium tabernaculi quod post se erat* .

Nota quod in apparentia trium visitantium nihil est cognoscere YaHWéh ex duobus angelis qui eum comitantur. Vita caelestis hic manifestatur et significat egalitariam quae ibi regnat.

Dum unus e tribus visitatoribus nuntiat imminentem Sarae nativitatem, audit ab introitu tentorii ad id quod dicitur et significat textum qui " *erat post se* "; quo modo eam non videbat et humaniter eius praesentiam sentire non poterat. Sed homines non erant.

Gen. XVIII, ' *Abraham et Sara senuerunt et provecti sunt in diebus suis, et Sara liberos habere iam non poterat* '.

Versus definit normales conditiones humanos omnibus hominibus communes.

XVIII, ' *risit* ***intra se*** *, dicens: nunc quia senui, num adhuc volo? dominus meus nimis senex est* .

Nota iterum praecisionem: « *Risit* ***in se*** ; ita ut nemo eum audierit nisi Deum vivum, qui scrutatur cogitationes et corda.

Gen. 18, 13: *Dixit autem Dominus ad Abraham: "Quare risit Sara dicens: "Num vere paritura sum anus?"".* »

Deus occasionem accipit suam identitatem divinam revelandi, quae iustificat mentionem YaHWéH, quia ipse est qui in hac humana specie cum Abrahae loquitur. Solus Deus cogitationes Sarae cognoscere potest et nunc Abraham novit Deum ad se loqui.

Gen. 18, 14: « *Estne aliquid admirabile ex parte YaHWéH? Statuto tempore ad te hoc tempore revertar; et Sara habebit filium* .

Deus auctoritatis fit et praedictum clare renovat in nomine YaHWéH suae divinitatis.

XVIII, ' *mentita est Sara, dicens, non risi'. Quia timebat. At ille: Immo risisti* .

" *Sarah mentita est* ", inquit textus, quia Deus cogitationem absconditam audivit, sed risus ab ore eius non venit; ideo parum fuit Deo mendacium, sed non homini. Et si eam Deus increpat, ideo non confitetur Deum habere cogitationes

suas. Testatur, eo usque ut mentiatur. Et inde est quod instat dicens, *contra, falsum est, risisti* . Non obliviscamur hominem benedictum a Deo esse Abraham et non Saram, uxorem legitimam eius, quae tantum beneficium est ex viri benedictione. Ideae eius iam consecutae sunt in exsecrationem nascentis Ismaelis, hostis haereditarii et competitoris Israelis futuri; verum est ad divinum propositum perficiendum.

c . *Abraham ibat cum eis ut comitarentur* .

Exstincto, nutrito et renovato Abrahae et Sarae futurae natiuitatis legitimi filii Isaac, coelestes visitatores Abrahae ostendunt eorum visitatio in terris aliam quoque missionem habere in animo: ad Sodomam.

Gen. 18, 17: " *Et ait YaHWéH: "Num celabo Abraham quid acturus sim* ?

Hic accurate applicatio huius versiculi habetur Amos III, 7: « *Dominus enim IaHWéH nihil facit, nisi revelaverit secretum suum servis suis prophetis* ».

XVIII, ' *Abraham in gentem magnam et fortem fiet, et in ipso benedicentur omnes gentes* '.

Propter consuetam amissionem significationis, quae adverbio adhibetur « *certe* », recolo significat: certo et absolute. Priusquam suum perniciosum propositum patefaciat, Deus festinat ad confirmandum Abraham de statu suo ante faciem suam et bona renovat quae illi donandi sunt. Deus incipit loqui de Abraham in tertia persona ut eum ad gradum magnae historicae humanitatis extollat. Sic faciens, carnalem et spiritualem posteritatem suam ostendit exemplar quod benedicit et quod memorat et definit in versu qui venit.

XVIII, ' *elegi eum, ut iubeat filiis et domui suae post se custodire viam Domini in iustitia et iustitia, propter Abraham promissiones quas fecit ei'* .

Quod Deus hoc versu describit, omnem differentiam facit cum Sodoma, quam destruet. Usque ad finem mundi electi eius talis erit descriptio: viam YaHWéH custodiens iustitiam et iustitiam exercere consistit; de vera iustitia et de vera iustitia, quam Deus aedificavit in auctoritate legis ad docendum populum suum Israel. Horum respectus condicio erit Deo ut promissa eius benedictiones observent.

Gen. 18, 20: *Dixit Dominus: Clamor Sodomorum et Gomorrhae multiplicatus est, et peccatum eorum magnum est* .

Deus hoc iudicium adducit contra Sodomam et Gomorram civitates regum, quibus oppugnatis Abraham subvenit. Sed et in Sodomis quam elegit Loth nepos eius cum familia et servis suis. Sciens vinculum dilectionis quam Abraham pro nepote suo habet, Deus multiplicat formas attentionis ad senem, ut suas intentiones ei annuntiet. Quod ut faciat, se demittit ad gradum hominis ad se quam maxime humanandum, ad humanam rationem Abrahae servi sui se applicans.

Gen. XVIII, ' *descendam igitur, et videbo utrum secundum famam quae venit ad me, omnino fecerint; et si non est, cognoscam* ".

Contra haec verba cum cognitione cogitationum Sarae, Deus enim ignorare non potest quod in his duabus civitatibus campestris et abundanti prosperitate pertinuerit fornicatio. Haec reactio indicat curam quam oportet ut fidelis servus recipiat iustam sententiam iudicii sui.

c . *Abraham vero adhuc stabat coram YaHWéH* ».

Hic salutantium separatio permittit Abrahamum Deum vivum, YaHWéH inter se agnoscere, praesentem cum eo in simplici humana specie quae verborum permutationem fovet. Abraham audaciam fiet adeo cum Deo confligendi causa ad obtinendam duarum civitatum salutem, quarum una a dilecto nepote suo Loth incolitur.

XVIII, ' *accedens Abraham dixit: Numquid et tu perdes iustum cum impio?* »

Interrogatio ab Abraham iustificatur, quia in suis actionibus collectivis iustitiae humanitas causat mortem innocentium victimarum quae collateralis vocantur. Sed si homo discernere non potest, Deus potest. Et hoc Abraham et nobis qui legerint testimonium eius biblico.

XVIII, ' *si forte sint quinquaginta iusti in medio civitatis, etiam eos perdes, et non dimittes civitatem propter quinquaginta iustos qui sunt in medio eius?'* »

In sua benigna et pia anima, Abraham plenus est fallaciae et putat se posse invenire saltem quinquaginta iustos in duabus his urbibus, et hos 50 iustos homines invocat ut gratiam duarum civitatum a Deo obtineant. ipsum nomen eius perfectae iustitiae, quod innocentes nocens percutere non potest.

XVIII, ' *interfice iustos cum impiis, ut sit cum iusto sicut cum malo, absit a te'. Absit a te ! Nonne, qui iudicat universam terram, iustitiam faciet?* »

Abraham ita cogitat quaestionem resolvere in commonitione Dei quod facere non possit, quin suam personalitatem, quae ita cohaeret sensui perfectae iustitiae, negando.

XVIII, *dixit Dominus: si invenero Sodomis quinquaginta iustos in medio civitatis, dimittam toti civitati propter eos* .

In patientia et benignitate, YaHWéH loquatur Abraham, et in responsione sua eum rectum probat: 50 quia justi non peribunt civitates.

XVIII, *respondit Abraham, et dixit: ecce ausus sum loqui ad dominum, ego qui sum pulvis et cinis* .

pulvis et cinis cogitatur quod impii post duarum civitatum excidium in valle remanebunt? Tamen Abraham nihil se esse fatetur nisi *pulvis et cinis* .

ult . *Et dixit Dominus: Non delebo, si invenero ibi quadraginta quinque iustos* .

Abrahae temeritas eum ducet ad paciscendum , submittens toties electorum numerum , nusquam repertum , et in versu 32 de decem iustorum numero cessabit . Et toties Deus largietur gratiam suam propter numerum abrahse prolatum.

ult . *Ait autem Dominus : Nihil faciam propter has* quadraginta .

XVIII, 30: *dixit Abraham: non irascatur dominus, et ego loquar. Si forte triginta iusti fuerint ibi. dixitque Dominus non faciam si invenero ibi triginta* iustos

XVIII, ' *Abraham dixit, ecce ausus sum loqui ad dominum'. Si forte viginti iusti fuerint ibi. Dixitque Dominus: Non delebo propter viginti* has .

XVIII, *dixit Abraham: non irascatur dominus, et non loquar ultra hoc tempus. Forte erunt ibi decem iusti. Dixitque Dominus: Non delebo propter decem justos istos* .

Explicit pactio Abrahae, qui intelligit terminum exponendum ultra quem instantia irrationabilis esset. Desinit in numero decem iustorum. Optime credit

numerum istorum iustorum in his duabus urbibus corruptae reperiri, si modo Lotum et cognatos eius numerat.

Gen. 18, 33: *cessavit Dominus, postquam cessavit loqui ad Abraham. Et reversus est Abraham in domum suam* .

Terrenus conventus duorum amicorum, unus coelestis et omnipotens Deus, et alter homo, pulvis terrae, fines, et unusquisque ad negotia sua revertitur. Abraham versus habitaculum suum et YaHWéH ad Sodomam et Gomorram, super quo ceciderit iudicium perniciosum eius.

Abraham, in commutando cum Deo, suam indolem revelavit quae ad imaginem Dei est, spectat ad veram iustitiam peractam videre dum validum suum pretiosum vivificat. Hac de causa, pactio servi sui nonnisi delectari ac laetari potuit cor Dei, qui eius affectus plene participat.

Genesis 19

Separatio an emergency

Gen. _ *Loth autem sedit ad portam Sodomorum. Quos cum vidisset Lot, occurrit eis, et adoravit pronus in terram* .

In hoc agnoscimus favorem Abrahae super Loth nepotem suum, quoniam eandem sollicitudinem erga transeuntes visitatores ostendit. Et eo attentius hoc facit, ut sciat malos mores incolarum civitatis Sodomae, in qua vivere consedit.

Gen. XIX, 2: *tunc dixit: ecce domini, intrate in domum servi tui, et ibi pernoctabit. Pedes tuos lava; mane consurgens, et proficisceris. Qui responderunt : in platea pernoctabimus* .

Sorte officium suum facit ut homines per domum suam transeuntes suscipiant, ut eos a pravis habitatoribus impudicis et malitiosis actionibus tueantur. Eadem invenimus verba benevola, quae Abram ad tres suos visitatores fecerat. Lotus quippe est iustus, qui se cum perversis civitatis cohabitatione corrumpi non permisit. Duo angeli venerunt ad delendam urbem, sed antequam eam delendam, incolarum malitiam in actu capiendo, in actu suo malitiæ demonstratione confundere cupiunt. Ad quam rem adipiscendam satis est eis pernoctare in platea a Sodomitis oppugnandis.

XIX, 3: *hortatus est autem Lot ut venirent ad eum, et introierunt in domum suam. Et dedit eis convivium, et azyma coxit. Et manducaverunt* .

Valet igitur sors persuadere, atque eius hospitio accipere. quae tamen ei tribuit facultatem demonstrandi liberalitatem suam, sicuti Abraham ante se fecerat. Experientia docet detegere pulchram Loth animam, justi in medio injusti.

Gen. _ *accurrit omnis multitudo* ".

Iniquitatis incolarum demonstratio duorum angelorum expectationem excedit, cum eos etiam in domo, ubi eos Loth excepit, expectaturus veniunt. Nota gradum contagionis huius nequitiae: *a pueris ad senum* . Iudicium YaHWéH plane iustificatur.

XIX, 5: *vocaveruntque Lot, et dixerunt ei: Ubi sunt viri qui introierunt ad te nocte? Educ eos ad nos, ut cognoscamus eos* ".

Incautus populus Sodomitarum intentionibus decipi potest, quia non notitiae, sed cognitionis in biblico sensu vocabuli verbi « cognovit Adam uxorem suam et peperit filium ». Est igitur prorsus et sine remedio improbitas horum hominum.

XIX, ' *exivit ad eos Lot ad ostium domus, et clausit ostium post se* '.

Audax Loth, qui se nefariis obviam ire festinat, et qui post se fores domus suae claudere curat ut visitatores suos tueatur.

XIX, 7, *dixit: fratres mei, nolite quaeso malum facere, sed et malum.* »

Vir bonus malos hortatur ne malum faciat. Eos « fratres » appellat, quia sui similes sunt et spem in se retinuit aliquos eorum servandi a morte ad quam mores tendit.

XVIII, *ecce mihi duae filiae sunt quae numquam noverunt hominem; Educam eos foras ad te, et potes eis facere quod libet. Tantum his nihil facias, quoniam ad umbram culminis mei pervenerunt* .

Loth enim Sodomitarum mores nunquam antea in hac experientia pervenerunt. Et ut duos visitatores suos tueretur, venit ut duas adhuc virgines filias in suo loco offerret.

XIX, 9: *dixerunt, ite; Dicunt iterum : Hic venit ut advena, et vult ut judicem. Bene, nos te pejorem his faciemus. Vimque faciebant Lot vehementissime: iamque prope erat ut effringerent fores* .

Convivia verba non leniunt Loti, Quae portenta dicunt, sibi quam sibi peiora parant. Tum fores effringere conantur.

XIX, ' *extenditque manum viri, et introduxerunt Lot domum ad se, et clauserunt ostium* '.

Interveniunt angeli fortissimo Loto in periculo, et introducunt Lotum intra domum.

XIX, ' *et excaecaverunt eos qui fores domus erant a minimo usque ad maximum, ita ut frustra invenirent ianuam* '.

Extra, artissime excitantur homines caeci; itaque possessores domus custodiuntur.

XIX, *dixerunt viri ad Lot, quem habes hic adhuc? generum et filios et filias et omnia, quae ad vos pertinent in civitate,* ***educite eos de loco isto*** .

Lot invenit gratiam in oculis angelis et dei, qui misit illos. Ad vitam suam salvandam debet ***exire*** urbis et vallis campi, quia vastabunt angeli habitatores vallis huius, quae fiet zona ruinarum sicut civitas Hai. Ad tertium dicendum quod oblatio Angelorum se extendit ad omnia quae ad se pertinent in viventibus humanis.

In hoc themate **separationis** divinum praeceptum « ***exire*** » permanet. Quia hortatur creaturas ut **se** a malo in omnibus suis formis, sicut sunt falsae ecclesiae Christianae, separent. In Rev. 18, 4 electos suos iubet ***exire*** » de « *Babylonia magna* », quae primo respicit religionem catholicam, secundo multiformem religionem protestanticam, sub cuius impressione usque ad hoc tempus permanserunt. Et sicut cum Loto, nonnisi eorum vita salvabitur statim obediendo mandato Dei. Quia cum primum lex promulgatur, quae requiem dominicam faciet primo die obligatoriae, finis temporis gratiae finem habebit. Et tunc sero erit sententiam tuam et opinionem tuam mutare in hanc quaestionem.

Hic animum adverto ad periculum, quod in serius est differendo necessaria deliberationis. Vita nostra fragilis est, mori possumus per morbum, casum, impetum, quae evenire possunt, si Deus nostram tarditatem non sentit, et hoc in casu, finis gratiae collectivae omne suum momentum amittit. quia, qui ante illam moritur, in eius iniustitia et damnatione a Deo moritur. Hanc problema agnoscens Paulus dicit Heb. 3, 7-8: « *Hodie, si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra sicut in exacerbatione ...* ». Semper ergo urget quod oblatio a Deo facta respondeat. Et de hac opinione Paulus, secundum *illud Heb. non videor sero venisse* ».

Gen. 19, 13: *delebimus enim locum istum, eo quod magnus sit clamor habitatorum eius coram Domino. YaHWéH misit nos ut perdamus eam* ".

Hoc tempore, tempus breve est, causam cognoscant angeli Loth praesentes in domo sua. Urbs consilio YaHWéH celeriter destruenda est.

XIX, ' *egressus est Loth, et locutus est ad generos suos accipientes filias suas: surgite, inquit, exite de loco isto; nam YaHWéH delebit civitatem. Sed in oculis generum eius iocari videbatur* .

Nati certe Loth non ad impietatem Sodomitarum fuerunt, sed ad salutem sola fides. Et plane eam non habebant. Socer eorum opiniones non curabat, et repentina opinio Deum YaHWéH ad delendam urbem paratam esse, illis incredibile erat.

XIX, ' *ab aurora diei cogebant angeli Lotum, dicentes, surge, tolle uxorem tuam et duas filias tuas, quae sunt hic, ne pereatis in ruina civitatis* '.

Destructio Sodomorum oritur **dissociationibus molestissimas** , quae fidem revelant et absentiam fidei. Filiae Loth eligunt patrem suum, vel sequentem virum.

XIX: Distulit , *apprehendentes eum viri, uxorem suam et duas filias, quia pepercit ei Dominus; Et eduxerunt eum extra civitatem* .

In hac actione notam *ab igne acceptam Deus nobis ostendit* . Iterum, iusto Loth, Deus salvat cum eo, duas filias et uxorem eius. Ita, avulsi ab urbe, foris se inveniunt, liberi et viventes.

ult . *nec te post tergum, nec in omni consistere campo; fuge in montem, ne pereatis* .

Erit salus in monte, electio Abrahae relictae. Sic Lot intelligere et paenitere suum potest errorem, quod in planitiem ac felicitatem delegit. Vita eius agitur, et properabit, si vult esse tutus, cum ignis Dei vallem ferit. iubetur non respicere. Ordo proprie et figurate sumendus est. Residuis Sodomae futura vita et vita antecedunt, quia post eos nihil nisi candentis ruinae, ignitis lapidibus sulphureis e caelo coniectis.

XIX, 18: *dixit eis Lot: Heu! Nequaquam, Domine!* »

Mandatum ab angelo terret Lotum.

XIX, ' *Ecce inveni gratiam in conspectu tuo, et ostendisti mihi magnitudinem misericordiae tuae, ad conservandam vitam meam; sed non potero in montem exire, antequam me comprehendat calamitas, et peream* .

Lotus hanc regionem scit ubi habitat, et scit quod ad montem perveniat multum temporis. Et inde est quod implorat Angelum et aliam solutionem ei offert.

ult . *O ! ibi effugere possum, ... non est parvum? .... et quod anima mea vivit!* »

In fine vallis Tsoar est vox parva. Illa calamitate vallis superfuit ut Loth et familiae suae perfugium inserviret.

XIX, *dixit ei: ecce et ego do tibi gratiam istam, et non disperdam civitatem de qua loqueris* .

Praesentia urbis huius eventus adhuc gravissimum testimonium perhibet quod urbes vallis campi tangebat ubi duae civitates Sodoma et Gomorra sita erant.

XIX, ' *festinare et confugie illuc, quia nihil possum facere donec illuc perveneris. Quam ob causam nomen Segor urbis huic datum est* .

Angelus nunc pendet consensu suo et exspectabit donec Lot intraverit Segor ut percutiat vallem.

XIX, ' *ortus est sol super terram quando Lot ingressus est Segor* '.

Videbantur enim Sodomitae sub pulchro ortu novum diem annuntiari; dies ut alia.

XIX, 24: ' *Pluit Dominus sulphur et ignem de caelo in Sodomam et in Gomorra a domino Ioachim* '.

Haec actio divina miraculosa validum testimonium per Inventiones Adventist archaeologi Ron Wyatt accepit. Situm urbis Gomorrae nominavit, cuius habitacula inter se innixa sunt ab occidentali montis fastigio, qui hanc vallem attingit. Humus huius loci fit ex lapidibus sulphureis quos igni expositos adhuc hodie accendunt. Sic plene confirmatur et fide dignum electorum divinum miraculum.

Contra id quod saepe cogitavit et dixit, Deus potentiam nuclearem non invocavit ut hanc vallem destrueret, sed lapidibus sulphuris et sulphuris puri, 90% puritatem aestimatam, quae est eximia secundum artifices. Caelum non portat nubes sulphuris, ideo dicere possum hanc destructionem opus esse creatoris Dei. Materiam quamlibet potest creare secundum necessitatem suam, quia creavit terram, coelum et omnia quae sunt.

XIX, *destruxit civitates istas et omnem campum, et omnes habitatores civitatum et herbas terrae* .

Quid superesse potest in loco imbrium lapidum flammae sulphuris? Nihil praeter saxa et lapides sulphuris adhuc adsunt.

XIX, ' *respexit uxor Lot, et facta est in statuam salis* '.

Respicio hoc ab uxore Loth paenitenda et retenta cura in maledicto loco. Hic status mentis Deo non placet et notificatur, transfigurans corpus suum in columnam salis, imaginem absolutae sterilitatis spiritualis.

XIX, ' *Abrahamus de nocte consurgens, ut iret ad locum ubi steterat coram Iehovah* '.

Abraham ignarus dramatis quod fiebat, ad quercum Mambre venit ubi tres hospites suos excepit.

ult . *et ecce videbat fumum ascendentem de terra, sicut fumus fornacis* ”.

Mons est egregius speculatio. Ab altitudine Abraham dominatur regionis et novit ubi sita est vallis Sodomae et Gomorrae. Si humus loci adhuc foculum candens est, supra ascendit fumus acrius ex sulpure et consumptis omnibus materiis in urbem ab homine collatis. Damnatur locus sterilitatis usque ad finem

mundi. Ibi solum saxa, lapides, lapides sulphuris et salem invenimus, multum salis, quae sterilitatem terrae promovet.

XIX, ' *cum subvertit Deus civitates campi, recordatus est Abraham; et evitavit Lot de medio adflictionis, quibus subvertit civitates, in quibus commoratus fuerat Lot* .

Haec declaratio magni momenti est quia revelat nobis Deum Lotum servasse solum Abrahamo, fideli suo servo, placere. Non destitit igitur ei exprobrare quod in valle florenti et de civitatibus suis corruptis eligeret. Idque confirmat quidem fato noto Sodomis servatum fuisse tanquam notam igne ereptam, vel accuratissime.

XIX, 30, ' *Loth autem reliquit Segor altitudinis, et habitavit in monte cum duabus filiabus suis, eo quod timuerit manere in Segor'. In antro habitavit ipse et duae filiae eius* .

Opus **separationis** nunc patet ad Loth. Et ipse est, qui in Segor manere non statuit, quod quamvis "parvum" etiam ab hominibus corruptis et peccatoribus coram Deo fuerit frequentatum. Rursus ad montem accedit et, procul ab omni solacio, cum duabus filiabus suis in speluncis vivit, naturale a Deo oppositum tutae tegimen.

XIX, ' *senex dixit minori, pater noster senex est; et nullus homo est in terra, qui veniat ad nos secundum consuetudinem omnium terrarum* .

Nihil flagitiosum in inceptis duabus filiabus Loth. Causam eorum iustificatur et approbatur a Deo, quia agunt ad posteritatem patri. Sine hac causa inceptum incestum esset.

Gen. XIX, ' *venite, faciamus patrem nostrum vinum, et dormiamus cum eo,* ***ut servare possimus in semine patris nostri*** '.

Gen. _ *et dormivit primogenitus cum patre suo; nec vidit nec quando concubuerit nec quando surrexerit* .

XIX, *altera die dixit maior ad minorem: ecce ego dormivi nocte cum patre meo; faciamus eum iterum hac nocte vinum, et eamus et dormiamus cum eo,* ***ut servaremus genus patris nostri*** .

Gen. _ *et minimus cum eo dormivit : neque dormivit neque cum surrexisset* .

Tota ignara Loti in hac actione dat imaginem processus inseminationis artificialis applicatae animalibus et hominibus extremo tempore. Non minima quidem est perquisitio voluptatis ac res nulla atrocior quam fratrum et sororum coniunctio in humanitatis initio.

XIX, ' *duae filiae Lot conceperunt de patre suo* '.

Notatum est in his duabus filiabus Loth eximias dotes ob honorem patris sui sacrificii. Ut matres innuptae, puerum solum, publice sine patre, susci- piunt, atque ita marito, sponso, socio abrenuntiant.

Gen. XIX, 37: *Peperit primogenitus filium, et vocavit nomen eius Moab, ipse est pater Moabitarum usque in praesentem diem* .

Gen. XIX, ' *minimus quoque genuit filium, et vocavit nomen eius Ben Ammi, ipse est pater Ammonitarum usque in hodiernum diem* ' .

Duorum filiorum posteritas in prophetia Danielis invenimus XI, 41: *intrabit in terram pulcherrimam, et multi corruent; Idumæa autem,* ***Moab*** *, et*

filiorum ***Ammon*** *liberabuntur de manu ejus* . Foedus ergo carnale et spirituale coniunget posteritatem istae Israeli fundatae in Abraham, radice post Heber Hebraeorum. Sed hae communes radices excitabunt iurgia, et ponet semen istum contra gentem Israel. Apud Zephaniam 2:8 et 9, Deus prophetat de clade Moab et filiis Ammon: *Audivi opprobria Moab et opprobria filiorum Ammon, cum exprobrarent populo meo et superbirent contra terminos eius. Hoc est, quod ego vivo! dicit Dominus exercituum, Deus Israel, erit Moab sicut Sodoma, et filii Ammon ut Gomorra, locus spinarum, fodina salis, deserta in aeternum; reliqui populi mei diripient eos, residui gens mea possidebit illos* .

Ex quo patet quod benedictio Dei tantum fuit in Abraham, nec fuit communicata fratribus ex eodem patre Thare genitis. Si ex exemplo Abrahae potuit Lot prodesse, non erit eius posteritas ex duabus filiabus nata.

Genesis 20

Separatio per statum prophetae Dei

Renovata experientia cum Pharaone relata in Genesi XII, Abraham Saram uxorem suam sororem suam Abimelech regi Gerar (praesenti hodie Palaestinae prope Gazam exhibet). Iterum, Dei actio quae Eum punit, eum efficit ut virum Sarae suum prophetam detegat. Sic Abrahae potestas et timor per totam regionem diffundebatur.

Genesis 21

separatio legitimi et illegitimi

Sacrificium **quod** amamus

XXI, *visitavit Dominus Saram sicut locutus est et fecit Dominus Sarae sicut locutus est.* »

In hac visitatione Deus finem facit longae sterilitatis Sarae.

XXI, ' *concepitque et peperit Abrahae filium in senectute sua, in tempore quo locutus est ei Deus'.* »

Is. 55, 11: hoc confirmat: *Sic est in verbo meo quod egreditur de ore meo: non revertitur ad me inanis, nisi fecerit voluntatem meam et consilium meum* ; servatur promissio Abrahae facta; versus ergo iustificatur. Hic filius venit in mundum postquam Deus suam nativitatem annuntiat. Scriptura eum tamquam « filium promissionis » exhibet, quae propheticum Isaac efficit rationem messianici « Filii Dei »: Iesum.

XXI, 3: *vocavitque Abraham nomen filii sui, quem genuit ei Sara, Isaac.* »

Nomen Isaac significat: ridet. Ambo Abraham et Sara riserunt, cum audiverunt Deum filium suum futurum nuntiare. Si risus gaudii est affirmativus, non fit illud risus. Re quidem vera ambo coniuges eandem reactionem esse

victimae humanae praeiudicii habuerunt. Quia deridebant cogitationem motus humanorum circum se. Post diluvium, vitarum spatium valde abbreviatum est et pro hominibus, aetas centum marcarum ad senectutem provectus; unum ubi parum ex vita speramus. Sed aetas nihil significat in necessitudine cum Deo Creatore, qui limites omnium rerum ponit. Quod Abraham experientia sua detegit, et per Deum, opes, honorem, paternitatem, hoc tempore legitimum accipit.

XXI, ' *circumciditque Abraham filium suum Isaac octo diebus, sicut praeceperat ei Deus'.* »

Rursus filius legitimus circumciditur. Praecepto Dei obeditur.

V, ' *Abraham centum erat annorum quando natus est ei Isaac filius eius'.* »

Res praeclara, sed non antediluvianis signis.

VI, ' *Dixitque Sara: Risum dedit mihi Deus; quicumque audierit, mecum ridebit.* »

Sarah condicionem ridiculam invenit quod ipsa humana est et humana detrimenti victima. Sed hoc desiderium ridendi etiam gaudium inopinatum reddit. Sicut Abraham vir eius, facultatem obtinet pariendi aetatem, cum id non amplius imaginabile sit secundum humanam ordinationem.

XXI, 7, *dixit: Quis dixisset Abraham: Sara nutriet filios? Nam in senectute genui eum filium.* »

Res vere eximia est et omnino mirabilis. Haec verba Sarae in ordine prophetico intuentes, videre possumus in Isaac filium, qui novi Foedus in Christo prophetat, cum Ismael primi Foederis filius prophetat. Reprobante Christo Iesu, hic filius naturalis secundum carnem natus per circumcisionis signum reiicietur a Deo in gratiam christiani filii per fidem electus. Sicut Isaac, Christus Novi Foederis conditor, miraculose nasciturus ad revelandum et repraesentandum Deum in hominum specie. E contra Ismael unice de basibus carnalibus et proprie intellectus humanus concipitur.

XXI, *crevit puer, et ablactatus est. fecitque Abraham grande convivium in die ablactationis eius.* »

Infans lactatus adulescens fiet et ad Patrem Abrahamum futurum aperit plenam promissionis ac felicitatis, quam cum gaudio celebrat.

XXI, ' *vidit Sara filium Agar Aegyptiae, quem pepererat Abrahae, risum'; dixit ad* Abraham

Risus euidenter magna suscipit in vitae beatae rutrum. Odium et zelus Ismaelis in Isaac filium legitimum inducit ad risum illudendum. Nam tolerabili termino Sara perventum est: post matris ludibrium filii; hoc nimium est.

II, ancillam hanc et filium eius ***eiice*** *; non enim heres erit filius ancillae istius cum filio meo cum Isaac.* »

Iram Sarae intellegere possumus, sed vide supra me. Sara prophetat indignitatem primae societatis, quae novam cum electis non possidebit, in fide iustitiae Christi Iesu.

Gen. _ »

Abraham non pugnat sicut Sara, quia sensus eius inter duos filios communicatur. Isaac nativitas non tollit affectionis annos XIIII Ismael ligans eum.

Gen. _ *in omnibus quae dixit tibi Sara audi vocem eius quia in Isaac vocaberis semen* »

Hoc nuntio Deus praeparat Abraham ut Ismael, eius primogenitus filius, alienationem suscipiat. **Separatio** haec est in prophetico Dei consilio; cum defectio veteris Foederis Mosaicae prophetat. Pro consolatione in Isaac multiplicabit semen eius. Et huius verbi *divini* plenitudo in novo Foederis instauratione erit, ubi « *electi* » vocabuntur » per nuntium aeterni Evangelii Dei in Iesu Christo.

Sic paradoxice Isaac veteris testamenti patriarcha erit, et ante omnia in Iacob, filio suo secundum carnem et circumcisionis signum, Israel Dei in fundamentis instituetur. Sed paradoxum est, quod ipse idem Isaac solas lectiones de novo in Christo testamento prophetat.

Gen. _ »

Ismael Patriarcha est multorum populorum Medii Orientis. Usque ad ministerium terrenum salvificum Christus apparuit, legitima spiritualis legitimatio unice ad horum duorum filiorum Abrahae posteros pertinebat. Mundus Occidentalis in multiplicibus paganismi formis vivebat, magni creatoris Dei exsistentiam ignorans.

XXI, ' *de mane consurgens Abraham tulit panem et utrem aquae, et imposuit eis Agar, imposuit umero eius; deditque ei puerum, et dimisit eam'. Quæ abiit, et erravit in deserto Bersabee.* »

Intercedente Deo Abrahae sedavit. Ipse Deus scit se vigilare super Agar et Ismael et consentit ab illis **separare** , quia confidit Deo ad protegendum et ducendum illos. Ipse enim hucusque ab eo protectus est et ductus.

Gen. _ _

In deserto Beersheba, aqua cito consumitur et sine aqua abrepta, Agar solum mortem finalem pro infelici situ videt.

Gen. _ *dixit enim: "Ne videam mori". Et sedit contra, levavitque vocem suam et flevit.* »

In hac extrema condicione, Agar secundo lacrimas fundit ante faciem Dei.

Gen. _ *Noli timere: exaudivit enim Deus vocem pueri, ubi est.* »

Et iterum Deus intervenit et alloquitur eam ad confirmandam eam.

Gen. _ *magnam enim faciam in gentem illam.* »

Moneo te, puer Ismael teenager 15 ad 17 annos natus, sed nihilominus puer Agar matri suae obnoxius est et duo iam aquam non bibunt. Deus vult eam filium alere, quia sors potens est illi.

Gen. _ *et abiit et implevit utrem aqua et biberet puerum.* »

Effectus miraculi vel non, puteus iste aquae in tempore necessario apparet ut Agar et filius eius gustum vitae praebeant. et vitam suam debent omnipotenti Creatori, qui rerum visionem et intelligentiam aperit seu claudit.

Gen. _ »

Non ergo vacuum fuit desertum, quia Ismael animalia venata, quae arcu suo ad comedendum peremit.

XXI, *habitavit in deserto Pharan; et accepit illi mater ejus uxorem de terra Aegypti.* »

Vinculum inter Ismaelitas et Aegyptios confirmabit tempus et tempus, aemulatio Ismaelis cum Isaac augebit, ut eos perpetuos naturales inimicos efficiat.

XXII: *Eodem tempore dixit Abimelech, et Picol princeps exercitus eius ad Abraham, dicentes: Deus tecum est in omnibus quae agis.* »

Experientia ex praesentatione Sarae ut sororis suae, de quibus in Gen. 20, docuit Abimelech Abrahamum esse Dei prophetam. Nunc ac metus metus.

Gen. XXI, ' *et nunc iurare mihi hic per Deum quod non mentieris mecum, neque cum filiis meis, neque cum nepotibus meis, secundum misericordiam quam ostendi tibi, facies mecum et. versus villam in qua mansistis.* »

Abimelech non iam vult esse victimam Abrahae praestigiis et ab eo firmam ac firmam concordiae foedera obtinere cupit.

XXI, ' *dixit Abraham: ego iurabo'.* »

Abraham non male intendit erga Abimelechum et huic pacto consentire potest.

XXI, ' *Et increpavit Abraham Abimelech propter puteum aquae, quem vi ceperant servi Abimelech'.* »

XXI, ' *Dixitque Abimelech, nescio quis fecerit hoc verbum, et non monuistis me, sed ego hodie tantum audivi.* »

ult . »

XXI, ' *et separavit Abraham septem oves de gregibus';* »

Electio ab Abrahamo "septem ovium" facta testatur suam coniunctionem cum Deo Creatore, quem sic operi suo coniungi vult. Abraham in aliena consedit sed fructum laboris sui cupit remanere bona sua.

XXI, *dixit Abimelech ad Abraham: Quid sunt hae septem arietes quas separasti?* »

XXI, 30: *et dixit: septem istos oves tolle de manu mea, in testimonium mihi quod fodi hunc puteum.* »

XXI, *propterea vocabant locum illum Bersabee, quia ibi ambo iuraverunt.* »

Bene disputatum est, appellatum a voce "Sheba" quod est radix numeri "septem" in Hebraeo, quod invenimus in voce sabbatum, quod designat septimum diem, nostrum sabbati sanctificatum in hebdomade a Deo. ab exordio creaturae terrenae. Ad huius societatis memoriam conservandam, puteus ita "puteus septem" appellatus est.

Gen. _ *Surrexit autem Abimelech, et Picol, et princeps exercitus ejus, reversique sunt in terram Palæstinorum.* »

XXI, 33: *plantavit autem Abraham nemus in Bersabee; et invocavit ibi nomen Domini Dei æterni.* »

XXI, 34: *et fuit colonus in terra Philisthim.* »

Deus condiciones pacis et tranquillitatis servo suo constituerat.

Genesis 22

Separatio patris et unici filii immolatur

Hoc caput 22 exhibet thema propheticum Christi oblatum a Deo ut Patre sacrificium. Principium salutis depingit secreto a Deo praeparatum ab initio suae decisionis ad liberam, intelligentem et sui iuris contrarias partes creandi. Hoc sacrificium erit pretium ad obtinendum amorem ex creaturis reddere. Electi erunt qui exspectationi Dei responderint cum plena arbitrii libertate.

XXII, 1: post haec *tentavit Deus Abraham, et dixit ei: Abraham. Qui respondit: Præsto sum.* »

Abraham est Deo valde obediens, sed quantum potest haec obedientia? Deus iam responsionem novit, sed Abraham post se relinquere debet, in testimonium omnibus electis, solida eius exemplaris oboedientiae documenta, quae eum tam dignum amore Dei sui reddit, qui eum Patriarcham facit cuius posteritas sublimabitur. natiuitatis christi iesu.

XXII, *dixit Deus: sume filium tuum, filium tuum unigenitum, quem diligis, Isaac; vade in terram Moria et offer eum ibi in holocaustum super unum montium, quem monstravero tibi.* »

Deus consulto quid dolet urget ad tolerabilem hunc senem supra centum annos. Deus ei miraculose gavisus est quod filium natum sibi et Saram uxorem legitimam haberet. Item a circumstantibus incredibilis Dei postulatio abscondet: « *Unigenitum tuum offer sacrificium* ». Responsio autem positiva Abrahae pro omni humanitate aeternas consequentias habebit. Nam postquam Abraham consensit offerre filium suum, non poterit Deus ipse abrenunciare salutiferum consilium; si quid cogitasset dare.

Nota quod ad praecisionem pertinet: « *super unum montium quem dixero tibi* ». Locus hic praecisus programma ad sanguinem Christi recipiendum destinatur.

XXII, 3: *Abraham de nocte consurgens stravit asinum suum, ducens secum duos servos et Isaac filium suum. ligna ad holocaustum scissa, et profectus est ad locum quem dixerat ei Deus.* »

Huic excessu obedire decrevit Abraham et in animo suo moriens, ceremonias a Deo ordinatas parandas instituit.

IV, *tertia die levavit Abraham oculos suos, et vidit locum e longinquo.* »

Morija regio est trium dierum iter a loco in quo degit.

V , *dixit Abraham ad servos suos: manete hic cum asino; Ego et juvenis ibo longe ad colendum, et revertemur ad te.* »

Horrenda actio quam committet testibus non indiget. Ipse _ ideo a duobus servis **separat** , qui adventum suum expectare debebunt.

XXII, ' *accepit Abraham ligna holocausti, et oneravit illud Isaac filium suum, et portavit in manu sua ignem et gladium'. Et ambulaverunt ambo pariter* . »

In hoc prophetico spectaculo, sicut Christus gravem patibulum, cui manus eius confixa erit, portabit, Isaac ligno onustus, quod immolatum corpus ignitum consumit.

XXII, *dixit Isaac patri suo Abraham: pater mi. Qui respondit: Ecce ego, fili mi. Respondit Isaac: " Hic est ignis et ligna; sed ubi est victima holocausti?* »

Ysaac multa sacrificia religiosa testatus est, et ipse merito admiratus est ab- sentiam animalis immolari.

XXII, ' *Abraham dixit, fili mi, Deus providebit sibi agnam in holocaustum; Pergebant ergo pariter.* »

Haec responsio ab Abraham immediata a Deo inspirata est, quia magnifice prophetat immensum sacrificium, quod Deus faciet, seipsum crucifixioni in carne humana offerens, ita ut peccatores electi indigenti effectui ac iusto salvatori in divina perfectione provideant. Sed Abraham non videt hoc salutiferum futurum, hoc munus Christi Salvatoris prophetatum est per ani- matum YaHWéH, omnipotentem Deum creatorem. Pro eo, haec responsio simpliciter permittit ut tempus adipiscatur, cum horret crimen quod committet.

Gen. _ *vinxitque Isaac filium suum et posuit eum super altare in lignis setthim.* »

Proh dolor Abraham ante altare, iam non est occultandum Isaac, quod ipse sit oves sacrificii. Si Pater Abraham in hac singulari acceptatione sublimis se ostendit, docilis Isaac agendi ratio repercussio est eorum quae Iesus Christus suo tempore futurus est: sublimis in oboedientia suique sacrificio.

Gen. _ »

Nota quod agere, Deus expectat usque ad ultimum probationis finem, ut testimonium praebeat electi sui verae valoris et authenticitatis. " *cultrum in manu* "; omne reliquum est, ut occidat Isaac sicut ovis multae iam immolatae.

Gen. 22, 11 : " *Tunc clamavit angelus Domini de caelo et dixit ei: "Abraham! Abraham! Qui respondit: Præsto sum.* »

Demonstratio obedientis Abrahae fidei fit et perfecte exercetur. Deus finem imponit iudicio senis et filii sui tam dignae Illo eiusque amore.

Nota quod quandocunque dicitur a Deo vel filio suo, semper respondet Abraham dicendo, *Ecce ego* . Spontanea responsio, quae ex eo oritur, suam erga proximum liberalitatem et apertam indolem testatur. Praeterea, Adami habitui deprehensus in statu peccati latens a Deo, ad hoc quod Deus ei dicere debebat: *Ubi es?* ».

XII, *dixit angelus: ne extendas manum tuam super puerum, neque facias illi quidquam; Nunc cognovi quod times Deum, et non pepercisti unigenito filio tuo a me.* »

Demonstratione fidelium suorum et oboedientium fidei, Abraham potest esse in oculis omnium, et usque ad finem mundi, in exemplum verae fidei, a Deo usque ad adventum Christi, qui eum incarnatus est, demonstrari. turn in divina perfectione. In hoc exemplari impeccabilis oboedientiae Abraham fit spiritualis pater veriorum credentium, servatus effuso sanguine Iesu Christi. Hac in experientia, Abraham modo Dei Patris munere fungitur, qui tamquam verum et mortale sacrificium offeret, unicum filium suum Iesum Nazarenum nomine.

Gen. _ _ *Abiit ergo, et tulit arietem et obtulit in holocaustum pro filio suo.* »

Hoc loco Abraham intellegere potest responsionem suam Isaac: " *Fili mi, Deus providebit sibi agnum in holocaustum* ", a Deo inspiratum fuisse, quia *"agnus* ", nempe "arietes *pulli* " . est quidem « a Deo *provisum* et ab Eo offertur.

Nota animalia immolata YaHWéH semper esse mares propter responsabilitatem et dominationem homini datam, masculi Adami. Masculus erit Christus Redemptor.

Gen. 22, 14: « *Abraham nominavit locum istum YaHWéH Jireh. Unde dicitur hodie: In monte YaHWéH videbitur.* »

Nomen " *YaHWéH Jireh* " significat: YaHWéH videbitur. Adoptio huius nominis vera prophetia est quae annuntiat in terra Moriae, Deum magnum invisibilem, qui metum incutit ac tremit, in minus formidabili humano aspectu apparitura, ad electorum salutem afferendam et obtinendam. Huius autem institutionis origo, Isaac oblatio ut sacrificium, terrenum ministerium confirmat Agni *Dei, qui tollit peccata mundi* . Cum cognosceret Dei studium in veneratione figurarum et exemplorum expressorum et iteratorum, probabile est ac prope certum, Abraham sacrificium suum oblatum in eo ipso loco, ubi, postea XIX saeculis, Iesus crucifixus est sub monte Golgotha. extra lerusalem civitatem, ad tempus tantum sancta.

Gen. _ _

Hoc gravissimum iudicium ultimum, quod Abraham subiturus est, erit. Deus in eo dignum exemplar patriarchae fidei obedientiae invenit, et ei notum fecit.

Gen. 22, 16: " *et dixi: In memetipso iuravi verbum Domini! quia fecisti hoc et* filium *tuum* <u>*unigenitum non pepercisti*</u>

Deus haec verba extollit « <u>*Unigenitum tuum*</u> », quia futurum eius sacrificium in Iesu Christo prophetant, secundum Ioannem 3,16: « Sic *Deus dilexit mundum, ut* <u>*Filium suum unigenitum daret*</u> *, ut non omnis qui credat in eum pere, sed habe vitam aeternam* ».

XXII, *benedicam tibi et multiplicabo semen tuum sicut stellas caeli et velut arenam, quae est in litore maris. hostium portas et semen tuum possidebunt.* »

Operam ! Abrahae benedictio non hereditaria est, ei soli ac unusquisque vir vel femina ex eius semine, vicissim benedictionem Dei promereri debent. Deus enim multam illi posteritatem pollicetur, sed in hac posteritate, soli electi, qui eadem fidelitate, eademque obedientia a Deo benedicentur. Metiri ergo potes omnem ignorantiam spiritualem Judaeorum, qui superbe se asserebant filios Abrahae, et ideo filii, qui meruerunt haereditatem bonorum suorum. Iesus eos coarguit, ostendens eis lapides et dicens: Deus potest de lapidibus istis dare semen Abrahae. Et patri eorum, non Abraham, sed diabolo.

Victa Iosue porta inimicorum suorum terram Canaanem possidebit, cuius prima ruina fuit civitas Iericho. Postremo, cum Deo, electi sancti ianuam possidebunt ultimo inimico: « *Babylon magna* » secundum varias doctrinas in Apocalypsi Iesu Christi revelatas.

XXII, ' ***benedicentur in semine tuo*** *omnes gentes terrae , quia* ***obedisti*** *voci meae'.* »

Est revera « *omnes gentes terrae* », quia oblatio salutis in Christo omnibus hominibus, omnium originum et omnium populorum offertur. Sed et hae quoque gentes debent Abrahae, quod possint detegere divina oracula populo Hebraeo de terra Aegypti venienti revelata. Salus in Christo obtinetur duplici benedictione Abrahae et eius posteritati, quae ab Hebraeo populo et Iesu Nazareno Iesu Christo repraesentata est.

Optabile est ut in hoc versu, benedictione et causa ejus notetur: obedientia a Deo approbata.

Gen. _ *Abraham enim habitavit in Bersabee.* »

Gen. _ _

Versiculi qui sequuntur nexum praeparare destinantur cum " *Rebecca* ", quae optima uxor fiet a Deo electa fideli ac docilem Isaac. Adsumetur ex cognatione Abrahami in filiis Nachor fratris sui.

XXII, ' *Hus primogenitus eius, Buz frater eius, Camuel pater Aram* ';

XXII: *Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaph et Bethuel.* »

XXII, ' *Bethuel genuit* ***Rebeccam'*** *. Hi sunt octo filii, quos genuit Milca Nahor fratri Abraham .* »

XXII: *Concubina eius, nomine Reuma, peperit Tebach, Gaham, Taas et Maacha.* ».

Impletio promissionum Abrahae factae

Mortem et sepulturam Sarae uxoris suae in Hebron, in spelunca Machpelae, refert Genesis 23; Abraham possedit locum sepulchri in terra Chanaan dum expectans Deum, ut daret semini suo totam terram per CCCC annos.

Deinde, Gen. 24, Abraham adhuc Dei munus retinet. Ut a paganis localibus **separatus** remaneat, servum suum mittet ad locum longinquum, ad familiam domesticam, ut inveniat uxorem filio suo Isaac, et dimittet eis Deus. Sic Deus electos eliget qui sponsam Christi, Filii Dei, constituent. In hac delectu homo nihil ad eam pertinet, quia inceptum et iudicium Dei est. Dei electio perfecta, irreprehensibilis et efficax, sicut Rebecca uxor electa, diligens,

intelligens et speciosa specie, et super omnia spiritalis et fidelis; margaritam exspectent omnes spirituales qui volunt uxorem ducere.

Iacob et Esau

Postea, secundum Gen. XXV, Rebecca primum sterilis est, sicut Sarai uxor Abrami ante eam. Communicata haec sterilitas est ex eo quod duae mulieres beatam posteritatem ad Christum portabunt, qui a Deo formabitur in utero virginis virginis, quae vocatur Maria. Hoc modo progenies salutiferae Dei in sua actione miraculosa signatur. Hanc sterilitatem naturalem sustinens, Rebecca ad YaHWéH appellat et ab eo duos geminos in utero eius pugnantes obtinet. Sollicitus Deum de hac re interrogat: “ *Dixitque ei YaHWéH : Duae gentes in utero tuo, et duo populi de utero tuo separabunt; ex his unus erit fortior altero, et major minorum subjicietur* . » Duos geminos parit. Propter nimiam capillamentum, et totus est *rufus* , inde nomen *Edom* posteritati traditum, major vocatur *Esau* , quod significat pilosum. Minor vocatur " *Iacob* ", quod significat "deceptor". Iam duo nomina fata sua prophetant. Velu primogenituram suam minimo vendet pro succo *roux* vel lenticulae rubrae. Primogenituram hanc vendit, quia aestimat aequum valorem. Sed contra, spiritualis deceptor appetit hoc titulo non solum honorarium, quia benedictio Dei ei adiungitur. « Deceptor » est genus violentorum hominum, qui regnum caelorum ad illud possidendum omnibus modis compellere volunt ac secum de hac re Iesus locutus est mente. Quo viso ferventi zelo, cor Dei valde gavisus est. Item etiam malum pro "pilosus" et eo melius pro "deceptor", quia is qui "Israel" fiet, Dei sententia fiet. Ne erres, Iacob non est vulgaris deceptor et praeclarus homo, neque enim est aliud biblicum propositum ad obtinendam Dei benedictionem, et hoc solum assequendum est quem fallit ». Imitemur igitur illum omnes et laetemur fideles caeli. Ex parte sua, Esau habebit posteritatem populi Edomi , nomen quod significat *rubeum* , eadem radice ac significatione qua Adam, populus iste Israeliticus adversarius erit, ut divina prophetia nuntiata est.

Declaro colore « ruber » peccatum designare, solum in propheticis imaginibus salutaris propositi a Deo revelati idque criterium solum ad actores productionis eius applicat, uti « Esau ». Obscuris temporibus Medii Aevi, pueri rufi mali considerati interfecti sunt. Hinc est quod, ut demonstramus, rubens color non plus peccat quam brunette vel flava, quia peccator notatur per mala opera fidei suae. Est ergo solum symbolice quod "rubrum", qui est color sanguinis humani, peccati significatio est, secundum illud Isa . *dicit YaHWéH. Si fuerint peccata vestra sicut coccinea, sicut nix dealbabuntur; si rubent* ***ut*** *purpura, ut lana fient* . » Item in sua Apocalypsi, sua Revelatione, Iesus instrumentis humanis, quae inscii vel non serviunt, diabolum, Satanam primum peccatorem vitae a Deo creatum, ruborem coniungit; exempla: " *Equus rufus* ", Apoc. vi. 4, " *draconis ruber* seu igneus" , Apoc.

Hanc ergo primogenituram, Iacob in vita sua vicissim experitur prophetare Dei consilia, successorem Abrahae.

Propter metum irae fratris sui Esau reliquit familiam suam inmerito, secundum illud Gen. ex animo Rebeccae uxoris. In hoc rapta duo nomina geminorum momentum suum ostendunt. Quia Tempeur pellis hirsuta ad decipiendum Isaacum, qui caeca fuerat, usus est, ita se ipsum praeteriens ut

fratrem suum naturaliter "pilosum" senior. Spirituales se sustentant, et Rebecca similior fuit Jacobo quam Esavo. In hoc negotio Deus contradicit humanae et carnali electioni Isaac, qui praetulit Esau venatorem, qui eum feram quam aestimabat attulit. Deo autem dignissimo primogenituram dedit: Jacob deceptor.

Ad Laban perveniens, avunculum suum Aramaicum, fratrem Rebeccae, ut operaretur, adamavit Iacob Rachelem, natu minimam, sed pulcherrimam filiarum Labanis. Quod ignorat in sua vera vita, Deus eum munere prophetico agit, qui debet suum salutare propositum prophetare. Etiam post "septem annos" labori ut Rachel dilectam suam obtineat, Laban maiorem filiam "Liam" ei imponit, eamque ei in uxorem dat. Ad obtinendam Rachel et nupturam, patruo suo septem annos laborandum erit. Hac in experientia, « Iacob » prophetat quid Deus in suo salutari proposito subiturus sit. Ipse enim etiam primam societatem faciet cum cordis sui desiderio non conformem, quia experientia carnalis ac nationalis Israel non insignibitur successu et gloria, quam meretur eius bonitas. Iudicum et regum successiones semper male finiunt, paucis exceptis raris. Et coniux optata suo amore digna, in secunda tantum societate obtinebit postquam amorem suum demonstravit suumque consilium salutis in ministerio Iesu Christi revelavit; eius doctrina, mors et resurrectio eius. Nota quod optiones humanas et divinas omnino convertuntur. Dilectus Iacob sterilis Rachel, sed fecunda Dei Lia. Iacob primo, Liam uxorem suam, Deus prophetam suum experitur deceptionem quam experietur in prima sua societate. In hac experientia Deus denuntiat suam primam societatem fore defectum gravissimum. Et reprobatio Iesu per posteros nuntium propheticum confirmavit. Lia, quae a sponso dilecta non fuit, imago est quae electos novae societatis prophetat quae, originis paganae, diu ignorans exsistentiam unici Creatoris Dei vixerunt. Attamen fecundum Liae naturam Foedus prophetavit, quod ad gloriam Dei multum fructum ferret. Et Isaias 54:1 confirmat, dicens: *Laetare, sterilis, quae non paris! Gaudium tuum atque gaudium erumpat, quae iam non habes dolorem! quia super filios desertorum plures uxores eorum, quae habuerant, dicit Dominus* . Hic derelicta prophetat per Liam, Novum foedus et coniugatum, per Rachelem, Vetus Testamentum Hebraeum.

Jacob fit Israel

Relicto diue et prospero Labane, Iacob et his qui ad se pertinent, ad fratrem suum Esau revertuntur, cuius iram iustam et ultricem timet. Una nocte Deus apparet ei et pugnant inter se usque ad lucem. Deus tandem eum in coxam vulnerat et dicit ei posthac vocabitur "Israel", quia victor pugnans Deo et hominibus emersit. In hac experientia, Deus voluit imaginem pugnae animae Iacob in sua fidei pugna depingere. Nam Israel a Deo, quod perdite expetiit et quaesivit, obtinet: suam a Deo benedictionem. Benedictio Abrahae in Isaac sic figurata est per constitutionem carnalis Israel, quae aedificata super Iacob, qui Israel factus est, mox timenda gens post exitum Aegypti de servitute fiebat. Gratia Dei praeparata Esau, duo fratres in pace et gaudio se inveniunt.

Cum duabus uxoribus et duobus servis, patrem XII puerorum et unicam puellam se invenit. Sterilis primo ut Sarai et Rebecca, sed idololatrica, Rachel duos filios obtinet a Deo, Ioseph maiorem et Beniamin minorem. In partu suo

secundo prole mortua est. Sic Veteris Foederis finem prophetat, qui ab instauratione novi cessabit in expiato sanguine Iesu Christi. Secundo vero applicatione, haec mortalia circumstantiae prophetant ultimum fatum electorum suorum, qui salvabuntur suo felici interventu, cum redeunte in aspectu divino glorioso in Michaele Iesu Christo. Haec conversio condicionis ultimorum electorum prophetatur per mutationem nominis pueri, qui " *Ben-Oni* " vel "filius doloris mei" appellatur, a matre moriente, a patre Iacob nominatus est. *Beniamin* » vel, « filius dexter » vel, filius benedictus. In confirmatione, Matth. 25, 33, Iesus Christus collocabit *oves suas* ***a dextris*** *et haedos ad sinistram* . Hoc nomen *Beniamin* a Deo electum est, solum ad propositum propheticum, ideo ad nos, quia Iacob parum significatum habuit; et pro Deo, Rachel idololatrica *adjuncto* ius non meruit . Haec de fine mundi explicata sunt in Explicationibus Apoc.

Admirabilis Joseph

In historia Israel, partes quas Deus dat Ioseph ducet ad dominandum fratribus suis qui, spirituali dominatione exacerbati, eum mercatoribus Arabibus vendunt. In Aegypto probitas et fides eum probabant, sed uxor domini abuti cupiebat, ei resistens, Ioseph se in carcere invenit. Ibi exponens somnia, eum ad summum gradum ducent infra Pharaonem, primum Vizier. Haec elevatio in donum propheticum sumitur, sicut Daniel post eum. Hoc donum ei gratum fecit a Pharaone qui Aegyptum ei concredidit. In fame fratres Iacob ibunt in Aegyptum, et ibi Ioseph cum impiis fratribus reconciliabitur. Iacob et Beniamin coniungunt eos et Hebraei sic habitant in Aegypto in regione Goshen.

Exodus et fidelis Moyses

Servos Hebraeos invenies apud Mosen, puerum Hebraeum, cuius nomen "ab aquis Nili servatum" significat, a Pharaonis filia suscitatum et adoptatum, a Deo praeparatum liberatorem.

Dum servitutis suae condiciones obdurant et augent, ut Hebraeam defendat, Moyses Aegyptium occidit et ex Aegypto fugit. Ad Madian, in Arabia Saudiana, iter ducit, ubi Abrahae filii vivunt et Cetura, secunda uxor, post mortem Sarae nupsit. Zipporam filiam natu maximam Iethro soceri sui, XL annis post, Moyses occurrit Deo pascendo greges versus montem Horeb. Auctor ei apparet in specie rubi candentis, qui ardet, sed non consumitur. Ei revelat consilium suum pro Israel et eum mittit in Aegyptum ad exitum populi sui dirigendum.

Decem plagae Pharaonem cogant necesse erit ut servos suos pretiosos libere dimittat. Sed decima est quae maioris prophetici momenti assequetur. Occidit enim Deus omne primogenitum Aegypti, tam homines quam iumenta. Eodemque die Hebraei primum Pascha celebraverunt in historia sua. Pascha prophetavit mortem Messiae Iesu, *primogeniti* et immaculati et immaculati " *Agni Dei ", in sacrificio offertur sicut "agnus* ", qui occisus est in die Exodi ex Aegypto. Post sacrificium Isaac a Deo ab Abraham petitum, Pascha Exodi ex Aegypto est secunda prophetica annuntiatio de morte Iesu Christi, sive Iesu

Christi. Exitus ex Aegypto peractus est die XIV mensis primi anni, circa XV aCn , circa MMD annos post peccatum Evae et Adam. Hae figurae confirmant tempus "400 annorum" *quattuor generationum* a Deo Amorrhaeorum habitatoribus terrae Canaanis datum.

Superbia et rebellis spiritus Pharaonis cum exercitu suo evanescet in aquis maris rubri, quae sic suam significationem invenit, quia claudit, postquam aperiuntur, ut Hebraeos in terram Arabiae Saudianae ingredi permittant. meridionali fine paeninsula Aegyptia. Deus, Midian vitans, populum suum per desertum ducit ad montem Sinai, ubi suam legem "decem mandatorum" eis praesentabit. Ante Deum verum unum, Israel nunc gens erudita quae tentanda est. Ad hoc vocatus est Moyses ad se in monte Sinai, et Deus eum ibi custodit per XL dies et noctes. Huic dat duas tabulas divino digito insculptas legis. In castris populi Hebraei, longa absentia Moysis rebellibus spiritibus favet, qui Aaronem inferunt, ac demum eum iectionem et coronam vituli aurei *suscipiunt* . Haec sola experientia mores ad Deum hominum omnium temporum rebellium comprehendit. Eorum recusatio subiciendi eius auctoritati eos inducit ut potius de eius existentia dubitare possint. Et multae poenae Dei nihil mutant. Post hos XL dies et noctes iudicii, timor Gigantum Chananaeus condemnabit populum vagari in deserto per XL annos, et hoc solum probatae generationis, Iosue et Caleb intrare poterunt terram promissionis a Deo oblatam. circa 2540 ab Adamo peccante.

Praecipuae notae in historia Genesis narrantur actores in productione a Deo creatore constituto. Uterque enim ad prophetiam pertinet, vel non, documentum, et haec spectaculi sententia confirmata est ab apostolo Paulo, qui dixit 1 Cor. 4, 9: Deus, ut mihi videtur, fecit *nos apostoli, novissimi hominum quodammodo morti damnati, cum fuimus spectaculo mundo, angelis et hominibus* . » Cum igitur nuntius Domini, Ellen G. White, scripsit nobilem librum, cui titulus est « Tragoedia saeculorum ». Idea igitur " *spectaculi* " confirmatur, sed post "stellas", "stellas" libri sancti, vicem uniuscuiusque nostrum exercemus, scientes quod experimentis instructi sumus. posito in officio, ut eorum bona opera sine eorum erroribus imitarentur. Nam nos, sicut Danieli (iudex meus Deus) manet Deus iudex noster, misericors certe, sed iudex, qui nullum excipit ulli.

Experientia nationalis Israel iudaicae damnosa est, sed non magis quam fidei nostrae christianae aetatis quae late diffunditur in apostasiam. Hanc similitudinem mirari minime debemus, quod Israel Veteris Foederis tantum minimum erat, exemplum hominum, qui totam terram incolunt. Hac de causa, vera fides tam rara erat quam in Novo Foedere super Salvatorem aedificato et « *Testis fidelis* » Iesus Christus.

Ex Bibliis in genere

Tota Biblia, a Deo dictata ac deinde servis humanis inspirata, lectiones propheticas defert; a Genesi ad Apocalypsin. Actores a Deo electi nobis exhibentur ut sunt in sua natura. Sed ut nuntios propheticos construas in hoc perpetuo spectaculo, Creator rerum Deus fit Organizator. Post exitum ex Aegypto,

Deus Israel liberam dat suae legis caelestis rationem per 300 annos, tempus « iudicum » circa 2840. Et in hac libertate, reditus in peccatum, obligat Deum ad puniendum populum suum "septem". tempora, quos tandem Allophylis, inimicis eorum hereditariis, tradit. Et septies liberatores erigit. Scriptura dicit, quod in illis diebus *fecit unusquisque quodcumque voluit* . Hoc autem tempus summae libertatis necessarium erat ut fructus ab unoquoque homine revelaretur. Idem est in nostris *extremis temporibus* . Trecentos hos libertatis annos, qui Hebraeorum ad peccandum reditus notati sunt, nos Deus invitat ut trecentis vitae annis iustorum Enoch conferamus, quos nobis in exemplar electorum suorum exhibet dicens: Ambulavit Henoch *cum Deo trecentis annis, et non fuit amplius, quia tulit eum Deus* ; cum eo, eum primo in aeternum, post ipsum, Moysen et Eliam, et sanctos in morte Iesu resurrexisse, ante omnes alios electos, etiam apostolos Iesu Christi; omnes in novissimo die transmutentur vel resuscitati erunt.

Post « Iudices » venit tempus Regum et ibi iterum, Deus primos suos actores dat munus propheticum, quod confirmat nuntium progressionis mali in bonum finale, id est, a nocte, vel a tenebris **;** ad lucem. Ita duo isti viri, Saul et David, totum propositum consilii salutis, id est electis terrenis, praeparaverunt, duas partes vel duas continuas sanctas societates, scilicet. Sume mecum, David rex solus efficitur Sauli regis morte, sicut mors veteris foederis perpetui permittit Christum suum novum foedus, regnum suum et aeternum imperium constituere.

Hanc materiam iam commemoravimus, sed admonere vellemus terrenas monarchias legitimam divinam non habere, quod Hebraei rogaverunt Deum habere regem "sicut reliquae gentes terrenae" , ipsi "paganus". Quod significat exemplar horum regum typum esse valorum satanorum et non divinorum. Quantum enim Deus, rex mitis, humilis corde, abnegatio et misericordia plenus, omnium se servum facit, adeo ut diabolicus sit durus, superbus, ambitiosus et contemptor, et ipse postulat. ab omnibus serviendum. Injuste a populo suo repulsione laesus, Deus petitionem suam et infortunium suum concessit, regem ei secundum diaboli signa et omnes injustitias suas dedit. Exinde pro populo suo Israel, **sed unus solus** , regium divinam legitimam obtinuit suam.

Loquela verborum vel scripta est medium commutationis inter duos singulos homines. Scriptura est verbum Dei eo sensu quod lectiones suas ad terrenas creaturas transmittat, testimonia collegit Deus suis servis dictata vel inspirata; testimonia digesta, selecta et collecta ab eo super tempus. Nec mirum, si notamus imperfectionem iustitiae in terra constitutae, quia interclusa a Deo homines non possunt nisi iustitiam suam in littera legis constituere. Nunc Deus per Iesum monet nos “ *littera occidit, spiritus vivificat* ”, haec epistula. Sacrae Scripturae Bibliorum testes tantum esse possunt, *ut* in Apoc. 11, 3 indicati sunt, nullo tamen casu « iudices ». Cum agnoscens litteras legis incapaces esse iustum iudicium reddendi, Deus veritatem revelat quae unice in divina personae natura nititur. Solus potest iustum iudicium ferre, quia facultas secretas mentium creaturarum suarum resolvere permittit ut causas eorum quas iudicat, occulta et neglecta ab aliis creaturis cognoscat. Scriptura igitur solum fundamentum praebet testimoniis ad iudicium adhibitis. Per « *milia annorum* » iudicii caelestis, electi sanctorum accessuri sunt motiva animarum iudicatarum. Cum Iesu Christo sic perfectam sententiam necessariam reddere poterunt, quoniam ultima sententia

statuit tempus passionis in secunda morte passi. Cognitio verae causae inculpatus est ut melius intellegatur Dei clementiam Dei erga Cain, primum homicidam terrestrem. Secundum solum testimonium in Scriptura Sacra, Cain ad zelum provocatus est a Deo electione ad benedicendum Abel oblationem et ad fastidium Caini, nesciens causam huius differentiae, quae spiritalis erat, et adhuc neglecta. Ita res se habent, vita innumerabilibus ambitus ac condicionibus constat quas solus Deus plena cognitione rerum cognoscere ac iudicare potest. Quod dixit, Scripturae hominibus restat, liber unus, qui in litteris ponit fundamenta legis, quae actus suos iudicat, dum electis sanctis in caelis revelari secretas cogitationes exspectant. Sed partes litterae est condemnare vel iudicare actionem. Hac de causa, Iesus in sua Revelatione homines commemorat momentum « *operum* » eorum atque raro de eorum fide loquitur. Iacobus II, 17, Apostolus Iacobus commemoravit " *sine operibus fidem mortuam esse* ", et hanc opinionem confirmans, Iesus solum de bonis vel malis *operibus* ex fide generatis loquitur. Ex fide autem generari, haec opera sunt solum ea quae Sacra Scriptura sub legibus divinis docet. Bona opera ab Ecclesia catholica aestimata non considerantur, quia opera sunt ingenii humanitatis et inspirationis.

Tempore finis, Biblia prorsus contemnuntur et societas humana praebet aspectum globosum mystici ac mendacem. Inde est quod verbum « *veritas* », quae Sacram Scripturam, verbum Dei vivi insignit, ac latius, universale universale propositum, suum momentum sumit. Quia contemptus huius unicae « *veritatis* » hominem ducit ad mendacia se aedificandi in locis relationibus, saecularibus, religiosis, politicis vel oeconomicis.

Hoc articulum inscriptum sabbato die 14 mensis Augusti anno 2021, crastina die 15 mensis Augusti, in frequenti conventu victimae falsa religione deceptae felicissime satanica mystificationem vitae suae adorabunt, cum usus eius "serpens" *sicuti* . medium in “ *Eden* ”: eius aspectus sub imagine “Virginis Mariae”. Vera virgo iam non erat, quia post Iesum peperit filios et filias; fratres et sorores Jesu. Sed mendacia dura moriuntur et optimis argumentis biblicis resistunt. Nulla re post hoc 15 Augusti, tantum relinquentur ad hanc contumeliam, ut plus, octo celebrationes ad Deum exasperentur, et justam iram excitarent, quae in nocentium capita incidet. Nota quod in hac apparitione filii electi sunt ad authenticam visionem "virginis". Suntne innocentes sicut dicunt et fingunt? Peccatoribus nati, perperam illis attribuitur innocentia, sed ideo non possumus eos accusare complicitas. Visio infantes hos susceptos valde verus erat, sed diabolus etiam verus spiritus rebellis est, et Iesus Christus multa verba sua ei dedicavit ut servos suos de se moneret. Historia suam fallaciam seductivam potentiam testatur quae suas seductas et deceptas victimas ducit ad « *mortem secundam* ». Cultus diaboli in tota Ecclesia Pontificia et Romana Catholica a Deo denunciatur, hoc versu ex ***Apoc*** . *adoraverunt bestiam, dicentes, Quis similis bestiae, et quis potest pugnare contra eum?* ». Reapse non nisi post finem huius « *adorationis* » coercitionis et persequendi « *bestiae* » verorum sanctorum Iesu Christi electi ut in tempore tolerantiae quae circumstantiae imponuntur, haec adoratio extenditur. per seductionem apparitionum diabolicae "virginis"; " *mulier " ut " serpentem "* reponeret post " *serpentem* " seduxit " *mulierem* " quae virum seduxit. Principium idem manet et adhuc est efficax.

Last choice time

Hoc studium divinarum revelationum terminatur analysi libri Genesis, qui nobis revelatur quis Deus est in omnibus eius moribus. Nuper vidimus quomodo obstinatus sit ad obedientiam a suis creaturis exigendam, subiiciendo Abramum ad extraordinarium fidei experimentum, cum fere centum esset annorum; Haec igitur divina necessitas iam demonstranda non est.

Tempore ultimae electionis a Deo propositae post fontem MDCCCXLIII, ac pressius requirebatur a die 22 Octobris 1844, observatio sabbati a Deo postulatur ut amoris probatio per veros electos sanctos ei reddita. Universalis condicio spiritualis sic exhibetur in unica quaestione, quae ad omnes religiosos, christifideles Institutos solum pertinet.

Quaestio, quae occidit vel facit vivere in aeternum

Imperator, rex, vel papa datum et datum est mutare verba a Deo dicta et scripta, vel dictante eo sicut Moyses fecit?

Iesus, etiam hac quaestione omnibus praevisis, responsum praemisit dicens Matth. V, 17-18: « Nolite *putare quoniam veni solvere Legem aut Prophetas; Non veni solvere, sed adimplere. amen enim dico vobis donec caelum et terra transibunt iota unum aut unus apex* ***non praeteribit a lege donec omnia fiant*** » Ipse etiam Iesus verba eius quae locutus est nos iudicabit, Ioan . *non enim veni ut judicem mundum, sed ut salvificem mundum. Qui spernit me et non accipit verba mea, habet iudicem;* ***Sermo quem locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die*** . *Non enim ex me ipso locutus sum; sed qui misit me Pater, ipse mihi mandavit et quae oportet dicere.* »

Haec est conceptio legis suae. Sed Dan. VII, ' **intentionem *mutandi*** in temporibus Christianis manifestavit, dicens de Romano Catholico papa, *contra altissimum verba loquetur, sanctos altissimi opprimet'. — excelsus,* ***et ipse sperabit mutare tempora et legem*** *; et tradentur sancti in manus eius ad tempus, et tempora, et dimidium temporis.* » Iniquitas quae cessabit, et quam iuste punire sciet, ad versum 26, qui sequitur: *Tunc veniet iudicium, et potestas eius auferetur ab eo, quod destruetur et annihilatur in perpetuum.* » *Tempora haec* seu anni prophetici nuntiant persecutionem suam peractam annis 1260, ab 538 ad 1798 .

Hoc « ***iudicium*** » pluribus temporibus perficitur.

Primum tempus est praeparatorium; est opus **separationis** et sanctificationis « Adventis » fidei a Deo stabilitae, a fonte 1843. Adventismus a catholicis et protestantibus religionibus **separatus est.** In Apocalypsi, hoc tempus spectat " *Sardis, Philadelphiae et Laodiceae* " aetates in Rev. 3, 1-7-14.

Secunda pars urgeri est: « *dominatio eius auferemus* ». Gloriosus reditus Iesu Christi expectatus in fonte 2030. Adventis electi aeternitatem ingrediuntur **separati** ab indignis catholici, protestantes et adventustici rebelles, qui in terra moriuntur. Actio fit in fine " *Laodiciae* " aetatis Rev. 3,14.

Tertium tempus est iudicium de mortuis lapsis, in actum ab electis qui regnum Dei caeleste intraverunt. Hostiae judices et seorsim facti sunt **,** vita singulorum rebellium judicatur et ultima sententia pro culpa eorum profertur. Hae

sententiae longitudinem temporis " *cruciati* " determinant quod "actio *mortis secundae* " eorum causat. Hoc argumentum in Apocalypsi agitur de Apoc. 11:18 et 20, 4; hoc quia Dan.

Quarto, exeunte septimi millennii, sabbatum magnum Deo eiusque electis in Christo, venit exsecutivum sententiae a Christo eiusque electis redditae. In terra peccati ubi resurrexerunt , exstinguuntur damnati rebelles , *in aeternum* , per *ignem mors secunda* . In Apocalypsi, hoc iudicium exsecutivum seu "ultimum iudicium" est argumentum Apoc. 20, 11-15.

In tempore ultimi electionis, duae conceptiones religiosae irreconciliabiles **seiungunt** definitive, quia inter se valde opponuntur. Electi Christi vocem eius audiunt et eius exigentiis accommodant tempore cum iis loquitur et vocat. In altero loco christiani sunt qui traditiones religiosas perantiquas sequuntur ac si veritas temporis esset ac non intellegentiae, ratiocinationis ac testimonii. Hi non intellexerunt quid " *novum foedus* " per Jeremiam prophetam apud Jeremiam, Jer. 31 ad 34: " *Ecce dies veniunt, dicit Dominus, quando faciam cum domo Israel et domui Iudae. novum testamentum, non sicut testamentum quod pepigi cum patribus eorum, die quo adprehendi manum eorum ut educerem eos de terra Aegypti, pactum quod violaverunt, cum essem dominus eorum, dicit YaHWéH. Sed hoc erit pactum, quod feriam cum domo Israel post dies illos, dicit Dominus:* ***Dabo legem meam in visceribus eorum, et in corde eorum scribam eam*** *; et ero eis Deus, et ipsi erunt mihi in populum. Hic iam non docebit proximum suum, neque fratrem suum, dicens: Cognosce YHWH! omnes enim cognoscent me a minimo usque ad maximum, dicit Dominus;* ***Dimittam enim iniquitatem eorum, peccati eorum non recordabor amplius*** . Quomodo potest Deus " ***in corde scribere "*** » De amore sanctae legis hominis, quod non obtinebat veteris testamenti norma? Huic quaestioni responsum, ac sola differentia inter duas societates, venit in ratione demonstrationis divini amoris, quod expiata morte substituti Iesu Christi, in quo incarnatus ac revelatus est. Iesu tamen mors non oboedientiae finem imposuit, sed contra, rationes dedit electas ut magis oboedirent erga Deum, qui tam fortiter amandi essent capaces. Et quando cor hominis vincit, finis a Deo petitus obtinetur; electum idoneum obtineat, et eius aeternitatis participes mereatur.

Novissimus nuntius, quem in hoc opere tibi Deus obtulit, subiectum est **separationis** . Hoc est vitale punctum, quod omnem differentiam facit inter electos et vocatos. Homo in natura sua non vult perturbari in habitibus et conceptionibus rerum. Sed haec perturbatio necessaria fit, cum adsuetum mendacio stabilito, ut electus fiat, homo exstirpari et avocari debet ad veritati quam ei ostendit Deus accommodare. Est ergo illa **separatio ab eis, quos Deus non approbat, necessaria fit** . Electus suam facultatem demonstrare debet suas ideas, suos mores, suosque carnales necessitudines cum entibus, cuius sors numquam vita aeterna erit.

Pro magistratibus eligendis, prioritas religionis verticalis est; propositum est solidum vinculum cum Deo Creatore creare, etiam si cum humanae necessitudinum detrimento sit. Religio lapsa est horizontalis; exa- rant nexum cum aliis hominibus constitutum, etiamsi id cum Dei detrimento sit.

Septimo-dies Adventismus: Separatio, nomen, historia

Ultimi fidei christianae electi spiritualiter congregantur ad formandum Israel de " *12 tribubus* " Rev. VII. Eorum electio peracta est per seriem tentationum fidei, quae ex utilitate exhibita sunt in verbo prophetico, quod annuntiat in Dan. 8, 14 datae 1843. Resumptionem a Deo christianitatis notare, donec ibi per fidem catholicam repraesentatur. ex quo 538 et per fidem protestanticam inde ex tempore reformationis ab anno 1170. Vers. Dan. 8, 14 interpretatus est annuncians gloriosum reditum Christi, adventum suum, qui "expectare" fecit, latine adventus. Nomen Adventisticum, quod experientiae eiusque sectatoribus inter 1843 et 1844. impositum est, ut videtur, nuntius hic non de sabbato loquebatur, sed in specie, quia Christi reditus notabit ingressum in septimum millennium, magnum sabbatum. unaquaque hebdomada prophetabant per sabbatum septimi: sabbatum Iudaeorum. Hanc connexionem ignari, antiqui Adventistae non invenerunt momentum, quod Deus sabbato tribuit, nisi post hoc tempus iudicii. Quod cum intellexissent, munitores firmiter docuerunt sabbatum veritatis, recordati in nomine ecclesiae formatae, 'septimi diei.' At in tempore, heredes operis iam non dederunt sabbatum momentum, quod Deus illud tribuit, suam exigibilitatem adiungens tempore reditus Iesu Christi, non adiungens illud ad tempus per prophetiam Danielis MDCCCXLIII indicatum. Dilata tam fundamentali divina exigentia culpam constituit cuius consecutio fuit, anno 1994, repudiatio ordinationis a Deo eiusque membris, quos in castris rebellibus ab ipso iam damnatos tradidit, inde ab anno 1843. Tristem hanc experientiam et hanc defectum ultimi officialis. christianae fidei institutio hanc incapacitatem falsae christianitatis testatur ad **separationem vinculorum humanorum accipiendam** . Absentia amoris divinae veritatis ac propterea pro ipso Deo agitur, et haec est ultima lectio in historia fidei christianae, quam tibi explicare possum, te doceo et moneo, in nomine omnipotentis Dei. , YaHWéH-Michael-Jesus Christus.

Denique in hoc ipso argumento, quod mihi precium doloris spiritualis separationis constat, hoc te admoneo ex Matth. 10, 37: et quia versus, qui praecedunt, distinctam verae fidei Christianae rationem luculenter compendio. Ea omnia a vers. 34 ad versum 38, commemoro;

Nolite *putare quoniam pacem veni mittere in terram; non veni pacem mittere, sed gladium. dividi enim veni inter patrem et virum et inter filiam et matrem et inter nurum et socrum; et inimici hominis domestici eius.* ***Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus*** *: et* ***qui amat filium aut filiam super me, non est me dignus*** *; qui non accipit crucem suam et sequitur me, non est me dignus.* » Hic versus 37 iustificat Abrahae benedictionem; testatus est se plus diligere Deum quam filium carnalem. Adveniensque fratrem officii sui admonens, hunc versum ad eum commemorans, semitas nostras dividens ac peculiarem benedictionem a Deo accepi. Tunc fanaticus vocatus sum ab hoc "frater" et cum experientiam hanc traditionem Adventistae secutus est. Qui me ad Adventismum et beneficia vegetarianismi introduxit, morbo Alseimero postea decessit, dum adhuc valens, vivus et strenuus in Dei mei servitio, anno aetatis

LXXVII, neque ad medicos neque ad medicamenta confluebat. Tota gloria accedit ad creatorem suum Deum et suum preciosum consilium. Etenim !

Ad **historiae Adventismi epitomen** sequentia facta meminisse debemus. Sub hoc « Adventis » nomine, Deus ultimos sanctos suos post longam catholicae fidei dominationem coniungit, quae religiose **dominicam** sub suo pagano nomine «diei invictissimi solis» instituit, a Constantino I, die VII mensis Martii, anno 321. the Early Adventists were protestantes seu catholici qui hereditatem Christianam Dominicam devote coluerunt. Hi igitur a Deo delecti sunt per conversationem gavisi a Iesu Christi reditu, qui eis deinceps verno 1843 et die 22 Octobris 1844. nuntiatus est. Post hanc demum electionem lucem sabbati illis dedit. praesentari. Item interpretationes prophetarum Danielis et Apocalypsis continentes errores maximos quos in hoc opere corrigo. Sabbato inscio, theoriam « inquisitivae » dicti iudicii struxerunt auctores, quod numquam percunctari potuerunt; etiam post diem sabbati data est illis lux. Pro iis qui nesciunt, admoneo vos ut secundum hanc rationem, cum 1843, tunc 1844, Iesus in caelo examinat libros testimoniorum, ut eligant electos suos ultimos qui oportet salvari. Patet tamen identificatio peccati dominicae subtiliter significatum nuntium Dan. 8, 14, etiam in forma male interpretata " ***emundandi sanctuarium*** ". Et haec mala translatio fecit insolubiles controversias, quia haec dictio principaliter pertinet ad expiationem mortis Iesu Christi, secundum illud ***Heb*** . *hoc modo* ***purificatum , utrum ipsa caelestia hostiis*** *his excellentioribus purificata sint* . Non enim in ***manufactum*** *Christus introivit ad imitationem veri, sed in ipsum caelum, ut nunc appareat ante faciem Dei pro nobis* . Omnia igitur quae in caelo mundata sunt per mortem Iesu Christi purificata sunt: iudicium inquisitivum ergo iam logicum sensum non habet. Post mortem et resurrectionem Iesu, nullum peccatum vel peccator intrat caelum ut illud iterum coinquinet, quia Iesus emundavit caelestis aream Satanam et eius sectatores angelicos in terram, secundum illud Apoc. 12, 7 ad 12, et praesertim vers. 9; Et *projectus est draco magnus, serpens antiquus, qui vocatur diabolus et satanas, qui seducit omnem terram,* ***projectus est in terram*** *, et angeli ejus cum illo projecti sunt.* »

Secundus error officialis Adventismi etiam ex ignorantia originalis muneris Sabbati venit et multo postea magni momenti est. Adventistae inepte animum suum intenderunt in tempore ultimi, ultimi, fidei experimenti, quod in re solum ad eos pertinet, qui adhuc vivent tempore veri reditus Iesu Christi. Peculiarem in modum censebant dominicam " *caracterem bestiae* " fore solum tempore huius ultimi tentationis, idque ex- plicare inquisitionem amicitiae cum maledictae dominicae exsecratae, a Deo, re vera, ex origine eius. Probatur quod do exsistentiam "septem tubarum" Apoc. 8, 9 et 11, quarum priores sex post 321 admonent, per christianam aetatem, populum suum usum peccati dominicae damnati. Deus. Quod Dan. VIII, 12 iam ostenderat dicens: ***Pro peccato*** *perpetuo traditus est ~~exercitus~~ ; verum in terram cornu proiecit, et in coeptis successit.* » Hoc ***peccatum*** iam erat, praxis dominicalis civiliter hereditaria a Constantino I, cum 321, et a papali Roma religiose iustificata post 538, « ***nota bestiae*** » citata Apoc. xiv 9-11; 16:2. Anno 1995, postquam prophetica lux reiectionem manifestavit, quam inter 1982 et 1991 proposui, officialis Adventismi gravissimum errorem commisit societas cum inimicis Dei declaratis et revelatis.

Exemplum obiurgatio, quae Deus antiquo Israeli ad suas societates cum Aegypto allocutus est, symbolica imago peccati typici, in hac actione, omnino neglecta est; quo peccatum adventus maius etiam facit.

Revera, cum cognosceret officium sabbati et momentum quod titulo Creatoris Dei tribuit, populus Adventus manifeste suos inimicos religiosos identificat et quamlibet fraternam cum eis societatem vitavit. Sabbatum enim, **sabbatum** " *sigillum Dei viventis* ", Apoc. 7, 2, nota regia creatoris Dei, adversarii eius, dominica **,** non poterat esse nisi " *caracter bestiae* ", Apoc. .

Hic repeto causas casus institutionalis adventusmi officialis multiplices esse, sed praecipuas et gravissimas circa recusationem lucis in veram translationem Danielis 8:14 exhibitam et contemptum erga notam novam expositionem Danielis 12 ostensam. cuius lectio est divina legitimatione diei 7 Adventismi illustrare . Inde culpa non spem ponit in reditu Iesu Christi pro anno 1994 nuntiato; quam auctor operis anno 1843 et 1844 egisset.

Praecipua iudicia Dei

Creatio eius de terra et caeli completa est, sexto die Deus hominem in terra instituit. Et ob inoboedientiam humanitatis, ac propterea peccati, Deus eam, in sua historia septem annorum milium, multiplicibus eius iudiciis subiicere debet. Cum his singulis iudiciis mutationes fiunt et percipiuntur modo concreto et visibili. Excessus humanitas sequitur, has interventus divinos requirunt, qui eam in veritatis semita, summo suo iudicio approbatae, reficere conantur.

Judicia Veteris Foederis .

1 : peccatum ab Eva et Adam commissum Deus iudicat, maledicti et expulsi de « paradiso *voluptatis* ».

2. iudicium: Deus per aquas globalis « diluvii » *destruit humanitatem rebellem* .

3. Iudicium: Deus diversis linguis homines **separat** post eorum elevationem a « turre *Babel* ».

4th judicium : Deus fœdus facit cum Abramo, qui tunc fit Abraham. Hoc tempore, Deus **Sodomam** et Gomorram destruit, civitates in quibus maximum peccatum exercetur; odiosa et abominabilis " *scientia* ".

5. Iudicium: Deus Israel liberat de servitute Aegypti, Israel fit gens libera et independentis, cui Deus suas leges dat .

6th judicium: Pro CCC annis, sub eius directione, et per actionem 7 liberandi judices, Deus Israel ab inimicis suis invasum liberat propter peccatum.

7th Judicium: Ad preces populi, et ad eorum maledictionem, Deus reponitur per reges terrenos et longas dynastias (Regum Judae et Regum Israel) .

8. Judicium : Israel transtulit in Babylonem.

9. Iudicium : Israel divinum « Messiam » respuit Iesus – Veteris Foederis finem. Novum Testamentum inchoat a fundamentis doctrinalibus perfectis.

10. Judicium: Nationalis Israelis status a Romanis destruitur 70 .

Iudicia Novi Foederis .

memorantur in Apocalypsi per " *septem tubas* ."

1st [judicium] : Barbarian incursus post 321 inter 395 et 538 .

2nd Judicium: Erectio regiminis religiosi papalis dominantis [anno] 538 .

3. Iudicium: Bella Religionum: Catholicis reformatoribus protestantibus a Deo improbatis opponunt: hypocritae ˙ *Dan* .

4th sententia: Galliae rerum novarum atheismus monarchiam evertit et finem catholico dominationi Romano facit ˙

5th [Judicium] : 1843-1844 et 1994.

— Initium: Decretum Dan.8:14 vigere — postulat ut operis Reformationis initiati perfecto exemplo Petrus Valdo, quia 1170. Fides protestantismi cadit et Adventismus victor nascitur: Religiosus. praxis dominicae Romanae damnatur atque iustificatur sabbati sabbati a Deo in Iesu Christo ab anno 1843. Reformationis opus sic completur et perficitur.

- Finis: " *Evomavit* " per Iesum, anno 1994 institutione mortua est, secundum nuntium " *Laodiceae* ". Dei iudicium cum domo sua coepit subire fidei propheticae fatalem experimentum. Improbari, pristinus officialis electus castris rebellibus catholicorum et protestantium se coniunxit.

6th iudicium: " *6 tuba* " fit forma Belli tertii Mundi, hoc tempus nuclei, de quo in Dan. 11:40 ad 45. Residuum constituunt ultimum regimen universale et reliquam primi diei obligatoriam restituunt. decretum. Proinde quies septimae, Sabbati, vetita fuit, primo sub poena socialium sanctionum prohibita, deinde novo decreto morte multata.

7. Iudicium: praecedente tempore ultimarum septem plagarum, de quibus in Apocalypsi 16, vere 2030, gloriosus Christi reditus praesentiam humanam terrestrem civilem constituit ˙ Humanitas exstinguitur. Solus satanas vinctus remanebit in terra deserta, « abyssus », Apoc. 20, quia « *mille annis* ».

8th Judicium: Assumpti in cælum per Jesum Christum, electi ejus procedunt ad malos mortuos judicandos ˙ Hoc est judicium citatum Apoc.

9. [Judicium] : Ultimum Judicium; impii mortui resurrexerunt ad patiendum vexillum *mortis secundae* propter *« stagnum ignis »*, quod terram operit ac consumit cum eis omne vestigium peccati debiti.

10. [Judicium] : Terra et coeli innovantur et conglorificantur. Suscipe electos regnum novum, sempiterne Dei!

Divinus ab A ad Z, ab Aleph ad Tav, ab alpha ad omega .

Scriptura nihil commune habet cum aliis libris ab homine conscriptis praeter aspectum superficiei eius. Re quidem vera, tantum videmus eius superficiem, quam legimus secundum conventiones scripturas specificas linguas hebraicae et graecae, in quibus textus originalis nobis transmissi sunt. Sed in scriptura Bibliorum, Moses Hebraicis priscis usus est, quarum litterae alphabeti a littera currenti diversae erant, litterae pro littera in Babylone exilio substitutae sunt, sine difficultatibus. Litterae autem sine spatio verborum conglutinatae sunt, quae non facile lectu conficiebant. Sed post hoc incommodum latet utilitas varias verborum formandi secundum electionem litterarum, quae ad suum principium notandum est. Hoc possibilis ac demonstratum est, quod probat Sacram

Scripturam longe esse longe ultra possibilitates imaginationis et actionis humanae. Sola cogitatio et memoria infiniti Creatoris Deus tale opus concipere potest. Quia haec observatio multiplicium lectionum Bibliorum ostendit unumquemque verbum ibi electum esse et inspiratum a Deo variis scriptoribus librorum suorum temporis usque ad ultimum, Apocalypsin vel Apocalypsin.

Circa 1890, mathematicus Russicus Yvan Panin demonstravit exsistentiam figurarum numerorum in variis aspectibus constructionis textuum biblicorum. Hebraeorum enim et Graecorum commune est, quod litterae alphabeti quoque pro numero et numero dicuntur. Demonstrationes ab Yvan Panin factae reatum hominum graviter aggravarunt qui Scriptura Dei non serio accipiuntur. Quia si haec inventa nullum habent momentum ad efficiendum homines capaces Deum amandi, tamen omnem legitimam auferunt quominus eius existentiam non credant. Yvan Panin demonstravit quomodo numerus "septem" omnipraesens fuerit in constructione Bibliorum, praesertim in ipso versu primo, Gen. 1, 1; Cum ipse demonstratum sit septimum diem sabbatum " *sigillum Dei viventis* " esse (Apoc. 7, 2), hoc opus tantum argumenta confirmat ab hoc mathematico egregie detecto, qui scientias postulans, sui temporis et nostri, intestabilis scientifica probatio. .

Cum Yvan Panin recens computatio 304.805 litterarum signa enucleavit, quae Scripturam unicae societatis vetustae ac programmatis componunt, innumeras varias lectiones offert, ponendo singulas litteras in inmensum tessellatum cuius alignment possibilitates ab una linea horizontali incipiunt. 304805 litteris, donec tandem obtinet harum 304805 litterarum linea unica perpendicularis; et inter has duas extremas noctis omnes complexiones innumeras intermedias. Mandata de mundo terreno, eiusque eventibus internationalibus, et nomina hominum antiquorum et modernorum reperimus ac possibilitates immensae sunt, quia solum imperativum est idem spatium servare (ab 1 ad n...) inter singulas litteras verborum formatas. Praeter notiones horizontales et verticales, multae sunt noctis obliquarum, summo ad imum et imum ad summum, dextrum ad sinistrum et ad dextrum sinistrum.

Ideo, imago oceani accepta, noticiam nostram Bibliorum in plano superficiei esse confirmo. Quod absconditum fuerit, in aeternum, in quod intrabunt, manifestabitur electis. Et mirabitur adhuc Deus dilectos suos immenso et immenso potentiae suae.

Hae demonstrationes fulgentes infeliciter non possunt immutare hominum corda, ita ut Deum " *toto corde, ex tota anima, totis viribus, tota mente* " (Deu. 6, 5; Mat. xxii 37; iuxta eius iustam petitionem. Terrene experientia probavit, opprobria, obiurgationes, poenae homines non immutare, quapropter Dei consilium salutiferum ab initio vitae liberae in hunc versum fundatum est: « Caritas perfecta timorem foras mittit » (1 *Io* 4,18). Electorum electio perfectae dilectionis in Deum, Patrem caelestem eorum, demonstratur. In hac « *perfecta caritate* », nulla iam opus est legum vel mandatorum, ac primus hanc intellexit senex Enoch qui Deum suum amorem demonstravit « ambulando cum » eo, ne quid ageret, ei displicere. Obedire enim est amare et amare est obedire eo fine, quo amato delectationem et gaudium dare. Iesus, in Sua perfectione divina, iterum venit ad confirmandam hanc lectionem « *veri* » amoris post prima hominum

exempla, Abraham, Moses, Elias, Daniel, Iob et multi alii quorum nomina solus Deus novit.

Deformationes ex tempore

Nulla lingua est in terra quae evolutiones et transmutationes non subiverit ex perverso spiritu humanitatis. Qua in re Hebraeus hanc humanam perversionem non effugit, ut textus Hebraicus, quem originale consideramus, iam nihil aliud sit quam originale scriptorum Mosis in aliqua parte deformatum. Debeo hanc inventionem operi Ivan Panin et quod in versione textus hebraici anno 1890, Gen. 1, 1 scriptum est, verbum Dei cum vocabulo hebraico "elohim" Digitized. "elohim" in Hebraeo pluraliter "eloha" dicitur, quod singulariter deus significat. Tertia forma exstat: "Él". Ponitur ad verbum Dei nominum coniungere: Daniel; Samuel; Bethel; etc.

Recte ac instanter Sacra Scriptura extollit Deum "unum" esse quod eum "eloha" facit, solum verum "eloha". Hac de causa, plurali verbo "elohim" sibi tribuendo, in Genesi 1 et alibi, Deus nobis nuntium mittit, quo merito profitetur Patrem esse iam multarum vitarum quae praeexistunt creationi nostrae terrestris systematis. seu dimensio omniumque vitarum quae in terra apparent. Hae iam factae caelestes vitae iam erant divisae per peccatum quod apparuit in prima sua creatura libera. Ipse Creator nomine « elohim » designans suam auctoritatem super omne quod vivit et ex eo nascitur. In hac facultate, quam postea in Iesu Christo poterit multitudinem electorum suorum ferre peccata et, sola sua morte expiata, hominum multitudinem salvabit. Verbum "elohim" plurale, propterea Deum designat in sua potestate creandi omnium qui vivit. Hoc vocabulum etiam multiplices partes prophetat quas in suo proposito salutis aget, in quibus iam principaliter et successive agitur, « *Pater, Filius et Spiritus Sanctus* », qui post baptismum aget ad purificandos et sanctificandos suorum electorum vitam. Pluralis etiam hoc pertinet ad varia nomina quae Deus portat: Michael pro angelis suis; Iesus Christus propter electos homines Suo sanguine acquisivit.

Exemplum depravationis humanae perversionis tribuo verbi « benedic », radice « brq in lingua hebraice expressam et cuius vocalium adhibitorum electio in « benedic » vel « maledictum » terminatur. Haec perversa depravatio pervertit sensum verbi Iob ad quem uxor sua actu dicit " *Benedicite Deo et morimini* ", non autem " ~~*maledicite*~~ *Deo et morimini* ", ut interpretes proponunt. Alterum exemplum insidiosae perversae mutationis, in lingua Gallica expressio "certe", quae originaliter significat certam et absolutam, significationem "fortasse" in humana cogitatione sumpsit, prorsus oppositam. Et hoc ultimum exemplum citari meretur quia momentum obtinebit et graves consectarias habebit. In dictionario "petit Larousse" animadverti mutationem circa definitionem vocabuli "Domini". Primus dies hebdomadis in versione 1980 introductus, dies septimus in sequentis anni versione factus est. Cavere igitur debent filii Dei veritatis evolutionis conventionum ab hominibus institutae, quod ex parte sua, dissimiles illis, magnus creator Deus non mutatur nec bona eius variantur, sicut rerum ordo. tempus, quod ab origine mundi instituit.

Perversa humanitatis opera notaverunt etiam textum Hebraeum Bibliorum, ubi vocales iniuste assignantur sine consequentiis ad salutem, sed ad tuendam eius officialem versionem, Deus per modum numeralem praeparatus, medium cognoscendi verum textum e fictis. Id nos sinit verificare ac notare plurium figurarum numerorum existentiam, quae versionem biblicam, hebraicam sicut in Graeco singulariter insigniunt, quarum notae a saeculo II aCn mutatae non [sunt] .

Spiritus veritatem de iustificatione per fidem restaurat (per fidem)

Diximus modo corruptelam textus biblici; rebus ex multiplicibus originalibus interpretibus. Ad finem temporis illuminet homines, Spiritus veritatis veritatem suam restaurat, mentes electorum suorum ad textus dirigens ubi adhuc notae depravationes manent. Hoc est quod modo peractum est die sabbati 4 mensis Septembris anno 2021, ad id quod ei nomen imposuit «sabbatum crystallum». Thematis delectum intermisi studiorum sorori Rwandanae, cum qua sabbatum nostrorum progressum communicamus. Iustificationem per fidem proposuit. Studium aliqua vera magni momenti inventa nobis attulit, quae intellectum huius argumenti clarissimum redderent.

In Bibliis, 1 Petr. 1, 7, Spiritus significat fidem auro pur- gato, " *quod probatio fidei vestrae, quod pretiosius est auro quod perit, licet igne probatum, fit ad laudem, gloriam, et honorem, in qua Iesus Christus apparet* ». Iam ex hac comparatione intelligimus fidem, veram fidem, perquam raram esse: invenimus ubique lapillos & lapides, quod auro non contingit.

Deinde a versu ad versum primo retinuimus, *sine fide impossibile est placere Deo* , secundum illud Heb. XI, ' *sine fide impossibile est placere ei; Credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, et inquirentibus se remunerator sit.* » Duae doctrinae coniunctae sunt cum fide: fides in exsistentia eius, sed certitudo quod benedicit « *quaerentibus eam* », sincere, magni momenti in qua falli non potest. Et quia finis fidei est ei placere, electus Dei amori respondebit, obediendo omnibus eius ordinationibus et mandatis, quas in ipso nomine amoris sui creaturas exhibet. Fructus huius vinculi amoris, qui ut magnes eos coniungit qui se invicem amant et Deum in Christo amant, nobis praesentatur in praeclaro doctrina, citatis 1 Cor. 13, quae vera dilectio Deo placens describitur. Hanc lectionem secutus sum non minus celebre nuntium cogitabam in HabaKuk 2, 4: « iustus *in fide sua vivet* ». Sed in hoc versu a Ludovico Segond proponitur translatio: *Ecce intumescit anima eius, non est recta in eo; justus autem in fide sua vivet.* » Diu hic versus problema mihi obiecit quod nollem expedire. Quomodo ergo inflatus *superbia iustus iudicatur* a Deo? Qui, ut dicitur Prov. 3, 34, Iac. IV, 6, et I Petr. V, *superbis resistit, humilibus autem dat gratiam* ? Solutio apparuit in textu hebraico inveniendo vocem " *incredulam* " loco vocis " *tumidis* " in Segond citatam et cum admiratione invenimus in versione "catholica" Vigouroux, bonam ac tam logicam translationem, quae clarissime declarat. nuntius spiritus. Spiritus enim Habacuc nuncium inspirat, stilo iam inspirato ad regem Salomonem in proverbiorum specie, quibus parametris oppositis absolutae opponit; hic Habacuc *incredulitas* et *fides* . Et secundum Vigouroux et Vulgatam editionem, versus legit: *Ecce qui incredulus est, non habet rectam animam in se;*

iustus autem ***in fide sua*** *vivet* . » Utramque partem versus in eandem sententiam imputando, Ludovicus Segond intorquet nuntium Spiritus et lectores impediuntur ne verum nuntium a Deo datum cognoscant. Res reparata nunc patefaciemus quomodo Habacuc praecise describit probationes « Adventistae » 1843-1844, 1994, et ultimum diem, quod ad veram Christi reditus finalem, 2030 fontem. Re vera, recens haec nova lux. quae reditum Christi pro 2030 constituit, nos permittit ut melius cognoscamus et confirmemus experientias successivas Adventistae iam confirmatas, in Apoc. 10, 6-7, per verba: « Non erit amplius *mora ... sed mysterium Dei erit. peractum* ". Pro demonstratione, textum Habacuc 2 ab initio accipio, commentis explanatoriis interpositis.

L.Segond versio mutata a me

Vers. 1: « *Ego ero in statione mea, et stabo in turri; Vigilabo ad videndum quid mihi YaHWéH dicat, et quid in argumento meo respondeam.* »

Nota modum «exspectationis» prophetae, qui Adventusticum iudicium denotabit, Spiritus nobis annuntians per nuntium Dan. 12, 12: « *Beatus* ***, qui expectat*** *usque ad 1335 dies* ». Ut clare cognoscamus, quid huius « *argumenti* » nobis in praecedenti capite detur, ubi quaestio ab Abacuc mota est prolongatio prosperitatis impiorum in terra: « Numquid *propter hoc expandet rete suum, et internecionem? an semper gentes non parcat?* » (Hab 1, 17). In hac consideratione et hac interrogatione Habacuc mores fingit omnium hominum qui eandem observationem faciunt usque ad finem mundi. Etiam Deus responsionem suam exhibebit prophetice argumento de reditu Iesu Christi, qui finem, definitive, dominationi impiorum, contemptorum, incredulorum, infidelium et rebellium dabit.

Vers. 2: " *Locutus est Dominus ad me, et dixit: Scribe prophetiam, sculptile in tabulis, ut vulgo legatur."* »

Inter 1831 et 1844, Gulielmus Miller tabulas suas praenuntiationes exhibuit, quae adventum Iesu Christi primum in fonte MDCCCXLIII prophetaverunt, deinde anno MDCCCXXXIV, inter MCMLXXXII et MCMXCIV, etiam Adventistas et aliis hominibus proposui et adhuc proponimus. super quattuor tabulis, summarium novorum luminum propheticorum a Domino Veritatis inspiratorum ad nostrum « *tempus* ». Si consequentiae reales huic iudicio appositae anni 1994 solum intellexerunt post notatum tempus, sicut factum est anno MDCCCXLIV, dies et ratio eius usque ad hodiernum diem a Spiritu Dei vivi authenticitatis facta sunt.

Vers. 3: *prophetia enim cuius tempus constitutum est* .

Hoc tempus a Deo constitutum est ab anno 2018. Nisl tempus reditus Iesu Christi, hoc tempus constitutum est vere MMXXX.

ambulat , *nec mentitur;* »

Christi victoris reditus suo tempore perficietur, et prophetia quae annuntiet « *non mentietur* ». Iesus Christus vere in MMXXX revertitur.

“ *Si moram fecerit, exspecta, fiet, certe fiet.* »

Si tempus a Deo fixum fuit, pro eo, verus Christi reditus complebitur hoc certo tempore, quod solus sciebat usque ad annum MMXVIII. Moram suggessit, « si moram fecerit » , ideo ad homines tantum pertinet, quia Deus reservat. ius utendi falsis annuntiationibus de reditu Iesu Christi, qui eum tentare permittat

successive, anno 1843, 1844, 1994 et usque ad supremum nostrum tempus, fidem christianorum, qui suam salutem asserunt, quae eum electos suos eligere sinit. . Falsae hae praenuntiae reditus Iesu Christi a Deo adhibentur, ut usque ad finem saeculi **separentur , "** *triticum a palea, oves ab haedis* ", fideles ab infidelibus, *fideles ab infidelibus.* », electi cecidere.

Versus parametrum confirmat Adventistae " *exspectationis* " quae describit elementum ultimorum sanctorum separatum et obsignatum praxi veri sabbati septimi diei a lapsu 1844, finis secundi adventus experimenti. In hoc versu, Spiritus **certitudinis notionem extollit** , qua reditus Christi victoris, liberatoris et uindici insignitur.

Vigouroux versio

4 Ecce *qui incredulus est, non habet rectam in se animam; justus autem* ***in fide sua*** *vivet* . »

Nuntius hic indicat iudicium quod Deus portat in hominibus quattuor adventusticis iudiciis subiectis cum temporibus 1843, 1844, 1994 et 2030. Iudicium Dei in singulis aetatibus acutum est. Per nuntium propheticum Deus detegit « *hypocritas* » christianos qui suam « *incredulam* » naturam patefaciunt, annuntiationes propheticas electorum nuntiorum suorum vel prophetarum spernentes. E contra, electi Deo gloriam donat per nuntios propheticos accipientes et novas directiones quas ostendunt obsequendo. Haec obedientia, quae a Deo *placita* esse iudicat , simul digna iudicatur ad servandam iustitiam nomini Iesu Christi imputatam.

Sola haec oboediens fides « ex amore » digna iudicatur Deus in aeternitatem ingrediendi. Solus ille, quem sanguis Christi a peccatis emundat, salvatur « ***fide sua »*** ». Quia fidei responsio personalis est , ideo Iesus nuntiis suis singillatim suis electis alloquitur, ut Matth. 24, 13: « ***Qui*** *autem perseveraverit usque in finem, etc. salvus erit* ". Fides collectiva fieri potest si unum occurrat vexillum. Sed cave ! Humanae petitiones fallunt, quia Iesus solus iudicat salvandos vel amissos secundum suum iudicium fidei a candidatis demonstratae caelum intrare volentes.

In summa his versibus Habacuc, Spiritus arctam et **inseparabilem** fidei vinculum et « *opera* » generat et revelat *et confirmat;* Iac. II, ' *sic est cum fide, si non habet opera, mortua est in se* '. quod significat quod ab initio evangelizationis subiectum fidei intellectum est et intellectum. Nonnulli, sicut hodie , solam opinionem eius adhaeserunt aspectus, neglectis testimoniis operum quae ei praestant suamque vitam praestant. Mores hominum, quibus Deus annuntiationes reditus Iesu Christi manifestat, veram eorum fidei naturam revelat. Et quo tempore Deus magnam lucem suam in ultimis servis suis effundit, nulla iam excusatio est ei, qui novas postulationes a Deo institutas post 1843. Salus per gratiam continuat, sed quia hodie tantum est. electi beneficia a Iesu Christo electi, per testimonium verae demonstrationis amoris, quem illi reddunt. Sabbatum primo huius divinae benedictionis signum fuit, sed ab 1844 numquam fuit per se sufficiens, quia amor veritatis propheticae, inter 1843 et usque ad 2030 revelatae, etiam semper a Deo est requisitus. Re quidem vera nova luminaria ab anno 2018 arctam connexionem habent cum septimo die sabbati, quae prophetica facta est imago septimi millennii, quod incipiet a Iesu Christi reditu in vere anni 2030. Ab

anno 2018, « iustificatio a. fides » fruitur et benefacit vocatis, qui electi fiunt, manifestando amorem suum in Deum et omnia vetera et nova luminaria in nomine Iesu Christi revelata, ut docuit Matth. 13, 52: « Et dixit eis: Hoc. *omnis ergo scriba qui discit regnum caelorum sicut dominus est paterfamilias qui producit de thesauro suo nova et* vetera Qui Deum amat, non potest nisi amare detegendo Eius incepta et eius arcana, quae diu ab hominibus occulta et neglecta manserunt.

Abacuc et primi adventus Messiae

Prophetia haec etiam implevit Israeli nationalis Iudaeorum, cui primum annuntiavit Messiae adventum. Tempus adventus istius fixum et annuntiatum est, Dan. Et clavem ad calculi ejus inventam in libro Esdrae, cap. 7. Evenit quod Judaei Danielis librum inter historicos posuerunt, et praecessit liber Esdrae. Sed hoc modo munus propheticum redactum est et lectori minus conspicuum. Iesus primus prophetarum apostolorum et discipulorum in Danielis prophetias animum advertit.

Dilatio nuntiata, *si moram fecerit, exspectant eam* , etiam impletum est, quia Iudaei exspectabant Messiam ultorem et liberatorem Romanorum, freti Isaiae 61, ubi de Christo dicit Spiritus, vers. : « *Spiritus Domini, YaHWéH super me, quoniam unxit me Dominus evangelizare pauperibus; Ipse me misit ad sanandum contritos, ad praedicandum captivis et captivis libertatem;* ». In versu 2, Spiritus denotat: « *Ad annuntiandum* ***annum gratiae a YaHWéH*** *, et* ***diem vindictae a Deo nostro*** *; Ad consolandum omnes afflictos;* ». Judaei nesciebant quod inter *annum gratiae* et *diem ultionis* adhuc duo millia annorum transire debebant ad reditum Christi victoris, liberatoris et vindex populi, secundum illud Isaiae LXI, 2. Et haec lectio manifeste apparet in testimonio Luc. IV, 16-21: *venit Nazareth, ubi erat nutritus, et secundum consuetudinem suam introivit in synagogam die sabbati. et data est liber Isaiae prophetae. Reuoluens, inuenit locum ubi scriptum erat: Spiritus Domini super me, eo quod unxit me evangelizare pauperibus; Ipse me misit ad sanandum contritos corde, ad annuntiandum captivis salutem, caecis visum, liberam oppressum, ad annuntiandum annum gratie Domini. Tunc involutus librum, dedit puero, et sedit.* » Hic suam lectionem reprimens, confirmat primum adventum suum solum ad hunc « ***annum gratiae*** » pertinere, quem Isaias propheta pronuntiavit. Vers. 21 prosequitur dicens: *intuentes eum omnes qui erant in synagoga. Tunc coepit dicere illis: " Hodie impleta est Scriptura, quam modo audistis.* » Neglecta et illa « ***dies vindictae » a Deo posita est, ad fontem MMXXX, secundo adventu, hoc tempore, in tota sua divina potestate.*** Sed ante reditum hoc, prophetia Habacuc debebat per " *dilationem* ", per "adventistam" probationes, 1843-1844 et 1994 adimplenda, ut modo vidimus.

Dedicatio finalis

Verum faciem

Vere anni MMXXI, initio anni divini, dives sed falso humanitas occidentis Christiana iam demonstravit suum desiderium conservandi vitam senum, etsi damno oeconomico nationali. Quam ob rem Deus eam bello mundo Tertio tradet, qui multitudinem vitarum omnium aetatum auferet, sciens nullam esse remedium vel vaccinum huic secundae poenae divinae. Coram nobis, octo annis, erit terrenae creationis 6000, cuius finis in reditu Iesu Christi signabitur. Triumphantem ac victorem perducet suos redemptos, electos suos vivos et resurrecturum in regnum caelorum, et destruet omnem vitam humanam in terra, in qua solus relinquet, in tenebris desolatus, angelum rebellem ab initio. Satanas, diabolus.

Fides in 6000 annum principium est essentiale ad hoc propositum accipiendum. Calculi praecise ex figuris in Bibliis datis impossibilia facta sunt propter "vagum" diem nativitatis Abrahae (una date tribus filiis Thare: Gen. 11, 26). Sed successio successionum humanarum generationum ab Adam usque ad Christi reditum accessum huius numeri 6000 confirmat. Fidem nostram huic rotundo, definito numero, hanc electionem enti intelligenti, id est, attribuimus. Deus Creator, fons omnis intelligentiae et vitae. Secundum principium « sabbatum » in quarto mandato citati, Deus dedit homini « sex dies » et sex milia annorum ad faciendum omne opus suum, septimus autem dies et septimus millennium « sanctificata » sunt tempora requietionis. excepto) Deo eiusque electis.

intelligentibus vel *sapientibus* moribus electorum suorum, qui Deo omnia prosunt, prophetat vel cogitat (cf. Dan. XII, 3: *et sapientes fulgebunt sicut splendor. expansi, et qui docuerunt justitiam in multitudini, sicut astra in sæcula* sæculorum.

Ad hoc opus claudendum, sub adventum fabulae, omnibus veros Dei filiis, qui illud legerint, dedicare vellem, eumque fide et gaudio suscipient, hunc versum ex Ioanne 16, 33 quem. duobus diversis fontibus dedicata est occasione baptismi mei die 14 iunii 1980; unum in baptismo libellum institutionis, alterum in praefatione libri "Iesu Christi", quod mihi hac occasione oblatum est a socio meo servitii tempore, fere usque ad saeculum, quo Iesus vitam suam tamquam sacrificium obtulit. : *Haec locutus sum vobis, ut in me pacem habeatis. Tribulationem habebitis in mundo; sed confidite, ego vici mundum* .

Samuel, benedictus servus Iesu Christi, « Amen!

Ultima vocatio

Sicut hoc nuntium scribemus, in fine anni 2021, mundus adhuc delectabili et probato fruitur pace religiosa universali. Attamen, innixa cognitione revelationum propheticarum a Deo paratarum, sine ulla dubitatione affirmo terribilem Mundum bellum praeparare et indagare intra proximos 3 ad 5 annos perficiendos. Hoc sub symbolico nomine " *sextae tubae* " in Rev.9 exhibens, Spiritus nos admonet iam quinque supplicia terribilia iam venire ad fidelitatem relictam eius sancta sabbati eiusque aliis ordinationibus contemptis post VII Kalendas Aprilis 321. Hi. poenae Dei immortalis MDC annos historiae humanae in progressione religiosa divina ordinavit. Sexta poena venit ad monendum, unum ultimum tempus, Christianitatis reum perfidiae erga ipsum. Praeter Deum eiusque salvificum propositum, vita humana nihil significat. Hac de causa, " *tubae* " gradatim indolem habentis per analogiam in Levit. 26, caedes intensio " *sexti* " ad altitudines horrorum perveniet quos humanitas diu timuit ac timuit. " *Sexta tuba " spectat ultimum bellum mundanum quod multitudines hominum, " tertiam hominum "* delebit, secundum illud Apoc. Et haec proportio literaliter attingi potest in bello ubi 200,000,000 armata, instructi et instructi pugnatores professionales inter se occurrent, iuxta praecisionem in Rev. 9, 16: "Equites numerus in exercitu erat duo myriades myriadum *; Audivi numerum eorum* ; i.e., 2 x 10000 x 10000. Ante hoc ultimum certamen, saeculo XX ᵗ duo bella mundana anni 1914-1918 et 1939-1945 fuerunt praenuntiae magnae poenae, quae tempus liberae nationum et sui iuris finiendum est. Deus electis suis urbes refugii non dedit, sed satis perspicua nobis reliquit indicia ut ad fugiendas regiones iaculis ut prioritas sua divina ira nos relinqueret. Ictus diriget qui ad hoc opus ab hominibus tradi debet. Nullus autem eorum erit unus ex electis eius. Infideles rebelles vel infideles per totam terram dispersi erunt instrumenta et victimae divinae irae suae. Secundum Bellum Orbis Terrarum inter populos occidentales quorum religiones Christianae erant et certatim pugnatum est. Tertio vero in adventu, motivum concursus erit essentialiter religiosus, inter se certare religiones, quae numquam doctrinaliter inter se compatiuntur. Sola pax et mercatura crescere permiserunt hanc fallaciam. In tempore autem a Deo electi, secundum illud *Apoc* . *nocent* « protestantes et catholici », qui Iesu Christo infideles sunt. Rectissime, fidei christianae infidelis praecipuum scopum irae iusti iudicis Iesu Christi constituit; sicut in veteri testamento, Israel ob constantes infidelitates punitus est usque ad perniciem suam nationalem anno 70. Parallela hac " *sexta tuba* ", prophetiam Dan. 11, 40 ad 45, confirmat, evocans " *tres reges.* ", implicatio trium religionum monotheismi: Catholicorum Europaeorum, Arabum et Africae Septentrionalis Islamicae, et Orthodoxiae Russicae. Certamen finitum est cum inversione rerum ob interventum Protestantismi Americani, non ut rex nominatus, sed ut traditionalis potentiae hostis Russiae suggessit. Eliminatio certandi potestatum aditum ad ultimam dominationem suam sub titulo " *the " aperit "bestiam ascendentem e terra* ", de qua Apoc. Demus in hoc ultimo contextu fidem

protestantium Americanorum minorem factam esse, cum fide catholica Romana maioritas sit, ob immigrationes hispanicae continuos. Anno 2022, origo eius praeses Hibernicae ipse catholicus est, sicut necatus praesidens John Kennedy.

In Apoc. 18, 4, in omni- potens Deus, Jesus Christus omnibus credentibus et sperantibus in Se, electis suis, " *de Babylone Magno exire* ." Identificatur in hoc opere ad Ecclesiam Catholicam Papalem Romanam, " *Babylon* " iudicatur et damnatur propter *peccata eius* . Secundum historicam hereditatem " *peccatorum* " catholicismi reatus se extendit ad protestantes et orthodoxos homines, qui iustificant, per suam religiosam praxim, dominicam requiem, quam Roma possidebat. Egressus e Babylone importat derelictionem " *peccatorum ", quorum potissima est, quia Deus eam " caracterem "* identificat : hebdomadis dies requietionis, prima sabbati ordinis divini, Dominica Romana.

Hoc nuntio, urgente temporum necessitate, filios et filias Dei hortamur ut relinquat septentrionalem plagam Franciae in capitali suo Parisiensi sitas. Quia cito ira Dei commovebitur, ignem *de caelo sustinens* , hoc tempore nuclei, sicut civitas *Sodomae* , cui comparat in Apocalypsi, Apoc. Nominat etiam eam nomine " *Aegyptus* ", symbolicam imaginem " *peccati* ", ob rebellem habitudinem eius inreligiositatis, quae Deo adversatur, sicut pharao in historia historica Exodi populi Hebraeorum. In condicione belli, viis incisis et prohibitis, impossibile erit spatium iaculis excedere et funestam calamitatem evadere.

Samuel servus Dei vivi Ihesu Christi

Qui inveniunt primum ea quae in fine huius operis afferuntur, difficultatem habent intelligendi cur ita persuasum sit de irrevocabili natura imminentis Galliae et Europae interitu. At qui legerint, ab initio ad finem suum colligent, in ipsa lectione probationes continenter exaggerantes, ut ad ultimum communicent inconcussa persuasione Spiritum Dei. in me et in omnibus ad se pertinentibus edificavit; in veritate. Ipsi est omnis gloria.

Malae insidiae ab iis tantum venient, qui suam incomparabilem potentiam, plurimam plurimam, pertinaciter agnoscere nolunt, et facultatem omnia ducendi secundum propositum suum usque ad perfectum ad effectum deducendi.

Hoc opus hic claudo, sed inspiratio, quam Iesus mihi dare pergit, notatur et perpetuo memoratur in forma epistularum quae in opere « **Manna caelestis ambulatorii ultimi Adventisti** ».